

Nhất
Nhật
Tri
Thiên

Bạo quân
Sinh hôn
hạnh phúc

Editor:
Nghien
Tinh
Giai

Bạo Quân Sủng Hôn Hằng Ngày

Nhất Nhật Tri Thiên

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đam Mỹ, Trọng Sinh, Điền Văn, Cổ Đại, Sủng

Tên tác phẩm: Bạo quân sủng hôn nhất thường - 暴君宠婚日常

Edit & Beta: Nghiên Tịch Giai

Văn án:

Tống Tụng đời trước bị người rót thuốc sinh tử, sau đó bị hiến cho bạo quân mà ai ai cũng sợ hãi, lại còn mắc chứng điên cuồng.

Qua một đêm xuân sắc, y nghe người khác mê hoặc, sau đó hoảng sợ bỏ chạy.

Cuối cùng sau khi sinh con, y bị người hại chết.

Âm mưu cực kì hoàn mỹ, bởi vì sau khi y chết, có người giả trang thành y, đem theo hài tử của y tiến cung, dùng thân phận của y và trở thành nam hậu đệ nhất lịch sử.

...

Lệ Tiêu từng vì thiên tư phi phàm bị người hạ độc điên khùng một đoạn thời gian, giải độc xong lúc tốt lúc kém, tâm tính cố chấp không ổn định. Mỗi khi hấn phát rồi, chỉ có gọi tên Tống Tụng mới có thể làm cho hấn yên tĩnh lại.

...

Kiếp trước tất cả mọi người nói chỉ có Hoàng hậu có thể trị bệnh của hấn, nhưng hấn có thể phân rõ được, trị hấn chính là Tống Tụng, không phải

Hoàng hậu.

Cũng may, trời cao cho hẳn một cơ hội trọng sinh duy nhất, hẳn tại đêm đó, thì Tổng Tụng thật về tấm cung mình, làm cho y không có chỗ trốn.

...

Tổng Tụng cũng trọng sinh vào đêm đó:...

Ngoại trừ ngoan ngoãn được sủng, tựa hồ không có cách khác.

Tag: Sinh tử, cung đình hậu tước, trọng sinh, điếm văn, thần kinh không ổn định hay phát bệnh điên công x cơ trí ngoan ngoãn thụ, sinh tử văn, và mặt, ngược tra

Vai chính: Tổng Tụng, Lệ Tiêu | **Vai phụ:** | **Khác:**

Cùng đọc truyện nhé!!!

Mục lục

- [Chương 1: Trọng sinh](#)
- [Chương 2: Thả đi](#)
- [Chương 3: Sủng người](#)
- [Chương 4: Mộng đẹp](#)
- [Chương 5: Xuất môn](#)
- [Chương 6: Hưu mộ](#)
- [Chương 7: Phát bệnh](#)
- [Chương 8: Noãn phòng](#)
- [Chương 9: Truyền đời](#)
- [Chương 10: Thịnh chí](#)
- [Chương 11: Lựa chọn](#)
- [Chương 12: Tử hôn](#)
- [Chương 13: Ôn chuyện](#)
- [Chương 14: Quý giá](#)
- [Chương 15: Lạ giường](#)
- [Chương 16: Bạt tai](#)
- [Chương 17: Cản cửa](#)
- [Chương 18: Nấu canh](#)
- [Chương 19: Giá lễ](#)
- [Chương 20: Làm càn](#)
- [Chương 21: Đại hôn](#)
- [Chương 22: Động phòng](#)
- [Chương 23: Kính trà](#)
- [Chương 24: Thần y](#)
- [Chương 25: Trờ mặt](#)
- [Chương 26: Giao binh](#)
- [Chương 27: Tính số](#)
- [Chương 28: Kiêu căng](#)
- [Chương 29: Cỏ cừ oán](#)
- [Chương 30: Lập công](#)
- [Chương 31: Say rượu](#)
- [Chương 32: Ngày đông](#)
- [Chương 33: Đan ức](#)

- [Chương 34: Thích](#)
- [Chương 35: Giao lưu](#)
- [Chương 36: Chân dung](#)
- [Chương 37: Phần nộ](#)
- [Chương 38: Tổng Tụng](#)
- [Chương 39: Đối chất](#)
- [Chương 40: Tân niên](#)
- [Chương 41: Điền cường](#)
- [Chương 42: Vô tội](#)
- [Chương 43: Điểm tuyệt đối](#)
- [Chương 44: Thần tích](#)
- [Chương 45: Trút thêm vào](#)
- [Chương 46: Ngồi nghiêm](#)
- [Chương 47: Công bố](#)
- [Chương 48: Vàng](#)
- [Chương 49: Nói chuyện](#)
- [Chương 50: Đáng sợ](#)
- [Chương 51: Biết rõ](#)
- [Chương 52: Đếm bạc](#)
- [Chương 53: Bạo quân súng hòm hàng ngày](#)
- [Chương 54: Lo lắng](#)
- [Chương 55: Người già vờ](#)
- [Chương 56: Tránh luận](#)
- [Chương 57: Lời hay](#)
- [Chương 58: Bắt nạt](#)
- [Chương 59: Lưu manh](#)
- [Chương 60: Khóc lóc om sòm](#)
- [Chương 61: Mãnh liệt](#)
- [Chương 62: Thư tín](#)
- [Chương 63: Trị liệu](#)
- [Chương 64: Sĩ tình](#)
- [Chương 65: Thần binh](#)
- [Chương 66: Quyết Đoán](#)
- [Chương 67: Nếu Như](#)
- [Chương 68: Nghe Người](#)
- [Chương 69: Thương Tiếc](#)

- [Chương 70: Thôi](#)
- [Chương 71: Công Hiến](#)
- [Chương 72: Đùng Sợ](#)
- [Chương 73: Tùy Hứng](#)
- [Chương 74: Mách Lẻo](#)
- [Chương 75: Làm Lành](#)
- [Chương 76: Tránh](#)
- [Chương 77: Tiền Đồ](#)
- [Chương 78: Hồi Tưởng](#)
- [Chương 79: Kết Cục](#)
- [Chương 80: Bá Đạo](#)

Chương 1: Trọng sinh

Vi bộ này là cổ trang nên tui sẽ cố hết sức để các danh từ Hán Việt nhiều nhất có thể để hợp ngữ cảnh, đương nhiên sẽ cố gắng làm sao để mọi người đọc dễ hiểu nhất. Thêm nữa tui để xưng hô ta - ngươi truyền thống, thống nhất vậy nha! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Tống Tụng cảm giác mình bị người đá một cước.

Kỳ. Tống Tụng nghĩ, bản u linh trôi nổi bồng bênh nhiều năm như vậy, thời điểm bị đoạt hài tử đi vô số lần xuyên qua thân thể kẻ thù, ý muốn bóp chết đối phương cường liệt hơn hết thảy, cuối cùng cũng không thể thật sự mò tới gáy kẻ thù, tâm thái cũng từ hệ đạo đến phật, làm sao đột nhiên bồng có thực thể?

Y nghĩ xong, tóc đột nhiên bị người tóm lấy, một tấm mặt vụn vụn ánh vào tầm mắt của y, làm cho y sững sờ một chút.

"Đừng giả chết với bổn công tử." Người này hung tợn nói: "Phong Vương đã vào phủ, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một của Tống gia, nhờ nhân khổ sở nghiên cứu chế tạo thần dược, không phải cho người ăn là xong. Người đêm nay nhất định phải hầu hạ tốt hẳn, nếu như hơi có lười biếng, xem bổn công tử lột da của người ra không."

Tống Tụng sững sờ nhìn hẳn, vẫn còn có chút không phản ứng kịp.

"A Thời." ngay lúc này, một giọng ôn nhuận bỗng nhiên truyền đến: "Mau thả huynh trưởng ra."

Thiếu niên tên A Thời lập tức buông tay, tóc Tống Tụng được hẳn bỏ qua. Cơ thể này quá mức gầy yếu, dẫn đến tiểu công tử trẻ tuổi này tùy tiện ném đi,

y đã cảm giác chói sáng vầng đầu hoa mắt. Y nháy mắt một cái, nhìn thấy trước mặt chậm rãi rơi xuống một sợi tóc dài, vì lực tay của vị công tử kia quá lớn làm đứt.

Bên tai truyền đến giọng khinh bỉ của Tống Thời, "Dã chúng của nữ nhân ti tiện, cũng xứng cho ta kêu một tiếng huynh trưởng? Ca, người quá thiện lương."

Tống Ca bắt đầu đi lắc lắc đầu, chậm rãi đi tới trước mặt Tống Tụng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nắm chặt hai vai gầy yếu nâng y dậy: "A Thời ngang bướng, huynh trưởng đừng chấp nhặt với nó, được không?"

Tống Tụng chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn về phía hắn.

Đây là một gương mặt bóng như ngọc, giữa chân mày mang theo một vết u sần, tựa hồ đang lo lắng tính cảm huynh đệ vì vậy mà vỡ tan. Đây cũng là một gương mặt Tống Tụng cực kỳ quen thuộc, cực kỳ thống hận. Chết đi rất nhiều năm y vẫn nhớ đôi phương rõ rõ ràng ràng, y một mực chờ đợi Tống Ca chết, mà vẫn không đợi được.

Tống Tụng hay nghĩ, nếu là phôi cuộc đời của Tống Ca lên giấy, đó chính là bốn chữ ngàn năm gieo vạ.

Tống Tụng từng cảm thấy toàn bộ Tống gia cũng không phải người tốt, ngoại trừ Tống Ca. Sau đó y mới phát hiện, Tống Ca mới là ma quỷ thật sự, hắn bắt động thanh sắc chí phối người nhà họ Tống bắt nạt y, sau đó che chở thân phận y. Nhưng trên thực tế, Tống Tụng mỗi lần được hắn bảo vệ, tính cảnh càng trầm trọng thêm.

Y cực kỳ rõ ràng tất cả những thứ này, ngày đó... Sau khi y trải qua gian nan thay đổi thể chất, bị Tống gia coi như lễ vật tặng cho Phong Vương,

Phong Vương bản danh Lệ Tiêu, tự Trường Ký. Phong hào kỳ thực là Bình vương, chỉ là danh hào Phong Vương(*) càng vang dội, bản thân hắn cũng thập phần vừa ý.

(Phong 瘋 nghĩa là điên)

Lệ Tiêu thuở nhỏ đã thiên phú kỳ tài, bệ hạ từng mang nhiều kỳ vọng với hắn, còn tán thưởng: Văn có thể định quốc, võ có thể tề gia, thiên hạ sau này trong lòng bàn tay. Cũng là bởi vì câu nói này, làm Lệ Tiêu gặp họa. Năm mười một tuổi, hắn bị trúng độc lạ, điên điên khùng khùng qua năm năm, sau đó mặc dù hết độc, tinh thần lại thường xuyên không ổn định. Vũ lực hắn siêu quần, phát điên thì không ai có thể ngăn, tương truyền giết người nhiều vô số kể.

Nguyên bản người như vậy, là mọi người tránh như rắn rết, nhưng sau khi hắn giải độc ra chiến trường, khởi binh đánh giặc có thể lấy một địch một trăm, địch quân sợ danh gian ác của hắn. Hắn mặc dù tâm tính lúc tốt lúc kém, nhưng lúc tâm tính tốt vẫn có thể bày mưu nghĩ kế, dùng mưu trí nắm quyền trong quân, danh vọng trong triều như mặt trời ban trưa.

Trước mắt thân thế đương kim thánh thượng ngày càng lụn bại, bây giờ đứng hàng người trong triều đã chia thành đảng Thái tử và đảng Phong Vương, mà Thái tử được cựu thần ủng hộ cũng không thực quyền, mà Phong Vương được gọi là Phong Vương cũng không hoàn toàn đúng bệnh tình của hắn, dù cho lúc tâm tính ổn định, trong xương hắn cũng lộ ra một luồng khí điên. Cho nên mọi người lén lút truyền, một khi kim thượng băng hà, Thái tử nhất định sẽ là thịt thỏ trong miệng sói điên. Chỉ là Phong Vương không được lão thần ủng hộ, bệ hạ cũng kiêng kỵ bệnh điên của hắn, đành cơ chặc chần danh không chính ngôn không thuận, không biết bản thân Phong Vương suy tính thế nào.

Dưới tình cảnh như vậy, hai đầu nịnh bợ như Tổng gia cũng không biết bao nhiêu mà đếm, Tổng gia đã đưa mỹ nữ đến phủ Thái tử, mà Phong Vương không thích nữ nhân, cho nên Tổng Tụng mới có thể lâm vào cảnh công cụ lâm hạn.

Giờ khắc này Tổng gia dâng lên Tổng Tụng bị uống thuốc, nếu có thể sinh ra hài tử, đối với Phong Vương mà nói tất nhiên là đặc thù, mà đây cũng chỉ là tính khả thi mà thôi, thánh thượng có cái gì không biết cũng còn chưa thể biết được, cho nên bọn họ không thể mạo hiểm lấy hài tử khác. Chỉ có Tổng Tụng

thứ tử vô bổ ăn thì không ngon bỏ thì tiếc, là không mạo hiểm nhất.

Đặc biệt là, nếu như Tổng Tụng thành công, họ có thể để cho Tổng Ca ưu tú hơn đem hài tử thế thân vị trí Tổng Tụng, nếu như Tổng Tụng không thành công... Cũng chẳng qua là một kẻ mệnh tiện mà thôi.

"Huynh trưởng?" Y thật lâu không đáp lời, trong mắt Tổng Ca xẹt qua một vết thiếu kiên nhẫn. Tổng Tụng rất cục hoàn hồn, y thấy kẻ trước mặt, kiếp trước từng giả dạng y, mang theo con trai y, dùng tên của y, thành công đạt được một vị trí bên người Phong Vương. Trong tay áo bỗng nhiên thò ra một thanh đao, y hoảng hốt nhớ tới, này tựa hồ là y dùng chuẩn bị để tự sát. Chỉ là sau đó, y lại được Tổng Ca an ủi, cảm thấy thế gian này còn có Tổng Ca đối xử tốt với y, lại lưu luyến với thế gian này.

Y nắm thanh chủy thủ kia, rất cục chậm rãi cong cong môi: "Làm sao có thể."

Nụ cười của y mềm mại ôn nhu, mang theo ngoan ngoãn trước sau như một, mà Tổng Ca xem trong mắt lại cảm thấy được khác lúc trước. Lúc hẳn đang suy nghĩ không đúng chỗ nào, lại nghe Tổng Tụng nói: "Ta làm sao phải chấp nhận với người chết?"

Trong cơn người hẳn xẹt qua một vết ngạc nhiên, ý thức được thần sắc Tổng Tụng đã ít đi ỷ lại và nhát gan, không kịp đáp lại, Tổng Thời phía sau hẳn đã nổi trận lôi đình: "Người đang nói lời vô lý gì? Người không muốn sống nữa đúng hay không?"

Hắn xông lại một tay nhắc lên cổ áo Tổng Tụng, một quyền đánh vào bụng y, thần sắc hung tợn: "Người này tiện..."

Lòng ngực của hẳn mát lạnh, Tổng Ca còn ngồi xổm trước mặt họ, trơ mắt nhìn con dao găm vào trái tim Tổng Thời, đột nhiên kinh hoàng, thốt thanh nói: "Tổng Tụng! Người có phải điên rồi hay không?!"

Hắn tiếp được Tổng Thời ngã xuống, hét lớn: "Người đâu, người đâu! Nhanh đi mời đại phu!"

Hắn la lên rất nhanh đưa tới một đám người, Tổng phu nhân vừa vào cửa đã suýt ngã đi, giọng thê thê nói: "Xảy ra chuyện gì?!"

Tổng Thời bị hạ nhân nhấc đi còn dùng tay chỉ vào Tổng Tụng, Hắn nói không ra lời, trong cổ họng bị huyết dịch lấp đầy, Tổng phu nhân bỗng nhiên hét lên một tiếng, xông lại muốn hạ thủ với Tổng Tụng, Tổng Tụng không né không tránh. Y biết mình trường kỳ dinh dưỡng không đầy đủ, quãng thời gian trước vừa mới từng bị thay đổi thể chất thân thể có bao nhiêu gầy yếu, khả năng nữ nhân trước mặt cũng đánh không lại. Nhưng y cũng biết, Tổng Ca sẽ không để cho mình chết.

Quả nhiên, Tổng Ca đẩy Tổng phu nhân ra, chắn trước mặt Tổng Tụng, quát lên: "Mẫu thân! Bây giờ Phong Vương đã ở phòng khách, chúng ta đã nói muốn lưu hắn qua đêm, nếu như đưa một vật chết đi, phải giao cho hắn thế nào?!"

Ánh mắt Tổng phu nhân oán độc, "Vậy thay người khác."

"Vi biểu hiện thành ý, phụ thân đã tỏ rõ sẽ dâng con mình." Tổng Ca tiến lên một bước, ánh mắt sáng quắc: "Ngài muốn nhai tử nào hầu hạ dưới thân Phong Vương?"

Đôi môi Tổng phu nhân run run một chút. Tính cách nàng đồ tị, từ lúc trượng phu cười nàng không cho bất luận người nào vào cửa, có vài tiểu thiếp đầy không xong cũng đều ngoan ngoãn phục tùng uống canh tránh thai. Bản thân nàng càng nỗ dùng sức sinh bảy nhi tử, e sợ trượng phu bị người khác đoạt tầm mắt, nếu như nói con trượng phu... Có thể dùng để giày xéo cũng chỉ có Tổng Tụng.

Nhưng nghĩ đến nhi tử mới được nâng ra, nàng không ngừng được hận ý đầy ngập. Tổng Ca tiến lên một bước, đỡ lấy thân thể nàng, ôn nhu nói: "A Thời không sao..."

"Nếu như nó mất mạng thì sao bây giờ?!" nước mắt Tổng phu nhân trong nháy mắt tuôn ra, cả người cũng hơi run. Tổng Ca nắm chặt tay nàng, đỡ nàng đi ra cửa, nói: "Vô luận A Thời khỏe hay yếu, nhi tử sẽ giúp nó nợ máu"

trả bằng máu... Chỉ đêm nay, qua đêm nay, ngày mai sẽ giao cho mẫu thân xử trí, chộc giọt Phong Vương chúng ta cũng không gánh vác được."

Tổng phu nhân che mặt gào khóc, Tổng Ca đàn hích khuyên nhủ: "Người mau đi xem A Thời một chút, nó nhất định rất đau."

Tổng phu nhân vội vã đi. Tổng Ca quay lại xem Tổng Tụng, chậm rãi nói: "Vì sao phải làm như vậy? Người điên rồi sao?"

Tổng Tụng dụi dụi cơn mắt, buồn ngủ cười cười, nói: "Ta mệt."

Bị Tổng Thời nhằm vào vốn là vì y muốn trộm chuồn êm đi, kiếp trước y bị hạ thuốc, trực tiếp vút lên giường. Tổng Ca còn nói, như vậy sẽ không để cho y quá đau. Mà lúc này không giống ngày xưa, Tổng Tụng không chuẩn bị chạy, y trực tiếp lên giường, nằm ở trong phòng xa hoa hiếm thấy — y vẫn luôn ngủ ở trong phòng chứa củi, tấm gỗ cũng không có, mặc dù trước khi mẫu thân chưa qua đời cũng từng có tình thương của cha, được ngủ giường.

Mặc dù nằm ở trên giường, Tổng Tụng kỳ thực cũng ngủ không được. Y rõ ràng, chờ ngày mai Phong Vương rời đi, kết cục của mình sẽ càng bị thảm hơn kiếp trước, nhưng không đáng kể, quá mức cá chết lười rách, đâm chết một kẻ là đủ, đâm chết hai kẻ kiếm lời một cái.

Y tuyệt đối sẽ không lại để cho Tổng Ca có cơ hội dùng cốt nhục mình thương hại.

Mà đây chỉ là dự tính xấu nhất, nếu Phong Vương nguyện ý dẫn y đi, đương nhiên tốt nhất.

Y nhớ tới kiếp trước thời điểm người kia phát rồ, chỉ cần có người gọi tên của y, hẳn sẽ lập tức tỉnh táo... Mà trong lòng y vẫn không chắc chắn lắm, hẳn tỉnh táo, đến tột cùng là vì mình, hay là Tổng Ca giả mạo mình.

Mình với hẳn, đến tột cùng là dạng tồn tại gì?

Tinh thần y tuy rằng không mệt, mà thân thể thực là mệt lợi hại. Kiếp trước bị cứng rắn thay đổi thể chất thống khổ đến nay kỳ ức sâu hơn, Tổng Tụng rất nhanh bắt đầu hôn hôn trầm trầm.

Không biết qua bao lâu, y nghe phía bên ngoài truyền đến giọng Tổng quốc công: "Hạ quan không quấy rầy điện hạ nữa, xin được cáo lui trước."

Tổng Tụng đột nhiên tỉnh.

Sau khi y chết tuy rằng đi theo Tổng Ca gặp rất nhiều mặt của Lệ Tiều, mà thực sự tiếp xúc kỳ thực cũng là đêm hôm ấy, cặp tay khi thì ôn nhu khi thì thô bạo, giờ khắc này nhớ tới vẫn như cũ tê cả da đầu.

Y kéo kéo chân, nhắm mắt lại ngừng thở, suy nghĩ làm thế nào mới có thể làm hẳn vui lòng.

Cửa phòng bị đẩy ra rồi đóng lại, y nghe được tiếng bước chân thận trọng của đôi phuơng, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Hắn đi tới gần, lại dừng ở bên giường, không còn động tĩnh.

Tổng Tụng xiết chặt góc chân trong tay, bỗng nhiên xoay mặt, trong nháy mắt đổi mặt với người đang vén màn giường không một tiếng động.

Nam nhân giống như kiếp trước, lẳng lặng nhìn y. Tổng Tụng lại thay đổi khiếp sợ cùng cơ rúm lại kiếp trước, chậm rãi đứng dậy quỳ trên giường, cúi cổ mảnh khảnh, nghiêm túc hô một tiếng: "Điện hạ."

Nháy hốt bộ mới hìhì:>>

Chương 2: Thưa đi

Y cúi đầu nhìn tấm đệm phủ trên giường, dù cho trong lòng biết mình đêm nay không có việc gì, vẫn là khó tránh khỏi có chút sốt sắng.

"Ngẩng đầu cho bản vương nhìn một cái."

Nam nhân nói cũng không khác kiếp trước chút nào, mà kiếp trước Tống Tụng lại ít dám ngẩng đầu nhìn hắn, rồi dưới tia sáng tối tăm, cũng không biết hắn có nhớ kỹ mặt của mình không.

Y ngẩng đầu lên đối diện với Lệ Tiêu, người kia nhìn y thật lâu. Tống Tụng cơ hồ có thể cảm giác được ánh mắt của hắn như thực thể, đang từng tắc từng tắc phân tích ngũ quan y. Y nhìn không thấu Lệ Tiêu đang suy nghĩ gì, chỉ có thể cúi đầu lần thứ hai.

Lệ Tiêu mở miệng, giọng nhẹ như là sợ hù y sợ: "Tên là gì?"

"Tống Tụng."

"Tụng nhi..." Nam nhân lặp lại tên này, tại Tống Tụng bỗng nhiên hơi tê rần.

Có lẽ là huyết mạch tương liên, lúc y làm u linh vẫn đảo quanh hải tử bị Tống Ca cướp đi. Lệ Tiêu rất thích tiểu hoàng tử, thường thường sẽ tới nhìn nó, thường xuyên nhìn một chút lại ngăn người ra. Tống Tụng có lúc lén lút vòng tới bên cạnh hắn, mỗi khi vào lúc ấy, Lệ Tiêu như đột nhiên nhận ra được cái gì, ánh mắt nóng rực quay đầu nhìn y, có lúc thậm chí lại đột nhiên hô một tiếng: "Tụng nhi?"

Mà nóng rực trong mắt hắn chẳng mấy chốc sẽ rút đi, trở nên âm u thâm trầm.

Dù cho Tống Tụng đứng ở bên cạnh hắn, hắn cũng không thể nào thấy được y.

Mặt Tống Tụng bỗng nhiên bị bóp một chút. Y nhất thời hoàn hồn, ánh mắt nam nhân ý vị thâm trường, trầm giọng nói: "Dám ngăn người trước mặt bản vương, thực sự là to gan."

Tống Tụng vội vàng khom người: "Điện hạ thứ tội."

Nam nhân cười khẽ một tiếng, hắn duỗi tay nắm chặt tay Tống Tụng, cẩn thận từng li từng tí một nâng y dậy, nói: "Bản vương làm Tụng nhĩ sợ?"

Tống Tụng lập tức lắc đầu, "Không có."

Lệ Tiêu ngồi xuống bên cạnh y, tay quần lấy một lọn tóc dài, ánh mắt rơi vào bả vai gầy yếu cùng trên cổ y. Y quá gầy, gầy đến độ có thể thấy xương hơi nhô ra. Bởi vì phải lâm sàng, khoảng thời gian này Tống Tụng ăn uống kỳ thực coi như khá hơn một chút, mà thân thể bị ngược đãi trường kỳ, làm sao cũng không thể cấp tốc bồi bổ trong một sớm một chiều.

Lệ Tiêu dời ánh mắt xuống, còn có thể nhìn thấy xương sống lồi ra rõ ràng trong y phục. Thân thể như vậy, dù ôm cũng sẽ không thoải mái, chỉ có thể cứng cộm người.

Tống Tụng cũng nhận ra được điểm này, y bỗng nhiên có chút bất an.

Kiếp trước y vì thuốc, cũng bởi vì sợ, vẫn luôn co rúm ở một bên, Lệ Tiêu thuận thế trực tiếp đè lên, mà kiếp này... Hắn nhìn thấy mặt gầy gò hốc hác của mình, chẳng lẽ là mất đi hứng thú?

Y nhíu mày lại.

Dứt bỏ chuyện Lệ Tiêu có nguyện ý dẫn y đi hay không, trong đầu y còn nhớ khuôn mặt nhỏ non nớt kia, dần dần nảy nở, tuy rằng đứa bé kia sau đó bị Tống Ca... Nhưng, nói đến có chút lập dị, Tống Tụng kỳ thực còn muốn

tự mình ôm nó một cái, nhưng nếu Lệ Tiêu không động vào y, đây chẳng phải là sẽ không còn được gặp lại đứa bé kia?

Y nhất thời ngẩng mặt lên, nói: "Điện hạ, đi ngủ thôi."

Y chủ động đến gần cởi áo cho Lệ Tiêu, thời điểm thân thể tới gần có thể người được một luồng mùi thơm thanh nhã. Lệ Tiêu thuận thế đáp một câu, một cái ôm y vào trong ngực. Tổng Tụng ngẩn người, cảm giác bàn tay của hắn vuốt ve mặt của mình. Lệ Tiêu hỏi: "Có nguyện ý hỏi phỉ cùng bản vương không?"

Tổng Tụng: "!!!"

Y vạn vạn không nghĩ tới việc vui tới đột nhiên không kịp chuẩn bị như vậy, con mắt của y trong nháy mắt sáng lên ánh sáng nhất, rồi lại thận trọng, nhẹ nhàng mím môi một cái, đáp một câu: "Được."

Lệ Tiêu khả năng cũng không ngờ tới y đáp ứng sáng khoái như vậy, trong con người xẹt qua một vết nghi hoặc, nhưng hắn rất nhanh nở nụ cười, "Bây giờ hỏi phỉ, được không?"

Tổng Tụng nhin xuống khóe miệng giương lên, nhãn tình không chớp một cái nhìn hắn, gật đầu nói: "Được."

Sau khi Phong Vương vào phòng Tổng Tụng, Tổng quốc công và Tổng Ca vẫn luôn ở một bên kiểm tra tiền triển, thấy đèn trong phòng vẫn luôn không tắt, không khởi lo lắng: "Tổng Tụng này, đến tột cùng có được hay không?"

Nếu không thể lưu lại Phong Vương một đêm, như vậy cũng không cần thiết giữ lại cái mệnh tiện.

Bọn họ bên này vừa định xong, bỗng nhiên thấy hạ nhân canh cửa đẩy cửa phòng ra, cung kính đứng ở hai bên. Đang ngạc nhiên lại thấy Phong Vương ôm một cái áo choàng bọc lấy người, đi ra từ bên trong.

"Phụ thân!" Tổng Ca vội vàng đi gọi, hai người họ vội vã cản lại Lệ Tiêu trước

Khí xuất môn: "Vương gia, ngài đây là...?"

Lệ Tiêu liếc mắt một cái, ngữ khí nhàn nhạt: "Vật nhỏ này bản vương nhìn thực sự yêu thích, làm phiên quốc công."

Phong Vương vừa mở miệng như thế, sắc mặt Tổng quốc công cùng Tổng Ca cũng hơi hơi đổi một chút, bọn họ đương nhiên không nghĩ là nhân như thế đã giao Tổng Tụng ra. Thán được đến tột cùng sẽ như thế nào còn không biết, vạn nhất một ngày thân thể Tổng Tụng xảy ra sự cố gì, Phong Vương truy cứu bọn họ đưa đi một kẻ thắp kém, lia Tổng gia sao còn mệnh?

"Này, chuyện này... Tụng nhi đưa nhỏ này, chúng quy là nhi tử của hạ quan, Vương gia nếu như muốn mang đi..."

"Làm sao?" ngữ khí Phong Vương cân nhắc mà nguy hiểm: "Không chịu bỏ?"

Này không chịu bỏ đi, rơi xuống tai Tổng quốc công, bỗng trở thành người dám cản ta? Lệ Tiêu có bệnh điên người người đều biết, nếu hấn lỡ tay giết đại thần nào, vậy tất nhiên không phải cố ý, Tổng quốc công lập tức cúi đầu thấp xuống. Tổng Ca tiến lên một bước, cung kính nói: "Có thể được Vương gia yêu thích tự nhiên là phúc phận của huynh trưởng, nhưng tính cách huynh trưởng nhất gan, chỉ sợ ít phúc, không gánh vác được ưu ái của Vương gia. Sao Vương gia không đích thân hỏi một chút? Nói cho cùng... Hấn cũng không phải là nô tài tùy ý bán lấy tiền."

Tuy rằng ngày hôm nay tính cách Tổng Tụng đại biến, mà Tổng Ca cũng chỉ cho rằng y là thổ bị ép, lúc này nhất định sợ sệt. Cõi như trong nhà không tốt, nhưng đến cùng đã là nơi y quen sống, dùng tính tình kính hãi lia của Tổng Tụng, y dám mặt đối mặt với Phong Vương cả ngày? Thế thì có khác gì như mỗi ngày đi trên dây kiềng may mắn?

Mà câu cuối cùng, cũng là cố ý nói cho Tổng Tụng nghe.

Nếu là kiếp trước, Tổng Tụng tất nhiên sẽ bị câu nói sau cùng của Tổng Ca làm cảm động. Người bình thường chỉ coi y là một kẻ mệnh tiện, chỉ có Tổng Ca coi y là người. Mà lúc trước sau một đêm, cũng là Tổng Ca giúp y chậy

tròn. Hắn nói cho Tống Tụng, nếu Phong Vương có tình ý với y, chỉ sợ sẽ cưỡng ép bắt y vào phủ. Tống Tụng nhất như chuột, cũng không hề có chủ kiến, Tống Ca nói Phong Vương có thể sẽ làm nhục giết hại y, y nhất mực tin.

Sau đó nghe nói Phong Vương tìm y khắp nơi, y càng là cửa cũng không dám ra ngoài, mỗi ngày chỉ có Tống Ca ở bên cạnh y. Y vẫn luôn coi Tống Ca là người thân, nhưng đôi phương lấy mạng y ngay sau khi y mang thai sinh con.

Tống Ca cong môi nhìn về phía Tống Tụng bị áo choàng che mặt, chờ nhìn gương mặt nhất gan tái nhợt của y. Mà ngoài ý muốn, Tống Tụng lại bình tĩnh đẩy một góc áo choàng ra, y lộ mặt, nhưng liếc mắt nhìn Tống Ca một cái cũng không, chỉ giơ cánh tay lên vòng lấy cổ Lệ Tiêu, nhẹ giọng nói: "Vương gia đi đâu, ta đi theo đó."

Lời này suýt chút nữa làm Tống Ca nghiền gãy răng, sắc mặt hắn xanh mét. Đôi mắt Lệ Tiêu lại vì vậy mà sáng một sắc độ, hắn không cần phải nhiều lời nữa, ôm lấy Tống Tụng trực tiếp lên xe ngựa.

Tống Ca đuổi tới bên ngoài phủ, sắc mặt nhất thời biến ảo không ngừng.

Tống Tụng vẫn luôn bị hắn nắm ở trong lòng bàn tay, vốn là để mặc dẫm nát về tròn. Nhưng hôm nay, mi vắt này lại đột nhiên tuột tay, đến tay của một người khác, trong chớp nhoáng chênh lệch này làm cho lòng Tống Ca cảm giác cực kỳ khó chịu.

Hắn đứng yên thật lâu, mới quay người hỏi phủ, vừa vặn gặp phải Tống phủ nhân từ bên trong đi ra. Nàng túm lấy Tống Ca: "Ta đã nói muốn giết nó! Hiện tại nó leo lên người Phong Vương, ta còn báo thù cho đệ đệ người thế nào? A Thời bây giờ còn hôn mê bất tỉnh! Nó vẫn còn là con nít, cứ như vậy đột nhiên bị đâm một đao... Nó nhất định rất sợ..."

Tống Ca căm ghét nhìn nàng một cái, dè xuống buồn bực, ôn nhu an ủi: "Ta sẽ giúp nó báo thù."

Hắn nói: "Hắn sẽ ngoan ngoãn chạy về."

Tổng Tụng vừa mới bị đặt xe ngựa là lập tức chuẩn bị xuống khỏi lòng Phong Vương, cứ bị ôm như vậy, đích xác cũng có chút lỗ mẫn quá phận.

Nhưng đôi phương lại hoàn toàn không có ý tứ buông tay, nhận ra được y giãy dụa, còn hơi nắm chặt cánh tay. Hấn trầm thấp nở nụ cười bên tai Tổng Tụng, nói: "Miệng Tụng nết thật là ngọt."

Khẩu khí kia thổi tới bên tai Tổng Tụng ngứa ngáy, y nhẹ nhàng rụt cổ một cái, bởi vì còn băn khoăn chuyện đứa nhỏ, cũng thuận thế nói: "Vương gia muốn ném thú?"

Vì thời xưa lấy vợ gả chồng sớm nên lúc này Tụng nết lớn rồi mà đoán chừng bà mẹ kế và ông bố còn trẻ nên tui vẫn để cách gọi hấn - nàng hsa. Già hơn thì mới gọi là ông - bà.

Chương 3: Sủng người

Cầm Tống Tụng bị nắm, nam nhân nâng gáy y, nghiêm túc ôn nhu hoàn thành nụ hôn này.

Lập tức hấn siết chặt cánh tay, trả lời: "Quả thực rất ngọt."

Trong đôi mắt hấn mang theo vài phần chế nhạo, Tống Tụng có mục đích riêng bỗng nhiên nhện không được đỡ mặt. Y mím môi cúi đầu, luôn cảm thấy vị Vương gia này có chút không giống kiếp trước, đương nhiên cũng có thể là ảo giác của y, dù sao y và Lệ Tiêu chỉ có một hồi nhân duyên sương sớm.

Ngón tay Lệ Tiêu xuyên qua tóc dài của y, nhìn đầu ngón tay chen lẫn mấy sợi tóc rơi xuống, con mắt hơi tối sầm.

Tống Tụng mấy lần muốn xuống khỏi ngực hấn, lại cứ bị hấn ôm chặt chế. Nam nhân chủ động tìm đề tài, hỏi: "Tụng nhi thường ngày thích ăn cái gì?"

"Cái gì cũng được." Y lúc thường có thể ăn cơm cũng đã rất tốt, nào dám có không thích ăn gì.

Vẫn cảm thấy làm u linh lâu, là có thể khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền quên đi tất cả. Nhưng sống lại mới phát hiện, ân ân oán oán này đó, cũng không phải là tùy tiện tiện có thể dễ dàng thả xuống. Kiếp trước y có bao nhiêu nhu nhược, đời này y có bấy nhiêu oán hận bất mãn.

Y hận phòng chứa củi, hận ăn không đủ no mặc không đủ ấm, hận tính cách như mi vắt, hận phụ thân từ lúc mẫu thân chết là coi y như vài rách, hận nhất, chính là Tống Ca giả nhân giả nghĩa.

Tâm tư y chìm nổi, trên mặt thủy chung thuận theo yên tĩnh, chưa từng tiết

lộ nửa phần.

Lệ Tiêu lại hỏi: "Có gì đặc biệt muốn ăn không?"

Tổng Tụng không nhịn được cười, gắng đầu nhìn hắn, "Vương gia không cần phải lo lắng, thảo dân cực kỳ dễ nuôi, nếu ngài vui vẻ, mỗi ngày cho ta một hai cái bánh bao, một ít nước lã, vậy là đủ rồi."

Lệ Tiêu suy tư, nói: "Quả nhiên là dễ nuôi vô cùng."

Tổng Tụng không nói gì thêm, kiếp trước y ở trước mặt người thường thường che giấu vết thương đầy người, có lúc được phụ thân thuận miệng hỏi sinh hoạt, cũng chỉ báo hết thảy đều rất tốt. Sau đó y mới hiểu được, trẻ con hay khóc nào có đường ăn. Y tự cho là ngoan ngoãn hiểu chuyện, không khiến người khác ngọt nhạt, vĩnh viễn sẽ không có người để ở trong lòng.

Thậm chí còn sẽ có người cảm thấy ngoan ngoãn của y là giả bộ.

Y cũng không ngại lộ ra một ít thảm trạng trước mặt Lệ Tiêu, nguy trang một bộ kiên cường lại đáng thương, nếu như hắn có thể bỏ thí một ít thương hại, làm sinh hoạt trở nên càng tốt hơn, vậy dĩ nhiên là chuyện tốt.

Nếu như hắn không chịu bỏ thí, y cũng không hy vọng xa vời, y biết mình phải làm gì, đã không lo được lo mất nữa.

Xe ngựa một đường đưa họ đến Vương phủ, cường độ Tổng Tụng giãy dụa đột nhiên lớn một chút: "Vương gia, kính xin thả thảo dân tự xuống xe."

Lệ Tiêu không chịu buông tay, hắn hỏi: "Người sợ cái gì?"

Không phải sợ, chỉ là y không muốn trêu chọc phiền phức. Lệ Tiêu tuy rằng thích nam nhân, mà trong phủ tất nhiên sẽ có một ít tiểu thiếp từ chối không được. Ác danh Phòng Vương ở bên ngoài, ngày hôm nay ôm y xuống xe, không tới một ngày tin tức nhất định sẽ truyền khắp toàn bộ Vương phủ, chỉ sợ thời điểm đó sẽ có người tìm cơ đến, y không muốn gây thù hằn.

Y chần chờ chưa mở miệng, Lệ Tiêu lại liếc mắt một cái nhìn thấu tâm sự của y. Hắn dán vào tai Tổng Tụng, giọng nói trầm thấp: "Từ trước đến nay, bản vương chỉ có mình người, không ai xứng tranh sủng với người."

Ai, ai muốn tranh sủng của người?!

Tổng Tụng há mồm ngạc nhiên, Lệ Tiêu đã ôm y xuống xe.

Tề quản gia đến đón một mặt vô cùng ngạc nhiên, mà điện hạ làm việc xưa nay quái lạ, lão rất nhân ái đề xuống lòng tràn đầy nghi hoặc, cùng Phong Vương bước vào nhà chính, trơ mắt nhìn hắn đặt người trong lòng lên ghế, động tác nhẹ vô cùng, như thể chỉ lo làm người ngã.

Tề quản gia thấy rõ mặt của người kia, trong mắt xẹt qua một vết hiểu rõ. Xem ngũ quan ngược lại là mỹ nhân, chỉ là sắc mặt cũng thực sự khó coi chút, điện hạ chắc là thường thấy mỹ nhân trắng nõn, càng làm cho đồ chơi nhỏ như dân tị nạn này thu hút ánh mắt.

Nhưng hiềm thấy điện hạ có người thích, không nên quét sự hăng hái của hắn. Lão khẽ mỉm cười, nói: "Nỗ tài sai người thu thập Phong Cảnh uyển, an bài xong để công tử ở lại."

Lão tri kỷ chuẩn bị lui ra, lại nghe Lệ Tiêu nói: "Không cần."

Lão nghi hoặc giương mắt, nghĩ thầm chẳng lẽ Vương gia không chuẩn bị sủng ái trường kỳ, chuẩn bị an bài tại phòng nhỏ?

Lại thấy Lệ Tiêu không coi ai ra gì sờ sờ mặt Tổng Tụng, ngữ khí sung sướng nói: "Tụng nhi ở cùng bản vương là được."

Quản gia nhắc mí mắt, cảm giác mình nhất định là nghe lầm.

Tự Đại Càn lập triều tới nay, cho dù là Vương phi, cũng không có ví dụ cùng ăn cùng ở với Vương gia, người phân ba bảy loại, hoàng hạ là vua, Vương phi cũng nhất định phải rõ ràng mình và trượng phu thân phận khác biệt. Nói lại, đây là quy củ, thứ hai, nếu như so bệ hạ so là chân long, vậy các

Vương gia thì lại mỗi người đều là giao chuá hóa long. Nay thật là nhà chính trai rông, tự nhiên là bảo địa phòng thúy, ở lại bên cạnh, chỉ sợ sẽ hỏng phòng thúy, cũng sợ hỏng cơ hội hóa long.

Lão tướng Vương gia chỉ là cho đối phương ở lại một đêm, thì tầm ở chính phòng cũng không tính là ly kỳ, nhân tiện nói: "Vậy nô tài thu dọn phòng nhỏ?"

Ánh mắt như vây xem bảo bối của Lệ Tiêu xẹt qua một vết bất mãn: "Ý tứ của bốn vương là ngày sau ở tại nhà chính, người nghe không hiểu?"

Quần gia há miệng, yên lặng khép lại. Ai ya, đâu chỉ nghe không hiểu, thực sự quá không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng lão là lão nhân đã hầu hạ thân cận từ lúc hấn còn ở trong cung, trong lòng biết không thể ngăn cản quyết định của hấn, tiếp tục nói nữa thậm chí có thể sẽ kích thích hấn, vội gấp đáp lại: "Nô tài hiểu rõ."

"Khí trời lạnh, người phân phó, làm quần áo ấm cho công tử, hiện tại đi chuẩn bị bữa tối trước."

Quần gia vội đi chuẩn bị.

Tổng Tụng mắt thấy hấn phân phó từng câu, thật vất vả có cơ hội chen vào, vội hỏi: "Điện hạ như vậy..."

"Sùng người." Lệ Tiêu bầm bầm hai má không có thịt gì, nói: "Bản vương phân vị cao hơn người, người không có tư cách từ chối."

"..." Hấn vừa nói như vậy, lời Tổng Tụng muốn nói đành phải nuốt xuống toàn bộ, y ngây người nhìn nam nhân trước mặt, chỉ cảm thấy đầu óc sắp không đủ dùng.

Tuy rằng kiếp trước Lệ Tiêu leo lên ngôi vị Hoàng đế rất đáng gờm, mà hấn bây giờ làm gì có sức lực như vậy! Minh chỉ là tiểu nhân vật không ai quan tâm trong phủ Quốc công, có tài cán gì có thể làm cho hấn vì mình bị hư tổn

cơ hội?

Hắn có mưu đồ gì?

Vì y da bọc xương, vì y mặt vàng như nghệ sao?

Nhưng y thậm chí ngay cả tư cách từ chối cũng không có, thậm chí một câu không thích hợp, Lệ Tiêu cũng không chấp nhận cho y nói.

Bữa tối rất rất nhanh xếp tràn đầy một bàn, trong ấn tượng của Tổng Tụng cũng không có xa xỉ như vậy. Y nắm đũa, bỗng nhiên có loại ảo giác mình sắp trở thành tội nhân thiên cổ.

Đền tội cùng sai chỗ nào, Lệ Tiêu sao lại như biến thành người khác?

"Lần lượt ném thử từng món." Lệ Tiêu gấp thức ăn cho y, nói: "Nhìn món nào hợp miệng."

Hắn lén lút kề sát vào tai Tổng Tụng, thần thần bí bí nói: "Nếu có đồ ăn đặc biệt thích, đợi đến khi bản vương đăng cơ, sẽ hạ lệnh không cho bắt luận người nào nấu ăn."

Hắn nói: "Chỉ cho mình Tụng nếm ăn."

Tổng Tụng: "..."

Y sợ đến đũa cũng rơi mất!!

Cường ngôn vọng ngữ! Đại nghịch bắt đạo! Nếu để kim thượng nghệ, bảo đảm chỉ một chữ: *Chém* —

Hắn sẽ xong đời luôn!

Chương 4: Mộng đẹp

Đây là bữa cơm đầu tiên của Tống Tụng và Lệ Tiêu.

Trước đây y nghe nói Lệ Tiêu người này rất khùng, lúc nhìn người cho dù là cười cũng sẽ làm người ta sợ hãi, bởi vì không ai biết hẳn một giây sau có thể cầm kiếm giết người không. Dù cho bề hạ hiện nay, lúc đối mặt nhĩ tử này cũng hầu như sai thị vệ thiếp thân bên cạnh, dù sao hẳn trong mắt tất cả mọi người đều là kẻ bệnh.

Vào lúc này, tất cả mọi người cũng không biết tên Tống Tụng là máu chốt nắm giữ tâm tính hẳn, cho dù là Tống Tụng, cũng không chắc kiếp này tên của mình còn có thể tiếp tục nắm giữ ma lực như vậy hay không.

Này phải đi một bước xem một bước.

Người hầu hạ bên người Phong Vương luôn nơm nớp lo sợ, động tác nhỏ tùy tiện tiện của Phong Vương có thể làm cho họ như như chim sợ cành cong. Mà ngày hôm nay, tất cả người hầu hạ trước bàn đều bị hẳn đuổi xuống.

Đưa Tống Tụng rời lên bàn, chợt được Lệ Tiêu nhặt lên. Hẳn cùng với Tống Tụng ngồi rất gần, nếu để những người đọc sách kia nói, chỉ có thiếp hoặc là nam sủng mới sẽ không hiểu quy củ như vậy, gần chủ nhân như vậy.

Tống Tụng cũng bởi vậy hơi có bất an. Bây giờ bề hạ vẫn còn tại thế, cho dù là Thái tử, cũng không dám nói sau này mình nhất định có thể đăng đế, cũng chỉ có người điên như Lệ Tiêu dám nói lời vọng ngôn. Mà lời này đến tai Tống Tụng, vừa có thể đại biểu Lệ Tiêu coi trọng y, cùng y thân mật, một mặt cũng có thể có thể hẳn đang thăm dò cái gì.

Tổng Tụng mới cầm lấy đũa, nhàn nhàn chóng phân tích lợi và hại trong đó rõ ràng, bởi vì lo chọc giận hắn, nói rất nhẹ rất nhẹ: "Điện hạ nói cần thận."

Lệ Tiêu cũng không tức giận, hắn nói: "Tụng nhi nói rất có lý, bản vương sau này nhất định chú ý."

Tổng Tụng nhắc đũa gấp đồ ăn cho Lệ Tiêu, có thể cảm giác được tâm tình của hắn rất tốt. Ăn ăn, Lệ Tiêu bỗng nhiên nói: "Tụng nhi ngược lại là biết rõ khẩu vị của bản vương."

Đây là đương nhiên, y năm đó đi theo bên người tiểu hoàng tử, xem Lệ Tiêu ăn cơm rất nhiều lần. Tuy nói vì phòng ngừa có người hạ độc Hoàng đế sẽ không đặc biệt ăn nhiều, nhưng y làm u linh không có gì để làm, cũng là mi mắt cùng tâm linh tương đối tốt, trong lúc lơ đãng cũng nhớ kỹ.

Mà này đó lại không thể nói với Lệ Tiêu, y cười nói: "Có thể thật là trùng hợp, món này cũng chính là món thảo dân yêu thích."

Kỳ thực khẩu vị Lệ Tiêu có chút thiên về mặn, Tổng Tụng thì lại bởi vì dạ dày không tốt càng thiên hướng một ít thanh đạm. Nhưng y chịu khổ nhiều, kỳ thực ăn hợp ý hay không cũng không quan trọng.

Lệ Tiêu hơi có chút xem kỹ nhìn y, không biết có nhìn ra y nói dối không, nói chung là không vạch trần, ngữ khí cũng rất ôn hòa: "Tụng nhi sau này muốn ăn cái gì, cứ dặn dò trù phòng đi làm. Nuôi mập chút, bản vương ôm cũng thoải mái."

Quả nhiên là ghét bỏ y.

Tổng Tụng gật gật đầu, dạ dày y bởi vì đói bụng trường kỳ nhất thời ăn không được nhiều lắm, mà vẫn là đợi đến khi Lệ Tiêu ăn xong mới thả đũa xuống.

Bây giờ đã đến tháng mười, khí trời bắt đầu trở nên lạnh giá, mà nội thất chính phòng Vương phủ lại hết sức ấm áp, hiển nhiên là đốt địa long. Tổng Tụng vào cùng hắn, chớp mũi người được một luồng huân hương thanh đạm,

ánh mắt không khởi dời đèn tiêu lưu hương tình xảo. Lệ Tiêu thấy thế nói: "Hương này có hiệu quả an thần, Tụng nhi có lẽ đã nghe đến bệnh tình của bản vương."

"Nghe qua một ít."

Ánh mắt Lệ Tiêu chuyển thâm, nói: "Bản vương thường xuyên nửa đêm tỉnh giấc, cầm kiếm chém người, việc này có nghe thấy không?"

Tống Tụng lại một lần gật đầu, khuôn mặt của y gầy gò, chỉ có một đôi mắt lớn mà hữu thần, trong suốt long lanh. Nhìn ra hấn mờ hồ có mấy phần tâm tình tiêu cực, y tiến lên hai bước, vừa nâng tay để cởi áo cho nam nhân, vừa ôn hòa nói: "Lời đàm tiếu, điện hạ không cần để ở trong lòng."

Hầu kết Lệ Tiêu nhúc nhích một chút, cặp mắt nhìn y, giọng nói khàn khàn: "Người có sợ không?"

"Không sợ." Tống Tụng giương mắt, nở nụ cười, nói: "Thảo dân không sợ gì cả."

Tâm tình trong mắt Lệ Tiêu dần dần rút đi, hấn vòng lấy eo Tống Tụng, kê trán hôn lên đôi môi y. Tống Tụng lóng ngóng đáp lại, vốn tưởng rằng đêm nay nhất định là đêm không ngủ, lại ngoài ý muốn, Lệ Tiêu không tiếp tục nữa.

Y nằm trên giường rộng lớn, được nam nhân ôm vào trong lòng như gối ôm. Đôi phương nhắm mắt lại, còn thấp giọng ghét bỏ: "Quá gầy, cộm người."

Tống Tụng nghĩ thầm, người kiếp trước sao không cảm thấy cộm?

Y không thể chờ đợi muốn hài tử được nữa, mà Lệ Tiêu thật giống như căn bản không có ý kia — nói như vậy cũng không đúng, hấn có lẽ muốn, chỉ là dường như đang kiêng kỵ cái gì.

Tống Tụng nghĩ mãi mà không ra, hôn hôn trầm trầm ngủ thiếp đi. Y ngủ không phải rất an ổn, suốt đêm ác mộng không ngừng, một phút chốc mơ

tới mình máu me khắp người ngã xuống đất, một phút chốc mơ tới Tống Ca giờ dao găm đâm về phía mình, một phút chốc mơ tới hai tử oa oa khóc lớn trong lửa... Đột nhiên mở mắt ra, y đang được Lệ Tiêu ôm, trán dày đặc mồ hôi lạnh theo gò má lướt xuống đến cổ. Đôi mắt y nhắm ngủi xẹt qua một vệt hoảng sợ, lại rất nhanh chuyển thành bình tĩnh.

Ngón tay Lệ Tiêu lau qua thái dương của y, nói: "Mơ ác mộng?"

Lông mi Tống Tụng chớp chớp, nói chuyện cười: "Đọa sợ điện hạ rồi?"

"Bị người đoán trúng."

Tống Tụng: "..."

Lệ Tiêu dĩ nhiên bất ngờ chân tĩnh, hắn ôm chặt y vào trong ngực, cầm cựa tóc dài của Tống Tụng, nói: "Bản vương rất nhất gan, nếu người không muốn ngày nào đó dọa sợ bản vương bị đem đi xử trảm, phải mơ nhiều mộng đẹp."

Tống Tụng nghe ra hắn đùa mình, lòng hơi như nhũn ra, nói: "Thảo dân không am hiểu mơ mộng đẹp."

Lệ Tiêu suy nghĩ một chút, nói: "Đợi bản vương đăng cơ, phong người làm hậu, vậy cũng là đẹp..."

Tống Tụng lại một lần che cái miệng của hắn, ông trời ơi, vị Vương gia này đến cùng là chuyện gì xảy ra. Hắn không cần đầu, mình còn cần.

Khóe miệng Lệ Tiêu cong cong, thuận thế đè lại ngón tay của y, hôn lên lòng bàn tay của y.

Tống Tụng quyết định không hề ngôn loạn ngữ với hắn, tựa đầu vào ngực hắn, chỉ chốc lát sau ngủ thiếp đi.

Đây đại khái là một đêm y ngủ thoải mái nhất trong cả hai đời, không cần lo lắng có con chuột từ dưới thân chui qua, cũng không cần bởi vì trên người có bệnh nẻ do lạnh mà trắng đêm khó ngủ, càng không cần lo lắng có

người lại đột nhiên đá văng cửa phòng chứa củi bắt y làm bao trút giận.

Hết thấy đều tốt đẹp khó mà tin nổi. Chờ Tống Tụng tỉnh lại, bên người đã không có một bóng người. Y vén màn giường, giờ tay ngăn trở ánh sáng chói mắt, mới phát giác giờ khắc này mặt trời đã lên cao.

Y lập tức từ trên giường xuống dưới, bên ngoài có hai nha hoàn, khom người hàn hỉ với y: "Công tử tỉnh rồi, cần rửa mặt trước không?"

Y đáp một tiếng, rất nhàn nhĩ có người bung nước nóng tới. Tống Tụng rửa mặt xong, lại có người dâng khăn mặt mềm. Sau khi rửa mặt, trừ phòng rất nhàn nhĩ đưa đồ ăn tới: "Vương gia dặn dò ngài uống canh gà, ngài mau thừa dịp còn nóng ăn, bổ thân thể."

Y như nằm mơ bung lên canh gà, nghĩ thầm Lệ Tiêu quả nhiên là chuẩn bị nuôi y béo rồi mới ăn... Kén chọn như thế sao?

Ngoài cửa, Tề quán gia dò đầu liếc mắt nhìn vào trong phòng, vừa liếc nhìn, một mặt không chắc chắn. Bên người lão có một tiểu thiếu niên liếc y một cái, lại liếc y một cái, cuối cùng là không nhẫn nại được nói: "Y đúng là thứ tử của Tống quốc công gia, sáng sớm nay truyền khắp kinh thành, nói là Vương gia nhà ta tới cửa cường chế đoạt người."

"Vương gia làm việc là càng ngày càng điên rồi." Tề quán gia lẩm bẩm nói: "Đây là một kẻ đáng thương."

Tiểu thiếu niên kia nói: "Vương gia tự mình ôm y về, nghe nói nha hoàn trong phủ đều ước ao hồng."

"Người biết cái gì." Tề quán gia dùng ánh mắt xem người chết liếc mắt nhìn Tống Tụng lần cuối, xoay người nói: "Chờ xem, Vương gia lần sau phát bệnh, chính là ngày y bị mất mạng."

Chương 5: Xuất môn

Tổng Tụng ăn nghỉ xong đứng dậy ra ngoài đi dạo, cũng không đi xa, chỉ đi dạo một chút trong viện.

Sân Bình Vương phủ rất lớn, hòn non bộ trong viện róc rách, hàn khí lang cầm khúc uốn khúc, còn có một hồ nhân tạo rất lớn, bọt nhả hoàn bần bần rộn rộn. Y tuy rằng mới tới trong phủ, rất nhiều nhả hoàn cũng không nhận ra y, chỉ thấy quần áo y cũng biết tất nhiên không phải nô tài trong phủ. Không phải nô tài, chính là khách, dồn dập hàn khí lễ với y.

Tổng Tụng cũng lễ phép đáp lễ. Y đi tới bên hồ, nhìn cá bơi trong hồ nước trong suốt, nhìn trái phải một chút, nô tài đứng một góc bỗng nhiên chạy tới: "Công tử, ngài cần thức ăn cho cá không?"

Người trong phủ ngược lại là thập phần lan lợi, Tổng Tụng thấy hẳn lấy thức ăn cho cá ra từ trong túi tiền, sau khi nói cảm ơn nhận, vung vào hồ một chút, lũ cá nhẩn chóng tụ lại đây vây đến phía dưới mồi.

Tổng Tụng nhìn không nhịn được cười.

Y hiềm thấy nhàn nhã như vậy, tâm tình không tệ, vừa vặn một bên đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn. Tổng Tụng quay đầu lại, thấy một tỳ nữ vừa vặn đứng ở trước mặt y, nước ấm trên khay nhất thời bắn tóe cả người y. Tỳ nữ kia vội vàng xin lỗi, muốn lau cho y, Tổng Tụng lùi lại vài bước tránh thoát.

Tỳ nữ vội vàng rạp đầu lạy: "Công tử thứ tội, công tử thứ tội!"

Tổng Tụng nhàn nhạt nói: "Đứng lên đi."

Tỳ nữ không chịu đứng lên, trái lại càng dùng sức rập đầu lạy: "Nô tỳ biết sai, cầu công tử không nói cho Vương gia."

Đầu nàng sắp xước chảy máu, Tổng Tụng chỉ nhẹ nhàng phỉ phỉ trên người, một lời không nói. Chỗ ngọt bỗng nhiên có một nữ tử mặc váy hồng, trên mặt nàng lướt qua một vết ngọc nhô lên, nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Tỳ nữ khóc nói: "Nô tỳ bái kiến Cầm phu nhân."

Vị Cầm phu nhân kia bước nhanh tới, vừa dùng ánh mắt đánh giá nhìn Tổng Tụng, vừa nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Thiếu niên vốn đưa thức ăn cá cho Tổng Tụng vội nghiêng mình đáp: "Là nô tỳ này không cẩn thận làm đổ nước, bắn lên người công tử, cho nên..."

Mặt Cầm phu nhân phát lạnh, khom lưng tự mình đỡ tỳ nữ kia lên, cả giận nói: "Có mấy người vừa mới leo lên Vương gia đã cảm thấy mình phun nước sơn biển đất như vàng, chỉ là làm đổ nước lên người người mà thôi, còn muốn mạng một nô tỳ sao?"

Tổng Tụng nhìn nàng một cái, giải thích: "Ta đã bảo nàng đứng lên."

"Vậy tại sao nàng đập đầu chảy máu?"

"Phu nhân đích thân hỏi nàng."

Nô tỳ kia sững sốt một chút, cúi đầu co rúm lại nói: "Nô tỳ, nô tỳ sợ công tử báo việc này cho Vương gia."

Cầm phu nhân lúc này cười lạnh: "Người đầu gì cũng là thú tử phủ Quốc công, làm khó dễ một tiểu nô tỳ như vậy, chỉ sợ không ổn?"

Tổng Tụng nhấc mí mắt lên, đôi mắt không sóng gió lẳng lẳng nhìn nàng một cái. Cầm phu nhân hơi rùng mình, đã nghe y nói sâu xa: "Ta đã bảo nàng đứng dậy, nàng càng muốn quỳ mãi không đứng lên, còn muốn làm thương trán. Đến tột cùng là ta làm khó dễ nàng, hay là nàng làm khó dễ ta? Nếu

Cầm phu nhân không phân rõ được, vậy thì không thể làm gì khác hơn là chờ Vương gia về lại nói tiếp."

Mi mắt Cầm phu nhân nháy một cái, nhất thời lại có ảo giác bị y nhìn thấu. Tâm tư nàng chớp nháy, lại cường ngạnh nói: "Hôm qua vừa vào phủ, hôm nay kêu ngạo lớn lời như thế, nếu để cho Vương gia biết được..."

Tổng Tụng bỗng nhiên phụt một tiếng nở nụ cười. Sắc mặt Cầm phu nhân cứng đờ, "Người, ruồi kí sinh, không biết nhục, lại chỗ là hay, thực sự là làm Tổng quốc công mất mặt!"

Tổng Tụng cười khế nhìn đối phương, ngữ khí vẫn như cũ ôn hòa lễ độ: "Nghe nói Cầm phu nhân trước khi vào Vương phủ, từng cùng đệ đệ Tổng Ca có một đoạn gắn bó keo sơn."

Cầm phu nhân sững sờ, nàng trước kia xác thực ngưỡng mộ Tổng Ca trong lòng, mà kia đều là chuyện hai năm trước, bây giờ Tổng Tụng đề cập cái này làm gì? Nàng chỉ kịp suy nghĩ một hơi, Tổng Tụng lại nói: "Thực không dám giấu giếm, vừa rồi ta gặp phu nhân, vốn còn muốn ôn chuyện cùng ngài, sau đó cảm thấy nếu phu nhân đã gả vào Vương phủ, chắc chắn chuyện cũ trước kia đã chặt đứt sạch sẽ. Mà bây giờ thấy phu nhân như vậy... Vì Tổng gia nhà ta, xem ra người và ta ngày sau có thật nhiều chuyện có thể hàn huyên."

Cầm phu nhân nghe nửa đoạn trước còn chưa phản ứng lại, đến nửa phần sau nhất thời biến sắc mặt: "Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì?!"

Nàng vạn vạn không nghĩ tới Tổng Tụng dùng hai câu đưa nàng vào tuyệt lộ. Tổng Tụng cùng với nàng cơ hồ xem như là lần đầu tiên chính thức gặp mặt, có chuyện cũ gì có thể nói? Còn không phải là chuyện Tổng Ca? Y vừa nói như thế, rất giống như là tiền duyên với Tổng Ca chưa dứt. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, đừng nói Phong Vương muốn mạng của nàng, chỉ sợ Thái hậu sẽ suốt đêm đến ban thưởng rượu độc!!

Tổng Tụng quay người rời đi, Cầm phu nhân giật run người, đi theo hai bước: "Người đứng lại đó chỗ ta!"

Tổng Tụng dừng bước lại, cũng không quay đầu lại cảnh cáo: "Phụ nhân chẳng lẽ thật sự muốn ôn chuyện cùng ta?"

Bước chân Cẩm phụ nhân nhất thời thối lui. Nàng ngày hôm nay nếu quá thật đuổi theo Tổng Tụng đòi muốn thuyết pháp, ngày khác Tổng Tụng tìm người thả lời đồn, nói nàng đuổi theo hỏi chuyện Tổng Ca, nàng nhảy vào sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch.

Tổng Tụng thông dong cất bước rời đi.

Cẩm phụ nhân cả người căng thẳng. Nàng mặc dù biết rất ít về Tổng Tụng, có thể là vì ngày xưa cùng ca ca đến Tổng phủ cũng mơ hồ biết y nhất gan như nhuộc, thập phần sợ phiền phức, nhưng hôm nay... giống như là biến thành người khác, trong ngôn từ đậm bạc ẩn giấu sát khí, cả người Cẩm phụ nhân lạnh run.

Nếu như Tổng Tụng thật sự nói khắp nơi nàng vẫn lưu tình với Tổng Ca, vậy thân phận của nàng và sinh mệnh, đều giữ không được.

Nàng bỗng nhiên quay người, tát một cái lên mặt tỳ nữ rách trán, đánh chửi đôi phượng lập tức quỳ xuống, cắn răng hận nói: "Đồ vô dụng."

Tổng Tụng vừa mới ra sân, lập tức gặp Lệ Tiêu vừa mới hạ triều. Khuôn mặt y hơi mang theo vài phần lãnh ý nhất thời ôn hòa, mỉm cười đi tới, nói: "Vương gia đã về."

Y bước lên giúp đôi phượng thay triều phục, Lệ Tiêu lại quan sát một chút vẻ mặt của y, nói: "Có ai làm Tụng nhí không vui?"

"Chỉ là một tiểu nô tỳ thôi." Tổng Tụng rõ ràng nếu hẳn muốn biết, tự nhiên có thể hỏi rõ ràng. Y đưa triều phục của Lệ Tiêu cho nô tỳ, mang thường phục cho hẳn mặc vào. Bên hông chột căng thẳng, Lệ Tiêu nhìn y nói: "Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Bản vương muốn nghe Tụng nhí nói."

Tổng Tụng cup mắt vuốt ve vết nhăn trên y phục của hẳn, thuận miệng nói:

"Một tiểu nô tỳ làm đổ nước, bắn lên người thần, làm nàng sợ hãi, quỳ trên mặt đất rập đầu lạy, đầu cũng rách... Thảo dân hôm qua vừa vào phủ, hoàn toàn không có phòng vị, hai là không bồi cảnh, ba là... Cũng chưa từng làm chuyện dọa người gì, lại dọa nàng thành như vậy, làm cho nàng không dám ngẩng đầu..."

Y vượt lên một chỗ nhăn nhúm cuối cùng, mỉm cười ngược mắt, mềm giọng nói: "Điện hạ ngài nói, có kỳ quái không?"

Lệ Tiêu tựa hồ rất thích y như thế này, nói: "Có lẽ là bởi vì bản vương lần đầu tự mình ôm người hồi phủ, nô tỳ kia biết Tụng nhi được sủng ái."

"Điều này cũng đúng," Tổng Tụng một mặt hiền lành nhìn hẳn, hỏi: "Nếu truyền ra ngày đầu tiên ta vào phủ, đã coi mình là người sang trọng đánh đập hạ nhân, Vương gia có phải là sẽ không sủng ta không?"

Lệ Tiêu sờ mặt của y, nói: "Vậy thật là nơi không biết chừng đâu."

Tổng Tụng phỏng đoán trong lời nói hẳn thật giống như có chuyện, đã thấy hẳn nhìn Tổng Tụng, cũng không quay đầu lại nói: "Đi, gọi nô tỳ kia tới, bản vương muốn đích thân hỏi một chút, là ai dám làm khó để Tụng nhi trong bóng tối."

"Thôi." Tổng Tụng gọi hạ nhân về, nói: "Ta biết Vương gia tốt với ta, mà chuyện này nếu như không có người nói đến tai ngài, cứ xem như không biết đi."

Y vừa vặn mới vào phủ, Lệ Tiêu lấy ra bộ dáng muốn sủng y đến coi trời bằng vung, lòng Tổng Tụng mơ hồ có chút bất an. Y hoàn toàn lạ lẫm Lệ Tiêu như vậy, cũng không biết hẳn rốt cuộc có mục đích gì khác.

Đương nhiên quan trọng nhất là, hiện tại ghé tựa y còn ngồi chưa nóng đây, đã một bộ tiểu yêu tính ương ngạnh gây thù hẳn khắp nơi, chỉ sợ sẽ làm nhiều người tức giận.

Lệ Tiêu hơi suy nghĩ, không nhắc lại chuyện này nữa, nói: "Nghe nói Phúc

Hương cư có một món ăn mới, ai cũng nói là mỹ vị. Tụng nhi có muốn đi nếm thử hay không?"

Phúc Hương cư có thể nói là cột buồm dẫn dắt mỹ thực toàn thành, vô luận bán ra món gì, từ lâu nhỏ khác sẽ lập tức học theo răm rắp. Dù sao Phúc Hương cư loại địa phương đó không phải tất cả mọi người vào, nếm thử hàng nhái ở tiệm cơm khác cũng được.

Mẫu thân Tổng Tụng xuất thân thương gia, tên là Phó Hương, cùng âm với Phúc Hương. Phúc Hương cư chính là kiến trúc ngoại tổ phụ Tổng Tụng một tay sáng chế. Lão luôn có tâm tư với ẩm thực, mỗi một đồ ăn cũng làm cho người khen không dứt miệng, từng từ Nam tính lái cửa hàng đến Bắc tính, thậm chí thu được đề tự bệ hạ tự tay viết.

Tổng Tụng khi còn bé cũng từng là khách quen của Phúc Hương cư. Mỗi lần đi, ngoại tổ phụ sẽ đích thân xuống bếp, chiêu đãi mẫu tử y. Nhưng sau này người nhà họ Phó chết hết, hết thấy sản nghiệp Phúc Hương cư được Tổng gia tiếp nhận, Tổng Tụng một lần cũng không đi qua.

Không phải không muốn đi, mà là không đi được.

Y cùng Lệ Tiêu ngồi lên xe ngựa, nói: "Phúc Hương cư thay đổi sao?"

"Mới tu sửa một phen."

Xe ngựa vừa mới ở dừng lại ở cửa Phúc Hương cư, đã bị chương quỹ thấy được. Hắn là người rất có nhãn lực xem người, xe ngựa của quý nhân nào dáng dấp ra sao, đều có thể nhớ tới, mắt thấy tiểu nhị ngu ngốc đi tới chuẩn bị tiếp khách, vội vàng đẩy bàn tính, trực tiếp chui ra từ dưới quầy hàng, kéo lấy hắn: "Đây chính là xe ngựa của Phong Vương, người lui ra."

Tiểu nhị bị dọa mặt trắng bạch.

Hắn nhân đó chóng đánh một cái tay của mình, ôi, nụ cười không đủ tiêu chuẩn, nói chuyện không đủ thảo hỉ(*), đầu tóc không đủ chính tề... Nói chung nơi nào nếu không cẩn thận đâm đôi mắt Phong Vương, là chuyện

đòi mệnh.

(thảo hi: làm người khác thích)

Chương quý lớn tuổi, bản lĩnh nhiều, cười đến hòa hợp êm thắm đứng ở phía dưới chờ, thấy cửa xe ngựa bị người đẩy ra. Phong Vương đi xuống trước, hẳn vừa muốn tiến lên nói mấy lời cát tường, lại thấy Phong Vương giương mắt giờ tay.

Tổng Tụng hơi ngạc nhiên thấy hẳn muốn ôm mình, mà bây giờ thân phận nam sủng của y chỉ sợ đã truyền khắp kinh thành, không thể làm gì khác hơn là không biết xấu hổ ngoan ngoãn để hẳn ôm xuống. Lệ Tiêu ôm lấy người xuống đất, đầu lưỡi chương quý hùng hồn hệt như thắt lại, một câu cũng không nói ra được.

Thời điểm Phong Vương ôm lấy người kia đi qua bên người, chương quý nghe thấy hẳn cực kỳ ôn hòa hỏi một câu: "Tụng nhi muốn ngồi ở vị trí nào?"

Tiểu nhị bên cạnh một mặt khiếp sợ, ai da, đây thật là sống lâu mới thấy. Phong Vương lại còn có một mặt sắc sảo như thế, nếu có thể vẽ lên tường, kia quả thực là một bộ kỳ trân dị bảo.

Đại sảnh bỗng nhiên có người lật ngược ghế tựa, người vừa mới ăn no bất cứ lúc nào chuẩn bị chạy vội ra cửa, kẻ vừa gọi đồ ăn bất kể giá nào cũng phải tìm tiểu nhị đóng gói. Trong nháy mắt, phòng khách đồng loạt đi lên một đám, cung kính hành lễ với Lệ Tiêu: "Bình vương điện hạ."

Chủ nhân cũng vậy, khách nhân cũng thế, đều ôm mong đợi cực kỳ tốt đẹp trong ngực.

Phiền ngài trước khi phát rõ thì báo trước, cho người vô tội chúng ta một chút thời gian thoát thân.

Chương 6: Hư mộc

Lệ Tiêu không để ý đến đám người đứng lên căng thẳng một bên. Tổng Tụng bị hắn hỏi một câu, xoay mặt đi hỏi chương quỹ: "Phúc Tụ thính có người ngồi chưa?"

Phúc Tụ thính là thính tốt nhất Phúc Hương cư, ngồi ở chỗ đó không chỉ có thể nhìn thấy cảnh sông, hơn nữa trong sảnh còn có một cái thang nhỏ có thể trực tiếp lên tới tầng gác bát giác cao nhất, có thể bất cứ lúc nào phóng tầm mắt tới sông thuyền, là đài ngộ sảnh khác không có, từ trước đến giờ chỉ dùng để chiêu đãi quý khách.

Y không nói thẳng muốn ngồi, mà hỏi trước, lo Lệ Tiêu bởi vì y đắc tội với ai.

Chương quỹ cười nói: "Không có không có, còn trống, hai vị ngài mời tới bên này."

Hắn tự mình dẫn người đi lên.

Người dưới lầu vẫn luôn đợi đến khi thân ảnh Lệ Tiêu biến mất mới lục tục trở lại chỗ ngồi ngồi xuống. Có vài người nhất gan can thận dồn dập rời đi, lưu lại một đám người dạn dĩ, thấp giọng nghị luận.

"Người vừa rồi chính là thú tử của Tổng quốc công gia?"

"Nhìn gầy thảnh như vậy, hẳn là ở nhà chịu ngược đãi?"

"Khởi nói trước, bây giờ người ta là người tâm phúc, đã leo lên Phong Vương."

Bỗng nhiên có người bật cười, mang chút xiú không có ý tốt: "Leo lên thì thế nào, các người cũng không phải không biết Phong Vương, cách mấy ngày

phát bệnh một lần. Lúc phát bệnh người toàn bộ phủ chỉ có thể núp trong phòng... Vị Tổng công tử này là người bên gối, chạy cũng chạy không thoát, có thể thấy mặt trời ngày mai không còn chưa biết."

"Ta đánh cược." Có người nói: "Vị này, không sống hơn một tháng."

Có người xì nở nụ cười: "Ba ngày đã nguy hiểm."

"Tổng quốc công này cũng thực sự là, không coi mạng thú tử là mạng người, thân sinh, nơi tặng người là tặng người."

"Ai bảo nương trưởng tử vẫn còn sống, nương thú tử chết rồi, không ai làm chỗ dựa cũng chỉ có thể dùng để làm giao dịch."

"Nghe nói Phó gia năm đó gả đi vốn là có thể làm chính thất... Làm sao đột nhiên..."

"Chuyện trước kia, chúng ta cũng nói không rõ ràng, ăn cơm ăn cơm."

...

Dưới lầu tán gẫu mình thế nào, Tổng Tụng hoàn toàn không biết chuyện. Y đang gấp đồ ăn cho Lệ Tiêu, bỗng nhiên bị hấn đè lại cánh tay ngồi xuống, Tổng Tụng hỏi: "Không hợp khẩu vị?"

"Không cho lấy thái độ hầu hạ chủ nhân hầu hạ bản vương."

Tổng Tụng theo bản năng thu tay về, không phải quá hiểu được ý tứ của hấn. Y rõ ràng thân phận địa vị của mình, chỉ là nam sủng thôi, dùng bữa hầu hạ Lệ Tiêu là chuyện đương nhiên. Y không rõ vì sao, cảm chột bị Lệ Tiêu nâng lên, nam nhân ngắm nhìn con mắt của y, nói: "Phụ thể bình thường ở chung thế nào, người và ta ở chung như thế."

Tổng Tụng còn sững sờ, Lệ Tiêu đã buông cầm của y ra, nói: "Dùng bữa đi."

Tổng Tụng yên lặng. Bên cạnh y đều là vương công quý tộc, làm sao biết

được phở thê bình thường ở chung thê nào. Mà Lệ Tiêu nói như vậy, y cũng phần bác không được, yên tĩn ăn xong bữa.

Y rất nhàn ăn phát hiện không đúng, cơm nước lần lượt từng đĩa vào bàn, một món hai món... Mười món hai mươi món... Mắt thấy bàn đều bị bày đầy, sư phó trong phòng bếp tự mình đi vào: "Tiểu nhân bái kiến Vương gia."

"Hà?"

Tổng Tụng giương mắt xem đầu bếp kia, thấy hăn cúi thấp đầu, cung cung kĩn kĩn nói: "Bàn đã đầy ăp, những đồ ăn khác nếu như tiếp tục dâng lên, chỉ sợ ăn không hết sẽ ănh hưởng khấu vị. Chương quý bảo tiểu nhân đến nói cho ngài một tiếng, còn muốn mang lên nữa không?"

Lệ Tiêu nghiêng đầu sang hỏi Tổng Tụng: "Có muốn người mang thêm bàn nữa không?"

Ănh mắt Tổng Tụng từ trên người đầu bếp thu hỏi, nói: "Điện hạ muốn đăi khách?"

Lệ Tiêu nở nụ cười: "Bữa ăn hôm nay, chỉ vì đăi người."

Tổng Tụng chớp mắt, nói: "Người và ta chỉ sợ ăn không hết nhiều như vậy, thối... Không cần nữa."

"Cũng được, ngày khác chúng ta trở lại thử từng món." Lệ Tiêu dứt lời, phân phó: "Những thứ khác không cần, đi xuống đi."

Đầu bếp trước khi đi nhìn Tổng Tụng nhiều lần, Tổng Tụng cũng nhìn theo hăn đi ra ngoài rồi mới thu tầm mắt lại, nhìn một bàn đầy đồ ăn, nói: "Điện hạ làm cái gì vậy?"

"Không phải nói đưạ Tụng nghĩ đến ném thứ đồ ăn mới sao?" Lệ Tiêu nói: "Món ăn mới những năm qua, tất nhiên cũng phải ném."

Tổng Tụng nhất thời ngơ ngác nhìn hăn, nhất thời không biết nói cái gì cho

phải, mãi đến tận khi Lệ Tiêu đến gần, công môi nhìn y, mới hồi thần, nói: "Đã tạ điện hạ ưu ái, thảo dân..."

"Trước mặt bản vương không cần tự xưng thảo dân."

Tổng Tụng hơi cúi đầu đáp ứng một tiếng, một bên bới cơm, một bên lén lút lấy ánh mắt nhìn Lệ Tiêu.

Phong Vương đến cùng đang suy nghĩ gì nữa...

Một bàn đồ ăn quả thật không ăn xong, Tổng Tụng bị đói bụng ăn thập phần tiết kiệm, nhìn thấy lãng phí như thế, khó tránh khỏi có mấy phần không muốn. Lệ Tiêu thấy thế nói: "Sai người bợc lại, mang về chia cho hạ nhân ăn."

Này với hạ nhân mà nói là không thể nghĩ ngờ là ban ân. Lấy Tổng Tụng ra ví dụ, nếu những năm này Tổng quốc công chịu đem cơm thừa bên ngoài về cho y, cũng không đến nỗi quá đau khổ như vậy.

Y nở nụ cười, nói: "Điện hạ nhân từ."

Đôi mắt Lệ Tiêu tập trung nhìn y, Tổng Tụng không biết mình nói sai chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, chỉ chỉ bên trên, nói: "Điện hạ muốn lên xem không?"

Lệ Tiêu dời tầm mắt, nói: "Nghe Tụng nói."

Hai người dọc theo thang lầu tầng gác. Đây là một tiểu đình bát giác, bởi vì ngày đông, bốn phía đều treo màn chắn gió dày nặng. Tổng Tụng vén rèm lên, một luồng gió lạnh đập vào mặt. Y nhất thời tỉnh thần chấn động, đi hai bước về trước, dựa vào lan can nhìn mặt sông, nói: "Lúc này mới buổi chiều, thụyền hoa đã xuống nước."

Đó là thụyền hoa hoa lâu, bên ngoài tân trang thập phần tinh xảo, từ mặt sông mơ hồ bay tới tà âm.

Lệ Tiêu khoác áo choàng y, nói: "Hôm nay trời tối sớm."

Tổng Tụng nắm dây lưng áo choàng, liếc mắt nhìn hẳn, yên lặng chui qua mặt sông.

Trước đây cảnh xuân đang lúc đẹp, y thường thường cùng mẫu thân và ngoại tổ phụ cùng đến đình này tán gẫu dùng trà. Mà giờ khắc này, sông vẫn là sông cũ, người lại đã không còn là người kia.

Gió sông trên lầu thực sự quá lớn, Lệ Tiêu rất nhanh dẫn y xuống. Ngày hôm nay Phong Vương không phát rồ, đối với chủ nhân Phúc Hương cư và khách nhân mà nói đều là thiên đại kinh hãi. Mà Tổng Tụng trải qua lần lộ diện này, người nghị luận chuyện này cũng càng bắt đầu tăng lên.

Không ít người đang chờ y lúc nào chết, trong đó đương nhiên cũng bao gồm Tổng phu nhân. Nàng là muội muội ruột của đương kim Hoàng hậu, năm đó tuy rằng gả cho Tổng quốc công muộn hơn Phó Hương nửa năm, lại vẫn cường ép chiếm đoạt vị trí chính thất. Cái gọi là sĩ nông công thương, một kẻ chỉ là nữ nhi thương nhân thấp hèn, tất nhiên là không thể đoạt danh tiếng Quốc phu nhân của nàng.

Nàng trông chừng Tổng Thời vài ngày đêm, trơ mắt nhìn y dần dần thoát ly nguy hiểm đến tính mạng, cuối cùng mới có công sức dò hỏi chuyện này. Lúc đó Tổng Tụng bị ốm đi, Tổng Ca nói luôn có cách làm cho y ngoạn ngoạn về, nô tỳ thiếp thân cũng khuyên nàng: "Đã bị Phong Vương đưa đi, cũng không sống nổi quá lâu."

Mà đảo mắt nhiều ngày như vậy rồi, Tổng Tụng vẫn sống rất tốt. Nàng vốn mang hận ý với Phó Hương, từ trong xương cảm thấy nàng là loại bỉ ổi, tất nhiên Tổng Tụng cũng không phải thú tốt. Nhưng hôm nay Tổng Tụng không chỉ không chết, hơn nữa còn bởi vì ở bên cạnh Phong Vương quá lâu như vậy mà thành nhân vật nổi tiếng, tự nhiên lòng càng ngày càng hận.

Ngày thứ hai Tổng Thời khôi phục bình an, nàng sửa sang một chút tiền cung,

Tổng Tụng tất nhiên cũng nghe được lời đàm tiếu bên ngoài, mà trong kinh thành xưa nay là không thiếu người xuyên tạc, dù sao nhiều người thân nhân. Nếu không chặn nổi miệng bọn họ, vậy thì không thể làm gì khác hơn là kệ họ nói. Ngược lại y mấy ngày nay sống còn rất thoải mái, mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, xương cốt giống như cũng được Lệ Tiêu nuôi mềm nhũn.

Sáng sớm tỉnh lại sau giấc ngủ, Tổng Tụng dụi dụi con mắt, duỗi thẳng chân chậm rãi xoay người, chợt nghe bên người truyền đến một tiếng cười khẽ. Trong lòng y hồi hộp, đầu óc mơ hồ nhất thời một mảnh thân mình: "Điện hạ sao lại..."

"Hôm nay hưu mộc." Lệ Tiêu vươn tay ôm y vào trong ngực, nói: "Hóa ra lúc Tụng nhí ở nhà tùy ý như vậy, làm sao đến trước mặt bản vương lại lễ độ?"

Tổng Tụng nghĩ thầm, ai trước mặt người có thể không lễ độ?

Kiếp trước y thấy tận mắt bộ dáng Lệ Tiêu phát phát bệnh, nam nhân kia con mắt đục ngầu giầu cơn sóng thần, máu trên trường kiếm trong tay thấm mũi kiếm chảy xuống mặt đất. Về mặt hẳn nhìn qua thập phần trầm mặc, mang theo khắc chế cùng ẩn nhẫn, mà điên cuồng cùng khát máu từ ánh mắt lan tràn ra lại giống như mãnh thú mang theo tính xâm lược nồng nặc đến cực điểm. Tất cả mọi người biết, Phong Vương mắc bệnh rất khó không chế lại dự vọng giết người của mình, cho nên ở lúc trước mặt hẳn, thậm chí bệ hạ cũng kiêng dè.

Ai mà không biết, lần đầu tiên Lệ Tiêu trúng độc phát rồi, đại khai sát giới ở trong hoàng cung, đuổi Ngự lâm quân giết gần ba mươi người, hơn trăm cung nhân. Trong đó, còn bao gồm cả mẫu thân mình, tiên Hoàng hậu.

Bên ngoài truyền Lệ Tiêu phát bệnh giết cả mẫu thân mình, mà Tổng Tụng trọng sinh lại biết chân tướng cũng không phải là như vậy.

Tổng Tụng đã thả lỏng một chút, dán vào ngực hẳn nói, nói: "Mấy ngày trước điện hạ hưu mộc, không phải đi luyện kiếm sao?"

"Nhìn Tụng nhí mấy ngày nay nuôi ra một ít thịt, ôm thoải mái, không luyện

nữa."

Tống Tụng lập tức ngẩng mặt lên, nói: "Có thật không? Vậy điện hạ..."

Y ngừng một giây, mới nhớ tới mình muốn nói cái gì, hơi có chút khó có thể mở miệng cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta khi nào sinh hoạt phủ thế?"

Chương 7: Phát bệnh

Rất kỳ quái, có một số việc làm là làm, mà nếu dùng miệng nói ra, luôn cảm thấy thập phần xấu hổ.

Trong xương Tống Tụng rất cuộc là người không phóng túng, một đêm kiếp trước toàn là Lệ Tiêu chủ động. Nhưng hôm nay Lệ Tiêu đối với chuyện này thật giống tí xíu cũng không để tâm, y muốn hài tử, phải dựa vào bản thân làm hẳn vui lòng.

Có thể coi là y lại muốn được cái gì từ trên người Lệ Tiêu, cũng rất cuộc là không am hiểu chuyện này.

Y cúi đầu, tai đỏ ửng, thật sự không dám nhìn thẳng đôi mắt Lệ Tiêu.

Cũng không thể nhìn thấy đôi phương bởi vì câu nói này mà lập tức đôi mắt trở nên sâu thẳm. Hầu kết Lệ Tiêu lẩn lẩn, bàn tay thoáng khắc chế ấn y vào lòng mình: "Tụng nhi... Thích bản vương như vậy?"

Giọng kia mang theo vài phần khàn, làm tai Tống Tụng đỏ mấy phần. Y giờ tay không tự nhiên giải giải, thấp giọng nói: "Rất thích người."

Thích sinh tiểu bảo bảo cùng hẳn, cũng coi như thích hẳn vậy.

Ngón tay Lệ Tiêu xuyên qua tóc dài của y, Tống Tụng có thể rõ ràng cảm giác được hẳn dần dần đè lên người mình. Y cố gắng trấn định, gắng đầu nhìn Lệ Tiêu, chuẩn bị không ngừng cố gắng đẩy hẳn một cái —

"Điện hạ!" Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng Tề quán gia, lão nói: "Người ngài muốn tìm đến rồi."

Hai người cũng hơi sững sốt một chút, Lệ Tiêu đột nhiên nâng sau gáy của y lên, tăng tăng hôn lên môi y. Hôn hôn rất sâu, Tống Tụng cơ hồ cũng quên mất hô hấp, đợi đến khi đối phương vươn mình rời đi, y mới phát hiện tim mình đập rất nhanh.

Y nằm trong giường nhéo tai, khẽ nhíu mày, trong đôi mắt mang theo thủy quang mơ hồ.

Sáng sớm... Đến cùng đang nghĩ gì chứ.

Y đá văng chân ấm áp quá phân, thân nhiệt gần ngủi một chút, cũng vươn mình xuống giường. Thiếu niên luôn đi theo Tề quản gia tên là Tề Hảo Vận, tiểu tử tuổi không lớn lắm, cũng rất thanh tú lạnh lợi, nghe nói là con nuôi của Tề quản gia. Tống Tụng vừa đi ra khỏi, nó lên đón: "Vương gia đến tiền thính gặp khách, sau sẽ trở về cùng công tử dùng bữa."

Nó gọi người vào giúp Tống Tụng rửa mặt, sau đó sai người bung tổ yến nóng hổi tới. Chén dùng làm từ bạch ngọc, làm tổ yến óng ánh long lanh rất dễ nhìn.

Hảo Vận vừa lấy nắp xuống, vừa nói chuyện với Lệ Tiêu: "Tổ yến tốt nhất như này, là Vương gia đặc biệt từ bên trong cung tìm bệ hạ thưởng, trong phủ chúng ta cũng chỉ ngài có thể uống."

Tống Tụng cũng ít nhiều có thể nhìn ra tổ yến này không phải vật phàm. Từ lúc y vào phủ, Lệ Tiêu cơ hồ đổi món bồi bổ cho y, ẩm thực là mỹ vị dưỡng sinh không làm. Tống Tụng khi còn bé cùng ngoại tổ phụ mua dầm thắm đất cũng có chút hiểu biết về đồ ăn, rõ ràng sự phở trong trù phòng tất nhiên phí rất nhiều tâm tư trong đó.

Nghe Tề Hảo Vận nói như vậy, y nhàn nhạt nở nụ cười, lòng lại tuôn ra một luồng cảm kích với Lệ Tiêu.

Nhưng Lệ Tiêu đối tốt với y như vậy, đến cùng muốn làm cái gì?... Cũng không thấy hẳn đặc biệt nhiệt tình với mình.

Ngay lúc này, tiền thính bổng nhiên truyền đến một trận rít gào. Tề Hảo Vận run người, mấy nô tỳ xung quanh bổng nhiên tiến lên hai bước, dùng sức đóng cửa lại. Tổng Tụng ngạc nhiên đứng lên: "Làm sao vậy?"

Mấy nô tỳ không lên tiếng, Tề Hảo Vận cũng run lập cập ngồi xổm rời xa cửa, ngậm miệng không nói.

Tổng Tụng dường như ý thức được cái gì, nói: "Điện hạ hôm nay gặp ai?"

"Không, không biết." Tề Hảo Vận mờ mịt nói: "Dường như chưa bao giờ nói với ta những thứ này."

Tổng Tụng hơi nhượng mảy, nghe tiếng bên ngoài vẫn còn tiếp tục, mơ hồ có thứ gì bị vỡ, trong lòng y bắt đầu cảm thấy không ổn, mới có ý ra ngoài, một bóng người đã đột nhiên nhào lên cạnh cửa. Theo cửa giấu, Tổng Tụng thấy rõ ràng một dòng máu chậm rãi chảy xuống.

Có người chết.

Mấy nô tỳ trong phòng mím môi thật chặt, sắc mặt trắng bệch tùm lại với nhau. Tề Hảo Vận vào lúc này mới nơm nớp lo sợ trả lời Tổng Tụng: "Vương gia... phát bệnh."

Đôi môi Tổng Tụng run một cái. Kiếp trước kỳ thực y từng thấy bộ dáng Lệ Tiêu phát bệnh, mà kiếp này vẫn là lần đầu. Lòng mi y run lên, bổng nhiên tiến lên muốn đi mở cửa. Tề Hảo Vận bị dọa da đầu sắp nổ, bổng nhiên nhào lên ôm chặt lấy chân của y: "Công tử! Ngài không thể đi! Nếu ngài xảy ra chuyện gì, Vương gia khôi phục thần trí nhất định phải hỏi tội nô tài!"

Tổng Tụng khắc chế giọng phát run, thấp giọng nói: "Ta không sao."

"Không được!" Tề Hảo Vận nói: "Ngài không nên đi, chờ tiền thính... Người tiền thính chết rồi, Vương gia bình tĩnh một chút, là, là xong..."

Nó mười ba mươi bốn tuổi, lúc này sắc mặt trắng bệch ôm đùi Tổng Tụng, đôi mắt tròn to chứa đầy nước mắt. Tổng Tụng nắm nắm ngón tay, y biết mình

nhất định phải đi. Nếu như hết thấy kiếp trước vẫn như cũ, như vậy y nói không chừng có thể cứu mạng người vô tội.

Y đưa tay qua kéo tay Tề Hảo Vận ra, thấp giọng nói: "Người yên tâm, ta..."

Ngay lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người phá tan, có người nhàn nhàn chóng kéo người chết trên cửa ra, một nha hoàn nói với Tổng Tụng: "Vương gia gọi ngài."

"Không thể!" Tề Hảo Vận lập tức nói: "Vương gia không nhận ra ai, không thể nào gọi tên Tổng công tử!"

Tổng Tụng lại sững sốt một chút, y biết đây là chuyện có khả năng. Kiếp trước lúc Lệ Tiêu phát rồ, giết toàn bộ người Dương Tâm điện, ánh mắt nhìn quanh vũng máu, trong miệng trầm thấp gọi tên y. Lúc hẳn phát bệnh, nếu như không phải lại đột nhiên giết người, kỳ thực càng như là một kẻ si tình trầm mặc, lúc tìm kiếm y thậm chí còn có vài phần ngây thơ và ngẩn ngơ.

Nha hoàn tựa hồ cũng vội rời đi, bỗng nhiên đi tới một cước đá văng Tề Hảo Vận ra, sau đó đẩy Tổng Tụng đi ra ngoài, nói với mấy người hộ: "Vương gia đang gọi hẳn, mấy người các người nhớ kỹ, bằng không lúc đó truy cứu... Đó chính là các người không chu toàn."

Cửa phòng lại một lần bị đóng lại, Tổng Tụng lại không để ý tới động tĩnh phía sau, sau khi ra cửa trực tiếp chạy đến tiền đình.

Đại nha hoàn nhàn nhàn chóng dẫn mấy nô tì bỏ chạy đến sân sau. Đến hàn lang, nàng cúi người với nữ nhân váy phấn, nói: "Nô tỳ nói Vương gia tìm hẳn, hẳn cũng thật sự đi."

Cầm phu nhân đưa ngón tay giơ lên chiếu ánh sáng nhìn móng tay vẽ hoa của mình, cười nói: "Vương gia sủng hẳn mấy ngày, hẳn không biết mình vốn là vật gì."

Đại nha hoàn cùng cười nói: "Không phải sao, luôn có người cảm thấy mình là đặc biệt."

Cầm phu nhân nhìn về phía tiền thính, cong môi nói: "Hắn sẽ chết."

"Lúc Vương gia phát bệnh, không người nào có thể sống sót chạy ra tầm mắt của hắn." Đại nha hoàn nói: "Không thì sao lại gọi là Phong Vương?"

Cầm phu nhân rớt cục vên háo.

Ngày đó giao phong cùng Tống Tụng, nàng kỳ thực chỉ là muốn thử y một lần, ai có thể biết Tống Tụng hùng hổ dọa người như vậy. Vậy thì không được, nàng không thể làm gì khác hơn là xuống tay ác độc. Coi như thời điểm đó Phong Vương truy cứu, đó cũng là chính hắn tự tay giết, đại nha hoàn vốn cũng không phải là nha hoàn trong phủ, dù cho đến lúc đó Tề Hảo Vận cùng mấy nô tỳ làm chứng, cũng thành thật là tìm không được chút dấu vết.

Chớ nói chỉ là, thời điểm đó Phong Vương có khả năng lớn sẽ kéo mấy nô tài của Tống Tụng ra chém.

Tống Tụng một đường vọt tới tiền thính, nơi đó đang đóng chặt đại môn. Tề quản gia cũng bị thương, đang nhe răng nhếch miệng lấy vải băng quấn lên người, đột nhiên thấy y lại đây, còn sừng sốt một chút: "Công tử đây là..."

"Ta tới xem điện hạ một chút," Tống Tụng xa xa nhìn kia cửa phòng đóng chặt, nói: "Hắn có ở bên trong không?"

"Có." Giọng Tề quản gia ép tới rất thấp, nói: "Đừng đi vào."

"Các người nhốt hắn lại?"

Tề quản gia cười khở: "Vương gia thần dũng vô cùng, ai có thể làm gì được hắn? Hắn tự nhốt mình lại, có lúc... Miễn cưỡng có thể không chế bản thân."

Tống Tụng lại nhìn một chút cửa kia, bỗng nhiên cất bước đi tới.

Tề quản gia chưa kịp kéo y, quát lên: "Ngài làm gì? Vào lúc này không thể

kích thích hẳn!"

Nhưng lão đến cùng không dám bước lên trước, giọng cũng ép tới phi thường thấp, ánh mắt nhìn chòng chọc vào thân ảnh Tống Tụng đi tới.

Tổng công tử này lá gan thật sự là... Quá lớn!!

Người khác né còn không kịp, y lại muốn đuổi tới, thị sủng mà kiêu cũng không phải như vậy!

Tống Tụng cẩn thận từng li từng tí một tới gần cánh cửa kia, nhịp tim đập của y cực kỳ nhanh. Chính mắt thấy có người chết ở trước mặt, điều này làm cho y cơ hồ hoài nghi kiếp trước chỉ là một giấc mộng.

Y chậm rãi giơ tay, gõ cửa một cái, thấp giọng nói: "Điện hạ?"

Bên trong không có bất cứ động tĩnh gì. Tống Tụng nuốt nước miếng một cái, nghe phía sau truyền đến thanh âm rất nhỏ, quay đầu nhìn, là Tề quản gia ném một cái cành cây, lúc này đang điên cuồng ra dấu tay cho y, khẩu hình phi thường khoa trương nói cho y biết: "Đủ, nhanh, quay, lại!"

Khu vực này ngoại trừ lão quản gia trung thành tuyệt đối và Tống Tụng, không có người sống khác.

Tống Tụng thu tầm mắt lại, mím môi một cái, bỗng nhiên đẩy cửa. Cửa phòng một tiếng cọt kẹt bị đẩy ra, Tống Tụng đầu tiên nhìn thấy một người mặc áo lót cũ nát ngã trên mặt đất, không phải người trong phủ, hẳn là người nào bị mang về...

Rốt cuộc là ai, kích thích đến Lệ Tiêu?

Y cẩn thận từng li từng tí một đi vào, ánh mắt thấy được đối phương bị đập nát đầu, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Lo lắng ánh nắng bên ngoài kích thích đến hẳn, Tống Tụng xoay người, rón rén đóng cửa phòng lại.

Tề quản gia dùng sức vỗ đầu mình một cái.

Xong, tiểu bảo bối này của Vương gia, hôm nay chắc chắn phải chết.

Tổng Tụng thả nhẹ hô hấp của mình, ánh mắt nhìn quanh phòng tối. Y nhấc trường sam, rón ra rón rén bước qua thi thể trên đất, đang chuẩn bị vòng qua bức bình phong, phía sau chợt truyền đến tiếng trường kiếm lê trên đất. Y bỗng nhiên quay người, bên ngoài truyền đến một luồng khí tức xâm lược giống mãnh thú khát máu.

Tim Tổng Tụng điên cuồng nháy lên.

Y trợn tròn cặp mắt nhìn Lệ Tiêu tóc dài rồi tung trước mặt, con mắt của hắn đen kịt, như mực. Bất kể là con người hay là biểu tình, vào thời khắc này đều cho người một loại cảm giác cực kỳ không bình thường, như tạp cổ chấp với điên cuồng hai loại cảm xúc tuyệt nhiên bất đồng, bộ dạng trùng trùng nhìn chằm chằm y cực kỳ giống ác quỷ đòi mạng.

Chỉ là nhìn y như vậy, lòng tơ cả người Tổng Tụng dựng hết lên.

Y cong cong khóe miệng cứng ngắc, rất nhẹ rất nhẹ hô một tiếng: "Điện hạ, ta là..."

"Leng keng —" tiếng kiếm sắc rơi xuống đất vang lên, tiếng quanh quẩn xa xôi rung động màng tai Tổng Tụng.

"Tụng nhi." Hắn gọi một tiếng, bên hông Tổng Tụng căng thẳng, đột nhiên bị hắn kéo đi. Nam nhân này vùi đầu vào cần cổ của y, nói giọng khàn khàn: "Tụng nhi của trẫm trở lại..."

Y vẫn là thuốc hay của hắn.

Cả người Tổng Tụng không cách nào không chế run lên.

Cường ép ngọt ngọt sợ hãi vừa nẩy vào đúng lúc này rất cực hậu tri hậu

giác có tác dụng ở trên người y, y run lông mi lên, dùng sức ôm lấy Lệ Tiêu, phun ra một hơi thật dài.

"Điện hạ..." Tổng Tụng lo lắng ôn nhu khuyên: "Ta biết ngài muốn ngồi chỗ kia, nhưng chúng ta có thể không treo việc này ở ngoài miệng được không?"

Thật là lo lắng cái đầu mới giữ vững sẽ mất ngay.

Tác giả có lời muốn nói:

Lệ:???

Chương 8: Nỗi phòng

Không biết câu nào chọc vào Lệ Tiêu, nam nhân ôm y bỗng nhiên kè vào tai y thấp giọng nở nụ cười.

Tiếng cười kia làm cổ y ngứa, đôi môi Lệ Tiêu đụng phải lỗ tai của y. Tổng Tụng bởi vậy hơi rụt lại, gương mặt nhin, nam nhân cũng đã dời đi, hấn hỏi: "Ài chỗ người tới?"

Tổng Tụng mặc dù biết đại nha hoàn lúc đó đẩy cửa tất nhiên không có ý tốt, mà mình vốn có ý định muốn tới, người ta lúc đó vẫn tính là giúp y một tay, y thuận miệng nói: "Là ta tự mình muốn tới."

Chẳng biết vì sao, y cảm giác ý cười trong mắt Lệ Tiêu càng đậm mấy phần, cứ việc con mắt của hấn nhẹ nhàng híp lại: "Người vì sao dám lại đây một mình?"

"Ta..." Tổng Tụng dừng một chút, nhìn con mắt của hấn nói: "Ta muốn thử một chút, ta có phải là đặc biệt không."

Y nhìn Lệ Tiêu, Lệ Tiêu cũng đang nhìn y, bầu không khí trong không khí bỗng nhiên mập mờ. Tổng Tụng nhìn thấy trong ánh mắt của hấn tuôn ra mấy phần ám trầm, vội vàng xoay mặt, nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước đi, Tề quán gia rất lo chỗ ngài."

Lệ Tiêu lại lập tức ôm y lên, Tổng Tụng lấy làm kinh hãi, nghe hấn nói: "Nếu như không có giường, người có nguyện sinh hoạt phụ thể với bản vương không?"

Ý thức được ý tứ của hấn, Tổng Tụng trong nháy mắt ngốc.

Nơi này... Còn có một kẻ xui xẻo bị đập nát đầu, Lệ Tiêu quả nhiên là người điên nhỉ? Nơi như thế này cũng có thể...?

Tề quản gia ngoài cửa nhắm mắt lại hít một hơi, tuy rằng đêm nay trong phòng vẫn không truyền đến động tĩnh gì lớn, nhưng lão biết Tổng Tụng khẳng định đã bỏ mạng. Kiểm điện hạ cực nhanh, thời điểm điên càng là thế không thể đỡ, cho dù là lão, cũng không dám đối kháng chính điện. Nhiều năm như vậy lão có thể sống sót, dựa cả vào công phu lòng bàn chân bôi dầu, mặc dù như thế, vết thương nhỏ vẫn không ngừng.

Càng khởi nói công tử ca vẫn như nước như Tổng Tụng, y phục mặc ở trên người y cũng thình thình, có thể thấy được thân thể kia có bao nhiêu gầy yếu, có thể thoát được thì có quý.

Lão mặc niệm một đoạn vãng sinh nguyên rủa, lại chợt nghe trong phòng truyền đến một tiếng cười to.

Phong Vương Phong Vương, điên thế nào cũng không kỳ quái. Tề quản gia lập tức đứng lên, mặt thiết chú ý động tĩnh bên trong.

Ý thức được Lệ Tiêu là đang cố ý đùa y, mặt Tổng Tụng nhin không được nóng bừng. Y giãy dựa muốn từ trong lồng ngực Lệ Tiêu xuống dưới, lại nghe hắn nói: "Trên đất có máu, bản vương ôm người đi ra ngoài."

Cửa phòng mở ra, Lệ Tiêu vẫn luôn ôm y ra cửa mới nghe thình cầu của Tổng Tụng thả y xuống, Tề quản gia đứng xa xa nhìn bọn họ, có chút không dám tới gần.

Lão thậm chí dùng sức xoa đôi mắt một cái, vẫn luôn đợi đến khi Lệ Tiêu đến gần mới vội vàng quỳ xuống: "Vương gia đã khỏe?"

"Bản vương vô cùng tốt." Lệ Tiêu nói: "Thú dọn sân một chút."

"Nô tài tuân mệnh."

Lệ Tiêu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tổng Tụng, kéo ngón tay y lại, một bên đi

đến chính phòng, một bên thấp giọng nói: "Lò sưởi tay bàn vương sai người chuẩn bị cho người đâu?"

"Nhất thời quên mất."

Lệ Tiêu vừa đi, vừa hà hơi vào lòng bàn tay y.

Tề quán gia trở mắt nhìn tất cả những thứ này: "..."

Lão mạnh mẽ lần thứ hai xoa con mắt của mình, nỗ lực trợn to mắt nhìn, vẫn luôn đợi đến bọn họ biến mất, lão còn nhìn thấy Vương gia nghiêng đầu, siết hai tay Tổng công tử, vừa nói chuyện, vừa hà hơi.

Dáng dấp ôn nhu tinh thâm kia, thấy thế nào, làm sao cũng như một bộ kỳ cánh, một bộ kỳ cánh trên trời trên đất cũng không thấy được!

Tề quán gia sai người lại đây thu thập tiền thính, mình thì trở về trong phòng, cầm lộ phí vừa mới ra cửa lại gặp Tề Hảo Vận chạy tới: "Chà, chà! Tổng công tử còn sống, Tổng công tử hấn..."

Tề quán gia nhìn trên mặt nó khó mà tin nổi, dường như tận mắt nhìn thấy như mình vừa nãy cũng ngốc, lão bình tĩnh nói: "Ta đã biết rồi."

"Vương gia, Vương gia không giết hấn!"

Không phải sao, còn ôm ra khỏi phòng. Lão vẫn như cũ nhàn nhạt nói: "Ừ."

Tề Hảo Vận rất cục chú ý tới túi tiền trong tay lão, đại ra nói: "Ngài đây là đi làm gì?"

"Sòng bạc có một hạng mục mới." Lão quán gia cũng không ngại đánh cược trầm giọng nói: "Đổ chút món tiền nhỏ vào, lượn một vòng có thể được đồng tiền lớn."

Tề Hảo Vận lắp bắp nói: "Đó đều là bẫy người..."

"Chưa ngày hôm nay số may, người chờ xem, bảo đảm kiếm lời cho người kiếm tức phụ về."

"Bốp!" Một tiếng vang giòn, cốc trên đất chia năm xẻ bảy, Cầm phu nhân nhìn chằm chằm nhá hoàn trước mặt, nói: "Người lặp lại lần nữa?"

Nhá hoàn nơm nớp lo sợ nói: "Vị Tổng công tử kia... Không chết."

Giọng Cầm phu nhân vẫn rất bình tĩnh: "Sao không chết?"

"Vương gia không giết hẳn."

"Vương gia không phải mắc bệnh sao?" Nàng nói: "Tại sao không giết Tổng Tụng?"

"Ta, ta không biết..." Nhá hoàn kia nói: "Khả năng, khả năng trên người hẳn có thuốc gì, có thể an thần..."

Biểu tình Cầm phu nhân trong nháy mắt vặn vẹo: "Nếu có thuốc linh nghiệm như vậy, bệ hạ triệu hẳn còn cần mười tám hộ vệ sao?"

Nhá hoàn cũng rất mờ mịt: "Nhưng, nhưng hẳn còn sống..."

Không bị thương chút nào, an nhàn mười phần.

Trong phòng ăn chính phòng, Tổng Tụng đang nhét thịt bò thơm lừng vào miệng, mồm miệng nhất thời bắn toé nước. Y cong mắt gấp một miếng cho Lệ Tiêu, nói: "Ngài nếm thử, cái này ăn cực kỳ ngon, đầu bếp trong phủ thật tuyệt."

"Thật?"

"Tất nhiên."

"So với đầu bếp Phúc Hương cư thì sao?"

Tổng Tung sững sốt một chút, y ngậm lấy đũa nhìn về phía Lệ Tiêu, nói: "Mỗi người mỗi vẻ, tay nghề hai vị sư phụ đều vô cùng tốt."

"Vậy khoảng thời gian này không đến Phúc Hương cư ăn cơm, được không?"

Tổng Tung gật gật đầu, trong lòng biết Lệ Tiêu an bài như vậy tất nhiên có đạo lý của hắn, lại nghe hắn nói: "Khoảng thời gian này cũng không cần một mình ra ngoài... Thôi, ngược lại người cũng không ra khỏi cửa."

Dẫu vậy quả thật là có chút làm điều thừa, Tổng Tung nở nụ cười, nói: "Điện hạ yên tâm, ta sẽ không kéo chân sau ngài."

Nếu như không nhớ lầm, cách Lệ Tiêu đăng cơ còn có hai năm. Dù sao Tổng Ca ngự trang thành y mang hài tử tìm tới Lệ Tiêu, đứa bé kia đã một tuổi. Mà ngồi trên chỗ ngồi kia, kình đảo chuẩn bị kháng định không chỉ hai năm. Tổng Tung không hiểu này đó, cũng không chủ động đi hỏi. Y lo lắng nếu mình lăm miệng, có thể thay đổi sự thực Lệ Tiêu đăng cơ. Nếu Lệ Tiêu không thể đăng cơ, kết quả tốt có lẽ là bị đày đi đến địa phương cần cỗi khác, kết quả xấu là có thể là bỏ mệnh.

Nghĩ tới đây, y không nhịn được hỏi Lệ Tiêu: "Điện hạ ở bên ngoài có thói quen uống rượu không?"

Lệ Tiêu nói: "Thỉnh thoảng sẽ có."

"Ngài... Vẫn là ít uống rượu một chút đi." Tổng Tung một mặt khổ sở nói: "Nếu say rượu nói lỡ..."

Ánh mắt Lệ Tiêu ôn nhu một ít: "Không cần phải lo lắng, bản vương tự có chừng mực."

Tổng Tung làm sao có thể không lo lắng, ngón tay của y không tự chủ được sờ bụng của mình, đến bây giờ, đứa bé kia vẫn chưa có.

Bởi vì không cho y ra ngoài, Lệ Tiêu lại còn cân nhắc đến sợ y chán, sai người lấy noãn phòng, cho y trồng hoa trồng cỏ ở trong, cũng cũng hợp

tâm ý Tống Tụng.

Lệ Tiêu cầm hạt giống cho y, Tống Tụng không thể chờ đợi được nữa đến noon phòng. Y gieo mấy hạt xuống, thắp giọng nói: "Gieo hạt này xuống mấy ngày nữa sẽ nảy mầm."

"Nếu nhiệt độ đầy đủ, nhanh cũng là ba, năm ngày."

Tống Tụng cười lên, nói: "Điện hạ còn hiểu cái này?"

"Có biết một chút." Lệ Tiêu cầm lấy cái cuốc giúp y xới đất, dùng một chút, thêm một câu, nói: "Bản vương cái gì cũng biết một chút."

Tống Tụng nở nụ cười. Y rũ lông mi, trong tay đùa bỡn hạt giống nhỏ nhỏ, bỗng nhiên nói: "VẬY... Điện hạ biết một bảo bảo lớn lên trong bụng cần bao lâu không?"

Lệ Tiêu nhìn về phía y, Tống Tụng dùng tay đẩy mặt hấn ra, khó nhọc nói: "Nếu muốn tiểu bảo bảo sang năm biết đi... Điện hạ cảm thấy khi nào gieo mới tốt?"

Lệ Tiêu nắm cái cuốc, hồi ức khoảng thời gian này y ám chỉ công khai, bỗng nhiên lập tức toàn bộ hiểu rõ. Lông mi hấn lấp lóe, liếm môi một cái, biết rõ còn hỏi: "Tụng nhi... Có thể sinh bảo bảo?"

Cái đề tài này thực sự quá có cánh, thật là làm cho người ta xấu hổ, mà y nghĩ muốn hài tử cuối cùng vẫn là lần thứ hai che lại lòng liêm sỉ của y. Y hơi có chút sốt sắng nhìn Lệ Tiêu: "Nếu như, nếu như có thể thì sao?"

Lệ Tiêu trầm mặc một lát.

Tống Tụng bỗng nhiên cười ha ha, đoạt lấy cái cuốc đi đào đất, nói: "Ta đùa giỡn, ta làm sao biết sinh bảo bảo chứ, điện hạ không cần để ở trong lòng."

Y yên lặng nghĩ: Chuyện như vậy đến cùng vẫn là quá kinh thế hãi tục, kiếp trước Lệ Tiêu chỉ thấy trái cây hái xuống, nếu cho hấn thấy dáng vẻ trồng

quả, không chừng bị dọa.

Coi y là yêu quái chém thối làm sao bây giờ.

Nếu không, sau khi viên phòng thối tìm cơ hội cùng Lệ Tiêu tách ra một quãng thời gian, chờ hắn lên ngôi lại trở về tìm hắn?

Nhưng như vậy thối có hiềm nghi không có tim không có phổi ngồi mát ăn bát vàng, luôn cảm thấy vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Lệ Tiêu nghiêng đầu nhìn ai nhân một bên xối đất một bên khổ đại cừu thâm, đuôi lông mày hơi cong lên: "Căn cứ hiểu biết của bản vương, nếu muốn sang năm tu thành chính quả, hiện tại nên nỗ lực."

Hắn hỏi: "Tụng nhi nghĩ như thế nào?"

Tổng Tụng ném cuốc đi, lòng bàn tay chà chà trên người, nhìn Lệ Tiêu nói: "Anh hùng sở kiến lược đồng."(*)

(Nghĩa là quan điểm của anh hùng về cơ bản giống nhau - Baidu)

Tác giả có lời muốn nói:

Lệ Tiêu: Bản vương bỗng nhiên lại đổi ý.

Tụng Tụng: QWQ

Chương 9: Truyền đời

Động tác Tổng Tụng có chút do dự, thế nhưng ánh mắt lại mang theo bức thiết tuyệt nhiên bất đồng với thân thể.

Biểu tình Lệ Tiêu bỗng nhiên có chút phức tạp, Tổng Tụng cho là hẳn muốn đổi ý, vội vã tiến lên một bước, thậm chí hướng bàn tay đến đai lưng hắn: "Điện hạ..."

Lệ Tiêu cầm tay y, trong thần sắc mang theo vài phần tối nghĩa vì diêu, như là có sự thực lúc trước gì xuất hiện sai lệch nhất thời không thể nào tiếp thu được với ý nghĩ của hắn. Tổng Tụng hồi tưởng kiếp trước... Lẽ nào, Lệ Tiêu không thích người chủ động?

Cũng đúng, nam nhân giống như hắn, tại bất cứ chuyện gì cũng sẽ không hi vọng bị người chủ động.

Tổng Tụng bỗng nhiên lúng túng, y biết mục đích mình chủ động tiếp cận Lệ Tiêu có chút không thể nhận ra người, mà may mắn là, Lệ Tiêu không biết y thật sự có thể sinh con. Như vậy tất cả những thứ này cũng có thể cho rằng y làm bốn phạm nam súng, chỉ là mời súng bình thường mà thôi.

Nghĩ như vậy, Tổng Tụng thần nhiên một ít.

"Điện hạ nếu như không có hứng thú, coi như ta..." Y vừa mở miệng giảm bớt bầu không khí khó giải thích được này, vừa theo bản năng rút tay của mình về, tay Lệ Tiêu chợt dùng sức, lôi y vào trong ngực.

Lòng Tổng Tụng vui vẻ, lại phát hiện nam nhân đo đạc hông của y, lại thuận theo eo y sờ đến xương sau lưng, nói một câu thật nhỏ: "Vẫn là quá gầy."

Thần sắc Tống Tụng trở nên rất thất vọng.

Một kẻ cà lăm không thành đại bàn tử, muốn mập chỉ có thể dần dần, y gầy cũng không phải đòi bụng một chốc.

Y rầu rĩ không vui rũ lông mi, mang theo chút tâm tình nói: "Điện hạ xin buông tay, ta còn phải tiếp tục trồng hoa."

Khóe miệng Lệ Tiêu bỗng nhiên cong lên, ngón tay của hắn trượt xuống hai má Tống Tụng, vuốt ve cằm của y, sau đó cúi đầu hôn.

Noãn phòng là chỗ tốt, ngày dù lạnh, chỉ cần ở bên trong một phút chốc, cũng rất nhàn nhã mở hơi đầm đìa.

Tống Tụng từ trên giường mở mắt ra, bên tai hết thấy đều rất yên tĩnh, trong giường thơm tối tăm chỉ có một mình y, từ tia sáng lộ ra từ khe hở giường thơm, giờ khắc này đã là ban ngày ban mặt.

Ngày hôm nay Lệ Tiêu vào triều.

Trên người rất nhẹ nhàng khoan khoái, Tống Tụng không nghĩ tới, Lệ Tiêu lại là người săn sóc như vậy.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tên tiểu tử kia cũng đã ở trong bụng. Vừa nghĩ như thế, cả người Tống Tụng cũng trở nên hoạt bát. Y bò lên nghiêm nghiêm túc túc ăn điểm tâm, quyết định dù như thế nào đều phải dưỡng thân thể cho tốt một chút.

Trên bàn cơm, có người nói cho y biết: "Vương gia hạ triều phải đi quân doanh một chuyến, khả năng buổi chiều mới về."

Tống Tụng đáp ứng một tiếng, ăn cơm xong đến noãn phòng, hiển nhiên hạt giống mới gieo không thể nảy mầm nhàn nhã như vậy. Mà Tống Tụng vẫn xới đất cho tơi, cũng gieo hạt giống mới.

Thời gian nhàn nhã như vậy vẫn chưa thể kéo dài quá lâu, Tề Hảo Vận bỗng

nhiên chạy tới, nói với y: "Người trong cung đến."

Tổng Tụng sững sốt một chút, hỏi: "Vị quý nhân nào phái tới?"

"Hoàng hậu nương nương."

Tổng Tụng hỏi: "Tê quản gia đâu?"

Tê Hảo Vận nói: "Dường phụng hôm nay cũng xuất môn làm việc."

Nó nói xong, bỗng nhiên ý thức được cái gì: "Công tử, bọn họ là 'lai giả bất thỉện'?"

Cổ tình chọn trong lúc phũ không có người tâm phúc ở đây, tất nhiên là "lai giả bất thỉện".

Mà người là Hoàng hậu phái tới, không thể trốn tránh không gặp. Tổng Tụng buông cuộc đi ra ngoài, Tê Hảo Vận thất kinh đi theo bên cạnh y, nói: "Công tử công tử, hay là chúng ta không đi?"

Tổng Tụng buồn cười liếc mắt nhìn nó, nói: "Nếu để chỗ người biết, một nam sủng nhỏ nhỏ trong Vương phủ cũng dám tùy tiện ngỗ nghịch Hoàng hậu, nàng càng có lý do tìm Vương gia phiền toái."

Chuyện này nhiều ít cũng coi như trong dự liệu của Tổng Tụng.

Ngày đó y đâm thương Tổng Thời, thứ nhất là bởi vì thực sự hận, thứ hai cũng gần như suy tính đại khái chuyện tương lai.

Nếu Tổng Thời chết rồi, Tổng phũ nhân nhất định sẽ trực tiếp cáo trạng Hình bộ, làm lớn chuyện. Mà dù chỗ như vậy y cũng không sợ, ngược lại trong mắt tất cả mọi người xưa nay y đều là nhẫn nhục chịu đựng, chịu mười mấy năm. Thời điểm đó giả bộ kính sợ một hồi cũng là được, nói không chừng còn có thể chụp oan cho Tổng Ca. Nhưng hôm nay nếu bấm báo lên Hoàng hậu nương nương, hiển nhiên là thương thế của Tổng Thời có chuyển biến tốt.

Vậy mà không giết chết hẳn, lòng Tống Tụng thấy đáng tiếc.

Một đường đến tiền thính, Tống Tụng lập tức hàn hỉ lễ: "Thảo dân bái kiến công công, không biết công công tới tìm, vì chuyện gì?"

Công công quan sát y một lần từ trên xuống dưới. Dưỡng phụ của hẳn là công công thếp thân bên người Hoàng hậu, thường xuyên qua lại, cũng nghe được đôi chút chuyện của mọi người Hoàng hậu, nhìn Tống Tụng trên chân còn dính bùn đất, một bộ nhu nhu như nước như nước, xác định đòn đại không sai. Vị thứ tử Tống gia này, quả thật là kẻ nhẩn nhực chịu đựng.

Lúc này đàm thương Tống Thời, đại khái là thờ bị ép cần một cái.

Hôm nay việc xấu này, có thể mau chóng làm xong.

Hắn nở nụ cười một tiếng, cổ họng lúc nói chuyện thét lên làm người đau cả màng nhĩ: "Truyền khẩu dụ của Hoàng hậu nương nương, thính Tống công tử vào nói chút việc nhà. Công tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong, đi thôi?"

Hắn quay người muốn đi, lưng trước Tống Tụng tất nhiên sẽ đuổi tới, lại thính lính nghe đôi phương truyền đến giọng ôn hòa: "Vương gia trước khi ra cửa điểm danh muốn uống canh thảo dân hầm. Bây giờ tính toán thời gian, người cũng sắp quay về. Công công nếu không gấp, không bằng chờ thảo dân hầm canh xong, lại đi theo ngài."

Công công kia hơi nhướng mày, quay người quát lên: "Chỉ dụ của Hoàng hậu nương nương, người cũng dám chối từ?!"

"Công công thực sự là dân vật thảo dân." Tống Tụng không chút hoang mang nói: "Chỉ là thảo dân đến cùng chỉ là một kẻ bổ y, bây giờ ăn của Vương gia, ở của Vương gia... Về tình về lý về quy củ, cũng không nên cãi lện."

Công công rất cực ý thức được Tống Tụng không dễ chơi như trong tưởng tượng, lúc này ác thần nói: "Làm sao, người không dám chống đối Vương gia, dám đắc tội Hoàng hậu sao?"

"Công công nói cần thận, thảo dân sao dám."

Công công cười lạnh một tiếng: "Sao dám? Chúng ta nhìn lá gan người rất lớn, Vương gia và nương nương thân phận ai cao hơn, tự người phải ước lượng."

Thấy mặt Tổng Tụng lộ vẻ khó xử, trong lòng hẳn thờ phào một hơi. Phải đệ Phong Vương thật sự không phải là người ngốc, đi tới đây cảm thấy cả người đầy mồ hôi lạnh. Tổng Tụng tốt nhất nhanh chóng thúc thời, làm xong việc hẳn còn phải dâng hương thần tiên tứ phương làm cho hẳn bình an.

Không nghĩ tới, Tổng Tụng khó xử, cũng vẫn như cũ không làm cho hẳn làm nhanh việc. Y nói: "Hai vị nhân vật thảo dân đều không đắc tội được, kính xin công công cho phép, cho thảo dân hầm xong canh."

Một bên cung kính, một bên còn muốn chấp nhất nấu canh, lòng mày công công dựng lên.

Hắn ở trong Phong Vương phủ một giây đồng hồ cũng cảm thấy tuổi thọ mình giảm bớt, càng khởi nói ở đây đấu võ mồm với nam sủng Phong Vương sủng ái nhất, luôn cảm thấy Phong Vương sẽ thần không biết quỷ không hay nhổ ra đấm hẳn một kiếm. Hắn cả giận nói: "Tiện dân này, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, người đâu, đưa hẳn đi cho ta!"

Hai tên thái giám sau hẳn muốn bóp lấy cánh tay Tổng Tụng. Tề Hảo Vận biết Tổng Tụng không có bất kỳ võ nghệ gì, vội vàng tới giúp đỡ, lại chợt nghe Tổng Tụng hô một câu: "Vương gia!"

"Bịch bịch —" vài tiếng đầu gối chầm đất, một tiếng so với một tiếng vang hơn. Công công cáo mượn oai hùm kia nơm nớp lo sợ quỳ về phía sau, trán đầy mồ hôi lạnh dán trên đất, mở cổ họng như vịt, nhất thời dễ nghe hơn rất nhiều: "Nô tài tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế..."

Mấy tiểu thái giám cũng run lập cập quỳ trên mặt đất.

Trong phòng yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một tiếng cười, Tề Hảo Vận đến cùng tuổi còn nhỏ, không nhịn được.

Tổng Tụng cũng mỉm cười nhìn một màn trước mặt, trong ánh mắt toát ra mấy phần trào phúng.

Công công kia rốt cục ý thức được mình bị đùa bỡn, đột nhiên lập tức đứng lên, không biết là quá lúng túng hay là quá phẫn nộ, mặt của hắn liên tục thay đổi vài màu sắc.

Tổng Tụng vẫn như cũ không chút hoang mang, ôn hòa nói: "Xem công công, mong rằng khá hiểu bệnh tình của Vương gia, nếu để cho hắn biết bọn người dám can đảm ở trong phủ đánh... Chỉ sợ đến lúc đó đến chỗ Hoàng hậu ngài khó có thể báo cáo kết quả."

Mặt công công xanh mét.

Nếu Lệ Tiêu trở về biết có người làm càn ở trong phủ, dĩ nhiên là có lý do đi tìm Hoàng hậu gây phiền phức, vạn nhất ở đó bị cái gì kích thích, chịu không được tổn thương Hoàng hậu hoặc là cái gì khác... Đầu hắn cũng đừng nghĩ giữ.

Việc xấu này, người nào thích làm thì hắn làm đi!!

Hắn phát ông tay áo muốn đi, Tổng Tụng lại vẫn chưa buông tha hắn, "Ngài tay không trở lại như vậy, nếu Hoàng hậu hỏi tới, cũng không dễ nói chuyện nhỉ?"

Công công kia sắp cắn gấu hàm răng: "Người, cứ, đợi, đây!"

Tổng Tụng khẽ mỉm cười: "Công công ngồi đợi một phút chốc, chờ tháo dân hàm canh cho Vương gia xong, chắc chắn tiền cung cùng ngài."

Công công kia cả người hơi run run, nghiêm mặt ngồi trên ghế. Tổng Tụng sai người đưa trà cho hắn, kéo Tề Hảo Vận đi ra tiền thính, nhân tiện nói:

"Tìm hai người đóng kỹ chính phòng."

Tề Hảo Vận nghe theo, chạy tới hỏi: "Công tử vì sao phải lưu họ lại?"

"Nếu để cho họ tay không mà về, thời điểm đó Hoàng hậu chụp cho ta một cái kháng chi, mượn cơ hội quang minh chính đại hỏi Vương gia muốn đầu ta thì làm sao bây giờ?"

Tề Hảo Vận ngăn người một chút: "Vương gia sẽ không giao ngài ra..."

"Đến lúc đó, Vương gia cùng Hoàng hậu giao đầu, tình thế có xác suất không thể không chế rất lớn." Tổng Tụng một đường đi vào trụ phòng, Tề Hảo Vận rũ đầu suy tư nửa ngày, bỗng nhiên vỗ đầu một cái, nói: "Nguy hiểm thật, vừa rồi nếu bọn họ mượn cơ hội rời đi ngay lần đầu tiên ngài từ chối, lùi một bước để tiến hai bước, đây chẳng phải là..."

"Suyt." Tổng Tụng nói: "Nấu canh quan trọng."

Y bên này mới chặt xương xong, bên kia bỗng nhiên có một nhá đầu lanh lợi chạy vào: "Công tử, công công truyền chỉ đi rồi!"

Tổng Tụng sững sờ: "Thủ vệ đâu?"

"Bọn họ..." Nhá hoàn quan sát cơ không nói, Tổng Tụng cũng đã hiểu rõ. Y trông phũ phàng vốn chỉ là một nam sủng tầm thường, lời nói chỉ là nước đổ đầu vịt, không có quyền lực thực tế gì. Công công kia nhàn nhàn phản ứng lại cũng không phải ngốc, lấy lệnh bài Hoàng hậu hù dọa, đương nhiên là trực tiếp cho đi.

Tổng Tụng trầm mặc chốc lát, mới cầm dao lên, nhàn nhạt nói: "Mặc cho số phận đi."

Nếu phải người đi ra ngoài dọc đường truy đuổi, chuyện chỉ có thể càng làm càng lớn.

Bên kia, công công vừa ra cửa đã mạnh mẽ tát cho mình hai bạt tai, dọa sợ

tiểu thái giám bên cạnh: "Lương công công, ngài đây là..."

Lương công công sờ mặt sưng tấy của mình, cười lạnh nói: "Nhìn thấy không, một nam sủng vô danh tiểu tốt nhỏ nhỏ, cũng dám đánh đập thái giám thiếp thân bên cạnh Hoàng hậu... Thật đúng là không đặt Hoàng hậu ở trong mắt."

Hắn bật cười một tiếng, vừa mới chuẩn bị ngồi lên xe ngựa lại chợt nghe phía trước truyền đến tiếng vỗ ngựa cộc cộc. Nam nhân đầu lĩnh cười trên đại mã, từng chút một chạy đến trước mặt hắn.

Một khắc sau, thái giám bị vô tình nhét dưới chân Tống Tụng.

"Một ngày không gặp, Tụng nhi đã biết đánh người." Lệ Tiêu đi tới trước mặt y, giả vờ giả vịt kéo đôi tay trắng trẻo, dáng hoàng trịnh trọng lo lắng nói: "Tay có đau hay không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Công công;... Tay đau, mặt đau, còn bị cấu lương nhồi đau dạ dày,

Chương 10: Thỉnh chí

Lúc Tống Tụng bị hấn tóm lấy tay, kỳ thực còn hoàn toàn chưa phản ứng lại, mãi đến tận khi y nhìn thấy công công quỳ trên mặt đất run lấy bầy, mới đột nhiên ý thức được ý tứ của Lệ Tiêu.

Y lập tức nói: "Điện hạ thực sự là coi trọng ta, vị công công này quan uy rất lớn, vừa nãy thiếu chút nữa động võ ở trong phủ. Ta phải dùng hết tâm tư mới động viên được người, nào dám động thủ đánh hấn."

Y chỉ là một kẻ bình dân, dù cho vào phủ, có Lệ Tiêu sủng ái, cũng vẫn chỉ là một kẻ bình dân. Có người nguyện ý xem mặt mũi Lệ Tiêu cho y mấy phần mặt mũi, thế là người ta hiểu lẽ nghi, nếu không phải nguyện ý cho y hai phần mặt, chính là muốn lãng tri y, đó cũng là tùy vào số mệnh.

Quan lại một cấp đê chết người, cái này cũng là lí do tại sao Tống Tụng không tùy tiện cùng công công này đi gặp Hoàng hậu.

Lệ Tiêu nói: "Vậy thì thật là, Lương công công, mặt của người làm sao thành như vậy, hử?"

Vừa rời trong phòng, Tống Tụng chỉ giả quát một tiếng, cáo mượn oai hùm, cũng đã dọa hấn sợ đến mồ hôi lạnh ứa ra. Bây giờ Phòng Vương người thật đứng ở chỗ này, hấn càng tè ra quần, run run nửa ngày mới về mặt đau khổ nói: "Vâng, là nô tài tự mình không cẩn thận ngã, không liên quan đến Tống công tử!"

Vào lúc này, nếu nói là người trong phủ Lệ Tiêu đánh, vậy đối phương vô cùng có khả năng hoặc là không làm, trực tiếp một đao lau cổ của hấn. Nếu nói là mình đánh, vậy càng ngu, đây chính là cố ý định bốc lên mâu thuẫn giữa Vương gia cùng Hoàng hậu, dụng tâm ác độc, hai bên đều sẽ không bỏ

qua hẳn.

Tổng Tụng động chân, yên tĩnh lùi về sau nửa bước đứng ở bên người Lệ Tiêu. Lệ Tiêu lại tiến lên một bước, lại cười nói: "Nào dám hỏi công công, đến phủ vì chuyện gì? Vì sao lại ngã?"

Công công nhìn thấy chân của hẳn là như nhìn thấy thái thể của mình, ầm đập đến đầu chảy máu, "Vương gia bớt giận! Nô tài thành thật không dám làm loạn trong Bình Vương phủ, chỉ là phụng mệnh dụ Hoàng hậu đến truyền lời cho Tổng công tử. Tổng công tử, Tổng công tử... Nô tài thành thật không có ý vô lễ với ngài, ngài nói một câu đi, đúng hay không?"

Hôm nay hẳn nhìn ra Tổng Tụng thật sự được sủng ái, trước mặt Lệ Tiêu xin Tổng Tụng làm chứng, kỳ thực nhiều ít có mấy phần ý tứ nâng Tổng Tụng lên. Hẳn coi trọng Tổng Tụng quả nhiên làm Lệ Tiêu rất là hài lòng. Hẳn nghiêng đầu kéo Tổng Tụng tới trước người, hỏi: "Hẳn nói thật?"

Tổng Tụng liếc mắt nhìn cái trán sứt của đối phương, vẫn chưa đưa ra trả lời xác thực, mà chỉ nói: "Điện hạ đã nói như vậy, nghĩ là đã nổi lên lòng tủi bi, nếu như thế, còn truy cứu cái gì?"

Lời nói này thật đúng là khéo đưa đẩy. Lương công công thiếu chút nữa lại nôn ra một ngụm máu. Nhìn thấy không, không phải người không vô lễ, mà là điện hạ không muốn truy cứu, ngày sau nếu truy cứu thì phải đề phòng cái đầu của mình một chút.

Tổng Tụng này đâu chỉ không phải nhẫn nhục chịu đựng, chuyện này quả thật là người áp ta một tấc, ta bắt nạt người trăm thước! Đây căn bản cũng không phải là người chịu thua thiệt!

Được rồi được rồi, ngày sau chuyện đến Phòng Vương phủ, tuyệt đối có thể chối thì chối, không thể chối tự mình hại mình cũng phải chối!

Tổng Tụng như vậy rơi vào trong mắt Lệ Tiêu là phát sáng sáng quắc, hẳn ngoắc ngoắc cầm Tổng Tụng, kéo tay y. Y nói: "Nếu Vương gia đã về, cánh cũng hàm xong, thảo dân thực sự không nên ngộ nghịch Hoàng hậu nương

nương, theo công công tiên cung vậy."

Lương công công đã hoàn toàn xem thấu sáo lộ của y, tâm lý chút nào không gợn sóng, quả nhiên nghe Phong Vương thuận thế mở miệng: "Nếu như thế, bản vương theo Tụng nhi đi một chuyến, xem Hoàng hậu đến tột cùng có chuyện quan trọng gì."

Tổng Tụng đi thay quần áo khác. Y là nam sủng, không có tư cách mặc áo quan, mà vì phòng ngừa thất lễ trước mặt Hoàng hậu, chỉ dùng dây cột tóc buộc tóc rồi búi lên, nhìn một cái, đơn giản mà ôn hòa. Mặt y ngoại trừ đầy đà lên, còn càng ngày càng tinh xảo, không khác biệt mấy với thư sinh bình thường, thậm chí còn bởi vì khuôn mặt dễ nhìn kia có mấy phần hiền lành.

Trong cung Hoàng hậu, Tổng phu nhân đang mặt lạnh đi tới đi lui. Mấy ngày trước nàng đã như vậy, thế nhưng Hoàng hậu vẫn cứ bảo nàng ẩn nhẫn, dù sao bây giờ Tổng Tụng ở bên người Phong Vương thập phần được sủng ái, tùy tiện đi mời vạn nhất Phong Vương cùng lại đây, chỉ sợ không tiện hỏi tội.

Hôm nay là ngày lành tháng tốt, Phong Vương hạ triều trực tiếp đến quân doanh, nhưng vốn lẽ ra buổi trưa đã đưa người tới, hiện tại vẫn chưa thấy người tới, nàng không nhịn được nói: "Nương nương, năng lực làm việc của vị Lương công công kia đến tột cùng có thể tin nhiệm hay không?"

Hoàng hậu cũng cau mày, quay đầu nhìn về phía thếp thân công công bên người. Công công kia nhìn rất gầy, tuổi tác cũng không nhỏ, thấy thế lập tức nói: "Tiểu tử kia vẫn muốn làm dưỡng tử của lão nô, để bề hầu hạ Hoàng hậu nương nương, chắc chắn vì việc này tận tâm tận lực."

"Vậy sao hẳn còn chưa đưa tiện chúng kia đến?!"

Tổng phu nhân không giữ mồm giữ miệng, Hoàng hậu chỉ khe khẽ lắc đầu. Nàng là trưởng nữ trong nhà, từ trước đến giờ luôn dung túng với đệ đệ muội muội, biết vị tam muội này được nuông chiều tùy hứng, cho nên cũng không lên tiếng trách cứ.

Tổng phú nhân siết chặt khăn tay, ác thần nói: "A Thời của ta hai ngày này mới miễn cưỡng xuống giường, tiện chúng kia vùi càn cao nổi danh trong thành. Lần này hẳn đến, ta nhất định muốn hẳn một đi không trở lại!"

Nghe nàng nói như thế, mặt mày Hoàng hậu nhất thời lạnh máu phần, nói: "Việc này bốn cung sẽ vì người làm chủ, người thu liễm tâm tư cực đoan kia lại, bằng không nếu như bởi vậy làm Phong Vương dựa thế làm càn, bốn cung có thể không bảo vệ được người."

Tổng phú nhân cũng rõ ràng thế cuộc không cho nàng thật sự giết chết Tổng Tụng, nàng vừa hận vừa cắn răng, nói: "Tỷ tử bất giận, ta cũng chỉ là quá ngứa miệng... Xác định không sẽ chọc chết người, cùng lắm, cùng lắm cho hẳn ăn mấy chàm, cho hẳn ném thứ tư vị."

Đại khái cũng có thể hiểu được nàng sốt ruột báo thù cho hài tử, Hoàng hậu không lên tiếng ngăn cản. Các nàng đợi một khắc, Tổng phú nhân ngồi ở trên ghế cái mông cũng sắp mài không còn, mới rốt cực nghe phía bên ngoài truyền đến động tĩnh. Tổng phú nhân lập tức ngồi vững vàng ở trên ghế, giữa hai lông mày tràn ra máu phần tàn nhẫn, thuận tiện giơ cao cầm của nàng lên.

Một giây sau, bên ngoài truyền đến tiếng các nô tài hành lễ: "Nô tài bái kiến Bình vương điện hạ!"

Trơ mắt nhìn nam nhân mặt đáng sợ kia đưa Tổng Tụng đi tới, Hoàng hậu vẫn luôn ngồi rất vững vàng trong nháy mắt sắc mặt cứng ngắt, mãi đến tận khi Lệ Tiêu hành lễ với nàng: "Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu vạn an."

"Tiêu nhi..." Hoàng hậu vội vàng nói: "Nhânh, mau ngồi."

Tổng phú nhân vội vàng đứng lên cúi người với hẳn.

Tổng Tụng thái lại nghiêm túc quỳ xuống, "Thảo dân tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Lệ Tiêu nhất thời đứng không nhúc nhích. Hoàng hậu không thể không mở miệng lần nữa: "Đây chính là Tổng công tử... Nhânh, nhânh đứng lên."

Lệ Tiêu tự mình nâng Tổng Tụng dậy, đưa y cùng ngồi trên ghế, chủ động mở miệng nói: "Nghe nói mẫu hậu tìm Tụng nhi đến có chuyện quan trọng trò chuyện với nhau, vừa vặn nhi thần lâu chưa đến thăm mẫu hậu, không mời mà tới, xin mẫu hậu chớ trách."

Trong nụ cười của Hoàng hậu mang theo vài phần bất an, nhẹ giọng nói nhỏ, nói chuyện đặc biệt tiêu chuẩn, hoàn toàn không mang theo bất kỳ hoàng hốt: "Tiêu nhi có lòng, Bản cung tìm Tổng công tử đến cũng không có việc khác, chỉ là thấy Tổng phu nhân ở ở đây, đặc biệt gọi hắn đến nói chuyện nhà."

Lệ Tiêu cười khẽ, con mắt chuyển hướng về Tổng phu nhân, nói: "Quốc phu nhân nhớ Tụng nhi như vậy, sao không đến Vương phủ thăm viếng?"

Tổng phu nhân cả đời không liên hệ với quá nhiều người ở bên ngoài, thấy Lệ Tiêu cười rộ lên như vậy cũng giống người phát bệnh, cơ hồ là run rẩy. Nàng kiên cường lấy dũng khí, lại rõ ràng không dám nhìn mắt hắn, ánh mắt dao động nói: "Binh, Binh Vương phủ ngưỡng cửa..."

Nàng một câu nói còn chưa dứt lời, Hoàng hậu đứng lúc tiếp lời: "Tổng công tử bây giờ tuy rằng theo Tiêu nhi, nhưng đến cùng chỉ là ở nhờ Vương phủ, Quốc phu nhân sao có thể tới cửa quấy rầy?"

Mặc dù có ý uyển chuyển, mà nghĩa bóng là hạ thấp Tổng Tụng, hơn nữa còn làm thấp danh hào của Lệ Tiêu đi. Nói cho cùng, Tổng Tụng một nam sủng, ở trong phủ đều nhờ vào Lệ Tiêu sủng ái, sao có tư cách để người trong nhà tới cửa ôn chuyện? Chẳng lẽ còn muốn coi Vương phủ là nhà mình không bằng.

Tổng Tụng rũ lông mi hờ hững không nói, nếu không có quý nhân mở miệng dò hỏi, y không có tư cách nói chen vào.

Hoàng hậu dứt lời, hơi suy nghĩ, không chờ Lệ Tiêu mở miệng, nhân tiện nói:

"Không bằng như vậy, ngày mai cho Tổng công tử về phủ Quốc công ở lại mấy ngày, tiện nói chuyện với Quốc phu nhân, người coi xem thế nào?"

Nàng đây là muốn nhân cơ hội đẩy Tổng Tụng vào trong miệng hổ.

Khóe miệng Lệ Tiêu cong cong, Hoàng hậu cảm giác lạnh cả người. Nàng bắt an nhúc nhích một chút, đã làm xong chuẩn bị Lệ Tiêu từ chối, lại nghe hẳn nói: "Mẫu hậu nói rất đúng, ngược lại là nhĩ thần sơ sót."

Lòng nàng lại không hoàn toàn thả xuống, bởi vì Lệ Tiêu rõ ràng còn có chưa nói hết, quả nhiên —

"Quãng thời gian trước phủ hoàng đề cập với nhĩ thần, nói các huynh đệ đều có chính thất, chỉ thiếu nhĩ thần vẫn chưa kết hôn, việc nhà ngay cả người trợ giúp cũng không có... Không bằng như vậy, mẫu hậu giúp nhĩ thần thỉnh chỉ tứ hôn, ngài là thân hoàng di của Tụng nhĩ, chắc chắn cũng không chịu nổi hẳn vẫn luôn ủy khuất như vậy."

Hắn không để ý Hoàng hậu thỉnh linh biến sắc, con người đen nhánh bình tĩnh chuyển tới trên người Tổng phu nhân một mặt ngoác mồm không biết tiến triển thế nào lại tới đây, nói: "Không hổ là mẫu tử tình thâm, ngài nhìn, Quốc phu nhân cũng rất vui vẻ."

Tác giả có lời muốn nói:

Quốc phu nhân: Ta không phải, ta không có! Rõ ràng vui vẻ chỉ có các người!!!!

Lời editor: Theo lời các cô tui đăng một lần hai chap, cơ mà vãi quá:>>

Chương 11: Lựa chọn

Quốc phu nhân bị ép vui vẻ miễn cưỡng nở nụ cười, sắc mặt hơi trắng.

Hoàng hậu cũng khó cần nở nụ cười.

Lệ Tiêu xác thực có chứng bệnh điên, mà năng lực ẩn thế hiện ra lúc thanh tỉnh là không thể nghi ngờ. Đây cũng là nguyên nhân tại sao rõ ràng là có bệnh điên, bệ hạ vẫn nguyện ý trọng dụng hắn.

Mà như vậy, vị trí chính thất trong phủ Lệ Tiêu tất nhiên cũng không thể tùy tiện. Hắn điên thế nào, thích nam nhân thế nào, đi xin chỉ tứ hôn với bệ hạ thế nào, đây đều là chuyện của bản thân hắn. Vô luận kết quả cuối cùng có thể thành hay không, bệ hạ cũng nhiều lắm là trách cứ hai câu, nói hắn hồ đồ, dù sao cũng là phụ tử ruột.

Nếu Hoàng hậu chủ động đề cập chuyện này với bệ hạ, cảm giác kia sẽ thay đổi.

Nàng đến cùng không phải thân mẫu của Lệ Tiêu, bỗng nhiên muốn tìm một thứ tử làm chính thất cho Lệ Tiêu, chỉ sợ sẽ bị bệ hạ cho rằng rắp tâm bất lương, còn có thể ảnh hưởng ấn tượng với Thái tử.

Nàng vừa muốn mở miệng uyển chuyển biểu đạt một ít cái nhìn của mình, chợt nhìn thấy Lệ Tiêu đứng lên. Hoàng hậu thiếu chút nữa nhẹn không được sụp lưng xuống.

Lệ Tiêu lại làm tư thế mời, "Cải lương suông không bằng hành động, chúng ta hiện tại đi tìm danh phận cho Tụng nhi đi?"

Hoàng hậu cố gắng trấn định dưới lời mời của Lệ Tiêu, thái giám hai bên thì

lại cảnh giác nam nhân tuần mỹ trước mặt. Nếu hẳn phát bệnh, lập tức che chở Hoàng hậu nương nương chạy trốn.

Hoàng hậu không hổ là Hoàng hậu, dù cho tâm lý đã cực sợ, lại vẫn như cũ bảo trì đoan trang. Nàng cười nói: "Tiêu nhi có phải là có chút cuồng quá? Việc này vẫn phải trung cầu một chút ý kiến của Tổng công tử chứ?"

Nàng biết Lệ Tiêu nghiêm túc, vào lúc này chỉ có Tổng Tụng có thể ngăn cản hẳn không thể chờ đợi được nữa.

Ánh mắt của nàng rơi vào trên người Tổng Tụng —

Đột nhiên trời giáng xuống quang vinh như vậy, về tình về lý, y phải biểu thị một chút kính hoàng hoặc tài cán gì chứ?

Tổng Tụng từ khi Lệ Tiêu mở miệng nói xin chỉ tứ hôn, đã đầu óc hơi không rõ, sau lại thấy thái độ Lệ Tiêu cứng rắn, càng cảm giác ngón tay ngứa ngứa, tim đập nhanh hơn.

Đột nhiên bị điểm danh, y không thể không đứng lên, dáng dấp vân vân như nước rơi vào trong mắt Hoàng hậu lại cảm thấy là làm ra vẻ.

Nhưng y càng ra vẻ càng tốt, chỉ cần y mở miệng uyển chuyển đổi trả chối từ hai câu, nàng có thể mượn sườn núi đồi lừa, bỏ chuyện này qua, làm như chưa xảy ra gì —

"Điện hạ một mảnh lòng son, thảo dân thụ sủng như nước kính."

Hoàng hậu gật gật đầu, ánh mắt tràn ra mấy phần thoả mãn, hài tử nhần nhục chịu đựng, đến cùng vẫn có chút tự mình biết mình.

Tổng Tụng tiếp lời Hoàng hậu nói: "Việc này tất cả nghe theo điện hạ dặn dò, đa tạ Hoàng hậu nương nương tác thành."

Tươi cười của Hoàng hậu cứng đờ trên mặt.

Lệ Tiêu trong nháy mắt cười ha hả: "Tụng nhi cùng nhi thần phu thế tình thâm, bây giờ còn thiếu mẫu hậu làm mai mối. Mẫu hậu, thính?"

Đôi mắt của hắn rơi vào trên mặt Hoàng hậu, trong con ngươi rõ ràng ra mấy phần thâm trầm uy hiếp. Hoàng hậu sợ làm hắn khó chịu phát điên, thối tránh đi, đành phải từ trên ghế đứng lên.

Vạn vạn không nghĩ tới, Tổng Tụng nhìn vẫn nhược yếu đuối, nói chuyện làm việc lại thẳng thắn dứt khoát như vậy, không chỉ không hề có tác phong quân tử, ngược lại có mấy phần phở phỡn lưu manh không biết xấu hổ, nhìn thấy càn nh vàng bụng xuống lập tức ôm đùi, thanh cao thận trọng trong sách thánh hiền bị nhét vào bụng chó rồi!

Phong Vương thân phận cao quý, đầu óc còn có bệnh xấu, muốn lấy y làm chính thất còn chưa tính, Tổng Tụng này rốt cuộc là ai cho dũng khí dám một lời đồng ý cuộc hôn nhân này? Y cũng không chiếu gương nhìn mình xứng hay không xứng!!

Tổng phu nhân theo Hoàng hậu bị Lệ Tiêu áp đi ở đằng trước, Tổng Tụng thái lại thối tránh đi chậm một bước đi theo bên người Lệ Tiêu. Đi đi lại lại, Lệ Tiêu bỗng nhiên kéo tay y lôi y đến trước người cùng mình song song.

Tổng Tụng nhấc lông mi lên liếc mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Như vậy không hợp quy củ."

"Người vừa rồi cũng không đáp lời theo quy củ." trong giọng Lệ Tiêu mang theo vài phần trêu đùa, Tổng Tụng nhìn không được cong cong mắt, hai má lại hơi đỏ ửng.

Y đương nhiên biết dáng dấp mình đuối theo Lệ Tiêu thực sự quá vô liêm sỉ, nhưng y cũng biết rõ, vừa rồi nếu đáp lời theo quy củ, vui vẻ chỉ có Hoàng hậu và Tổng phu nhân. Lệ Tiêu dù cho không trách cứ y, cũng tất nhiên không vui, còn bản thân Tổng Tụng... Bảo vệ mặt mũi thái thế nào, thời điểm đó ý của Hoàng hậu, cũng không có người nhớ tới y trị tình thần lý hiểu tiền lùi, chỉ cảm thấy y dối trá giả thanh cao, sau lưng không chắc còn có thể cười nhạo y không biết điều.

Chẳng bằng từ tâm, còn có thể đỡ Lệ Tiêu vui vẻ, dù sao nam nhân này mới là núi vàng đời này y dựa vào.

Trong lòng y tính toán vài lần, trên mặt nửa điểm cũng không biểu hiện, chỉ là hơi dùng sức nắm ngón tay Lệ Tiêu.

Còn mắt Lệ Tiêu lóe lóe, tim đập thoảng chậm mấy lần, hơi nhẹ một tiếng xoay mặt.

Tổng phu nhân đi theo bên cạnh Hoàng hậu bước đi không nhanh không chậm, cả người cũng căng thẳng. Nàng trông thâm trạch đại viện có thể điều võ dương oai, thế nhưng gặp phải nhân vật hung hiểm như Lệ Tiêu, nửa điểm biện pháp cũng không có.

Hoàng hậu lúc này cũng là trâu không bắt chó đi cày, có chút oán giận nàng, mà rốt cuộc là muội muội ruột thịt, nàng cũng không đành lòng nói cái gì.

Ngược lại là Tổng phu nhân không nhịn được trước, nhỏ giọng nói: "Ngài thật sự muốn làm mai mối cho Phong Vương với tiện chúng kìa?"

Hoàng hậu bầm nàng một cái, thoảng tăng nhanh bước chân, muốn nhanh một chút chạy trốn khỏi khí tràng của Lệ Tiêu.

Dùng thân phận của Tổng Tụng, không phải tùy tiện tiện có thể gặp mặt thiên nhân, cho nên Lệ Tiêu cùng Hoàng hậu đi vào, y cùng Quốc phu nhân đứng chờ ở bên ngoài.

Vừa rời đi phạm vi khí tràng của Lệ Tiêu, ánh mắt Tổng phu nhân rất giống như muốn ăn y. Tổng Tụng yên tĩnh đứng ở đó, lại phát hiện Tổng phu nhân đột nhiên hơi di chuyển chân về phía y, dùng giọng rất nhỏ mắng một câu: "Chó má không biết xấu hổ."

Nữ nhân này cũng thật là tận dụng mọi chỗ không cho y dễ chịu. Tổng Tụng thở dài, cũng không thèm nhìn tới nàng một cái, nói: "Nếu như ngài nói nhiều"

một câu, ta sẽ cáo trạng với điện hạ."

Tổng phu nhân cười lạnh nói: "Hoàng cung đại nội, hẳn có thể làm khó dễ được ta?"

"Hoàng cung đại nội?" Tổng Tụng cân nhắc nhìn nàng một cái, "Phong Vương phát bệnh lục thân không nhận, làm sao, ngài thật sự muốn nằm thẳng căng trong Tử Cấm thành hả?"

"Người..."

Người điên không có thần trí rất đáng sợ, người điên vương hầu không có thần trí còn võ nghệ siêu quần... Vậy thì không phải là chỉ là một từ đáng sợ có thể hình dung. Hẳn chỉ cần giết không phải người dao động quốc gia, bệ hạ vô cùng có khả năng hơi hợt bỏ qua. Tổng gia dù cho có tước vị, Tổng phu nhân cố nhiên có phong hào, mà không có thực quyền trong mắt bệ hạ, cũng chỉ là sâu gạo ăn trắng bằng lộc mà thôi, thêm một kẻ không nhiều, thiếu một kẻ cũng không ít.

Da mặt Tổng phu nhân cơ quắp một chút, "Cáo mượn oai hùm, ta xem người có thể uy phong đến khi nào!"

Tổng Tụng nhàn nhạt nói: "Xin khuyên phu nhân hiểu khách một chút, nếu như hôm nay bệ hạ nguyện ý tứ hôn, ngày tháng ta cáo mượn oai hùm có thể vẫn dài... Vậy ngài phải cẩn thận."

Lung Quốc phu nhân bỗng nhiên bốc lên khí lạnh, rồi bật cười một tiếng, nàng nói: "Chỉ bằng người?"

Nàng bình tĩnh nói: "Phong Vương thân phận cỡ nào? Người tiện chúng như vậy, rửa chân cho hẳn cũng không xứng, còn muốn vào phủ làm Vương phi chính thất thật? Cho người xuân thu đại mộng!"

Tổng Tụng bình tĩnh dời bước chân, hơi di chuyển sang một bên, không tiếp tục khoe miệng lưỡi nhanh nhẩu nữa.

Tổng phu nhân lấy ánh mắt khoét y một cái. Nếu không phải đây là trước Dương Tâm điện, nàng nhất định phải cho y mấy cái châm, hung hăng đâm vật một phen.

Trong lòng nàng không ngừng xoay vần ý nghĩ ác độc, lại trong hoàng cung, chỉ có thể âm thầm đè xuống.

Không biết qua bao lâu, bên trong bỗng nhiên có người đến gọi. Tổng phu nhân vội vàng sửa lại một chút châu ngọc trước ngực, cất bước đi vào, cùng Tổng Tụng bái kiến. Hoàng đế mở miệng nói: "Ngẩng đầu lên, cho trẫm nhìn một cái."

Tổng Tụng đúng mực ngẩng mặt lên. Lão Hoàng đế liếc mắt nhìn, gật đầu, lại cười nói: "Ngược lại là hài tử tuần tú, người đến, cho ngồi."

Mẫu tử hai người tạ ơn bệ hạ. Tổng Tụng ngồi xuống bên cạnh Lệ Tiêu, Tổng phu nhân thì lại ngồi ngờ đàng bụng ngồi phía dưới Hoàng hậu, chỉ nghe Hoàng đế hỏi mấy câu với Tổng Tụng, sau đó chuyển hướng về phía Quốc phu nhân, nói: "Tổng phu nhân thấy chuyện này thế nào?"

Thấy thế nào? Trước mặt Hoàng đế thì dù có ý kiến gì, tất nhiên cũng không thể thật sự nói ra. Tổng phu nhân cười nói: "Việc này xin bệ hạ làm chủ!"

Nói cho cùng, bệ hạ coi trọng Phong Vương, cũng không thể cho nhĩ tử mình lấy nam nhân về nhà. Trong lòng nàng quyết định chủ ý, lại nghe lão Hoàng đế cười vang, hắc hắc khàn khàn hai tiếng, nói: "Việc này cần phải thương nghị một phen với Quốc công không?"

Tổng phu nhân cho là hắc đang thăm dò, vội hỏi: "Dù tướng công đến, cũng tất nhiên nghe bệ hạ."

Hoàng đế gật gật đầu, nói: "Nếu như thế, vậy cứ như vậy đi."

Hắn lại nhìn Tổng Tụng một cái, mệt mỏi nói: "Được rồi, đều lui đi, trẫm cũng phải nghỉ ngơi."

Hắn đứng dậy được thái giám đỡ rời đi, mấy người dồn dập đứng lên cung tiễn. Đợi đến khi thân ảnh lờ mờ kia biến mất, Lệ Tiêu hành lễ với Hoàng hậu, đưa Tống Tụng rời đi trước.

Hai người bọn họ vừa đi, Quốc phu nhân lập tức nói: "Nương nương, bệ hạ có ý gì?"

Thần sắc Hoàng hậu có chút nghiêm nghị, nàng liếc mắt Quốc phu nhân một cái, nói: "Người cảm thấy là ý tứ gì?"

Tổng phu nhân nói: "Tống Tụng xuất thân thấp hèn, sao có thể xứng với Phong Vương? Theo ta thấy, bệ hạ tất nhiên sẽ không đáp ứng tứ hôn!"

Thấy khi nàng nói chuyện bình tĩnh như vậy, Hoàng hậu bỗng nhiên nở nụ cười. Nàng nói: "Nếu như thế, vậy người cũng không cần lo lắng, về đi."

Nàng rời đi, Tống phu nhân lại còn có lời không hỏi rõ. Nàng nhíu nhíu mày, nghĩ nếu tỳ tỳ bảo mình không phải lo lắng suông, vậy tất nhiên là chuyện tốt. Nàng yên lòng, không khởi cảm thấy thần sắc bình tĩnh của Tống Tụng ngày hôm nay có chút buồn cười.

"Thời, cho nó xuân thu đại mộng hai ngày."

Trong Dưỡng Tâm điện, thái giám hầu hạ chăm sóc, quay đầu nhìn lão Hoàng đế ngồi ở trước án thư, do dự một chút, đi tới nói: "Bệ hạ, khó có thể lựa chọn?"

Hoàng đế ho nhẹ, nhìn gắm lựa trông không trước mặt, nói: "Tiêu nhi hôm nay đến cầu tứ hôn, đến tột cùng là vì để cho trẫm yên tâm, hay là thật lòng thích hài tử kia?"

"Nô tài cảm thấy, cho là đều có."

Hoàng đế trầm mặc rất lâu, nói: "Nó là hài tử tốt."

Công công đứng bên không biết nghĩ tới điều gì, nhấc tay áo xoa xoa khớp

mắt, nói: "Bệ hạ trân trọng Bình vương, trong lòng hẳn tất nhiên là rõ ràng."

Trong lòng hẳn rõ ràng, bệ hạ cũng khó xử. Bình vương nếu không có bệnh điên, vị trí Thái tử vốn phải là của hẳn. Qua nhiều năm như vậy, bệ hạ vẫn luôn không từ bỏ trị liệu cho hẳn, còn kéo hẳn vào quân kiện công lập nghiệp, nỗ lực làm cho hẳn chứng minh mình không phải là tên rác rưởi, trình độ quý trọng đã vượt xa những hoàng tử khác. Mà coi như bệ hạ dù yêu nhân tài, cũng không thể giao vị trí Thái tử cho một người điên.

Mà Thái tử, tất nhiên không có nam hậu. Hôm nay thánh chỉ này, nếu theo ý Bình vương, người trong thiên hạ đều hiểu, bệ hạ làm ra quyết định bỏ Bình vương giữ Thái tử. Cùng lúc đó, đáp ứng Bình vương tứ hôn, vừa đại biểu từ bỏ hẳn, vừa đại biểu động viên hẳn. Chuyện này trong mắt bất luận người nào, cũng chỉ là lót đường cho Thái tử.

"Bệ hạ... Lo lắng Bình vương điện hạ sẽ thương tâm?" Công công an ủi: "Nhìn thái độ của hẳn với hai tử bên người, là thích thật, bệ hạ không cần lo ngại."

Hoàng đế cầm chiếc bút lông, qua rất lâu, mới rút cục thở một hơi thật dài, thánh âm già nua mang theo vài phần bi thương: "Đáng tiếc Tiêu nhi."

Ngồi bút du tẩu, đại ấn đè ép.

Việc nước, việc nhà này, cứ như vậy kết thúc.

Tác giả có lời muốn nói:

=, = Muốn mỹ nhân không muốn giang sơn? Không tồn tại, người trường thành đương nhiên là muốn cả hai.

Chương 12: Tú hôn

Lo lắng của Hoàng đế, Tống Tụng trên đường về cũng thoáng suy nghĩ một ít.

Lệ Tiêu kiếp trước cuối cùng là ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, cái này đại biểu hẳn cũng không phải là một nam nhân cam nguyện chịu làm kẻ dưới. Tống Tụng ngày hôm nay sở dĩ phối hợp Lệ Tiêu, còn có một phần là vì y cảm thấy Lệ Tiêu lấy chuyện này thăm dò thái độ bề hạ.

Giờ khắc này bề hạ đại khái sẽ cảm thấy Lệ Tiêu thật sự bỏ qua vị trí Thái tử, mà trên thực tế chỉ là thủ đoạn lùi một bước để tiến hai bước của Lệ Tiêu.

Bây giờ sức khỏe bề hạ càng ngày càng kém, hẳn là nhân quân, là tử phụ, Lệ Tiêu cũng không phải là người ngộ nghịch quân phụ, cho nên hẳn ngủ đông, làm ra bộ dáng không màng ngôi vị, cũng phải làm là không muốn để khi bề hạ còn tại thế lo lắng huynhnđệ trong nhà cãi cọ nhau.

Lệ Tiêu bỗng nhiên mở miệng, cắt ngang suy nghĩ của y: "Tụng nhi cảm thấy việc này có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?"

Tống Tụng hơi suy tư, nói: "Một nửa một nửa."

Lời này bằng chưa nói.

Nói tới đề tài chính sự miễn cảm như vậy, Tống Tụng đến cùng dám nói lời vẹn toàn hay không, cho dù là trước mặt Lệ Tiêu. So với móc tim móc phổi không có gì giấu nhau, y càng hi vọng cùng Lệ Tiêu thanh thanh đạm đạm tương kính như tân như vậy, Tống Tụng thấy đủ.

Nụ cười của Lệ Tiêu chậm rãi thu liễm.

Tổng Tụng mãi cảm ý thức được hẳn không thích, vừa lọt vào tầm mắt, đột nhiên bị hẳn ôm lấy eo.

Tổng Tụng nhất thời không dễ chịu.

Nói cho cùng, quãng thời gian trước y chủ động trêu chọc Lệ Tiêu, ve vãn Lệ Tiêu, đều là bởi vì lòng mang ý đồ xấu, mục tiêu quá minh xác, quá trình có thể trực tiếp quên. Nhưng hôm nay chuyện này đã thành, nói không chừng tiểu tử trải qua một đêm hôm qua đã ở trong bụng. Y bỗng nhiên hậu tri hậu giác hành động như vậy có chút quá thân mật.

Mà dù cho trong lòng nghĩ như vậy, y cũng không nói ra, mà là ngoan ngoãn để hẳn ôm không nhúc nhích.

Lệ Tiêu ôm eo Tổng Tụng, hỏi: "Người không hy vọng bệ hạ tứ hôn?"

Đây là nói gì?

Tổng Tụng nói: "Ta đương nhiên suy nghĩ giống điện hạ."

Câu trả lời này có thể là cao cấp, không nói hi vọng, cũng không nói không hy vọng, nói thẳng giống ý nghĩ của Lệ Tiêu, hoàn toàn vô hại.

Lệ Tiêu lại càng ngày càng mất hứng, hẳn nhăn lông mi dài lại, bỗng nhiên véo mặt Tổng Tụng một cái, Tổng Tụng kêu một tiếng. Y tỉnh tỉnh bụm mặt, suy nghĩ câu nào nói sai chọc Bình vương không vui, nghĩ lại tâm tư phát tán đến chỗ khác —

Hóa ra Lệ Tiêu ở tình huống bình thường lúc giận thích véo mặt người sao? Ngược lại dễ tiếp thu hơn lúc điên chém người.

Bên kia, Tổng phu nhân vừa mới xuống xe ngựa trở lại trong viện, Tổng Thời nằm ở trên giường kích động nói: "Mẫu thân hôm nay gặp tiện chúng kia chưa?"

"Gặp." Tổng phu nhân đỡ hấn dựa vào đầu giường. Tổng Thời nhất thời vui vẻ nói: "Nó bị giáo huấn?"

Hấn tuy rằng không thấy, nhưng nghe nghe cũng vui.

Vậy mà, biểu tình Tổng phu nhân nhất thời treo lên mấy phần không thích. Nàng nói: "Đồn đại bên ngoài cũng không phải không có lửa mà có khói, Phong Vương quả nhiên là sùng nó cực kì, hôm nay tự mình đi theo, lại còn muốn đưa nó tới chỗ đi bệ hạ thỉnh cầu tứ hôn."

Sắc mặt Tổng Thời nhất thời tái mét, âm thanh nhất thời cất cao, vết thương trên ngực càng đau, "Tứ hôn?! Nó muốn kết hôn với Phong Vương?!"

"Đừng nóng vội đừng nóng vội." Tổng phu nhân vội vàng động viên hấn, nói: "Người yên tâm đi, bệ hạ sẽ không thật sự tứ hôn. Chuyện như vậy chỉ âm ỉ bên ngoài rồi thôi, bây giờ đến trước mặt bệ hạ, ta nghĩ, lần này phỏng chừng không cần chúng ta động thủ, bệ hạ có thể tự mình giết chết nó."

Tổng Thời không chắc chắn nói: "Có Phong Vương, có thể để bệ hạ ban cái chết cho Tổng Tụng?"

"Coi như không ban cái chết, chắc cũng sẽ đuổi nó về." Tổng phu nhân sờ đầu hấn, nói: "Hôm nay lúc bệ hạ rời đi còn đặc biệt liếc mắt nhìn nó, rõ ràng cho thấy, không quản thế nào, chỉ cần nó không thân phận, giết chết nó không phải chuyện sớm hay muộn."

"Nhưng nếu Phong Vương che chở nó..."

"Có thể bảo vệ nó nhất thời, còn có thể bảo vệ nó một đời?" Tổng phu nhân cười lạnh nói: "Người không nghe bên ngoài truyền thế nào, dù Tổng Tụng sống qua mừng một, cũng tất nhiên không qua nổi mười lăm. Cho dù nó không trở lại, cũng sớm muộn chết trong tay Phong Vương."

"Nhưng nó đã ở quý phủ Phong Vương hơn nửa tháng, vẫn không thấy có chuyện."

Vừa vặn giờ khắc này có nhà hoàn đưa thuốc đến, Tổng phu nhân nhận lấy cho hắn uống, nói: "Hoàng đế của người ngày hôm nay đã nói ta không cần lo lắng, dù cho nó may mắn mỗi lần có thể tránh thoát những lần Phong Vương phát rồ, cũng sớm muộn sẽ bị chán ghét."

Tổng Thời rất cực được nàng đỡ yên tâm, vừa uống thuốc, vừa nói: "Ngược lại ngày tháng còn dài, coi như nó may mắn không bị Phong Vương giết chết, chớ vết thương của ta tốt lên, cũng sẽ đích thân giết chết nó!"

Ngoài cửa, Tổng Ca yên tĩnh nghe một phút chốc, sắc mặt nghiêm túc quay người rời đi.

Khi bên ngoài còn đang đồn đại mệnh Tổng Tụng tốt như vậy, sống lâu bên người Phong Vương như thế, thán thán chỉ từ hôn tử Bình Vương phải truyền ra ngoài.

Kính thành trong nháy mắt sôi sùng sục.

"Nghe nói đây là chỉ Phong Vương tự mình đi xin, cũng quá kiên trì rồi."

"Hắn với bề hạ tình phụ tử sâu đậm, bây giờ cam nguyện nhường ra một bước, cũng là chuyện tốt."

"Lần này Thái tử điện hạ có thể bình chân như vại..."

Đây là chuyện người mất cảm với chính trị nói, mà kính thành không cho chê trách Thái tử, lời nói như vậy chỉ có thể nói riêng một chút, truyền càng rộng càng quang minh chính đại hơn vẫn là bất quá về Tổng Tụng.

"Không nói những cái khác, thứ tử Tổng gia này năm nay là vận may phải đầu nhì? Ở Vương phủ lâu như vậy vẫn bình an vô sự cũng thôi, lại còn có thể có thân phận?"

"Phong Vương điên thật rồi, lúc thường đoạn tự vui đùa một chút cũng thôi, bây giờ thật sự lấy thứ tử Tổng gia về nhà, đừng nói thân phận xứng hay không xứng, chuyện hậu thế này..."

"Ta phòng chừng Phong Vương không chuẩn bị hậu thế, người xem những cô nương trong hậu viện, nghe nói là không thêm động tởi."

"Có sao nói vậy, Bình vương diện hạ nếu không phải bị kẻ gian làm hại, bao nhiêu nhà trong toàn bộ kinh thành muốn thông gia với hắn, Tổng Tụng này thật đúng là hãm mộ chết người."

"Không đến có thể đến phiên Tổng Tụng? Ta ngược lại thật ra cảm thấy thú tử Tổng gia này năm nay vận xui phủ đầu mới phải, bị Phong Vương coi trọng cướp đoạt hồi phủ cũng thôi, bây giờ lại còn muốn một đời một kiếp cùng người như vậy quấn lấy nhau. Aiz, là người người ngủ được chắc?"

...

Không quan tâm người qua đường có ngủ được không, ngược lại Tổng phu nhân không ngủ được thật.

Tổng Tụng chung quy là người nhà họ Tổng, cứ việc Tổng Tụng không ở nhà, mà người trong nhà cũng biết chuyện này, mà còn mau chóng trừ bị việc kết hôn. Cho nên Tổng Tụng nhận được thán oán chỉ không bao lâu, trong cung còn chuyên môn phải người đến bái lễ với Tổng quốc công, dù sao bây giờ cũng coi như là đám hỏi với hoàng thất.

Tổng phu nhân từ sau khi công công đến đã cứng ngắt ngồi không nói gì, mãi đến tận sau khi đổi phượng đi, nàng mới không thể nhịn được nữa phất tay hất đồ chén, liền thán oán rít gào: "Nó làm sao có thể! Nó làm sao xứng!!"

Tổng quốc công lại an ủi: "Đây là việc vui toàn bộ Tổng gia, cũng không tính là chuyện xấu."

Hắn vừa mới nói xong, da đầu Tổng phu nhân muốn nổ, nàng oán độc nói: "Cốt nhục thân sinh của người, người tự nhiên không cảm thấy là chuyện xấu."

Tổng quốc công nhìn nàng một cái, biết là nàng càng ghen tị, vì vậy cũng

không muốn nhiều lời với nàng, mà nói với Tổng Ca: "Bệ hạ nếu đã hạ chỉ, chúng ta cũng phải chuẩn bị cẩn thận. Ca Nhi, người tìm thời gian đến Vương phủ đón Tụng nhi về."

"Vâng," Thần sắc Tổng Ca cũng hết sức phức tạp, liếc mắt nhìn mẫu thân cơ hồ xem như là đẩy một tay lên chuyện này, chỉ tiếc mài sắt không thành thép xoay người đi.

Tổng phu nhân nhìn cốc trà vỡ vụn trên đất, hồ hạp dần dần từ nhẹ đến nặng, lửa giận thêu dệt ngực nàng nhấp nhô. Nữ mẫu thiếp thân nhìn về mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Phu nhân, việc này có thể báo cho tiểu công tử không?"

"Vết thương của nó còn chưa khỏe, nói cho nó biết làm gì? Người muốn hại chết nó sao?"

Trò khôi hài trong phủ Quốc công Tổng Tụng cũng không biết. Công công đi rồi, y cầm thán chỉ, vẫn luôn cầm ở trong tay, lấy cái hộp gỗ thả vào. Lệ Tiêu ngồi ở một bên cạnh nhìn động tác giống chuột nhỏ giấu thức ăn của y, bật cười nói: "Giấu nó làm gì?"

Tổng Tụng bị hấn cười, bỗng nhiên ý thức được mình tựa hồ có chút quá quá coi nặng, nói lấp như nhà quê: "Chuyện này... Đây chính là thán chỉ."

Y chưa từng được thấy thán chỉ, trước đây nhìn thấy người khác nhận được thán chỉ đều cất như bảo bối. Trong tử đường Tổng gia còn có một phần thán chỉ, bây giờ lần đầu tiên mình nhận được, không thể vứt tùy tiện.

Y hiềm thấy ngỡ ngác, Lệ Tiêu lại cao giọng cười to. Tổng Tụng bị hấn cười đến mặt đỏ lên, cầm hộp đã khóa kĩ, nhất thời giấu đi cũng không phải, buông ra cũng không được, mãi đến tận khi Lệ Tiêu đứng lên ôm y, "Tụng nhi nói có lý, đây chính là thán chỉ, thán chỉ tứ hôn, phải bảo quản kĩ."

Hắn cầm tay Tổng Tụng để lên trên cùng trong tủ treo quần áo, Tổng Tụng còn lấy quần áo che một chút, như là sợ bị người nhìn thấy. Lệ Tiêu cúi đầu nhìn thấy tiểu biểu tình nghiêm túc của y, không nhìn được mỉm cười, lại hôn

một cái lên mặt y.

Tống Tụng tiện tay đóng cửa, rút cổ lại muốn từ cánh tay hẳn chui ra, chợt bị hẳn kéo, bị nắm cổ tay đè ở trong hộc tủ. Nam nhân hôn lên đôi môi y, cướp đoạt đầu lưỡi y, Tống Tụng bị ép ngẩng mặt lên, chớp mũi phát ra tiếng hừ nhẹ nhàng.

Thật vất vả được hẳn thả ra, trên mặt Tống Tụng đã đỏ lên một mảnh, y tóm lấy tay muốn tiếp tục của Lệ Tiêu, tìm đề tài không quá thông minh: "Không biết khi nào phủ Quốc công sẽ phái người tới đón ta."

Lệ Tiêu không tỏ rõ ý kiến tiếp tục hôn gò má của y, thái độ thập phần thân mật: "Đến tự nhiên có người cung phụng, Tụng nể không cần phải lo lắng."

Tống Tụng co về sau, trong đôi mắt đẹp dễ có mấy phần nghi hoặc, nhỏ giọng không hiểu nói: "Điện hạ... Làm sao bỗng nhiên nhiệt tình như vậy?"

Rõ ràng lúc mới bắt đầu thật giống như kẻ hững hờ.

Lệ Tiêu trầm mặc chốc lát, nhìn Tống Tụng một hồi lâu, mới chậm rì rì nói: "Bản vương cũng muốn hỏi, Tụng nể làm sao đột nhiên lẫn lộn đậm như vậy?"

Rõ ràng lúc vừa vào phủ còn tình như lửa.

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Người thay đổi, người trở nên không phải người.

Vương gia:?

Lời này đến phiên người nói?

Chương 13: Ôn chuyện

Bị con mắt đen như mực của Lệ Tiêu thị tằm, Tống Tụng cũng không biết trả lời vấn đề này thế nào.

Y cũng không thể nói mình như vậy là mưu đồ gây rối được chưa? Thiên chi kiêu tử như Lệ Tiêu, lòng tự trọng khẳng định rất mạnh. Nếu hẳn rõ ràng mình đi cùng với hẳn không phải là bởi vì mị lực của bản thân hẳn, nhất định sẽ cảm thấy bị làm nhục.

Thời điểm đó viên thuốc hay là mình, ở trong mắt hẳn phỏng chừng là viên cứt chuột.

Ài gặp phải cứt chuột còn nâng như mình châu nữa.

Tống Tụng cố tự mình biết mình. Y nghĩ tới nghĩ lui, thật vất vả sắp nghĩ đến làm sao đảo động Lệ Tiêu, lại thấy con mắt đối phương chìm xuống, tím tay của y mạnh mẽ hơn lên. Nụ hôn này mang chút xíu ý tứ hàm xúc trừng phật, làm bờ môi y mơ hồ đau.

Mãi đến tận khi có người đến thông báo: "Bẩm báo Vương gia, Tống quốc công phái người tới đón công tử về phủ."

Lệ Tiêu rốt cục chịu buông y ra, Tống Tụng thở dốc hồ hấp, hai má đỏ ửng, nghe hẳn nói với bên ngoài: "Hầu hạ trước."

Hắn vỗ về hai má Tống Tụng, nói: "Muốn về không?"

"Dựa theo quy củ..."

"Bản vương chính là quy củ." Hai tay Lệ Tiêu ôm y, nói: "Người chỉ cần nói có"

muốn hay không, có nguyện ý không."

Tổng Tụng mím mím đôi môi bị hôn sưng, nói: "Không muốn, không muốn."

Y nói tiếp: "Mà ta phải về."

Y còn có đồ lưu lại trong phủ Quốc công, chưa cầm về.

Lệ Tiêu để bản thân y làm quyết định, chính là tôn trọng trăm phần trăm, một câu truy hỏi cũng không có, nhân tiện nói: "Bản vương tự mình đưa người trở lại."

Hắn đã nói như vậy, Tổng Tụng cũng không tiện chối từ. Bên này Lệ Tiêu sai người đi chuẩn bị tuần mã, Tổng Tụng qua tiền thính gặp người, sau đó y gặp được Tổng Ca.

Hắn nhìn người kiệp trước bảo vệ y như thần, lại đẩy y vào địa ngục, hơi sưng sốt một chút, sau đó cười cười với hắn. Hai người hàn huyên hai câu, Tổng Ca cũng lặng lẽ quan sát y một lần.

Vẫn không khác gì so với Tổng Tụng trước kia, ngoại trừ không gầy như vậy, thần sắc vẫn ôn ôn hòa hòa rất dễ bắt nạt.

Làm cho Tổng Ca thỏa mãn nhất chính là, biểu tình thụ sưng nhức kinh sau khi Tổng Tụng nhìn thấy mình kia, nó chắc là không nghĩ tới mình sẽ đích thân tới đón nó. Nó ở ngay trước mặt mình đậm thương Tổng Thời, mình không để tâm hiềm khích lúc trước, còn trước sau như một đối tốt với nó như vậy, dựa theo hiểu biết của hắn với Tổng Tụng, đối phương tất nhiên sẽ cảm động vô cùng.

Hắn nói với Tổng Tụng: "Xe ngựa đã chờ ngoài cửa, trong nhà cũng đã chuẩn bị xong bữa tối, huynh trưởng mau lên xe đi."

Chỉ nhìn bộ dáng này của hắn, thật đúng là đệ đệ đặc biệt tốt.

Bọn họ cùng đi ra khỏi cửa phủ, mà Tổng Tụng lại không vội lên xe ngựa.

Tổng Ca kiên trì đợi một phút chốc, đang muốn mở miệng truy hỏi, chợt nghe bên tai truyền đến âm thanh bánh xe, xoay mặt, đã thấy là xe ngựa xa hoa rộng lớn của Vương phủ được người đuổi lại đây. Chiếc xe này đứng ở bên cạnh xe ngựa phủ Quốc công, trong nháy mắt làm xe ngựa kia rẽ tiền rách nát, không hề đặc sắc gì.

Hắn còn chưa phản ứng lại, đã nhìn thấy Lệ Tiêu khom lưng ôm Tổng Tụng lên, sau đó nhẩy lên đại mã, nhìn cũng không liếc mắt hắn một cái, kéo dây cương đi phía trước.

Gã sai vật thiếp thân bên người Tổng Ca tiến lên, nói: "Đại công tử... Không ngồi xe nhà chúng ta?"

Một phút sau, Tổng Ca ngồi trên lưng ngựa, dù chỗ cật lực bảo trì mỉm cười, mà sắc mặt vẫn không ngừng phỉếm xanh, đặc biệt là nhìn thấy người đi ngang qua hiều kì nhìn sang bên này, cùng với xì xào bàn tán căn bản quên không được.

"Phía sau là xe ngựa phủ Quốc công? Đây là đi đón Tổng Tụng đúng không, làm sao xe ngựa Vương phủ cũng tới đây?"

"Người xem không hiểu?" Có người nói: "Tổng Tụng rõ ràng đang ngồi trong xe đằng trước."

"Người nói nhị công tử Tổng gia kéo cái xe trống đi, lại kéo xe trống về?"

"Không phải à, nếu ta nói, người nhà họ Tổng cũng quá không có mắt nhìn, thật sự không biết Phong Vương thương thú tử này bao nhiêu, nhìn cái xe ngựa rách nát này, cũng quá kém rồi, làm sao có thể xứng với xe quý của Phong Vương. Khó trách hắn còn phải tự mình phái xe ngựa đưa về."

Tổng Ca ở trên ngựa mặt âm trầm.

Gã sai vật nhìn sắc mặt hắn, lòng rất muốn vì công tử chửi ầm những kẻ này, đây rõ ràng chính là xe ngựa tốt nhất phủ Quốc công! Ai dám nói Quốc công gia không có mắt!!

Hắn vừa định nói, đã nghe đến một bên truyền đến âm thanh rất nhỏ:

"Cũng không thể nói như vậy, nói không chừng người cảm thấy xe ngựa khó coi này, chính là một chiếc tốt nhất phủ Quốc công có đúng không?"

Có người xi bật cười, dùng âm thanh càng nhỏ hơn xi xào bàn tán.

Gã sai vặt nhìn thấy, mặt công tử càng ngày càng khó coi.

Sơ sánh với Tổng Tụng, Tổng Ca từ nhỏ đã có thể nói là thiên chi kiêu tử. Ngày hôm nay hắn có thể tự mình đến đón Tổng Tụng, thứ nhất là vì chúng mình với Lệ Tiêu có quan hệ tốt với Tổng Tụng, thứ hai cũng là muốn để cho Tổng Tụng rõ ràng, trên thế giới này hắn thật sự đối xử tốt với y.

Rõ ràng lúc xe ngựa Vương phủ dắt tới, Tổng Tụng có thể một tiếng cự tuyệt Lệ Tiêu. Nhưng y cứ dễ dàng tiếp nhận ân sủng của Lệ Tiêu như vậy, hoàn toàn không đặt hắn và phủ Quốc công ở trong mắt.

Ngày hôm nay hắn có thể nói là sống sờ sờ làm một cái lá xanh cho Tổng Tụng, làm một hồi trò cười.

Hắn tối tăm nâng mắt lên liếc nhìn xe ngựa phía trước, vừa tối tăm tự nói với mình, không vội, hắn cùng Tổng Tụng nhiều năm tình cảm như vậy, sớm muộn còn có thể lại để cho nó ngoan ngoãn nghe lời.

Thời điểm đến phủ Quốc công, sắc mặt Tổng quốc công cũng khó coi, mà Lệ Tiêu đã đưa Tổng Tụng vào, hắn vẫn bồi thêm khuôn mặt tươi cười, mời người vào trong nhà.

Thức ăn đêm nay của phủ Quốc công quả thật là dùng chút tâm tư. Lệ Tiêu cùng Tổng Tụng ngồi xuống, nghe Tổng quốc công cười tủm tỉm nói một phen thông gia với hắn là có phúc ba đời, trước sau nhàn nhạt ngậm lâu cười, tiện tay gấp đùi gà vào bát Tổng Tụng. Hắn nói: "Tụng nhi đêm nay ở đâu, nhạc phụ đã có sắp xếp hay chưa?"

Tổng quốc công giả con trai, bị hấn gọi nhạc phụ, cũng không cảm thấy có gì không ổn, nói: "Chuyện này Vương gia yên tâm, an bài thỏa đáng từ lâu."

"Ồ?" Lệ Tiêu nói: "Là sân ở lúc trước sao?"

Tổng Tụng nhìn nhật kéo kéo khóe miệng, Y sao được tới sân, trước đều ở trong phòng chứa củi. Y cụp mắt yên tĩnh xúc cơm tẻ đưa vào trong miệng, đang nghĩ phụ thân tiếp lời thế nào, đã thấy sắc mặt hấn cũng không đổi một chút cười nói: "Đúng vậy, sau khi Tụng nhi được ngài đưa đi, viện kia vẫn không ai động, tất cả mọi thứ đều giữ nguyên vẹn."

Tổng Tụng dừng đưa một chút.

Lệ Tiêu tựa hồ rất hài lòng hấn sủng ái Tổng Tụng, gật đầu nói: "Như vậy bản vương yên tâm."

Tổng quốc công lại cười nói: "Tụng nhi chúng quy là cốt nhục thân sinh của lão phu, trong phủ đương nhiên sẽ không bạc đãi nó."

Đôi mắt Lệ Tiêu lóe lóe, ngoài ý muốn nói: "Bản vương ngược lại là nghe bên ngoài có chút đồn đại, nói Công gia trước đây có chút hà khắc với Tụng nhi, chẳng lẽ chỉ là không có lửa mà lại có khói?"

"Đồn đại bên ngoài sao có thể tin hết." Tổng quốc công vội hỏi, hấn có chút bận tâm Tổng Tụng nói gì với Lệ Tiêu, vừa trừng Tổng Tụng một cái, vừa nói: "Hà khắc có lẽ là có chút, nhưng chỉ là tại học nghiệp thôi, chỉ phí ăn mặc vì phu làm sao cũng sẽ không nhất bên trọng nhất bên khinh."

Tổng Tụng buồn nôn, mà càng buồn nôn hơn còn ở đằng sau.

Tổng phu nhân quan sát sắc mặt Lệ Tiêu, nhân cơ hội dán vàng lên mặt Tổng quốc công, nói: "Không phải sao, Tụng nhi khi còn bé cổ chấp không chịu đọc sách, Công gia thường thường đều là bên này đánh, bên kia ôm đồm."

Tổng quốc công nói theo: "Đúng thế đúng thế, phu nhân cũng cực kỳ thương

yêu Tụng nhi. Có lúc giáo dục hài tử chính là như vậy, thường thường phạt xong, phú nhân còn rơi kim đậu đậu đây."

Hắn như là cảm thấy mình nói cái gì đặc biệt vui, cười ha ha.

Nở nụ cười hai tiếng, đột nhiên phát hiện Lệ Tiêu nửa điểm không bị câu nói này chọc cười, không khởi hứng đỡ, cái trán mồ hôi thấm ra mồ hôi lạnh.

Trong phòng yên tĩnh lại, Tổng phú nhân đuổi đũa rồi lặng lẽ thu hồi lại, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay ứa ra.

Ngay lúc này, Tổng Tụng nhẹ giọng hỏi một câu: "Điện hạ không thấy buồn cười?"

Tổng phú nhân nghe được trào phúng trong miệng Tổng Tụng, tưởng là y đang tưới dầu lên lửa, lòng hận bốc hỏa, đặc biệt hi vọng Lệ Tiêu có thể điên mấy hơi bóp chết Tổng Tụng là tốt nhất. Nhưng ngoài ý muốn, Lệ Tiêu dĩ nhiên thật sự cười khế, hắn nói: "Biết Tụng nhi sống tốt, bản vương cũng yên lòng."

Bầu không khí trên bàn cơm trong nháy mắt bùng lỏng. Tổng quốc công xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, Tổng Tụng chột công công môi, nói: "Điện hạ có chỗ không biết, phụ thân đúng là từng vì đọc sách đánh ta, nhưng không phải là bởi vì ta không thích đọc sách, mà là bởi vì ta trộm sách của Tam đệ..."

Mặt Tổng quốc công tối sầm: "Tổng Tụng!"

Lệ Tiêu nhắc mí mắt mỏng manh lên, hắn lập tức cảm khêu. Nam nhân cụp mắt nhìn về phía Tổng Tụng, kiên trì nói: "Từ từ nói."

Ánh mắt Tổng quốc công đưa tới mang theo vài phần hoảng loạn cùng khẩn cầu, bọn họ quá sợ Lệ Tiêu nổi giận, một kẻ điên giết người không chớp mắt như thế, làm hắn tức giận có thể có ích lợi gì?

"Bởi vì ta nhóm lửa đọc sách ở bếp, sau đó không cẩn thận đốt, Tam đệ tìm

hấn khóc..." Tổng Tụng nhìn ánh mắt sợ hãi của Tổng quốc công, chậm rì rì nói: "Chưa phật ta và Tam đệ."

Nhưng thật ra chỉ phật y.

Ngón tay Lệ Tiêu cuốn tóc dài của y, nói: "Xem ra nhạc phụ xác thực chưa từng nhất bên trọng nhất bên khinh."

Tổng quốc công thở phào một hơi, vậy mà Tổng Tụng còn mở miệng: "Lòng người đều là thiên vị, lúc đánh Tam đệ phần lớn không đến nơi đến chốn, có mẫu thân ở đó, lúc đánh ta thì lại khác..."

Mắt thấy biểu tình hai người kia lại trở nên lo lắng đề phòng, Tổng Tụng trước khí Lệ Tiêu bất mãn, lại một lần giơ cao đánh khẽ: "Dù sao năm đó Tam đệ mới ba, năm tuổi."

Lệ Tiêu lộ ra thần sắc vui vẻ.

Tổng phu nhân và Tổng quốc công bị một câu nhắc một câu thừa, sắp bị bệnh tim, cảm giác mạng nhỏ giống như bị y nắm ở trong tay, rốt cục nghe y tâm địa bỏ tất mở miệng: "Ta ăn xong rồi."

Tổng quốc công không thể chờ đợi được nữa nói: "Người đâu, đưa đại công tử hồi Hương viện."

Có hạ nhân vội vã tiến lên dẫn đường, Tổng Tụng lại chậm rì rì lại làm ma quỷ: "Tiểu bối rời chỗ sớm, không hợp lẽ nghi."

Y nói: "Nhìn sắc trời còn sớm, hay là chúng ta trò chuyện thêm lát nữa, cũng làm cho Vương gia vui vẻ một chút."

"..."

Nhìn vị lúc nào cũng có thể phát rồ ngồi bên người, van cầu người làm người đi!

Tác giả có lời muốn nói:

*Tổng phụ nhân: Bài kiến Phong Vương, cầu người lần tới phát rõ bốp chết
nổ!*

Vương gia: Bản vương chỉ hữu cầu tất ứng với Tụng nhi.

*Lời editor: Bắt đầu từ giờ khắc này, Tụng nhi sẽ cáo mượn oai hùm như Lê
Tiêu mong muốn =)))*

Chương 14: Quý giá

"Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, lừa gạt da hổ!"

Ăn cơm xong, Lệ Tiêu theo Tổng Tụng đi xem chỗ ở của y. Tổng phu nhân còn chưa vào phòng đã mắng lên.

Tổng quốc công cau mày, hẳn cũng không hiểu rõ đứa con trai này, bây giờ đến cùng là thế nào. Trong chớp mắt tính cách đại biến thái thời, còn làm mất mặt người trong nhà, nó thật sự không coi mình là người phủ Quốc công đúng hay không?

"Nó coi mình theo Phong Vương là kiêu ngạo đúng hay không? Còn chưa thành hôn người xem nó đã ương ngạnh thành cái gì rồi! Lại còn dám nói xấu chúng ta ở trên bàn, tiện chúng này, sớm muộn ta cũng..."

"Đừng nói nữa." Tổng quốc công cắt lời nàng, sắc mặt hết sức khó coi.

Nói cho cùng đó cũng là con hấn, tiện chúng tiện chúng mắng đến mắng đi, giống cái thá gì!

Tổng phu nhân lại hết sức căm tức, giọng thê thê nói: "Ta mắng nó thì làm sao? Cũng chỉ là con kẻ thấp hèn, cái loại thấy người sang bắt quàng làm họ, còn coi mình là sang quý thật, sớm muộn cũng có một ngày nó ngã chết!"

Ngôn ngữ nàng cay nghiệt đến cực điểm, Tổng quốc công giận thối râu mép trừng mắt, ngón tay trong tay áo siết mấy năm, rốt cuộc là kiêng kỵ thân phận mọi mọi Hoàng hậu của nàng, quay đầu đi.

"Làm sao? Người còn đau lòng nó?" Tổng phu nhân đi vài bước hướng về phía

bóng lưng hắt trào phúng: "Cũng không nhìn một cái người ta có coi người làm cha không!!"

Tổng quốc công tăng nhanh bước chân, xuyên qua cổng vòm một đường tiêu thất.

Kỳ thực căn bản không cần đặc biệt tìm người dẫn đường, Tổng Tụng vốn chính là cùng mẫu thân ở tại Hương viện, chỉ là sau đó Phó Hương chết y mới bị đuổi ra ngoài, chuyển qua đá xanh đường mòn, nhìn thấy sân cũ kia, lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Lệ Tiêu nghiêng đầu nhìn y, nói: "Nếu Tụng nể gặp khó xử, có thể nói cho bản vương."

Tổng Tụng xác thực không ngại tính cờ bán tham với Lệ Tiêu, nhưng y không thể tận lực nói cho Lệ Tiêu đề đã từng bị ngược đãi hằng ngày. Chuyện này đặt ở trên người mình có lẽ ghi lòng tạc dạ, nhưng nghe trong tai người khác, không chắc có bao nhiêu ngứa tai.

"Có điện hạ, ta có thể có chuyện khó xử gì?" Tổng Tụng nở nụ cười với hẳn, cất bước đi vào trong viện.

Viện này mặc dù đã tận lực tu sửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra khí tức quanh năm không người ở, cỏ trên mặt đất rõ ràng cho thấy vừa phải người nhỏ, tràn đầy vết tích bùn đất, cửa bày hai bồn hoa không biết từ sân nào, trong phòng tuy rằng quét sạch sẽ, lại tràn ngập một luồng mùi mốc cùng tro bụi, mặt tường lâu không có người ở còn có vết tích rò nước.

Lệ Tiêu đơn giản liếc mắt nhìn, giữa hai lông mày tràn ra mấy phần giận dữ.

Tổng Tụng một đường đi vào, bên trong có tủ cũ đã mòn sơn. Y mở ra nhìn một chút, trước mặt có mùi gỗ mục xen lẫn mùi huân hương mới thả phả vào mặt. Tổng Tụng hắt hơi một cái, phát hiện trong này rộng tuếch, nặng nề khép lại.

Kỳ thực y biết rõ, mẫu thân đã chết nhiều năm như vậy, môn đồ quý trọng

năm đó để lại kháng định đã sớm bị lấy hết, dù còn lại một ít, cũng tất nhiên bị hạ nhân hôm nay quét tước lấy đi rồi.

Mà dù chỗ như vậy, y vẫn chưa từ bỏ ý định đi nhìn một chút ngăn kéo khác, không thể không hết hy vọng từ bỏ.

Trên giường ngược lại là đặt chân mới sạch sẽ. Tống Tụng liếc mắt nhìn, chợt nghe Lệ Tiêu nói với người bên cạnh: "Hồi Vương phủ lấy xiêm y chỗ Vương phi đến."

Sau đó hẳn lại nói: "Đi tìm quần sự ở đây thôi."

Tiếp đến dặn dò từng người rời đi, Lệ Tiêu kéo Tống Tụng đến trước bàn ngồi xuống, nhìn y nói: "Trước đây vẫn luôn ở đây?"

Tống Tụng nháy mắt. Tống Tụng không nghĩ tới viện này lại trống rỗng như vậy, trong tủ ngay cả mấy thứ quần áo ra dáng cũng không có. Mà nghĩ đến cũng là chuyện bình thường, dù sao hôm nay thánh chỉ tới quá đột ngột, Tống quốc công phòng chừng cũng là vì thể hiện tình phụ tử sâu đậm với y, nhân dịp chớng phái người đón y, dẫn đến nơi này căn bản chưa bố trí thõa đáng.

Lúc này, Tống Tụng dù cho có lòng muốn nguy trang mình vẫn luôn ở đây cũng hoàn toàn hết cách rồi. Y không thể làm gì khác hơn là trầm mặc không nói.

Lệ Tiêu mím môi, trong mắt đã nổi lên mấy phần lệ khí, hẳn giờ tay bốc điếm tâm, ngón tay lại không không chế được dục vọng hủy diệt, từng chút vỡ nát tan bánh ngọt mềm như tuyết.

Tống Tụng ý thức được tâm tình hẳn không đúng, mở miệng hô một tiếng: "Điện hạ."

Lệ Tiêu nhìn sang, đen rịt trong mắt mờ hồ rút đi một ít. Tống Tụng dè tay hẳn lại, nói: "Điện hạ không thích nơi này, hãy đi về trước đi."

"Ngồi một lát nữa." Giọng Lệ Tiêu rất nhẹ, có chút không bình thường, một số âm tiết hơi nháy lên, như là lúc nào cũng có thể sẽ tan vỡ. Có lẽ là sợ hù Tổng Tụng, hẳn nói chuyện cười mà không buồn cười: "Nhánh như vậy đã muốn đuổi bản vương đi?"

Quản sự nhận được tin tức hơi hồi hộp, trực giác Phong Vương tìm mình không có chuyện tốt. Mà hẳn vẫn không thể không không ngừng không nghỉ chạy sang bên này, một mặt sợ chạy chậm tới thì bị Phong Vương đập nát đầu, một mặt lại hy vọng đoạn đường này có thể dài một chút, lại dài một chút. Nhưng đường này ngắn như vậy, ngắn đến nỗi khi hẳn nhìn thấy bảng tên Hương viện, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Quản sự không hổ là kẻ biết nghe lời đoán ý, mắt thấy bọn hạ nhân dồn dập run lẩy bẩy, ý thức được Phong Vương đoán chừng là nổi giận. Hẳn vừa vào cửa đã quỳ phịch xuống, "Nghe nói Vương gia gọi đến, xin hỏi Vương gia có gì phân phó?"

"Viện này Tụng nhi không ở quen, người đi sắp xếp một chỗ mới."

Việc này quản sự hiển nhiên khó thực hiện, hẳn liên tục đồng ý, nói: "Nô tài tuân mệnh, nô tài đi mời Công gia."

"Bản vương đi cùng người."

Tổng Tụng vội vàng duỗi tay nắm chặt tay Lệ Tiêu. Y cũng không dám nhiều lời, bởi vì y phát hiện Lệ Tiêu đang tức giận, bởi vì bất mãn viện mà Tổng quốc công sắp xếp chỗ y. Nam nhân mắt không chế có bao nhiêu đáng sợ y nhớ quá rõ, chỉ có thể nhẹ nhàng siết tay hẳn, ngoan ngoan ngoan ngoan cùng hẳn đến chính phòng.

Quản sự hành lễ với Lệ Tiêu trước, sau đó nhanh chóng chạy về thư phòng đi thông bẩm: "Công gia, đại công tử nói ở Hương viện không quen, ở tiền thính chờ ngài làm an bài khác."

"Ở không quen?" Tổng quốc công vừa nghe mặt đã đen, "Tổng Tụng phản rồi."

Hắn hai bước nhảy vào tiền thính, chất vấn nói còn chưa nói ra, đột nhiên đôi mắt đôi mắt như hổ như sói, nhất thời hai chân mềm nhũn, thiếu nữa quỳ xuống tại chỗ: "Vương, Vương gia..."

Lệ Tiêu không nói một lời nhẹ nhàng lấy ngón tay gõ lên mặt bàn, Tổng Tụng thì lại ngồi ở bên cạnh hắn, thần sắc lo lắng.

Tổng quốc công bởi thêm khuôn mặt tươi cười, hơi oán trách nói: "Vương gia thính sùng, ngày sống thoải mái ở Vương phủ quá tốt, Tụng nhi đứa nhỏ này hôm nay càng ngày càng đắt như vàng, viện trước kia vẫn ở còn không quen..."

Hắn nói còn chưa dứt lời, Lệ Tiêu hơi mở lòng bàn tay còn chưa đặt lên bàn, bàn nhỏ đột nhiên không một tiếng động sụp xuống.

Mặt Tổng quốc công xám ngoét.

Đây là muốn phát bệnh thật aaaa!!!

Chạy? Có thể vẫn chưa hoàn toàn mất không chế, không chạy, ai biết sẽ xảy ra cái gì?

Đến cùng không ai dám kích thích Lệ Tiêu vào lúc này, hạ nhân trong tiền thính quỳ phịch xuống. Tổng quốc công cũng nhất thời không chống đỡ nổi, một cái đầu gối tiếp một cái đầu gối dính đất, cả người cứng ngắc.

"Điện hạ..." Tổng Tụng gọi hắn, nhìn thấy hắn hé mắt, chậm rãi nói: "Viện thường ở, sao kiện xiêm y cũng không có?"

Quần sự ở phía sau dán trán lên mặt đất. Chuyện như vậy Tổng quốc công không biết, nhưng hắn biết rõ ràng. Thính chỉ hạ quá vội vàng, ngày xưa Tổng Tụng ở trong phủ đều là ngủ phòng chứa củi. Bởi vì Tổng phủ nhân đồ kị, kiện xiêm y ra dáng cũng không có, thu dọn viện rồi thôi, một chốc chạy đi đâu tìm quần áo xưa nay cũng chẳng có mà nhét vào.

Chẳng trách Phong Vương sẽ tức giận, đây đâu chỉ là bắt nạt Tống Tụng, còn nói dối nữa.

Trong lòng hắn vừa bối vì mình sơ sẩy mà âm thầm hồi hận, vừa sợ vừa khùng hoảng.

Hôm nay chỉ sợ những người này ở phủ Quốc công phải chết.

Tổng quốc công lại là phi thường sợ sệt, hắn không quá lanh lợi thứ hai hơi, lại phát hiện thân ảnh Lệ Tiêu đã từ khoảng cách hai bước quý mị dờ dề đến trước mặt hắn. Nam nhân nhìn xuống từ trên cao, lời nói tựa như quý khí lạnh lẽo âm trầm mơ hồ thấu xương: "Người mà bản vương kìm tôn ngọc quý cung chiền, người dám để chịu ủy khuất trong bóng tối. Nhạc phụ đại nhân... Tổng gia người có mấy cái mạng để trả?"

Chương 15: Lạ giương

"Vương gia... Ngài không thể nghe người khác nói huyền thuyên, hạ quan, chưa bao giờ bạc đãi Tụng nhi..."

Hàm răng của hắn cắn cách chiến tranh lạnh, bắp thịt trên mặt không không chế được phát run, cái trán chôn sâu trên đôi ửng màu đen, mồ hôi lạnh thấm ướt đất trước mặt.

Hắn không nghĩ tới, thời gian nửa tháng gần gũi, Tống Tụng ở trong lòng Lệ Tiêu đã chiếm cứ vị trí trọng yếu như vậy, thậm chí đã thành vầy ngược không có cách nào đụng vào.

Cái ý niệm này lóe qua bộ não, hắn bỗng nhiên ngừng đầu, tầm mắt lo lắng nhìn Tống Tụng, từ ái nói: "Tụng nhi, Tụng nhi người nói một câu, chưa chưa từng bạc đãi người mà? Tụng nhi?"

Ánh mắt Tống Tụng lại nửa phần cũng không cho hắn, mà là rơi vào trên người nam nhân kia. Lệ Tiêu hơi nghiêng đầu, mặt mày yên tĩnh nhìn sang y. Giờ khắc này Lệ Tiêu như là mũi tên trong tay Tống Tụng, đã bị căng ra, chỉ cần y buông tay, nam nhân sẽ lập tức bắn nhán ra, trở thành ác quỷ lấy mạng.

Sau tiếng ma sát quần áo, Tống Tụng đi tới trước mặt Lệ Tiêu, dè tay hắn xuống: "Điện hạ cảm thấy viện kia không tốt, chúng ta đổi là được."

Lệ Tiêu không nhúc nhích, hắn cố chấp thì một chốc rất khó có thể nghĩ thông, chỉ cố sát ý khát máu bữa bãi tàn phá trong lồng ngực.

Trái tim của mỗi người trong phòng đều điên cuồng nháy trong lồng ngực, đập ngực ngộp đau. Tất cả mọi người hi vọng Tống Tụng có thể trấn an

được người điên này, dù lý trí nói cho họ biết chuyện này không có khả năng lắm.

Lệ Tiêu không nhúc nhích, lúc hắn muốn nổi giận, rất nhiều lời cho dù là lọt tai, trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó có thể lọt vào đầu. Tổng Tụng thuận thế kéo một cái tay khác của hắn qua, thậm chí kéo hắn đến ghế dựa, dụ dỗ nói: "Phụ thân tuổi đã cao, đừng dọa hắn."

Khóe mắt Tổng quốc công nhìn giày đen trước mặt xoay qua chỗ khác, sau đó chậm rãi rời đi, đột nhiên thở hồng hộc một hơi. Hắn thừa dịp Tổng Tụng kéo Lệ Tiêu quay người, cẩn thận từng li từng tí một bò dậy từ dưới đất, rón rén lùi về sau, đám hạ nhân học theo rậm rập, lao nhanh đến cửa như đòi mạng.

Tổng phu nhân cũng nghe nói Tổng Tụng muốn thay đổi nơi ở, đang nhấc váy đi về bên này, lúc vào không nhìn thấy, vừa vặn va phải Tổng quốc công, nhất thời đặt móng ngã xuống đất, giận dữ: "Người chạy cái gì?!"

"Ngậm miệng," Mặt Tổng quốc công tối sầm lại trừng nàng một cái, nói: "Bình vương đã phát điên."

Mặt Tổng phu nhân trắng bệch, được nữ mẫu thiếp thân đỡ đứng lên, nói: "Giết, giết người chưa?"

"Vẫn chưa." Tổng quốc công thấy nàng sợ sệt, đồng cảm lây, nói: "Tụng nhi làm hắn yên lòng, chúng ta nhân cơ hội trốn thoát trước."

"Tổng Tụng còn ở bên trong?" trong đôi mắt Tổng phu nhân đột nhiên vọt lên một vệt ánh sáng nhạt, thừa dịp Phong Vương đã phát tác, nếu có thể kích thích hắn một chút, vậy Tổng Tụng chẳng phải là... chết chắc rồi?

Khóe miệng nàng không nhịn được cong lên, bên kia quán sự Tổng gia cũng đã bắt đầu lo lắng: "Nhưng mà, đại công tử còn đang giằng co với Phong Vương, sẽ có chuyện không?"

Tổng quốc công mím môi một cái.

Mặc dù bọn họ lúc ban đầu quả thật muốn leo lên Lệ Tiêu. Nghe nói bệ hạ tự mình tử hôn, còn cảm thấy đây là một chuyện vui, nhưng hôm nay trải qua một lần phát hiện mới này, súng ai của Lệ Tiêu cho Tổng Tụng đối với Tổng gia mà nói cũng không phải là đũa vàng lớn, ngược lại là một ác quỷ lúc nào cũng có thể diệt hết cả nhà Tổng gia. Ác quỷ này cơ hồ rất dễ dàng có thể bị Tổng Tụng kích động báo thù cho nó, đây có thể không coi là chuyện tốt đẹp gì.

Hắn ngược lại là vừa vặn nghĩ giống Tổng phu nhân, nếu Tổng Tụng có thể bị Phong Vương nhân cơ hội giết chết... Ngược lại bây giờ đã xác định Thái tử điện hạ sẽ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, tuy rằng bệ hạ thân chính trọng chi Lệ Tiêu, nhưng tương lai Thái tử thì không chắc. Hắn tuyệt đối sẽ không giữ lại một nam nhân lúc nào cũng có thể sẽ mất không chế như thế ở bên người.

Lúc họ này sinh ác niệm, Tổng Tụng đã trấn an được Lệ Tiêu. Nam nhân bình tĩnh lại, liếc gian nhà trống trải trong nháy mắt, mặt chìm xuống, nói: "Người đâu?"

Người đã bị người hù chạy.

Tổng Tụng không nhịn được cười. Lúc này, bên người bỗng nhiên có một thiếu niên run rẩy đứng lên. Tề Hào Vận tròn cặp mắt nhìn Lệ Tiêu: "Vương gia... Có dặn dò gì?"

"Gọi bọn họ dọn viện tốt nhất ra, đưa Vương phi vào."

"Chúng ta vẫn chưa thành hôn..." Tổng Tụng không thể không nhắc nhở hắn. Lệ Tiêu ngược lại là không tỏ rõ ý kiến, Tề Hào Vận nhận được lệnh lại nhìn Tổng Tụng, còn chưa nói, Vương gia đã lạnh mặt trước: "Còn không mau đi."

Tổng Tụng nhân tiện nói: "Vương gia sẽ không làm thương tổn ta, người nhân đi làm."

Tề Hào Vận không chắc chắn liếc mắt nhìn Lệ Tiêu, trước khi hắn nổi giận,

chạy ra ngoài như một làn khói.

Trong phòng triệt để không còn người, eo Tống Tụng bỗng nhiên bị người ôm một cái, trong nháy mắt ngồi xuống trên đùi hắn. Nam nhân sờ sờ tay y, đặt ở bên mỗi hôn một cái, nhả chặt lông mày mang theo vài phần tối tăm.

Tề Hảo Vận xoay qua chỗ ngoặt, nghe được một tràng pháo tay lạnh lạnh: "Bốn phu nhân bảo người đi thì người ngoan ngoan đi cho ta, lắm lời quá."

Đến gần, mới phát hiện là Tống phu nhân đang giảo huấn nha hoàn. Nha hoàn kia quỳ trên đất, mặt đầm nước mắt: "Vương gia sẽ giết nô tỳ..."

"Được Vương gia giết, người còn có thể quang tông diệu tử."

Tình huống này là thế nào? Tề Hảo Vận nghĩ một lát, bỗng nhiên tiến lên một bước: "Dừng tay!"

Tống phu nhân nhìn thấy là người bên cạnh Lệ Tiêu, lập tức rút tay về, ôn nhu hỏi: "Vương gia đã khỏe chưa?"

"Vương gia lệnh các người dọn viện tốt nhất trong phủ cho Vương phi tương lai ở." Tề Hảo Vận nói xong, thấy sắc mặt nàng không vui. Nó lại liếc nhìn Tống quốc công, bỗng nhiên đầu óc lạnh lợi, cố ý nói: "Còn nói, viện bây giờ của phu nhân là vừa đẹp."

Sắc mặt Tống phu nhân xanh tại chỗ, Tống quốc công cũng không nghĩ tới Lệ Tiêu sẽ nói như vậy, Tề Hảo Vận lại đội cái mũ cao cho hắn: "Nhưng phủ Quốc công đến cùng vẫn là Công gia định đoạt, lúc này sắp đi ngủ, ngài nên quyết định nhanh."

Tề Hảo Vận cũng không quản họ nghĩ như thế nào, dứt lời quay người một đường quẹo đi.

Người khác vừa biến mất, Tống quốc công lập tức sai người đi chuẩn bị. Tống phu nhân quả thực sắp tức chết: "Nó dám mơ ước phòng của ta, tương công, tương công... Người làm gì thế?"

Tổng quốc công hạ lệnh, một đám hạ nhân rất nhanh bắt đầu chuyển động. Tổng phu nhân hai bước đuổi theo Tổng quốc công vào phòng, không thể tin nói: "Người thật sự muốn đưa phòng của ta cho tiện nhân kia? Nó là cha hay người là cha? Người nói chuyện đi chứ! Phòng của người mà người còn không làm chủ được hay sao? Người rốt cuộc có phải nam nhân hay..."

"Bốp!" Một tiếng vang giòn, Tổng quốc công không thể nhịn được nữa tát mặt nàng một cái vang dội, trong lúc nàng ngơ ngác khó tin nổi, lạnh lùng nói: "Chuyện này không phải Tổng Tụng yêu cầu, là Vương gia yêu cầu! Người không nghe hiểu ý tứ của tiểu tử kia sao? Trong phủ này ta làm chủ, chuyện làm không hợp Phòng Vương nhất định chỉ ta hỏi! Người muốn ta chết thật đúng hay không?!"

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm nàng, Tổng phu nhân giống như mới hiểu được. Nàng đương nhiên không muốn nam nhân của mình chết, nàng yêu đôi phương, bằng không cũng sẽ không chết sống nhất định phải gả cho hắn sau khi Phó Hương vào cửa trước rồi, mà giờ khắc này gây sự xác thực như là không để ý sự sống chết của hắn. Tổng phu nhân đành phải mềm xuống, oan ức rơi lệ đầy mặt: "Vậy, lẽ nào ta phải giao phòng của ta cho nó?"

"Nó chỉ ở gần nửa tháng, chờ thành hôn xong sẽ dời đi."

Nàng khóc lóc, Tổng quốc công cũng nhẹ giọng. Hắn vỗ vỗ vai Tổng phu nhân, ôm nàng một chút, giữa hai lòng mày lại tất cả đều là buồn bực.

Đợi đến khi Tổng Tụng được người dẫn tới trong viện mới, nhất thời hơi có chút ngạc nhiên. Lệ Tiêu hỏi: "Viện này thế nào?"

Tổng Tụng nở nụ cười, nói: "Quả thật là viện tốt nhất trong phủ Quốc công."

Lệ Tiêu quan sát bốn phía một chút, thần sắc hòa hoãn rất nhiều.

Tổng Tụng trước đây cũng thường thường lại đây, bị Tổng phu nhân vênh mặt hất hàm sai khiến bung trà rót nước. Đúng là y còn sống một ngày,

chính là cái gai cái đinh trong mắt trong thịt Tổng phu nhân.

Lần thứ hai đi vào phòng này, chợt phát hiện nơi này toàn bộ thay đổi một lần, bất kể là giường chiếu hay là huân hương hoặc là bàn ghế, đều đổi lại mới. Lúc này quản sự làm việc lại rất nhàn nhện, mỗi cái tủ quần áo đều chất đầy đồ mới. Tổng Tụng duỗi tay cầm đến sờ sờ, từ phía trên thấy được vết tích một số tiệm may trong kinh thành, bỗng nhiên nhin không được nở nụ cười: "Hắn mua hết tiệm may trong thành rồi à?"

Lệ Tiêu nhíu mày, đưa tay sờ sờ, nói: "Miễn cưỡng tính là trung phẩm, vẫn chưa đủ dụng tâm."

"Phủ Quốc công sao phô trương như điện hạ chúng ta được." Tổng Tụng khen hắn một câu, nói: "Những y phục này không quá khác biệt với kích cỡ của ta, lúc sau mang về hết, còn có thể tiết kiệm không ít."

"Còn chưa xuất giá, đã muốn tiết kiệm bạc cho bản vương?"

Tổng Tụng không phản đối, hơi nghiêm túc nói: "Nếu thành hôn, ta sẽ một lòng vì điện hạ."

Tổng phu nhân lại thật sự là vất vả ra nước, chuyển sạch sành sành đồ vật trong phòng mình. Tổng Tụng nhìn chung quanh một chút, vừa quyết định xong, bỗng nhiên lại bị Lệ Tiêu ôm tơi. Nam nhân kề trán của y, thấp giọng nói: "Thật như vậy?"

"Đương nhiên là thật."

Lệ Tiêu dừng một chút, nói: "Nếu có người phủ Quốc công dám khất khe người, phải nói cho bản vương."

Lòng Tổng Tụng mềm nhũn, nhưng y cũng không chuẩn bị thật sự nói những thứ ngôn ngữ kia cho Lệ Tiêu. Y biết Lệ Tiêu rất bận, dù cách lúc hắn leo lên ngôi vị Hoàng đế còn có một quãng thời gian rất dài, mà có một số việc không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành. Việc y có thể làm là hạ thấp cảm giác sự tồn tại của mình, tận lực không nên để cho mình ảnh

hường đến chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Nhưng Tống Tụng vẫn gật đầu một cái, nhắc nhở hẳn: "Sắc trời muộn lắm rồi, điện hạ nên đi ngủ."

Y hiềm thấy thức thối, Lệ Tiêu vuốt ve tóc dài của y, vừa mới gật đầu, đã nghe y tri kỷ nói: "Ta đưa điện hạ xuất môn."

Tống Tụng kéo tay đang ôm eo y của hẳn xuống, rồi lại bị hẳn kéo lại. Nam nhân nhìn mặt trắng nõn của y, nói: "Bản vương nghe nói Tụng nhĩ lạ giường."

"?" Tống Tụng bật cười, lắc đầu nói: "Ta không lạ giường."

Nếu không phải hàng chuột không ngủ được, y vẫn ngủ được mọi nơi, tại sao có thể có tật xấu này.

Thần sắc Lệ Tiêu không vui, nói: "Người sang quý đều lạ giường."

"... Ta không phải là người sang quý."

"Người bây giờ là." Lệ Tiêu càng ngày càng không vui: "Bắt đầu từ hôm nay, người lạ giường, vẫn lạ, nếu như không có bản vương bên cạnh người, người sẽ ngủ không yên ổn."

"..."

Cõi đời này có một loại sang quý, gọi là Phòng Vương cảm thấy người sang quý, có một loại lạ giường, gọi là Phòng Vương cảm thấy người lạ giường...

Còn có một loại tâm tình nhỏ nhỏ, gọi là Phòng Vương muốn ngủ cùng lão bà.

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Người... Làm nũng thật đáng yêu.

Phong Vương:?

Lời editor: Thật ra ảnh công rất cute, ổng làm nũng thì thôi rồi, còn đến độ nào thì n hời sau sẽ rõ =))

Chương 16: Bạt tai

Lý do không hợp quy củ của Tổng Tụng, đến cùng không được Lệ Tiêu tiếp nhận. Y bị nam nhân trực tiếp ôm lên giường.

Từ cổ chí kim, hai người trước khi thành hôn cơ hồ đều không thể gặp mặt. Nhưng đến Lệ Tiêu, không chỉ muốn gặp mặt, còn muốn ở nhà y mãi mà không đi, thật đúng là lẽ nào có lí đó.

May là y không phải cô nương, bằng không danh dự sẽ bị hấn mài sạch.

Kỳ thực Tổng Tụng điểm này ngược lại là suy nghĩ nhiều. Giống như ngày hôm nay y không ngồi xe Tống Ca, tất cả mọi người sẽ không cảm thấy là y không hiểu chuyện. Ai bảo hung danh Lệ Tiêu ở bên ngoài, sơ ý một chút kích thích là sẽ nổi điên. Cho nên trong con mắt của mọi người, y chỉ là kẻ không có quyền lên tiếng, kẻ xui xẻo nên Phong Vương làm gì cũng chỉ có thể tiếp thu mà thôi.

Hai người lên giường, Tổng Tụng lập tức nhắm hai mắt lại.

Y kỳ thực hơi lo Lệ Tiêu sẽ như vậy như vậy. Dưới cái nhìn của y, kiếp trước chỉ có lần đó, vậy giờ khắc này hài tử tương lai kia xác định đã ở trong bụng. Y sợ Lệ Tiêu... đâm rơi mắt.

Y không nghiên cứu sách thuốc, đối với phương diện này là một chữ cũng không biết, trong đầu nghĩ cái gì là cảm thấy phải là cái đó.

Mà lời nói như vậy lại không nên nói, dù sao trước khi thật sự có hi Lệ Tiêu khẳng định không tin y. Y chỉ có thể nhắm mắt điều hòa hô hấp giả bộ ngủ.

Giả bộ một chút thật sự ngủ.

Y ngủ rất sâu, lúc tỉnh lại trời đã sáng, nam nhân bên người cũng đã đi thượng triều. Y xoa xoa đôi mắt đứng dậy, ngồi xuống trước gương, bỗng nhiên sững sờ —

Y đẩy cổ áo của mình ra, nhìn nhiều lần hồi lâu, yên lặng kéo cao cổ áo, xoay người lấy khăn quàng lông chồn của Lệ Tiêu quấn vào cổ, chặn lại vết đỏ cực kì dễ thấy.

Cũng may ngày hôm đó nhiệt độ chợt giảm xuống, cũng không có ai cảm thấy được sự khác thường của y. Nhưng quàng khăn quàng ngồi trước bàn ăn cơm, vẫn có hạ nhân không rời mắt khỏi y. Y nhấp một hớp canh mộc nhĩ trắng, mím mím môi, nói: "Đây là mùi vị của Vương phủ."

Tề Hảo Vận lập tức nói: "Là Vương gia dặn dò đặc biệt sai người mang đến, sợ cơm nước phủ Quốc công không xứng với ngài."

"..." hóa ra cõi đời này còn có một loại không xứng, gọi là Vương gia cảm thấy không xứng.

Tổng Tụng bật cười, trong đôi mắt lại sáng lên tinh quang. Tề Hảo Vận nhìn y, bỗng nhiên nói: "Công tử, nếu ngài có cố ủy khuất gì, nhất định phải nói cho Vương gia, ta nhìn ra Vương gia đối với ngài thật sự không bình thường."

"Ta có thể cố ủy khuất gì?"

"..." Tề Hảo Vận muốn nói lại thôi, đến cùng vẫn là tuổi còn nhỏ, không giấu được lời, nói: "Ngày Vương gia phát bệnh, ngài vừa đến quốc công gia lập tức kéo người chạy, hẳn làm sao cũng không ngấm lại, nếu ngài không động viên được Vương gia..."

Tổng Tụng nở nụ cười bất biến.

Muốn nói không có cảm giác thật, đó là không có khả năng, mà qua nhiều năm như vậy, y từ lâu hiểu rõ mình không là cái gì với người nhà này. Tổng phủ nhân hận mẫu thân của y, cũng hận y, coi y không bằng hạ nhân, hận

không thể lột da tróc thịt y.

Về phần Tổng quốc công, hẳn yêu nhất đại khái chỉ có chính hẳn. Tổng Tụng bị thương hẳn không phải chưa từng thấy, mà Tổng Tụng không chủ động nói, hẳn cũng mở một mắt nhắm một mắt coi như chưa thấy.

Ngày hôm qua chuyện trên bàn cơm, trong lòng hẳn chỉ sợ là cảm thấy Tổng Tụng nói hết chuyện trong nhà cho Lệ Tiêu... Lo lắng an toàn của hẳn? Hẳn phỏng chừng ước gì Lệ Tiêu phát bệnh giết y ấy.

Tề Hảo Vận vốn nhất thời nhàn miệng, nói xong mới ý thức được mình dường như nói sai, đang bất an muốn lột thêm hai câu gì, lại nghe Tổng Tụng ôn nhu nhìn lại: "Nhiều người chạy như vậy, sao người không chạy?"

"Ta..." Tề Hảo Vận nói: "Ta cảm thấy ngài đặc biệt thần thánh, lúc Vương gia phát rõ ngài cũng đỡ được. Ta chỉ muốn nhìn, cụ thể đỡ thế nào."

"Nhìn ra rồi?"

Tề Hảo Vận lắc lắc đầu, suy nghĩ một phút chốc, lại một mặt kín đáo nói: "Vẫn cảm thấy ngài đặc biệt thần thánh."

Ngoại trừ thần, nó cũng không nói ra được từ gì khác. Nó theo chúa nuôi nhiều năm như vậy, rất nhiều lần thấy Vương gia phát bệnh. Sức điên kia tới, chính hẳn cũng không chống chế được, nhưng Tổng Tụng chỉ thuận miệng hai câu, nhẹ nhàng kéo áo của hẳn một chút, là làm yên lòng hẳn... Nó càng nghĩ càng cảm thấy thần kì, thân ảnh Tổng Tụng ở trong mắt nó cơ hồ cũng có thể sánh ngang Chúa cứu thế.

Liên quan tới điểm này, Tổng Tụng cũng không cho ra đáp án. Trong ấn tượng của y, y và Lệ Tiêu chỉ là mới quen hơn nửa tháng trước, nhưng ánh mắt Lệ Tiêu nhìn y, thường thường làm cho y hoài nghi có phải họ đã quen biết cực kỳ lâu không.

Mà đây căn bản là không thể, trừ phi hẳn cũng trọng sinh, điều kiện tiền đề là hẳn phải nhìn thấy mình là u linh kiếp trước.

Hơn nữa coi như là vậy, cũng chỉ có thể là đời này đời với mình tương đối đặc biệt, có thể kiếp trước... Hẳn rõ ràng cũng nghe thấy tên của mình sẽ chuyển biến tốt.

Y nghĩ mãi mà không ra, cuối cùng cũng chỉ có thể quy kết: *Đại khái ta là thần thật.*

Sen trong sân Tổng phủ nhân rất tốt, Tổng Tụng ra ngoài đi dạo một vòng, lấy vôi hoa sen ra rót nước cho bồn hoa, lại hỏi Tề Hảo Vận: "Noãn phòng trong vương phủ có ai chăm sóc không?"

"Có, Vương gia đã phân phó, đồ của ngài sau khi ngài về khẳng định đều tốt."

Tổng Tụng gật gật đầu, bỗng nhiên cảm giác cổ họng ngứa, khẽ ho. Tề Hảo Vận lập tức khoác áo lông cho y, nói: "Hôm nay hạ nhiệt độ, phòng chừng buổi tối sẽ rơi tuyết."

Tổng Tụng siết áo choàng, nghe có người lại đây thông báo: "Bẩm báo công tử, nhị công tử cầu kiến."

"Cho hắn vào." Y dứt lời, nhẹ giọng hỏi Tề Hảo Vận: "Vương gia sai người trông phòng đồ?"

Tề Hảo Vận lập tức một mặt hướng ké quang vinh: "Ngài đoán không lầm, Vương gia phái hai thị vệ đặc lực, lúc này đang đứng ở cửa, không có phân phó của ngài, còn muôi cũng không được vào quấy rầy."

Tổng Tụng nghĩ, Lệ Tiêu cũng thật là coi trọng y,

Cũng không biết lúc này hai huynh đệ kia nghĩ thế nào, Tổng Tụng cũng nghĩ như vậy.

Trong ngày thường Tổng phủ nhân ương ngoạn thành cái dáng vẻ kia, cũng không nói vào cửa nhà mình còn phải thông bẩm một tiếng. Bây giờ vừa

vận, Tống Tụng chuyển vào, lại còn phải người giữ cửa phủ, rất giống là quý nhân gì đó giá lâm.

Tống Ca còn chưa vào cửa lòng đã nín chút hỏa khí, nhưng sau khi được thông báo vào cửa đã cười: "Huynh trưởng bây giờ càng ngày càng có mặt mũi, ta muốn gặp người cũng khó như lên trời."

Lệ Tiêu cho Tống Tụng mặt, Tống Tụng cũng nhận. Y nghiêm túc ngồi ở chủ vị, sai người dâng trà, nói: "Nhị đệ tìm ta có việc?"

"Không có việc lớn gì, chỉ muốn ôn chuyện với người." Tống Ca nhìn chung quanh một chút, nói: "Tất cả các người lui ra."

Hắn coi người của Tống Tụng coi như người mình sai khiến. Tề Hào Vận nghĩ thầm người là kẻ gì chứ, nên không để ý tí nào. Tống Tụng hơi suy tư, gạt gạt đầu với nó, nó lúc này mới khom người lui ra.

Trong phòng yên tĩnh lại, Tống Ca quan tâm nói: "Phong Vương đối xử tốt với người không?"

"Vô cùng tốt." nụ cười của Tống Tụng trước sau như một, nhìn qua mềm nhũn như con thỏ nhỏ, Tống Ca lại nói: "Hai người người có từng..."

Tống Tụng vừa nghe hắn nói như vậy, biết hắn muốn nghe cái gì. Y nói: "Vương gia rất tốt, chỗ nào cũng rất tốt, nhị đệ không cần lo lắng."

Tống Ca ngồi ở bên cạnh y, tiếp tục lo lắng nói: "Huynh trưởng giao thiệp không sâu, có chỗ không biết, Phong Vương bệnh tình thay đổi thất thường, khoảng thời gian này ta ở nhà tim cũng tan nát vì người... A Tụng, ta thật sự lo lắng cho người."

Tay Tống Tụng bị hắn che lại.

Y kỳ thực có lúc không nhận rõ Tống Ca đến cùng muốn biểu đạt tình ý gì với mình, đến tốt cùng là huynh đệ tình thân, hay là tình bất luận. Y thấy Tống Ca sầu lo mặt mày, nơi đó có bao nhiêu chân tình Tống Tụng không

biết, y chỉ biết là kiếp trước mình tin Tống Ca một trăm phần trăm.

Y cup mắt liếc mắt nhìn tay Tống Ca, nói: "Vương gia không thích người khác chạm ta."

"Người cũng coi ta là người khác sao?" Tống Ca nắm chặt tay y. Hắn là người duy nhất qua nhiều năm vươn tay viện trợ Tống Tụng, hắn rõ ràng trọng lượng của mình trong lòng Tống Tụng. Hắn biết nếu hắn lờ kéo tay Tống Tụng, Tống Tụng sẽ ngoan như thỏ. Nếu làm chuyện khác, thần kinh nhạy cảm tinh tế của y tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng, bởi vì y quá khát vọng được yêu và bảo vệ.

Hắn khắc dấu đặc thù của mình trong lòng Tống Tụng, dấu này đã khắc sâu trong lòng Tống Tụng, chỉ cần nhắc nhở, Tống Tụng nhất định sẽ dao động.

"Ca nhi..." Y như kiếp trước, mỗi lần được đòi xử ôn nhu gọi tên hắn, chỉ cần gọi tên của hắn, y cảm thấy lòng như là được nước ấm ngâm, giống như trên đời này còn có người quan tâm y.

Tống Ca khẽ mỉm cười, mà một giây sau, Tống Tụng chợt nâng một cái tay khác lên —

Tiếng tát chan chát vang lên, mặt Tống Ca bị tát lật sang bên cạnh.

Tống Tụng bình tĩnh nói: "Người quá phạm."

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Không nghĩ tới lại chịu cực phẩm. JPG

Chương 17: Cản cửa

Gương mặt hơi giống Tổng Tụng của Tống Ca trắng bệch. Long mi hấn chớp chớp, chậm rãi quay lại, con ngươi đen nhánh không chớp một cái nhìn chằm chằm Tống Tụng, ở trong đó phảng phất cuộn cuộn thứ gì đó không có cách nào dẹp loạn.

Còn có, không dám tin tưởng.

Nhìn xem Tống Tụng làm gì, y thế mà lại đánh hấn.

Điên rồi sao?

Mà những tâm tính này, lại toàn bộ bị đè nén ở trong một nụ cười, hấn dùng đầu lưỡi tránh luận: "Tính khí của A Tụng, thực sự là càng lúc càng lớn..."

"Vương gia sủng." Tống Tụng thu hai tay lại, nắm lấy ống tay áo, nói: "Qua bên kia ngồi đi."

Tống Ca từ ngón tay hơi run của y nhìn ra trong lòng y cũng không bình tĩnh. Hấn nở nụ cười, không nhúc nhích, mà tiếp tục nói: "Người hận ta, có đúng không?"

Tâm tính Tống Tụng xác thực không bình tĩnh, nhưng y bởi vì hưng phấn, đây là lần đầu tiên, y đánh Tống Ca. Năm đó sau khi bị giết chết, y đã từng nhiều lần đánh về phía Tống Ca, mà mỗi lần đều chỉ chọc qua người y. Bây giờ thật sự tát được hấn, Tống Tụng thậm chí bắt đầu ảo tưởng đợi đến khi tay đâm chết Tống Ca sẽ là khoái cảm như thế nào.

Sau khi y nghe xong, chỉ nhàn nhạt nở nụ cười: "Ta vì sao phải hận người?"

"Người hận ta không bảo vệ tốt người, đúng không?"

"Ca nhi." Tống Tụng quay đầu, ôn hòa nói: "Chuyện lúc trước giữa người và ta không cần nhắc lại, nói một chút người tìm đến ta có chuyện gì đi."

"Lệ Tiêu là nam nhân rất đáng sợ." Hãn lại bắt đầu, "Người chỉ có rời đi hãn, mới có thể trải qua sinh hoạt an ổn. Cho ta một cơ hội, để ta giấu người đi, đến một địa phương bất kì ai cũng không tìm thấy."

Kiếp trước Tống Tụng xác thực bị giấu đến một nơi bất kì ai cũng không tìm thấy. Hãn nhiều lần căn dặn Tống Tụng không được ra ngoài, nói cho y biết đáng về hiện tại không thích hợp cho bất luận người nào nhìn thấy, cùng lúc đó nửa thật nửa giả hù dọa y là Lệ Tiêu đang tìm y, trong ngôn từ lại cường điệu Lệ Tiêu tìm tới y sẽ đối xử y ra sao, làm Tống Tụng đêm không thể chợp mắt, một người ngủ ở trong phòng kia, nửa đêm tiếng gió cũng có thể dọa y sợ đến lông tơ dựng lên.

Vào lúc ấy Tống Tụng mang thai, chính y cũng cảm thấy mình là quái vật, tự ti, mất cảm, yếu đuối như thể đụng vào là nát tan ngay. Tống Ca đe dọa y dưới tình huống kia phát huy uy lực lớn nhất.

Sau lại có thêm Tống Ca ở bên người hời hợt ân cần y, nhiều lần biểu hiện ra trong tình thân lại pha trộn thứ khác, vì vậy Tống Tụng toàn tâm tin cậy hãn. Y coi Tống Ca là duy nhất, cũng cảm thấy Tống Ca đối với mình cũng là duy nhất... Bây giờ nghĩ lại, cũng may mà tính cách y nhất gan nhu nhược, chưa bao giờ nỗ lực đâm thủng tầng giấy không biết tại sao Tống Ca bịt kín, bằng không chỉ sợ tự tôn cũng sẽ bị đập lên nát tan.

Tống Tụng nghe hãn đầu độc, không nhịn được cười. Y nói: "Nhưng ta và Vương gia còn chưa viên phòng."

Tống Ca dừng lại.

Nếu như trong bụng Tống Tụng không có hài tử của Lệ Tiêu, như vậy y cũng chính là vô dụng.

Hắn đến nửa ngày mới tìm về giọng của mình, dõng dạc đòi mạng: "... Ta chỉ là hi vọng người có thể trốn chạy khỏi hắn, nếu hắn chưa chạm vào người, đây càng là chuyện tốt."

"Vậy người bây giờ dẫn ta đi đi." Tống Tụng bỗng nhiên đứng lên, nhìn hắn ngạc nhiên, làm bộ không thể chờ đợi được nữa nói: "Hóa ra là ta hiểu lầm người, ta tưởng người coi ta là công cụ tranh súng của Lệ Tiêu. Thừa dịp ta bây giờ tất cả chưa xảy ra, Ca nhi, dẫn ta đi."

"..." Tống Ca trầm mặc một chút ngăn ngừa. Phản ứng này trong dự liệu của Tống Tụng, con mắt y lóe lên, nhất thời tát thêm một cái, cả giận nói: "Người gạt ta!"

Tống Ca trong nháy mắt nháy lên, hai bên mặt trắng nõn bị y đánh đỏ chót một mảnh. Hắn đặc biệt tuần tú, giờ khắc này hai gò má đỏ chót nhiều ít kéo theo mấy phần buồn cười. Hắn cố nén tức giận nhìn Tống Tụng, Tống Tụng lại lạnh lùng nghiêm nghị nhìn hắn, oán hận nói: "Người giống cha, coi ta là công cụ tranh quyền đoạt lợi, thấy ta chưa viên phòng với Lệ Tiêu, cảm thấy ta vô dụng đúng không?"

Nguyên nhân tâm trí Tống Tụng đại biến thế mà lại là bởi vì chuyện này?

Trong đầu Tống Ca cấp tốc chọt lóe một loạt mảnh mối, vội hỏi: "Không phải, người hãy nghe ta nói. Người bây giờ còn đang ở trong phủ, là an toàn... Ta còn chưa an bài thỏa đáng bên ngoài, người chờ ta sắp xếp xong xuôi, nhất định đưa người ra ngoài, ta và cha tuyệt đối khác nhau. Ta đối xử với người thế nào, người còn không biết sao?"

Hắn chỉ lo động viên Tống Tụng, hoàn toàn quên mất bị tát hai bạt tai. Tống Tụng nói: "Tống Ca, đến lúc này người còn cảm thấy ta sẽ tin người sao? Người chỉ có thể dùng miệng nói, nhưng xưa nay không làm, trước đây cũng là như vậy."

Y bỗng nhiên chán ghét, quay lưng đi nói: "Người đi ra ngoài đi."

Tống Ca rốt cục sâu sắc ý thức được hiện tại Tống Tụng không dễ lừa. Hắn

nhíu nhíu mày. Kỳ thực hẳn không riêng gì muốn lợi dụng Tống Tụng, hẳn còn đặc biệt thích cảm giác nắm y trong lòng bàn tay, mặc hẳn một câu nói chết, một câu nói sống. Nhưng bây giờ, vắt mì hoàn toàn không nghe sai khiến. Y cứng rắn, không vắt được, cũng không giữ được, chuyện này làm cho trong lòng hẳn tuôn ra một luồng cảm giác như đưa đám không có cách nào miêu tả.

Hắn sờ hai má một cái, lại nói: "Toàn bộ sinh lý của người là ta chuẩn bị, người cũng không cần?"

Hắn hi vọng Tống Tụng có thể vùi hẳn không tha, bất kể là mặc cho nguyên nhân gì, vắt mì thoát khỏi tay, cái cảm giác này làm lòng Tống Ca trống rỗng. Tống Tụng lại nói: "Không."

"Đồ cưới của mẫu thân người, người cũng không muốn nhìn?"

Tống Tụng công công môi, nói: "Đồ cưới của mẫu thân ta, có lẽ sớm đã bị Tống phu nhân đốt đi bằng một cây đuốc."

Vốn danh sách đồ cưới có hai phần, Tống gia giữ một phần, Phó gia giữ một phần. Nhưng ngoại công cũng đã chết sớm, năm đó thời điểm Phó Hương gả tới đến tột cùng mang theo bao nhiêu đồ cưới, không ai có thể biết. Tống Tụng xác thực muốn nhìn một chút đồ cưới kia, nhưng y cũng không chuẩn bị dựa vào Tống Ca. Y sẽ dựa vào chính mình, từng bước từng bước, toàn bộ cảm về những gì thuộc về mình. Cùng Tống Ca lá mặt lá trái làm y cảm thấy buồn nôn.

Y như thế trong một đêm nhìn thấu tất cả, điều này làm Tống Ca khó giải thích được có chút không biết làm sao. Hắn nói: "Toàn bộ Tống gia, không có cái gì khiến người lưu luyến sao?"

"Người muốn ta lưu luyến cái gì?" Tống Tụng nói: "Là một ít của phí nghĩa, hay là mấy kẻ thời nát?"

Y hai câu hạ Tống gia thấp đi không còn gì khác. Tống Ca trầm giọng nói: "Người quả nhiên là theo Vương phủ, vùi càn nhĩ cao, quên mất đất sinh người

nuôi người?"

"Tất cả mà ta muốn, Vương gia sẽ cho ta." Tống Tụng cũng không thèm nhìn hẳn một cái, quay người chậm rãi đi về ghế tựa, nói: "Tống Ca, người không hiểu sao, ta hiện tại lợi dụng ngược lại người cũng không bỏ. Người đối với ta mà nói chỉ là một kẻ hèn, một kẻ mệnh tiện, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ đích thân lấy đi."

Tống Ca không sợ, hẳn trái lại bởi vì thái độ thẳng thắn quá phận của Tống Tụng mà nở nụ cười: "A Tụng, ta đến cùng trêu chọc người chỗ nào, khiến người lại hận đến muốn giết ta?"

"Người đâu." Tống Tụng mở miệng, Tề Hảo Vận lập tức chạy vào, nghe y nói: "Đuổi hẳn ra ngoài."

Tống Ca vụn vụn không nghĩ tới, mình sẽ có thời điểm chật vật như vậy trước mặt Tống Tụng, Tống Tụng đuổi hẳn ra, đuổi ra khỏi viện mẫu thân hẳn từng ở. Hẳn đứng ở cửa nhìn hai thân binh mặt không hề cảm xúc trước mặt, bỗng nhiên nghĩ tới tình cảnh đó rất nhiều năm trước.

Năm Phó Hương qua đời Tống Tụng mười hai tuổi, y cũng như mình giờ khắc này, bị đuổi ra khỏi cái viện kia... À, không thể xem như là bị đuổi, y bị cưỡng ép đẩy ra ngoài.

Vừa mới mưa xong sân tràn đầy bùn nhão, lúc y bị tước đi ôm bài vị của Phó Hương, không ngừng kêu khóc. Cuối cùng Tống phủ nhân không thể nhịn được nữa, đánh mấy bạt tai, mới rốt cục làm cho y bởi vì sợ hãi mà yên tĩnh lại.

Tống phủ nhân sai người đi đoạt bài vị trong tay y, vẫn là Tống Ca không nhìn nổi, đẩy Tống phủ nhân một cái, mới làm nàng bỏ đi cái ý niệm này.

Mà sau đó Tống Tụng ôm bài vị bị cưỡng bách quỳ một đêm trong vũng nước.

Vào lúc ấy phụ thân cũng coi như là phụ thân của Tống Tụng, cuối cùng là

hắn biết được tin tức chạy tới ôm Tổng Tụng từ trong vũng nước, thân thở nói với Tổng phu nhân: "Người làm cái gì vậy, Phó Hương đã mất, Tụng nihil vô tội."

Mà sau đó, người phụ thân này cũng triệt để vắng mặt.

Tổng Ca nhìn viện này, hoảng hốt tựa hồ hiểu ra Tổng Tụng muốn làm gì. Hắn nhăn mày, nhất thời không có cách nào tin nổi.

Tổng Tụng quả nhiên là muốn coi Tổng gia... là kẻ thù phải giết sao?

Nghe nói Tổng Ca bị đuổi ra, Tổng phu nhân nhất thời sợ ngây người, "Tổng Tụng điên rồi sao? Đây chính là nhà của ta! Nó lại dám đuổi Ca nihil ra! Nó lại dám —!"

"Phu nhân, phu nhân, nhỏ giọng một chút."

"Tên tiện chủng này..." Tổng phu nhân giật đùng người, được nữ mẫu vuốt ve lưng mới chậm rãi bình tĩnh lại, liếc mắt nói: "Nó thật là coi trời bằng vung! Chỗ này còn là Tổng gia của ta! Người nhìn ta xem hiện tại ta ở đâu?! Nó lại dám chủ mẫu ta đây... Nó cũng không sợ mất mặt, ta sợ cái gì. Người đi ra ngoài cho ta, đi nói cho tất cả mọi người, Tổng Tụng nó bay lên đầu càn rỡ cây chèn ép Tổng gia chúng ta, người xem ta bị bắt nạt có còn đường sống hay không!?"

"Phu nhân..." nữ mẫu là người bình tĩnh, nàng vỗ vỗ vai Tổng phu nhân, nói: "Câu chuyện này nếu truyền đi, đại công tử sẽ không chịu ảnh hưởng gì, nhưng những chuyện trước đó ngài làm với hắn phỏng chừng không đổi gặt được."

"Ta làm gì với nó?" Tổng phu nhân cả giận nói: "Ta không cho nó ăn hay là không cho nó mặc? Mẫu thân nó giần nam nhân với ta, ta không giết chết tiểu nghiệt chủng đó đã là lòng từ bi rồi! Nó còn muốn thế nào?!"

"Phu nhân..." Nữ mẫu kia nói: "Bây giờ có Phong Vương ở trên đầu đè lên, ngài truyền cho nó thân danh không tốt, mọi người cũng chỉ có thể cảm thấy được là Phong Vương phát rồ, sẽ không cảm thấy là lỗi của đại công

tử."

"Vậy ta phải nuốt cơn giận này xuống sao?! Ca nhĩ đối tốt với nó như vậy, bây giờ Ca nhĩ nó cũng dám đuổi!!!"

"Sau lưng hấn có Phong Vương vị núi lớn này chống đỡ. Phu nhân, chúng ta người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu."

Nhũ mẫu đại khái cũng là đau lòng nàng, nhất thời lau một giọt nước mắt chua xót.

Bên kia, chợt có tiểu nha hoàn chạy tới: "Phu nhân, Phong Vương kia, hấn, hấn hạ triều là là là đến chỗ chúng ta."

Tổng phu nhân giật nảy cả mình: "Hấn còn coi Tổng phủ chúng ta là nhà ở thật hay sao?!"

Nàng lập tức vội vã chạy tới tìm Tổng quốc công. Hấn nghe đến tin tức cũng suýt nữa ngất, "Hấn vào triều xong chạy tới đây làm gì? Là tới ở hay là sang đây gặp Tụng nhĩ?"

"Ai mà biết được!" Tổng phu nhân nghiêm mặt nói: "Hấn ở trong phủ chúng ta một ngày, trong phủ sẽ gà chó không yên một ngày. Theo ta thấy... Hay là người vào trong cung thỉnh một đạo thánh chỉ, cho hấn trước khi thành hôn không được tới đây."

"Chuyện này..."

"Này cái gì mà này!" Tổng phu nhân dùng sức véo hấn, nói: "Nếu hấn ở viện kia thì thôi, nếu không có chuyện gì chạy nhin khắp nơi, muốn đi dạo ngắm cảnh thì làm sao bây giờ? Nếu chỗ nào trong phủ chúng ta có chỗ nào không hợp tâm ý hấn thì làm sao bây giờ? Nếu dám chim bồ câu người nuôi trong phủ không có mắt đậu lên đầu hấn thì làm sao bây giờ? Hấn bị kích thích phát điên ai ngăn được!"

Tổng quốc công không thể làm gì khác hơn nói: "Vậy ngày mai ta tiễn cung,

nhưng hôm nay..."

"Hôm nay sai người không cho mở cửa." Tổng phu nhân nghiêm mặt nói:
"Bảo bọn họ giữ cửa, nói trước khi cười gặp mặt không hợp lễ nghi, bảo hẳn
suy nghĩ cho thân danh của Tổng Tụng một chút."

Tổng quốc công dừng một chút, nói: "Vậy người đi nói."

Tổng phu nhân liếc Tổng quản gia đứng bên cạnh. Da đầu lão tê rần, nghe
nàng ra lệnh: "Người đi nói."

Tổng quản sự kiên trì đi đến trước cửa bảo người đóng cửa lại. Không lâu
sau đó, tiếng vỗ ngựa lộc cộc truyền đến, Lệ Tiêu mặc triều phục kéo dây
cương dừng ngựa lại, kỳ quái liếc mắt nhìn cửa lớn đóng chặt. Hắn lập tức
xuống ngựa, cầm roi dài trong tay cuồn lại, nói với thị vệ: "Đi gõ cửa."

Thị vệ lĩnh mệnh đi vào, vừa mới gõ cửa, đã nghe bên trong truyền đến giọng
cổ gắng trấn định: "Vương gia, Quốc Công gia ra lệnh, vì thân danh đại
công tử, ngài, ngài ở lại thực sự không hợp quy củ... Không bằng, hỏi Vương
phủ thôi? Nha."

Câu cuối cùng, nhẹ quả thực như đồ trẻ con.

Thị vệ rút tay về, xoay mặt nhìn Lệ Tiêu. Hắn phờng chừng cũng không nghĩ
tới tình cảnh này, hẳn suy nghĩ một chút, nói: "Người nói với hẳn, Quốc Công
gia dám ra lệnh, bản vương đêm nay muốn hẳn mất mạng."

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Quý dinh người...

Vương gia:???

Chương 18: Nấu canh

Lời này từ trong miệng quan sự truyền tới tại Tổng quốc công, cửa phủ rất nhanh được mở ra. Tổng quốc công run run đứng bên trong, nhìn ứng màu đen chập rờn đến gần, theo bàn năng lùi về sau, khó nhọc nói: "Vấn hạ quan cũng là vì danh phận của Tụng nhi suy nghĩ, nhưng Vương gia nói có lý, nếu hôn kỳ đã định ra... Quy củ cũng có thể gác lại một bên."

Lệ Tiêu nói: "Hai vị ngược lại là thương Tụng nhi."

Lời này như là có ý riêng, Tổng quốc công nhất thời mờ hồ lạng lẽ chẳng hiểu, mà cũng chỉ có thể nhắm mắt nói: "Đúng vậy, mẫu thân Tụng nhi mất sớm, ta cùng phu nhân đương nhiên sẽ thương yêu nó hơn, vừa rồi phu nhân còn nói ngày mai đưa Tụng nhi đến Đan Hiên các mua trang sức."

Đan Hiên các tại Càn Kinh cũng coi như là địa phương có tiếng, bảo bối bên trong đều là năm trăm lượng bạc ngàn trở lên, có chút ngọc bội trang sức xảo diệu thiên công, trân sứ bảo họa, đều là đồ vật có thể gặp không thể cầu. Lệ Tiêu ôn hòa nói: "Vậy xem ra trong phủ phải tiêu pha."

"Chờ Tụng nhi, là phải."

Hắn cúi thấp đầu, thật vất vả đưa ôn thần ra xa. Tổng phu nhân lập tức vọt tới, cả kinh nói: "Người thật sự muốn ta dẫn nó đi Đan Hiên các mua bảo bối?"

"Người không phát hiện Vương gia cảm thấy chúng ta bạc đãi nó sao?" Tổng quốc công cau mày nói: "Cũng đã như vậy, sau này người hơi hơi thu liễm một chút đi."

"A Thời của ta..."

"A Thời A Thời." Tổng quốc công quát mắng: "Cẩn thận mạng của người cũng mất đi!"

Tổng Tụng nghe nói Tổng quốc công chặn cửa cũng có chút bận tâm Lệ Tiêu sẽ tức giận. Y cũng không phải sợ Lệ Tiêu dưới cơn nóng giận giết người nhà họ Tổng, nhưng y sợ đối phương tổn thương người vô tội.

Y vội vã từ trong sân đi ra, vừa mới khom lưng đi qua một vùng mai, thấy được nam nhân nhàn nhàn chân đi đến. Ánh mắt của đối phương rơi vào khăn quàng thuần trắng trên cổ y, nhất thời khóe miệng cong lên. Hắn nhàn nhàn chân đi lại đây, cởi áo choàng trên người xuống thuận thế khoác lên cho y, nói: "Ra ngoài sao cũng không mặc dày chút?"

Tổng Tụng thấy hắn không có việc gì, yên tâm, đáp: "Ta lo lắng cho người."

Y thản nhiên làm Lệ Tiêu càng thêm thư thái, nam nhân nắm y đi về, nói: "Hôm nay Tổng Ca tìm người có chuyện gì?"

"Tùy tiện lái nhái thôi." Tổng Tụng kẹp hắn kéo tay đi về, lòng bàn tay bỗng nhiên bị hắn nhẹ nhàng cào một cái, y dưới sự kinh hãi rút tay về, có chút ngạc nhiên nhìn đối phương.

Lệ Tiêu bình tĩnh: "Làm sao thế?"

"... Không." Tổng Tụng xoay mặt, cảm thấy mình đại khái là quá nhạy cảm. Lệ Tiêu chỉ là không cẩn thận đụng tới, mà cảm giác thịt mềm lòng bàn tay bị nhẹ nhàng cào lại thật lâu không tan. Y dùng một tay khác xoa xoa lòng bàn tay, càng xoa độ tồn tại lại càng mạnh, lòng thập phần lưu ý.

"Tổng phu nhân nói rõ ngày mai đưa Tụng nhi đến Đan Hiên các chọn đồ, có muốn gì không?"

Tổng Tụng lập tức bị dời lực chú ý đi: "Nàng nói?"

"Đúng vậy."

Còn người Tổng Tụng chuyển động, bỗng nhiên nhin không được cười lên một tiếng, nói: "Nhưng Vương gia nói gì?"

"Bản vương sao xen vào việc nhà Tổng phủ?"

Hắn hờ hững, phía sau thị vệ gõ cửa lại yên lặng hỏi tương lại câu nói "Quốc công gia dám có lệnh..." kia.

Đúng là không xen vào, chỉ uy hiếp mà thôi.

Tổng Tụng ngược lại là gật gật đầu, cũng cảm thấy Lệ Tiêu không phải là người nhúng tay vào chuyện vặt vãnh nhỏ như vậy. Bọn họ về tới trong viện, rất nhanh có người bưng bữa tối lên. Tổng Tụng mở nắp cánh ra, nói: "Ta nấu cánh sườn, ẩm bụng, Vương gia uống nhiều chút."

Tay nghề Tổng Tụng bất ngờ rất không tồi, đây đương nhiên là được lợi từ thời gian mang thai sống một mình năm đó. Lúc đó tuy rằng chỉ có một mình, mà Tổng Ca lại vẫn không bạc đãi y về đồ ăn, mỗi lần đi ra ngoài đều sẽ mang về rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cho y. Tổng Tụng một mình không có việc gì, ngoại trừ đọc sách chỉ có nấu ăn cho mình.

Trong cánh thả củ từ, màu sắc rất đậm, xương sườn nấu đến mức rất mềm, thịt vào miệng là tan, thơm vô cùng. Y ngồi xuống bên cạnh Lệ Tiêu, thìa thiet mong chờ nhìn, chờ hắn ăn xong hỏi: "Mùi vị thế nào?"

"Thiếu chút nữa."

Thần sắc ngóng trông của Tổng Tụng lập tức bắt phóng túng đi một chút, cau mày nói: "Thiếu cái gì?"

Lệ Tiêu thả bát ở trước mặt y, nói: "Một người ăn, vẫn thiếu một chút mùi vị."

Tổng Tụng buồn cười cầm bát, tự mình cũng múc một chút, sau đó uống một hợp, quay đầu hỏi: "Như vậy thì sao?"

Lệ Tiêu hơi có chút không vui bưng cái bát kia lên, uống một hớp sau đó để bát xuống, nói: "Vẫn chén lệch chút."

Tống Tụng kỳ thực ra lúc nấu cũng đã ném qua, dưới cái nhìn của y mặt nhất vừa phải, vì đôn ý nói hứa khẩu vị của Lệ Tiêu, còn thả một chút ớt, giờ khác này ném thử lại cũng vẫn là được. Y nhất thời cũng không biết là chỗ nào có vấn đề, bưng chén canh kia lại đây, dùng cái muôi Lệ Tiêu đã dùng qua nhấp một hớp, nói: "Ta cảm thấy... Cũng được mà."

"Có thật không?" Lệ Tiêu lại gần, nói: "Lại cho bản vương ném thử."

Hắn há miệng, Tống Tụng thuận thế múc một muỗng dứt cho hắn. Mặt mày nam nhân nhất thời giãn ra, mím môi nói: "Thật là mỹ vị nhân gian."

"Rõ ràng là cùng một chén canh..." Tống Tụng bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Quả thật là cùng một chén canh, mà vừa nãy là Lệ Tiêu tự uống, ít đi cái gì, bây giờ là y dứt Lệ Tiêu uống, vì vậy lại trở thành mỹ vị nhân gian.

Lông mi y chớp chớp, Lệ Tiêu nói: "Thêm một muôi."

Tống Tụng nắm cái muôi kia, chỉ phải tiếp tục dứt vào miệng hắn, thấy lúc môi hắn dán vào cái muôi mà hắn vẫn đang nhìn mình, nhàn nhàn chóng xoay mặt cầm đũa, nói: "Ăn thịt, nhân lớn."

Thịt được nấu rất lâu nhẹ nhàng dùng đũa vẩy một cái là rơi xuống, y gấp lên đưa vào trong miệng Lệ Tiêu, bỗng nhiên cảm giác hai má nóng lên, không thể làm gì khác hơn là để xuống, nghiêm mặt nói: "Phiền Vương gia tự mình ăn, ta cũng đói bụng."

Lệ Tiêu không thể làm gì khác hơn là nhận lấy chén, nói: "Lúc Tụng nhí vừa mới vào phủ không phải như thế."

Vừa mới vào phủ là vừa vào phủ, lúc đó y cũng không đến nhí bợ Lệ Tiêu, nhưng bây giờ lúc này không giống ngày xưa. Tống Tụng hớp hớp bụng, tự đánh bạo, không hề trả lời.

Ánh mắt Lệ Tiêu bỗng nhiên lại rơi vào khăn quàng của y, nói: "Tụng nhi rất thích khăn chồn trắng?"

Tổng Tụng sững sờ, nói: "Àm áp."

"Trán người đã toát mồ hôi."

"..." buổi trưa hôm nay y phát hiện cổ họng có bệnh, bởi vì lo lắng mình bị phong hàn, nhanh chóng nấu canh cho mình. Canh nóng ấm người vô cùng, thêm vào y vẫn luôn mang khăn quàng không cởi, không chảy mồ hôi thì có quý. Y dùng tay áo xoa xoa mồ hôi hạt trên trán, nói: "Cổ ta lạnh."

Lệ Tiêu ý tứ sâu xa nhìn khăn quàng một cái, không nói gì thêm.

Ăn cơm xong, Tổng Tụng nhân tiện nói: "Vương gia đêm nay vẫn là hồi phủ ngủ đi, ngài ngày mai không phải còn phải đến quân doanh sao?"

"Bản vương rời giường động tĩnh nhẹ, sẽ không quấy rầy Tụng nhi."

Động tĩnh nhẹ thì động tĩnh nhẹ, mà ngài vô thanh vô tức lưu nhiều điểm đỏ trên cổ người ta là có ý gì? Tổng Tụng cũng không muốn lúc ăn cơm mang khăn quàng, nhưng quần áo của y không thể che cổ được. Lệ Tiêu quá kiên nhẫn, lưu dầu trắng trơn, không che cần bản không có cách nào gặp người.

"Ngài... Dọa sợ người nhà chúng ta." Tổng Tụng mềm giọng nói: "Trở về đi, có được hay không?"

Lệ Tiêu liếc mắt nhìn ra ngoài, nói: "Trời đã tối đen."

Tổng Tụng nói: "Phủ Quốc công ở trong thành, ven đường treo đèn lồng cá, trên đường không tối."

Tổng Tụng quay người lấy áo choàng của hắn ra, nhẹ nhàng choàng ở trên người hắn, lại tới buộc chặt áo, kéo tay hắn, lại bị hắn lôi một cái, trực tiếp vùi vào ngực hắn.

Hai tay Lệ Tiêu ôm y, động tác của hắn rất nhẹ, như là đang nhẹ nhàng ôm. Tổng Tụng trong lồng ngực của hắn thậm chí còn có thể tùy tiện lắc lư trái phải. Y nắm góc áo Lệ Tiêu, nghe nam nhân kể vào tai y hồ hấp, nói: "Điện hạ...?"

Bàn tay Lệ Tiêu cách quần áo lướt qua xương sống lưng của y, nói: "Làm sao nuôi lâu như thế, vẫn gầy như vậy."

Lòng Tổng Tụng mềm nhũn, nói: "Nào có mấy ngày đã thành kẻ béo..."

Lệ Tiêu vẫn ôm y không bỏ, hơn nữa còn hơi siết cánh tay lại, cầm đặt trên bả vai của y, lúc nói chuyện khiến người ta cảm thấy mấy phần ngứa ngáy: "Ngày mai theo Tàn thị đi ra ngoài, nhớ đưa theo người bản vương an bài cho người."

Tàn thị là Tổng phu nhân, mẫu gia nàng họ Tàn, tên đầy đủ là Tàn Chí Hà. Tổng Tụng gật đầu, nói: "Ta hiểu rồi."

Lệ Tiêu vẫn không buông y ra, cũng không biết thật sự có nhiều lời như vậy, hay là nói nhàn thoai: "Mua đồ cũng không cần không nữa, nếu coi trọng cái gì, Tổng gia không mua nổi, còn có bản vương."

"Vâng," Tổng Tụng lại một lần gật đầu, cũng không biết mình rốt cuộc là tích phúc khí mấy đời mới có thể trọng sinh một lần gặp được người tốt như Lệ Tiêu. Y nói: "Ta sao lại không nữa, nếu bọn họ muốn làm từ mẫu từ phụ, ta chỉ chọn mua đồ đắt, đến lúc đó đến Vương phủ, lại đổi thành bạc, cho điện hạ hết."

Lệ Tiêu đối xử tốt với y, y cũng muốn đối tốt với Lệ Tiêu, vì vậy lời trong lời ngoài mang theo ngữ khí lấy lòng, không biết giọng mềm nhũn kia nghe vào trong tai Lệ Tiêu lại dẫn thêm mấy phần ý tứ câu dẫn. Hắn bỗng nhiên tìm tòi đại, quay đầu hôn tai Tổng Tụng một cái, mới rốt cục buông y ra, nói: "Ngủ sớm một chút."

Tổng Tụng gật đầu, một đường đưa hắn ra phủ Tổng quốc công, nhìn theo

hắn giục ngựa rời đi mới quay người chậm rãi đi về trong sân.

Đi ngang qua một cây mai đang nở rộ, bỗng nhiên nhảy lên một cái, Tề Hạo Vận phía sau bởi vì động tác này sợ hết hồn: "Công tử ngài đây là..."

Tổng Tụng nhảy xuống mặt đất, nhất thời không có cách nào giải thích hành động nhảy nhót quá mức của mình, vì vậy thận trọng ngẩng đầu lên nhìn cành cây kia, nói: "Ta muốn một nhánh kia."

Người Lệ Tiêu để lại cho y tên là Bạch Nhâm, thân hình cao lớn uy vũ, sau khi nghe xong, dùng bội kiếm trong tay xẹt một cái, đưa cành mai kia đến trước mặt Tổng Tụng.

Tổng Tụng liếc mắt nhìn hắn, cười nói: "Đa tạ."

Bạch Nhâm không nói gì, Tổng Tụng giơ tay ngắt, một đường đi về sân.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tổng Tụng tự giác sai người tìm Tổng phu nhân đến Đan Hiên các. Cũng không biết Lệ Tiêu nói gì với họ, hay là Tổng phu nhân cảm thấy bạc này tóm lại không thể không bỏ ra, lúc này một mình đối mặt y cũng không ác ngôn ác ngữ.

Mãi tận khi đến nơi, Tổng Tụng mở miệng nói câu đầu tiên: "Hôm nay mẫu thân muốn giúp ta chọn lễ vật hôn lễ, biết nàng là ai không? Mọi mọi ruột của đương kim Hoàng hậu, có tiền, có thân phận. Mấy người các người, mắt sáng chút, nếu không bỏ ra nổi đồ xứng giá trị bản thân của mẫu thân, ngày mai tiệm này của các người không tiếp tục mở được."

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Mẫu thân ta có tiền, thích đồ đắt.

Chương 19: Giá lễ

(*) *Giá lễ: Đồ cưới*

Tổng Tụng nói nửa câu đầu, Tần thị còn đang khẽ cười, nghĩ thầm tiện chúng này lại còn nhớ tới thân phận của nàng.

Đợi đến khi Tổng Tụng nói xong một câu cuối cùng, nàng bỗng nhiên ý thức được không ổn, lập tức nói: "Tổng... Tụng nhỉ!"

Tổng Tụng nghĩ hoặc quay đầu, nói: "Mẫu thân làm sao vậy? Hài nhi nói thế không ổn thỏ?"

Người hầu trong Đan Hiên các cũng nhìn lại bên này. Bọn họ đương nhiên biết Tổng phu nhân là địa vị gì, mọi người của đương kim Hoàng hậu, nữ nhi của Phụ quốc thừa tướng, vậy khẳng định là không thất lễ được. Giờ khắc này thấy nàng lên tiếng, họ lập tức cung cung kính kính nói: "Phu nhân có dặn dò gì?"

Tổng phu nhân nín chốc lát, cắn răng nói: "Nhi tử nói rất đúng, còn không mau đi làm."

Chương quý Đan Hiên các rất nhàn tự mình tiến lên đón: "Hai vị mời vào trong."

Chuyện Tổng Tụng sắp thành hôn với Lệ Tiêu đã sớm truyền khắp toàn thành, hai người đều không đắc tội được, chương quý mời họ đến trong phòng, nhẹ giọng hỏi: "Xin hỏi hai vị muốn báo bồi gì, là đồ trang sức, hay là tranh chữ, hoặc là đồ sứ?"

Tổng Tụng nói: "Mỹ ngọc, kim khí, nghệ phẩm, chỉ cần quý giá, mang hết lên,

trước tiên từ trần các chi bảo của các người đi."

"Hai vị chờ chốc lát." Chương quý lui ra, rất nhanh có người pha trà ngon cũng bung điểm tâm tinh xảo lên. Tổng phu nhân cùng Tổng Tụng ngồi một chỗ, không ngừng siết chặt ngón tay được, chung quy vẫn không nhịn được, nói: "Người đến cùng muốn làm gì?"

Giọng nàng ép tới rất thấp, như là đang kiêng kỵ cái gì. Giọng Tổng Tụng lại có thể làm tất cả người trong phòng nghe thấy: "Mẫu thân làm sao thế?"

Tần thị cười nói: "Nào có, ta chỉ muốn hỏi thăm trước, Tụng nhi có gì đặc biệt thích không? Đừng để chút nữa chọn hoa mắt."

Câu cuối cùng, nàng cắn răng nghĩ đến lợi.

Tổng Tụng khẽ mỉm cười, nói: "Nghe nói gần đây kinh thành luôn luôn truyền vì ta bởi vì là thú tử vẫn luôn không được mẫu thân yêu thích, cho nên không hợp với mẫu thân, việc này mẫu thân có nghe nói không?"

Y một câu một câu mẫu thân, thái độ cực kì thân mật, mà bên cạnh còn có người ngoài hầu hạ, Tần thị căn bản không thể nổi cơn giận. Dù cho nàng ngày thường xác thực không hợp Tổng Tụng, nhưng lúc này cũng chỉ có thể làm ra thái độ từ mẫu, nhẹ giọng: "Hai ngày này không ra khỏi cửa, ngược lại cũng không nghe nói, đến tột cùng là người phương nào bịa đặt?"

"Nghe nói là bởi vì ngày ấy ta không ngồi xe ngựa trong nhà."

Y nói xong, Tần thị trong nháy mắt giống như tóm chặt được bím tóc y: "Nói đến đây một chút, ta ngược lại thật ra muốn hỏi Tụng nhi một câu, người quả nhiên là ghét bỏ xe ngựa trong phủ chúng ta không đủ xa hoa, cố ý khiến cho Nhi đệ người lúng túng sao?"

Tổng Tụng lại không chút hoang mang, cau mày nói: "Mẫu thân làm sao lúc này trách tội hài nhi... Ngài hai ngày trước không phải còn nói trước mặt Vương gia, có thể hiểu được hài nhi sao? Vương gia bá đạo cực kỳ, hẳn muốn hài nhi ngồi xe Vương phủ, hài nhi có thể có cách gì?"

Tiểu tư Đan Hien các lập tức lên lút nâng đôi mắt lên.

Chuyện gì xảy ra? Ở trước mặt Vương gia một kiều, ở trước mặt người ngoài là một kiều? Chẳng lẽ Tổng phu nhân thật ra không hợp đại công tử?

Tần thị mím môi một cái, sắc mặt khó coi bưng nước trà đưa lên bên mép, một giây sau, nàng bỗng nhiên đứng vụt lên, vút chén trà xuống đất: "Ai pha trà? Muốn bỗng chết ta hay sao?!"

Hạ nhân cũng lan lét, vội vàng lại đây nói: "Phu nhân bớt giận, tiểu nhân đi đổi một bình cho ngài!"

Tổng phu nhân đẩy hẳn ra, mượn cơ hội nổi giận: "Đan Hien các các người đãi khách như thế này? Tụng nhi, chúng ta đi! Đi nhà khác đi mua!"

Trong kinh thành Đan Hien các nổi danh đất, Tổng Tụng thật sự gọi chương quý lấy tới trần các chi bảo, ngày hôm nay nàng phỏng chừng sẽ bị hút khô máu.

Vào lúc này nếu Tổng Tụng không nghe lời, là không hiểu chuyện, tiểu tư nơm nớp lo sợ nhìn về y, bọn họ một lần chốc giận hai khách quý, nhất định sẽ bị trách phạt...

Tổng Tụng lại nhíu nhíu mày, bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một hơi, lập tức cười nói: "Mẫu thân đây là thế nào vậy? Đồ Đan Hien các nổi danh, mở cửa lập nghiệp, đạo đãi khách cũng là số một số hai trong nghề. Chỉ là một chén trà nóng mà thôi, cũng chưa chắc quá nóng... Ngài chuyện bé xé ra to như vậy, tương lai bị người truyền ra chúng ta không mua nổi mới cỡ ý bởi lòng tìm vết."

Y đi tới chỗ Tần thị mặt đang xanh mét, kéo cánh tay nàng như trẻ con: "Mẫu thân, ngài là muội muội của Hoàng hậu, nếu như không mua ở đây, còn có chỗ nào có thể xứng với ngài?"

Y dứt lời, mặt mày tinh xảo bỗng nhiên ương ngạnh lên, cả giận nói: "Các

người tốt cuộc là thế nào thế hả? Cứ để chúng ta chờ lâu sao? Mẫu thân ta kìm tôn ngọc quý, chờ hồng người người bồi thường nổi không?!"

... Ha, còn chưa từng thấy người sang quý nào có thể chờ hồng người.

Tổng Tụng nói lời này rõ ràng là cố tình gây sự, mà Tần thị nếu lúc này rời đi, vừa giống như không mua nổi thật, thứ hai, cũng chứng tỏ cố tình gây sự như lời Tổng Tụng.

Nàng bị Tổng Tụng làm cho hỏa khí nổi lên, rồi lại không thể không ấn nhẫn ngồi về ghế, hung tợn liếc mắt nhìn Tổng Tụng. Y mỉm cười buông nàng ra, bình tĩnh ngồi ở một bên khác.

Phía sau bức bình phong chạm trổ hoa văn, một nam nhân bỗng nhiên cười khẽ, nói: "Đây là công tử nhà nào, thú vị như vậy."

"Nghe nói là Vương phi của Phong Vương."

Nam nhân kia tối sầm mắt, không mở miệng.

Tần thị bị đặt trên ghế lại đứng ngồi không yên. Nàng quay đầu nhìn Tổng Tụng, y đang đưa điểm tâm vào miệng. Lúc y ăn đồ ăn rất dễ nhìn, cử chỉ tao nhã, hai gò má khoáng thời gian này được Lệ Tiêu nuôi cũng có thịt, các loại đồ ăn dưỡng sinh luân phiên tới, da dẻ cũng có vết tích trắng men thông suốt, thân mang bạch y như tuyết, cổ quấn lấy khăn quàng chồn trắng, nhìn một cái, quả thực là "Trích Tiên".

Đáng tiếc Tần thị có tâm sự, nhìn y thế nào cũng không vừa mắt, đặc biệt là lúc y mở miệng ngậm điểm tâm, nàng có loại cảm giác Tổng Tụng đang ăn thịt mình.

Nàng cau mày thu tầm mắt lại, mãi mới chờ đến lúc đến chương quỹ trình đồ lên, Tổng Tụng mới nhận khăn mùi xoa xoa xoa tay.

Bảo bối này đều dùng hộp cất rất kĩ, điêu khắc cũng đều cực kì tinh xảo. Chương quỹ trước tiên mở ra cho y xem một hộp gần nhất, nói: "Vòng tay

này tên gọi là Tê Phượng, là Hoàng đế tiền triều Nguyên Minh đặt cho Lưu Hoàng hậu, tay nghề thợ thủ công tốt nhất năm đó, ngài nhìn ở đây."

Hắn đem vòng tay ra cửa sổ nhẹ nhàng chiếu sáng một cái, không biết xuất phát từ loại nguyên lý gì, phượng hoàng trên vòng tay trong nháy mắt như thể bay ra. Chương quý nắm vòng tay cẩn thận từng li từng tí một chuyển động, sau đó phượng hoàng kia lại cất cánh lên trước, hết sức kinh người.

Hắn dứt lời, thả lại vòng tay vào bên trong, nói: "Vòng tay này là trang sức quý trọng nhất Danh Hiền các, có giá trị rất lớn, không biết công tử có thích không?"

Hắn nói xong, Tổng phu nhân chen lời: "Đồ nữ hài tử đeo, Tụng nhi muốn làm gì?"

Tổng Tụng lộ ra cổ tay của mình. Y bởi vì quanh năm ăn cơm không đủ, cổ tay cực kì mảnh tẻ, rõ ràng đã mười chín tuổi, khớp xương lại như thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, cổ tay trắng như tuyết, ngón tay cũng như mỹ nghệ, như thể đụng vào là nát tan.

Nàng lại nghe y không biết xấu hổ nói: "Vương gia thường nói cổ tay ta trắng ngần như sương, da trắng như tuyết, cho dù là so với nữ tử điểm lệ nhất trong kinh thành cũng không kém chút nào."

Chương quý thần sắc bất biến, Tần thị thì lại một mặt biểu tình muốn nôn. Tổng Tụng lại không coi ai ra gì, tiếp tục nói: "Chương quý cảm thấy ta có thể xứng với Tê Phượng không?"

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng cười, một thanh âm nói: "Từ xưa vàng ngọc xứng với mỹ nhân, nào có đạo lý mỹ nhân xứng vàng ngọc?"

Mấy người cùng nhau quay đầu lại, chỉ thấy nam nhân đi tới khí vũ hiên ngang, trong lúc phát tay tràn ngập quý khí. Hắn cười tủm tỉm nhìn cổ tay trắng ngần mà Tổng Tụng lộ ra, y lập tức buông cổ tay xuống. Người kia nói: "Vương gia mắt sáng quen nhiều mỹ nhân, mà ngôn ngữ quá ít ỏi, sao có thể nói ra nửa phần phong lưu của công tử. Tê Phượng từ trước đến giờ

là tặng mỹ nhân, mỹ nhân thì lại không phân biệt nam nữ, tại hạ nhìn Tê Phượng này, xứng với công tử."

Hắn dứt lời, xoay một cái, liếc mắt nhìn Tổng phu nhân, nói: "Nhưng giá cả Tê Phượng đắt đỏ, không biết quý phủ công tử có thể mua không?"

Tổng Tụng dùng ánh mắt người từ đâu nháy ra nhìn đôi phương, chường quỹ vừa muốn giải thích, lại thấy hắn khoát tay áo một cái, cười nói: "Tại hạ Cận Miễn, là tổng quản sự của Đan Hiên các ở Càn Kinh."

Ánh mắt Tổng Tụng chuyển đến người Tần thị, sắc mặt nàng không quá tốt nói: "Nếu đeo vòng tay này, có thể nữ tính quá không?"

Cận Miễn bật cười, nói: "Phu nhân có điều không biết, Tê Phượng này mặc dù là Nguyên Minh Hoàng để đặt cho Lưu Hoàng hậu, nhưng sau đó lại từng chuyển đến trên tay nam sủng bên người một đời Hoàng đế cuối cùng tiền triều. Theo sử sách ghi chép, người này có dung mạo nhân, dung mạo tuyệt hảo, Tê Phượng mang trên tay hắn, là thêu hoa trên gấm. Cái gọi là mỹ nhân như ngọc, xứng kim cực kì diễm, vàng ngọc không phân nam nữ."

Tổng phu nhân còn muốn nói gì nữa, bên ngoài lại bỗng nhiên truyền đến động tĩnh. Một nam nhân áo đen cuốn lấy sương lạnh nhàn nhàn đi vào, ánh mắt của hắn tìm một vòng, mọi người cùng nhau giật mình.

Ngay cả Cận Miễn cũng sắc mặt khó coi, Lệ Tiêu này tại sao cũng tới... Đan Hiên các nơi như thế này, nếu hắn điên lên, vậy cũng hư hao không ít vật quý.

Tâm tư Tổng Tụng hơi chuyển, ánh mắt Lệ Tiêu rơi vào mặt y, sau đó liếc mắt nhìn hộp mở rộng, đi nhàn nhàn tới.

Mọi người dồn dập né tránh, chỉ thấy hắn đi tới gần, cầm vòng tay, nói với Tổng Tụng: "Tay."

Tổng Tụng ngoan ngoãn nâng bàn tay lên. Lệ Tiêu tự mình đeo vòng tay cho y, cầm lên soi sáng, trang sức tôn cổ tay lên, quả nhiên nhìn rất đẹp.

Hắn quay đầu nhìn Tổng phu nhân, nhíu mày nói: "Không muốn mua?"

"..." Tổng phu nhân gương cười nói: "Làm sao sẽ, chỉ là mấy hộp khác cũng chưa xem, ta sợ đứa nhỏ này chán chừ..."

"Chán chừ? Nếu chọn trúng thì mua hết." Lệ Tiêu nói: "Phủ Quốc công trông coi sản nghiệp Phúc Hương lâu khắp Nam Bắc, nếu ngay cả mấy đồ ở Đan Hiên các cũng không mua nổi, vậy các người cũng không cần làm nữa, chỗ Tụng nhi làm đồ cưới nhắc đến quý phủ bản vương."

Tổng phu nhân run đôi môi lên, nói: "Nào có, mua được, đương nhiên mua được."

Nàng chỉ lo Lệ Tiêu thật sự muốn cướp Phúc Hương lâu đi, tác phong kẻ cướp này ai có thể chống đỡ được, vội vàng nói: "Nhân ái, mở ra hết chỗ Tụng nhi nhìn một cái."

Tổng Tụng lại cười khẽ một tiếng, nói: "Vương gia có điều không biết, hôm qua phụ thân đã nói với ta, Phúc Hương lâu vốn là đồ của mẫu gia ta, thêm đồ cưới năm đó mẫu thân ta gả đến, lúc này sẽ cho ta làm giá lễ cùng mang đến Vương phủ."

Tần thị kinh ngạc thốt lên: "Chuyện gì nào?!"

"Người gào cái gì?" Lệ Tiêu lạnh lùng nghiêm nghị đảo ánh mắt qua, nhất thời dọa Tần thị thành chim cú. Hắn xoay mặt nhìn Tổng Tụng, ôn thân nói: "Quốc Công gia cũng là người thông tình đạt lý, xem ra bản vương có chút hiểu lầm hẳn."

Tổng Tụng gật gật đầu, mềm giọng nói: "Đâu chỉ phụ thân, mẫu thân cũng cực kỳ hiểu chuyện."

Y dút lời, nhìn Tần thị đang như thế ăn hoàng liên, miệng nhiều lần bồi hồi mân thành đường cong và khóe miệng cong lên, ngại ngại nói: "Hài nhi nói đúng không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tần thị; Đứng mẹ người...

Phong Vương; Hả?

Chương 20: Làm càn

Như trong nháy mắt, Tần thị muốn xông tới lột da mặt của Tổng Tụng xuống vút trên mặt đất mạnh mẽ đập lên mấy đá.

Nàng muốn hung ác với Tổng Tụng: *Đi người hiểu chuyện! Bốn phu nhân không có chút nào!!*

Mà giờ khắc này Lệ Tiêu ở bên cạnh, còn có quân sự cùng tổng quản sự Đan Hiên các đều ở đây, Tổng Tụng mang đỉnh vàng sáng này cho nàng, nàng muốn cũng phải muốn, không muốn cũng phải muốn.

Nếu Tổng Tụng thật sự cố tình gây sự thì thôi, nhưng Phúc Hương Lâu vốn là sản nghiệp của Phó gia. Phó gia chỉ có một nữ nhi đã chết, chỉ còn dư lại một người thừa kế như Tổng Tụng. Nếu như y vẫn là nhi tử của phủ Quốc công, sản nghiệp như vậy có thể lưu lại phủ Quốc công như chuyện đương nhiên, nếu bây giờ y phải gả đến Vương phủ, về tình về lý, đồ của mẫu gia cũng phải cho y mang đi làm của hồi môn.

Nàng đột nhiên cảm giác thấy mình trước kia còn quá yếu lòng, nàng phải sớm giết chết Tổng Tụng, dù sao cũng tốt hơn bây giờ nháy phách lỗi trước mặt nàng như vậy.

Mà... Nàng cũng chỉ nghĩ cảm tưởng, thậm chí trên mặt cũng không dám lộ ra nửa điểm tức giận.

Nàng miễn cưỡng vui cười, trong lòng biết sau ngày hôm nay, bên ngoài nhất định sẽ loan truyền là nàng hiểu chuyện, Quốc Công gia thông tin đạt lý. Đến lúc đó, Phúc Hương Lâu cũng phải cho y, không muốn cho cũng phải cho... Trong khoảnh khắc gian ngắn, nàng còn bốc lên ý nghĩ hi vọng Tổng Tụng giờ cao đánh khẽ, có chừng có mực, chỉ mua cái vòng tay cũng không

sao.

Mà Tổng Tụng sao lại như nàng mong muốn, trong đôi mắt y rất giống như muốn rút máu của Tần thị, lần lượt từng cái mở ra hộp gỗ trên bàn. Hộp thứ hai mở ra là một bộ bình chén rượu, ánh mắt y hơi sáng sáng lên, ngắm nhìn phù điêu long phượng, nói với Lệ Tiêu: "Điện hạ thích không?"

"Một bộ này để bản vương mua đi."

Lệ Tiêu điên thì điên, vẫn biết làm người. Tần thị vừa mới cảm giác mình có thể hơi hơi hồi một chút máu, lại nghe Tổng Tụng nói: "Người và ta còn chưa kết hôn, sao lại tốn bạc của người. Mẫu thân ta là muội muội ruột của Hoàng hậu, lại là nữ nhi của Thừa tướng Phú quốc, trên tay phụ thân ta cũng không chỉ là một sản nghiệp Phúc Hương Lâu, ngoại tử phụ còn có hiệu cầm đồ ở ngoại địa..." giọng y mang kiêu ngạo, nói: "Ta gia tài ngàn bạc, không muốn người bỏ bạc."

Lệ Tiêu nhìn tiểu biểu tình đáng yêu của y, bỗng nhiên cong cong môi.

Tần thị lại cảm thấy biểu tình y cực kỳ đáng trách, nàng âm dương quái khí bật cười một tiếng, chung quy nhìn không được nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ: "Vương gia còn là trưởng tử của điện hạ... Có cả thiên hạ, làm sao Tổng gia so được..."

Nàng còn chưa dứt lời một câu, Tổng Tụng đột nhiên trở mặt, trách mắng: "Mẫu thân nói cần thận đi! Có thiên hạ là bệ hạ, có liên quan gì với Vương gia?"

Lòng Tần thị lạnh buốt, lập tức ngậm miệng.

Lệ Tiêu là tiên Hoàng hậu sơ sinh, quả thật là trưởng tử đích tôn, mà bây giờ Hoàng hậu là mẫu thân ruột của Thái tử. Tần thị muốn nói Lệ Tiêu có thiên hạ, đặt vị trí Thái tử ở đâu? Trước khi vẫn chưa ngồi lên chỗ kia, ngay cả Thái tử cũng không dám nói là có thiên hạ.

Thái độ của Lệ Tiêu với Tổng Tụng và người khác quả thực có thể nói là khác

nhà một trời một vực. Hấn âm u liếc mắt nhìn Tần thị, lạnh lùng nói: "Xem ra hôm nay trần các chỉ bảo ở đây, Tụng nhi đều coi trọng."

Trong lòng Tần thị biết mình nói sai lời, đại não không còn kịp suy tư nữa, miệng ngay lập tức bắt đầu vội vội vã vã lấy lòng: "Vậy thì mua hết."

Tần thị thốt ra lời này, đôi mắt Tổng Tụng đột nhiên sáng ngời. Y tí xiu cũng không khách khí ôm lấy mấy hộp kia, còn không ôm hết được. Nhũ mẫu bên người Tần thị tiến lên muốn giúp y, y lập tức tính trẻ con che lại, nói: "Đây là mẫu thân mua cho ta, người làm gì?"

Đôi mắt đẹp đẽ của y nhìn chằm chằm nhũ mẫu, giống như thể người ta muốn cướp của y, mãi đến tận Lệ Tiêu tự mình ra tay: "Bản vương giúp Tụng nhi cầm được không?"

Tổng Tụng đối với hấn ngược lại là tín nhiệm vô cùng, nhưng cũng chỉ phân cho hấn một cái hộp. Y không hề che giấu hi khí trên mặt mình chút nào, ôm hộp đi ra ngoài còn nở nụ cười với Tần thị: "Đa tạ mẫu thân, mẫu thân thật là thương ta."

Tần thị ha ha cười một tiếng, siết khăn nhìn y đi ra ngoài, ở trong lòng không ngừng nguyên rửa y bị ngưỡng cửa ngáng chân đến tàn phế. Nàng bên này vừa rửa xong, chỉ thấy Tổng Tụng bỗng nhiên lảo đảo một cái, Lệ Tiêu thuận thể đỡ lấy y và hộp trong ngực của y. Tổng Tụng sau khi đứng vững hơi chuyển động con mắt, nhìn lại Tần thị, động viên: "Mẫu thân không cần lo lắng, ta rất khỏe mạnh."

Tần thị: "..."

Ai muốn lo lắng cho người cái loại ăn cây táo rào cây sung!

Nàng hoài nghi Tổng Tụng vốn là cố ý.

Cận Miễn đứng một bên, ánh mắt nhìn nam nhân vừa vào cửa là dùng khí tràng không thể chống đỡ bao phủ toàn bộ Đan Hiên các chậm rãi rời đi, lòng mày nhẹ nhàng nhú lại.

Tống Tụng ôm đồ đi, chường quỹ tiền lên báo giá. Tần thị vừa nghe là bắt ngờ nói: "Nhiều như vậy?"

"Đúng vậy, phu nhân có mang đủ ngân phiếu không?"

Tần thị lúc này không cười được thật, nghiêng răng nói: "Người dẫn người đến phủ Quốc công lấy."

Nàng quay người đi ra ngoài, đúng dịp thấy Tống Tụng ngồi trong xe ngựa mỉm cười nhìn bên này. Lòng nàng giống như sắp bị ngọn lửa đốt thủng, lại nghe Tống Tụng ôn hòa nói: "Vương gia nói muốn đưa ta đi khắp nơi chơi một chút, mẫu thân muốn đi cùng không?"

Diên mới muốn đi cùng các người!

Tần thị mặt không hề cảm xúc nói: "Đi đường cẩn thận."

"Mẫu thân cũng vậy."

Xe ngựa lướt qua trước mặt, Tần thị được nhũ mẫu đỡ lên xe ngựa của mình, bỗng nhiên lập tức che ngực, trước mắt trở nên mờ màng. Nhũ mẫu lo lắng nói: "Phu nhân, ngài đây là..."

Tần thị liên tục hít mấy hơi mới nói: "Tống Tụng này, lại dám đùa giỡn ta..."

"Phu nhân chớ nổi giận." Nhũ mẫu dỗ, nói: "Đại công tử lúc này quả thật có chút quá phận, mà cũng chỉ có thể hưng hăng nhất thời thôi. Ngày còn dài lắm, chờ Thái tử chúng ta đăng cơ, tất nhiên phải chém Phong Vương... Đến lúc đó Phong Vương đi rồi, đại công tử chẳng phải là mặc cho ngài xâu xé sao."

Thái tử là con Hoàng hậu sinh, cũng là cháu ngoại của nàng, phải gọi nàng một tiếng tam di mẫu. Bây giờ mẫu gia Hoàng hậu là Thừa tướng Phụ quốc, mẫu gia của tiên Hoàng hậu là Thái sư Trần quốc, phủ Thái sư và phủ Thừa tướng chia làm hai phái, một phương chống đỡ Phong Vương, một phương

chồng đỡ Thái tử, thế lực ngang nhau. Mà bây giờ bệ hạ lại đã quyết tâm muốn vứt bỏ Phong Vương, đợi đến khi kim thượng về tây, có chiếu thư đăng cơ rồi, Thái tử là chủ quang minh chính đại của cả thiên hạ.

Nhũ mẫu hai câu khuyên nàng, nàng nhất thời gật gật đầu, nói: "Nói có lý."

Tuy lời nói như vậy, nàng vẫn giận xốt ruột, chỉ có thể buông lời cho hả giận: "Chờ nó rơi vào tay của ta, ta nhất định làm cho nó muốn sống không được, muốn chết cũng không xong."

Sơ với Tần thị phẫn nộ, Tống Tụng kiếm được đầy bồn đầy bát. Y chồng hộp vào xe ngựa của Vương phủ, tuy rằng không nhiều đồ, mà tất cả là trân phẩm, giá trị cao nhất là kim tì hưu cực kì đẹp đẽ, bên trên có trang sức phi thúy, toàn thế sáng lên lấp lánh, phục trang đẹp đẽ, bất kể là vật liệu hay là kĩ thuật đều là khó gặp, tổng hai ngàn lượng bạc trắng.

Đồ ở Đan Hiên các từ trước đến giờ là giá trị lớn hơn thực dụng, đều là một ít trân phẩm, thời điểm đó muốn bán cũng có thể bán giá cao. Tống Tụng ở trên xe yêu thích không buông tay ôm hộp, vui sướng một phút chốc, chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng cười khế.

Y đột nhiên ý thức được mình có chút quá càn rỡ, vội vàng đặt hộp sang bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Hôm nay mua những đồ này, điện hạ có thích không?"

"Tụng nhi thích, bản vương cũng thích."

Tống Tụng hé miệng, thận trọng gật gật đầu, nói: "Ta thích hết."

Y cúi đầu, Lệ Tiêu chợt nghiêng đầu, nhìn y từ dưới lên như trẻ con: "Làm sao thế?"

"Không," Y cảm thấy mình quá đặc ý vén vén áo, nhìn qua nhất định xấu xí như tiểu nhân đặc chí, không biết Lệ Tiêu có thể bởi vậy chán ghét y không.

Lệ Tiêu ngồi thẳng, nói: "Phụ thân người thật sự nói muốn đưa Phúc Hương

Lâu cho người?"

Đương nhiên là già. Tống Tụng lắc lắc chân, mang chút xiu tiểu tâm tính hừ hừ nói: "Hắn cho cũng phải cho, không cho cũng phải cho."

Y nói xong, cảm thấy mình quá mức hưng phấn, nhìn lên Lệ Tiêu một cái, nói: "Ta muốn chỉ là đồ của mẫu gia ta, hợp tình hợp lý."

Lệ Tiêu gật gật đầu, nói: "Bản vương cảm thấy, đồ của Tống gia cũng phải là của người."

Tống Tụng sững sờ, hôm nay y đã chiếm được không ít chỗ tốt, tự cho là trong mắt Lệ Tiêu mình nhất định là tiểu nhân được voi đòi tiên được đà lần tới, dù thế nào cũng nên thu liễm một chút, nhưng hẳn... Lời này có ý gì?

Lệ Tiêu suy nghĩ chốc lát, nói: "Ở tiên Tống quốc công xuất thân thương nhân, bản thân hẳn chưa trước khi chưa được phong tước cũng từng làm thương đạo, sản nghiệp trên danh nghĩa phòng phú, cũng nên phân cho Tụng nhip một ít."

Cái gì gọi là ánh hùing nhìn thấy người bản cùng, trong cơn người Tống Tụng thả ra ánh sáng, y thãm lam nói: "Điện hạ thật sự cảm thấy như vậy?"

"Không."

Tống Tụng nhất thời thu hồi thãm lam đi, tình táo cúi đầu. Y bĩu môi. Kỳ thực ở trong mắt y, hết thảy của Tống gia đều nên là của y. Mẫu thân y vào cửa trước, nguyên bản hẳn là chủ mẫu, nhưng bởi vì Tần gia có quyền thế, Tần thị vẫn cứ đoạt vị trí chủ mẫu của nàng, đuổi nàng ra góc sân sống.

Kiếp trước Tống Tụng không tranh không đoạt, chỉ muốn sống sót, mà trọng sinh một hồi, tâm tư đã biến đến mức vô cùng cực đoan. Tống phu nhân có bao nhiêu ác độc bản thân y từng trải một hồi, đã bắt đầu mơ hồ hoài nghi, cái chết của ngoại tổ phụ cùng mẫu thân không đơn giản như mặt ngoài, nếu thật sự để y tra ra có liên quan...

Mà tâm tư này đó y không dám để cho Lệ Tiêu biết. Y hi vọng mình trong mắt Lệ Tiêu là vô hại, cần được bảo vệ, mà không phải sắc bén như một cây kim, chưa đụng vào đã lộ hết ra sự sắc bén.

Y sợ Lệ Tiêu, núi vàng của y sụp đổ.

"Bản vương cảm thấy, hết thấy của Tổng gia nên là của Tụng nhi."

Tổng Tụng giương mắt, Lệ Tiêu cũng đã cầm một ngón tay y lên. Hắn từng chút tách ngón tay của Tổng Tụng ra, chậm rãi nói: "Ta rất tham, muốn đem tất cả những gì tốt nhất trên đời này dâng lên trước mặt người."

Hắn kéo tay Tổng Tụng đặt bên môi khẽ hôn, ánh mắt thẳng tắp nhìn mắt của y, như là đang giăng võng dày đặc muốn bọc y lại, như là muốn thẳng tắp nhìn thấu lòng y: "Ta sẽ để người càng đắc ý, cho người càng kiêu ngạo hơn, để người trong thế giới này coi trời bằng vung."

"Không cần phải che che giấu giấu." Hắn một mặt muốn làm hư người: "Ta thích tất cả của người."

Chương 21: Đại hôn

Lệ Tiêu là núi vàng của Tổng Tụng, ở cùng Lệ Tiêu thì y có thể nắm giữ tất cả những gì kiếp trước đã bỏ qua. Đây là nguyên nhân lớn nhất tối hôm ấy Tổng Tụng đồng ý đi cùng Lệ Tiêu.

Y không nghĩ tới Lệ Tiêu có thể nói ra lời như vậy với y. Nghe thế nào cũng cảm thấy rất không chân thực. Tổng Tụng biết mình là thuốc trị bệnh điên của hắn, tuy rằng y không biết lý do, mà đây xác xác thực thực đã xảy ra, sự thực không cho phép y không tin.

Mà... Lệ Tiêu nói lời này, y thực sự không biết đáp lại như thế nào.

Y thử suy tư một chút trong đầu, nửa ngày mới hơi có chút cảm động nói: "Đa tạ điện hạ."

Lệ Tiêu dừng một chút, con người đen nhánh hơi híp lại. Hắn buông tay Tổng Tụng ra, y lập tức rút về, y siết chặt Lệ Tiêu hôn qua, đối diện với đôi mắt hắn, nở nụ cười, nói: "Ta cũng thích điện hạ."

Y không phải rất thích ửng bầu không khí như vậy, bàn tay sờ sờ bụng, Y hít một hơi, vừa muốn mở miệng, lại nghe Lệ Tiêu nói: "Tổng quốc công hôm nay phải tiến cung đi cầu thánh chỉ."

"Thánh chỉ?"

"Dựa theo quy củ, không cho bản vương ra vào Tổng gia trước khi kết hôn." Ngỡ khí hắn nhàn nhạt, Tổng Tụng lại căng thẳng trong lòng. Lệ Tiêu những năm này chính là như vậy, tất cả mọi người thấy hắn đều sợ hãi. Y há miệng, muốn nói gì, Lệ Tiêu lại mở miệng lần nữa: "Nhưng đổi lại, phụ hoàng sẽ nói cho hắn biết điều kiện của ta."

Tống Tụng không hiểu ra sao, mãi đến tận khi Lệ Tiêu đưa y về Tống phủ, y mới đột nhiên ý thức được đôi phương làm gì.

Tần thị đang khốc lóc om sòm: "Ta mới là chủ mẫu cái nhà này! Phó Hương nàng chỉ là một nữ nhi nhà thương nhân, làm sao có thể đánh đồng với ta? Ta không tin bệ hạ ép người đưa nàng làm chính thất, ta không cho nàng bước vào từ đường tổ tông! Ta không cho!!"

Tống quốc công đã thấy Tống Tụng vào, hấn mở thánh chỉ trong tay ra, cau mày nói với Tống Tụng: "Bệ hạ đã hạ chỉ, bài vị của mẫu thân người cũng vào từ đường, ngày mai ta sẽ thánh tộc trưởng viết tên của nàng vào gia phả, từ đây người là con trưởng... Phòng Vương sẽ không tới đây nữa chứ?"

Tống quốc công tên là Tống Hoàng, lúc còn trẻ là mỹ nam tử xa gần nghe tên, bằng không Tần thị cũng sẽ không đuổi tới muốn gả cho hấn. Nhưng cũng chính bởi vì như vậy, mới đưa đến bi kịch của Phó Hương. Nàng rõ ràng là dùng thân phận chủ mẫu gả vào, lại bị người có quyền thế tu hú chiếm tổ chim khách.

Tống Tụng nhìn phụ thân mình, nhìn hấn đầy mặt không vui, lại nhìn thần sắc phẫn hận của Tần thị, bỗng nhiên không nhìn được cười. Y nói: "Ta biết rồi."

Y quay người muốn đi, Tống quốc công lại hết sức không thoai mái: "Người cũng không có gì muốn nói?"

"Nói cái gì? Cảm tạ?" Tống Tụng nghiêng đầu, giữa hai lòng mày mờ mờ kèm theo mấy phần tận lực hung hăng: "Bây giờ ta đã sắp thành hôn cùng Bình vương, từ đây một mình ta đắc đạo, các người thì lại gà chó lên trời, dựa vào ta, đương nhiên sẽ không ít đi chỗ tốt của các người."

Tần thị bị dáng dấp vênh vào tự đắc của y làm giận rách cả mí mắt, nhìn không được nhào tới y. Bạch Nhâm bên người Tống Tụng lập tức ra tay, một chưởng đánh vào bả vai nàng, vỗ nàng về bên người Tống quốc công. Hấn ôm quyền nói: "Vương gia có lệnh, Vương phi tương lai không được có bất kỳ

sơ thất nào, hai vị, đặc tội."

Tần thị không thể nào tiếp thu được mình không còn là độc nhất vô nhị, nằm úp sấp ở trên người hấn khốc bù lu bù loa. Tổng Hoàng ngắm nhìn thân ảnh Tổng Tụng rời đi, lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Nhĩ tử này, làm sao sẽ biến thành như vậy? Nó trước đây ngoan như vậy, nói cũng không dám nói lớn tiếng, thấy hấn chỉ gọi một tiếng chsa như ruồi muỗi, vịn vịn dùng ánh mắt quẩn quýt cùng sùng bái nhìn mình. Nhưng nhìn y bây giờ, lưng ưỡn lên thẳng tắp, cơn mắt quét tới, mơ hồ mang theo vài phần hình ảnh cao cao tại thượng bễ nghễ, như thể xem người một nhà là giun dế.

Có lẽ là nhận ra được sự tình đã không có cách nào cứu vãn, ngày hôm sau, Tổng Hoàng sai người lấy danh mục quà khi Phó Hương gả vào phủ Quốc công tới cho Tổng Tụng. Năm đó từng hòm từng hòm đồ nhấc vào, cũng phải ghi lại trong danh sách, khó làm giả, chỉ là phát hiện có vài đồ biến mất, cũng có vài thứ đều biến thành đồ chôn dưới đất. Tổng Tụng nhìn một lần, trong lòng biết Tổng Hoàng không thể thật sự giao toàn bộ đồ cưới ra đây, cũng không có cường cầu, nói với người kia: "Giá lễ của ta, chiếu theo cái này an bài đi."

Người kia cũng không dám nhiều lời, vội vã đi bắm lại.

Thời điểm Phủ quốc thừa tướng gả nữ nhi cũng không phô trương như nữ nhi thương gia Phó Hương, Tổng Tụng một lần này cũng phải lấy tài sản của phủ Quốc công đi mấy phần, lúc này không biết đời phương đau lòng thành dạng gì.

Sau khi tên Phó Hương vào gia phả, bài vị cũng rất nhanh được dời đến từ đường Tổng gia. Sau khi Tổng Tụng nghe nói, đi bái. Y quỳ gối trên bồ đoàn, thậm nghĩ cũng không biết mẫu thân có thể nhìn thấy mình hay không.

Năm đó sau khi chết y làm quỳ hồn trôi trời lui rất lâu, tình cờ cũng có thể nhìn thấy những quỳ ảnh khác, nhưng chưa từng thấy hồn phách của Phó Hương, cũng không biết có phải nàng đã rời đi từ lâu hay không.

Y ở lại bên trong từ đường một hồi, đứng lên đi về viện mình. Khoảng thời gian này Lệ Tiêu quả nhiên tuân lời hứa không tới. Tổng Tụng có lúc thường thường hồi tưởng lại ngày tháng năm đó thành quý trời tới trời lui.

Y có lúc cảm thấy, Lệ Tiêu biết Tổng Ca không phải là mình. Hắn giả làm Tổng Tụng lên làm Hoàng hậu, hậu cung chỉ có một mình Tổng Tụng, mà lại rất ít khi đi gặp Tổng Tụng. Có lúc Tổng Ca gọi hắn qua, hắn từ trước tới nay cũng không qua đêm, mà những chuyện đó cũng chỉ là Tổng Tụng nghe nói, y cũng không nguyện ý liên tục nhìn chăm chăm vào mặt Tổng Ca giả dạng mình, phần lớn thời gian y đều ở bên cạnh tiểu hoàng tử.

Mà Lệ Tiêu cũng phi thường yêu thích tiểu hoàng tử. Nhớ tới vừa mới vào cung không lâu, tiểu hoàng tử ngẫu nhiên bị phong hàn, sức khỏe rất yếu. Tiểu tử kia nằm ở trên giường, con người tròn vo liên tục nhìn chăm chăm vào y. Tổng Tụng hỏi nó: "Người thấy ta?"

Tổng Tụng hậu tri hậu giác rõ ràng đó là bởi vì do sức khỏe của tiểu tử suy yếu, có thể nhìn thấy mình, y không dám tiếp tục xuất hiện nữa, dù cho hài tử không nhìn thấy y cũng được, y chỉ muốn nó khỏe mạnh.

Vào lúc ấy, người trong cung đều biết bệ hạ thương yêu tiểu hoàng tử nhất, vì vậy tiểu tử sinh bệnh cứ như vậy rất nhanh truyền đến trong tai phụ hoàng nó. Sau khi phụ hoàng nghe xong lập tức buông hết chuyện trong tay, vội vã chạy đến.

Tổng Tụng trốn sau cây cột, nhìn hắn ngồi ở bên giường, ánh mắt ôn nhu nói chuyện với tiểu tử. Tiểu hài tử không giấu tâm sự, bí bô nói với hắn: "Ta vừa mới nhìn thấy cha."

Lệ Tiêu lập tức nghiêng đầu hỏi, người ở bên cạnh dồn dập lắc đầu: "Hoàng hậu hai ngày này đang cầu phúc cho bệ hạ, còn ở Phật đường đọc kinh."

Sau khi tiểu hoàng tử vào cung không lâu, Lệ Tiêu ra lệnh ôm nó từ chỗ Hoàng hậu đi ra, chuyên môn xếp đặt một tấm cung cho một đứa trẻ ở, phái một đám người tiền hô hậu ủng chăm sóc, dù Tổng Tụng vẫn luôn không

hiểu, tại sao hẳn không cho tiểu hoàng tử và Tổng Ca ở cùng một chỗ.

Lệ Tiêu không chiếm được đáp án từ thái giám, hỏi tiểu hoàng tử: "Hoàng nhi nhìn nhầm rồi sao?"

Tiểu tử lắc đầu liên tục, bảo đảm không có, nó còn giơ tiểu móng vuốt lên: "Chưa hôn nhé."

Tổng Tụng xác thực hôn nó.

Ngày đó Lệ Tiêu vẫn luôn ở cùng tiểu hoàng tử mãi đến tận khi nó ngủ, Tổng Tụng trôi qua lặng lẽ xem nhi tử, nam nhân lại đột nhiên ngược mắt, như thể thật sự thấy được y.

Mặc dù hẳn chẳng mấy chốc sẽ tự giễu lắc đầu, phủ nhận ảo giác của mình.

Tổng Tụng thường xuyên ngồi ở bên cạnh hẳn hỏi: "Người có thể nhìn thấy ta sao?"

Mà không có người trả lời.

Nhưng cảm giác Lệ Tiêu nhìn thấy y, càng rõ ràng vào thời điểm hẳn phát rồ. Có đến vài lần, hẳn thậm chí nhấc theo kiếm thẳng tắp đi tới chỗ y, khi thân thể của hẳn xuyên qua Tổng Tụng, hẳn lập tức điên lợi hại hơn, như mãnh thú đột nhiên có ý thức cường liệt.

Mà liên quan với kiếp trước Lệ Tiêu đến tột cùng có thật sự từng thấy y hay không, chú định không thể nào biết được.

Tổng Tụng hít một hơi khí lạnh đầu mùa đông, chợt nghe bên tai truyền đến âm thanh: "Tổng Tụng... Sao người còn chưa chết?"

Tổng Thời.

Tổng Tụng quay mặt sang, nhìn thiếu niên bọc áo khoác màu xám, từ vẻ mặt

ngạc nhiên của hắn cơ hồ rõ ràng Tần thị vẫn chưa nói chuyện y sắp thành hôn với Lệ Tiêu cho hắn biết. Nói không chừng vì động viên Tống Thời, nàng còn lừa hắn nói mình đã bị Phong Vương giết chết.

Y tri kỷ nói: "Đâu chỉ không chết, qua hai ngày nữa, ta và Vương gia sẽ thành hôn."

Tống Thời ngây ngẩn cả người.

Tống Tụng không để ý tới hắn nữa, tăng nhanh bước chân đi về phía viện của mình, quả nhiên rất nhanh nghe thấy Tống Thời rit gào: "Ta không tin!! Tống Tụng, người đứng lại đó cho ta, người nói rõ ràng!"

Mà trên người hắn có thương tích, làm sao có khả năng đuổi được Tống Tụng, còn giận dữ công tâm hơ ra một ngụm máu.

Tần thị sinh ra mấy hài tử này, đều là trời sinh đờ mắt, lòng ghen tuỵ phi thường mạnh, nếu như là người khác tiên thiên cao hơn hắn một đầu thì thôi, nhưng người phía dưới từ nhỏ đã bị đạp dưới chân như Tống Tụng, lập tức đạp trên đầu họ, muốn họ thành thành thần thần tiếp thu, đích xác cũng khó khăn.

Mà không quản Tống Thời nghĩ như thế nào, nên tới vẫn phải tới.

Ngày mười lăm tháng mười một, trời rơi tuyết lớn, Tống Tụng dùng thân phận con trưởng đích tôn cùng Lệ Tiêu thành hôn. Có người đứng ở phủ Quốc công xin điềm tốt, thấy kiệu hoa từ cửa chính nhấc ra, tiếp đó là một đội người, sau đó là giá lễ kéo dài, khăn đỏ điểm tuyết vàng, từng hòm từng hòm từ bên trong nhấc ra, dọc theo kinh thành kéo một vòng, mãi cho đến khi kiệu hoa đặt xuống tại cửa Vương phủ, một hòm giá lễ cuối cùng mới xem như là ra ngoài cửa Công phủ.

Quang cảnh cực kỳ khí thế, khiến người nhìn hoa mắt.

"Không nghĩ tới phủ Quốc công phô trương như thế!"

"Người biết cái gì, trong đó còn có sinh lễ của Vương gia, mấy ngày trước đây nhắc vào bao nhiêu, bây giờ lại phải nhắc lại bấy nhiêu."

"Vậy cũng không ít... Bình vương điện hạ thật là có phúc khí, Vương phi thực sự là gia tài ngàn bạc."

"Các người có phải là đã quên mất ngày Phó Hương gả vào phủ Quốc công không? Giá lễ của nàng kéo hai vòng kính thành, người nói dòng dõi lớn như Phó gia, là ngoại tôn như vậy, giá lễ không cho hẳn thì cho ai? Ta nói những thứ này, khẳng định vẫn đều là Tổng gia ăn xong còn thừa lại."

"Các người nói năm đó Phó gia kia..."

"Hôm nay đang đại hội, nói xúi quẩy cái gì."

...

Trong vui sướng, Tổng Tụng cảm giác cổ kiệu hạ xuống, sau đó người trước kiệu cong người, có người vén màn kiệu lên. Y khom lưng đi xuống từ bên trong, y tùy ý tay kia nắm tay mình, đạp chân thân, lại lướt qua ngưỡng cửa Vương phủ cao cao, cùng hẳn đi một đường vào trong phòng.

Hôm nay Vương phủ tuy rằng không ít người đến, mà ngoại trừ tiếng kèn vui sướng, lại không đặc biệt nào nhiệt. Đặc biệt là địa phương Lệ Tiêu xuất hiện, dù chỗ có người, cũng thập phần quạnh quẽ, không ai dám tùy tiện nói.

Xương tụng càng rõ ràng.

"Nhất bái thiên địa — "

"Nhị bái cao đường — "

"Phu thê giao bái — "

Tổng Tụng lạy từng cái, cuối cùng cúi đầu, y yên tĩnh khom người, chờ Lệ Tiêu ngẩng đầu trước.

Thành hôn phu thế giao bái, có một quy định bất thành văn, đó chính là người ngẩng đầu trước thì địa vị lại càng cao hơn. Mỗi khi thành hôn, đều là nữ tử cúi đầu thấp hơn trượng phu, đây cũng đại biểu ngày sau trong địa vị gia đình, muốn chỉ trượng phu làm chủ.

Mà, Lệ Tiêu vẫn luôn chưa có ý ngẩng đầu.

"Tiêu nhi?"

Âm thanh này truyền đến, Tống Tụng nổi da gà lên, bệ hạ đích thân đến!

Có tiếng này, Lệ Tiêu chậm rãi đứng thẳng người, Tống Tụng cũng theo bản năng đứng thẳng, đầu óc của y nhất thời có chút rối như tơ vò.

Rất nhiều thân vương thành hôn, Kim thượng thông thường đều là đưa chút lễ vật lại đây, tân nương kín trà, cũng đều là ngày thứ hai thành hôn mới tiến cung. Dù sao Hoàng đế bận rộn quốc sự, không thể đi tham gia từng lễ cưới, phỏng chừng cũng là lúc Thái tử đại hôn mới tới.

Khó trách lúc họ bái đường trong phòng yên tĩnh như vậy, không chỉ là uy danh Lệ Tiêu, còn có một vị thái sơn đề lên.

Y bỗng nhiên nghĩ tới câu nói kia, vẫn có thể định quốc, võ có thể tề gia, thiên hạ sau này trong lòng bàn tay ta!

Năm đó lúc hấn hăng hái nói những câu nói này, có bao nhiêu mong hóa rồng, bây giờ sợ sẽ có bao nhiêu đau lòng...

Kim thượng quả thật thương yêu Lệ Tiêu nhất.

Tống Tụng suy nghĩ miên man được đưa vào gian phòng, hi mẫu run lập cập nói lời cát tường. Lệ Tiêu liếc mắt một cái, nói: "Lui xuống đi."

Mấy nha hoàn vội vội vàng vàng thả khay xuống, cố gắng trần định chạy ra ngoài. Lệ Tiêu thì lại tiện tay cầm hi xúng, nhẹ nhàng vén khăn đội đầu

của nương tử lên.

Tổng Tụng lúc này được nuôi tốt hơn nhiều, hai gò má vốn hõm vào đầy đà lên, thêm xiêm y đồ tươi, càng có vẻ mặt đặc biệt trắng, ngũ quan cũng càng thêm tinh xảo dễ nhìn, mỗi một thước mỗi một tấc, cũng giống như là lớn theo dáng vẻ Lệ Tiêu yêu thích.

Tổng Tụng sợ nhất hẳn nhìn mình như vậy, y dời tầm mắt, nói: "Bệ hạ còn ở bên ngoài, điện hạ nhanh đi ra ngoài đi."

"Lấy thưởng rồi lại đi." Lệ Tiêu lại gần, nói: "Tụng nhi có thể chớ không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng:,... Chớ không nời.

Chương 22: Động phòng

Còn người long lanh của Tống Tụng đối diện với mắt y, nhịp tim đập bắt đầu tăng nhanh.

Thường gì? Tống Tụng không quá chắc chắn, cũng không dám tự chủ trương. Y sửng sờ hai giây, bỗng nhiên kéo khăn voan đứng lên đi tới trước bàn, bung rượu lên đổ vào hai ly, đồ uống rượu là ngày ấy y mua được từ Đan Hiên các. Y bung ly rượu lên, nói: "Uống rượu hợp cần đi, chúc ta cùng điện hạ tương kính như tân, đầu bạc đến già."

Lệ Tiêu lại không có động tĩnh, Tống Tụng bung chén rượu, nhất thời thả xuống cũng không phải, không đặt xuống cũng không phải. Trong lòng y âm thầm nói, lẽ nào lời mới nói chộc tới Lệ Tiêu? Lệ Tiêu không muốn cùng y đầu bạc đến già?

Đây cũng cũng có thể lắm, năm đó y nhìn tận mắt đứa bé kia bị thiêu chết, rời đi, cũng không biết Lệ Tiêu và Tống Ca có có đầu bạc hay không.

"Thay lời chúc, bản vương uống."

"A..." Tống Tụng phản ứng lại, nói: "Chúc, chúc ta cùng với điện hạ sớm sớm chiêu chiêu, gần bố keo sơn."

Lệ Tiêu híp mắt, nhìn qua còn chưa thoả mãn. Tống Tụng nhíu nhíu mày, mãi đến tận khi hẳn mở miệng: "Người nói, từ đây người và ta củi khô lửa bốc, con cháu đầy đàn."

"..." Ngày đó y nói mình có thể sinh đứa nhỏ, Lệ Tiêu tin thật? Nhưng củi khô lửa bốc cái gì... Thực sự khô có thể hé răng ra. Mặc dù nghĩ như vậy, mà Tống Tụng vẫn ngoan ngoãn lặp lại, chỉ là giọng hơi nhỏ: "Từ đây ta cùng với"

điện hạ củi khô... lửa... con cháu đầy đàn."

Lệ Tiêu rót cục nhận chén trong tay của y, thông dong cùng y uống. Tổng Tụng yên lòng, giữa đầu uống một hơi cạn sạch.

Mỗi đũa cánh hoa bị dịch rượu dính ẩm ướt, Lệ Tiêu lại bắt đầu nhìn chằm chằm không ngừng. Tổng Tụng thu hồi thân thể, nâng cốc rượu thả lại trên bàn, xoay người lại kéo hẳn, nói: "Được rồi, mau đi ra đi, bệ hạ vì người mà đến, không nên để chỗ hẳn chờ."

"Tụng nhi phải nói giữ lời." Lệ Tiêu ngược lại kéo tay y, nói: "Chờ bần vương hết bận, phải thực hiện lời hứa."

Tổng Tụng theo bản năng gật gật đầu, Lệ Tiêu nhất thời nhếch miệng lên, rồi lại kéo y đi, nói: "Thường đâu?"

... Lại còn chưa nháy qua cái đề tài này.

Tổng Tụng nhỏ giọng hỏi: "Điện hạ, muốn thưởng gì?"

Lệ Tiêu dán mặt lại gần, hỏi ngược lại: "Tụng nhi muốn cho thưởng gì?"

Tổng Tụng không xác định có phải là hẳn nghĩ ý đó không, tiếp tục giả vờ không hiểu: "Ngày hôm nay trên người không mang cái..."

Ngón tay Lệ Tiêu bỗng nhiên chạm vào bờ môi của y, ngón tay trở ẩn lại môi dưới của Tổng Tụng, nói: "Không mang, hay là không muốn cho?"

Tại Tổng Tụng thật giống trong nháy mắt đưa vào một đồ vật dài nhỏ, thẳng tắp chui vào đầu. Y tê cả da đầu ngẩng mặt lên hôn mặt Lệ Tiêu một cái, sau đó lập tức lui về, nói: "Người, người nhàn đi đi."

Lệ Tiêu cuối cùng cũng coi như đi.

Tổng Tụng quay người ngồi trở lại trước bàn.

Dưới cái nhìn của y, những thứ đồ mà Lệ Tiêu muốn này đều không có lý do gì, không hiểu ra sao, y không thể từ cái hôn này tìm tới bất kỳ ý nghĩa gì.

Trên bàn thả một ít long nhãn táo đỏ, Tống Tụng móc ra tùy tiện ăn lấp bụng. Buổi sáng thực sự y dậy quá sớm, lưng ta lưng tung một đồng chuyện lớn, lúc này đến Vương phi, trái tim cuối cùng an định xuống, nằm ở trên giường ngủ.

Y bị Tề Hảo Vận cấp đánh thức, bò lên nhìn, là Lệ Tiêu say khướt được dìu vào. Tống Tụng vội vàng qua đỡ, đồng thời dìu nam nhân nằm xuống giường.

Đoàn người nói chút lời cát tường, Tề quản gia chìa hi bao, cất cao giọng nói với Tống Tụng: "Vân nhiều ốc vỹ, hi khí doanh môn đình, lão nô chúc phúc Vương gia Vương phi, chi lan mậu thiên tái, cầm sắt nhạc bách niên!"(*)

(Vi để Hán Việt hay hơn nên để nguyên, ý chúc hai người trăm năm hòa hợp)

"Đa tạ Tề quản gia, trời tối đường xa, hôm nay nghỉ ngơi sớm chút đi."

"Vâng! Vương phi ngài nghỉ ngơi." Tề quản gia lui ra, Tống Tụng mỉm cười đóng cửa lại.

Trong phòng khắp nơi đều dán chữ hỷ đỏ, giường chiếu cũng là sắc long phượng trính tường đỏ thắm, gối thì lại thêu đôi uyên ương, trên bàn cắm hai cây nến đỏ tươi. Tống Tụng đi tới kê một cái bắc đèn, sau đó úp nắp xuống, toàn bộ tia sáng trong phòng nhất thời đều biến thành đỏ nhàn nhạt.

Y chậm rãi đi tới, Lệ Tiêu vẫn như cũ nằm không nhúc nhích. Tống Tụng ngồi chồm hổm xuống giúp hắn cởi giày, có chút lao lực ôm chân hắn lên, thở một hơi.

Y không nghĩ tới Lệ Tiêu sẽ uống nhiều rượu như vậy.

Kỳ thực đâu chỉ là hắn, ngay cả khách quý chúc rượu hôm nay cũng không

ngồi tới.

Lúc này trong Dưỡng Tâm điện đèn vẫn sáng như cũ, hạ nhân trở lại từ Vương phủ khom người đứng ở trước mặt Hoàng đế, nhẹ giọng hồi báo: "Các tân khách Vương phủ đã rời đi, Vương gia hôm nay hết thấy đều bình thường, không phát tác, cũng không hù người, người bên phủ Thái sư đều lui lại."

Hôm nay là ngày Lệ Tiêu đại hôn, hai ngày trước đã rộn dập đưa thiệp cưới, mà mơ hồ có tin tức ngầm truyền tới tai Hoàng đế, nói vạn nhất Lệ Tiêu biến lễ cưới thành địa ngục giữa trần gian thì làm sao bây giờ, người đi chỉ có thể kiên trì đi, cũng cũng không dám mang người nhà đi.

Vì vậy sáng sớm hôm nay, Hoàng đế đến Vương phủ trấn bãi, dứt quãng mới tới rất nhiều khách mời, cũng gọi là một hồi náo nhiệt chân chân chính chính trong Bình Vương phủ.

Mà người đi tham gia lễ cưới của Lệ Tiêu, Hoàng đế vẫn phải bảo đảm an toàn của họ, vì vậy rất sớm phái cấm vệ của Lệ Tiêu vào mang binh trong coi, trong sân đồn trú không ít cao thủ, để ngừa phát sinh bất ngờ.

Hoàng đế đã tóc mai hoa râm, nghe lễ cưới của Lệ Tiêu hoàn thành viên mãn, mới cuối cùng cũng coi như yên tâm, nói: "Lui ra đi."

Một bên tổng quản vội vã tiến lên đỡ lấy hấn, nói: "Ngày mai Vương gia còn phải đưa Vương phi đến kính trà, ngài cũng phải nghỉ ngơi sớm một chút."

Hoàng đế nhìn qua cũng rất vui vẻ, hấn gật đầu nói: "Tiêu nhi ngày hôm nay vui vẻ chứ, uống thành như vậy. Trẫm nhìn ra được, nó yêu thích hài tử kia thật."

"Còn không phải sao, nô tài nghe nói, ngày trước hấn phát tác ở trong phủ, vẫn là Vương phi động viên được."

"Nó có người theo, trẫm cũng yên lòng," Lão Hoàng đế cười ngồi ở trên giường, có lẽ là bởi vì hiềm thấy vui vẻ, lời kéo tay lão thái giám nói liên miên

cần nhàn không ít chuyện khi Lệ Tiêu còn bé. Lão thái giám kiên trì nghe, vẫn luôn đợi đến khi hắn bắt đầu mệt rã rời, mới nâng người nằm xuống giường.

Bên này, Tổng Tụng cởi hi phục trên người, đổi lại áo lót đồ thắm, sau đó quay sang nhìn Lệ Tiêu không nhúc nhích. Y cân nhắc Lệ Tiêu mặc như thế ngủ chắc chắn sẽ không thoải mái, vì vậy bắt đầu cởi áo khoác của hắn, mà nửa người dưới Lệ Tiêu nặng, nửa người trên thì càng nặng. Tổng Tụng kéo nửa ngày không kéo xuống được, còn nóng ra một thân lửa, bắt đấm dĩ đang chuẩn bị từ bỏ, chợt bị một cái tay kéo qua, y đột nhiên không kịp chuẩn bị cả người nằm nhào trên người Lệ Tiêu.

Lòng ngực Lệ Tiêu rất cứng, nhưng rất có cơ dãn. Trong đầu Tổng Tụng bỗng nhiên lóe lên cảnh tượng kiếp trước khi Lệ Tiêu tắm, nhưng không phải y cố ý nhìn lén, chỉ là trôi tới trôi lui, không cần thận nhìn thấy.

Nam nhân dưới thân ôm y, mang theo mùi rượu nồng nặc chạm rai mở mắt ra, giọng khàn khàn: "Người đang sờ cái gì?"

"..." Ta, sờ soạn sao?

Tổng Tụng bối rối một chút, chống ngực của hắn ngồi dậy, nói: "Người, người cởi quần áo ngủ tiếp đi, ta tìm áo lót cho người."

Y đứng lên đi mở tủ, phía sau chợt tối đi. Lệ Tiêu bước đi như quỷ, một chút tiếng động cũng không có.

Y rút quần áo ra, quay lại nhìn Lệ Tiêu, lại đột nhiên bị hắn bẻ lên. Lòng Tổng Tụng hồi hộp, người đã bị hắn ném lên giường, "Điện hạ!"

Lệ Tiêu cười khẽ: "Cùi khô lửa bốc, con cháu đầy đàn... Làm sao, muốn nuốt lời?"

"Người, người uống say, con cháu sinh ra... Không đẹp."

Lệ Tiêu bị y nói sừng sốt một chút, hắn nháy mắt một cái, bàn tay cần thận mơn trớn mặt mày Tổng Tụng, phản ứng hơi chậm chạp nói: "Vì sao, không

đẹp?"

"Ta, ta nghe nói."

Tay Tống Tụng sờ sờ bụng, lâu như vậy rồi, y phỏng chừng lần trước đã này nọ, y không thể để cho Lệ Tiêu đâm hỏng.

Y ỷ vào đầu óc Lệ Tiêu không rõ ràng, nghĩa chính ngôn từ: "Trong sách thuốc nói, không đẹp."

Y vừa nói, vừa quyết định ngày mai đến y quán kiểm tra một chút. Đời này, y phải sinh ra tiểu bảo bảo khỏe mạnh.

Lệ Tiêu không biết có phải là tin y không, ngoại trừ phản ứng chậm chạp chút, trên mặt của hắn căn bản không thấy được có phải thật sự say không. Hắn nhíu nhíu mày, tựa hồ cũng khó nghĩ, mà cuối cùng là đánh không lại hi vọng trong lòng, lại gần hôn môi y. Tống Tụng sợ hắn cướp cò làm thương tổn bụng y, bị ấn lại hôn một phút chốc, đẩy hắn ra: "Ngủ đi, có được hay không, chờ ngày mai tính rượu, lại, lại bù hôm nay."

"Tụng nhi..." Lệ Tiêu lại ôm lấy y, hắn níu non bên tai Tống Tụng: "Trăm rột cục có người."

Ngài không giữ mồm giữ miệng như vậy, thật sự có thể lên làm Hoàng đế sao?

Tống Tụng thần sắc phức tạp sờ sờ đầu hắn, lại phát hiện người trên thân lại không động tĩnh.

Lệ Tiêu nghe lời vô cùng, thấy hắn niêm khí thật sự không lộn xộn, ngón tay Tống Tụng vỗ về tóc dài của hắn, lòng bỗng nhiên như nhũn ra, còn có chút ngọt, ngọt xong lại cảm thấy có chút áy náy. Chung quy là đêm động phòng hoa chúc, mình thế này... Có phải là quá phận?

"Điện hạ?" y hô vài tiếng, không cảm thấy mình quá phận, bởi vì Lệ Tiêu đã ngủ, cứ đè lên y như vậy, ngủ không nhúc nhích, cổ họng không lên tiếng,

chỉ có hô hấp âm áp mà vững vàng tại bên tai y, phù phù.

Tổng Tụng phí công giãy giụa một phút chốc, rất nhanh bị ép tới không còn sức. Quá nặng, y cảm giác buồng tim của mình sắp bị đè nát.

Cũng may Bình vương điện hạ cũng biết cứ nằm úp sấp như thế không thoát mái, giữa đường điều chỉnh tư thế, Tổng Tụng suýt bị đè chết thở hỗn hển một hơi, lập tức chống đỡ người chuẩn bị chạy trốn ra ngoài. Cặp tay kia lại như thể có cảm ứng, một cái lại kéo y về, nhét vào trong ngực của mình, hải lòng ôm.

Tổng Tụng mơ màng đến quá nửa đêm mới ngủ say, lúc tỉnh lại người còn nằm trong lòng Lệ Tiêu, nhưng hai phực trên người đối phương cũng không biết cởi ra lúc nào, người cũng đã tỉnh rồi, đang chống trán nhìn y.

Tổng Tụng dụi dụi mắt, buồn ngủ mở mắt nhìn hấn chốc lát, vừa mới chuẩn bị rời khỏi ngực hấn, đột nhiên bị hấn hôn. Nam nhân tối hôm qua không được ngon ngọt hôn y đến khi đại não thiếu dưỡng khí mới rốt cục thả ra, thấp giọng nói: "Hôm qua quá vui vẻ, uống nhiều quá, thật lễ Tụng nhỉ."

Tổng Tụng hơi thở dốc, nói: "Không, không có... Rất tốt."

Tổng Tụng đặc biệt không thích ứng bầu không khí như vậy, sợ hấn làm một lần, vươn mình chuẩn bị rời giường, còn chưa vén màn lên, hấn lại kéo về. Nam nhân ôm y vào trong ngực, nói: "Trả lễ của người đâu?"

Tổng Tụng tròn mắt đối diện với hấn, cuối cùng bé ngoan đáp lễ, cũng hôn lên miệng hấn một cái.

Lệ Tiêu lập tức kê trán y, chớp mũi thân mật cọ y. Tổng Tụng như chuột nhỏ bị nắm ở trong tay, bệt nữa cực kỳ. Y mềm giọng nói: "Điện hạ, có thể... Đừng như vậy hay không?"

Lệ Tiêu hỏi: "Người không thích?"

"Không phải..."

"Người sợ cái gì?" môi Lệ Tiêu mở y một cái, động viên nói: "Chỉ là hôn một chút, cũng sẽ không mang thai."

"Nếu không mang thai, tại sao muốn như vậy chứ?"

"..." Lệ Tiêu dừng một chút, biết nghe lời phải: "Vậy thì... Làm chút chuyện có thể mang thai?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng:....?

Chương 23: Kín đáo

"Dậy đi, chút nữa còn phải vào trong cung kín đáo." Tống Tụng chui ra từ trong ngực hắn, vừa dặn dò hạ nhân bưng canh giải rượu, vừa cảm thương phụng tử từ quần áo lại đây hầu hạ hắn mặc. Lệ Tiêu lại hoàn toàn không chịu phối hợp, còn mềm nhũn chui vào ngực y: "Vi phu đau đầu."

Tống Tụng tùy ý hắn dựa vào trên người mình, nói: "Nếu dậy rồi thì uống canh rồi ngủ thêm một giấc, có được hay không?"

Nói rồi thì hoàng thượng thương thương hắn, nếu biết hắn đau đầu không dậy rồi không thể đi kín đáo, cũng sẽ không trách tội. Tống Tụng đang nghĩ ngợi phải người đi, eo lại bị hắn ôm. Mặt Lệ Tiêu kẻ sát bụng mềm mại của y, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Tống Tụng đành phải nói: "Ta sai người vào trong cung truyền lời, trời lạnh đường trơn, tối chúng ta mới có thể đến, cho người chừa lại thời gian ngủ thêm một chút được không?"

Lệ Tiêu trầm mặc lại gần y một phút chốc, đợi đến khi canh giải rượu đưa tới, Tống Tụng đỡ hắn uống xong, hắn mới nói: "Thôi, hay là dậy đi."

Tống Tụng tới hầu hạ mặc quần áo vào, phát hiện hắn vẫn luôn nhìn mình chằm chằm, hơi nghi hoặc một chút; "Trên mặt ta có gì sao?"

"Không." Lệ Tiêu dời tầm mắt, cùng y ăn vận thõa đáng, ngồi lên xe ngựa vào hoàng cung.

Hôm qua tuyết rơi một ngày một đêm, mà đường xá cũng đã được quét sạch sành sanh, bán xe ngựa đi tới, Tống Tụng cầm lò sưởi tay, vén màn cửa sổ ra xem bên ngoài. Gió lạnh gào thét qua, không biết từ nơi nào cuốn lên bột tuyết nhỏ mịn, vừa vẩy dính vào mặt y, cũng chui vào cổ.

Tổng Tung rút tay về, nói: "Năm nay rơi trận tuyết đầu tiên, sang năm nhất định được mùa lớn."

Lệ Tiêu gật đầu, nói: "Nếu lạnh quá, bản vương cũng có thể sưởi ấm cho người."

Tổng Tung rũ lông mi, vâng một tiếng, lại nói: "Buổi tối về cùng ăn lẩu, điện hạ từng ăn chưa?"

"Chưa từng."

Hắn ngữ khí nhàn nhạt. Tổng Tung hậu tri hậu giác Lệ Tiêu mười một tuổi trúng độc, cho dù là thời điểm tông quân, mọi người cũng vừa kính vừa sợ hắn, thuộc hạ trung thành nhất cũng lo kích thích hắn.

Mà món lẩu thích hợp mọi người nào nhiệt cùng ăn, hắn đương nhiên sẽ không đi, bởi vì sẽ phá hư hứng thú của người khác.

Tổng Tung nở nụ cười, nói: "Sau này ta ăn cùng điện hạ, ta làm lẩu ăn rất ngon, bảo đảm ngài ăn một lần còn muốn lần nữa."

"Được."

Lúc họ tới nơi, Hoàng đế cùng Hoàng hậu đã chờ sẵn. Tổng Tung cùng Lệ Tiêu lần lượt kính trà. Hoàng đế ôn hòa: "Ngồi xuống đi, ở lại ăn ngọc thiện, lát nữa cũng gọi các huynh đệ đến."

Tổng Tung vừa mới vào cửa Hoàng gia, ngày hôm nay nhất định có rất nhiều người đến chào hỏi. Y gật đầu đáp, lại nhai một chút việc nhà với lão nhân gia.

Vị Hoàn Nhân Hoàng đế này xưa nay lấy nhân từ nổi tiếng, hắn đặc biệt từ ái với vợ con. Trong tất cả thế tử, hắn thích nhất là tiên Hoàng hậu, yêu ai yêu cả đường đi, trong tất cả nhi tử, thích nhất là Lệ Tiêu. Dĩ nhiên, Tổng Tung cảm thấy đây cũng là bởi vì khi Lệ Tiêu còn bé đã cực kì thông tuệ tháo gỡ. Y ngồi cạnh Lệ Tiêu, không nhìn được liếc mắt nhìn đôi phương.

Y biết dung mạo của Lệ Tiêu rất đẹp, lúc cười lên phóng thần tuần dật, như thần tiên hạ phàm. Nghe nói năm ấy hấn tám tuổi cùng Hoàn Nhan Hoàng đế vi hành, người dị quốc cũng khen hấn là phóng thái long phượng, có thể thấy được người đẹp không phân biên giới. Tổng Tụng nhìn không được công công khéo miệng, đôi mắt bay vào thái dương, lông mày, rơi vào sống mũi thẳng tắp, lại tới môi thoáng cong lên trên. Môi Lệ Tiêu có mấy phần góc cạnh, thời điểm hé miệng sẽ mang theo vài phần hơi thở hung ác, mà Tổng Tụng biết nó mềm đến bao nhiêu.

Như là nhận ra được tầm mắt của y, Lệ Tiêu bỗng nhiên nhìn lại y. Tổng Tụng lập tức thu tầm mắt lại, vừa đúng lúc này, có người thông bẩm: "Thái tử đến —"

Một nam tử đậm chân tại cửa, cởi áo choàng trên người, sau đó vén rèm đi vào, mỉm cười bái lễ với Hoàng đế Hoàng hậu: "Nhị thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu. Phụ hoàng thiên tuế, mẫu hậu đại cát."

"Được rồi". Hoàn Nhan cười nói: "Bái kiến hoàng tẩu của người đi."

Thái tử quay lại hành lễ: "Đại hoàng huynh, đại hoàng tẩu."

Tổng Tụng đứng lên đáp lễ, Lệ Tiêu nói: "Người một nhà, không cần khách khí."

Thái tử cười cười, ánh mắt chạm vào mắt Tổng Tụng, hơi sững sốt một chút, ngồi đối diện.

Vị Thái tử điện hạ này là Tam hoàng tử, là con Tần Hoàng hậu sinh, trước hấn còn có Nhị công chúa, đã xuất giá. Hấn giống Lệ Tiêu đến mấy phần, mang chút xiêu nhõ nhõ cùng lương thiện trên người Hoàn Nhan Hoàng đế, chẳng trách người bên ngoài đều nói hấn là một con thỏ, so với Lệ Tiêu, tướng mạo xác thực như hòa hơn nhiều.

Lúc này, Hoàng đế bỗng nhiên mở miệng nói: "Tiêu nhi, hoàng tử mẫu người bây giờ sức khỏe không tốt, trời quá lạnh nên không mời nàng đến đây"

cùng dùng bữa. Người đưa Tụng nhi đến nói chuyện với nàng, sau đó đến Yên Trân điện gặp gỡ những người khác."

"Nhi thần tuân mệnh."

Tổng Tụng xin cáo lui đi ra ngoài cửa cùng Lệ Tiêu, lập tức thở phào một hơi, nói: "Sao Thái tử vừa đến, bệ hạ đã đuổi chúng ta ra ngoài?"

"Có lẽ sợ ta kéo Tam đệ luyện tập?"

Tổng Tụng bật cười, nói: "Người ta là Thái tử điện hạ, người làm sao cứ ngông cuồng như vậy,"

"Thái tử làm sao, trước đây ta cũng là Thái tử."

Là một Thái tử bị phế, hẳn còn có thể thần nhiên nói ra lời như vậy, Tổng Tụng nhất thời không biết nên nói tâm tính tốt, hay là nói tâm hẳn quá lớn. Y kéo tay Lệ Tiêu, nói: "Điện hạ... Dù không phải Thái tử, cũng là rồng phượng trong loài người."

Y mơ hồ cảm thấy đau lòng. Hoàng gia tranh đấu xưa nay tàn khốc, lòng phượng ngã xuống như Lệ Tiêu trong lịch sử chỉ nhiều không ít, chuyện năm đó hiển nhiên không đơn giản. Mà kiếp trước mặc dù y phiêu bạt trong cung rất lâu, lại cũng không nghe nói Lệ Tiêu báo thù... Không, cũng không đúng, năm đó sau khi Lệ Tiêu lên ngôi tựa hồ lăng trì Phụ quốc Thừa tướng và trưởng tử của hắn, những người khác của Tần gia thì đều bị lưu vong, chẳng lẽ người hạ độc..

Tổng Tụng nghĩ đến mặt ôn nhu đoan trang của Hoàng hậu trước mặt Hoàng đế, lòng hơi căng thẳng.

"Tụng nhi đang nghĩ gì? Tay đột nhiên lạnh vậy?"

"Không," Tổng Tụng lấy lại tinh thần, nói: "Ta đang nghĩ, hoàng tử mẫu có biết chuyện hai ta thành hôn không, ta tới có thể dọa nàng không?"

Lệ Tiêu siết tay y, ôn hòa nói: "Chuyện của ta hoàng tổ mẫu rất rõ ràng, chưa thành hôn nàng đã không thể chờ đợi được nữa gọi ta đưa người tới gặp nàng."

"Hoàng tổ mẫu đối tốt với người không?"

"Tất nhiên là tốt." Lệ Tiêu động viên chút xíu nói: "Trong tất cả huynh đệ, hoàng tổ mẫu cũng thương ta nhất."

Tống Tụng hơi có chút hâm mộ: "Thật tốt."

"Ngày sau, người thương ta, cũng sẽ thương Tụng nhi."

Đôi mắt Tống Tụng lóe lóe, dù cho rất kìm nén, lại cũng không nhịn được lộ ra mấy phần mong đợi.

Bọn họ một đường đến Thái Dịch cung, lại thình lình phát hiện Thái hậu đang đi ra ngoài. Lão Thái hậu bây giờ đã vượt qua bảy mươi, mắt mờ chân chậm, đi đứng không tiện, nhìn thấy Lệ Tiêu đi tới còn chưa thấy rõ, mãi đến tận khi đôi phượng đi đến trước mặt bà gọi một tiếng hoàng tổ mẫu, bà mới đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vội vã vã nói: "Tiêu nhi đến gặp hoàng tổ mẫu sao, nhân nhĩ, nhân nhĩ vào, ai gia đang nói muốn đến Chiêu Dương điện gặp tân nương đây."

"Đây là Tụng nhi, trưởng tử đích tôn của Tống quốc công gia, tôn nhi đã nói với ngài."

"Đến đến đến." Hoàng thái hậu vẫy tay với Tống Tụng, gọi y đến gần, ánh mắt xẹt qua gương mặt tinh xảo của y, lại đánh giá hạ thân, sau đó cười nói: "Con ngoan, Tiêu nhi mắt tốt, mau vào, tổ mẫu ở đây có đồ ăn ngon."

Tống Tụng hơi lúng túng nhìn Lệ Tiêu. Hân công công môi, cất bước theo tới.

Tống Tụng hiểu Lệ Tiêu được trường bồi thích bao nhiêu, trước mặt vị Hoàng thái hậu này, nếu như không nhìn tới quần áo hào hoa phú quý ung dung cùng vật trang sức trên người bà, nhất định sẽ cảm thấy bà chỉ là trường

bồi phổ thông, Bà sai người bưng điếm tâm lên, lại sai người lấy lễ vật trước kia chuẩn bị tới, cười híp mắt nói: "Tiêu nhi đề cập với ta trước, tổ mẫu ở đây không ít đồ trang sức nữ nhi, nhưng nam nhi thì không nhiều lắm. Vậy thôi, ai gia gọi người bưng lên một trăm lượng vàng cho người, đợi chút nữa đừng quên lấy đi."

Lệ Tiêu nói: "Đa tạ hoàng tổ mẫu, Tụng nhi thích vàng nhất."

Tổng Tụng nghe xong, lập tức trừng Lệ Tiêu một cái, có ai nói chuyện như vậy sao?

Hoàng thái hậu lại cười đến độ không ngậm miệng vào được: "Con ngoan, cõi đời này ai không thích vàng? Tụng nhi thích vàng như thế, ngày sau nhất định có thể kiếm lời rất nhiều vàng về cho người, Tiêu nhi thật có phúc."

"Hoàng tổ mẫu nói có lý, ngoại tổ phụ của Tụng nhi là Phó Quốc Thượng Phó lão viên ngoại, nếu bàn về bản lĩnh kiếm tiền, hẳn đứng thứ hai, chỉ sợ không ai dám xưng thứ nhất."

Bọn họ một xướng một họa, tăng bốc Tổng Tụng cơ hồ lên trời. Tổng Tụng ngoại trừ ngu ngốc cười làm làn nhĩ căn bản không biết nên nói cái gì cho phải. Thời gian nói chuyện phiếm trôi qua rất nhanh, Lệ Tiêu liếc nhìn thời gian, xin cáo lui đưa Tổng Tụng rời đi đến Yên Trân điện.

Hoàng thái hậu vẫn luôn tự mình đưa bọn họ ra khỏi cửa, bỗng nhiên nhét thứ khác vào tay Tổng Tụng, cười nói: "Nếu Tụng nhi không có việc gì, lại đây trò chuyện với tổ mẫu, có được không?"

Tổng Tụng vội vàng gật đầu, nói: "Ngài phải chú ý sức khỏe."

"Ừ, đi đi."

Hoàng thái hậu cười nhìn theo họ rời đi, được nữ mẫu đỡ quay lại ngồi xuống, nói: "Là hài tử đáng thương, bây giờ ở cùng Tiêu nhi, cũng coi như chiếu ứng cho nhau."

"Thái hậu cho vật phẩm quý trọng như vậy, hài tử kia..."

"Ai gia lớn tuổi, hoa mắt, bên trong cung có một số việc, cũng không có sức quản." Bà dứt lời, trầm mặc một hồi lâu, nói: "Có mấy người, lòng tham không đủ, người cho nàng ngon ngọt, nàng còn muốn ngọt hơn. Tiêu nhi là một ngọn núi, không xê dịch nổi, dời không nổi. Nàng muốn nhiều hơn, cũng chỉ có thể đạp hấn dưới chân, giẫm cho phẳng, đạp hấn không đứng lên nổi..."

Ngón tay của nàng chỉ chỉ lên trời: "Mới có thể đến nơi ấy."

Nhữ mẫu rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Phủ Thái sư đưa tin tới, nghe nói quãng thời gian trước Bình vương phát rồ, là bởi vì một người từ Đức Châu tới."

Thái hậu trầm mặc một lát, bỗng nhiên nở nụ cười. Bà bung chén lên, dùng nắp quét bột trà, nói: "Hoàng đế quá thộn lương, hấn nhìn không hiểu Tiêu nhi."

"Ý của Thái hậu..."

"Người nói Tiêu nhi phục sao?" Thái hậu nói: "Nó dựa vào cái gì phải phục? Nếu là ai gia, ai gia cũng không phục."

Bên ngoài, Tổng Tụng chuyển qua chỗ ngọt, cúi đầu nhìn đồ vật trong tay, sau đó lập tức kéo Lệ Tiêu: "Đây là..."

"Bản vương nói rồi, tổ mẫu yêu ai yêu cả đường đi, sẽ thích Tụng nhi." Lệ Tiêu liếc mắt nhìn, nói: "Đây là thủ lệnh Tiên đế ban thưởng cho Hoàng Thái hậu, thấy lệnh như thấy Tiên đế cùng Hoàng Thái hậu đích thân tới, cho dù là phụ hoàng muốn cái mạng nhỏ của người, thấy lệnh này cũng sẽ tha cho người một cái mạng, sau này người ra vào cung cấm, càng là điều chắc chắn."

Tổng Tụng không nhịn được kinh hãi: "Vậy sau này người nói lung tung, sẽ không sợ bị chém đầu!"

"..." Lệ Tiêu không hé răng.

Tống Tụng lại nói: "Vì sao Hoàng tổ mẫu cho ta cái này?"

"Bởi vì Tụng nhi thảo hại."

Tống Tụng lần đầu tiên được trưởng bối yêu thương như vậy, trong lòng nhất thời âm áp thụ thích, y ôm lò sưởi tay, đặc ý nói: "Chẳng trách có người nói ta là ruồi bám đuôi, ta chỉ muốn túm góc áo của điện hạ, ngay cả mặt trời trên trời cũng có thể sờ một cái."

Lệ Tiêu liếc mắt, híp mắt, nói: "Người phương nào nói người là ruồi bám đuôi?"

"Giờn thôi." Tống Tụng cười, Lệ Tiêu lại làm như thật, hẩn nhìn chăm chú Tống Tụng chốc lát, trong cơn người mơ hồ có cái gì đang chìm nổi, ngay khi Tống Tụng cho là hẩn lại phát bệnh, hẩn bỗng nhiên xoay mặt, kéo tay Tống Tụng tiếp tục đi về trước.

Sau đó, có âm thanh nhẹ nhàng vào tai Tống Tụng:

"Tụng nhi là thiên sa vân cảm, người phạm không xứng nhìn, càng không xứng biết người tốt."

Tác giả có lời muốn nói:

Thụ: Cái gì là thiên sa vân cảm?

Công:... Người đừng nói chuyện.

Lời editor: Tui tìm mồn ảnh trên Pinterest rồi mà vẫn thấy không đủ ảnh cổ trang làm ảnh cho từng chap:<<

Chương 24: Thần y

Tổng Tụng không kết hôn với Vương gia thì sẽ không biết kết hôn với Lệ Tiêu lại phổ trương như vậy. Hoàn Nhan Hoàng đế tổng cộng có năm nam ba nữ, ngoại trừ Tứ công chúa gả xa, còn lại ở lại bên trong kinh thành cơ hồ toàn bộ đều đến ra mắt.

Trong đó Lục hoàng tử và Thất hoàng tử đều chưa đến nước quán, chưa từng xuất môn kiến phủ. Bát công chúa là Hoàng hậu sinh, mới mười hai mười ba tuổi, ngoan ngoãn ngoan ngoãn ngồi trước bàn, thập phần nhã nhặn lịch sự.

Tổng Tụng không nhìn được cổ lưu ý một chút Hoàng hậu cùng Thái tử. Hoàng hậu cười đến kín kẽ không một lỗ hổng, Thái tử diện hạ cũng là trách tâm nhân hậu như trong truyền thuyết, lớn lên ôn nhu, nói chuyện cũng rất ôn nhu. Kiếp trước Tổng Tụng bị Tổng Ca hãm hại một hồi, nhìn thấy người khác da dê như vậy là cảm thấy người ta mặt người dạ thú.

Từ hoàng cung về đã là xế chiều, tuyết cũng chất trên ngọn cây chưa kịp tan. Tổng Tụng cùng Lệ Tiêu lên xe ngựa, nghe hẳn nói: "Lão ngũ tính cách cương liệt, cùng ta ở trong quân doanh. Lão lục đầu óc tốt, quãng thời gian trước cùng phụ hoàng đi Đại lý tự hỗ trợ tra án. Lão Thất tuổi tác còn nhỏ, mẫu phi đi sớm, khi còn bé được nuôi dưỡng ở dưới gối mẫu hậu cùng ta, ngày mai phỏng chừng sẽ tìm người chơi."

Hắn dăm ba câu khái quát bản tính của đệ đệ, Tổng Tụng ghi nhớ, nói: "Vậy quan hệ của lão ngũ với chúng ta thì sao?"

"Mẫu phi của lão ngũ tương đối gần gũi Tần Hoàng hậu, không thân cận với chúng ta như vậy, mà tâm địa hẳn không xấu, thẳng tính, rất trọng tình cảm."

Y cũng không che giấu quan hệ với Hoàng hậu cho Tổng Tụng, lòng Tổng Tụng mơ hồ có tính toán, không nhịn được nói: "Thái tử điện hạ làm người thế nào?"

Lệ Tiêu nhàn nhạt nói: "Thái tử trách tâm nhân hậu, chân thực nhiệt tình, không khác lời đồn chút nào."

Tổng Tụng nháy mắt một cái, luôn cảm thấy lúc hẳn nhắc đến Thái tử có chút không giống những huynh đệ khác, nhưng sắc mặt Lệ Tiêu rõ ràng có chút không vui, y không hỏi nhiều, nhẹ nhàng cầm tay Lệ Tiêu.

Hắn nhìn y, Tổng Tụng khẽ mỉm cười với hắn. Lệ Tiêu thấy thế, trực tiếp lại gần hôn miệng y một cái.

Tổng Tụng: "..."

Y thu tay của mình, xoay mặt.

Về tới Vương phủ, Lệ Tiêu vào thư phòng xử lý quân vụ, Tề quản gia thì lại cầm một cái rương tới đây. Lão chào Tổng Tụng, cung kính nói: "Bên trong là chi phí ăn mặc trong phủ, còn có sổ sách ân tình vãng lai thường ngày, cửa hàng kính thành cùng trang tử khoản ngoài thành cũng đã thông tri một chút, muộn chút có thể giao lên. Ngoài ra, nô tài còn chuyên môn kiểm lại giá lễ của Vương phủ, làm phiền Vương phủ xem qua."

Tề quản gia là người khôn khéo, bây giờ Lệ Tiêu đối tốt với Tổng Tụng tất cả mọi người đều nhìn ở trong mắt, ngày sau y chính là chủ mẫu nói một không hai trong phủ, chớ Tổng Tụng tự mình tìm lão muốn quyền lợi quản sự trong phủ, chẳng bằng tự mình kịp lúc giao ra, còn có thể lưu ân tượng tốt trước mặt Vương phủ.

Tổng Tụng liếc nhìn rương phía sau lão, nói: "Nhiều như vậy, ta phải xem đến năm nào tháng nào?"

"Vương phủ không cần phải gấp, từ từ xem, Hào Vận đứa nhỏ này cũng là

đưa lanh lợi, ngài nếu là có cái gì sai phái, gọi nó một tiếng là được."

Tổng Tụng cũng không khách khí, nói: "Ta mới đến, ngày sau kháng định còn phải dựa vào Tề quản gia, mong rằng vui lòng chỉ giáo."

"Vương phi nói gì vậy, lão nô tạt nhiên ra sức theo ngài làm tùy tùng."

Lệ Tiêu quản năm bận bịu quân vụ, sự vụ lớn nhỏ trong phủ cơ hồ toàn bộ đều là một tay Tề quản gia xử lý. Tổng Tụng tin thì tin, nhưng bây giờ nếu ôm đúi vàng lớn Lệ Tiêu, tạt nhiên cũng phải giúp hắn làm chút chuyện thật, thu chi thực tế nhiều ít y vẫn phải quan tâm.

Nhưng một rương danh sách, cũng không nhất thời vội vã. Tổng Tụng trước tiên làm rõ ràng vật tư kho hàng, mắt thấy sắc trời sắp tối sầm, đến nhà bếp nấu canh chuẩn bị ăn lẩu cùng Lệ Tiêu. Vậy mà bên này chưa hầm xong canh, đã có người lại đây báo cho y: "Quân doanh có chút việc, Vương gia đi trước."

"Đã trễ thế này, có thể có chuyện gì cần phải qua gấp vậy?"

"Nô tài không rõ lắm."

Tổng Tụng cũng không làm khó dễ người ta, y mắt đi hứng thú nấu canh, bảo trù phòng tùy tiện lấy chút ăn rồi ngủ. Hôm sau Lệ Tiêu còn chưa trở lại, Tổng Tụng dù sao cũng rảnh rồi, gọi Tề quản gia lại đây: "Trong phủ chúng ta, có phải là có một thần y chuyên xem bệnh cho Vương gia?"

"Đúng vậy, vừa mới xuất môn du ngoạn một tháng, nói phải hái thuốc cho Vương gia, hai ngày trước mới trở lại. Vương phi không khỏe?" Tề quản gia một mặt lo lắng, Tổng Tụng vội lắc lắc đầu, nói: "Người này đáng tin không?"

"Bên người Vương gia đều là người có thể tin."

Tề quản gia cho bảo đảm, Tổng Tụng yên tâm, nói: "Làm phiền Tề quản gia mời hắn tới, chẩn mạch cho ta."

Tề quản gia linh mệnh đi, một hồi thật lâu mới kéo một nam tử đang ngáp đi tới. Hắn hơi híp mắt lại một bộ chưa tỉnh ngủ, lưỡi biếng hần hễ với Tổng Tụng: "Thảo dân Kỳ Doan, bái kiến Vương phi."

Tổng Tụng thấy hắn trước sau đôi mắt híp lại, tâm tư còn giống như lưu ở trên giường, không nhìn được linh ngạc, cân nhắc hần vô lễ như thế, lại còn có thể sống lâu như thế, y lễ độ nói: "Không cần đa lễ, làm phiền thần y."

Y ôn hòa rất cực làm Kỳ Doan nhắc mí mắt lên nhìn y một cái. Cái nhìn này, hần nhớ ngay, nhớ tới Tề quản gia nói với hần lần trước Tổng Tụng mèo mù gặp cá rán trần an Lệ Tiêu phát rồ. Chẳng trách, hóa ra Lệ Tiêu cũng là người thấy sắc sáng mắt.

Hắn ngồi xuống trước bàn, nhìn cổ tay Tổng Tụng đưa qua, vừa muốn sờ, đột nhiên bị Tề quản gia đá ghề tựa một cái, vì vậy lấy khăn mùi xoa đặt lên, chần chốc lát, hơi có chút quái lạ nhìn Tổng Tụng một cái. Trong ánh mắt mong đợi của Tổng Tụng, hần nói: "Thân thể Vương phi có chút hàn khí, nhưng không quan trọng, ngày thường ăn nhiều đồ ăn đuổi khí lạnh, chú ý không để lạnh, buổi tối ngâm chân nước nóng, không quá đáng lo."

Hắn thu tay về, cũng nhắc khăn đi, phỉu miệng một cái chuẩn bị đi. Tổng Tụng vội hỏi: "Không có gì khác?"

Kỳ Doan nói: "Vương phi chính là thiên tuyển chi tử, nhất định phúc phận lâu dài, không cần sầu lo."

Đây là đổi cách cười nhạo y buồn lo vô cớ. Tổng Tụng cũng không để ý, trong lòng y đã mơ hồ có dự cảm không tốt, xác định nói: "Thật sự không có cái khác?"

Kỳ Doan cười khẽ một tiếng, hần tuy rằng ở trong Vương phủ, mà lại vẫn chưa bán cho Vương phủ, trong ngày thường xem chần cho người khác phỉ chữa trị đã vượt qua ngàn bạc, còn phải nhìn hần có nguyện ý hay không. Bây giờ Tổng Tụng này ngược lại vừa mới vào phủ đã không thể chờ đợi được nữa lợi dụng tài nguyên, hần chẳng gọi hần đến xem chần, không trả tiền, còn không tin hần. Hần nói: "Vương phi nếu không tin cũng có thể

đến y quán ngoài thành nhìn một cái."

"Tiên sinh, tiên sinh đừng chần." Tổng Tụng gọi hắn lại, cho mọi người lui hết, đi tới phía sau Kỳ Doanh nói: "Tiên sinh vừa này dùng khăn che, có xem trực tiếp không?"

Kỳ Doanh nói: "Có chút mạch, tại hạ không cần chần, chỉ nhìn sắc mặt có thể nhìn ra. Vương phi sắc mặt hồng hào, có thể thấy được thập phần khỏe mạnh. Tuy nhiên, nếu ngài có sầu lo gì, không ngại nói thẳng, tại hạ còn phải về ngủ bù."

"Ta... Ta muốn nhìn một chút ta có hi mạch không."

Cả người Kỳ Doanh hơi run một cái, hắn quay đầu nhìn Tổng Tụng. Ánh mắt y trong suốt mà ẩn hàm mong đợi, thấy hắn liên tục nhìn chằm chằm vào mình không tha, y cũng có chút lúng túng, nói: "Nếu như tiên sinh xác định không có, vậy, vậy coi như là ta suy nghĩ nhiều."

Tổng Tụng quay người, rồi lại bị hắn gọi lại: "Ngài, ngài chờ một chút..."

Tổng Tụng lập tức quay lại, Kỳ Doanh ho khan một cái, nói: "Lại, lại chần một lần."

Tổng Tụng vội vàng ngồi xuống, ngoan ngoãn duỗi tay ra. Kỳ Doanh nhìn vẻ mặt của y, đánh bay ý nghĩ Vương phi nhiều hơn một người điên, nghiêm túc đặt tay lên cổ tay của y. Trong chốc lát, hắn nhìn Tổng Tụng, ánh mắt đã mang tới mấy phần không chắc chắn.

"Mạch đập của Vương phi... So với nam tử bình thường hư nhược một chút." Hắn cau mày, lần thứ hai đối diện với đôi mắt trong suốt, cuối cùng là xác định Vương phi ngoại trừ một người điên, còn nhiều thêm kẻ ngu si, cũng không biết có phải là Phong Vương dọa sợ không. Hắn thu tay về, nói: "Vương phi ngày gần đây từng xuất hiện ảo giác gì?"

Tổng Tụng lắc đầu.

"Hay là đau?"

Lần thứ hai lắc đầu.

"Làm sao ngài cảm thấy mình có thể có hi mạch?"

Tổng Tụng ý thức được ý tứ của hắn, nhất thời có chút thất vọng, càng nhiều vẫn là lúng túng. Y yếu ớt thu tay về, nhỏ giọng nói: "Thực sự không có à?"

"..." Kỳ Doanhn không thể nhìn được nữa, nhưng lại sợ mình nổi nóng dọa y càng ngu hơn, hắn ôn hòa nói: "Yên tâm, trừ phi mặt trời mọc từ phía Tây, ngài không có hi mạch, ngoan."

Tổng Tụng nghe hắn nói như thế, lập tức mới mẻ nói: "Vậy nếu ta có thì sao?"

Ông trời có mắt, điên điên ngốc ngốc gộp thành một đôi. Kỳ Doanhn lộ ra một cái biểu tình quý dị, nói: "Nếu ngài có, ta làm nhi tử của nó, gọi ngài một tiếng gia gia, có được hay không?"

Tổng Tụng nghĩ đến biểu tình không coi ai ra gì khi hắn vào cửa, mặt hơi chuyển động, nói: "Nhưng ta không tin, người kí cho ta."

"Ngài tiểu ngốc... Tiểu khả ái này." Kỳ Doanhn một mặt lương y như từ mẫu, hắn lấy giấy bút, viết chữ rồng bay phượng múa, nói: "Ta kí cho ngài, ngài đó, ăn cơm thật ngon, ngoan ngoan dưỡng đầu óc, phải nghe lời, biết không?"

Tổng Tụng thu chứng từ, một mặt ngoan ngoãn nói: "Ồ."

Tác giả có lời muốn nói:

Ngốc ngốc: Vương gia, đêm nay...

Điên điên:?

Tên này lại nghĩ đến ta?

Chương 25: Trở mặt

Kỳ Doan h bước ra ngưỡng cửa, gặp phải Tề quán gia, nhân tiện nói: "Vương phi các người, thường ngày có dị thường gì?"

Tề quán gia tỉ mỉ nhớ lại, không hiểu nói: "Ý của tiên sinh là...?"

"Hàn h vì lời nói, tự như, có nói cái gì không giải thích được không?"

"Thế thì không có thật, Vương phi có tri thức hiểu lễ nghĩa, đối đãi hạ nhân cũng vô cùng tốt."

Kỳ Doan h một mặt vì diệu, nói: "Nam tử bình thường có ai cảm thấy mình có hỉ mịch?"

"..." Tề quán gia cảm nín. Lão nói: "Vậ, vậ, Vương phi giữ người là..."

"Lúc đó người nói Vương phi chạy đi động viên Vương gia phát bệnh ta đã cảm thấy kỳ quái, hai người lại không quen biết quá lâu, từ đâu tới cái gì mà tình thâm ý nặng? Bây giờ xem ra, căn bản là ngốc lớn mặt, cũng may nhờ hấn số may. Lần tới lại có thêm việc này người phải lưu tâm, đừng để Vương phi lời lỏng, mệnh mình cũng mất."

Tề quán gia gật đầu liên tục, hấn hiểu rõ ý của Kỳ Doan h, lần tới Vương phi ngốc sẽ xông lên lúc Vương gia phát bệnh, vậ khẳng định phải ngăn, không thì Vương gia lỡ tay giết y, tình ngộ lại khẳng định phát rồ.

Tổng Tụng thu chứng từ xong, tâm tình lại cũng không bình tĩnh như trên mặt.

Rõ ràng kiếp trước thân thể của y kém như vậy, một lần là hoài thai. Lần

này thân thể dưỡng tốt, trái lại vô dụng, vậy vấn đề này hẳn không phải là ở trên người y, tất nhiên là Lệ Tiêu...

Lệ Tiêu gần đây thân thể không tốt sao? Lẽ nào có liên quan đến lần trước phát rồ?

Trong đầu y suy nghĩ miên man, tâm tình bắt đầu có chút ủ rũ. Y cho là đã mang thai, vẫn luôn lo thân mật với Lệ Tiêu sẽ làm tổn thương con mình, bây giờ nghe Kỳ Doan nói mới phát hiện khoảng thời gian này mình cả nghĩ quá rồi.

Ngày hôm nay mặt trời lộ dạng, tuyết tan nhỏ xuống mái hiên. Tống Tụng ngơ ngác nhìn một lát, bỗng nhiên làm gì cũng không có tinh thần được, đơn giản đứng dậy vào nội thất ngủ trưa.

Có lẽ là bởi vì trước từng có tiếp xúc, lần này tới Vương phủ, Tống Tụng càng thả lỏng hơn so với lần trước, tỉnh lại sau giấc ngủ cả người cũng lười biếng. Y mặc mình nằm trên giường như heo một lát, vén màn giường bò lên. Tề Hảo Vận nhàn nhàn chống gọi người bưng nước nóng, khăn mặt ướt đưa cho y: "Vừa rồi Thất hoàng tử sang đây gặp ngài, còn mang một chút ăn vặt và lễ vật."

Lệ Tiêu thật hiểu rất rõ Thất hoàng đệ.

Tống Tụng vội hỏi: "Người đi chưa?"

"Nghe nói ngài ngủ trưa, để đồ xuống rồi đi luôn."

Tống Tụng đi ra ngoài, mở đồ Lão Thất đem đến ra, phát hiện bên trong có một ít thịt khô cùng bánh bò. Bánh bò còn nóng, có thể thấy được là cố tình mua nóng tới. Tống Tụng không nhìn được cười, nói: "Lão Thất đúng như trẻ con thật."

Y bỗng nhiên có chút ước ao tình huynh đệ Hoàng gia, ngược lại dù thế nào cũng tốt hơn Tống gia nhiều. Thịt khô là nhà có tiêng ở kinh thành, vừa mới mở ra Tề Hảo Vận đã nhìn chăm chăm không ngừng. Tống Tụng để lại một ít, còn lại đưa cho mấy hạ nhân bên người, nói: "Cầm chìa ăn đi, bánh bò nhỏ"

hâm lại. Giờ trời lạnh, đừng để cảm lạnh."

"Đa tạ Vương phi!"

Tề Hảo Vận đi nhanh đến đây, Tống Tụng lại dặn dò: "Lưu ý lúc nào Vương gia về, thông báo một tiếng cho ta."

"Vâng!" Có ăn, nói cái gì nghe cái đó. Tống Tụng cười đưa túi ăn vặt, Tề Hảo Vận quay người lại, mấy nha đầu thêm ăn bên người lập tức chạy theo.

Tống Tụng thì lại đứng dậy đến trừu phòng, chặt chút xương sườn hầm canh, sai người nhắc bếp đến đun ấm áp, chuẩn bị Lệ Tiêu về thì ăn lẩu.

Lệ Tiêu trở lại đã là hoàng hôn, Tề quản gia lập tức tiến lên nghênh tiếp, "Vương gia đã về."

Lệ Tiêu đưa bội kiếm cho lão: "Vương phi đang ở chính phòng?"

"Nói muốn ăn lẩu, đang ở trừu phòng nấu canh."

Ánh mắt Lệ Tiêu xẹt qua một vết như hòa, "Y còn thích làm canh."

Phát hiện Tề quản gia ngập ngừng, hẳn dừng bước lại, nói: "Làm sao?"

"Chuyện này... Lão nô nói, Vương gia cũng đừng nổi giận."

"Nói nghe một chút."

"Vương phi hôm nay gọi Kỳ thần y qua bắt mạch..." Hẳn quan sát sắc mặt Lệ Tiêu, thần sắc chưa thay đổi, ánh mắt lại thay đổi: "Sau đó?"

"Sau đó, Kỳ thần y nói... Vương phi chúng ta ở đây, không quá tốt."

Lệ Tiêu nói: "Nói thế nào?"

Xác định Vương gia không bị kích thích thật, Tề quản gia mới nói: "Hẳn hỏi

Kỳ thần y, mình có mạch thái không... Vậy, vậy khẳng định không thể nào, Kỳ thần y nói chờ ngài về nói một tiếng cho ngài. Đúng, ngài đừng không cẩn thận dọa sợ Vương phi, bây giờ cũng không tốt lắm. Vương gia, ngài... Ngài cũng đừng quá lo lắng, xem Vương phi lúc thường cũng rất lanh lợi, có thể là bởi vì quá ái mộ ngài, mới có loại ảo tưởng này."

Lệ Tiêu gật gật đầu, bỗng nhiên nhin không được khẽ cười thành tiếng, quay người nhanh chóng đi về chính phòng.

Tề quản gia ngơ ngác đứng tại chỗ, đã bao lâu không thấy Vương gia bị chọc cười. Lão sùng sốt hai giây, tự lẩm bảm: "Vương gia... Không lo cho Vương phi?"

Trong phòng bếp, Tề Hảo Vận một đường chạy tới: "Vương gia về rồi! Đã về chính phòng rồi!"

Tổng Tụng vui vẻ, cầm dao cắt mỗi một cái, trù sư thấy thế, cười nói: "Vương phi đi tìm Vương gia trước, còn lại tiểu nhân làm."

"Phiền người cắt thành lát, canh xương giúp ta cho vào nồi nhỏ, rau dưa rửa sạch cũng bung lại đây."

"Vương phi đi thông thả."

Tổng Tụng lau khô tay, sai người cầm bánh bò hâm nóng, một đường trở về chính phòng, lỗ đầu không tìm được người, vì vậy nhận bánh bò, thuận tiện bung bò khô đi thư phòng.

Lệ Tiêu ngồi ở sau bàn tập trung tinh thần, Tổng Tụng rón rén đi vào, hô một tiếng: "Điện hạ?"

Lệ Tiêu nghiêng đầu nhìn y. Tổng Tụng cười khẽ đi tới, ánh mắt mang theo vài phần lấy lòng: "Lão Thất hôm nay đến đây đem theo bánh bò, cố tình giữ lại cho ngài, ném thử một miếng không?"

Bánh bò còn hơi nóng, mềm mại như sắp tan. Y dùng muối múc một ít, đưa

lên miệng Lệ Tiêu. Hắn há miệng ngậm, nói: "Nó thích thức ăn ngọt như này, nếu như người thích, dặn dò Hảo Vận ngày nào cũng đi mua."

"Điện hạ cảm thấy ăn ngon không?"

"Cũng được." Lệ Tiêu cụp mắt lật giấy, Tống Tụng cầm muối, lại múc, vừa nhìn Lệ Tiêu vừa ăn một miếng. Lệ Tiêu không để ý tới y, y cũng không tiện đứng không, không thể làm gì khác hơn là làm nhảm: "Ta hầm canh xương chuẩn bị ăn lẩu, điện hạ thích cay, sau đó thả chút ớt vào, ăn xong rồi uống chút canh, kháng định nóng hổi."

"Được."

Y nói nhiều như vậy, Lệ Tiêu chỉ cho một chữ như thế. Tống Tụng đứng đó một lát, lại nói: "Tối hôm qua Vương gia đến quân doanh, đã xảy ra chuyện gì?"

"Trong quân doanh xảy ra hỏa hoạn, cũng không xuất hiện thương vong lớn, Tụng nói không cần lo lắng."

"Sao bỗng dưng lại hỏa hoạn, có thể là..."

Lệ Tiêu với tay, Tống Tụng lập tức căng thẳng, thuận thế bị hắn kéo lên ngồi trên đùi, đôi môi bị hắn lấy ngón tay đung một cái. Nam nhân thấp giọng hỏi: "Muốn bản vương hôn nhé?"

"A, không, không phải..."

"Không muốn?"

"..." Tống Tụng trong nháy mắt quên mất mình muốn nói gì, ngược lại nghĩ đến ý đồ của mình, đỏ mặt nói: "Vậy, cũng không phải là không muốn..."

Lệ Tiêu bật cười, cúi đầu lại hôn y, Tống Tụng hơi ngẩng đầu lên thân cận hắn, lại lúc đôi môi sắp chạm tới, nam nhân bỗng nhiên dừng lại.

Tống Tụng: "?"

Y chủ động nắm y phục của Lệ Tiêu đưa môi đến gần một phần, Lệ Tiêu lại ấn lại bờ vai y lui về. Tống Tụng mím môi một cái, không thể làm gì khác hơn là rụt cổ về, lắp bắp nói: "Điện hạ, sao lại nhìn ta như vậy?"

"Tụng nhi hôm nay..." Lệ Tiêu quan sát y, chậm rì rì nói: "Vì sao nhiệt tình vậy?"

Chương 26: Giao binh

Tổng Tụng nói không ra lời.

Y ngại không dám nhìn đôi mắt Lệ Tiêu nữa, ấn chân của hắn xuống, nói: "Ta đi xem xem bếp, chút nữa sai người đến gọi người."

Lệ Tiêu thả bờ vai y ra, ánh mắt ngăm nhìn bóng người y đi ra ngoài, mới chậm rãi thu tầm mắt lại. Hắn dời văn kiện trên bàn, phía dưới bỗng xuất hiện tranh vẽ một người bạch y, dù chưa họa mặt, vừa vặn lại hết sức gây tò mò phong lưu, từ bút pháp xem, càng như ma trơi nhẹ nhàng, dường như lúc nào cũng có thể sẽ từ trên giấy nháy xuống.

Lệ Tiêu đề bút, nhẹ nhàng thêm vài nét bút trên mặt trống không. Lúc thu tay lại, vẽ lên người mi mục như họa, nói cười yển yển, càng có mấy phần vẻ đẹp không ăn yên hỏa.

Ngón tay thon dài của nam nhân xoa đi, âm thanh thật thấp quanh quẩn trong phòng: "Người cũng quay về rồi..."

Đình giữa hồ buông màn dày, một tia gió cũng không lọt vào. Tổng Tụng tìm chỗ khuất gió vén một góc màn ra, sau đó nhét củi lửa, nhìn ánh lửa ngẩn người. Y thực sự quá muốn đưa bé kia, lúc đó trơ mắt nhìn nó bị đốt thành tro than trong ánh lửa, Tổng Tụng trong nháy mắt chết lặng.

Y rời khỏi hoàng cung, hoàng hốt cũng không biết nhẹ nhàng bao lâu, càng không biết xảy ra chuyện gì, sau đó có ý thức, chính là lúc bị Tổng Thời kéo tóc.

Tổng Tụng thở dài, trong lòng y có chút bận tâm ngại từ có thể không tới nữa hay không, nếu sớm biết như vậy, lúc đó còn không bằng không về đây

cùng Lệ Tiêu...

Bên tai truyền đến động tĩnh cắt ngang hồ tư loạn tưởng của y, là hạ nhân bưng canh xương cùng với rau dưa và miếng thịt tươi. Tổng Tụng lại bảo người đi gọi Lệ Tiêu một tiếng, sau đó tự tay ôm một bình rượu.

"Điện hạ." Mắt thấy đối phương bước vào, Tổng Tụng đứng lên, đi tới giúp hắn cởi áo choàng. Y nói: "Điện hạ có ăn kiêng gì không?"

"Không ăn kiêng gì, ngược lại là có món đặc biệt thích ăn."

"Thích ăn gì?"

Lệ Tiêu ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn y, Tổng Tụng nhất thời lại bị mình nào bỏ đồ thối mắt. Trong lòng y mơ hồ có chút mong đợi, lại chung quy không ngăn nổi ngại ngùng, theo Lệ Tiêu cùng ngồi trước nồi lẩu, thả miếng thịt vào, nói: "Tay nghề của sư phó rất tốt, thịt thái rất mỏng, rất nhanh chín."

Trong bát Lệ Tiêu là muối trám Tổng Tụng tự mình làm. Hắn liếc mắt nhìn, nói: "Tụng nhi rất chú ý ăn uống, ít có người dùng canh xương ăn lẩu."

Cái gọi là lẩu, ăn vì tiện, đại thể hành quân đánh trận trên đường, đều sẽ làm một bình nước rút vào trong nồi, tùy tiện thêm muối ăn, ném rau dưa vào luộc qua vớt ra, có người bình thường nếu lười làm cơm, đặc biệt là loại thời tiết này cũng sẽ tự chung một chỗ ăn lẩu, đó chính là ăn náo nhiệt.

Đến Tổng Tụng ở đây, lại còn chuyên môn bỏ ra mấy canh giờ nấu canh, có thể nói rất để tâm.

"Ngoại tử phụ ta thích ăn." Tổng Tụng dùng muôi vớt miếng thịt đã chín ra để vào chén của hắn, nói: "Ta mưa dầm thấm đất, cũng nhớ tới một ít."

Phó Quốc Thương quả thật là nhân vật sành ăn trong truyền thuyết, bất kỳ đồ ăn nào cũng có thể làm bày trò. Bây giờ đã nhiều năm như vậy, kỹ thực danh tiếng của Phúc Hương Lâu cũng không còn tốt như trước, mà là bởi vì năm đó bằng hiệu vang dội, sinh ý vẫn hết sức náo nhiệt, nơi nổi danh phần

hoa như Càn Kinh, người mộ danh đi ăn cũng rất nhiều.

Lệ Tiêu ném một miếng thịt được nhúng nước xương hầm nhừ, vị béo thơm làm cho hắn liên tiếp gật đầu: "Mùi vị thật là không tệ, chỉ là phiền toái chút. Nếu sau này muốn ăn, giao cho sư phó để cho hắn làm là được rồi, đừng tự mình bận bịu."

"Người cả đời bận rộn không phải là vì ăn sao? Tồn chút thời gian không tính là phiền phức."

Lệ Tiêu nhìn y, Tống Tụng đang thả đồ ăn vào nồi, thấy thế nói: "Ta nói sai gì sao?"

Lệ Tiêu nuốt đồ ăn trong miệng, như có điều suy nghĩ nói: "Tụng nhi nói rất đúng."

Tống Tụng gật đầu liên tục, nói: "Cái này cũng là ngoại tử phụ ta nói, hắn nói đời người những vật khác đều sống không mang đến chết không thể mang theo, có thể ăn nhiều một miếng thì ăn hơn một miếng, chỉ có ăn được trong miệng, mới thật sự là của mình."

Y gấp rau dưa vào bát Lệ Tiêu, bởi vì vôi vàng nhúng đồ ăn và nhóm lửa, trán cũng mồ hôi chảy mồ hôi, mãi đến tận khi Lệ Tiêu mở miệng: "Gọi hạ nhân vào hầu hạ."

"Thời, củi thô bỏ vào có thể cháy rất lâu, gọi hạ nhân vào không dễ chịu."

"Tụng nhi phải quen được người hầu hạ mới được." Trong cơn người đen nhán nh của Lệ Tiêu mồ hôi trào ra một ít gì đó. Tống Tụng mím môi một cái, rút tay về nói: "Ta không phải không quen, chỉ là... Muốn cùng điện hạ ở lâu thêm một phút chốc."

Tim Lệ Tiêu đập chậm nửa nhịp, hắn trầm mặc để bát xuống, nuốt đồ ăn trong miệng, nói: "Người nghỉ ngơi đi, để bản vương hầu hạ người."

Tống Tụng sững sờ, thấy hắn giơ tay nắm một cọng cải xanh ném vào, sau

đồ lấy muối vớt ép xuống, hành động tuy rằng dứt khoát hẳn hoi, lại rõ ràng không giống như là cầm muối nhúng lẩu, cũng như là cầm trường kiếm đối đầu kẻ địch.

Y phớt cười một tiếng, Lệ Tiêu nói: "Làm sao? Chẳng lẽ nhúng đồ ăn còn cần kỹ xảo?"

"Thế thì không có thật." Tổng Tụng bưng bát lên nhận rau hẳn nhúng, công môi nói: "Nếu điện hạ cảm thấy chúng ta muốn làm chuyện phiền phức này, không bằng mở một cửa hàng lẩu ở kinh thành, lúc đó lại muốn ăn thì trực tiếp đến cửa hàng là xong rồi."

"Ít có người chỉ đi ăn lẩu."

"Chúng ta là lẩu của cung điện, đáng ăn một lần." Tổng Tụng một mặt mong đợi và tự tin, Lệ Tiêu không nở làm y không vui, ôn hòa nói: "Vậy thì theo Tụng nói."

Hai người ăn lẩu hơi đồ mồ hôi, Tổng Tụng không quen ăn cay, uống nước nhiều lần. Lệ Tiêu thấy thế, nói: "Lần tới không cần thả cay."

"Kỳ thực ăn ngon, ta sẽ từ từ đuổi kịp khẩu vị của điện hạ." Tổng Tụng bị cay, con ngươi ướt nhẹp, hai má bị hơi nóng chùng ứng đỏ. Y ăn rất chậm, mà trong thần sắc lại mang theo một vệt nháy nhót, hiển nhiên là thật sự rất thích.

"Ngày mai gọi người làm một cái nồi mới, ở giữa tách ra, có thể thả hai loại canh, lần tới Tụng nói cũng không cần miễn cưỡng mình ăn cay nữa."

Tổng Tụng nhếch miệng hà hơi, đầu lưỡi phần nộn như ắn như hiện. Y suy nghĩ chốc lát, đôi mắt xoẹt sáng ngời: "Làm theo điện hạ!"

Ăn cơm xong, Tổng Tụng buông màn, sau đó nằm trên nhụyễn thấp trong đình ấm áp, mềm vô cùng nói: "Ngủ ngơi một hồi lại về."

Sau khi nói xong, y chợt phát hiện mình hình như quá mức tùy ý trước mặt

Lệ Tiêu, vì vậy lại ngồi dậy, nói: "Điện hạ muốn về?"

"Nghỉ ngơi một lát cũng được." Lệ Tiêu ngồi xuống cạnh y, nói: "Muốn nằm cứ nằm, muốn ngủ cứ ngủ, bản vương trông người."

Tim Tống Tụng thích một cái vào lồng ngực. Y chậm rãi nằm xuống, nhìn Lệ Tiêu ngồi bên cạnh, không nhìn được thò tay kéo hẳn: "Điện hạ, có muốn nằm một lát không?"

Lệ Tiêu chống một tay trên giường, khom người tới gần y. Tống Tụng nhìn gương mặt tuấn mỹ này, không kìm lòng được quay mặt sang, con người không chớp một cái nhìn chằm chằm nhìn dáng dõm đôi môi duyên dáng. Y liếm môi một cái, bờ môi mở ra phát ra tiếng vang nhẹ nhàng. Vai chợt trằm xuống, Lệ Tiêu ấn y về: "Tụng nhi hôm nay có chút không bình thường."

"Chỗ nào, chỗ nào không bình thường?" Tống Tụng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm xuống, thừa thiết mong chờ nhìn hẳn.

Lệ Tiêu thu tay về, suy nghĩ nói: "Tụng nhi có điều mong ước?"

Tống Tụng cười, nói: "Làm sao có, thành hôn với điện hạ, ta đã đủ hài lòng."

Đương nhiên không vừa lòng! Y muốn bảo bảo! Muốn bảo bảo ấy!!

Nhưng y lại không dám để Lệ Tiêu phát hiện, dù sao quãng thời gian trước y luôn luôn từ chối Lệ Tiêu, quá rõ ràng sợ sẽ chọc chỗ hấn nổi giận. Lệ Tiêu thoảng nhìn y mờ hồ oan ức sau nụ cười, lại quay mặt sang chỗ y không nhìn thấy, cong môi nghiêm túc nói: "Bản vương tôn trọng Tụng nhi, không muốn khiến Tụng nhi không dễ chịu, nếu không thích củi khô lửa bốc, vậy thì theo Tụng nhi, tương kình như tân cũng rất tốt."

Tống Tụng không hé răng.

Lệ Tiêu quay lại, cau mày nói: "Vi phu nói sai?"

"... Không, đa tạ Vương gia thông cảm ta như vậy."

Chính y hai ngày trước mới nói, làm sao cũng không tiện lật đổ nhanh như vậy. Tống Tụng chỉ có thể chịu đựng, y không nằm được nữa, nói: "Chúng ta về đi ngủ đi."

"Được." Lệ Tiêu lấy áo choàng phủ thêm cho y, sau đó đưa lò sưởi tay vào trong tay y, nói: "Đi thôi."

Bây giờ trong đêm đông ngày rất nhanh tối, vừa ra khỏi đình một luồng gió lạnh đập vào mặt. Tống Tụng rút cổ một cái, nhìn áo khoác hần tung bay, đi đằng trước, không thể làm gì khác hơn là ôm lò sưởi tay cùng đi cạnh hần.

Sai vật đằng trước nhắc đèn lồng theo, đưa họ về chính phòng. Tống Tụng thả lò sưởi tay xuống, cởi áo choàng. Lệ Tiêu giữ tay nhận, thuận tiện treo ở bức bình phong cho y, nói: "Nghỉ ngơi sớm chút, bản vương còn có chút quân vụ phải xử lý."

Tống Tụng hậu tri hậu giác nhớ tới chuyện mình muốn hỏi: "Đại doanh sao đột nhiên hỏa hoạn, việc này có gì kỳ lạ không?"

"Có chút kỳ lạ." Lệ Tiêu nói: "Nhưng vẫn ổn, chưa có thương vong, không cần lo chuyện bên ngoài, tự có bản vương xử lý. Người cần miễn dưỡng sinh, quản lý nội phủ là được rồi."

"Ta chỉ có tác dụng vậy sao?"

Tống Tụng hi vọng hần có thể lại nói mấy lời lưu manh, tự như muốn người đương nhiên là vì sinh bảo bảo vân vân, nhưng y tung mồi, Lệ Tiêu lại không tiếp. Hần nói: "Người có thể trị tận gốc bệnh của bản vương, đã là tác dụng lớn."

Ai muốn trị bệnh cho người, ta muốn sinh con cho người!

Tống Tụng bị hần dẫn đến trước giường, cau mày nói: "Trời lạnh như thế này, cũng đừng bận trễ như vậy chứ? Ta sợ điện hạ lạnh ốm."

"Có Tụng nới ở đây, bản vương sẽ chú ý bảo trọng sức khỏe."

Không sinh bảo bảo thì bảo trọng sức khỏe có ích lợi gì... Tổng Tụng mềm giọng nói: "Vậ cũng tốt."

Nhìn theo Lệ Tiêu đi ra ngoài, Tổng Tụng một mặt sồng không còn gì luyến tiếc nằm trên giường. Y trở mình, khẽ thở dài một cái. Lúc Lệ Tiêu trở lại y đã ngủ, nam nhân rón rén lên giường, ôm người vào trong lòng. Tổng Tụng không cảm giác chút nào vươn mình cọ vào lồng ngực ấm áp của hắn.

Lúc y ngủ như con mèo, ngón tay Lệ Tiêu cọ cọ gương mặt non nớt, có chút thỏa mãn thân thể dưỡng tốt của y.

Ngày hôm sau hai người ôm nhau tỉnh lại, Tổng Tụng vừa mở mắt, thấy gương mặt tuấn mỹ của đối phương. Lệ Tiêu còn đang ngủ, hô hấp đều đặn, hơi thở hưng ác giữa mi mục cũng phai nhạt rất nhiều. Tổng Tụng nhìn một phút chốc, bỗng nhiên thò tay kéo kéo y phục của mình, lộ vai ra.

Bên ngoài tuy rằng lạnh, mà trong phòng lại đột địa long, vì vậy trong giường cũng có hơi nóng, mà ngay cả như vậy, loại thời tiết này lộ vai vẫn là hơi lạnh một chút. Tổng Tụng cố ý nhúc nhích một chút, lông mi Lệ Tiêu khẽ động, y mới nhắm hai mắt lại.

Nam nhân chậm rãi mở mắt, đập vào mi mắt là bờ vai trắng như tuyết, thướt trên bả vai là cổ mảnh khảnh và khuôn mặt khiến người tâm động.

Tổng Tụng cảm giác vai của mình rơi xuống một cái tay, ngón tay có chút thô ráp, có vết chai mỏng. Trong lòng y vui vẻ, bỗng nhiên mở mắt: "Điện hạ..."

Tay trên bả vai trượt xuống, Lệ Tiêu kéo y phục lên cheo y, nói: "Tụng nới cảm thấy nóng?"

"Không." Tổng Tụng cúi đầu, nói: "Khả năng, là điện hạ ngủ rồi kéo xuống..."

"Vì phứ quá phậ." Lệ Tiêu xoa xoa trán, nói: "Hay là như vậy, từ hôm nay

thức trở ta đến ngủ thư phòng, lại..."

"Không được!"

"Hà?"

"Ta, ta lặn..." Tống Tụng ôm lấy eo hắn, chôn mặt ở trước ngực hắn, rầu rĩ nói: "Kỳ tiên sinh nói thân thể ta có hàn khí, điện hạ sưởi ấm mới ngủ được."

Lệ Tiêu hỏi: "Kỳ tiên sinh nói?"

"Đúng vậy."

"Kỳ tiên sinh nói trong thân thể người có hàn khí, còn nói, ta sưởi ấm mới ngủ được?"

"..." Tại sao hiện tại Lệ Tiêu bắt đầu bớt lòng tìm vết từng câu với y, Tống Tụng ngẩng nửa mặt nhìn hắn, nói: "Một câu cuối, là ta nói."

Hai tay Lệ Tiêu ôm chặt y, nói: "Vậy thì sưởi ấm thêm một lát."

Hôm nay lại mặt, tuy rằng Tống gia đã không có gì đáng giá mong nhớ, mà quy củ vẫn phải thực hiện. Lệ Tiêu ôm y một phút chốc, lại khuyên y dậy, Tống Tụng bé ngoan rời giường, nói với Lệ Tiêu: "Ta muốn chọn một đại nha hoàn."

Lệ Tiêu không hỏi tại sao, nói thẳng: "Muốn ai chưa?"

"Ta coi Kim Hương vẫn luôn rất bận rộn cũng không tệ."

Lệ Tiêu cười, tùy ý để y buộc thắt lưng cho mình, nói: "Người có mắt tốt, đó là nha đầu hầu hạ mẫu hậu từ nhỏ với Thù cô cô, đối với bản vương cũng là trung thành tuyệt đối, vẫn luôn phụ trách ăn mặc thường ngày của chính phòng."

Tống Tụng gật đầu, nói: "Từ trong cung đi ra, nhất định là người hiếm"

chuyện."

Hai người sửa sang thờa đáng, Lệ Tiêu gọi người qua sai bảo. Kim Hương lập tức hiểu được: "Nhận được ưu ái của Vương phi, nô tỳ nhất định dốc lòng hầu hạ."

Lệ Tiêu tự mình đưa y đến Tổng gia, ôm y từ xe ngựa xuống dưới, nói với y: "Lát nữa ta trở lại đón người."

Tổng Tụng gật đầu, cùng một nhà phỉ Quốc công nhìn theo hấn đi xa, đoàn người quay người vào trong nhà. Tổng Thời đến cùng Tổng Ca, thương thế mặc dù đã tốt lắm rồi, mà hoạt động vẫn không dễ dàng, vào cửa là dùng ánh mắt oán độc nhìn Tổng Tụng. Kim Hương bên người Tổng Tụng đứng lên, phân phát từng lễ vật, nói: "Những thứ này là tâm ý của Vương phi, đều là người một nhà, cũng không cần tạ ơn."

Người chung quanh đồn dập nhìn về phía Tổng Tụng, câu nói sau cùng kia, thêm vào khiến người sùng sốt.

Tổng Tụng cười nhạt, đơn giản hàn huyên vài câu với họ. Tổng Thời đứng cạnh bỗng nhiên đứng lên hát hết lễ vật xuống đất, cười lạnh nói: "Ồm càn nhàn, cũng đề cao bản thân quá. Ai thêm lễ vật của người, nếu người có bản lĩnh thì cả đời đừng vào cái nhà này."

Thần sắc Tổng Tụng chưa thay đổi, bình tĩnh bung chén trà. Kim Hương lập tức lạnh nhạt nói: "Nếu Ngũ công tử không có quy củ như vậy, chỉ sợ làm Vương phi nổi giận."

"Hấn giận, hấn..." vai Tổng Thời bỗng nhiên bị đè xuống, Tổng Ca tiến lên cười nói: "Tiểu đệ không hiểu chuyện, mong rằng Vương phi không lấy làm phiền lòng."

Nhà hoàn đứng bên người hấn cũng dùng ánh mắt bất mãn nhìn Tổng Tụng, Tổng Tụng nói: "Đều là người trong nhà, không sao."

Y quay đầu nhìn Tổng Thời, ý vị thâm trường nói: "Ngũ đệ dưỡng thương lâu

như vậy, có chút nóng nảy là khó tránh khỏi, sao ta tính toán mấy chuyện thế được?"

"Người..." Y không đề cập tới còn được, nói đến làm Tổng Thời tức điên. Cũng không ngấm lại, vết thương trên người hẳn là nhờ ai ban tặng! Sắc mặt Tổng phu nhân cũng khó coi, Tổng quốc công phất tay phá tan bầu không khí căng thẳng trong phòng, nói với Tổng Tụng: "Nếu lại mặt thì đến từ đường gặp mẫu thân người đi."

Nhắc tới Phó Hương, ý cười của Tổng Tụng thoáng thu liễm, bỗng nhiên có người cười khẽ một tiếng: "Phách lối cái gì, còn không phải là không còn mẫu thân à."

Lời này như thế đâm một châm vào lòng Tổng Tụng, Y quay đầu nhìn lại, phát hiện đó là lục nữ nhi của Tổng phu nhân, mới mười hai mười ba tuổi, cũng có mấy phần sắc đẹp, nhưng nụ cười trên mặt lại có mấy phần không có ý tốt. Tổng quốc công quát một tiếng: "Trần Nhi, không được vô lễ."

Tổng Trần bĩu môi, đã thấy Tổng Tụng nhìn nàng không chớp mắt. Tần thị thấy thế, lập tức đứng lên, mắng: "Tổng Tụng, người làm gì thế?!"

Tổng Tụng nghiêng đầu, Kim Hương đột nhiên tiến lên một bước, lạnh nhạt nói: "Tiên Hoàng hậu khi còn sống thì quy củ rất lớn, bây giờ đến phủ Quốc công một lần, xem ra là không tránh khỏi phải dạy một phen cái gì là quy củ."

Nàng nhắc tới tiên Hoàng hậu, trong đôi mắt Tần thị nhất thời xẹt qua một vết kính hoàng. Bên kia, Tổng Trần đã bị kéo đi ra, trên mặt nàng chỉ thấy tức giận không thấy sợ hãi, "Làm sao, chẳng lẽ người còn dám đánh ta?!"

Nàng vừa nói xong, Kim Hương lên trước một bước, tát mạnh một cái. Nàng ta rất mặt, phần nộ nhìn nàng: "Người dám, người lại dám..."

Tần thị cũng phần nộ tiến lên, lại bị một thanh kiếm kề trên cổ. Nàng dừng bước lại, ánh mắt lướt qua Bạch Nhâm nhìn về phía Tổng Tụng: "Thả Trần Nhi ra, Tổng Tụng, người dám đánh nàng, người điên rồi sao?"

Nàng vừa mới nói xong, Kim Hương lại tát thêm một cái lên mặt Tống Trân. Bầu không khí trong phòng trong khoảng thời gian ngắn cực kì căng thẳng. Tống Trân trợn tròn cặp mắt, rít gào: "Mẫu thân — "

"Chát!" Kim Hương vẫn đánh tới khi nàng rơi lệ đầy mặt, không dám nói lời nào mới mở miệng nói: "Người nhà đầu như vậy, ta thấy quá nhiều, hôm nay thay Vương phi quản giáo, cũng là vì ngày sau người xuất giá không làm nhục môn đình."

Nàng dứt lời, liếc nhìn Tống Thời, khẽ cười nói: "Còn có vị tiểu công tử này, ngày sau nếu muốn lập nghiệp, vẫn phải là học tập nghị công tử một phen mới được, cũng đừng nói tới ngày họa từ miệng mà ra, chớ họa sát thân cho phủ Quốc công."

Ánh mắt nàng sắc bén, đột nhiên đối mặt với Tống quốc công, càng làm lòng hấn thính thích lên. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Tần thị nhìn thân ảnh cao gầy của Kim Hương, hoảng hốt nhớ tới tình cảnh năm đó mình tiến cung thắm tử tử, bởi vì nói năng lỗ mắng bị Thủ cô cô bên cạnh tiên Hoàng hậu đề xuống đất trách đánh.

Khi đó Tần Thanh Hà vẫn chỉ là Quý phi, trước mặt Hoàng hậu uy nghiêm, cũng chỉ có thể quỳ gối một bên, trơ mắt nhìn nàng bị vả miệng. Đợi đến khi mọi người bị phạt xong, nàng thậm chí còn ôn thanh cung tiễn Hoàng hậu rời đi.

Trong giây lát này, trên người Kim Hương dường như đan xen hai bóng người Thủ cô cô và tiên Hoàng hậu, khí thế bức người, càng làm Tần thị trong khoảng thời gian ngắn rung mình một cái.

Ngón tay Tống Trân run bung mặt của mình quỳ trên mặt đất, nước mắt không ngừng trào ra.

Tống Tung rớt cực chuyển động. Y đứng lên, Kim Hương lập tức thu liễm khí thế, yên tĩnh lùi tới bên cạnh y. Chỉ thấy y chậm rãi đi tới bên cạnh Tống Trân, Tống Trân bị dọa cả người run rẩy: "Đại ca ca... Ta sai rồi, ta không

nên lấy di nương nói bậy, người, người tha cho ta đi hu hu..."

"Di nương?"

Nàng đột nhiên nhớ tới thân phận của Phó Hương, vội đổi giọng: "Mẫu thân, là mẫu thân!"

Tổng Tụng ôn hòa đỡ nàng dậy, ôn nhu nói: "Hôm nay vì huynh phật người, cũng là vì người, nói ta một câu không quan trọng, nếu ngày nào không cần thận chộc quý nhân khác, không chỉ là vả miệng đơn giản như vậy."

Y như tính giả ý động viên, Tổng Trân cũng chỉ có khòc lóc đáp ứng.

Đợi đến khi Tổng Tụng đi từ đường bái mẫu thân, bầu không khí trong phòng mới đột nhiên khôi phục. Tổng Trân lập tức ngồi dưới đất bắt đầu khòc rống, trong phòng loạn tung lên trong nháy mắt.

Tổng quốc công ngồi trên ghế, thần sắc phức tạp nhìn trờ khôi hài trước mặt. Cái nhà này, rốt cuộc là làm sao biến thành như vậy... Các nhi nữ mỗi người đều không hiểu chuyện như vậy, rõ ràng năm đó lúc còn Phó Hương và lão thái quân cũng không phải như thế.

Hắn là người rất dễ dàng buồn lo vô cớ, bằng không cũng sẽ không dưới tình huống biết rõ ngoại tôn tử của Thái sư là Thái tử còn lấy Tổng Tụng đi đút lót Lệ Tiêu. Dưới cái nhìn của hắn, nhìn bộ Thái tử không trọng yếu, dù sao có Tần thị, Thái tử đặc thế phủ Quốc công cũng sẽ không có tổn thất. Thế nhưng một khi Lệ Tiêu đặc thế, vậy phủ Quốc công có thể sẽ cùng gặp xui xẻo.

Hắn sớm chuẩn bị hai tay, lại không nghĩ rằng ma xui quý khiến nàng Tổng Tụng đến chỗ cao. Mà hôm nay Kim Hương nói đích xác cũng "trúng chỗ đen", còn của mình không có quy củ, hung hăng càn quấy còn ghen tị như Tần thị, thật sự không rước lấy mầm họa cho nhà sao?

Đi ra từ từ đường, Tổng Tụng nhìn Kim Hương, nói: "Người và Tần thị, có thù cũ gì?"

Kim Hương nói: "Vương phi biết quãng thời gian trước tại sao Vương gia phát rồ không?"

Việc này Tổng Tụng cũng từng nghĩ tới, y thấp giọng nói: "Tiên Hoàng hậu?"

Kim Hương lập tức gật đầu, nói: "Vương phi quả nhiên thông tuệ. Tần Ninh Tần tướng quân là nhi tử của Tần Tương, năm đó là Thống lĩnh tả vệ Ngự lâm quân. Hắn từng có một thuộc hạ trung thành, đến từ Đức Châu, sau đó bởi vì phạm lỗi thoát án hồi hương, thượng bẩm điện hạ sai người tìm người, chính là tới từ Đức Châu."

Tần Ninh là đại đệ đệ của Tần Hoàng hậu, cũng là Nhị huynh của Tổng phu nhân. Nếu như nói năm đó cái chết của tiên Hoàng hậu xác thực có liên quan đến Tần Hoàng hậu, vậy Tần Ninh làm thủ lĩnh tả vệ Ngự lâm quân tất nhiên sẽ là đồng lõa. Tổng Tụng hồi tưởng một đôi phụ tử bị lăng trì sống, lòng đột nhiên thanh minh.

Chẳng trách ngày ấy Lệ Tiêu điên thành như vậy, nghĩ là vị nhân sĩ Đức Châu tiết lộ cái gì làm cho hắn không thể nào tiếp thu được. Người kia, xác định tiên Hoàng hậu là Lệ Tiêu giết, hay là... chẳng thán tất cả?

Trong đầu y ngẩn ngui rồi loạn nháy mắt, lại nhìn về phía cô nương chẳng hơn mình mấy tuổi, hơi xúc động: "Người và Thù cô cô..."

"Nàng và ta như mẹ con ruột." Kim Hương trong chớp mắt đầy mắt nước, Tổng Tụng cũng không nói gì thêm.

Nghe nói Thù cô cô và tiên Hoàng hậu thưở nhỏ cùng nhau lớn lên, là nhà hoàn hảo môn của nàng, quan hệ như chị em ruột. Tiên Hoàng hậu qua đời không lâu, Thù cô cô cũng bệnh mất đi, chẳng trách vừa rồi Kim Hương khi thể đại sát tứ phương, đoán chừng là những năm này nhẩn nhẩn.

Giương mắt nhìn hạ nhân phía trước, chính lý dòng suy nghĩ, y nói với Bạch Nhâm: "Hai ngày nay người phải người theo dõi Tổng Thời."

Thời gian muộn chút Lệ Tiêu tới đón Tống Tụng trở lại. Hai người ngồi trong xe ngựa, Tống Tụng nói chuyện Kim Hương với Lệ Tiêu, che giấu bộ phận liên quan đến tiên Hoàng hậu, bởi vì sợ Lệ Tiêu bị kích thích.

Lệ Tiêu gật đầu, nói: "Kim Hương có thể yên tâm dùng, Bạch Nhâm cũng là người trung thành."

"Tổng Thời xưa nay thương yêu Tống Trân mọi mọi này, ta đoán hẳn sẽ không cam lòng."

Lệ Tiêu suy tư chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Tụng nhi biết hôm nay bản vương vào triều trải qua cái gì?"

Tống Tụng nghĩ hoặc, Lệ Tiêu êm tai nói.

Hai ngày trước quân doanh hỏa hoạn, tuy rằng Lệ Tiêu đúng lúc đuổi đến không ai tử vong, nhưng bởi vì đại doanh bị hủy một chút, chỗ ở của nhóm vệ binh cũng giảm bớt, vì vậy có người nhân cơ hội mượn binh của Lệ Tiêu, nói có thể chăm sóc thay. Đề cập chuyện này, là Phó Chiêu thủ lĩnh thành phòng doanh Đông vệ.

Lòng Tống Tụng hơi hơi trầm xuống, trong lòng biết đây là có người mượn cơ hội lấy binh lực của Lệ Tiêu, y hỏi: "Điện hạ làm như thế nào?"

"Nếu hẳn nguyện ý vì ta nuôi quân, chuyện tốt như vậy, vì sao ta không đáp ứng?"

Tống Tụng ngạc nhiên nói: "Người không sợ..."

"Đưa người tới một nơi."

Xe ngựa một đường ra khỏi hoàng thành, dần dần đi tới quân doanh đóng quân ngoài thành. Lệ Tiêu ôm y xuống, Tống Tụng cùng hẳn một đường đi tới, ven đường không ít người chào hỏi họ. Dần dần đến một phòng, Lệ Tiêu bỗng nhiên dừng bước lại, chỉ nghe bên trong có người nói: "Vương gia lúc này thực sự là tiền mất tật mang, quãng thời gian trước mới thu nạp những

kẻ ngu ngốc kia ngoại trừ biết ăn còn biết cái gì? Bây giờ trại bị đốt, nếu ta nói, đánh đuổi hết họ đi, như vậy không phải ở đủ à?"

"Vương gia dụng binh như thần... Chiêu thu những người này tự nhiên có đạo lý của hẳn."

"Nuôi nhiều heo như vậy có thể có đạo lý gì?!"

Tổng Tụng nghe mấy câu, đột nhiên bưng bình. Lệ Tiêu che ngón tay trên môi của y, ôn thanh nói: "Đừng dọa họ."

Tổng Tụng nhất thời bật cười, y phát hiện lúc Lệ Tiêu không phát điên, thật ra là người rất đáng yêu. Nhìn xem, nào có hạ cấp lén lút nói xấu trưởng quan, trưởng quan còn sợ mình dọa bọn họ.

Y ngoan ngoãn bị lôi đi, sắc mặt Bạch Nhâm đã hơi có chút biến ảo.

Tổng Tụng lại bị Lệ Tiêu kéo đến một chỗ, bên trong giáo trường rộng lớn, y thấy được một đám nam nhân có chiều cao chín thước, cao lớn vạm vỡ. Bọn họ cơ hồ mỗi người đều có khí thế thái sơn áp đỉnh, trên dưới một trăm người. Tổng Tụng xem ngạc nhiên cực kỳ: "Này, đây là..."

"Đây là một nhánh binh quăng thời gian trước bản vương thu."

Chẳng trách hai phó quan kia lén lút nói nói xấu hẳn, những người này ngày lạnh cũng không mặc nhiều quần áo, mỗi người đều có một thân mỡ, thời điểm rèn luyện tiếng như sấm, còn có người thỉnh thoảng mệt cơ quắp ngã xuống đất.

Tổng Tụng trong nháy mắt nghĩ tới kiếp trước, cái gọi là Phong Vương nuôi binh điên. Dưới tay Lệ Tiêu có một đội binh, gọi là Tháo Thiết. Thời điểm hẳn vừa bắt đầu thu nhận, chọn lựa tất cả người trời sinh lực lớn vô cùng, cốt cách cường tráng, sau đó trải qua một phen huấn luyện, đám người kia càng là hung thần ác sát, cơ bắp cả người cơ hồ đều có thể làm họ giập, lên chiến trường thuận buồm xuôi gió, như Tháo Thiết hung tàn khát máu thành tính, như ma quỷ giáng thế.

Hóa ra, những người này là mô hình Thảo Thiết sao?

Tổng Tụng không nhịn được nói: "Điện hạ nhìn trúng thần lực trời sinh của họ?"

"Người nói trúng trọng điểm." Lệ Tiêu nói: "Lần này giao binh, là vì bọn họ biết ăn."

"..." Dù là Tổng Tụng, nhất thời cũng có chút theo không kịp suy nghĩ của hắn. Lệ Tiêu kéo tay y, nói: "Đám người kia ăn quá nhiều, cho nên khoảng thời gian này vẫn luôn là bản vương tự móc bạc túi trợ cấp quân dụng. Bây giờ lều trại bị thiêu, người nói có đúng là chuyện tốt không?"

Tổng Tụng há to miệng, hồi lâu mới nói: "Chẳng lẽ điện hạ, sớm đã biết có người sẽ..."

Đúng rồi, đại doanh hỏa hoạn buổi tối, làm sao sẽ không có ai thương vong, trừ phi Lệ Tiêu đã biết trước, sớm tránh khởi việc này,

Y bỗng nhiên vỗ tay một cái, hai tay giơ ngón tay cái lên, đôi mắt sáng quắc tỏa sáng, nói: "Chuyện tốt, chuyện cực tốt!"

Năm đó y cũng mơ hồ nghe nói, lúc Lệ Tiêu huấn luyện đội quân này không ai xem trọng, còn tự mình móc rất nhiều bạc, bây giờ có người nguyện ý vì hắn nuôi quân, còn không phải chuyện tốt sao. Đám người kia tuy rằng thân thể cường tráng, nhưng bởi vì ngoại hình không phù hợp thẩm mỹ làm lính mà lần này đi quân doanh của người khác, chỉ sợ sẽ gặp càng nhiều xa lánh. Đã như thế, đây cũng có thể tính là chuyện tốt.

Y không thể chờ đợi được nữa nói: "Điện hạ chuẩn bị khi nào giao binh?"

"Người muốn đẩy tài sản nhà chúng ta ra ngoài?"

"Ngược lại đám người kia là lính của chúng ta, lúc đó ngài còn có thể đi thăm bất cứ lúc nào. Nếu có người bắt nạt họ, người an ủi bọn họ một chút, đám

Thảo Thiết cường tráng này... Ngày sau nhất định sẽ trung thành tuyệt đối với điện hạ."

Đây là chuyện kiếp trước y nghe qua, đám người kia cũng từng cực kì tự ti, mà cho tới nay, chỉ có Lệ Tiêu xem trọng bọn họ. Cho nên sau này bọn họ chỉ nghe một mình Lệ Tiêu điều khiển, cho dù là binh phù cũng coi như cái rắm.

Lệ Tiêu ôm eo y kéo qua, nói: "Tụng nhi nhìn trúng thân thể bọn họ?"

"..." Người này làm sao không chính trực nổi một giây!

Tổng Tụng đỏ mặt muốn lui lại, lại nghĩ đến bảo bảo của mình, lại dấn dấn vào hẳn, mềm giọng nói: "Cường tráng cỡ mấy, cũng không như điện hạ."

Lệ Tiêu thuận thế khom lưng lại đây, phía sau chợt truyền đến một tiếng cắt ngang: "Ha —!"

Đạo Tổng Tụng nhanh chóng lui lại, y quay người đi được hai bước, lại nói: "Đúng rồi, hai ta rõ ràng đang nói chuyện Tổng Thời, làm sao đột nhiên nhắc tới cái này? Chẳng lẽ điện hạ có kế sách gì?"

"Phó Chiêu có nhĩ tử." Lệ Tiêu đi theo bên cạnh y, ý vị thâm trường nói: "Tùng là đồng môn với Tổng Thời, hai người có quan hệ thân thiết."

Tổng Tụng lóe con mắt lên, nhất thời sáng tỏ. Y nhìn Lệ Tiêu, nói: "Ồ ly tình."

Lệ Tiêu: "..."

Ngay lúc này, có người chạy vội tới, nói với Lệ Tiêu: "Thành phòng doanh Đông vệ Đô úy phụng mệnh đến đây lấy binh của chúng ta!"

Lệ Tiêu nói: "Đi xem xem."

"Vương gia!" Lệ Tiêu bỗng nhiên bị gọi lại, Tổng Tụng cùng xoay mặt, chỉ thấy trong ánh mắt người thông báo kia mang theo vài phần ai oán, một đại lão gia, như thể lúc nào cũng có thể sẽ khóc lên: "Chúng ta vẫn luôn cùng ngài

núi đao biển lửa, bây giờ, ngài muốn giao chúng ta ra thật sao?"

Bạch Nhâm đứng cạnh nghe rõ ràng đòi thoại của phu phu vừa rồi, tiến lên hai bước, tiến đến bên tai người kia nói câu gì. Đòi phương đột nhiên đứng thẳng, nói: "Vương gia anh mình —!"

Bọn họ một đường đi tới, phòng thành doanh Đô úy đã lập tức xuống ngựa, thấy Lệ Tiêu là tiến lên hành lễ, giữa hai lông mày mang theo vài phần tiểu nhân đắc chí: "Tham kiến Vương gia, phó tướng quân nói, vì phòng ngừa Vương gia không nở thân binh, lệ sai tuyệt địa(*), đặc biệt lệnh cho hạ quan tự mình đến tiếp."

(nước mắt rơi đầy đất)

Tổng Tụng thâm nghĩ, đợi chút nữa bảo đảm không chắc ai lệ sai tuyệt địa.

Y nhìn nam nhân trước mặt, thần sắc còn có mấy phần u sầu thật, kỹ năng diễn xuất có thể nói thượng thừa. Hắn không để ý tí nào người kia, nhìn qua tâm tình không tốt nói: "Đi gọi binh của Hoàng phó quan tới tập hợp."

Một bên có một phó quan kinh ngạc thốt lên: "Vương gia?!"

Phòng thành doanh Đô úy công công môi, hắn biết Hoàng phó quan trước mặt Lệ Tiêu cũng là người tâm phúc. Hắn biết rõ Lệ Tiêu sẽ không giao tình nhuệ chân chính ra, mà không đáng kể, càng là lính tầm tướng của, càng dễ tẩy não. Đến lúc đó trở lại, đám binh kia xác định lại chính là người của Phòng thành doanh.

Vị phó quan kinh hô xong, một đám người bỗng nhiên đồng loạt hành lễ với Lệ Tiêu, nước mắt lưng tròng hô to: "Vương gia anh mình —!"

Đô úy: "???"

Không phải chứ, phản ứng của đám binh này sai sai.

Chap này 6000 chữ, tui soi từng chữ sắp gãy cả lưng (; —Д—)

Chương 27: Tính số

Mọi người đứng chung một chỗ chờ Hoàng phó quan tự mình đưa chỉ binh đến, trong thần sắc của vị Đô úy đã mờ hồ có mấy phần ngờ vực.

Tại vừa bắt đầu truyền đến từng tiếng bước chân, thanh âm kia chính tề bước đi như thể mang theo lực lượng lời đình vạn quân, tuy rằng chưa thấy người, mà Lưu Đô úy đã thoáng yên lòng một chút. Từ tiếng bước chân xem ra, những người này cũng không tính là quá kém, mạnh mẽ như vậy, ít nhất cũng là trọng binh, chỉ là không biết Lệ Tiêu sao lại cam lòng đem binh như vậy cho hắn.

Phong Vương chợt xoay mặt lại, nói: "Đây là một nhàn binh mà bản vương yêu nhất, các người chiếm lợi rồi."

Lệ Tiêu đem binh quý cho hắn? Chẳng lẽ muốn nhân cơ hội đánh vào trong nội bộ, nhưng cũng không đáng kể, chỉ binh này chờ đến phòng thành doanh, có thể đánh loạn thì đánh, đánh không loạn thì thuận hóa, thuận hóa không được còn có thể tìm chút nguyên cớ cho chúng đi chịu chết. Hắn lại cười nói: "Vương gia phó thác, Đông vệ ta tự nhiên dùng hết khả năng."

Người bên cạnh bỗng nhiên đẩy hắn một cái: "Đô úy, người, người xem..."

Chuyển hướng đến trước, một nam nhân mặt mày sắc bén dẫn theo một đội người chậm rãi quay lại, trên dưới một trăm kẻ tai to mặt lớn, tráng sĩ bước chân mạnh mẽ chính tề đi tới, chấn động đến mức mặt Đô úy nhất thời tê rần.

Hắn trợn mắt ngoác mồm nhìn chỉ binh này, đây này có thể gọi binh sao? Hắn còn chưa từng thấy binh nào lực lượng thành như vậy! Bụng kia lắc lư, đây không phải là cơ bắp, đó là mỡ mập!!! Đây là binh? Đây rõ ràng là một

đám mở lợn!!

Người bên cạnh Lệ Tiêu đều mặt căng thẳng, Tống Tụng cũng thần sắc nhàn nhạt, chỉ có trong mắt mờ hồ tiết lộ mấy phần ý cười, mà Lệ Tiêu thủy chung thần dung lãnh túc. Vị Hoàng phó quan nhàn nhàn chân đi tới, hàn nhĩ lễ với Lệ Tiêu: "Bẩm báo Vương gia, Thảo Thiết tổng cộng chín mươi sáu người tới."

Đại hán đứng ở trên thảo trường cùng nhau nhìn về phía Lệ Tiêu. Hắn cất bước tiến lên, giọng cũng không lớn bao nhiêu, lại truyền khắp toàn bộ thảo trường: "Các huynh đệ, bây giờ đại doanh Kim Vũ bị cháy, bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn là cho huynh đệ tá túc chỗ khác, mà không cần lo! Phó thống lĩnh Phòng thành doanh Đông Vệ Phó Chiêu là người nói chuyện giữ lời, hắn đã đồng ý cho các người đến, một sợi tóc cũng không rụng lại giao về! Bằng không sẽ giao đầu sinh tử với bản vương ở đại nội, dùng làm bàn giao!"

Lưu Đô úy tiến hai bước lên: "Không phải..."

Phó quan bên người Lệ Tiêu đè lại lòng ngực của hắn đẩy về. Lưu Đô úy bị bản lĩnh mở mắt nói láo của Lệ Tiêu làm kinh sợ. Người đây là giao binh, người nghĩ giao một đám miệng còn hơi sữa hay sao?! Còn muốn Đông Vệ doanh chúng ta cho người một sợi tóc cũng không thiếu??! Còn có, lúc nào Phó thống lĩnh chúng ta muốn quyết đấu với người! Ai chẳng biết người điên lên lục thân không nhận, làm sao có khả năng đáp ứng chuyện như vậy!!

Nhưng hắn không nói ra được, nếu như phản bác Lệ Tiêu, đã nói lên bọn họ có ý đồ riêng, một khi cổ giải thích, vụ đại doanh Kim Vũ bị cháy sẽ tràn lên mặt nước.

Lệ Tiêu dường như hoàn toàn không chú ý tới động tĩnh phía sau, lại nói xong, một ít đại hán xì xào bàn tán. Lệ Tiêu cho bọn họ một ít thời gian, lại nói: "Các huynh đệ!"

Xung quanh yên tĩnh lại, giọng hắn vang ở bên tai: "Ta cùng với Phó thống lĩnh trong ngày thường giao tình không tệ, các người đi thì coi nơi ấy như nhà mình! Yên tâm lớn mật ăn, yên tâm lớn mật uống! Dường sức chỗ tốt,

luyện khỏe thể năng! Chờ khi về, để huynh đệ đội khác nhìn với cặp mắt khác xưa, có được không?!"

Giọng hắn hiển hách mạnh mẽ, mang theo một luồng tin phục cùng động viên làm cho không người nào có thể chống cự. Nhóm Thảo Thiết từ lúc vào doanh Kim Vũ đã bị xem như heo, mỗi người đều muốn xây nên một mảnh trời, ngày hôm nay bị nói phải đưa đến doanh khác, vốn đang có chút oán hận, giờ khắc này đột nhiên nghe lời hắn, một ít người đầu óc thông minh đã hiểu gì đó. Lúc này có người giờ nắm đấm lên: "Được! Nhất định không phụ sự phò thác của Vương gia!"

"Không phụ sự phò thác của Vương gia!"

Lưu Đô úy sắc mặt trắng bệch nhìn đám người kia, uy thác cái gì mà uy thác! Các người đám người kia nhìn là biết chỉ ăn không làm! Lệ Tiêu đến cùng nghĩ thế nào, bọn họ muốn cho đám người kia đi ăn nghèo Đông Vệ sao?!

Hắn bước ra, khẽ cười nói: "Vương gia..."

Lời còn chưa ra khỏi miệng, Lệ Tiêu lạnh lùng nghiêm nghị nhìn lại, ngữ khí âm trầm: "Người đối với binh của bản vương, có thành kiến gì?"

Hắn vừa nói xong, nghe vào tai Thảo Thiết là đang bao che khuyết điểm. Vì chỗ dựa của họ, trên thảo trường nhất thời dồn dập nhìn chằm chằm tập trung Lưu Đô úy, làm hắn nuốt lời xuống, "Không, ta thấy dưới tay Vương gia lại có... binh kình người như vậy, không hổ là mắt sáng."

Trước kia Lệ Tiêu đã tránh chấp với Đông Vệ trên cung điện, Hoàng đế cũng đã phê chuẩn, chỉ binh này, bây giờ bọn họ không muốn cũng phải muốn, còn không thể kén cá chọn canh. Dù sao bọn họ vốn muốn binh của Lệ Tiêu, lúc này nếu yêu cầu đổi binh, thì coi như xé rách da mặt.

Lệ Tiêu cười nhạt, lại nói: "Hoàng Tịch nhận lệnh!"

Hoàng phò quan tiến hai bước lên: "Vương gia xin sai bảo."

"Lần cùng người đến Đông Vệ doanh, Thao Thiết vẫn như cũ giao cho người huấn luyện. Dĩ nhiên, chúng quy là sân bãi của người khác, các người dạy bảo khẳng định có nhiều bất tiện, chủ yếu nhất vẫn là phải ăn ngon uống ngọt, ghi nhớ kỹ bảo vệ tốt quy củ! Chờ bản vương tự mình đi đón các người."

Hoàng phó quan nhất thời hiểu rõ, Thao Thiết này khả năng không chỉ bị xa lánh, sân huấn luyện cũng có thể sẽ bị tước đoạt, bảo vệ tốt quy củ là không được cho người Đông Vệ doanh tùm túc mượn cơ hội gây chuyện. Chờ bản vương đi đón các người là trước khi hẳn đến không thể tự ý về. Hẳn theo Lệ Tiêu nhiều năm như vậy, cấp tốc thăm dò rõ ràng ý trong lời của hẳn, nói: "Tuân lệnh!"

Đoàn người menh mông cuồn cuộn đi ra ngoài, khuôn mặt dễ nhìn của Lưu Đô úy đã biến thành muôn tia nghìn hồng. Mọi người nhìn theo bọn họ rời đi, người chung quanh lập tức đưa ánh mắt đặt ở trên người Tổng Tụng, dồn dập hàn hỉ. Tổng Tụng khẽ mỉm cười, Lệ Tiêu đã đi lại đây: "Không được hù dọa Vương phi, đi đi, nên làm gì thì đi làm đi."

Tại Kim Vũ doanh, lời Lệ Tiêu nói là thánh chỉ, mọi người dồn dập nghe lệnh rời đi.

Tổng Tụng bị hẳn lời kéo đi một đường, nhìn thấy nam nhi uy phong lẫm lẫm chính tề cảm thương huấn luyện, lòng mơ hồ cảm thấy kiêu ngạo quốc gia cường thịnh.

Trong Phó phủ, Phó Chiêu mới chơi chìm xong, quay lại uống một hợp nước, hỏi hạ nhân: "Minh nhi đâu?"

"Công tử hôm nay uống rượu với đồng môn, vẫn chưa về."

Phó Chiêu chỉ tiếc mài sắt không thành kim mắng một tiếng: "Đồ vô dụng, Đông Vệ doanh bên kia có tin tức không?"

"Vẫn chưa có..." Bên này hạ nhân vừa nói xong, bên kia đã có người chạy tới

thông báo: "Phó thống lĩnh, không xong, Lưu Đô úy từ tay Phong Vương nhận một đám mỡ lợn!"

"Cái gì?" Phó Chiêu cau mày nói: "Cái gì mỡ lợn, nói rõ hơn một chút."

"Đây, ngài, ngài xem xem là biết..."

Trên dưới một trăm hán tử mỡ lợn chiều cao chín thước, bắt kể là Kim Vũ doanh hay là Đông Vệ doanh, đều phì thườg... độc thụ nhất xi(*).

(độc đáo)

Phó Chiêu đuổi đến đại doanh vừa thấy được cái này thì chấn động, thần sắc vắn vẹo nói: "Lệ Tiêu, hấn chơi ta?!"

Đám này cũng tính là bính?!

Hoàng Tinh nhàn nhàn chân đi tới, hầnnh lễ với hấn, nói: "Phó thống lĩnh, chúng ta đã đói, xin hỏi chúng ta ở đây lúc nào ăn cơm?"

Xung quanh trong nháy mắt vang lên tiếng bụng kêu liên tiếp, Phó Chiêu nhìn đám đại hán trước mặt xoa bụng nhìn mình, cũng hoài nghi họ có phải cũng muốn ăn mình hay không.

Bên này, Tổng Tụng cùng Lệ Tiêu ngồi xe ngựa Vương phủ, không nhìn được nói: "Bạn họ thật sự ăn rất nhiều?"

"Nam nhân trong quân doanh đều ăn rất nhiều, bính quân một người lính một tháng đại khái hai thạch, đây là tính cỡ cung cấp có thịt có mỡ, nếu trên đường hầnnh quân điều kiện gian khổ, một người một tháng cần thêm ba thạch ba đấu. Mà Tháo Thiết dưới tình huống có thịt, bính quân một người một tháng cần khoảng năm thạch, cũng là một người một ngày phải ăn một đấu sáu thăng trở lên."(*)

(thạch, đấu, thăng: đơn vị đo lường cổ đại)

Lệ Tiêu hiểu rõ trại lính như thế, trong đôi mắt Tổng Tụng có mấy phần ánh sáng sùng bái, "Vậy lần này đi Đông Vệ doanh, chúng ta một tháng có thể tiết kiệm 480 thạch lương thực."

"Quân địch thì lại thiệt thòi 480 thạch." Lệ Tiêu nói: "Tụng nghĩ tính toán nhanh như vậy?"

"Đầu óc ta tốt." Tổng Tụng có chút đắc ý, Y khoảng thời gian này được Lệ Tiêu nuôi không chỉ sức khỏe tốt, tính cách cũng dần dần có mấy phần kiên ngoan. Lệ Tiêu nhìn mặt y, chợt bỗng nhiên cũng không biết tinh thần trôi dạt đến chỗ nào. Tổng Tụng hậu tri hậu giác bỏ tay ra, nói: "Chúng ta tối về ăn gì?"

"Bản vương không kén chọn."

Bầu không khí bên trong xe ngựa tựa hồ vì điệu, Tổng Tụng vén màn xe ngựa lên nhìn ra ngoài, nhìn thấy một công tử say rượu lảo đảo từ bên trong Phúc Hương Lâu đi ra, đang muốn nói có muốn đi ra ngoài ăn một bữa cơm hay không, nam nhân phía sau bỗng nhiên nghiêng người, một tay chống ở bệ cửa sổ, khí tức nam tính cường liệt từ phía sau lưng bao vây y. Lông mi Tổng Tụng chớp chớp, theo bản năng giảm bớt cảm giác sự tồn tại của mình.

Xe ngựa chậm rãi chạy qua, Tổng Tụng chậm rãi giương mắt nhìn Lệ Tiêu, bốn mắt nhìn nhau. Lệ Tiêu lại hỏi: "Muốn hôn?"

"..." Tổng Tụng đẩy hấn trở lại, nói: "Không muốn."

"Kiêu căng." Lệ Tiêu cười y, Tổng Tụng nhíu mày lại, có chút muốn phản bác, mà trên mặt lại đột nhiên có cảm giác mềm mại từ bên tai. Y không nhìn được xoay mặt đi, không muốn để ý đến hấn.

"Tiểu công tử say rượu vừa rồi là nhi tử của Phó Chiêu, bằng tuổi Tổng Thời."

"Hấn nhìn như thường xuyên đến Phúc Hương Lâu uống rượu, chúng ta trước đây đến ăn cơm, ta cũng chú ý."

"Đâu chỉ uống rượu, hẳn còn đã từng tránh cô nương với Tổng Thời."

Tổng Tụng bật cười, xoay mặt nhìn Lệ Tiêu, nói: "Cái này người cũng biết?"

"Biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng." Lệ Tiêu nói: "Vị cô nương kia là nữ nông gia, bán củ cải trên đường bị bọn họ coi trọng, hai người đuổi tới nhà cô nương kia lấy lòng."

Tổng Tụng tiếp lời: "Tần thị tất nhiên là nhìn không lọt nông gia nghèo rớt mồng tơi, Phó Chiêu thân là thống lĩnh Đông Vệ doanh, nếu có mưu đồ với quân doanh chúng ta, nói rõ người này không phải là không màng danh lợi. Bởi vậy suy luận, hẳn cũng sẽ không cho Phó Minh lấy một nữ nông gia không có quyền thế."

"Nói rất đúng."

"Nếu Tổng Thời không được đến tay, vận mệnh chỉ có thể bị Phó Minh chường không. Nếu như Phó Minh từ bỏ, nàng có thể được phép tìm được một phu quân tốt. Nếu như Phó Minh không buông tay, chờ đợi nàng hoặc là đi vào phủ thành nhiếp, hoặc là...."

Tổng Tụng nhìn về phía Lệ Tiêu, nói: "Phó thống lĩnh nếu hi vọng Phó Minh có thông gia, tuyệt đối sẽ không để cho hẳn cưới nhiếp. Mà tình yêu thiếu niên không thể nói cắt là cắt. Nếu như ta là Phó thống lĩnh, ta sẽ..."

Y làm thủ thế, Lệ Tiêu gật đầu, nói: "Không sai, nữ nông gia kia bị ném vào thùng lũng, bị sỏi hoang gặm chết."

"Tổng Thời sớm dừng tay, kết quả ma xui quý khiến nữ hài kia lại bị Phó Minh dây dưa chết, nhất định hận thấu xương Phó Minh. Lần này ta đánh Tổng Trân, lại chọc giận hẳn, hẳn tất nhiên sẽ nhằm vào Phúc Hương Lâu ra tay, như vậy có thể một hòn đá hạ hai con chim."

"Cần phải người theo dõi?"

Tổng Tụng nở nụ cười trả lời, lại nói: "Chỉ là nếu muốn hoàn mỹ thúc đẩy việc này, tất nhiên còn cần một ít trợ lực."

Lệ Tiêu đang hoàng trịnh trọng chấp tay: "Làm phiền Vương phi."

Tổng Tụng cũng giả vờ giả vịt: "Nhất định không phụ sự phó thác của Vương gia."

Tác giả có lời muốn nói:

Ngốc ngốc: Điên điên buộc ta làm chuyện xấu nha!

Chương 28: Kiên cường

Trong Tổng phủ, thương thế của Tổng Thời đã khởi hẳn, chuẩn bị xuất môn tản bộ. Nói là tản bộ, kỳ thực trong lòng hẳn đã có tính toán. Từ sau khi Tổng Tụng rời khỏi Tổng phủ mang đi không ít tài sản, bởi vì trước đó giá lễ của Phó Hương từ lâu bán thành tiền không ít, phủ Quốc công trong âm thầm bù đắp không ít.

"Thằng tiện chủng đó, thậm chí ngay cả Phúc Hương Lâu cũng đoạt đi rồi!" Hẳn mặt âm trầm một đường đi về trước, rõ ràng chỉ mới đáng dấp thiếu niên, lại như là hung thần chuyển thế, chuyển qua chỗ ngoặt, chợt có một kẻ không có mắt kéo lấy hẳn: "Tiểu công tử quý giá quá, xem ngài giàu có như thế, trong nhà khẳng định có không ít chuột đúng không?"

Mặt Tổng Thời tối sầm lại, "Cút xa một chút."

"Mua một bao thuốc đi." Ông lão kia nói: "Tiểu lão nhân thật sự là hết cách, nữ nhi trong nhà bị bệnh, không có tiền mua thuốc, chỉ có thể lấy thuốc chuột tổ truyền tự chế ra, nhưng nhà nghèo căn bản không có chuột. Công tử, xin ngài thương xót, mua một bao thuốc chuột đi!"

"Các ngươi sững sờ làm gì? Đánh chết lão già này cho ta!" Gia đình phía sau Tổng Thời nhánh chân đi ra, ông lão kia vừa thấy điệu bộ này, lập tức mặt trắng bệch, lòng bàn chân bôi dầu chuồn đến là nhánh. Tổng Thời nhìn thân ảnh chạy trời chết, hơi hơi cảm giác mình thờ phào nhẹ nhõm.

Hẳn tiếp tục đi về phía trước, một đường đến Phúc Hương Lâu. Hẳn lại lại gặp được ông lão kia, quần lấy không phải ai khác, chính là Tổng Tụng: "Vị công tử này, ta xem ngài mắt ngọc mày ngài quần áo bất phàm, trong nhà khẳng định rất nhiều lương thực, nuôi không ít chuột. Công tử, đây là thuốc chuột tổ truyền nhà ta, bảo quần thuốc sạch chuột trừ, làm kho lúa từ đây

sạch sành sành, không còn con chuột nào! Công tử, mua một bao đi!"

Tổng Thời trốn ở bên cạnh, nhìn thấy Tổng Tụng từ trong tay gã sai vặt bên người nhận bạc, đưa cho ông lão kia, ngữ khí ôn hòa nói: "Lão nhân gia, đây là chỗ ăn cơm, ngài muốn bán thuốc qua bên kia, cũng đừng không cần thận vẩy ra làm khách của tiểu điếm chúng ta đứng phải, vậy chúng ta nhẩy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Lão già nói cảm ơn liên tục, nói: "Thuốc, thuốc cho ngài."

"Được rồi." Tổng Tụng nhận, được người đỡ lên xe ngựa, chậm rãi rời đi.

Tổng Thời đi ra, nhìn chằm chằm lão đầu bán thuốc kia, một mặt suy tư. Đột nhiên, hắn xoay mặt thấy một bóng người quen thuốc, người kia lão đảo từ bên trong chạy đến, hai má uồng ửng đỏ, vẫn còn đang ngẩng đầu rót rượu vào miệng.

"Phó Minh..."

Bên cạnh hắn có một phụ nhân chen miệng nói: "Phó công tử này ba ngày hai lần đến Phúc Hương Lâu uống rượu, lần trước ở trên phố lớn ấy, ta còn nghe được hắn gọi tên một nữ nhi nói xin lỗi nàng cái gì, đáng thương quá."

Mặt Tổng Thời nhất thời trầm xuống.

Tổng Tụng thừa dịp xe ngựa trở lại, trên đường vào một túm lâu, lúc đi ra bỗng nhiên bất ngờ gặp một người. Y lúc này cười nói: "Lục hoàng đệ."

Người kia là Lục hoàng tử Lệ Vân, hắn thấy thế cũng xuống ngựa, chấp tay lễ lẽ với Tổng Tụng: "Đại hoàng tẩu, hoàng tẩu đây là..."

"Ta bây giờ tiếp nhận Phúc Hương Lâu, đang đi thị sát." Tổng Tụng nói: "Lục hoàng đệ là...?"

"Ta bây giờ ở Đại Lý tự học pháp án, lần này có người báo án, đang muốn ra khỏi thành đi điều tra tình huống."

"Cái này cũng là ta đường đột." Tống Tụng vội tiến: "Đi đường cẩn thận."

Lệ Vân thối lui với y, phi ngựa tiếp tục đi, Tống Tụng cũng lần thứ hai ngồi lên xe ngựa.

Lệ Vân một đường tiến về phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy có một lão già đang bị mấy người đâm đá. Hắn hơi nheo mắt, bước nhanh xuống ngựa, mắng: "Dừng tay!"

Mấy người kia là binh sĩ tuần thành, thấy hắn vội vàng hành lễ. Lệ Vân ghé mắt bảo thủ hạ nâng người kia dậy, trầm giọng nói: "Tại sao đánh đập người già?"

Mấy người hành lễ trước, giải thích: "Cũng không trách chúng ta... Là tên này, la hét bán thuốc chuột khắp nơi, bán đến cả cửa tửu lâu, đây là vài chủ quán bảo đuổi."

Lão già bán thuốc chảy nước mắt đứng ở bên cạnh, cùng lúc xe ngựa Tống Tụng dừng lại, lộ đầu nhẹ giọng nói: "Bên ta mới ở Phúc Hương Lâu cũng thấy ông già này, còn đặc biệt nhắc nhở đừng tiếp tục đến cửa tửu lâu bán thuốc."

Lệ Vân cau mày liếc mắt nhìn ông già, nói: "Tuy nói bán thuốc chuột, đến cửa tửu lâu xác thực không thích hợp, nhưng các người cũng không thể đánh đập bách tính. Quay về mỗi người lĩnh mười gậy, lát nữa bốn cung sẽ đích thân đi tuần tra doanh xác nhận."

Mấy binh sĩ vội vàng tạ ân lui ra, ông già kia cũng khóc sướt mướt nói: "Đa tạ Lục điện hạ! Điện hạ, lão nhân cũng là thực sự hết cách, trong nhà có một nữ nhi bệnh nặng liệt giường, ta cũng chỉ có mấy gói này, nhà nghèo không có chuột, ta chỉ có thể đến đây thử vận may, xem có thể bán chút ngân lượng, chữa bệnh cho nữ nhi không!"

Lệ Vân liếc mắt, hạ nhân bên người lập tức tiến lên, nói: "Lão nhân già đứng lên trước, ta đưa ngài đến y quán khám, lại theo ngài đi thăm nữ nhi. Nếu

như chỉ thiếu bạc, điện hạ chúng ta nhất định sẽ giúp tới cùng."

"Đa tạ, đa tạ điện hạ!" ông lão lấy thuốc ra, nói: "Điện hạ, đây là thuốc, bảo đảm sạch chuột, không sinh chuột con, từ đây kho lúa nhà ngài khẳng định sạch sành sanh!"

Lệ Vân nhận lấy thuốc, ánh mắt còn nghi vấn, chợt nghe Tống Tụng nói: "Cõi đời này nhiều người đáng thương như vậy, điện hạ chẳng lẽ muốn mỗi người đều lo đến cùng?"

"Đại hoàng tẩu chê cười." Lệ Vân nhìn thuốc trong tay, nói: "Ta chẳng qua là cảm thấy lão hán kia làm việc hơi khờ trơ, nào có bán thuốc ở cửa tửu lâu nhà người ta, cho nên phải người đi vào thăm dò thăm dò hư thực thôi."

Tống Tụng suy tư, bỗng nhiên cầm thuốc trong tay ném lại, nói: "Nếu ông lão này có kỳ lạ, vậy thuốc ta mới mua cũng không thể lưu lại, làm phiền Lục hoàng đệ hỗ trợ xử lý."

Lệ Vân xem hai bao thuốc trong tay, bối rối một chút, nghe Tống Tụng nói: "Ta còn phải đi tửu lâu khác xem món mới, đi trước một bước."

"Đại hoàng tẩu đi thông thả."

Lệ Vân ném thuốc cho người bên cạnh, nói: "Trở về thử xem hiệu quả."

Tống Tụng vội vàng quản lý việc kinh doanh của mình, liên tục mấy ngày ngồi xe ngựa mới eo đau lưng. Ngày hôm đó Lệ Tiêu về đến phủ, vừa vặn nhìn thấy y nằm lỳ ở trên giường, trở tay xoa hông mình. Hắn cất bước đi lên, nói: "Sao không tìm nha hoàn đến xoa?"

"Ta không thích người khác chạm vào ta." Nửa bên mặt Tống Tụng bị áp trên gối, trơ mắt nhìn Lệ Tiêu. Hắn nhận được tin tức, tiến lên ngồi xuống, nói: "Xem ra muốn vì phủ hỗ trợ."

Hắn vừa mới động tay, Tống Tụng lại bò dậy: "Không dám phiền điện hạ hỗ trợ, ta làm một chút là được rồi."

Y dứt lời, cầm hai cái gối đệm dưới eo, sau đó nằm xuống, nói: "Như vậy cũng rất thoải mái."

Lệ Tiêu nhìn tư thế của y, liếm môi một cái, nói: "Người... Hay là ta tới giúp người đi."

Tống Tụng nhìn hắn, nói: "Điện hạ cũng đau thắt lưng?"

"Bản vương cả ngày vội vàng luyện binh, không nhàn rỗi như người, nào có bệnh này." Lệ Tiêu nói: "Lấy gối ra, nằm úp sấp."

Tống Tụng ngoan ngoãn bỏ gối ra mới nằm úp sấp. Hai tay Lệ Tiêu nắm bả vai của y, trượt một đường, lưng đau nhức nhất thời được giảm bớt, xương cốt được xoa làm Tống Tụng bắt đầu buồn ngủ. Y mềm giọng nói: "Điện hạ từng học xoa bóp?"

"Lần đầu tiên." Ngón tay cái Lệ Tiêu xẹt qua sau gáy y, dè lại huyết vị nhào nặn, từ từ trượt xuống phần lưng. Tay hắn nặng nhẹ có độ, Tống Tụng thực sự quá thoải mái, cũng bởi vì hắn nói lần đầu nên cảm thấy ngọt ngào, nhìn không được nhíech miệng lên, nhắm hai mắt lại.

Lệ Tiêu cup mắt nhìn y, thò tay xoa xoa vành tai y: "Tụng nhỉ?"

Đúng là đang ngủ.

Hắn cười khẽ một tiếng, xoa bóp cho y một lát, sau đó kéo chăn đắp cho Tống Tụng, đứng dậy muốn rời khỏi, chợt bị tóm lấy tay. Cúi đầu nhìn, đôi mắt Tống Tụng đã sắp không mở ra được, nhưng ngón tay lại nhẹ nhàng ôm lấy hắn, tựa hồ lưu luyến không rời: "Điện hạ... Thật sự phải cùng ta, tương kình như tân sao?"

"Lẽ nào Tụng nhỉ muốn củi khô lửa bốc với bản vương?"

Tống Tụng buồn ngủ cũng không biết hôm nay ngày gì, mà gần đây cho dù là nằm mơ, cũng hầu như muốn như vậy như vậy cùng Lệ Tiêu, "Ngài bây giờ

còn muốn đi đâu nữa?"

Lệ Tiêu nhìn mặt y bởi vì nằm úp sấp mà đê ép biến hình, trắng mịn như thế có thể bám ra nước, ngồi lại, nói: "Không đi đâu cả."

Tống Tụng há miệng, lông mi run lên, mí mắt đột nhiên mở ra, nỗ lực miễn cưỡng lên tinh thần, sau đó nghiêng người lăn qua. Chờ Lệ Tiêu nằm ở bên cạnh y, y lăn qua, mềm giọng nói: "Chờ làm xong chuyện Tống Thời, điện hạ phải thưởng ta chút ngon ngọt mới được."

Lệ Tiêu cong môi, nói: "Thưởng cho bản vương người cũng không cho, còn muốn ngon ngọt?"

"Đâu có không giống nhau... Lần này, ta tính là lập công."

Lệ Tiêu không nhìn được cúi đầu, chặn trán của y, nói: "Cái này còn gọi là lập công?"

Tống Tụng dùng đầu cọ cọ hấn: "Ta không quản... Ta muốn ngon ngọt."

Lệ Tiêu bị y cọ cọ ý cười sâu sắc thêm, hai tay ôm chặt y, thấp giọng nói: "Kiêu căng."

Tác giả có lời muốn nói:

Ngốc ngốc: Nghe nói hôm nay Tống Thời có thịt ăn? Được nữa!

Chương 29: Cổ cừu oán

Tống Tụng kỳ thực không quá thích Lệ Tiêu nói y kiêu căng, nhưng khi Lệ Tiêu dùng giọng ôn nhu trầm thấp mà sùng nịch như vậy nói hai chữ này ra, y đột nhiên cảm thấy trái tim của mình muốn tan ra.

Y không dám dây dưa với Lệ Tiêu, cũng thật sự buồn ngủ, mặt vùi vào ngực hắn, rất nhanh đã ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, nhớ lại tối hôm qua, còn như là giấc mộng.

Nam nhân nằm bên cạnh bỗng nhiên ôm sát y một ít, "Tụng nhi mệt mỏi thì cần thận ở nhà nghỉ ngơi đi, hôm nay không nên chạy khắp nơi."

"Nhưng ta..."

"Nghe lời."

Tống Tụng ngẩng mặt đảo ửng liếc mắt nhìn hắn, thu hồi tầm mắt, thấp giọng nói: "Ừm."

Y cố thể nghỉ ngơi, Lệ Tiêu lại không thể.

Y dậy cùng ăn điểm tâm với Lệ Tiêu, sau đó đến noãn phòng ngắm hoa, tưới chút nước, trở lại phòng ngủ, mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới buổi chiều, chợt nghe có người gọi y: "Vương phi, Vương phi, ngài tỉnh chưa?"

Tống Tụng đột nhiên giật mình mở mắt, vén màn giường nói: "Chuyện gì?"

Tê Hảo Vận nói: "Không xong, Phúc Hương Lâu xảy ra vấn đề rồi, chết người."

Tổng Tụng vội vàng bắt đầu đi giày, nói: "Nhânh đi chuẩn bị xe."

Bánh xe ngựa đi đến trước cửa Phúc Hương Lâu, Tổng Tụng có chút hốt hoảng từ phía trên đi xuống, nghiêng mặt đi tới, đã có quan binh phong tỏa từ lâu, nhìn thấy y thì chào: "Vương phi vạn an, hôm nay ở đây xảy ra án mạng, không mong đụng phải ngài."

"Sao, chuyện gì xảy ra?" vành mắt Tổng Tụng cũng đỏ. Y vốn tính xảo, được Phong Vương vẫn cứ nuôi ra mấy phần yêu kiều, vành mắt ứng hồng đặc biệt khiến người triu mến. Vừa mới tiếp nhận Phúc Hương Lâu không lâu đã xảy ra chuyện như vậy, quan binh cũng có thể hiểu được, nói: "Người chết can hệ trọng đại, đã thông báo cho Đại Lý tự, sau sẽ có người đến, Vương phi nên quay lại xe ngựa chờ tin tức đi."

"Rốt cuộc là, là ai?" Tổng Tụng mặt căng thẳng, Phúc Hương Lâu này đều là quý nhân, vạn nhất chết là quan lại nào... Nước mắt của y đảo quanh vành mắt, quan binh vừa muốn mở miệng, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến. Tổng Tụng kinh hoàng ngẩng đầu, nhìn thấy một người mặc khôi giáp dừng ngựa ở trước mắt, ánh mắt của hắn đối diện với mắt đầy nước mắt của Tổng Tụng, hàm răng mạnh mẽ cọ xát, tung người xuống ngựa bước nhânh đi tới, âm thanh mang theo kìm chế không nổi ý run: "Nhi tử của ta..."

"Phó thống lĩnh binh tinh đừng nóng, người Đại Lý tự lập tức tới ngay."

Phó Chiêu làm sao có khả năng binh tinh được?!

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn Tổng Tụng. Cả người Tổng Tụng run lên, cúi đầu lùi về sau, nhìn qua là biết công tử kiều nhược, không hề có lực công kích. Phó Chiêu bỗng nhiên quay người, vung chưởng đánh binh sĩ trước mắt: "Cút ngay!"

"Phó thống lĩnh!"

Mấy người cùng đi vào theo.

Lệ Vân giục ngựa đến, đứng dịp thấy Tống Tụng lắc lư, được tiểu tư bên người miễn cưỡng đỡ lấy. Hấn xuống ngựa, bước nhanh đi tới: "Trời rất lạnh, đại hoàng tẩu thân thể yếu đuối, đi về trước đi."

"Lục hoàng đệ..." Tống Tụng cố gắng trấn định, mà sắc mặt tái nhợt đáng sợ, lông mi dài đã bị nước mắt bao hàm ra ẩm ướt. Y hần hể với Lệ Vân một cái: "Lục điện hạ, việc này tất nhiên có người muốn Phúc Hương Lâu của ta không tiếp tục mở được, người làm ơn nhất định phải tìm ra hung thủ, cho Phúc Hương Lâu một công đạo."

Lệ Vân kéo cổ tay y nâng người dậy, nói: "Việc này chỉ sợ sẽ không phải ta phụ trách, ta đến đây chỉ xem tình huống, còn lại còn phải giao cho quan lại khác xử lý."

Tống Tụng lập tức nói: "Mấy ngày trước đây ông già bán thuốc, ông ta khẳng định không có lòng tốt, tất nhiên là tòng..."

Y cực kỳ giống cái gì cũng có thể thử khí tuyệt vọng.

"Đại hoàng tẩu..." Lệ Vân bắt đầu nói: "Lão già kia ta đã điều tra rõ ràng, đúng là cùng đường mặt lộ mới ra ngoài bán thuốc. Nữ nhi của ông ta hai ngày này còn ở y quán, đại hoàng tẩu không nên suy nghĩ bậy bạ. Không bằng đi về trước, nếu như có cái gì phải điều tra, tất nhiên sẽ tới phủ quấy rầy."

Lại tiếng vó ngựa truyền đến, Lệ Vân chào một tiếng: "Đại hoàng huynh."

Lệ Tiêu gật gù đầu với hấn, kéo tay Tống Tụng lại, nói: "Đi về trước."

"Nhưng từ lâu này là mẫu thân ta..."

Y nói còn chưa dứt lời, có lẽ là ý thức được mình ý vào Lệ Tiêu sủng ái quá mức, y xoa xoa nước mắt, ngoan ngoãn xoay người lên xe ngựa.

Ngồi ở trong, y bình tĩnh lau khô nước mắt ở khóe mắt, thần sắc cũng đã không còn hoảng loạn.

Lệ Tiêu nói với Lệ Vân: "Việc này ta cũng không tiện nhiều lời, các người cố gắng phá án, sớm ngày tra ra hung thủ cho gia quyền một câu trả lời."

"Hạ quan tham kiến Vương gia." Trong tửu lâu truyền đến động tĩnh, Phó Chiêu đỡ mắt lên nhìn hấn, nói: "Lâu này vương phi quản lí, hai ngày trước hạ quan mới thu một chỉ binh từ chỗ Vương gia, chắc chắn hai chuyện này không thoát khỏi liên quan đúng không?"

Ánh mắt Lệ Tiêu mơ hồ có mấy phần lạnh lẽo âm trầm: "Phó thống lĩnh, nói chuyện phải có chứng cứ, khõe miệng lưỡi nhơn, không phải là chuyện cần làm của một mệnh quan triều đình."

Phó Chiêu run môi lên, Lệ Tiêu cũng không quay đầu lại lên ngựa, ra lệnh: "Hồi phủ!"

Phó Chiêu nắm chặt nắm đấm, Lệ Vân nói một tiếng: "Nén bi thương." Rồi đi theo những người còn lại cùng đi vào. Phó Chiêu hít sâu một hơi, được hạ nhân đỡ lấy. Hấn nói: "Việc này, quyết không thể chỉ nghe tin Đại Lý tự."

Tra án Tổng Tụng tạm thời không tham dự, y mặc dù là chủ nhân của Phúc Hương Lâu, mà thân phận lại hết sức cao quý, vì vậy Đại Lý tự nhất định phải từ hòa kẻ và trừ phòng thẩm tra.

Tổng Tụng lần này vội vã xuất môn không giữ ẩm, về đến nhà thì nhiệm phong hàn, Lệ Tiêu đi sau vào cửa, y đang ho khan không ngừng. Nam nhân từ trong tay nha hoàn bưng thuốc, đi tới chỗ y, cau mày nói: "Vì sao không quan tâm sức khỏe mình?"

"Tửu lâu của ta có người chết, ta sợ muốn chết, nào còn có thời gian rảnh rồi bợc quần áo từng tầng từng tầng." Môi y tái nhợt dựa vào đầu giường, ánh mắt lại lóe ánh sáng giảo hoạt, đưa tay nói: "Ta tự uống."

"Không được lộn xộn." Lệ Tiêu ngồi bên giường, múc một muống thuốc, thổi thổi, nói: "Thuốc phong hàn, không quá đắng."

Môi không có huyết sắc của Tống Tụng kẻ sát vào muối men trắng, nước ấm chảy vào đầu lưỡi, lông mày nhất thời nhíu lại, dù cho không đắng, cũng không dễ uống.

Lệ Tiêu cười cười, cầm mút từ bên bàn đưa tới, Tống Tụng lắc đầu nói: "Ta uống hết một hơi mới ăn."

Y lại muốn đoạt bát, lại bị Lệ Tiêu lần thứ hai né tránh: "Khó uống như vậy?"

"Đương nhiên khó uống." Bởi vì phông hàn, giọng y có chút khàn, mũi không thông khí, vì vậy kèm theo mấy phần giọng mũi nghèn nghẹn, nghe vào càng giống như nũng nịu. Ánh mắt Lệ Tiêu chuyển thâm, giọng khàn khàn: "Có đắng cùng ăn, có nặn cùng chịu."

Tống Tụng còn chưa phản ứng lại, thấy hấn ngậm một muỗng thuốc, nghiêng người tiến tới gần, mớm thuốc tự nhiên không chỉ là mớm thuốc. Tống Tụng nuốt xuống, rất nhanh run rẩy ở đầu môi làm y quên vị cay đắng, mãi đến tận khi uống xong bát thuốc, hai má Tống Tụng cũng nhiễm đỏ ửng, môi cũng không tái nhợt như ban đầu.

Y sững sờ nhìn Lệ Tiêu, hấn lấy khăn tay lau lau khóe miệng cho y, nhét mút vào miệng y, lần thứ hai tiến tới gần.

Tống Tụng run lông mi lên, cắn một góc mút. Lệ Tiêu hơi dùng sức, cắn nửa kia mới chậm rãi rời đi, nhưng bọn họ vẫn dán rất gần.

Tống Tụng biết mình cần phải dời tầm mắt, nhưng y lúc này giống như bị đầu độc, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chằm chằm đôi mắt Lệ Tiêu, rất giống như ở đó là móc câu, hoặc là một chiếc võng.

Ngón tay Lệ Tiêu ma sát khóe môi của y, hầu kết lẩn lẩn, trong không khí tràn ngập mùi vị vi diệu. Ngay lúc này, bên ngoài chợt truyền đến âm thanh: "Vương gia, có người thỉnh Vương phi đi thăm án."

Tống Tụng lập tức hồi thần, hai má nóng lên: "Ta đi xem xem."

"Bản vương cùng người." Lệ Tiêu đứng dậy lấy quần áo cho y mặc, lại dùng áo khoác bọc người lại, còn chưa đủ, vì vậy quần khăn quàng lên cổ. Tổng Tụng rũ lông mi tùy ý hất làm, lòng như có cơn thỏ, thính thính nháy không ngừng. Lệ Tiêu kéo tay y, Tổng Tụng phát hiện người tới thuộc Đại Lý tự. Trước mặt Lệ Tiêu, bọn họ rất cung kính: "Đến thính Vương phi để thẩm án, mong Vương gia lượng thứ."

"Đi đi."

Bọn họ một đường đến nơi, quan hỏi cung lập tức đứng lên, lúc hành lễ với Lệ Tiêu nhiều lần nhìn về phía quan binh đi gọi người. Kêu mời Vương phi, làm sao mời cả Vương gia đến? Thế còn làm sao dám hỏi?

Lệ Tiêu mở miệng nói: "Gọi Vương phi tới có chuyện gì?"

Đại nhân kia phát tay, lập tức có người trình hồ sơ, "Là như thế này, mấy ngày nay thẩm án có người khai, nói là chịu Vương phi sai khiến, hạ quan chỉ xác nhận một chút."

Nhìn xem đi, vốn muốn thẩm án, bây giờ đối mặt Lệ Tiêu, bọn họ chỉ dám nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ. Dù sao trong suy nghĩ của hầu hết quan lại trong Đại lý tự, ở đây đa số là quan văn, nếu hất lên lên, chạy cũng không thoát.

Lệ Tiêu liếc mắt nhìn, xoay mặt hỏi Tổng Tụng: "Người quen biết một người tên là Vương Cửu?"

Tổng Tụng đương nhiên mờ mịt lắc đầu. Quan chức kia liếc mắt nhìn, phát hiện Lệ Tiêu ngưng mi lần thứ hai nhìn hồ sơ. Hắn nói: "Người này làm việc ở bếp Phúc Hương Lâu, mẫu thân là trù nương của phủ Quốc công, hai mươi tuổi... Có lẽ là lúc Phúc Hương Lâu được Tổng quốc công nhận đã có ở đó rồi, ai phi cũng quá không để tâm, nhận Phúc Hương Lâu lâu như vậy, cũng không biết phải đổi toàn bộ người ở bếp."

Hắn thốt ra lời này, quan lại kia ẩn ẩn có điều hiểu ra, lại nhìn Tổng Tụng. Y yên tĩnh rũ lông mi, như tiểu hài nhi bị mắng, chỉ có mím môi tiết lộ y mơ hồ oán ức.

Đúng vậy, Vương phi ngay cả người ở hậu trù cũng không biết, làm sao sẽ thuê người giết người?

Lệ Tiêu lại nói: "Hắn nói... lúc Vương phi ở phủ Quốc công có quan hệ không tệ với hắn, các người đã thẩm tra?"

"Vương gia đừng nổi giận, hạ quan cũng chỉ hỏi theo lệ." Quan lại kia nói: "Việc này cũng có kiểm chứng, nghe nói năm đó lúc Vương phi ở phủ Quốc công đãi ngộ không tốt, trù nường kia đã từng đã giúp một, hai, thường xuyên qua lại là quen thuộc."

"Người này ở bếp Phúc Hương Lâu nhiều năm, Vương phi thường ngày lại căn bản không ra phủ, dù cho có quan hệ không tệ với trù nường, sao giao hảo với hắn?"

"Hắn nói trong ngày thường thường thường quay lại gặp mẫu thân, việc này đã kiểm chứng, quả là thật."

"Nếu như Vương phi muốn hại người, sao lại dùng đến người phủ Quốc công. Là phủ binh của Vương phủ ta không đủ, hay là tử sĩ không bản lĩnh?"

"Chuyện này..." Quan lại xoa xoa trán, các Hoàng tử nuôi tử sĩ, đặc biệt là Lệ Tiêu người như vậy, là rất bình thường. Nếu như Tổng Tụng thật sự muốn giết người, hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay. Hắn nói: "Vương Cửu nói, Vương phi muốn giá họa cho phủ Quốc công."

"Hắn là khai ra phủ Quốc công trước, hay là Vương phi?"

"Là Vương phi..." Quan lại dừng một chút, lại nói: "Hắn nói điều này là bởi vì hắn không ưa Vương phi."

"Đưa hắn ra."

Quan chức cũng sợ Lệ Tiêu, trở tay sai người đưa hung phạm ra ngoài. Người kia vừa thấy hắn thì hai chân như nhũn ra, cúi đầu mồ hôi lạnh ứa ra. Lệ

Tiêu Lạnh lòng nói: "Động cơ giết người của Vương phi là gì?"

"Bởi vì, hần, hần muốn giá hợa cho Tứ công tử Tổng gia."

"Giết người ở tù lâu của mình, lại lợi dụng người dẫn đến phủ Quốc công, dùng chiêu này đạt đến mục đích vừa ăn cướp vừa la làng, ái phi của bản vương thật đúng là tâm cơ."

Vương Cửu không nghe ra hần nói mát, vội hỏi: "Đúng là, đúng là như thế, Vương gia nói rất đúng."

"Vương phi vì sao phải giá hợa Tứ công tử Tổng gia?"

"Hần quãng thời gian trước đâm Tứ công tử một đao, tất nhiên là bởi vì Tứ công tử không chết, cho nên..."

"Người nói, hần muốn giết Tổng Thời?"

"Đúng, đúng vậy."

"Tổng Thời và Vương phi từng có thù cũ?"

"Tất nhiên là có, hần trước đây thường xuyên bắt nạt Vương phi, ngày đông còn thả băng vào phòng chứa củi, suýt chút nữa làm Vương phi đông chết, còn có trước kia buộc Vương phi vào nhà bếp nhóm lửa, còn muốn ấn đầu Vương phi vào nồi, vẫn là Nhị công tử đuổi đến cứu Vương phi. Bây giờ, bây giờ Vương phi đắc thế, đương nhiên phải báo thù!"

Dù cho biết hần là đồng đội heo, quan lại vẫn theo bản năng nhìn về phía Tổng Tụng, ánh mắt toát ra mấy phần đồng tình.

Ánh mắt Lệ Tiêu lại dần dần mờ hồ, giọng nói cũng hơi biến dạng, hần trầm thấp nói: "Xem ra, hai người quả thực có cừu oán."

Vương Cửu không chú ý tới sự khác thường của hần, đầu vùi trên đất, nói: "Đúng vậy, cho nên Vương phi mới có thể trăm phương ngàn kế muốn giá

họa Tứ công tử, nên lấy..."

Hắn nói còn chưa dứt lời, sau tám bình phong bỗng nhiên một người đi ra. Lệ Vân sắc mặt khó coi nói: "Đưa hắn xuống!"

Hắn nhìn Lệ Tiêu đang hơi nghiêng đầu, khuôn mặt tuấn mỹ đã tràn đầy mờ mịt, đôi mắt lúc nhìn người phảng phất ác quỷ chuyển thể.

Hắn đã từng thấy Lệ Tiêu phát rồ, hắn biết, Vương Cửu nói lời kích thích hắn.

Quan lại thắm vân vội vàng phát tay, Vương Cửu cũng ý thức được gì đó, cơ quắp trên đất mềm thành một đoàn, xoay mặt vẫn không đợi được người đến kéo mình đi, theo bản năng bò ra sau, thân thể lùi ra, tay chợt bị một chân đạp lên. Lệ Tiêu âm u nói: "Nói tiếp, còn có cái gì, hả?"

Sắc mặt Lệ Vân khó coi, thủ vệ cơ hồ cũng không dám lên.

Trên tay truyền đến đau đớn làm Vương Cửu bắt đầu xin tha: "Không còn không còn... Vương gia a — "

Giọng hắn bị nghẹn trong cổ họng, phía sau Bạch Nhâm tiến lên chặn miệng của hắn, phòng ngừa hắn lại tiếp tục kích thích Lệ Tiêu, mà ngón tay đau đớn bị đạp lại làm cho hắn muốn rách cả mí mắt.

Lệ Vân cẩn thận từng li từng tí một nơi với Tống Tụng: "Hoàng tẩu, đến đây, hoàng huynh không bình thường."

Tống Tụng lại không động, y kéo tay Lệ Tiêu, nói: "Ta phải ở bên hắn."

"..." Lệ Vân nhìn dáng vẻ y tính nghĩa thắm thiết, lòng đã xác định Tống Tụng xác thực không phải kẻ đứng sau sai khiến. Dù sao, y giống như thật sự hơi ngốc thật.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngốc ngốc: Sinh là người của Lệ Tiêu, chết là quỷ của Lệ Tiêu, trừ hắn ra, ta

Không đi đâu cả.

Quần chúng: Người tựa hồ giống như thiếu thông minh...

Chương 30: Lập công

"Điện hạ?"

Tổng Tụng kéo tay Lệ Tiêu về phía sau, một đám người xung quanh thần kinh căng thẳng nhìn mà càng ngày càng căng thẳng. Sắc mặt Lệ Vân càng cực kỳ khó coi, ai không biết lúc Lệ Tiêu phát rồ tốt nhất là giữ một khoảng cách với hắn, để bản thân hắn chậm rãi tỉnh táo lại, không nên làm nhất cũng là tiếp xúc tứ chi với hắn.

Tất cả mọi người ngừng thở dồn dập lùi về sau.

Lệ Vân không đàn lòng, nói: "Đại hoàng tẩu, người mau tới đây."

Đại hoàng hậu nhìn những năm này quá đau khổ, mặc dù có người quyền thế nhét phũ nhân vào phũ hắn, mà Lệ Vân biết hắn rất vẫn luôn không thích, hiềm thấy có người hắn thích, vạn nhất bị hắn mất không chế giết mất, vậy chính hắn chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao.

Chuyện tiên Hoàng hậu năm đó, thật sự không thể xảy ra một lần nữa.

Lệ Vân nhìn xung quanh một chút, không ai dám tiến lên. Bạch Nhâm che miệng Vương Cửu trầm thấp nói một câu: "Không muốn bị phân thân thì ngậm chặt miệng lại."

Tay Vương Cửu còn bị đập, cắn vài trong miệng sợ hãi nhìn đôi giày đen. Lệ Vân bỗng nhiên giơ tay giành lấy một thanh trường đao, cất bước vượt lên. Lệ Tiêu lại có cảm giác, trong nháy mắt rút nửa tấc trường đao ra bên hông. Tổng Tụng đột nhiên quay đầu lại, thuận thế một tay đè xuống tay rút đao của Lệ Tiêu, quát lớn: "Người lui ra!"

Lệ Vân cứng ngắc tại chỗ. Tổng Tụng duỗi hai tay ra ôm lấy Lệ Tiêu, nhẹ giọng nói: "Điện hạ, ta là Tổng Tụng, người nhấc chân ra một chút có được hay không? Nếu hấn chết, ta nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Y vừa nói, vừa tiếp tục ôm Lệ Tiêu lùi về, chú vi vang lên tiếng nuốt nước miếng liên tục, thủ vệ cùng quan lại dồn dập chảy mồ hôi lạnh từ gò má xuống dưới, nhưng căn bản không dám tới gần.

Lệ Tiêu mười một tuổi phát rồ đã giết cả Đông cung cùng với năm mươi người Ngự lâm quân, bây giờ hấn đã nhược quán, những người Đại Lý tự này phỏng chừng cũng không đủ hấn nhét kẽ răng.

Bọn họ vừa không thể tin được Tổng Tụng có thể làm cho hấn nghe lời, vừa không muốn thật sự nhìn thấy hấn mất không ché, nhất thời tim đập như nổi trống.

Lệ Tiêu nhìn Tổng Tụng, Tổng Tụng ngoan ngoãn cho hấn nhìn, ôn thanh dụ dỗ: "Lại đây một chút, điện hạ, sang bên này một chút, ta không kéo nổi ngài..."

Dưới ánh mắt của mười mấy người, Lệ Tiêu rất cục chặm rãi dời chân. Bạch Nhâm lập tức túm Vương Cửu lên, nhanh chóng lui lại. Tổng Tụng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe hấn nói: "Trẫm..."

Tổng Tụng chảy mồ hôi lạnh. Y đột nhiên ngừng đầu lấy môi chặn Lệ Tiêu, sau đó cấp tốc tách ra, mím môi nói: "Không sao đâu, điện hạ, ta dìu người qua bên kia ngồi xuống nghỉ ngơi một chút."

Lệ Tiêu được y đỡ ngồi xuống ghế dựa, hơi nhíu mày. Tổng Tụng xoa trán cho hấn, xoay mặt nhìn thủ vệ, nói: "Không sao rồi, lui ra cả đi."

Lệ Vân thần sắc quý dị, trả đao cho thị vệ, nói: "Ta nghe Tề quán gia nói, lần trước đại hoàng huynh phát bệnh, cũng là hoàng tấu ở bên?"

Ngón tay Tổng Tụng đặt trên huyệt thái dương Lệ Tiêu, thần sắc có chút thẹn thùng gật gật đầu. Lệ Vân nghiêng đầu nhìn Lệ Tiêu. Hấn liếc mắt, ánh

mắt vẫn sắc bén như cũ, nói: "Việc này là người phụ trách?"

"Ta chỉ ngồi nghe, việc này chúng quy là liên quan đến đại hoàng tẩu, ta không tiện hoàn toàn tiếp nhận."

Tuy lời nói như vậy, mà Tổng Tụng biết nếu như Lệ Vân biết chủ sự sau màn là mình, cũng nhất định sẽ không giấu giếm. Điểm này Lệ Tiêu đã nói với y, lần này Lệ Vân đặc biệt tới dự nghe, nói không chừng là nhận ra được cái gì.

Y rũ mắt, Lệ Tiêu bỗng nhiên kéo y lại xoa bóp tay, nhàn nhạt nói: "Đưa người kia đến, bản vương còn có lời hỏi."

Quan lại một bên lập tức tiến lên, cung kính nói: "Vương gia nếu như có lời gì, hạ quan có thể thẩm vấn thay."

Lệ Tiêu cũng không cưỡng ép, nhàn nhạt nói: "Bản vương muốn hỏi, Vương phi vì sao không hạ độc người khác, cố tình độc Phó Minh nhi tử Phó Chiêu."

Quan lại kia quay người chạy đi hỏi, lại chạy tới đáp lời, nói: "Vương Cửu đáp, vì Vương gia hai ngày trước giao binh cho Phó thống lĩnh, vì vậy Vương phi là vì ngài..."

"Hắn một kẻ cả ngày làm ở hậu trù, lại còn biết rất nhiều chuyện triều đình. Vân nhi, người nói có đúng hay không?"

Quan lại kia cùng Lệ Vân nhìn nhau liếc mắt một cái. Lệ Vân nói: "Đại hoàng huynh nói đúng lắm, đầu bếp kia trả lời hoàn mỹ tất cả đáp án, trái lại có chút kỳ lạ."

Tổng Tụng đứng bên cạnh, bởi vì cổ họng không khỏe nên hô khan hai tiếng. Lệ Tiêu đứng lên, người bên cạnh dồn dập căng thẳng, lại thấy hắn lùi Tổng Tụng lại đây, nói: "Hôm nay cũng lạnh, hai ngày trước Vương phi phơi gió bị phong hàn, bản vương đau lòng vô cùng, nếu như án này không có chứng cứ khác rõ ràng hơn, không cần tiếp tục đến Vương phủ làm phiền."

Trong lời hấn có chứa bao che khuấyet điếm, lại mang chút uy nghiêm chỉ trích. Quan lại cẩn thận từng li từng tí một lau mồ hôi, Lệ Vân cũng chỉ có thể chấp tay nói vâng.

Tổng Tụng rũ lông mi, như chim hoàng yến được nuôi trong lồng, Lệ Tiêu nói cái gì chính là cái đó, ngoan ngoãn nằm đi.

Chờ xe ngựa của họ rời đi, quan sai lập tức tiến tới bên cạnh Lệ Vân: "Lục điện hạ thấy thế nào?"

"Với tính của đại hoàng huynh, nếu không vừa mắt Phó Chiêu thật, hai ngày trước ở Kim Loan điện đã có thể động thủ. Ngày ấy hấn rõ ràng không giận, hơn nữa còn tương kế tựu kế, nhân cơ hội giao Thảo Thiết cho Phó Chiêu. Bây giờ Phó Chiêu nuôi quân của hấn, phí không ít của. Theo đạo lý, ván này hấn đã thắng, không cần hạ thủ đối phó Phó Minh."

"Thế như vậy, hung thủ cũng chỉ có thể là Tổng Thời?"

Bọn họ mới nói xong, bên trong bỗng nhiên có người chạy đến thông báo: "Đại nhân, điện hạ, không xong, mệnh Vương Cửu đột nhiên sùi bọt mép, giống như trúng độc!"

Tổng Tụng vừa mới theo Lệ Tiêu ngồi lên xe, đột nhiên bị hấn ôm. Y hơi co người, nói: "Làm sao thế?"

"Bản vương từng phái người đi thăm dò, biết bọn họ đối với người không tốt, mà cũng không biết..."

"Trên phố đồn đại mẫu thân chết ta bị bệnh một hồi, thân thể suy yếu, không tiện xuất môn, cho dù là người trong phủ Quốc Công, cũng không biết ta sống thế nào." Tổng Tụng cười với hấn, nói: "Không sao, ta vẫn sống tốt, điện hạ không cần để ở trong lòng."

Hai mắt Lệ Tiêu thâm thúy, Tổng Tụng bị hấn nhìn có chút không cười nổi. Y rũ lông mi, chợt bị nâng cằm: "Người muốn bọn chúng chết thế nào?"

Tổng Tụng sừng sốt một chút, y bỗng nhiên có chút xốt mũi, dùng sức nháy mắt hai cái, nói: "Vụ án hôm nay đã không cần chúng ta động thủ, Tổng Thời tìm người như vậy đến cần ta, tất nhiên chưa hề nghĩ tới sẽ giữ mạng hãn ta, chỉ sợ đêm nay..."

Y nói còn chưa dứt lời, bên ngoài xe ngựa bỗng nhiên truyền đến động tĩnh. Bạch Nhâm đưa qua một tờ giấy từ cửa sổ, Lệ Tiêu nhận mở ra, lập tức nheo mắt lại: "Vương Cửu đột nhiên phát chúng động kinh, đã tìm người y quán."

Tổng Tụng nói: "Vương Cửu vừa mới cần ta một cái đã như vậy, chỉ sợ không sống quá ba ngày. Nhưng đáng tiếc còn không kịp triệu Tổng Thời tới, ta sẽ rửa sạch hiềm nghi. Đã như thế, Đại Lý tự chỉ có thể kết án như vậy."

"Không ngại, diễn đã mở màn, tiếp đó, Phó thống lĩnh sẽ giúp chúng ta."

Tổng Tụng gật gật đầu. Chuyện hôm nay xảy ra ở Đại Lý tự nhất định sẽ truyền tới tại Phó Chiêu. Hãn không phải người ngu, nếu quả thật là Tổng Tụng phái người giết, hung thủ kia sẽ không khai nhân như vậy. Hôm nay Tổng Tụng tuy rằng thò đầu ra, nhưng ở chỗ Phó Chiêu cũng đã là thanh thủائن khilet bạch, người cũng không thò đầu ra, không nói được.

Sự thực cũng như y sở liệu, trong Phó phủ, Phó phu nhân khóc ngất, mà Phó Chiêu thì lại đứng ở trước mặt quan tài nhĩ tử, yên tĩnh nghe người bên cạnh báo cáo xong.

"Đại nhân thấy thế nào, chuyện này, đến tột cùng là Vương phủ, hay là..."

"Đi." Phó Chiêu chậm rãi nói: "Xử Tổng Thời."

Người kia cả kinh, nói: "Thống lĩnh có chắc chắn quả thật là hãn?"

"Gấp lửa bỏ tay người, hãn cho là hãn dẫn tới trên người Phong Vương, ta không tra được hãn? Đáng tiếc hãn chỉ biết là ta lấy một nhân binh của Phong Vương, cũng không biết hãn cho ta Thao Thiết. Tổng Thời có cừ oán với ta, lại có cừ oán với Tổng Tụng, một hòn đá hạ hai con chim, mượn đao giết người. Tiểu tử này đầu óc tốt như vậy, nhưng đến cùng vẫn quá non."

Phó thống lĩnh vuốt ve quan tài nỉ tử, âm u nói: "Giết người sao, phải khiến người không sờ được nhược điếm."

"Nhưng, nhưng hôm nay chúng ta giao hảo như vậy với Tần Tương, nếu giết ngoại tôn tử của hắn..."

"Hắn có một ngoại tôn là Thái tử, còn muốn một ngoại tôn chỉ biết kéo thù riêng ở phủ Quốc công có ích lợi gì?" Phó Chiêu nói: "Người cảm thấy, là Đông Vệ doanh trọng yếu, hay là một ngoại tôn nhỏ nhỏ trọng yếu?"

"Nhưng tam nữ nhi Tần gia kia, cũng không phải dễ chọc."

"Một tiểu thư được nuôi kiêu căng mà thôi. Tần Tương là kẻ hiểu đại cục, nếu không... Bản quan cũng không cần cùng thuyên với hắn."

Hắn đột nhiên siết chặt năm đấm, mu bàn tay nhiều sợi gân xanh nháy lên, oán độc trong mắt cơ hồ hóa thành thực.

Bên này, xe ngựa Tổng Tụng tiếp tục đi về trước, chợt nghe phía trước truyền đến âm thanh. Y vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, thấy Tần Ninh Đại tướng quân đang nghiêm mặt đi qua họ. Y thả rèm xuống, liếc mắt nhìn Lệ Tiều, nói: "Tần Tương, thực sự là tàn nhẫn đến quyết tâm."

Trong phủ Tổng quốc công, Tần Ninh mang người tới vọt vào như lang hổ. Hắn trực tiếp đi vào tiền thính, Tổng quốc công thay đổi sắc mặt, hắn hai bước tiến lên an ủi, lại nghe đối phương nói: "Gọi Tổng Thời ra đây."

"Cữu cữu." Tổng Ca hành lễ với hắn, nói: "Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Tần Ninh nhìn bốn phía một chút, Tổng Ca lập tức cho tất cả hạ nhân lui, nghe hắn nói: "Một mạng đền một mạng, nếu giết người, phải chịu, gọi nó ra!"

Tần thị rất nhanh cũng chạy tới: "Đại ca, người có phải là tính sai cái gì không? A Thời đứa nhỏ này quãng thời gian trước vết thương vừa vụn..."

Tần Ninh lạnh lẽo âm trầm nhìn sang, Tần thị nhất thời ngậm miệng lại, nhỏ giọng sai sử đi gọi người đến. Nàng cảm thấy nếu Tần Ninh tự mình đến, dù thế nào cũng phải cho Tống Thời một chút cơ hội tranh luận. Nàng tuy rằng sợ đại ca này, nhưng cũng không cho là Tần Ninh có thể không phân tốt xấu thật sự đưa Tống Thời đi.

Tống Thời nhìn qua như là ngủ một giấc, lưỡi biếng đi tới, hần lễ nói: "Thúc..."

Hần nói còn chưa dứt lời, Tần Ninh bỗng nhiên rút đao, thẳng thắn dứt khoát vung lên —

Máu tươi đỏ sẫm bay văng lên mặt Tần thị, Tống quốc công, cùng với Tống Ca. Bọn họ sững sờ nhìn máu tươi của thiếu niên trên mặt còn mang theo thần sắc hồ đồ dang trơ giữa cổ, hần tựa hồ mới phản ứng lại, há miệng, lại không còn gì để nói, chỉ có thể ngã rầm xuống đất.

Đôi môi Tống Ca hơi run lên, ánh mắt nhìn về phía Tần Ninh tràn đầy không dám tin tưởng.

Tống quốc công trở mắt nhìn tình cảnh này, sắc mặt trắng bệch, bên tai nghe âm thanh kiếm tra vào vỏ. Tần Ninh lạnh lùng nói: "Lưu lại toàn thân cho nó, là thương yêu lớn nhất của ta cho nó."

Tần thị rất cực có phản ứng, nàng rít gào lên, nhào tới muốn xé đánh Tần Ninh, lại bị hần đẩy ra. Tần Ninh mặt âm trầm, nói: "Người thúở nhỏ nuông chiều thành tính, gả cho người cũng không có đầu óc. Nếu không nuôi con ngoan, vậy người sinh nó làm gì?! Bây giờ hần vì thù riêng của bản thân giết nhĩ tử mệnh quan triều đình, Đại Lý tự không xử được nó, chỉ có thể ta xử nó! Chẳng lẽ người cũng muốn những đứa con khác cũng chết?!"

Hần nhìn Tống quốc công, chậm rãi nói: "Tống quốc công, đây là nhà người, cũng đừng để một nữ nhân bò lên đầu, làm cho gia đình không yên."

Hần mang theo một luồng lệ khí đến, lại mang lệ khí đi, trong phủ nhất thời một mảnh tiêu điều. Tần thị cao giọng khóc lớn, Tống Ca chợt khẽ run lên, lao lực hít một hơi khí lạnh, cả người lạnh lẽo.

Tổng Tụng trở lại Vương phủ mới ngồi xuống không lâu, bên kia truyền tin tức đến. Y nhét thit bò thơm ngon vào trong miệng, cảm thụ được mỹ vị đầu lưỡi truyền đến, hơi nheo mắt, gật đầu nói: "Thịt ngon, ăn ngon."

Lệ Tiêu ôn hòa nhìn y: "Tụng nhai vui vẻ sao?"

Tổng Tụng nhai thit bò trong miệng, chậm rãi nuốt xuống, nói: "Nếu điện hạ đã biết ta với Tổng Thời có cừu oán, vậy ta cũng không giấu người, đương nhiên vui vẻ."

"Bản vương hôm nay phái người diệt cả nhà họ, người có phải là vui vẻ hơn?"

Tổng Tụng nhìn hấn, suy nghĩ một phút chốc, rũ lông mi, nói: "Ta còn có một việc muốn điều tra rõ ràng."

"Cái chết của Phó Quốc Thương?"

Tổng Tụng gật gật đầu, nói: "Năm đó ngoại tổ phụ ta là thủ phủ kinh thành, Phúc Hương lâu là năm ấy hấn sinh mẫu thân ta xây nên, là lễ vật cho nàng. Mà ngoài ra, hấn còn có một hiệu buôn, chỉ là sau đó đột nhiên tiêu thất toàn bộ. Có người nói hấn bán tài sản đổi bạc, giấu tiền tài đến chỗ không ai biết. Mà ta cảm thấy không đúng lắm, dù sao sau khi hấn bán toàn bộ gia sản không lâu, Phó gia lại đột nhiên hỏa hoạn."

"Nếu thật sự là bán gia sản, một lần tìm tới nhiều người mua như vậy không dễ, trừ phi có người bao hết. Như vậy, chúng ta chỉ cần tra một chút sau hiệu buôn của ngoại tổ phụ người, còn có hiệu buôn nào đột nhiên mọc lên..."
Lệ Tiêu suy nghĩ nói: "Mà từ trước đến nay, cũng chưa từng nhìn thấy hiệu buôn nhà ai như ngoại tổ phụ người."

"Vậy người cảm thấy, ngoại tổ phụ ta thật sự bán hết tài sản?"

Lệ Tiêu nói: "Việc này ngược lại cũng không khó, bản vương đi bắt người Tổng phủ cho người dụng hình thẩm vấn lần lượt từng người, nếu như quả nhiên là họ làm hại, trực tiếp giết là được."

"Nào có ai như người." Tống Tụng cười cười, chợt nhớ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, ngày hôm nay Vương Cửu kia cũng không biết đến tột cùng trúng độc gì, điện hạ không đi tìm thần y hỏi sao?"

"Hỏi cái này để làm gì?"

"Hắn không phải đột nhiên như là bị trúng động kinh, ta cảm thấy không phải như điện hạ người chứ..."

"Hả?"

"Người, lúc người phát điên... giống như không phải trúng động kinh."

"..." Lệ Tiêu theo dõi y, như là cảm thấy y đang mắng hắn. Tống Tụng buông đũa xuống, nói sang chuyện khác: "Hôm nay Tần tướng quân tự tay giết ngoại tôn để động viên Phó Chiêu, nhưng Phó Chiêu cũng nhận ra được sự tàn nhẫn của Tần Tương. Mà Tần thị tất nhiên sẽ đến cửa Tần Tương gào khóc, Tần Tương cũng không thể cả đời không gặp nữ nhi. Thường xuyên qua lại còn chưa tính, qua lại mấy lần, tất nhiên sẽ cảm thấy ngoại tôn tử không đáng chết, dù sao lòng người cũng là thịt. Vào lúc này, chỉ cần tính tế vậy một cái, quan hệ của họ sẽ chia năm xẻ bảy, vô luận hai nhà này nhằm vào lẫn nhau, hay là nước giếng không phạm nước sông, với điện hạ đều có lợi."

Lệ Tiêu nói: "Đúng là như thế."

Tống Tụng không nhìn được công môi, mềm giọng nói: "Vậy ta có phải tính là lập công?"

Lệ Tiêu ý thức được cái gì, khóe miệng khẽ nhếch, nói: "Đâu chỉ lập công, còn là công lớn."

"Thế, thế điện hạ mấy ngày trước đây đáp ứng ta..."

Lệ Tiêu cố ý nói: "Bản vương đáp ứng người cái gì?"

"Chính là, ta lập công, thì, thì..."

"Thì?"

"... Ngon ngọt." Tổng Tụng nhin không được, nhỏ giọng dùng sức nói: "Ngon ngọt nhá!"

Tác giả có lời muốn nói:

Điên điên: Gió quá lớn, không nghe được.

Ngốc ngốc: Người xem kiềm của ta có lớn hay không?

Gọt đầu người có đủ hay không?

Chương 31: Say rượu

Tống Tụng thả thiết mong chờ nhìn hẳn, vừa thấy mặt Lệ Tiêu xoay qua, lập tức chủ động hôn lên miệng hẳn.

Bọn họ đang ngồi trên ghế, chỉ có thân thể nghiêng về phía trước, đôi môi dán vào nhau. Lệ Tiêu nhìn y khép mi mắt lại, lông mi thật dài khẽ run như cánh bướm đang đập. Hài kết hẳn lặn lặn, kim chế kéo người ra. Tống Tụng theo bản năng dịch về trước một tấc, nghe thấy đôi phương cười khẽ một tiếng, "Ngọt ngọt này, Tụng nhi có thích không?"

Tống Tụng mở mắt, mặt hơi ửng hồng. Y mim môi một cái, bỗng nhiên đứng lên rời khỏi bàn ăn.

Y có chút tức giận, giận bản thân mình. Rõ ràng kiếp trước một lần là có hài tử, sao y có khả năng nghĩ đến, lần này một lần vẫn chưa có. Sớm biết như vậy, ngày đó động phòng y tuyệt đối sẽ không nói chuyện tương kính như tân ma quý gì. Nhưng y lúc lạnh lúc nóng với Lệ Tiêu, rõ ràng đã là có ý đồ riêng. Tống Tụng lương tâm bất an, tự nhiên không nói ra được lời cùi kiêu lừa bịp gì.

Y đơn giản nửa mặt lên giường, chiếm cứ vị trí bên trong, tiếp tục giận mình, thình thịch nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Qua một lát, Lệ Tiêu cũng tới: "Uống thuốc xong nghỉ tiếp."

Tống Tụng ngoan ngoãn ngồi dậy, nhũn mày uống thuốc, miệng lập tức bị nhét một miếng mút vào. Lệ Tiêu cầm bát, lập tức có tỳ nữ đưa khay tới. Hẳn cầm chén để lên, tỳ nữ nhàn nhàn chóng lui ra.

Tống Tụng ngậm lấy mút nhìn hẳn, Lệ Tiêu lau nước còn dính ở môi y, cởi áo ra lên giường, trong ánh mắt mong đợi của Tống Tụng, nói: "Ngủ đi."

Lệ Tiêu... Không chịu sinh con với y.

Chuyện Tống Thời chết ngày hôm sau có người chính thức thông báo. Làm huynh trưởng, Tống Tụng lẽ ra nên về nhìn xem. Thành thật mà nói, nhìn thấy cửa Tống phủ treo đèn lồng trắng, trong mắt Tống Tụng lại rất có hi khí.

Y đi vào, Tần thị vẫn đang khóc lóc lập tức nhào tới y, lại bị Bạch Nhâm túm cổ ném ra ngoài. Nàng ngã trên đất, oán độc nói: "Đều tại người, là người hại chết con ta! Là người!"

Tống Tụng bên này còn chưa mở miệng, Tống quốc công đã mắng: "Người câm miệng!"

Chuyện Tống Thời giết Phó Minh bằng thuốc độc, thấy thế nào cũng không liên quan đến Tống Tụng. Huống chi, hôm qua Tần Ninh tuy rằng giết Tống Thời, mà bên ngoài truyền là Tống Thời đột tử, chỉ có số ít người mới biết Tống Thời là bởi vì giết nhi tử mệnh quan triều đình mà chết.

Tống quốc công hãnh lễ với Tống Tụng, nói: "Vương phi tại sao cũng tới?"

"Dù sao cũng là huynh đệ, ta đến đốt tiền giấy cho A Thời."

Y đi vào, cũng không ở quá lâu. Lúc đi ra Tần thị còn oán độc nhìn y: "Chỉ vì người, nếu như không phải đâm người thương A Thời, làm sao nó sẽ bởi vì ghi hận người mà làm ra chuyện sai lầm như vậy?"

Tống Tụng không nhìn được cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Tần thị, nói: "Nếu quả thật muốn tìm căn nguyên nguồn gốc, phải là người và nó cùng bắt nạt mẫu tử ta. Nếu nói như thế, chẳng phải là một tay người hại chết nó sao?"

"Người..." hai ngày trước Tần thị đã bị Tần Ninh răn dạy, giờ khắc này càng giận rách cả mí mắt, nước mắt rơi lã chã. Tống Tụng hư tình giả ý xoa xoa khóe mắt, thở dài nói: "Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thực sự là đáng thương, đáng tiếc quá."

"Tổng, Tụng!"

Tần thị cơ hồ sắp điên rồi, lại một lần nhào đến Tổng Tụng, một thanh trường kiếm chọt chặn ngang cổ nàng. Lệ Tiêu nghiêm mặt nói: "Vương phi còn chưa khỏi bệnh đã tới tham gia tang lễ của tứ đệ, đạo đãi khách của Tổng phủ người là thế này?"

Tổng quốc công kéo Tần thị ra, liên tục nói lời áy náy: "Tiện nội chỉ là đột nhiên mất con quá mức bị thống, xin Vương gia đừng lấy làm phiền lòng."

Tổng Tụng ho khan hai tiếng hợp với tình hình. Lệ Tiêu nói: "Vương phi không khỏe, bản vương cũng không ở lâu."

Bọn họ đi ra ngoài, khách khứa đèn viếng thăm đều dồn dập tránh ra, nghe Lệ Tiêu nói khẽ với Tổng Tụng: "Người mất đã qua đời, người sống vẫn phải bảo trọng thân thể. Ai phi cũng không nên quá bị thống."

Tổng Tụng thở dài nói: "Nó tuy rằng xưa nay không hợp với ta, nhưng đến cùng cũng là cùng nhau lớn lên, nhưng đáng tiếc khụ khụ..."

Các tân khách nghĩ, Tổng gia thực sự là mẫu hiền từ hiếu, huynh hữu đệ cung!

Tuy rằng kinh thành đã có hai nhĩ tử của quý nhân chết, nhưng chuyện như vậy chẳng thể gọi lên bọt nước ở kinh thành, ngược lại là nụ hôn Tổng Tụng trao cho Lệ Tiêu ở trong Đại Lý tự, bị truyền vô cùng kỳ diệu.

"Nghe nói lúc đó Phong Vương đã khai sát giới, Vương phi bay người lên, thân thể cố định giữa không trung, miễn cưỡng cho Phong Vương nụ hôn, nháy mắt gọi thần trí về, cứu vớt mấy trăm nhân mạng Đại Lý tự từ trên xuống dưới!"

"Người nghe ai nói, lại còn bay người lên. Vương phi vừa nhìn là không phải là biết công phu, nhưng ta có chút tình huống thật, nói là quãng thời gian trước Phong Vương phát rồ ở trong phủ, cũng là Vương phi động viên."

"Phong Vương đây là thời cơ xoay chuyển? Nếu như Vương phi thật sự diệu dụng như vậy, thế đối với Phong Vương há không phải là thần dược giải độc?"

"Các người đừng có đoán mò, Phong Vương điên lên lục thân không nhận, ngay cả thân mẫu cũng giết, sao có khả năng được Vương phi mới quen không lâu dễ dàng động viên?"

"Người biết cái gì, đó là ái tình!"

Tuy rằng đồn đại vô cùng kỳ diệu, thậm chí có người tin chuyện này thành thật, bản ái tình, mà đại bộ phận người chỉ nghe một chút thời, không cho là thật.

Hai ngày này lại bắt đầu rơi tuyết lớn, hơn nữa còn có gió không ngừng thổi. Tổng Tụng xót Lệ Tiêu trời như vậy còn phải đi ra ngoài đại doanh khí cực, từ sớm ở trong phủ đun rượu, một mình ngồi trong đình, nhìn cảnh mai bên bờ cùng hoa tuyết trôi trên hồ, cân nhắc ngày mai hồ này phỏng chừng sẽ kết băng.

Lệ Tiêu vẫn chưa về, y tự mình uống chút rượu. Rượu này không gắt, vào cổ họng mang theo tính khêết nhàn nhạt và thơm. Thời điểm Lệ Tiêu trở lại, Tổng Tụng đã bất tri bất giác uống một bình nhỏ, còn nghĩ bên trong còn lại vài giọt toàn bộ rót xuống trong miệng, sau đó một tay đỡ trán ợ rượu.

Y còn đang suy nghĩ chuyện Lệ Tiêu không chịu sinh đứa nhỏ với y. Mỗi ngày này cùng Lệ Tiêu ở trong phủ, y cơ hồ cảm thấy kiếp trước chỉ là một giấc mộng, mà đứa bé kia chết y lại rất khó quên. Y có thể nghe thấy nó gào khóc, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn mỗi lửa nuốt chửng nó, một lần lại một lần đi xuyên qua, y cảm thấy mình đang khêc, mà tiếng khêc của y cũng không có ai có thể nghe được.

"Hân Hân..." Hoàng hốt tựa hồ nhìn thấy đứa bé kia đưa tay ra với mình, Tổng Tụng chậm rãi giơ tay lên nắm, biết rõ tay mình sẽ xuyên qua thân thể của nó, biết rõ mình sẽ không chạm được vào, mà cũng không thấy đổi

được.

Tay y bỗng nhiên bị một bàn tay lớn nắm chặt. Quờ quạng quá lâu, chợt bỗng nhiên tiếp xúc đến thực thể, y hơi không quen, tầm mắt chậm rãi dời đi. Ánh mắt tiếp xúc với Lệ Tiêu, y mới nháy mắt một cái, phục hồi tinh thần lại: "Điện hạ, về rồi?"

Lệ Tiêu nhìn về phía bình rượu, nói: "Uống nhiều?"

Hai gò má Tống Tụng bị mùi rượu hun đến đỏ bừng, Lệ Tiêu đưa tay sờ sờ. Hắn vừa mới từ bên ngoài về, bàn tay hơi lạnh, hai má Tống Tụng thì lại nóng bỏng. Y kéo tay Lệ Tiêu đè ở trên mặt giải nhiệt, nói: "Một chút chút, không quá nhiều..."

Lệ Tiêu tùy ý y siết tay mình, ngón tay cái ma sát hai má non non của y, nói: "Về ngủ đi, hửm?"

"Được..." Tống Tụng nở nụ cười, mềm mại giang hai tay ra: "Ôm."

Lệ Tiêu lấy áo choàng, gói người kỹ lưỡng ôm lấy. Tống Tụng lại thuận thế ôm lấy cổ hắn, có lẽ là rượu vào gan lớn, y bỗng nhiên hôn một cái lên mặt Lệ Tiêu. Lệ Tiêu cúi đầu nhìn y, thấp giọng nói: "Người muốn làm gì?"

"Quyền rũ người." Tống Tụng nở nụ cười với hắn, lại hôn một cái lên mặt hắn.

Đôi môi Lệ Tiêu giật giật, hơi có chút khát khao nuốt nước miếng một cái, hầu kết lẩn, giọng khàn khàn: "Đúng là to gan."

Tống Tụng không nhận rõ hắn nói đến tội cùng là lời khen hay là lời chê, đôi mắt ướt nhẹp nhìn hắn. Lệ Tiêu nhìn thẳng phía trước, cùng hạ nhân đến chính phòng. Lúc sắp đến nơi, cảm bỗng nhiên lại bị y cắn một cái.

"Tụng nhi, người tỉnh táo không?"

"Ta uống rượu." Tống Tụng hàm hồ nói: "Không tỉnh lắm."

Lệ Tiêu thả y xuống dưới, Tống Tụng vừa xuống đất là lắc lư, Lệ Tiêu không thể làm gì khác hơn là một tay đỡ lấy y, một tay kéo áo choàng của y xuống, nói: "Nếu không tin tào thì ngủ đi."

Tống Tụng miễn cưỡng đứng vững, nói: "Tại sao?"

Lệ Tiêu quay người khoác áo choàng lên bình phong, nói: "Người không tin tào, bản vương không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

"Người muốn làm gì ta?"

"..." Lệ Tiêu quay đầu nói: "Người cảm thấy thế nào?"

"Người muốn sinh bảo bảo với ta, không coi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn." Tống Tụng cong mắt cười với hắn, bờ môi non mềm tràn ra như đóa hoa, mơ hồ lộ ra răng trắng như tuyết. Lệ Tiêu liếm môi một cái, nói: "Uống rượu không tốt cho bảo bảo, đây không phải là Tụng nhi nói sao?"

Tống Tụng ngẩn ra, chớp chớp lông mi, chậm rãi quay người sang một bên. Lệ Tiêu theo bản năng đi qua, bởi vì sợ y không cẩn thận té, lại thấy Tống Tụng lung tung lật qua lật lại đồ trên bàn, sau đó rút một quyển sách ra. Lệ Tiêu nghiêng đầu, hỏi: "Đó là sách gì?"

"Sách hay, ta cố tìm mua."

"Mua làm gì?"

Tống Tụng ôm vào trong ngực, xoay mặt nhìn hắn, ánh mắt mê man, dáng hoàng trịnh trọng nói: "Không thể, cho điện hạ nhìn thấy."

"Vì sao?"

"Ta sợ điện hạ nổi giận."

Lệ Tiêu cau mày, hỏi: "Người biết ta sẽ giận, người còn đọc?"

"Ta nghĩ... Ta phải dựa vào chính mình."

"Rốt cuộc là cái gì, mang tới đây nhìn một cái." Lệ Tiêu dụ dỗ y nói: "Nếu có chỗ dùng được cho bản vương, chắc chắn không từ việc nghĩa."

Tổng Tụng ngờ vực nhìn hắn: "Thật chứ?"

"Đại trưởng phu nói một lời ra, tứ mã nan truy."

Tổng Tụng nhìn hắn một phút chốc, sau đó cúi đầu nhìn sách trong ngực, mở ra liếc mắt nhìn, đột nhiên cười, mở ra cho Lệ Tiêu xem, như hiện vật quý: "Người xem!"

Lệ Tiêu bị kia tránh về kia làm mí mắt giật giật, "Người, đây là, ai đưa cho người?"

"Tự ta đi mua..." Tổng Tụng có chút ngượng ngùng, y mềm giọng nói: "Lão bản đó nói, đây là, ừm, bí thuật sinh tử, dù, dù nam nhân không được, cũng không cần gấp, cứ, dựa theo tránh này làm, khẳng định được."

Lệ Tiêu lui về sau một bước, giơ tay dè trán. Tổng Tụng trơ mắt nhìn hắn: "Nhưng mà, cho dù có bí thuật, cũng vẫn cần điện hạ mới được."

"..." Lệ Tiêu lại một lần liếm môi một cái, ánh mắt đối diện đôi mắt mông lung hơi nước của y, rốt cục chậm rãi đi tới, giọng khàn khàn hỏi người: "Người muốn cùng bản vương, cùng xem quyển sách này, học tập?"

Tổng Tụng cười ngại ngùng, ánh mắt lại như là ngậm đường, lẳng nhà lẳng nhảnh thắm ngọt hắn, giọng cũng mang theo ý ngọt nị: "Điện hạ, một lần không được, không quan trọng lắm... trong này, có ba mươi hai tư thế, có thể, ừm, thử hết một lượt."

Tuần này tui hơi bận xiù nên chỉ đăng được một chap thôi nha ~

Chương 32: Ngày đông

Tống Tụng mơ mơ màng màng cảm giác mình giống như biến thành chỉ bằng ngón tay cái, rất lạnh, lại rất nóng, có một cái lá cây màu xanh lục dùng ở trước mặt y, lá cây xanh tươi ướt át, còn có một giọt sương óng ánh ở trên. Tống Tụng bước chân nhỏ nhỏ ra, đập phải lá cây kia.

Lá cây đó mềm mại lại ấm áp, nhưng y vừa lên thì lá lại lung lay, trực tiếp có giọt sương lớn bằng đầu y đập xuống, hai má bị giọt sương bao phủ, hai má nóng bừng được hơi lạnh giảm bớt, theo bản năng há miệng hút chất lỏng trong giọt sương, đợi đến khi uống sạch giọt sương, y liếm giọt nước trên lá cây, cuống họng khát khô được thỏa mái.

Lá cây kia bị gió thổi lên, Tống Tụng hoảng sợ nắm gân lá, thân thể cùng lá cây bị cuốn lên giữa trời, có chút kích thích, còn có chút sợ sệt.

Bộp một tiếng nhẹ vang lên, lá cây và y rơi xuống nước, thuận sông nước rì rào hướng xuống dưới. Tống Tụng tiếp tục nằm úp sấp ở trên, lén lút thò đầu ra xem cảnh sắc ven bờ. Thình lình một ngọn sóng lớn đánh tới, lá cây chọt bỗng nhiên lật. Tống Tụng túm lấy lá như nhán nhó cò cứu mạng, thân thể lắc lư trong dòng nước, hai chữ cứu mạng bị nghiền trong cổ họng, nhưng bởi vì dưới nước mà không phát ra thanh âm nào.

Dưới nước bỗng nhiên có một bong bóng nước vừa vặn bọc đầu y, trong đó có dưỡng khí ngăn ngùi. Tống Tụng lập tức hít sâu một hơi, kêu to, nhưng ai có thể nghe thấy tiếng người kêu dưới nước kia chứ?

Không có ai cứu y, dưỡng khí trong bong bóng cũng toàn bộ bị hút sạch, y bị cảm giác gần chết đánh dập dồn: "Điện hạ..."

Dòng nước bỗng nhiên truy xuống, lá cây dính đầu lại một lần cứu y một

mạng. Tổng Tụng nằm ở trên há miệng thở dốc, sợ hãi làm cho mắt y đắm lệ, kiệt sức.

Mà nguy hiểm còn chưa kết thúc, lá cây bỗng nhiên mang theo y xoẹt qua hòn đá lồi lõm, thân ảnh Tổng Tụng lắc lư trước sau, run run, nước mắt bất lực lướt xuống, còn có một dòng nước từ trong khe đá dâng lá cây lên trên, thân thể Tổng Tụng được lá cây nâng lên, khí thì lập tức phóng lên trời, khí thì bỗng nhiên rơi xuống nước, tim sắp đập tới cuồng hòng.

Như vậy thực sự thật đáng sợ, Tổng Tụng khốc lớn tiếng gọi hi vọng có người có thể giải cứu y, nhưng hòng y đau rát, xung quanh cũng như trước không có một bóng người.

Y thực sự quá mệt mỏi, thân thể mềm mại núp trên mặt lá, không biết là đang xin tha ai: "Buông tha ta..."

Y nghe thấy một tiếng cười khẽ, nhưng y bây giờ không có tâm tình đi để ý tới người đưa đai đến tột cùng là ai. Y buồn ngủ quá, mệt mỏi quá, cả người cực kỳ đau nhức.

Có lẽ là bởi vì y xin tha có tác dụng, lá cây bắt đầu an an ổn ổn đưa y hướng về phía trước, chỉ tính chờ có hòn đá gập ghềnh làm người y lắc lư. Gò má của y bỗng nhiên giống như bị ai vuốt ve một chút, mờ mịt mở mắt, hóa ra là biển hoa trong nước. Bóng người của y chao đảo bên trong, đóa hoa đồn dập vờn quanh chạm vào y.

Y không biết đây là dầu độc, ngu ngốc cợ cợ cánh hoa mỹ lệ trước mặt, mãi đến tận khi rễ cây giấu ở dưới nước đưa đai nhấc lá cây lên, bắt đầu động tác rất nhẹ, mà dần dần, luân phiên, nặng nhẹ không đồng đều. Thân thể Tổng Tụng lại một lần bay lên, tiếng khốc tràn ra, nhưng ở trước mặt thiên nhiên tàn khốc, y căn bản không có sức chống cự.

Y ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, mơ mơ màng màng còn giống như nằm trên lá cây. Y nháy mắt một cái, giờ tay sờ lá cây, bỗng nhiên cảm giác đôi môi bị đụng một cái, ý

thức dần dần trở lại. Y thấy được một gương mặt tuấn mỹ, khuôn mặt này, thật quen thuộc...

"Điện..." Vừa mở miệng, y mới phát hiện cổ họng của mình khàn. Y ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt, đôi phương nhích miệng lên, kẻ trán y, ôn thanh nói: "Làm sao thế? Không nhớ rõ ta?"

Đau nhức trên thân thể dần dần truyền đến đầu dây thần kinh, y ý thức được xảy ra chuyện gì, cúi đầu nhắm mắt lại, hờ khàn một cái, âm thanh khàn khàn còn lẫn giọng mũi: "Điện hạ, hôm nay không lâm triều?"

Thân thể y bỗng nhiên bị ôm chặt, nam nhân ôm y vào trong ngực, dịu giọng nói: "Mỹ nhân trong ngực, làm sao cam lòng rời đi."

Mặt Tống Tụng bắt đầu ửng hồng, nhưng y cũng chỉ có thể yên lặng dựa vào trong lồng ngực đôi phương.

Bọn họ dựa vào nhau trong phút chốc, Lệ Tiêu bỗng nhiên thò tay, lấy ra một thứ: "Hôm qua bản vương chỉ nhìn ba vị trí đầu trang, thực là kì diệu."

Tống Tụng sững sờ, theo bản năng giương mắt nhìn lại tay hắn, ánh mắt vừa tiếp xúc với trang trong sách, cả người đờ bững. Y trong nháy mắt nắm lấy góc chần, lắp bắp nói: "Điện hạ... Từ, từ chỗ nào?"

"Đây không phải là Tụng nhi cho sao?" Lệ Tiêu nói: "Hôm qua Tụng nhi còn nói, muốn cùng bản vương nghiên cứu một phen, quên mất rồi?"

Bị hắn nhắc nhở, trong đầu Tống Tụng rốt cục dần dần có hình ảnh, tai của y bắt đầu xì xì bốc khói, mặt đỏ cơ hồ muốn tích huyết, ngón tay thon dài nắm chần, cần thận từng li từng tí nhấc lên trên, che vai, đôi môi, sống mũi, đôi mắt, cái trán... Chỉ lộ ra tóc dài đen như mun rồi tung: "Điện hạ đang nói cái gì... Ta, ta nghe không hiểu."

"Ồ? Người không nhớ rõ?" Lệ Tiêu mở tờ thứ nhất, nói: "Nếu không thì, người và ta lại ôn tập một chút, ta coi tờ đầu tiên này đáng nghiên cứu, cũng nên cho Tụng nhi thêm ấn tượng."

Lệ Tiêu liếc mắt, đưa tay kéo chần của y. Tống Tụng siết không buông, mà so với khí lực, y không phải đối thủ của Lệ Tiêu, cuối cùng vẫn là bị hấn kéo xuống. Đôi mắt ướt nhẹp của Tống Tụng lộ ra, vừa vịn nhìn vào tờ đầu tiên, lập tức rũ lông mi xuống: "Ta, người, người vu oan ta... Ta mới không xem..."

Lệ Tiêu nở nụ cười một tiếng, Tống Tụng bỗng nhiên lại bị hấn ôm cả người cả chần. Y cắn cắn môi, "Điện hạ, a..."

Lệ Tiêu hôn một cái lên môi y, nói: "Tụng nhi không chịu thừa nhận, cũng đành phải ôn tập một lần."

Trước khi hấn thật sự xuống tay, Tống Tụng lập tức nói: "Ta thừa nhận! Thừa nhận! Là, là ta... Là ta mua."

Nước mắt y chực rơi, đồng thời trong lòng biết làm Vương phi mua loại sách này thực sự có chút phóng dăng quá phận, chỉ sợ sẽ làm Lệ Tiêu ghét bỏ.

Lệ Tiêu nói: "Mua lúc nào?"

"Đã nhiều ngày..." Tống Tụng méo mào, nói: "Nhớ không rõ."

"Ai giúp người mua?"

"Tự ta đi mua."

"..." trong bụng Lệ Tiêu đã lật lên cười điên, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ: "Làm sao người tìm được sách như này?"

"Trong hẻm hoa liễu, người người đều có sách."

"... Người đi một mình?"

"Không phải." Tống Tụng nói: "Ta ngẫu nhiên nghe thấy, chính là, hẻm bán đồ cổ, có vài lão bán không chính trực, sẽ có loại sách này, Ta, ta bảo xe ngựa đứng ở đầu hẻm, nói ta muốn đi vào mua sách... Rồi, rồi tự mình vào."

Lệ Tiêu nói: "Tự người, mua?"

Lòng Tổng Tụng có chút sợ, thực sự xấu hổ. Y cúi đầu, giơ ngón tay lên xoa xoa nước mắt, nói: "Ta che mặt, không ai biết là ta..."

Lệ Tiêu lau nước mắt cho y, nói: "Khóc cái gì, lần tới nếu như lại muốn, bản vương đi mua cùng người, hửm?"

Lệ Tiêu nhìn là người đứng đắn, Tổng Tụng không nghĩ tới hẳn sẽ nói ra như vậy. Y ngẩng đầu lên đối diện với nam nhân, mặt lại bị hẳn đùng một cái. Nam nhân hôn nước mắt trên mặt y, nói: "Nhưng mà mấy ngày nay, có thể ái phi phải khổ cực."

"Khổ, khổ cực cái gì?"

"Làm phiền ái phi cùng bản vương đọc sách này." Lệ Tiêu lại hôn một cái lên miệng y, thấp giọng nói: "Nói không chừng tháng sau, ái phi có thể có được toại nguyện."

"...!" Tổng Tụng kinh hãi không tới hai giây, trong nháy mắt truyền đến đau đớn làm thần sắc y lùi bước: "Ta có thể có nguyện..."

Lệ Tiêu vừa cười một tiếng, chọt lên chóp mũi y một cái, nói: "Nếu như ái phi còn lúc lạnh lúc nóng, ta có thể sẽ đau lòng."

Tổng Tụng đối diện với ánh mắt đen nhán nhán của hẳn, cảm xúc mơ hồ trong đó làm cho y cảm thấy hơi căng thẳng. Y mím môi một cái, chậm rãi đến gần, cũng hôn môi Lệ Tiêu.

Nụ hôn này làm cảm xúc thật vất vả kiềm xuống của Lệ Tiêu lần thứ hai tỉnh lại, lại kéo y luyện tập tư thế ở trạng đầu một lần.

Chờ Tổng Tụng tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã tối lại. Y xoa xoa cái bụng lép xẹp, có chút lao lực từ trên giường bò lên, lúc bước đi hai chân cũng như nhũn ra. Y tùy tiện mặc trường sam, nhìn ra ngoài, tuyết đã dày gần một

tức, tùy tiện sai người lấy ít đồ ăn, lấp đầy bụng trước.

Tuyệt lớn như vậy, trừ vài người không thể không vì kế sinh nhai làm việc, chỉ sợ rất ít người nguyện ý đi ra ngoài. Tổng Tụng dựa vào trên nhuyễn tháp nhìn sổ sách, cân nhắc từ lâu bán lầu phòng chường có thể khai trương vào năm sau, dù sao ngày đông bắt tay vào làm hết xác thực có chút khó khăn.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến động tĩnh, là Tề quản gia, được Tổng Tụng đồng ý, lão vào cửa dặm chân. Lão mặc áo bông dày, nói: "Sắp ăn Tết, đây là danh sách hàng Tết, xin Vương phi xem qua."

Ăn Tết không chỉ phải chuẩn bị hàng Tết trong phủ, còn phải chuẩn bị một ít lễ vật tặng huynh đệ. Tổng Tụng nhận, đơn giản liếc mắt nhìn, nói: "Vậy chuyện này giao cho người, phải chuẩn bị cho thể diện chút."

"Vâng!" Tề quản gia nhận danh sách, lại nói: "Mấy ngày nay trời lạnh, Vương gia đặc biệt dặn dò, Vương phi nếu không có việc gì, cũng không được chạy ra bên ngoài."

Tổng Tụng hiện tại động đây cũng lười, y nói: "Người yên tâm, trong lòng ta nắm chắc, người dặn nhà bếp nấu chút canh dê, ấm người, nấu cho mọi người trong phủ cải thiện bữa ăn."

"Nô tài thay toàn bộ phủ đa tạ Vương phi nhân thiện!"

Khi Lệ Tiêu trở lại trên người đọng một ít hoa tuyết. Hắn ở trước cửa phủ tuyết trên người xuống, đưa áo choàng cho tỳ nữ, nói: "Vương phi đâu?"

"Vương phi ăn cơm xong nằm trên giường ngủ."

Lệ Tiêu đổi giày, vén rèm cửa nhìn vào trong phòng, thấy Tổng Tụng đang ngủ say trên giường, hắn cong cong môi, quay người trở về sai người đi chuẩn bị đồ ăn. Tỳ nữ nói: "Vương phi sai người chuẩn bị canh dê, thịt dê ấm dạ dày, Vương gia có muốn dùng chút không?"

"Thần thánh đạm một chút, không cần canh dê."

Tống Tụng mở màng nghe được giọng hẳn, chậm rãi xoay mặt, xuyên thấu qua rèm thê chống muỗi tựa hồ có thể nhìn thấy bóng người của hẳn. Y ngáp một cái, ngủ xương xớp thân lười biếng, nhấc cánh tay đỡ người vừa muốn đứng lên, bỗng nhiên thấy Lê Tiêu đi vào, hỏi hẳn: "Muốn ăn gì không?"

"Không, ta không đói bụng."

"Xem tuyết rơi lớn như vậy, xem ra năm nay được mùa lớn."

Tống Tụng nở nụ cười, nói: "Năm ngoái tuyết lớn nhất được ba thước, xem đáng vẻ như này, chỉ sợ không thể mỏng hơn năm ngoái."

Lê Tiêu đi tới, một cái tay vòng qua nách y, một tay khác thì lại thãm dò qua đầu gối của y. Tống Tụng vẫn chưa phản ứng lại, đột nhiên bị hẳn bế lên. Lê Tiêu nói: "Năm nay khổ cực chút, đợi sang năm người người thu hoạch, người và ta cũng không đến nỗi hai tay trống trơn. Tụng nể cảm thấy thế nào?"

"Điện hạ nói có lý, chỉ là..." y bị ôm vào giường trong, đột nhiên ý thức được thu hoạch này không giống thu hoạch kia.

Hai người ngồi ở trong, Lê Tiêu từ phía dưới gối đầu lấy điển tịch bí thuật của hai người ra, nghiêm túc lật qua lật lại, nói: "Hôm nay học trang thứ tư, Tụng nể cảm thấy thế nào?"

Tống Tụng giật giật hông của mình, cười khan nói: "Điện hạ thực sự là khác khổ quá."

"Bản vương thiên phú kỳ tài, học cái gì cũng vừa nhàn vừa tỉnh, nếu như Tụng nể không cản trở, trước năm mới có thể đọc xong hết quyển này."

Không biết tại sao, Tống Tụng luôn cảm thấy hẳn giống như đang cố ý móc mỉa, lời trong lời ngoài có ý tứ trừng phạt. Y chậm rì rì nói: "Chỉ thân vãn của điện hạ thật khiến người khâm phục, chỉ là mọi việc vẫn cần lượng sức mà đi, cật lực mạnh thương thân đây."

"Thử một chút thôi biết."

"..."

Lần đầu tiên đọc H văn hoa đến vậy:)) các cô không nhầm đâu, đoạn đầu chap này là H đấy:))

Chương 33: Đan ước

Tuyết rơi liên tục vài ngày, lúc lớn lúc nhỏ, khi thì còn kèm theo cuồng phong. Mấy ngày nay, Lệ Tiêu tổng cộng chỉ đi ra ngoài một lần, còn lại phần lớn thời gian đều vui trong phòng cùng y thảo luận bí thuật sinh tử.

Sáng sớm ngày hôm đó, Tổng Tụng thực sự không chịu được nữa, thừa dịp Lệ Tiêu chưa sẵn sàng trực tiếp dùng chấn bặc mình thành tấm bảo bảo. Lần này, Lệ Tiêu đúng là không lọt được.

Y nằm ở trên giường chỉ lộ một cái đầu ra, quay lưng cũng không nhìn Lệ Tiêu. Hắn ngồi ở bên giường, nói: "Không dậy dùng bữa?"

Tổng Tụng giả bộ không nghe. Từ biểu hiện cùng ngôn ngữ của Lệ Tiêu khi thảo luận mấy ngày nay, y phát hiện là bởi vì lời mình vô tình chọc giận Lệ Tiêu, y xem như là hiểu được trình độ lưu ý của nam nhân đối với phương diện này, cũng chịu phục nam nhân này chấp nhất.

Giờ khắc này nếu y từ trong chấn ra dùng cơm, về kháng định cũng bị ăn no căng điếu, Tổng Tụng không chịu được thật.

"Tụng nhi?" Thấy y không nói lời nào, Lệ Tiêu vươn tay, kéo cả người cả chấn qua. Thân thể xanh xanh tím tím của Tổng Tụng đang mềm nhũn bên trong chấn, con người không thể không đối diện với hắn, rầu rĩ nói: "Ta không đói bụng."

Cổ họng của y kàn kàn, xác thực nói, mấy ngày nay cơ hồ không dễ chịu.

Đừng nói ra ngoài, giường cũng cơ hồ không xuống, như là tàn phế, để Lệ Tiêu ôm tới ôm lui.

"Tụng nhi kính phục bần vương có chí thanh vân, tại sao lúc này lại kéo chân sau?"

Y tuyệt đối nghe được cười nhạo trong giọng Lệ Tiêu. Tổng Tụng kìm nén không lên tiếng, mặt lộ ở bên ngoài được hấn hờn lên, khinh bạc qua lại, "Tụng nhi?"

"Tụng nhi không muốn nói chuyện với Vương gia." Giọng Tổng Tụng thật thấp, mang theo oan ức mơ hồ. Sau ngày đó, y vẫn nghĩ vẫn Lệ Tiêu có phải là ăn tiên đan mới có thể dưỡng mệnh như vậy. Mà nam nhân không nói gì, cầm sách nghiền cứu một ngày một đêm, Tổng Tụng giữa đường bị ép khô giọt nước cuối cùng, thật sự là chỉ muốn nghỉ ngơi. Y không chỉ đau người, chỗ đó, chỗ đó, chỗ đó, cũng đau vô cùng.

"Hôm nay tuyệt ngừng." Lệ Tiêu hờn nước mắt ở khóe mắt y, nói: "Đưa Tụng nhi đi ra ngoài chơi một chút, cũng không đi?"

"Tụng nhi không muốn đi, Tụng nhi muốn ngủ."

Lệ Tiêu kẻ trán của y, cười nhẹ một tiếng, nói: "Cũng được, nghỉ ngơi thật tốt, bần vương hôm nay phải đến đại doanh xem một cái."

Tổng Tụng gật gật đầu, được hấn thả về. Tầm bảo bảo khó khăn nhúc nhích một chút, đang muốn mở ra chắn ra, lại phát hiện màn giường lại bị kéo ra. Bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt Lệ Tiêu mang theo vài phần chế nhạo: "Buổi tối về dùng bữa cùng ái phi."

Sắc mặt Tổng Tụng có chút trắng bệch, trơ mắt nhìn màn giường lần thứ hai khép lại, bỗng nhiên quay đầu, oán độc trừng bí thuật sinh tử bên gối.

Y nhắm mắt lại nằm một lát, đợi đến khi xác định Lệ Tiêu đã ra ngoài, lao lực từ trong chắn chui ra, trùm y phục nắm quyển sách kia xuống giường, sau đó trực tiếp ném vào bên trong lò lửa.

Y liên tục nhìn chằm chằm vào quyển sách kia hoàn toàn bị đốt thành tro bụi, mới gảy một chút than lửa, quay người bọc y phục về nội thất, làm hạ

nhân hầu hạ hai mặt nhìn nhau.

Tổng Tụng cuối cùng cũng coi như ngủ một giấc yên ổn.

Lần này tỉnh lại hiếm thấy không phải là bởi vì động tĩnh phía sau. Y mở mắt, theo bản năng sờ sờ ra sau, khe khẽ thở ra một hơi, phát hiện bụng sôi lên, đứng dậy sai người chuẩn bị một ít đồ ăn.

Bên này vừa mới ăn xong, bên kia chợt nghe bên ngoài truyền đến động tĩnh. Tổng Tụng nghe náo nhiệt, nói: "Kim Hương?"

"Vâng," Nàng đứng dậy đi ra ngoài, mắng một tiếng: "Hô to gọi nhỏ, làm gì thế? Mau dừng tay!"

Có nô tỳ rất nhanh nói: "Vị này là Lăng Hoa cô nương trong viện Chăm phụ nhân, nói Vương phi chúng ta hà khắc, bắt bớ họ đổi bếp dùng bếp than, đun đến mức Chăm phụ nhân mấy ngày nay ho khan không ngừng, giận mới tìm tới cửa nói rõ lí lẽ."

Kim Hương hiểu rõ ngọn nguồn, quay người trở về nơi việc này chỗ Tổng Tụng nghe. Y nuốt đồ ăn trong miệng, nói: "Trước tiên phải người đi đổi than củi trong phòng Chăm phụ nhân thành than trong phòng. Mấy ngày nay trời lạnh, chỗ nàng thật nhiều phân lượng, lại đi điều tra rõ ràng là ai tự chủ trương đổi bếp than chỗ nàng, tra được nghiêm trị không tha."

Kim Hương dừng một chút, nói: "Chắc là có người thấy Vương phi được sủng ái, trong bóng tối muốn nịnh bợ ngài."

Tổng Tụng khẽ mỉm cười, nói: "Nếu ta được sủng ái, càng không có đạo lí kình bỉ phụ nhân không được sủng ái, người nên hiểu rõ."

Kim Hương lập tức đáp một tiếng, quay người nhanh chóng đi làm. Chưa được bao lâu, Tề quản gia đưa một người nhanh chóng tới, là Lưu sư gia trong phủ. Người này có giao tình rất tốt với Tề quản gia, trong ngày thường phụ trách tất cả công việc mua bán, từ lúc Tổng Tụng tiếp quản chuyện trong phủ, phần lớn phần công cũng không thay đổi, chỉ là trong ngày

thường có khoản phải trình lên cho y xem thử một chút.

Mọi người đều biết Tống Tụng được sủng ái, mà Vương gia là chủ nhân một lời không hợp là giết người, tất nhiên không dám lười biếng,

Bên chính phòng an ổn, mà Tống Tụng xuất hiện lại làm một ít hạ nhân muốn trèo lên trên đồn dập sử dụng bản lĩnh cả người, muốn lọt vào mắt y.

Kim Hương đoán không sai.

Sau khi Tống Tụng nghe xong, cười khẽ một tiếng, nói: "Dùng danh hào chủ nhân ức hiếp trác phú nhân, biết ngay là cảm thấy hạ nhân không hiểu quy củ. Không biết, còn tưởng rằng Vương phi ta đây ương ngạnh, muốn đuổi tận giết tuyệt."

Lưu sư gia lúc này rập đầu lại: "Tiểu nhân không dám, tiểu nhân chỉ nghe nói trước khi đại hôn ngài không hợp Cẩm phu nhân, lần, lần này cũng chỉ muốn giúp Vương phi thí uy với nàng! Tiểu nhân thật tâm vì vương phi suy nghĩ!"

Tống Tụng bưng cốc trà, lẳng lặng nhìn hẳn, bỗng nhiên nhẹ buông tay, choang một tiếng vang lên giòn giã, người chung quanh nhất thời đồn dập quỳ xuống.

"Vương phi bớt giận!"

Tống Tụng cụp mắt nhìn về phía ly trà nát tan trên mặt đất, lời nói đúng lời Lưu sư gia nói: "Một sư gia phụ trách mua bán như người, lại biết rõ chuyện việc nhà của Vương phi."

Tề quản gia liếc mắt nhìn hẳn, nghĩ thầm thế này sao lại là cái kẻ ngu si, rõ ràng là rất thông minh. Lời vừa nói ra, Lưu sư gia nhất thời rùng mình lạnh lẽo. Một hạ nhân nhỏ nhỏ, lại dám dính líu việc nhà của chủ nhân, huống hồ nơi này còn là Vương phủ, chụp cái mũ này lên là kéo ra ngoài đánh chết cũng không quá đáng.

Hắn rất cực sợ hãi: "Tiểu nhân thành thật không có ý tứ này! Vương phi thú tội, tiểu nhân cũng không dám nữa!"

"Tề quản gia."

"Có nô tài!"

"Thời gian người ở Vương phủ lâu hơn ta, việc này nên xử trí như thế nào?"

"Bị đặt chủ nhân, tự tiện chủ trương, án gia quy của Vương phủ, dùng gậy đánh chết."

Lệ Tiêu làm việc quyết tuyệt, gia quy cũng chặt chẽ. Phạm là chộc giận hắn, ít người có thể sống sót, chỉ ở trước mặt Tổng Tụng mới bỏ đi rất nhiều tâm tình tiêu cực. Lời này Tề quản gia nói ra, sư gia nhất thời dùng đầu đập đất: "Cầu Vương phi tha mạng, Vương phi tha mạng!"

"Thời." Tổng Tụng nói: "Đánh hai mươi gậy, đuổi đi."

"Đa tạ Vương phi tha chết!"

Lưu sư gia bị kéo ra ngoài, Tề quản gia tiếp tục đứng bên cạnh chờ dặn dò, nghe Tổng Tụng mở miệng: "Dọn dẹp đất một chút."

Lập tức có nha hoàn tiến lên, Tề quản gia thấy y liếc mắt nhìn về phía ấm trà trên bàn, sau đó tự rót cho mình chén trà, sau mở ra nắm ấm liếc mắt nhìn vào trong, thả vè, nói: "Một bộ dụng cụ uống trà dùng quen, mỗi ngày nhìn không thấy sao, hôm nay không cẩn thận lỡ tay đánh vỡ một cái, mới phát giác trong bình có cặn trà chưa sạch. Tề quản gia, người giúp ta đi tìm một bộ đổi đi."

Tề quản gia vội hỏi: "Vâng."

Hắn thấy Tổng Tụng đứng dậy đi vào nội thất, cau mày, cất bước đi ra ngoài. Lưu sư gia bị đánh đang gào ầm lên, Tề quản gia nhíu mày, vẫn luôn đợi đến hắn chịu xong hai mươi gậy, mới chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt

hắn, nhìn hắn về thổng khố, nói: "Vương phi nói, một bộ dụng cụ uống trà dùng quên, mỗi ngày nhìn không thấy sao, hôm nay vừa nhìn, mới phát giác trong bình có cặn trà chưa sạch, bảo ta tìm một bộ mới đổi đi."

Đôi môi Lưu sư gia run lên, nói: "Tề quản gia, việc này, là ta chuyên quyền, mà ta cũng chỉ là vì nịnh bợ Vương phi. Tề quản gia, ngài thường ngày tin nhiệm ta nhất, biết ta là người như thế nào."

"Người và ta từ khi Vương gia xuất cung dụng phẩm đã cùng ở Vương phủ này, chắc chắn cũng biết tính của Vương gia. Hay là, chúng ta đi tìm hiểu?"

Lưu sư gia thay đổi sắc mặt, nói: "Tề quản gia, là Cầm phu nhân ép ta làm như vậy, nàng dùng khố nhục kẻ muốn bại hoại thanh danh Vương phi. Ta, ta cũng chỉ là phối hợp từ giữa kiếm ít bạc, ngoài ra, không còn gì!"

"Xem ra Vương phi nói rất đúng, một bộ ấm dùng quá lâu, không mở nắp ra cũng không biết bên trong có cặn trà. Thanh danh của Vương phi nối liền với Vương gia, Lưu sư gia, người sao lại ngốc như vậy."

"Tề quản gia, xem người và ta tương giao một hồi, người tha cho ta đi!"

"Xem người và ta tương giao một hồi, ta cũng nhắc nhở người một câu." Tề quản gia đứng lên, nói: "Hai ngày này ngày lễ ngày tết, trong thành chỉ sợ không yên ổn, người rời đi nhất thiết phải cẩn thận."

Lưu sư gia nuốt nước miếng một cái, nỗ lực chống đỡ thân thể, ngã trên tuyết rồi lập tức bò lên, lảo đảo chạy trở về phòng.

Lệ Tiêu từ bên ngoài phủ trở lại, Tề quản gia lại tiến lên nói hết chuyện hôm nay. Hắn nhíu mày, nói: "Người đâu?"

"Vương phi thiện tâm, nói tha người, tha rồi."

"Thả?"

Tề quản gia bị hắn liếc mắt một cái, vội hỏi: "Mà hai ngày này trong thành"

rất loạn, ai biết hẳn có thể đi ra nội thành hay không?"

"Dụng cụ uống trà của Vương phi đổi chưa?"

"Trà cụ đã phải người đưa đi, nhưng bên trong phủ không ít người, phải thay đổi còn cần chút thời gian."

"Tới gần cuối năm, người chú ý một chút, đừng làm ra chuyện gì sőt ruột làm Vương phi nhọc lòng, tất cả mọi người qua năm mới vui vẻ, hả?"

"Lão nô rõ."

Lệ Tiêu tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên lại dừng, nói: "Cầm phu nhân... Vào phủ đã bao lâu?"

"Đã hai năm có thừa."

"Nhà nàng ra sao?"

"Hai năm trước Vương gia chiến công hiển hách, lúc đó Lễ bộ Thượng thư An Ngọc Xuân có lòng kết giao, đưa trưởng nữ lại đây."

"Đuổi đi."

Tề quản gia bồi rỗi: "Đây, đây là trác phu nhân thì đuổi thế nào?"

Không ai để ý đến lão. Lệ Tiêu đã nhanh chân đi vào nhà chính, hẳn cởi áo choàng, trước tiên đứng ở lò sưởi sưởi ấm người, lúc này mới vén màn đi vào phòng. Tổng Tụng nghe thấy động tĩnh, lập tức ngồi dậy, nói: "Hôm nay về sớm như vậy?"

"Chuyện trong phủ hôm nay ta biết rồi, ta đã sai người hòa ly với Cầm phu nhân. Nàng mặc dù là trác phu nhân, nhưng không phải chính thất, hòa ly cũng không phỉền phức."

Hắn mở miệng nói rõ ràng mọi chuyện, Tổng Tụng lại cảm thấy không hiểu

ra sao. Y nói: "Cầm phu nhân đã vào phủ hai năm, sao đột nhiên muốn hòa ly? Nàng có thể đáp ứng không?"

Lệ Tiêu nhíu nhíu mày, nói: "Bản vương mặc dù ác danh ở trong triều truyền xa, mà chúng quy là ruột thịt của phủ hoàng, không ai dám làm gì ta. Nhưng người thì không giống như vậy, nếu người chọc phủ hoàng chán ghét, chỉ sợ phủ hoàng nói ta không biết dạy thế tử, người có tâm cũng sẽ từ người ra tay ly gián tình phủ tử, người hiểu chứ?"

Tổng Tụng gật gật đầu, nói: "Ta hôm nay xử lý..."

"Vô cùng tốt." Lệ Tiêu khen y trước, lại khen mình: "Vậy từ đây nếu không có trách phủ nhân, về sau không không có nhiều chuyện nhọc lòng như vậy?"

Tổng Tụng không nhịn được cười, nói: "Điện hạ nói rất đúng."

Thần sắc Lệ Tiêu mềm mại, nghiêng người dán sát vào y. Tổng Tụng theo bản năng lùi chần chừ về sau, nghe hắn nói: "Từ đây quý phủ bản vương chỉ có một mình người, người có vui không?"

Tổng Tụng dùng sức gật đầu, thần thái cực kỳ nghiêm túc: "Tất nhiên là vui."

"Thế, thường đâu?"

Tổng Tụng mím môi một cái, cuộn tròn hai chân lên, có chút khấp khểnh đàm nói: "Không, không còn."

Lệ Tiêu không thích: "Tại sao?"

"Ta, ta không còn." Tổng Tụng oan ức lại phẫn uất nói: "Người đâm ta vài ngày, sao còn có?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Ta xong rồi, khô, không còn.

Điền điền:...

Chương 34: Thích

Lệ Tiêu làm sao cũng nên làm người, làm thế nào, nhắc phần thưởng Tổng Tụng rút cổ công chân nhưng bỏ lui bình một mặt oán niệm lên. Hắn không nhìn được cười một tiếng, biết nghe lời phải nói: "Vậy thì thưởng nhỏ thôi?"

Tổng Tụng đối diện với gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, cũng không lo hỏi lại thưởng nhỏ có nghĩa gì, nhếch chướng hôn hắn một cái. Lệ Tiêu một mặt thỏa mãn, cởi áo ra lên giường nằm cạnh y. Tổng Tụng vẫn như cũ siết chặt đề phòng hắn, hắn nói: "Chhia nửa chân cho ta, lạnh."

Tổng Tụng đắp chăn lên người hắn, đắp kín hắn từ đầu đến chân, sau đó nhẹ giọng nói: "Đêm nay chúng ta một người một giường đi?"

Lệ Tiêu nhìn y một phút chốc, nói: "Người muốn tách giường ngủ với bản vương?"

"Không phải, ta cảm thấy hai người tách ra ngủ sẽ khá tốt, miễn cho không cần thận quấy rồi điện hạ."

Lệ Tiêu không để ý tới y, hắn vén một góc chăn lên, ánh mắt mang theo vài phần bá đạo. Tổng Tụng cũng lo sẽ chọc cho hắn giận, do dự hai hơi, nhếch mặt ánh dững chui vào.

Ngược lại nên tới trốn không thoát.

Y vừa mới nằm vào, bị hai tay Lệ Tiêu kéo qua, hắn bóp bóp hai má Tổng Tụng, nói: "Sách đâu?"

Tổng Tụng nói: "Không thấy."

"Mắt đâu rồi?"

"... Khả năng bị ai trộm rồi."

"Xem ra ngày mai phải gọi người trong viện đến thăm vấn một phen, nếu như thật sự có trộm, nhất định phải dùng gia quy đánh."

Tổng Tụng mèo máo liếc mắt nhìn hắn. Y đã nghe được Lệ Tiêu đang cố ý hù dọa mình. Nam nhân này có thời điểm đang hoàng trịnh trọng, trải qua mấy đêm thân mật này, y mới biết đối phương... Rất xấu xa. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Y không thể làm gì khác hơn là thừa nhận: "Là ta đột."

"Bản vương vẫn chưa đọc xong, sao đã đột?"

Tổng Tụng không ngừng được lỗ tai nóng lên, y có chút tức giận, cố nén mới không trừng Lệ Tiêu, rầu rĩ nói: "Ta không muốn học... Điện hạ lợi hại hơn ta, là ta kéo chân sau, um a..."

Lệ Tiêu hôn y, Tổng Tụng hoảng loạn. Y không biết nam nhân này có phải là lén lút uống canh đại bổ gì không, ngược lại y không có cách nào ngày ngày học như vậy.

Y theo bản năng đẩy Lệ Tiêu ra, chút phản kháng nhẹ nhàng ấy trong mắt Lệ Tiêu càng giống như dục cụ còn ghen. Nam nhân hôn sưng môi y mới chậm rãi thả ra, hắn kẻ trán Tổng Tụng, giọng khàn khàn: "Rõ ràng là Tụng nhi bắt đầu trước, bây giờ cũng là người bảo ngừng."

"Ta..." Tổng Tụng đối diện với hắn, khó giải thích được cảm thấy hắn oan ức. Y không nhịn được áy náy, nói: "Ta cũng không phải là không thích cùng đọc sách với điện hạ, chỉ là... Chỉ là mấy ngày này rất mệt mỏi, điện hạ tha cho ta nghỉ ngơi một chút... Ngày sau đương nhiên đọc cùng, được không?"

Lệ Tiêu nhìn y một hồi, thấy y sắp rơi nước mắt mới mở miệng nói: "Bản vương chỉ có một mình người, người và ta đã thành hôn, chuyện phòng thê,

tất nhiên chỉ có thể cùng người. Tụng nhi cảm thấy bản vương mạo phạm?"

Tổng Tụng lập tức lắc đầu, nghiêm túc nói: "Đây là bốn phận của ta, sao cảm thấy mạo phạm được? Điện hạ không được nghĩ nhiều."

Lệ Tiêu hôn khẽ mắt của y một cái, nói: "Bốn phận của người cũng không chỉ là những thứ này."

Tổng Tụng một mặt thận trọng: "Lần đầu tiên làm Vương phi, tất nhiên có nhiều chỗ làm chưa đủ tốt, không đủ chu đáo. Nếu như có chỗ nào chộc điện hạ không vui, mong ngài nhắc nhở."

Lệ Tiêu bị dáng dấp đàng hoàng trịnh trọng của y chọc cười cười, bỗng nhiên ôm người vào trong ngực. Tổng Tụng nghe tiếng cười dễ nghe của hắn, còn có rung động từ ngực truyền đến, y dùng vai cọ một chút lỗ tai, đột nhiên cảm giác thấy tim đập có chút nhàn nhàn. Y nghe Lệ Tiêu nói: "Vương phi có thích bản vương không?"

"Tất nhiên là thích."

"Nghĩ đến bản vương là cảm giác gì?"

"Sẽ cảm thấy... Tiền đồ một mảnh bằng phẳng."

Lệ Tiêu xoa xoa đầu của y, lại nói: "Bản vương tuy rằng sẽ hòa ly với trác phu nhân, nhưng đoạn tụ, ngày sau vô cùng có khả năng còn có nam thiếp khác, người có thể tiếp thu không?"

Tổng Tụng quên cảm giác kỳ quái trong lòng, vội hỏi: "Đương nhiên có thể, điện hạ thân phận quý trọng, cười thiếp là hợp tình hợp lý, chỉ cần điện hạ vui vẻ, sao cũng được."

Lệ Tiêu trầm mặc một chút: "Có bắt nạt bọn họ không?"

Tổng Tụng có chút kinh hoàng, nói: "Ta cũng không phải là người ghen tị, chắc chắn sẽ không chủ động gây hấn gây chuyện."

Thần sắc Lệ Tiêu nhí nhảnh phải mấy phần tội tằm, hấn nâng cằm Tống Tụng lên. Tống Tụng ngoan ngoãn nhìn hấn, lộ ra một nụ cười với hấn, mềm giọng nói: "Ta biết, quanh năm chỉ có một người, tóm lại là phỉền. Điện hạ ngày sau nếu như có thích ai muốn sắp xếp vào phỉ, cứ việc nói với ta, ta sẽ sắp xếp."

Y phát hiện ánh mắt Lệ Tiêu có chút đáng sợ, y nhớ lại, lại không tìm được câu nào chọc phải hấn. Từ lúc đời này gặp mặt Lệ Tiêu tới nay, Lệ Tiêu đối với y đều là nhẹ nhàng, cho tới bây giờ chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn y. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Ý cười Tống Tụng thoáng thu liễm, nhẹ nhàng nắm lấy tay hấn, lại đột nhiên bị hấn siết chặt cổ tay. Tay hấn còn như kim sắt, trong mắt mang theo vài phần kìm nén. Tống Tụng ý thức được tình huống không ổn —

Y đến cùng câu nào chọc phải Lệ Tiêu, "Điện hạ, ta là Tống Tụng, người, người làm đau ta..."

Lệ Tiêu dường như đột nhiên hoàn hồn, hấn buông Tống Tụng ra, vươn mình xuống giường.

Lòng Tống Tụng bất an, vội xuống giường đuổi theo. Nhà hoàn nơm nớp lo sợ nhìn bọn họ, thấy thế vội vàng cầm áo choàng đến đưa cho Tống Tụng. Y khước lên người, run rẩy đập trong tuyết, "Điện hạ! Người chờ ta một chút..."

"Vương phỉ, chỉ sợ không ổn, ngài đừng đuổi theo."

"Tất cả các người lui ra." Tống Tụng chạy đuổi theo Lệ Tiêu, y không thể mặc cho Lệ Tiêu ra ngoài bây giờ. Khoảng thời gian này y ở trong phủ cả ngày, lòng rõ ràng đây là Lệ Tiêu bảo vệ y. Tới gần khoảnh khắc cuối năm, trong thành rất loạn, đây không chỉ là một câu nói mà thôi.

Giữa môi Tống Tụng phun ra sương trắng, chạy tới kéo lại tay Lệ Tiêu. Hấn liếc mắt, ánh mắt âm vụ, thấp giọng nói: "Về đi."

"Điện hạ về, ta mới về." Tống Tụng vươn tay ôm lấy hấn, hơi run cầm cập, nói: "Bên ngoài lạnh lắm, điện hạ, chúng ta về thôi. Ta làm ngài mất hứng đúng không? Quay về ta chịu lỗi với ngài, có được hay không?"

Khi y chạy ra ngoài chỉ mặc một tầng áo lót, cùng với áo choàng nhá hoàn đưa cho, cần cổ vù vù lọt gió, hàm răng trên dưới bị đông cứng đánh nhau, lúc nói chuyện xen lẫn âm thanh hàm răng ken két va chạm. Lệ Tiêu nặn nặn ngón tay, nhất thời không có động tĩnh.

Tống Tụng vòng lấy cổ của hấn, dụ dỗ nói: "Ta sai rồi, ngài đừng nóng giận, chúng ta trở lại, trở lại đọc sách? Điện hạ?"

Tống Tụng nhìn hấn, Lệ Tiêu cũng chỉ mặc áo đơn. Y sờ sờ tay Lệ Tiêu, bỗng nhiên cởi áo choàng ra, phủ thêm cho hấn. Ngón tay đông cứng của y buộc chặt dây lưng cho Lệ Tiêu, nói: "Được, điện hạ không muốn về, chúng ta lại đứng ở đây thêm một lát."

Y hít hơi mấy lần. Rất xa, có hạ nhân đang nhìn, mà không người nào dám tiến lên. Tống Tụng liên tục lấy hơi, mãi đến tận khi ánh mắt Lệ Tiêu chạm rãi dừng trên mặt của y, Tống Tụng dừng động tác lại, nhìn thấy hấn như vừa tỉnh giấc chiêm bao, ôm y lên về phòng. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjijia, những nơi khác là ăn cắp)

Hấn lệnh người tăng thêm lò sưởi, ôm Tống Tụng hơi trước lò. Cả người Tống Tụng bị đông lạnh, tay chân cũng giống như tảng băng, sưởi một hồi lâu mới rốt cục có cảm giác.

Lệ Tiêu bọc chặt y, nhẹ nhàng hà hơi vào tay y, trong thần sắc bình tĩnh mang theo vài phần ảo não. Tống Tụng không dám nhắc lại chuyện vừa rồi, nói sang chuyện khác: "Ngày mai không thể ra ngoài chơi sao?"

"Ta đi cùng người."

Tống Tụng gật đầu, nói: "Ta thấy ấm rồi, lên giường ngủ đi."

Nhiệt độ cơ thể y khá thấp, lúc ngủ một mình rất khó ấm người ngay,

thường thường tỉnh ngủ người lạnh lẽo, giờ khắc này có Lệ Tiêu, lên giường không lâu trong chăn đã nóng. Tống Tụng nhân cơ hội lấy lòng: "Cùng điện hạ nằm một chăn thật tốt."

Lệ Tiêu liếc mắt nhìn y, nói: "Ta thích người hay ghen."

"..." Ra là như vậy.

Lệ Tiêu lại nói: "Còn thích người khóc lóc om sòm."

Tống Tụng sững sờ một lát: "Người thích... Tần thị?"

"..." Lệ Tiêu thu tầm mắt lại, nói: "Ta không thích người đúng quy đúng củ, luôn nói một ít lời tự nhận là có thể lấy lòng ta, mấy câu đó chỉ có thể chọc ta giận. Nếu như có lần sau còn chọc giận ta, người có thể không còn mạng."

Tống Tụng sững sờ, y rốt cục bắt được trọng điểm, y vừa mới tự nhận là lấy lòng Lệ Tiêu, ở trong mắt hắn toàn bộ đều là... hư tình giả ý.

Thực sự là quá oan uổng.

Mà Tống Tụng đúng là không muốn chọc giận hắn, y nằm trong lòng Lệ Tiêu, suy nghĩ lung tung một phút chốc, rất nhanh đã ngủ say.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, cả người lại lạnh lẽo, mơ màng bị người ôm, cũng chưa cảm thấy có bao nhiêu dễ chịu, thật vất vả tỉnh lại, là Lệ Tiêu đang gọi y: "Uống thuốc này rồi ngủ tiếp, Tụng nhi?"

Y được nam nhân nâng dậy, mờ mịt nói: "Thuốc gì?"

"Người bị sốt." tay Lệ Tiêu che trán của y, tay ấm áp tiếp xúc lên da, dĩ nhiên chỉ cảm thấy man mát, y không nhìn được cọ cọ. Lệ Tiêu nói: "Lát nữa lại xông hơi, chườm mồ hôi là tốt rồi."

"Điện hạ hôm nay như thế?"

"Trời lạnh, xin nghỉ."

Tống Tụng cong khớp miệng lên, uống thuốc xong cơn buồn ngủ càng nặng, cũng may thần y kê đơn thuốc cực kỳ hữu dụng, lúc tỉnh lại lần thứ hai, hết sốt không ít. Y mặc y phục, hỏi: "Điện hạ đi ra ngoài rồi?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Đang ở thư phòng gặp khách."

Lúc y qua, lại không thấy Lệ Tiêu ở thư phòng, trên mặt bàn hơi loạn. Y đi tới, tiện tay hỗ trợ sửa lại một chút, bỗng nhiên nhìn thấy phía dưới kia dè lên một bức họa, rút ra nhìn, lại là mình, chỉ vẽ nửa người trên, bút pháp vô cùng tốt, trông rất sống động.

Y cong khớp miệng, lòng mơ hồ ngọt ngào, chợt phát hiện không đúng. Tranh này, không chỉ một bức, có tới bảy, tám bức, đều là giống nhau như đúc.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân, Tống Tụng nghiêng đầu, nhìn thấy Lệ Tiêu đi vào, lập tức giơ bức họa lên, hỏi: "Đây không phải là ta đúng không?"

Lệ Tiêu gật đầu đến gần, nói: "Khỏe hơn chưa?"

"Tốt lắm rồi, chỉ là điện hạ vì sao vẽ nhiều tranh vậy?"

"Những thứ này đều là tìm người mô phỏng, tranh của ta đã cất rồi."

Tống Tụng hiểu kỳ nói: "Làm gì mà phỏng nhiều tranh vậy?"

"Vì tìm người."

"Ai?"

Lệ Tiêu suy nghĩ một chút, tựa hồ cảm thấy không cần thiết giấu y: "Bản vương nghe nói Tụng nhi có một đệ đệ song sinh thất lạc ở ngoài, cho nên muốn tìm về trước lúc năm mới, cho người niềm vui bắt ngờ."

Tổng Tụng lại hơi sững sờ: "Ta khi nào có một, đệ đệ song sinh?"

"Bản vương... nghe nói, nghe đâu mẫu thân người năm đó sinh song thai, đệ đệ cho người khác nuôi nấng. Tụng nhi không biết việc này cũng là hợp tình hợp lý, chờ tìm về sẽ biết."

Tổng Tụng nhìn tránh, lòng mày chậm rãi nhả lại, nói: "Là ai báo cho người ta có đệ đệ song sinh?"

Lệ Tiêu sờ sờ mũi, suy tư nói: "Hình như là... Tề quán gia nói."

Tổng Tụng không nhìn ra sự chột dạ của hắn, cất bước đi ra ngoài, nói với bên ngoài: "Đi truyền Tề quán gia tới gặp ta."

Y thần sắc nghiêm nghị, Lệ Tiêu đi tới kéo tay y, mới phát giác ngón tay của y hơi run: "Tụng nhi không vui sao?"

Đâu phải không vui, Tổng Tụng căn bản không có đệ đệ song sinh. Nếu như nói song sinh, chỉ có Tổng Ca kiếp trước hóa thành bộ dạng y thể thân y có thể được xưng là một, mà chuyện như vậy làm sao Lệ Tiêu có khả năng biết?

Tổng Tụng lạnh nhạt nói: "Ta chưa từng có đệ đệ song sinh, nếu có một ngày người nhìn thấy có người giống ta như đúc, phải chém hắn ngay."

Lệ Tiêu mím môi, đồng tử híp thành một đường, thần sắc xẹt qua một vết nghi ngờ. Tề quán gia vội vã chạy tới, vội vàng hành lễ, "Tham kiến Vương phi, xin hỏi Vương phi tìm lão nô có chuyện gì?"

"Người từ chỗ nào nghe nói ta có một đệ đệ song sinh?"

"A?" Tề quán gia nghi ngờ nói: "Việc này, lão nô..."

Lão nhận được ánh mắt của Lệ Tiêu, đúng lúc chuyển giọng, nói: "... Đúng là chưa nhớ ra."

Chương 35: Giao lưu

Tống Tụng nhìn Tề quán gia một chút, quay đầu nhìn về phía Lệ Tiêu, nói: "Đến cùng nghe từ đâu ra?"

Y muốn biết sau lưng mình có phải là lại có người đang giữ trò quỷ gì, chờ giết chết y, thế thân y. Y nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này, y không muốn lại bị giết chết thân không biết quỷ không hay, làm một cô hồn dã quỷ chỉ có thể nhìn người khác hưởng thụ tất cả.

Tề quán gia hoàn toàn không rõ vì sao, mà Lệ Tiêu không nói lời nào, lão còn phải kiên trì nói dối: "Lão ô, lão ô rất nhiều năm trước từng nghe chuyện này, người nói lời này đã biến mất từ lâu."

Lão dứt lời, nghe thấy Vương phi nói: "Đi ra ngoài!"

Lão theo bản năng nhìn Lệ Tiêu, thấy hắn phát tay, lúc này mới nhàn nhã chóng lui ra.

Lệ Tiêu đi lên trước, nắm chặt ngón tay siết chặt của Tống Tụng, nhẹ giọng nói: "Tụng nhi cảm thấy chỗ nào không thích hợp?"

Tống Tụng hít một hơi, đè xuống phần nộ cùng hận ý đột nhiên dâng lên, y nghiêm túc nói: "Ta biết nói ra điện hạ không tin, mà ta thật sự không có đệ đệ, mẫu thân ta chỉ có ta, trừ phi có người dùng tà thuật dịch dung thành bộ dáng của ta, bằng không trên thế giới này không có Tống Tụng thứ hai!" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Lệ Tiêu hỏi: "Ai sẽ dùng tà thuật giả dạng người?"

"Có lẽ là người đồ mắt đồ lệ." Tống Tụng dần dần tỉnh táo lại, nói: "Điện hạ, nếu có một ngày người phát hiện ta không phải ta, đó nhất định là có người giết ta, cũng biến thành bộ dáng của ta, ngài cần phải giết hẳn, báo thù cho ta."

Thời khắc này, Tống Tụng thật sự có loại cảm giác mình có thể sẽ chết. Y sắc mặt xám xịt, quay người muốn đi, lại đột nhiên bị nam nhân ôm lấy từ phía sau. Đôi môi Lệ Tiêu đung vào tai hơi lạnh của y, cầm đặt ở hõm vai của y, trầm thấp đồng ý: "Sẽ không xảy ra chuyện như vậy, ta sẽ che chở cho người. Chỉ cần ta sống một ngày, sẽ không có người có thể gây tổn thương cho người, tin ta."

Tống Tụng mím môi một cái, tay y đặt lên cặp tay bên hông kia, lòng dần dần dễ chịu một ít, nói: "Ta tin người."

Y nói: "Người là người đời này ta tin nhất."

Lệ Tiêu hỏi: "Thật chứ?"

Tống Tụng rất dùng sức gật gật đầu, thân thể bị hẳn xoay qua chỗ khác. Nam nhân nâng mặt của y, kiên trì thắm thị y, ngón tay cọ khòe mắt của y, nói: "Còn tưởng rằng ái phiê khòc, dọa bản vương sợ."

Tống Tụng cau mày nói: "Điện hạ cảm thấy ta rất đáng yêu?"

"Lúc đọc sách rất đáng yêu."

"..." Tống Tụng kéo tay hẳn xuống, nói: "Người, chính trực một chút."

Tống Tụng hơi hơi có chút được an ủi, Lệ Tiêu yên tâm, quay người cầm lấy mấy bức tranh đó, đi tới lò sưởi nhen lửa, sau đó ném vào chậu than đốt thành tro tàn. Tống Tụng sững sốt một chút: "Điện hạ tại sao..."

"Nếu chộc Tụng nhii không vui, cũng không cần giữ lại." Lệ Tiêu nhìn về phía y, nói: "Mấy ngày nay ta thấy đầu đường có không ít bách tính nạn người tuyết, Tụng nhii có muốn chơi không?"

Tống Tụng ngược lại là không nghĩ tới Lệ Tiêu lại còn có mặt trẻ con như vậy, y nhất thời cũng tâm động. Lệ Tiêu tìm đến y phục dày mặc vào cho y, sau đó kéo y đến trong sân, tuyết đọng dày đặc phủ kín ửng. Lệ Tiêu khom lưng nặn tuyết, Tống Tụng kiềm chế chốc lát, cũng nhìn không được gia nhập. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hai người nặn quả cầu tuyết, Tống Tụng bỗng nhiên không cẩn thận đụng phải Lệ Tiêu một chút. Bốn mắt nhìn nhau, một quả cầu tuyết bỗng nhiên đập vào mặt Tống Tụng, làm y giật mình. Y rụt cổ một cái, có chút sững sờ nhìn Lệ Tiêu, hiển nhiên chưa hề nghĩ tới Lệ Tiêu sẽ làm ra hành động như vậy.

Lệ Tiêu cong môi, thừa dịp ai phi trở mặt, nắm một vốc tuyết đập tới. Lần này, Tống Tụng rốt cục có phản ứng: "Điện hạ! Người, phụt... Phút!"

Y nói chuyện, Lệ Tiêu lại ném một cái. Tống Tụng phun tuyết trong miệng ra ngoài, rốt cục không thể nhìn được nữa ném trả. Lệ Tiêu thoải mái tránh né thoát, quay người chạy sang một bên. Tống Tụng nặn hai quả cầu ném liên tục, một mặt nổi giận: "Không nghĩ tới người là như vậy đây Vương gia!"

Đâu chỉ là y không nghĩ tới, hạ nhân đứng ở hành lang vây xem cũng chưa từng thấy Vương gia như vậy. Vương phi mặc dày, tay áo lớn, áo chòàng lông xù kéo ở phía sau, không gợn gàng như tay áo của Vương gia, mà vẫn như cũ liên tục đập trúng đối phương nhiều lần. Hiếm thấy Vương gia còn cười đến là vui vẻ, lúc tránh né một mặt dung túng.

Tề quản gia ngơ ngác nhìn tình cảnh này, lẩm bẩm nói: "Ta có phải là, hoa mắt?"

Bạch Nhâm bên cạnh hần lẳng lặng nhìn hai người trong tuyết, ánh mắt không biết nhìn trên người ai, bị Tề quản gia kéo một chút, mới đột nhiên hoàn hồn, nói: "Hà?"

"Vương gia chúng ta... Hoạt bát như thế sao?"

Bạch Nhâm nhìn hai người trong viện, nói: "Vương phi có công."

Tổng Tụng chạy đầu đầy mồ hôi, mà Lệ Tiêu cố tình không cho y cởi áo choàng, nói là sợ lạnh. Y đặt mông ngồi trong tuyết, thở hổn hển trông đôi phượng, mặt trắng như tuyết bởi vì chạy tới chạy lui mà nổi lên đờ ửng, môi đỏ cũng giống như quả chín. Nam nhân ngồi xổm ở trước mặt y cho y trông, ánh mắt mang theo vài phần hứng thú, bỗng nhiên đột nhiên không kịp chuẩn bị hôn một cái lên miệng y. Tổng Tụng cả kinh, theo bản năng nhìn hai bên, hạ nhân ở hành lang tự giác quay lưng lại. Y cắn môi một cái, buồn bực nói: "Còn ở bên ngoài."

"Ngày ấy trong Đại Lý tự, Tụng nhi cũng làm như vậy đúng không?"

Còn không phải bởi vì người cứ trầm trầm, Tổng Tụng tức giận chống người lên muốn đi, chợt bị Lệ Tiêu kéo trở lại. Nam nhân lần thứ hai tới gần, hôn lên môi của y, tình tế thưởng thức.

Ban ngày ban mặt, Tổng Tụng cơ hồ cũng không biết hai người làm sao tách ra. Y cúi đầu, mím mím môi bị hôn, nhìn thấy Lệ Tiêu lấy bút lông vẽ đôi mắt cho người tuyết, lấy chổi sa vẽ đôi môi, còn vẽ nốt ruồi thông minh trên trán, y xì cười ra tiếng. Lệ Tiêu xoay mặt, lại cười nói: "Làm sao?"

Tổng Tụng liên tục vỗ tay: "Tuyệt!"

"Được rồi, chơi đủ rồi, về nhà đi."

"Ngồi một hồi nữa, trong phòng khá nóng định rồi."

"Ngaoan một chút." Lệ Tiêu kéo tay đầy mồ hôi của y, Tổng Tụng không tiếp thu được sựng nijch của hắn, ngoan ngoãn để hắn kéo vào phòng, ngồi ở trước cửa sổ xem người tuyết.

Trên người y chơi nhiều toát mồ hôi, Lệ Tiêu vẫn còn sai người pha một bát đường đỏ đưa tới: "Chạy mồ hôi, cũng hết sốt."

Hắn dứt lời, đóng cửa sổ lại.

Không có cảm thấy tuyệt xem, Tống Tụng dùng muỗng uống nước đường, trong lòng biết hẳn vừa mới cố ý đùa mình vui vẻ, tâm tư lại trở về thư phòng. Y nói: "Điện hạ, còn không chịu nói cho ta biết đệ đệ song sinh ở đâu?"

Trong lòng y mơ hồ có một suy đoán, thế nhưng không dám chắc.

Lệ Tiêu ngồi đối diện y, rót chén trà, nói: "Kỳ thực, bản vương mơ một giấc mơ."

"Vương gia bởi vì một giấc mộng mà tin tưởng ta có một đệ đệ song sinh?"

"Nếu như... Chuyện xảy ra trong giấc mộng, đều đúng với thực tại thì sao?"

Nhịp tim Tống Tụng hơi tăng nhánh, y nhìn Lệ Tiêu, nói: "Thế là sao?"

"Uống xong nước đường chưa?"

"..." Tống Tụng thổi thổi, một hơi uống sạch nước đường, lấy ra khăn lau miệng, nói: "Uống xong rồi."

"Lại đây cho ta ôm."

Ngài có thể nói nhánh một chút hay không! Tống Tụng đầy mặt viết như thế, mà y vẫn không thể không leo xuống, không thể chờ đợi được nữa nhào tới lòng ngực của hắn. Hai tay Lệ Tiêu ôm thân thể mềm mại, ôm người vào lòng, lại nói: "Miệng Tụng nhi có phải là rất ngọt không?"

"Vừa mới uống hết nước đường, đương nhiên ngọt."

"Vậy cho ta nếm thử trước?"

Tống Tụng lập tức dang đôi môi gần bị hắn ngậm tính tế mút một phen. Nam nhân lúc này mới hài lòng, đôi môi vừa dứt ra, Tống Tụng nói luôn: "Người nói mau."

"Đêm đó bản vương mơ tương lai sẽ gặp Tụng nhi ở phủ Quốc công, ngày hôm sau đã xảy ra, còn có mơ tới có người đột quân doanh, cũng đều chứng thực. Sau đó, quãng thời gian trước mơ tới người có một đệ đệ song sinh. Ta chỉ nghĩ, nếu như có người như vậy thật, đương nhiên phải tìm chỗ Tụng nhi gặp, nhận lại người thân." (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Lệ Tiêu nói không rõ ràng, Tống Tụng hơi nhíu chân mày lại, một chốc cũng tìm không ra gì sơ hở, tạm thời nửa tin nửa ngờ, hỏi: "Vậy hẳn nói gì với người, trong mộng đến tột cùng là tình huống thế nào?"

"Tụng nhi trao đổi với ta." Lệ Tiêu nói: "Người cảm thấy sẽ có người giả trang người, là chuyện gì xảy ra?"

Tống Tụng dừng một chút, phùng hai má nói: "Ta cũng mơ giấc mộng, chuyện trong mộng là có người giết ta, giả trang ta, sau đó điện hạ mỗi ngày nâng hẳn trong tay yêu thương, căn bản sẽ không phát hiện người kia không phải ta."

Đây thật là oan uổng. Lệ Tiêu vuốt ve gò má của y, nói: "Trong mộng có người giết người, tại sao người còn biết rất nhiều?"

"Vậy điện hạ trao đổi với ta." Tống Tụng nói: "Người kia trong mộng của người, đến tột cùng là nói thế nào? Nhìn thấy thế nào?"

"Rất trùng hợp, giấc mộng của bản vương tựa hồ trùng hợp với Tụng nhi." Lệ Tiêu nói tới chỗ này, ánh mắt hơi tối sầm, thấp giọng nói: "Người kia nói cho ta, Tụng nhi vì sinh sản mà chết, trước khi chết, nói..."

Trong đầu của hắn bỗng nhiên lóe lên bóng người mỏng lung kia, hắn khòc lóc quỳ gối trước mặt Lệ Tiêu, rung rung nói: "Tuyệt đối không phải có ý định lừa gạt, là ca ca bảo ta làm như vậy, hẳn bảo ta đưa hài tử đến tìm bệ hạ, nói từ sau đêm đó, vẫn nhớ mãi không quên bệ hạ, nhưng lại sợ thân phận mình thấp kém, không xứng với bệ hạ. Hẳn thật sự muốn bạc đầu giai lão với bệ hạ. Hẳn giao hài tử cho ta, chỉ là nghe nói bệ hạ đang tìm hắn, tìm hắn

biết tìm không được người mình yêu có bao nhiêu thống khổ, muốn ta thấy hẳn ở cạnh bệ hạ, bảo ta tuyệt đối không thể rời thật với ngài!"

Gân xanh mu bàn tay Lệ Tiêu nháy lên: "Trẫm từ nhỏ đã tìm hẳn, hẳn vì sao không lộ diện?"

"Vi lo lắng hẳn bụng phệ sẽ hùi đến bệ hạ, thậm chí khiến bệ hạ ghét bỏ... Vẫn định ngày sau mang theo hài tử gặp ngài, nhưng không ngờ tới sẽ phát sinh bất ngờ như vậy!"

Cả người Lệ Tiêu run run, dự vọng bạo ngược chảy trong huyết mạch. Hẳn đứng vụt lên, giận dữ nói: "Vậy người vì sao hiện tại mới tìm đến?!"

"Ta chỉ là nghe nói, sau khi bệ hạ lên ngôi, còn nhớ mãi không quên hẳn... Vẫn đi, ta muốn mang theo hài tử giấu bí mật của hẳn sống hết đời như vậy!"

Hẳn nghe trong huyết mạch mình có một cơn cự thú đang thét gào, rêu rao lên muốn xé nát hết thấy trước mặt.

"Điện hạ, điện hạ?" Tống Tụng vỗ về lòng ngực của hẳn, nói: "Nếu không nhớ, cũng không cần nói, điện hạ..."

Y không nghĩ tới mình hỏi hai câu Lệ Tiêu lại còn có thể giận dữ, thấy hẳn trước sau hoàng hốt, đang thấp thỏm bất an, chợt phát hiện cánh tay bên hông siết chặt. Lệ Tiêu bỗng nhiên dùng một loại lực đạo dường như muốn vò nát tan ôm y, hô hấp cũng khắc chế, nửa ngày mới nói: "Giấc mộng của bản vương, mới tới đây, chờ thêm hai ngày mơ cái mới, sẽ nói cho Tụng nhi, được không?"

Tống Tụng lập tức gạt đầu, y vỗ về đầu Lệ Tiêu, mềm giọng nói: "Không sao, chỉ là giấc mộng, trong mộng hết thấy đều là giả, điện hạ không nên tức giận."

Trong lòng y lại mơ hồ có đáp án. Vào lúc ấy tiểu hoàng tử vẫn chưa hoàn toàn bị dời đến bên người Tống Ca, có một ngày Tề quản gia — vào lúc ấy

cần phải là Tề công công, tiếp chỉ gọi Tổng Ca đến Dương Tâm điện. Không lâu sau đó, y nghe nói Lệ Tiêu đã phát điên.

Ngày ấy hắn giết rất nhiều người, tất cả người trong Dương Tâm điện, ngoại trừ Tổng Ca giả mặt y, toàn bộ đều chết hết.

Bóng người của y thừa dịp gió thổi qua đi, đột nhiên phát hiện hai mắt Lệ Tiêu đen kịt, thẳng tắp đung tơi y —

Vậy đại khái là lần đầu y chân chân chính chính thấy Lệ Tiêu phát rồ.

Hắn xuyên qua mình.

Tổng Tụng đưa lưng về phía Lệ Tiêu, nghe kiếm của hắn ở sau lưng phát ra rung động ong ong, nghe hắn càng điên cuồng gào thét: "Tụng nhi —!"

Cái gì cũng kéo không về được, y nhìn Tổng Ca lao đảo chui ra từ dưới đáy bàn, sắc mặt trắng bệch nhìn bên này. Ánh mắt của hắn xuyên qua Tổng Tụng, một mặt sợ hãi, như thể kẻ thù của dương cụ thú lại lại sợ bị cắn thương, cẩn thận từng li từng tí một tiếp cận: "Tụng nhi ở đây... Bệ hạ, hắn ở đây..."

Khi Tề công công đưa hộ vệ đến, chỉ thấy được Tổng Tụng đang ngồi xổm bên người Lệ Tiêu, nhỏ giọng nói gì đó với hắn.

Mà Lệ Tiêu lại ngửa mặt lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn về Tổng Tụng.

Lúc đó Tổng Tụng nghĩ, có lẽ, hắn thật sự có thể nhìn thấy mình.

Tổng Tụng cảm thấy hai ngày này bệnh của Lệ Tiêu có hơi nhiều lần, y điu đôi phương nằm xuống giường, đốt hương an thần, dám bóp thả lỏng cho hắn, nhẹ giọng nói với hắn vài lời.

Lệ Tiêu cố ý hạ thấp giọng đáp lại, Tổng Tụng càng bối vì không nghe được, không thể làm gì khác hơn là dán mặt qua, thường xuyên qua lại, bị chiếm không ít tiện nghi, còn hoàn toàn không phát hiện.

Hiếm thấy yên tĩnh, nam nhân khẽ nhếch khẽ miệng.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng Kỳ Doan, là Tổng Tụng tìm Tề quản gia gọi tới. Đôi phương mặc áo bông, gương mặt ánh tuần thuần khiết tràn đầy không vui: "Trời lạnh như thế này, nên ở trong ổ chăn... Chắc, các người lại còn rảnh chơi tuyết?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hắn nhìn người tuyết ngoài cửa sổ một chút, cái tên này từ lúc tuyết rơi lại ở trên giường cơ hồ không xuống dưới, tính tình lười biếng như thế, cũng không biết học y thuật ở đâu.

Tổng Tụng nói: "Phiền tiên sinh bắt mạch cho Vương gia."

Kỳ Doan bước đến trước mặt Lệ Tiêu, ánh mắt đối diện với ánh mắt của hắn, từ bên trong ánh mắt hắn nhìn ra mấy phần khó chịu, nói: "Đây không phải là rất bình thường sao?"

"Vừa nãy suýt nữa lại tái phát."

"Được rồi, để thần y nhìn một cái." Kỳ Doan vén y phục một chút, Tề quản gia lập tức dời ghế lại đây cho hắn. Lệ Tiêu chợt rút tay về, nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt đoan chính viết hai chữ đỗi khách.

Tổng Tụng không thể làm gì khác hơn là tới nắm tay hắn, ôn thanh nói: "Điện hạ, khám một chút đi, không phải là nuôi không hắn sao? Chỉ phí ăn mặc mùa đông không ít."

Kỳ Doan nhíu mày, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được cơ công kích Tổng Tụng, cố ý nói móc Lệ Tiêu nói: "Đúng đây Vương gia, xem một chút đi, thường ngày cũng không thấy ngài tính trẻ con như thế, thị sủng mà kiêu à?"

Tác giả có lời muốn nói:

Điên điên: Giết người. [rút kiem]

Ngốc ngốc:,,, Đừng mà, đó là đại tôn tử của ta.

PS: Đại tôn tử xuất hiện từ chương 24

Chương 36: Chân dung

Vương gia yếu ớt dưới sự động viên của ái phi ngoan ngoãn cho chấn mạch, cũng ép ý nghĩ lột da thần y xuống. Hắn lạnh lùng nhìn đối phương, mãi đến tận khi Kỳ Doan buông tay, "Bệnh này vẫn luôn như vậy, không ổn định, dư độc khó tán, bảo người đi sắc hai thang thuốc uống thử xem."

Hắn nói xong, lại nhìn Tống Tụng một chút, nói: "Ta thấy Vương phi thần dung uể oải, tựa hồ là hai ngày này mệt nhọc, vốn thân thể yếu đuối, Vương gia nên thương tiếc chút."

Mặt Lệ Tiêu tối sầm: "Kỳ, Doan!"

Người kia trùm áo choàng chạy ra ngoài: "Vương gia tái kiến!"

Lệ Tiêu nhìn Tống Tụng, y yên lặng rũ cổ mảnh khăn, đưa bõn huân hương trong lư hương, mặt trắng nõn đỏ ửng nhàn nhạt, phát hiện đối phương vẫn nhìn mình chằm chằm, y đứng lên, nói: "Ta đi xem thuốc sắc thế nào."

Thuốc của Lệ Tiêu phải sắc đủ tám canh giờ, mỗi lần đều là Tề quản gia tự mình làm, cố định mỗi tháng hai lần. Khi Tống Tụng tới, nhìn thấy lão tự mình giã sàng thuốc, lão nhìn thấy y, cười nói: "Sao Vương phi lại đến?"

"Nghe nói thuốc này mỗi lần đều phải người tự mình làm, ta tới nhìn một cái xem làm thế nào."

"Triệu Hoàng hậu giao Vương gia cho nô tài, đương nhiên phải tận tâm tận lực, thuốc này giao cho người khác nô tài cũng không yên lòng."

Triệu gia chính là phủ Thái sư, Tề quản gia lo lắng cũng không sai, có người có thể hại Lệ Tiêu một lần, có thể hại hắn lần thứ hai. Tề quản gia là lão nhân

đã ở bên cạnh Lệ Tiêu từ khi còn ở trong cung, chắc chắn cũng là tâm phúc của tiên Hoàng hậu. Tổng Tụng biết, lão tuyệt đối sẽ không phản bội Lệ Tiêu. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Tổng Tụng nói: "Vương gia bây giờ hoạn nạn có bệnh, lại thành hôn với ta, lẽ ra nên sẽ không chặn đường của bất kì ai."

"Vương phi có điều không biết." Tề quản gia động tác thành thực đảo được liệu trong nôi, tự mình thêm củi, nói: "Trước khi các ngài đại hôn, từng có người tiến cử Vương gia lên tiên tuyền ra chiến trường, mà Vương gia dùng đại hôn sắp tới chối từ không đi, tiến cử một vị tham tướng mang binh đi. Sau đại hôn, có người dùng lí do Vương gia điên cư sĩ nam tử, bảo hẳn không bằng thảng thẩn làm Vương gia nhân tử."

"Lại có việc này? Vương gia chưa bao giờ nói cho ta."

"Cũng may bệ hạ thương yêu Vương gia, vừa nghe có người muốn ép Vương gia giao binh quyền ra, hẳn còn chưa nói, bệ hạ đã nổi giận. Ai mà không biết bây giờ cho Vương gia chưởng binh là vì cho hẳn có chút việc làm, giữ đầu óc tỉnh táo, nếu ru rú ở trong nhà, Vương gia cũng chỉ có thể là phế nhân."

Tổng Tụng nghĩ đến lão Hoàng đế hiền lành, lòng lại ấm áp.

Tề quản gia lại nói: "Mấy ngày nay không cho ngài xuất môn, cũng là vì lo lắng an nguy của ngài. Trước đoạn thời gian chuyện ngài trấn an Vương gia trong Đại Lý tự đã truyền ra, tất cả mọi người biết ngài có thể giải độc cho Vương gia, thành uy hiếp của Vương gia. Thêm vào gần cuối năm, trong thành rồi như tờ vò, không biết có mặt thám địch quốc xâm nhập không, vào lúc này nếu muốn giết người, quả thực có thể thần không biết quỷ không hay."

Đạo lý này Tổng Tụng mơ hồ phát hiện, mà thật sự nghe người khác nói ra, trong lòng vẫn có chút rung động. Ý ngời xồm một bên, nói: "Vương gia tình thâm ý nặng, ta sẽ đem hết toàn lực chăm sóc tốt hẳn."

Tề quán gia cười nói: "Vương phi cũng biết, tại sao Vương gia đối xử đặc biệt với ngài như vậy?"

"Có lẽ là bởi vì... Ta có thể hòa hoãn bệnh tình của hần."

"Cũng không phải." Tề quán gia lắc đầu liên tục, nói: "Vương phi là lẫn lộn đầu đuôi, ngài là đặc biệt, cho nên mới có thể hóa giải bệnh tình của hần, mà không phải là bởi vì ngài có thể hóa giải bệnh tình của hần, mới đặc biệt."

Tống Tung hờ hờ, ngẩn ngui suy tư một chút, nói: "Nhưng ta và Vương gia quen biết không lâu, hần cũng không thể..."

"Nhất kiên chung tình!" Tề quán gia chặc một tiếng, nói: "Thư sinh yêu yêu tình mỹ mạo, thông thường cũng chỉ có duyên gặp một lần."

"... Thoại bản cũng không viết như thế." Tống Tung không nhịn được cười, nhưng trong lòng lại có chút ngọt ngào, giống như không hiểu vì sao Lệ Tiêu coi y là đặc biệt, ngọt này cũng tới không hiểu vì sao, lại một đường lan tràn đến đầu trái tim.

Sân sau, Kỳ Doan hỉ cởi giày lên giường, âm áp thư thích chui vào trong ổ chăn xem thoại bản. Thời tiết như vậy, hần một thân lười biếng ngấm vào xương, chỗ nào cũng không muốn đi.

Sắc trời dần tối, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến động tĩnh: "Tham kiến Vương gia."

Kỳ Doan hỉ lập tức ném thoại bản, còn chưa kịp xuống giường, cửa phòng cũng đã bị Lệ Tiêu đá một cái bay ra ngoài. Gió lạnh gào thét vào, Kỳ thần y hất hơi một cái, nói: "Không phải ta nói bậy, Vương gia ngài có phải là có chút chuyện bé xé ra to không? Ta đây không phải là ghen tình cảm của ngài và Vương phi sao? Còn cần hơn nữa đêm tới tìm trả thù không hả?"

Lệ Tiêu liếc mắt một cái trong phòng hần, một, hai ba, bốn năm, sáu... Đủ

bày lò lửa, vây quanh giường bày thành nửa vòng tròn.

"Chẳng trách Vương phi nói ngày đông chỉ phí ăn mặc không ít, ai chuẩn bị cho người bày lò sưởi?"

"... Vương phi chớ." Kỳ Doanh xác định hẳn không phát bệnh, cũng không hoảng loạn như vậy, hai bước đi đóng cửa, nói: "Vương gia, mời ngồi."

"Trong phòng này còn ấm hơn chỗ Vương phi."

"Ngài cũng không phải không biết, ta có hàn độc, không có lò lửa căn bản không sống nổi."

Hắn mời Lệ Tiêu ngồi trên ghế, mình bò lên giường bọc chăn, nói: "Vương gia lại đây là hỏi tội?"

Lệ Tiêu ngồi trong phòng hẳn ngại nóng, cởi áo choàng, nói: "Người biết có một loại thuật dịch dung có thể để người ta không bị phát hiện?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Cái này thì thú hạ ngài cái người kia tên gì, Uyển Ương, nàng không thể tính thông hơn ta sao?"

"Nếu nàng cũng không phát hiện được thì sao?"

Kỳ Doanh dừng một chút, qua một lát mới nói: "Đó chính là dịch dung tà thuật."

"Người biết người như vậy?"

"Cũng biết một người, song tu y thuật và tà thuật, biết hoa tử bát quái, còn hiểu chút đũa quỷ trừ tà, nói toàn là tà môn ma đạo, cái gì thiên về nghiên cứu cái gì, còn nói sau này muốn làm ra thánh dược nam nhân sinh tử... Nhưng hẳn đã chết."

Lệ Tiêu hỏi: "Chết lúc nào?"

"Hai năm trước rồi." Kỳ Doan nói: "Nói đến cái này, lần trước ta bắt mạch cho Vương phi, hẳn đột nhiên hỏi có hi mạch không, nếu không phải không có, ta còn cho là người kia còn sống."

"Hắn là ai?"

"... Đại sư huynh ta, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Vương gia cũng đừng hỏi."

"Hắn vô cùng có khả năng còn sống."

Kỳ Doan cả kinh: "Không thể, lúc đó ta trơ mắt nhìn hắn rơi xuống vách núi, sau đó sư thúc cũng phái người đi tìm, thì thể đã bị sỏi hoang gặm nhấm hầu như không còn."

"Hắn làm gì mà các người muốn giết hắn?"

"Giết sư phụ ta, địch dung thành mặt sư phụ... Sao người biết là chúng ta giết hắn?"

"Người nói chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài."

"..." Kỳ Doan một mặt uất ức, nói: "Nếu như hắn còn sống, dùng năng lực của hắn, có thể biến thành bộ dáng của bất luận người nào, thậm chí là người, ta, Vương phi. Chỉ cần giữ hồn phách người bị địch dung ở bên người là có thể lừa dối quý thân. Đây là một loại thuật địch dung kết hợp phép che mắt, trừ phi mở Thiên nhãn, người bình thường căn bản không phát hiện được."

Hắn dứt lời, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt Lệ Tiêu không đúng, vội vàng nhảy tới chầm cứu cho hắn, nói: "Mau, mau gọi Vương phi các người đưa hắn về!"

Trò chuyện với một người điên thực sự quá mệt mỏi, người căn bản không biết hắn có thể bình thường bao lâu. Cũng may Lệ Tiêu trải qua những năm

này trị liệu đã có thể không chế mình, nếu giống như trước kia đột nhiên nổi điên, đó mới là làm người khờ mà đề phòng.

Kỳ Doanh là lần đầu tiên chúng kiên tác dụng của Vương phi. Tổng Tụng tới rồi nhỏ giọng nói nhỏ nhẹ hai tiếng, Lệ Tiêu bình tĩnh lại, ngoan ngoãn được đưa đi, Kỳ Doanh nhìn mà trở mắt ngoác mồm.

Đều nói Lệ Tiêu thiên phú kỳ tài, vô luận văn võ, thưở nhỏ đã biểu hiện kỳ tuyệt. Vì thế, thân thích thượng đặc biệt mời cao thủ võ học cấp độ tông sư Diêm Thiên Nhai đến dạy huấn tập võ. Diêm Thiên Nhai vốn cảm thấy Lệ Tiêu tập võ quá sớm, nhưng chỉ gặp mặt không lâu đã đáp ứng thu huấn làm chân truyền, truyền võ học suốt đời.

Mặc dù có bệnh điên, nhưng Diêm Thiên Nhai cũng chưa từng nghĩ tới muốn đuổi huấn ra khỏi sư môn, thậm chí còn thân truyền chân khí áp chế độc điên trong cơ thể. Cái này cũng là lí do tại sao Lệ Tiêu một khi phát điên là không thể khống chế sức mạnh.

Tuy rằng Kỳ Doanh biết không nhiều, nhưng rõ ràng đoạn thời gian Lệ Tiêu điên đó, đã từng có không ít người muốn bắt huấn đi. Nếu không có Hoàng đế vẫn chưa từng từ bỏ trị liệu huấn, lại có trọng binh phủ Thái sư bảo vệ, Lệ Tiêu chưa biết chừng đã trở thành vũ khí trong tay người khác.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, bây giờ nắm giữ tâm tính máu chốt của Lệ Tiêu, lại là trong tay Vương phi này. Y có thể động viên Lệ Tiêu, nhưng nếu đa tâm, tự nhiên cũng có thể coi Lệ Tiêu thành công cụ, kích Lệ Tiêu phát rồ, là một kẻ nắm giữ vũ khí sát thương cực đại.

Tổng Tụng cũng không dám hỏi huấn và Kỳ Doanh hàn huyên cái gì, trở lại phòng chỗ huấn uống trà an thần, hầu hạ thay thường phục rồi ngủ. Ngày hôm sau, y lại mang thuốc sắc cho Lệ Tiêu uống, vàng trán huấn lại tràn đầy lo lắng. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

"Ta không sao." Lệ Tiêu một hơi uống thuốc vào, nói: "Hôm nay đến Đông vệ xem Thảo Thiết sinh hoạt thế nào, không có đại sự, không cần lo lắng."

"Người muốn đến Đông Vệ doanh? Chỗ đó..."

"Không ngại, bản vương tự có chừng mực." Lệ Tiêu đỡ lấy bờ vai y, nói:
"Ngược lại là người, mấy ngày này sắp ở trong phủ ngọt ngọt, có phải là muốn đi ra ngoài chơi một chút không?"

Tổng Tụng nói: "Khoảng thời gian này ta sẽ ở trong phủ nơi nào cũng không đi, người cũng không cần lo lắng cho ta."

Lệ Tiêu hiểu rõ: "Tề quán gia nói cho người bản vương không cho người đi ra ngoài?"

"Ta biết hết, điện hạ là vì tốt cho ta, trong phủ lớn như vậy, chơi cái gì không được? Tất cả công việc bên ngoài cũng có người, ta chỉ dặn dò là tốt rồi."

"Tề quán gia chỉ biết một mà không biết hai, ta cũng không phải là không cho người đi ra ngoài, chỉ là..."

"Ta biết." Tổng Tụng cười ngọt ngào: "Bên ngoài loạn."

"..." Ài phi ngoan ngoan thật đáng yêu, Lệ Tiêu dừng một chút, chung quy vẫn nói: "Mấy ngày trước đây ta không cho người đi ra ngoài, là bởi vì người và ta đang đọc sách, còn có chính là, hai ngày nay bên ngoài vẫn có tuyết lớn, trời lạnh, bên ngoài loạn chỉ là một nguyên nhân bé nhỏ không đáng kể trong đó."

"À?" Tổng Tụng không hiểu.

Lệ Tiêu cường điệu: "Nguyên nhân trọng yếu nhất là bên ngoài trời lạnh, không phải là bởi vì loạn. Nếu người muốn đi ra ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể đi ra ngoài, bản vương nếu chỉ có thể giam người trong phủ mới có thể bảo vệ đúng chỗ, vậy sau này còn nói gì tới ngời vưng thiên hạ?"

Tổng Tụng bị dọa che cái miệng của hắn: "Điện hạ, chớ đem việc này treo ở ngoài miệng."

Lệ Tiêu kéo tay y, thần nhiên nói: "Chỉ cần khí trời tốt, người muốn đi đâu thì đi đó, tự do là bổn phận của người, bảo vệ người là bổn phận của ta, chúng ta phải phân công minh xác, hiểu chưa?"

Tổng Tụng bị hấn nhìn trái tim âm âm nháy loạn, đến nửa ngày mới gật gật đầu.

Lệ Tiêu hôn một cái lên tay y, quay người bước chân vào trong tuyết.

Kỳ Doanห์ vẫn luôn mắt nhìn Lệ Tiêu rời đi, vúi góc tường hất hơi một cái. Hấn kéo kĩ áo choàng trên người, mang theo giầy bút cười tủm tỉm vào: "Thỉnh an Vương phi."

Tổng Tụng nghĩ hoặc: "Người tới có chuyện gì?"

Còn không phải là vì hôm qua Lệ Tiêu nói được nửa đột nhiên lại phát bệnh, hấn còn muốn truy hỏi nhiều hơn sao, mà chuyện như vậy đương nhiên là càng ít người biết càng tốt, tốt nhất có thể không để Tổng Tụng bị liên lụy tới.

Hấn nói: "Bệnh tình của Vương gia hung hiểm nhiều lần, ta vắt hết óc cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc. Lại không nghĩ tới có thể gặp được thuốc đặc biệt như Vương phi. Hôm qua nhìn thấy Vương phi dăm ba câu chữa khỏi Vương gia, thật sự là làm thần y ta xấu hổ ngượng ngùng vô cùng." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Tổng Tụng thấy kỳ lạ: "Nói tiếng người nghe coi."

Kỳ Doanห์ không tức giận, hấn nhấc theo giầy bút ngồi xuống, cười nói: "Ta vẽ tranh ngài đi, lần sau Vương gia nếu như lại phạm bệnh, ta phát tranh này trước mặt hấn, cũng miễn cho ngài phải đi lại nhiều."

"..." hạ nhân đứng bên dòn dập liếc mắt.

Không hổ là thần y, cao tay.

Tác giả có lời muốn nói:

Thần y: Thế gian hết thấy đều có thể làm thuốc, chân dung cũng có thể,

*Độc truyện vào mùa đông có đoạn tả cảnh mùa đông mới gọi là sống trong
mùa đông đích thực nha các cô =))*

Chương 37: Phấn nộ

Tổng Tụng không ngờ tới biện pháp như vậy Kỳ Doanห์ cũng có thể nghĩ ra được. Y tự nhiên cũng hi vọng Lệ Tiêu có thể thời khắc bảo trì tình táo, mà luôn cảm thấy...

"Cách này của Kỳ tiên sinh, có phải là có chút..." Y uyển chuyển nói: "Quá mức thần côn?!"(*)

(mượn cơ quý thần lừa đảo)

"Vương phi có điều không biết, bệnh này của Vương gia trên bản chất chính là tinh thần xuất hiện vấn đề, nếu là vấn đề tinh thần, vậy dĩ nhiên là phải làm thuốc từ phương diện tinh thần... Tuy nói không biết có thể được hay không, mà thử xem chẳng phải sẽ biết?"

Chỉ cần là vì tốt cho Lệ Tiêu, Tổng Tụng đương nhiên là việc nghĩa chẳng từ. Kỹ thuật vẽ của Kỳ Doanห์ cũng coi như không tệ, mặc dù Tổng Tụng xem ra còn kém Lệ Tiêu chút, nhưng dù sao Lệ Tiêu đối với y mà nói là không so sánh được, thôi quên đi.

Lúc xế chiều, Chăm phu nhân từ sau đại hôn vẫn không thấy mặt bỗng nhiên tìm tới. Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, nhìn qua không son phấn, cung kính hàn hỉ với Tổng Tụng, "Điện hạ đã hòa ly với ta, ta tới để bái biệt Vương phi."

Tổng Tụng nói: "Đi đường cẩn thận."

Chăm phu nhân cười cười, nói: "Vương phi cũng vậy, nhất định bảo trọng."

Nàng quay người rời đi, Tổng Tụng cũng không đưa tiễn.

Ngày hôm đó Lệ Tiêu về, treo nụ cười trên môi, nhìn qua tâm tình rất tốt. Tổng Tụng tiến lên giúp hắn cởi áo ra, hỏi: "Hôm nay có chuyện gì vui?"

"Tụng nhi nhìn ra?"

"Nhìn ra người đang vui, chỉ là không biết tại sao vui."

Lệ Tiêu ngồi ở trước lò sưởi, Tổng Tụng tiến lên cởi giày cho hắn, đeo giày mềm ở nhà, nghe hắn nói: "Quân doanh kia từ sau khi cháy vẫn không có tiền sửa chữa, ngày đông lạnh, chi tiêu nhiều hơn ngày xưa, hôm nay đi nói một tiếng với Tháo Thiết, phiên bọn họ ở Đông Vệ doanh thêm ít ngày..."

Tổng Tụng bỗng nhiên bật cười, Lệ Tiêu cong khóe miệng lên: "Tụng nhi đoán được?"

"Nuôi binh nghìn ngày, nhưng vấn đề là có thể nuôi đi ra binh tốt mới được. Như những người Tháo Thiết này, trong mắt Phó Chiêu, dùng có câu nói chính là ăn cái gì cũng thừa, làm gì cái gì không được. Bắt đầu từ ngày đầu tiên Phó Chiêu nhận họ từ Kim Vũ đại doanh, trong lòng hắn tất nhiên chắc chắn những người này là điện hạ cố tình đưa tới làm hắn buồn nôn. Ấn tượng này rất khó chuyển biến, cho nên việc cấp bách, đương nhiên là hi vọng vội vàng trả Tháo Thiết cho ngài." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

"Tụng nhi nói không sai."

Tổng Tụng không nhịn được cười: "Nhưng đại doanh ngài chậm chạp chưa được sửa xong, có lấy cỡ này, hắn cũng không thể kiên trì bắt Tháo Thiết ngủ trong tuyết. Dù sao lúc hắn bắt đầu cướp người kháng định bảo đảm Đông Vệ doanh vật tư phong phú, đã như thế..."

Lệ Tiêu nhíu mày, nhớ lại sắc mặt Phó Chiêu, giống y như lời Tổng Tụng nói. Hắn nghiến răng nghiến lợi tỏ vẻ: "Nếu Kim Vũ đại doanh nghèo đói meo, vậy đồng liêu bọn ta tất nhiên phải có nạn cùng chịu. Không bằng, chúng ta quỳên góp, sửa, quân, doanh, chỗ, Vương, gia, được không?"

Lòng Tống Tụng sùng bái Lệ Tiêu nhiều hơn mấy phần. Y nói: "Chẳng trách quân doanh bị cháy ngòi một chút cũng không để ý."

"Ai đột người đó sửa, chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Tống Tụng lo lắng nói: "Lời tuy nói như vậy, mà ta lo lắng điện hạ chộc giận bọn họ, lại nảy sinh kế ác. Tháo Thiết là binh, phải phục tùng quân lệnh, khoảng thời gian này trong thành lại loạn, nếu họ tùy tiện phái một nhiệm vụ nguy hiểm cho Tháo Thiết, đến lúc đó tử thương một ít... Điện hạ cũng chỉ có thể người cầm ăn hoàng liên."

"Trong thành tuy rằng loạn, mà không đến nỗi phải phái đội binh, gần nhất chỉ có một hoạt động đáng giá coi trọng."

Tống Tụng nói: "Điện hạ nắm chắc là được."

"Khoảng thời gian này tuyết lớn liên miên, có không ít gia đình giàu có thì ân phát cháo, năm nay Vương phủ cũng tham dự một phần, Bình vương phi cũng nên có thành danh tốt."

"Được."

Sáng sớm, cửa Vương phủ bị người gõ vang. Tống Tụng hiềm thấy dậy sớm, cùng Lệ Tiêu ăn điểm tâm, bên kia tiểu thiếu niên vắt chân lên cổ chạy tới, chính là Lão Thất Lệ Thủ: "Đại hoàng huynh, đại hoàng tẩu, ta nghe nói hôm nay Vương phủ muốn ra ngoài thành phát cháo, đến tham gia chút nào nhiệt." (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hắn dứt lời, lặng lẽ nhìn Lệ Tiêu một cái, hiển nhiên có chút sợ hãi. Tống Tụng ôn hòa nói: "Ăn điểm tâm chưa?"

"Ta vẫn chưa ăn."

"Đến ngồi xuống cùng ăn đi." Tống Tụng nở nụ cười, mấy huynh đệ hoàng gia này tuy rằng y tiếp xúc không nhiều, mà cảm giác tình tình cũng không

tệ, mỗi người đều rất ngoan ngoãn. Vị Lão Thất này mới chỉ có mười bốn tuổi, với Tổng Tụng mà nói lại như đứa nhỏ chơai chơai. Y bảo người múc cơm tẻ, Lệ Thu ngoan ngoãn ngồi, nói với Lệ Tiêu: "Ta đã nghe nói, hoàng huynh thật là lợi hại, làm bộ trong túi nghèo khiến các đại doanh quyền tiền sửa sang, hôm qua ta đến gặp Hoàng tổ mẫu, nàng vẫn luôn khen ngài thông minh đấy."

"Ngậm miệng."

Lệ Thu im lặng, yên lặng bởi cơm vào miệng, Tổng Tụng cũng yên lặng cúi đầu. Một bữa cơm ăn xong, họ ngồi xe ngựa ra khỏi thành. Lệ Tiêu đột nhiên hỏi: "Nghe nói người gần đây nhận một huynh trưởng?"

"Vâng... Hắn là tổng quản sự Đan Hiên các, hai ngày trước ta đi mua bán hổ báo, vừa vận chỉ còn dư lại một lông. Ta cũng muốn ăn, hắn cũng muốn ăn, chúng ta dứt khoát chia nhau, thường xuyên qua lại xem như là quen biết."

"Không nên tùy tiện kết bạn với người, cẩn thận bị bán."

Lệ Thu lập tức nói: "Hắn là người tốt, hơn nữa cũng không biết thân phận ta, sẽ không bán ta."

Lệ Tiêu không nói gì thêm, Lệ Thu tựa hồ còn muốn biện giải cái gì, mà cuối cùng vẫn là nín trở lại. Đứa nhỏ này được nuôi đơn thuần, tự mình yên lặng một đường, đến nơi nhàn nhã chóng hoạt bát, chủ động muốn hỗ trợ múc cháo, bộn nhá hoàn tự nhiên chỉ có thể lui bước.

Tổng Tụng xuống xe, nhìn thấy không ít người ôm tiểu hài nhi xếp hàng chờ, ánh mắt của y xuyên qua mấy hàng dân chạy nạn, phát hiện bên trong còn có vài bách tính bình dân mặc bố y. Bên trong trà trộn vào không chỉ là dân chạy nạn, còn có tiểu dân tham lam, đưa theo người nhà, ngoài ra, một ít thân nhân lên cao lớn bọc áo bông, ngập một cái, vừa nhìn là biết mới tình ngũ cũng tới.

"Tụng nhi nhìn ra cái gì?"

"Ta cảm thấy, trong này đại đa số cũng không phải ăn mày hoặc là dân chạy nạn, càng giống như là lưỡi làm cơm, đến tùy tiện ăn ké."

Y ra hiệu Lê Tiêu xem: "Người xem người kia."

Lại còn tự mình cầm dưa muối đến đây, đại khái cũng là muốn ăn bánh bao húp chén cháo loãng thôi. Điều kỳ quái nhất chính là, lại còn có người linh bánh màn thầu, đi lẫn vào trong đám người, lén lút cầm miếng thịt thả vào.

Lê Tiêu nói: "Đền phát cháo không phải người quan phủ, cũng không tiện xác định từng người. Huống hồ, phát cháo chỉ là thủ đoạn nhỏ kiếm lời thanh danh mà thôi, không ai quan tâm có phải dân chạy nạn thật không."

"Một năm bốn mùa đều có người phát cháo sao?"

"Cũng không có, chỉ là mùa đông lạnh, có lúc đông chết người, vì vậy sẽ có một ít nhà giàu đứng ra làm từ thiện."

"Mà đây chỉ là trị ngọn không trị gốc." Tổng Tụng nói: "Trên thế giới này không có ai luôn cứu tế họ, nếu như muốn không bị chết đói, tốt nhất vẫn là tự mình động thủ."

"Rất nhiều dân chạy nạn không có nhà bài, không có cách nào vào thành làm thợ."

"Vậy này hẳn là chuyện quan phủ cần làm. Trước đây mẫu thân ta từng nói, cho tiền không bằng cho nghề, ta cảm thấy rất có đạo lý. Bệ hạ nhân hậu, vì sao không dẫn dân chạy nạn này đi khai hoang, đi trồng trọt, phân đi một ít đất hoang, cho bọn họ tự cấp tự túc, như vậy không tốt sao?"

Lê Tiêu trầm tư, Tổng Tụng lại nói: "Còn có người lưỡi nhân cơ hội ăn ké, bọn họ ăn hơn một phần, cũng biết e rằng đã có người sẽ bởi vậy chết đói. Quan phủ lẽ ra phải chú ý tới điều này, giả như mức độ sinh hoạt của nhân dân Càn quốc tăng lên, người người đều có thể ăn cơm no, vậy cường quốc nằm trong tầm tay."

Lệ Tiêu ngấm nhìn y, nói: "Bình lực nước ta cường thịnh, không ai dám phạm, đã là đệ nhất cường quốc."

"Mà chính chiến quan năm, tất nhiên miệng cộp gan thỏ." Tống Tung nói: "Xem dân chạy nạn là biết, một bát cháo căn bản không đủ ăn, chỉ có thể miễn cưỡng không bị chết đói mà thôi. Nhưng nếu như cho mỗi người họ ăn no, dồn lên nhất định là một lực lượng cường đại."

Trên mặt y mang một vết ứa mớ. Y đã từng sống như dân chạy nạn, mỗi ngày chỉ có nước lọc và bánh màn thầu, ăn xong chỉ có thể miễn cưỡng sống tiếp, căn bản là không có cách làm bất cứ chuyện gì. Không phải là không nghĩ tới leo tường rời khỏi Tống phủ, nhưng y căn bản không có sức lên kế hoạch, đi làm. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Nhìn thấy người rõ ràng có thịt, còn trà trộn vào đi ăn cháo của dân chạy nạn, y hoảng hốt cảm thấy thấy giống hạ nhân Tống phủ cướp đồ ăn của mình. Thậm chí có thời điểm, bọn họ cướp đi không phải là vì đói, chỉ là vì không cho y ăn.

Lệ Tiêu không nói gì thêm, Tống Tung lấy lại tinh thần, "Đây cũng chỉ là ta đột nhiên nghĩ ra, không chín chắn, điện hạ không cần để ý."

Lệ Tiêu gật đầu, suy tư.

Lúc này, bên người có một chiếc xe dừng lại, Tần thị được người đỡ từ trên xuống, ngoại trừ ba nữ đã xuất giá, còn có một người —

Tống Ca.

Tròng mắt của y lập tức chăm chú vào mặt của đối phương —

Từ lúc cãi cọ ngày ấy, y đột nhiên sinh ra cảm giác rợn tóc gáy với Tống Ca, nguyên bản y cảm thấy phải chờ đợi thời cơ động thủ, nhưng hôm nay mới hiểu được, trong lòng y không chỉ có hận, còn có sợ. Y muốn lập tức giết Tống Ca, chấm dứt hậu họa.

Bọn họ cũng nhìn thấy Tổng Tụng, trong thần sắc Tần thị chưa tan oán độc, mà có lẽ là bởi vì Tổng Thời chết đã kích nòng rất mạnh mẽ, mặt nòng tái nhợt, vẫn phải nhịn xuống, chậm rãi đi vào lều chái.

Tổng Ca thì lại tới chào hỏi Tổng Tụng. Lệ Tiêu nhàn nhạt đáp lại, Tổng Tụng theo dõi hẳn không hề nhúc nhích.

Trong lòng Tổng Ca nghi ngờ, mà nhớ tới ngày ấy y tát mình hai bạt tai, lại cảm thấy y khó đời phớ, quay người đi cùng mẫu thân.

Ánh mắt Lệ Tiêu xẹt qua một vệt ánh sáng nhạt, Tổng Tụng lại đột nhiên tim đập nhanh hơn, một luồng khí huyết thẳng tắp hướng về phía nơi cổ họng đến, nhất thời trong cổ họng một mảnh tanh ngọt. Tổng Tụng phát hiện không ổn, vội vàng xoay người che miệng nuốt, cũng nhanh chóng đi về chỗ không có người.

Lệ Tiêu lập tức đuổi tới: "Tụng nhi?"

Tổng Tụng nói không ra lời, đến góc không người, mới nhẹ nhàng thở dốc. Y đưa lưng về phía Lệ Tiêu, nói: "Đừng tới đây."

Y sợ mình sẽ kích thích Lệ Tiêu.

Chớp mũi Lệ Tiêu đột nhiên hơi động, vồ tới y, ánh mắt rơi vào khe môi nhuốm máu, mở tay y ra, giữa ngón tay cũng có vết máu: "Người sao..."

"Ta không sao!" Tổng Tụng vội vàng lấy ra khăn mùi xoa cọ sạch sẽ lòng bàn tay, lau khe miệng, an ủi hẳn: "Ta không sao, chỉ là khả năng dạ dày có chút không thoải mái."

Lệ Tiêu không nói gì, trước mắt Tổng Tụng đã có chút biến thành màu đen, giơ tay vòng lấy cổ của hẳn, dụ dỗ nói: "Ta không sao, thật sự không có chuyện gì, chúng ta đi về trước, đưa ta trở lại, người đừng nóng giận... Ở đây rất nhiều người..."

Lệ Tiêu không nói một lời ô mỵ lên. Tống Tụng lên tinh thần không dám ngất, y sợ Lệ Tiêu phát rồ ở đây. Nơi này có nhiều dân chúng vô tội như vậy, lại gần cuối năm, nhất định không dễ kết thúc.

Trước mắt y xám trắng, kiên cường chống đỡ không triệt để ngất đi, nhiều lần thấp giọng an ủi: "Ta không sao, điện hạ, ta thật sự không sao..."

Lúc bắt đầu, thanh âm kia còn miễn cưỡng có thể nghe, nhưng dần dần nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Đầu đầu Tống Tụng đều là không thể kích thích Lệ Tiêu, hôn mê ngủ thiếp đi còn đang lo lắng chuyện này. Y nhìn thấy Lệ Tiêu phát rồ hủy lều chác đi, dân chạy nạn chạy không kịp, bị hấn tay không móc tim. Nhưng y vẫn ngủ mê man, như thế nào cũng không làm nên chuyện gì, mồ hôi lạnh ứa ra, đột nhiên kinh sợ lúc tỉnh còn kêu tên Lệ Tiêu. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Y đột nhiên bật dậy, ánh mắt đối diện với Lệ Tiêu, "Điện hạ..."

"Ta không sao, người khác hơn chút nào không?" Tống Tụng lúc này mới phát hiện mình đã về tới phủ. Y nằm xuống lại, trước mắt lại bắt đầu từng trận biến thành màu đen, chậm một phút chốc, mới nhìn thấy mặt Lệ Tiêu. Y kéo tay nam nhân, nói: "Điện hạ, vừa nãy..."

"Người đã bắt tỉnh cả ngày, bây giờ đã là giờ tỵ." Lệ Tiêu hất tóc dài bết mồ hôi trên trán y, nói: "Kỳ Doan sang đây xem rồi, nói người tức giận công tâm, thân thể yếu đuối, phải khắc chế chút, không nên tức giận."

Tống Tụng gật gật đầu. Lệ Tiêu sai người sắc thuốc lại đây, Tống Tụng liếc mắt nhìn, lại phẫn nộ: "Lại thuốc nữa?"

"Không đắng, bên kia còn có mít." giọng hấn ôn hòa, Tống Tụng không dứt được, bé ngoan bung chén lên nhấp một ngụm. Quả nhiên không đắng, còn mang theo chút ngọt, mà ngọt trong thuốc Đông y, vẩn viển mang theo mùi lạ, làm cho không ai có thể tiếp thu. Y không nhìn được nhíu nhíu mày.

Uống thuốc đã đắng thành như vậy, cũng không biết làm sao chịu đựng

được. Lệ Tiêu xoay mặt cầm nút, cho y ngậm vào miệng, nói: "Uống như vậy."

Tống Tung ngậm lấy nút, một hơi uống sạch thuốc kia, lau miệng đưa thuốc lên, chợt nghe hần mở miệng: "Người thể thân trong mộng của ngươi là Tống Ca?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Đúng!... Đan ức khốc chít chít. JPG

Điên điên: Ôm chặt!

Chương 38: Tổng Tụng

Khi Lệ Tiêu nói ra tên kia, trong đầu Tổng Tụng phút chốc suy nghĩ rất nhiều. Y hi vọng Lệ Tiêu có thể vì y báo thù, thế nhưng y cũng không hy vọng cho Tổng Ca chết quá sáng khoái. Y còn hi vọng có thể lờ Tổng Ca hãm hại y kiếp trước trở lại, để hẳn chết rõ rõ ràng ràng.

Mà cùng lúc đó, một luồng uy khuất lớn lao phút chốc vọt tới xoang mũi, làm cho y cái gì cũng không nói ra được.

Lệ Tiêu từ trong ánh mắt của y chiêm được đáp án. Hắn ôm người vào trong ngực, vỗ về sợi tóc ái nhân, an ủi, nói: "Người hi vọng hẳn chết như thế nào?"

"Ta muốn, ta muốn đánh hẳn một trận..." Tổng Tụng cưỡng ép nước mắt trở lại, duỗi ra hai tay vòng lấy eo Lệ Tiêu: "Ta không muốn để cho hẳn chết không rõ ràng, nhưng ta sợ."

"Vậy đánh một trận trước." Lệ Tiêu ôm chặt người, bọn họ đều không truy đuổi hỏi nhau tại sao coi trọng chuyện trong mộng như vậy. Lệ Tiêu cũng không vội vã đi đánh người, hẳn lên giường, ôm người, nghe Tổng Tụng nhẹ giọng mở miệng: "Lều cháió..."

"Ta không giết người, ta rất tình táo." Tổng Tụng lúc hôn mê còn ôm chặt hẳn, Lệ Tiêu xác thực cảm giác mình có chút không thể không chế, mà khác ngày thường, hẳn rất tình táo, chỉ là chăm chú đáng sợ. Tim hẳn đặt trên hồ hấp và tim đập của Tổng Tụng, hẳn lơ lửng Tổng Tụng nằm trong lòng hẳn không có động tĩnh.

Tổng Tụng nhất thời thờ phào một hơi, xem ra y cho là những chuyện đó mình nhìn thấy chỉ là bởi vì lơ lửng mà sinh ác mộng.

Y cợ cợ vào lòng Lệ Tiêu, nói: "Vậy thì tốt."

"Sau này có chuyện gì phải nói cho ta biết."

Tổng Tụng gật gật đầu, mềm giọng nói: "Điện hạ, muốn tâm sự giấc mộng không?"

"Người muốn biết cái gì?"

"Ta mơ thấy sau khi ta gặp điện hạ một lần... Ngài không cần ta nữa."

Lệ Tiêu nhíu mày, cúi đầu nhìn về phía người chỉ lộ nửa mặt vùi đầu vào ngực mình, nói: "Ta mơ tới đêm đó ta có một đêm xuân với Tụng nhi, Tụng nhi vẫn luôn rất sợ ta, xin ta ôn nhu một chút..."

Tổng Tụng lập tức che miệng của hắn, nói: "Ta, ta nói sau đó."

"Sau đó à..." Lệ Tiêu suy tư một chút, nói: "Sau đó ta nghe nói người sống ở phủ Quốc công không dễ chịu, sai người muốn đón người đến Vương phủ, bọn họ đều nói Tụng nhi bởi vì sợ ta mà chạy trốn."

"..." Tổng Tụng đã có đáp án, hỏi: "Vậy ngài tìm ta không?"

"Ta lo sợ người sợ, có lén lút phái người đi tìm, mà không thu hoạch được gì, vừa vặn hai ngày đó lại có tin tức từ Đức Châu, ta tự mình đi."

Đức Châu, chính là tin tức tiên Hoàng hậu bị hại, giữa chuyện của Tổng Tụng và chuyện này, Lệ Tiêu đương nhiên đặt tin tức kia lên trước, hướng chỉ kiếp trước Tổng Tụng quả thật muốn trốn tránh Lệ Tiêu.

Lệ Tiêu nói tiếp: "Trong mộng ta chậm một bước, lúc đuổi đến người đã bị giết."

"Là người ngày đó đưa về sao?"

"Ừm."

Tổng Tụng yên lặng ôm hân, không biết phải an ủi như thế nào. Lệ Tiêu cũng vẫn chưa muốn y an ủi, nói tiếp: "Sau đó, ta bị tiền củ đưa binh lên tiền tuyến, có người muốn nhân cơ hội giết ta."

Tề quản gia từng nói, Lệ Tiêu ở kiếp này cự tuyệt ra tiền tuyến, thời gian đại khái cũng chính là sau đại hôn. Một khi đi đánh giặc, không phải là một ngày hai ngày có thể về, thường xuyên qua lại, hai người hoàn toàn bỏ lỡ.

Tổng Tụng ôm chặt hân. Lệ Tiêu thấp giọng hỏi: "Người đoán người kia là ai?"

Tổng Tụng nghĩ đến Tần Hoàng hậu, mím môi một cái, nói: "Ta, ta chưa mơ xong, cũng không biết đến tột cùng là ai."

Trước khi chuyện chưa được làm sáng tỏ, y không dám vọng ngôn phỏng đoán. Dù sao đó là đương kim Hoàng hậu, có một số việc, nên không biết, mà không biết vẫn hơn.

Lệ Tiêu không ép, hân hôn tại Tổng Tụng, nói: "Tiệc nuôi lớn nhất trong mộng chính là người, bây giờ có người, đời này đã không có tiệc nuôi."

"Điện hạ..." Tổng Tụng cuối cùng không nhịn được hỏi ra vấn đề kia: "Tại sao rõ ràng chỉ mới gặp một lần, lại..."

Lệ Tiêu than thở một tiếng, nói: "Ngày đông khoảng chừng tám, chín năm trước, người đã từng cứu trợ một tên ăn mày nhỏ, còn nhớ không?"

Tám, chín năm trước, vào lúc ấy Phó phủ còn chưa hỏa hoạn, Phó Hương còn chưa bệnh nặng, Tổng Tụng mặc dù là thú tử, mà chi phí ăn mặc tất cả đều là tốt nhất. Y thích tuyệt, tình cờ theo Phó Hương xuất môn, thường thường nhận được ăn vặt mọi người cho, bởi vì Phó Quốc Thương thích làm người khác vui, thanh danh rất tốt.

Phó Hương cũng thường thường phát cháo, ngày đông thường hay bảo nha hoàn đưa chút xiêm y cho dân chạy nạn. Phó Quốc Thương thậm chí còn tự mình bỏ tiền xây nhà cho dân chạy nạn, mà lại trải qua một hồi dân chạy

nạn, hẳn bị quan phủ nhăm vào, suýt nữa thành trùm thổ phỉ dấy binh khởi nghĩa. Cũng may có người bảo đảm hẳn, mới thoát khỏi cái chết.

Mà Tống Tụng khi đó cũng thường thường đi theo Phó Hương, từ nhỏ đã được giáo dục phải trợ giúp người khác.

Đó là mùa đông đầu tiên sau khi Lệ Tiêu trúng độc, vào lúc ấy chuyện Lệ Tiêu phát rồ không phải ai cũng biết. Hoàn Nhan Hoàng đế mời vô số thần y tới trị liệu cho hẳn, còn đưa hẳn về phủ Thái sư, giấu chặt tin tức.

Lệ Tiêu phần lớn thời gian phát rồ, mãi đến tận khi có một vị thần y ép thuốc mạnh, hẳn có được tỉnh táo ngắn ngủi, nhưng hẳn không thể nào tiếp thu được chân tướng mình tự tay giết chết mẫu thân thân sinh, đúng lúc gặp ngày đông tuyết lớn, dấu chân người đi không lâu đã bị tuyết lớn vùi lấp sạch sành sanh, hẳn chạy ra ngoài

Thiếu niên mười một tuổi, làm mình rồi bù, trà trộn trong đám ăn mày, chuẩn bị ra khỏi thành. Khi đó Lệ Tiêu chưa hoàn toàn quen giết người, hẳn cầm dây thừng trời chân tay mình lại, chỉ chừa ra ba thước hoạt động, để giữa phát rồ thương tổn người vô tội.

Hẳn muốn đi về phương Bắc, đến địa phương không ai tìm được, tự sinh tự diệt, để tránh khỏi làm hoàng thất hổ thẹn.

Ngày đông tuyết lớn, hẳn tùy tiện cơ rúc ở một chỗ ngủ một giấc, tỉnh lại lại bị đâm đá, bởi vì hẳn ngủ ở địa bàn của ăn mày.

Hẳn khi đó vẫn tỉnh táo, tội giết mẫu mẹ hẳn cơ hồ thờ không nổi nên mặc kệ người ta bắt nạt, trong lòng hẳn từ lâu đã không có ý niệm muốn sống.

Mãi đến tận khi một giọng nói giòn tan truyền đến: "Phát cháo kìa! Có thể ăn cơm kìa!"

Đám ăn mày chỉ lo đi trể không được ăn, vội vã đi ra ngoài. Lệ Tiêu cơ người trên đất, nhẹ nhàng ho khan. Sau đó hẳn thấy được một đôi ủng trắng tinh, làm từ lông, vừa nhìn là biết tiểu công tử sang trọng.

Lệ Tiêu thân là Thái tử, quen biết không ít người, hẳn lo bị người nhận ra, cũng không ngẩng đầu lên, bò lên muốn đi, chợt nghe y mở miệng: "Người là phạm nhân à?"

"Đúng."

Hắn tiếp tục đi về phía trước, bên người vang lên tiếng loạt xoạt, đôi ủng trắng tinh lại tới trước mặt hắn. Y phát hiện Lệ Tiêu còng lưng, cúi đầu không chịu nhìn mình, hai tay chống đầu gối khom lưng giữa đầu, từ phía dưới nhìn lên, con người ông ánh lập tức đổi diện hắn: "Phạm nhân sẽ không nói mình là phạm nhân, sợi dây trên tay người, có phải là bọn họ trói người không?"

Mặt hắn âm trầm: "Cút."

Lời của hắn làm cho đôi phương ngẩn ra. Y đứng thẳng người, Lệ Tiêu xác định y cũng không phải là tiểu công tử mình quen biết, lúc này mới đứng thẳng, mới phát hiện đôi phương miễn cưỡng đứng đến cầm mình. Y tựa hồ bị chữ cút hù dọa, có chút sợ hãi. Lệ Tiêu đi ra ngõ hẻm, chuẩn bị thay chỗ nào đó bí mật.

Mà rất nhanh, hắn phát hiện tên kia lại đuổi đến. Y cầm theo màn thầu nhân thịt, lập tức ngồi xổm xuống trước mặt hắn, "Người nhất định là đói bụng rồi, có đúng hay không?"

Hắn đích xác đói bụng, dưới mê hoặc của thịt, rốt cuộc là nhịn không được, vồ tới dùng sức cắn một miếng. Tiểu công tử kia lập tức nhe răng bật cười, ngoan ngoan ngồi ở một bên nhìn hắn ăn, hai cái tay nhỏ bé nâng quai hàm phúng phính, mềm giọng nói: "Người không phải sợ, bọn họ bắt nạt người nữa, ta sẽ đi gọi nương ta."

Lệ Tiêu cầm đồ ăn hơi hơi dùng tay. Từ nhỏ đến lớn, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám bắt nạt hắn, mà hắn cũng đã sớm qua tuổi bị bắt nạt gọi nương, dù sau này, hắn muốn gọi cũng không được.

Hắn siết chặt bánh màn thầu trong tay, chằm chằm dùng sức cắn một miếng, không tiếp tục bảo tiểu tử mang theo thiên ý cút đi.

Tên kia lại liu ra liu riu ồn ào không ngừng bên tai hắn, có lẽ là cảm thấy được hắn cũng không đáng sợ như vậy. Làm cho Lệ Tiêu cảm thấy buồn cười nhất là, y nhiều lần cường điệu: "Ta biết ngươi là người tốt, không liên quan, ngươi không phải sợ, chờ ta nói một tiếng cho nương ta, sau đó ngươi theo ta."

Trước khi hắn đi, là Thái tử điện hạ "chúng tinh cùng nguyệt". Sau khi đi, là ma quỷ người người tránh thật xa. Từ xưa tới nay chưa từng có ai coi hắn là người yếu đuối, cho dù là mẫu phụ mình.

Chuyện hắn đào tẩu rất nhanh bị phủ Thái sư phát hiện, toàn bộ hành trình truy lùng dấu vết của hắn. Trước khi tiểu Tổng Tụng đi, đưa áo choàng của mình cho hắn. Chờ y mang theo tin tức tốt từ chỗ Phó Hương, lần thứ hai đến gặp hắn, đã thấy ngõ nhỏ kia có một cánh tay duỗi ra, thoáng qua bị bắt trở lại.

Tổng Tụng nghĩ hoặc đi vào, liếc mắt một cái là nhìn thấy thiếu niên lấm nhòe hôm qua ánh mắt điên cuồng bẻ gãy cánh tay hạ nhân, xương cốt lộ ra bên ngoài, trên mặt hắn cùng áo choàng đều là vết máu, một bên còn có đầu lưỡi bị **, đẫm máu, mấy thiếu niên ăn mày lớn hơn hắn, đều không ngoại lệ chét trên tay hắn, chân tay nát vụn.

Hắn đi tới chỗ Tổng Tụng, lòng bàn tay máu me đầm đìa, tay không giết người. Dây thừng trời hắn hôm qua đã đứt, Tổng Tụng ngỡ ngác nhìn, cẩn thận từng li từng tí một lùi về sau, nhìn thấy cổ hắn không tự nhiên vạm vỡ, tựa hồ đang đè nén sát ý điên cuồng —

Hai chân Tổng Tụng như nhũn ra, mà bản năng muốn sống làm cho y quay đầu bỏ chạy. Nhưng còn chưa kịp quay người, thiếu niên kia đã như quỷ vụt đến trước mặt y, bóp cổ y. Tổng Tụng bị dọa gan mật đều nứt. Y nhìn thiếu niên trước mặt mình, nước mắt không ngăn được lăn xuống, "Nương, cứu ta..."

Mà giọng y cơ hồ toàn bộ bị nghẹn lại, chỉ có thể phát ra tiếng rên.

Lệ Tiêu giống như đột nhiên tỉnh táo, Tống Tụng bị hấn ném ra ngoài, trước mắt biến thành màu đen di chuyển trên đất, không nhúc nhích mấy lần lại không có động tĩnh.

Sau đó người phủ Thái sư đứng lúc đuổi đến. Diêm Thiên Nhai không chế Lệ Tiêu, sai người quán xích sắt cho hấn. Trên đầu Lệ Tiêu bị đâm chằm, thấy có người ôm tiểu công tử trên mặt đất lên. Hấn bị nhốt trong lồng sắt, đôi mắt trừng trừng nhìn chằm chằm đôi phương, hấn muốn hỏi, y đã chết sao?

Nhưng hấn cái gì cũng không nói ra được, gân xanh trên cổ lòi ra, thân thể giống như hoàn toàn không thuộc về mình, cưỡng ép sử dụng, chỉ có thể đáng sợ hơn ở trong mắt người ngoài. Ngay sau đó, lồng sắt bị che lại một tầng vải đen, hấn rốt cuộc không còn thấy tiểu công tử kia nữa.

Sau đó, hấn hỏi cữu cữu: "Đứa bé kia thế nào?"

"Chết rồi."

"..." Lệ Tiêu muốn hỏi là tiểu công tử nhà ai, nhưng nuốt xuống, rốt cuộc không còn nhắc nữa.

Mãi đến có một ngày, hấn nhìn thấy Tống Tụng trong phủ Quốc công, cặp mắt kia hấn thấy quen, liếc mắt một cái là nhận ra được. Câu nói đầu tiên của hấn là hỏi: "Người tên là gì?"

"Tống Tụng."

Tống Tụng...

Từ giây đó, danh tự này được hấn khắc sâu vào lòng.

Hấn tưởng mình giết y, mà y còn sống sót. Kiếp trước Lệ Tiêu lòng tràn đầy vui mừng, vốn định từ Đức Châu về tới cửa cầu hôn, lại không ngờ, mắt mà lại được, mắt trùng lặp, càng vì các loại nguyên do bỏ lỡ cả đời.

Lúc Lệ Tiêu nói cho y, tất nhiên bỏ qua chi tiết nhỏ bị nhét vào lồng sắt mang về, cùng với từng nghĩ coi thường mạng sống bản thân. Tống Tụng dần dần có chút ấn tượng qua lời kể của hắn, y nỗ lực suy nghĩ rất lâu, mới rốt cục nhớ lại chi tiết lúc đó. (

Chuyện trong ngõ hẻm đó đối với tiểu Tống Tụng lúc đó mà nói vốn là ác mộng. Lúc đó y suýt tử vong, sau khi tỉnh lại ngày ngày ác mộng, số triển miên mấy tháng. Phó Hương khắp nơi cầu thần vái phật, mới cuối cùng cũng coi như làm cho y chuyển biến tốt lên.

Nhưng lần đó lưu lại bóng ma quá lớn trong lòng, là hoàn toàn quên mất.

Y nhìn mặt Lệ Tiêu, chậm rãi so với người hung thần ác sát, rốt cục tỉnh ngộ.

Lệ Tiêu nhìn là biết tâm tư y: "Bản vương nhớ người nhiều năm như vậy, người đồ không lương tâm này..."

"Người mới không lương tâm, ta có lòng tốt cho người đồ ăn, người lại muốn bóp chết ta!"

Biết ngọn nguồn của đời phương với mình, Tống Tụng cuối cùng cũng coi như không còn mơ hồ nữa. Y bỗng nhiên cảm giác khóang cách của mình và Lệ Tiêu lập tức kéo gần lại, lườm hắn một cái, không nhìn được cười: "Lại còn có chuyện như vậy, chẳng trách điện hạ đối tốt với ta như vậy, là vì báo ân sao?"

"Chỉ là ân tình một cái bánh bao..."

"Còn có một miếng thịt!"

"Chỉ ăn của người một cái bánh bao một miếng thịt, trả lại cho người một tương công sống sờ sờ, còn chưa biết thế nào là đủ?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng:... Ai muốn người trả.

Điên điên: Chật.

Chương 39: Đổi chất

Vào đêm, phố Đinh Mão tấp nập đã không còn bao nhiêu người, đường phố từ trước đến giờ vẫn có người quét tuyết, mặt đất sạch sành sanh, hai bên đường là tuyết đọng.

Đây là con đường lớn ở cửa phủ Quốc công, đi về trước là có thể về đến nhà, Tống Tụng khi còn bé thuộc lòng con đường này, sau đó cũng rất ít ra cửa.

"... Quá, quá cao."

"Có ta ở đây, không phải sợ."

Tống Tụng ngoan ngoãn ngồi xổm trên nóc nhà, vì tránh vương vãi, y không mặc áo chòàng, vì vậy mặc áo bông, nhìn thoáng qua có chút mập mạp.

"Ta tra được thân phận danh bên ngoài của Tống Ca không tồi, xử sự thân mật, hẳn lúc thường xuất môn đều là một mình, rất ít khi sai người."

Tống Tụng gật đầu, "Hắn biết làm người."

Là kẻ nguy quân tử.

Y lặng yên suy nghĩ, Lệ Tiêu đứng lên xem, Tống Tụng vội vàng ôm lấy chân của hắn. Ở trên nóc nhà, y vẫn rất sợ sệt, tuy rằng tuyết trên nóc nhà này đã tan gần hết.

Cũng may Lệ Tiêu cũng không cho y đợi lâu, hắn rất nhanh lại ôm Tống Tụng xuống. Sau khi xuống Tống Tụng lập tức trốn đi, Lệ Tiêu thì lại đi tới đứng phía sau y. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Tổng Tụng ngó đảo đảo: "Ở chỗ nào rồi? Hấn tới chưa?"

"Người chờ ở đây."

Tổng Ca cầm một bình rượu, chấp tay đèn, đường phố đã không có một bóng người, mà ngược lại cũng không sợ, rẽ một bên là có thể về đến nhà.

Nhưng hấn ngày hôm nay không may mắn vậy, bỗng nhiên có bao tải chụp lên đầu, ngay sau đó bụng đau xót, bị người đập lặn xuống đất, bầu rượu trong tay cũng nhất thời vỡ nát. Hấn giật nảy cả mình, lớn miệng hỏi: "Xin hỏi huynh đài nào có thù hận cũ với ta, làm cái gì vậy?"

Người kia ngăn cản hấn, trực tiếp kéo về sau. Lòng hấn tràn đầy kinh hoàng, lại cảm thấy quý dị, ai làm hấn bị thương lại thủ đoạn bí hiểm như vậy?

"Người rút cuộc là ai?!"

Lệ Tiêu vẫy tay gọi Tổng Tụng lại đây, nói: "Ta là Lệ Tiêu."

Lòng Tổng Ca căng thẳng, "Vương gia, Vương gia tại sao như vậy? Ta đắc tội ngài chỗ nào?"

Hấn không thấy rõ người, mà luôn cảm thấy Lệ Tiêu dù cho giúp Tổng Tụng xả giận, cũng không nên dùng loại thủ đoạn này.

Lệ Tiêu khẽ cười một tiếng: "Bản vương muốn đánh người thì đánh, cần gì lý do?"

"Vương gia..." Hấn không kịp nói nhiều, bỗng nhiên cảm giác có người cưỡi lên trên người, nắm đấm đồ đập xuống. Hấn nhấc cánh tay bảo vệ đầu: "Người rút cuộc là ai? Lại dám mạo danh Bình vương? Không muốn sống nữa sao?! A —"

Tổng Tụng lần đầu tiên làm chuyện xấu, vừa cảm thấy đã ghiền, vừa sợ vô

cùng, đánh xong kéo Lệ Tiêu bỏ chạy, không chạy bao lâu đã há miệng thở dốc, được Lệ Tiêu vỗ lưng thuận hô hấp, đôi mắt sáng lấp lánh nói: "Kích thích quá."

Lệ Tiêu lại cầm tay y lên, bao tải thô ráp, đấm mây đấm như vậy mu bàn tay đã rách da, hấn nhíu nhíu mày: "Ngày khác bảo người dùng tơ lụa làm túi, miễn cọ phải tay Tụng nhii."

"Không có chuyện gì, ta không đau." Tổng Tụng ngốc nghếch bật cười, bị hấn sờ sờ đầu: "Còn muốn làm gì nữa?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Không có gì muốn làm, về nhà ta nấu canh cho người ăn, uống chút canh, ấm người."

Y ngăn người chiêm được khoái cảm, cơn giận trong lòng bớt đi một chút, đang vui vẻ, không chú ý tới Lệ Tiêu liếc mắt, đôi mắt âm trầm.

Tổng Ca bị đánh đầy người máu tươi, mặt sưng phù, xương cốt cũng đứt mất tận mấy cái. Hấn được phu xe đi ngang qua đưa vào, người đã hôn mê, mà đáng sợ nhất không phải vết thương, mà là, chân của hấn bị người chém.

Lựa trắng trong phủ Quốc công vẫn chưa gỡ xuống, đã xảy ra chuyện như vậy. Tần thị thối thét hét lên một tiếng, nước mắt tuôn ra: "Là ai?! Là ai hại ta?!!!"

Tổng quốc công cũng là sắc mặt đau đớn, vừa sai người đến xem vết thương, vừa sai gọi người kia vào trước mặt: "Người có thấy là ai hại nó không?"

"Tiểu nhân không dám nói..." Phu xe nơm nớp lo sợ, mà không dám nói, chính là biết. Tổng quốc công trầm giọng nói: "Rốt cuộc là ai, nói ra, có thưởng."

Hấn phất tay, quản sự lập tức tiến lên, lộ ra một nén bạc. Phu xe kia thấy tiền sáng mắt, do dự xong vẫn là một mặt xoắn xuýt, quản sự lại sai người nâng lên một nén bạc, phu xe kia rốt cục không nhìn được mê hoặc: "Là, là

Binh vương phỉ!"

Gân xanh trên mu bàn tay Tổng quốc công nhất thời nổi lên, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ phẫn nộ. Quản sự một mặt không dám tin tưởng, lại nghe Tổng quốc công nói: "Việc này, người có dám làm người chứng minh?"

Người kia quỳn luyén liéc mắt nhìn nén bạc, lại một mặt do dự, Tổng quốc công phất tay, lại một chậu nén bạc bung ra.

Tần thị đang ngồi ở nội thất cẩn thận từng li từng tí một lau mặt cho Tổng Ca, trong phòng vang lên tiếng nàng nức nở, nhìn thấy hấn vào, lập tức đứng lên: "Là ai? Phũ xe kia có nói thật?"

"Hấn nói, là Tụng nhĩ."

Tần thị đột nhiên giận rách cả mí mắt: "Tổng Tụng, ta nhất định phải lột da rút xương nó!"

Tổng quốc công lập tức nói: "Người đừng kích động, tuy rằng Tụng nhĩ bây giờ tính cách đại biến, mà nó xưa nay không phải người lòng dạ độc ác như vậy, ta lo..."

"Người lo lắng cái rắm!" Tần thị cắn răng nói: "A Thời của ta vừa mới đi không lâu, Ca Nhĩ đã gặp chuyện. Người xem nhĩ tử người, người xem nó đi... Chân của nó không phải bị bẻ gãy, là bị chém đứt, chém đứt người hiểu không?"

Nàng đau đến không muốn sống, nói: "Ca Nhĩ của tài hoa hơn người, A Thời ngày thơ hồn nhiên, nhưng hôm nay... Hai đứa nó bởi vì Tổng Tụng hủy hoại — hủy hoại hết!!!"

Nàng đau đến độ không đứng thẳng được, nhũ mẩu rung rung đỡ lấy nàng. Trong mắt Tổng quốc công cũng như có nước mắt, hấn nói: "Chuyện này có thể là Phong Vương làm, chúng ta có thể thế nào?"

"Người đi tìm bệ hạ, đi lấy lại công đạo! Không cần nói đến Binh vương, chỉ cần tóm chặt Tổng Tụng, nó mưu sát đệ đệ ruột thịt, ta không tin bệ hạ có

thể chịu đựng hoàng gia có người độc ác như vậy!!"

Lúc Tống Ca tỉnh lại, còn không biết xảy ra chuyện gì, hắn chỉ cảm thấy cả người đều đau, mà không đứng dậy được. Tần thị cẩn thận từng li từng tí một an ủi hắn, dò hỏi hắn. Tống Ca nhắm mắt lại, nói: "Ta nghe được... giọng Phong Vương, thế nhưng người đánh ta không phải Phong Vương, khí lực không lớn, không tập võ... Sau đó đá ta mấy đá, cũng như là người tập võ gây nên." (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Người đừng sợ, phụ thân người đã tiền cung đòi lễ phải cho người, chúng ta nhất định phải bắt Tống Tụng tới hỏi rõ —"

"Phụ thân sao mà lỗ măng như thế?!" Tống Ca lập tức nói: "Việc này liên can đến Bình vương, nếu như muốn báo thù chỉ có thể tính tế mưu tính..."

Hắn bỗng nhiên dừng lại: "Chân trái của ta, như thế nào, không cảm giác...?"

Không phải là không có tri giác, mà là, không còn.

Tần thị liếc mắt nhìn chân hắn, rơi vào trên mặt mờ mịt của hắn, nói: "Ca Nhi, người chịu khổ dưỡng thương, hết thảy sẽ khá lên..."

Sắc mặt Tống Ca chậm rãi rút đi huyết sắc, hắn nói: "Ta làm sao vậy? Nương, người nói cho ta."

Hắn nhìn về phía Tống Trân phía sau Tần thị, tiểu nha đầu run run một chút, rung rung nói: "Tống Tụng, chém..."

Tống Ca bỗng nhiên giãy dựa muốn ngồi dậy, người hầu đều không dám tới gần, thấy trán hắn nổi gân xanh lên, không biết động tới thương thế chỗ nào, đột nhiên hơ ra một ngụm máu ra, nói: "Đi ta lên!"

Tần thị run rẩy, bị thương dường như muốn ngất đi.

Trong phòng rất nhanh truyền đến một tiếng rống lên: "Tống Tụng! Ta có lỗi!

với hấn chỗ nào!! Hấn tại sao ác như vậy?!"

Tổng quốc công quỳ gối trước mặt Hoàng đế, trán mướt mồ hôi thấm mồ hôi hột. Người kia trầm mặc nghe xong, xác nhận: "Người nói, Bình vương, chém chân Tổng Ca?"

"Không không không, việc này chỉ là việc nhà, là Tụng nhi, có người nhìn thấy Tụng nhi ra tay với Ca Nhi. Nhưng, Tụng nhi bây giờ đã là Bình vương phi, thần thực sự không tiện vào phủ bắt người, làm phiền bệ hạ đưa nó ra Vương phủ..."

Hoàng đế trầm mặc một lát, lại nói: "Người có người làm chứng?"

"Có, đang ở ngoài điện."

Phu xe phòng chường đời này cũng không vào nơi như thế này, hấn nơm nớp lo sợ đi tới, chôn đầu quỳ trên mặt đất, liếc mắt nhìn thiên nhan cũng không dám. Hoàn Nhan Hoàng đế dùng ngữ khí ôn hòa nói: "Quốc công gia nói, người thấy Bình vương hành hung?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Tổng quốc công lập tức nhẹ giọng sửa: "Không phải Bình vương, là Bình vương phi."

Công công hầu hạ Hoàng đế liếc mắt nhìn Tổng quốc công, rũ mi vờ không thấy.

Hoàn Nhan Hoàng đế lại hỏi: "Người thấy Bình vương phi hành hung đệ đệ mình?"

Phu xe bỗng nhiên sửa miệng: "Không! Không dám khi quân! Tiểu nhân cái gì cũng không thấy! Tiểu nhân chỉ là đi ngang qua nhìn thấy nhị công tử thương thế nặng nề, thuận thế đưa hấn về phủ, ngoài ra, tiểu nhân cái gì cũng không biết!"

Hấn bỗng đột nhiên đổi giọng, Tổng quốc công thay đổi sắc mặt. Hoàn Nhan

Nhân Hoàng đế vững vàng nói: "Vậy người tở làm cái gì?"

"... Tiểu nhân, tiểu nhân lấy tiền của người ta, Tổng quốc công cho hai trăm lượng bạc ròng, bảo ta nhằm vào Bình vương!"

Tổng quốc công hoảng hốt: "Thần có mười ngàn lá gan cũng không dám vậy bần Bình vương. Bệ hạ, việc này, việc này thần nghĩ sai rồi, thỉnh bệ hạ khai ân, cho thần trở lại tra một chút!"

"Không vội." Hoàn Nhan Hoàng đế nói: "Người ngồi trước."

Tổng quốc công run lập cập ngồi lên ghế, vừa vịn sát bên lò lửa lớn, bản thân hẳn lại ứa mồ hôi lạnh, lúc này thật giống như bị nướng trong lửa. Hoàn Nhan Hoàng đế yêu chiêu Lệ Tiêu, yêu hơn bất kì nhi tử nào. Hắn vẫn luôn cắn chặt Tổng Tụng, nhưng đối phương dù sao cũng dính đến Lệ Tiêu. Tổng quốc công rốt cục biến sắc, đây là làm cho hắn biết khó mà lui.

"Đi, gọi Bình vương đến." Hoàn Nhan Hoàng đế nói: "Vương tử phạm pháp cùng tội với thứ dân. Tổng quốc công, nếu như quả nhiên là nghiệt tử này, trăm nhất định lấy lại công đạo cho người."

Nếu như quả nhiên là...

Nhưng, nếu không phải?

Nếu như Lệ Tiêu kiên quyết phủ định?

Mà giờ khắc này Tổng quốc công đã bị không trâu bắt chó đi cày, chỉ có thể không ngừng lau mồ hôi trán, không chỉ phải phòng bị Lệ Tiêu phát rồ giết người, hơn nữa còn phải phòng đoán Hoàn Nhan Hoàng đế giờ khắc này đang suy nghĩ gì.

Lệ Tiêu rất nhanh đến, hắn liếc mắt nhìn trận thế trước mặt này, có chút nghi hoặc: "Tham kiến phụ hoàng, xin hỏi phụ hoàng tuyên nhi thần chuyện gì?"

Hoàn Nhan Hoàng đế bỗng nhiên ném chén, mắng: "Quy xuống!"

Đầu gối Tổng quốc công mềm nhũn, suýt nữa trượt xuống ghế tựa quỳ xuống, cũng may công công đỡ lấy hắn, làm cho hắn an ổn ngồi ở trên ghế.

Lệ Tiêu thông dong quỳ xuống: "Nhi thần ngu muội, không biết làm sai chuyện gì khiến phụ hoàng thịnh nộ như vậy?"

"Chân Tổng Ca là người chém?"

Lệ Tiêu ngạc nhiên xoay mặt nhìn Tổng quốc công, người kia hơi co lại. Hắn nhíu mày, nói: "Nhi thần và Tổng gia là thông gia, ai cũng biết nhi thần sùng ái Tổng nhi rất nhiều, làm sao có khả năng sẽ thương tổn Nhi đệ?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Người làm chúng đã tới, người còn dám nói không có?!" Hoàn Nhan ám chỉ người làm chúng đang nói dối cho Lệ Tiêu, là đang lừa hắn. Lệ Tiêu nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: "Ồ? Vậy người làm chúng nói thế nào? Phụ hoàng, nếu có người giở trò bịp bợm hại nhi thần, ngài phải làm chủ cho nhi thần."

"Người chưa từng hành hung thật?!"

"Người hành hung dù sao cũng nên có động cơ gây án, xin hỏi động cơ gây án của nhi thần là gì?"

Hoàn Nhan Hoàng đế dường như vừa mới vừa nghĩ đến cái này, hắn giương mắt nói: "Nhi công tử từng nói có thù hận gì với nghiệt tử này không?"

Tổng quốc công một câu nói cũng không nói được, cả người đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Hắn rất cực ý thức được, Tổng Tụng bây giờ vào Vương phủ, đã là người của Lệ Tiêu, dù như thế nào, chỉ cần cần Tổng Tụng, Lệ Tiêu khẳng định chạy không thoát. Cho nên Hoàng đế chỉ tuyên Lệ Tiêu mà không tuyên Tổng Tụng, lần này làm thật ra thì vẫn cho Tổng gia giữ chút mặt mũi, nếu để cho Tổng Tụng đến đây hỏi động cơ gây án, hắn chỉ có thể lấy chuyện trong nhà ra nói, hơn nữa còn chưa chắc chắn có thể làm Tổng Tụng bị phạt thật.

Từ khi bắt đầu, hẳn tiền cung tìm Hoàn Nhân Hoàng để nói rõ lí lẽ, chính là mười phần sai.

Hắn không nói gì, Hoàn Nhân Hoàng để sâu xa nói: "Tổng quốc công?"

Tổng quốc công quỳ xuống, nói: "Việc này thần cũng là bị người lừa, tướng Bình vương phi làm, giờ khắc này nghĩ thấy khắp nơi kỳ lạ, kính xin cho thần trở về ngắm lại!"

Lệ Tiêu nói: "Vương phi tính cách ôn hòa, làm sao có khả năng hành hung việc ác này? Huống chi, mấy ngày trước đây đến lầu chác y còn đột phát bệnh hiểm nghèo, giờ khắc này còn ở trong phủ dưỡng thương, Tổng quốc công không chỉ chưa từng tới phủ thăm viếng, còn bịa đặt vậy bản? Núi tử của ngài đông đúc, khó tránh khỏi bắt công, mà có thể thiên vị thành như vậy thì thực sự hiềm thấy."

Tổng quốc công hoảng loạn nói: "Thần, thần cũng chỉ là nhất thời, rồi loạn... Thần bị hạ thú tội."

"Mặc dù vương tử phạm pháp cùng tội với thú dân, nhưng nếu có người vậy bản hoàng thất thì trăm cũng không thể ngồi yên không để ý đến. Tổng quốc công, người trở lại điều tra cho kĩ, nhất định phải tra được hung phạm, cũng phải cho Bình vương cùng Vương phi công đạo."

Tổng quốc công rõ ràng, chuyện này, với Hoàng đế nơi đây, đã là không liên quan đến Lệ Tiêu và Tổng Tụng. Nếu như muốn kết án, nhất định phải bằng chứng như núi.

Hắn chỉ có thể nuốt giận vào bụng, rạp đầu lạy tạ ân: "Tạ ơn bệ hạ tha thú thần lỗi mẫn."

"Phu xe này thay đổi thất thường, kéo xuống đánh bốn mươi đại bàng, đưa ra thành đi."

Trong phòng rất nhanh thanh tịnh lại. Hoàn Nhân Hoàng để liếc mắt nhìn Lệ Tiêu vẫn đang quỳ, cất bước đi tới, tự tay nâng hẳn dậy, nói: "Trăm

thường xuyên dạy người không thể ỷ thế hiếp người, nói thật, thật sự không phải người?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Lệ Tiêu nói: "Thật sự không phải."

"Vương phi thì sao?"

"Bệnh của Vương phi tới bất ngờ, thần y nói không thể ra gió, vẫn đang tính dưỡng."

Hoàn Nhan Hoàng đế nhìn hần một phút chốc, bỗng nhiên bật cười, nói: "Thời, về đi thôi."

"Nhi thần xin cáo lui."

Nhìn theo thân ảnh cao lớn kia rời đi, Hoàng đế lại được công công diu về ghế, nói: "Người thấy thế nào?"

"Hai ngày trước về từ lầu chác, Vương phi xác thực tức giận công tâm, ối ra máu, có người nhìn thấy, là sau khi nhìn thấy Tổng Ca."

"Ám vệ kia tính hưởng thế nào?"

"Ám vệ bảo vệ Vương gia nói, Vương gia xác thực có đưa Vương phi ra ngoài phủ, nhưng chỉ đánh chỗ một trận, không chém chân."

Hoàn Nhan Hoàng đế nhấp ngụm trà thắm giọng, nói: "Tổng quốc công truy hỏi chuyện chém chân."

"Đúng vậy, chuyện chém chân, xác thực không liên can đến Vương gia."

Chuồn ngày và mặt mẹ con phản diện is coming =))

Chương 40: Tân niên

Tổng quốc công vừa mới đi ra cửa cung, Lệ Tiêu cũng đi theo ra, hắn gọi một tiếng: "Nhạc phụ đại nhân."

Tổng quốc công không thể không dừng lại, kiên trì đối mặt với hắn, chỉ nghe Lệ Tiêu hư tình giả ý nói: "Bản vương vừa mới sai người mời với Thái y viện, nhất định phải toàn lực trị liệu cho nhị công tử, nhạc phụ cũng không cần quá mức ưu tâm."

Tổng quốc công cười khian nói: "Đa tạ vương gia."

"Khách sáo." Lệ Tiêu nói: "Nhị đệ và Vương phi cũng thực sự là người cùng cảnh ngộ, qua hai ngày nữa chờ sức khỏe của Vương phi khá hơn một chút, bản vương đưa tới thăm một lát."

"... Tổng phủ bất cứ lúc nào cũng xin đợi."

Lệ Tiêu phi ngựa rời đi, Tổng quốc công thì lại hít một hơi, vào trong kiệu.

Tổng Tụng biết được chuyện Tổng Ca cũng có chút ngạc nhiên. Ngày đó y chỉ đánh người xong theo Lệ Tiêu về phủ, căn bản không biết đến chuyện này. Chờ Lệ Tiêu về, y lập tức tiến lên xác nhận: "Chân Tổng Ca bị chém?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Đúng vậy."

"Là ngày đó bị chém?"

"Đúng vậy."

"Điện hạ..." Tổng Tụng vội vàng kéo hẳn lại, sốt sắng nói: "Là người làm sao?"

Lệ Tiêu cong khóe miệng lên: "Ngày đó cùng người trở lại, vẫn chưa tự tay động hẳn."

Chưa từng tự tay, mà... tìm người chém.

Tổng Tụng không nhịn được nói: "Điện hạ không cần vì ta đây giống như lỗ măng..."

"Ngoại trừ vì người, còn có thể cái gì có thể làm ta lỗ măng?"

"Thế, phu xe kia..."

"Người của bản vương, nếu như không có phu xe, hẳn làm sao dám đến ngự tiền cáo trạng?"

Hơn nữa phu xe còn chỉ nhắc tới Bình vương phi, mà chưa từng nhắc đến Bình vương, càng kien định Tổng quốc công tự tin, dù sao dưới cái nhìn của hẳn, y chỉ là nghiệt tử phải về Tổng phủ.

Đến ngự tiền như vậy, mới triệt để kéo cả hai ra ngoài. Chỉ cần Hoàng đế tin, Tổng quốc công cũng không thể làm gì, lại thêm hôm nay phu xe lật lọng, ngược lại lên án Tổng quốc công thu mua nhân chứng, vậy bản hoàng thất. Dù cho Hoàng đế không nói gì, Tổng quốc công phỏng chừng cũng đã rồi loạn, nếu như muốn nhắc lại việc này, chỉ có thể bảo đảm không có sơ hở nào. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Vậy, vậy người nói láo ở ngự tiền?"

"Người cho rằng phụ hoàng không đoán được là ta làm?" Lệ Tiêu ôm y, nói: "Hắn đương nhiên biết được ta đang nói láo."

Tổng Tụng bồi rồi: "Bệ hạ... Sao lại thế..."

"Hắn biết người ở Tổng phủ bị bắt nạt, nếu như ta báo thù cho người, hắn chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, bởi vì biết ta không nhìn nổi cơn giậ này." Lệ Tiêu ôm người ngồi trên ghế, nắm vành tai mềm mại của y, ôn hòa nói: "Chỉ là phối hợp diễn kịch thôi, ta một mục phủ nhận đến cùng, hắn giả vờ cái gì cũng không biết."

"Thế, thế..." Tổng Tụng xưa nay chỉ biết là Hoàng đế thương yêu Lệ Tiêu, thế nhưng lại không biết thương yêu đến mức này. Y ngốc nghếch nói: "Ta không hiểu."

"Bởi vì vì phủ xử lý sạch sẽ, chỉ là suy đoán, không thể định tội, cho dù là phủ hoàng cũng không thể."

"Nếu phủ hoàng cảm giác người lòng dạ sâu nặng..."

"Nếu ta không có lòng dạ, hắn cũng sẽ không thương ta như vậy."

Tổng Tụng cúi đầu, trong đầu vẫn hơi loạn. Đối với y, người kia chung quy là Hoàng đế, y không thể nào tưởng tượng được Lệ Tiêu lại nói dối Hoàng đế. Nhưng với Lệ Tiêu, hắn nói dối Hoàng đế, giống như chỉ là hài tử thuận miệng hồ ngôn loạn ngữ với phủ thân. Y nhẹ giọng nói: "Điện hạ tự có tính toán là được."

Y dứt lời, lại nghĩ tới một chuyện: "Phủ xe có thể để lộ bí mật không?"

"Không biết."

"Vậy... Xin điện hạ lưu hắn một mạng."

Lệ Tiêu nhìn y một chốc, cong môi sờ sờ đầu của y, mềm nhẹ đặt trong ngực: "Bản vương cũng không phải là người qua cầu rút ván."

"Mà Quốc công gia sẽ không bỏ qua hắn, hắn chẳng mấy chốc sẽ hiểu được phủ xe kia có quý."

"Phu xe đã dịch dung, chờ chịu đánh trong hoàng cung xong, thị vệ áp giải đuổi ra khỏi cửa thành, ra khỏi thành lại đổi mặt, vẫn như cũ sẽ tiếp tục làm người của bản vương."

Tổng Tụng nói đích xác không sai, Tổng quốc công nhận ra được, mà chờ hẳn phải người cùng ra khỏi cửa thành không lâu, đã bị mất dấu. Phu xe kia đã trúng bốn mươi đại bàng, bị tha đi ra rõ ràng giống như không thể động đây, mà chỉ chớp mắt lại biến mất như vậy.

Chuyện này không thể yên. Tổng quốc công xuất sư bất lợi, Tần thị không thể nuốt trôi cơn giận này, nàng bây giờ hận Tổng Tụng thấu xương, chờ Tổng Ca hơi khá hơn một chút lại đưa lệnh bài muốn vào cung, lại bị chặn ở ngoài cửa. Thị nữ của Tần Hoàng hậu đáp: "Có chuyện gì qua hết năm lại nói, nương nương gần đây rất bận rộn." (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Tần thị về nhà, một hơi nín cả người khó chịu, trong cơn giận dữ đập nét bết đồ trong phòng, búi tóc tán loạn, tức giận không thôi: "Tần Ninh giết nhi tử của ta, bây giờ Tần Thành Hà cũng không để ý đến ta, ta ở Tần gia quả nhiên là không có chút địa vị gì!"

"Phu nhân bớt giận." Nữ mẫu an ủi: "Trong cung khoảng thời gian này cũng nhiều việc, dù sao cũng là cuối năm, các cung khoản hậu cung cũng phải đổi chiếu rõ ràng, nàng cũng không rảnh."

Tần thị miễn cưỡng nhịn nước mắt chảy xuống, nói: "Vậy, vậy ta chờ năm sau lại đi thử xem?"

Nữ mẫu thở dài.

Việc này việc liên quan đến Phong Vương, Tổng quốc công không lấy được công đạo ở chỗ bệ hạ, tìm Hoàng hậu thì có thể thế nào? Nàng còn có thể vọt thẳng qua tát miệng Phong Vương, hoặc là chém chân của hắn hay sao? Thân phận có khác biệt, chân của Nhị thiếu gia so với chân Phong Vương, căn bản không thể tính là gì.

Nhưng nàng cũng không tiện nói quá rõ, bằng không chỉ sợ Tần thị sẽ phát rồ chửi mắng gia.

Đào mắt đến đêm ba mươi, Tống Tụng theo Lệ Tiêu cùng vào cung ăn tiệc đêm Giao thừa. Lúc đến cửa y nhìn thấy mấy xe ngựa, là Thái tử Lệ Dương cùng Ngũ hoàng tử Lệ Thần, hai người này quan hệ thật là không tệ. Tống Tụng được Lệ Tiêu đưa xuống dưới, mỉm cười chào hỏi bọn họ, huynh đệ kiến lễ, một đường đi về trước. Còn có tôn tử tôn thất hoàng gia khác, tiểu hài nhi chạy đằng trước, đoàn người có thể nói là náo nhiệt.

Tống Tụng nhìn thấy hài tử, không nhịn được sờ bụng mình, bị Lệ Tiêu chú ý tới động tác nhỏ này, cười khẽ một tiếng.

Tống Tụng buông tay ra, nhỏ giọng nói: "Cười cái gì?"

"Không có gì."

Tống Tụng liếc hắt một cái, luôn cảm thấy hắt đang cười nhạo mình.

"Đại hoàng tẩu!" Lệ Thu đi theo sau Lệ Vân, thấy họ thì nhanh chóng chạy tới, bỗng nhiên nhét đồ ăn vào trong miệng Tống Tụng: "Ăn ngon không?"

Ngọt, còn có chút chua. Tống Tụng nói: "Là mít?"

"Ồ mai chua." Lệ Thu mở túi bên hông mình ra, bên trong có không ít, được dùng giấy bọc lại, lớn bằng đầu ngón tay, vui vẻ nói: "Trong cung làm, cho tất cả mọi người ném thử."

Hắn dứt lời, lén lút liếc mắt nhìn Lệ Tiêu, "Đại hoàng huynh có muốn không?"

"Lấy một miếng đi." Hôm nay vui vẻ, trên mặt hắn cũng có mấy phần ý cười. Lệ Thu nhanh chóng cho hắn thêm mấy viên, vui vẻ đi theo người khác chia nhau ăn.

Lệ Vân đi tới gần, kiến lễ với bọn họ, lại nói: "Bệnh tình của đại hoàng tẩu đã đỡ hơn chưa?"

"Tốt lắm rồi, làm phiền Lục hoàng đệ quan tâm."

Bọn họ tiến về phía trước, Tống Tụng hỏi: "Vương Cửu kia thế nào rồi?"

"Lúc đó bị bệnh đột ngột, ba ngày sau chết."

"Thực sự kỳ lạ."

"Đúng là kỳ lạ." Lệ Vân bắt đầu dĩ nói: "Mà đã không có chứng cứ."

Lệ Tiêu nói: "Hôm nay đến ăn tiệc đêm giao thừa, không nói việc công."

"Vâng."

Ăn cơm xong, đoàn người hoặc hai hoặc mười, hoặc tám năm tụm ba, tản bộ dưới ánh trăng, hoặc dựa vào lan can ngắm pháo hoa. Tống Tụng đứng ở bên người Lệ Tiêu, mở hai tay ra hít một hơi, nói: "Thiên hạ thái bình, thật tốt!" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Lệ Tiêu vòng qua eo y, nói: "Tụng nhi có muốn đi thả đèn hoa đăng không?"

"Hai chúng ta..." Tống Tụng không nhịn được cười: "Một không phải tiểu hài tử, hai không phải nữ hài tử, thôi không đi, bị người nhìn thấy sẽ bị cười."

Lệ Tiêu nói: "Vì sao phải là tiểu hài tử hoặc là nữ hài tử mới có thể thả? Bản vương muốn thả."

"Người..." Tống Tụng quan sát hắn trên dưới một lần, nhìn kẻ đầu to trước mặt, nhịn cười, cố ý nói: "Vậy điện hạ có muốn thả đèn Khổng Minh không?"

"Muốn." Lệ Tiêu kéo tay y đi xuống cầu thang, nói: "Đi thả."

Đang xuống cầu thang, phía dưới đột nhiên có một người chạy qua tới, diên cuồng vẫy tay với họ: "Hoàng huynh, hoàng tẩu, mau tới cùng thả đèn hoa

đăng!"

Là tiểu hài tử, Lệ Tiêu nói: "Lần này không mất mặt."

Lệ Tiêu tiếp tục đi, nhân nhật nói: "Muốn hoàng huynh đi cùng người?"

Lệ Thu vội vàng gật đầu. Lệ Tiêu cố ý nói: "Nhưng hoàng tẩu cũng muốn đi cùng hoàng huynh, phải làm sao mới ổn đây?"

Lệ Thu ngăn người ra, nói: "Thế, thế... Không thể ba người cùng nhau đi à?"

Tống Tụng đánh Lệ Tiêu một cái, nguyệt hấn một cái, đi qua cùng Lệ Thu, nói: "Được chứ, ba người chúng ta cùng đi."

Trong sông đã có vô số đèn hoa đăng, Tống Tụng ngồi xổm ở bờ sông, nhận hoa trong tay Lệ Thu châm lửa lên nến, xoay mặt đưa cho Lệ Tiêu, nhỏ giọng nói: "Ày, tiểu điện hạ, cho người đèn hoa đăng thả sông."

Lệ Tiêu hoàn toàn không ngại y nói móc, cũng hôn miệng y một cái, lúc Tống Tụng hoảng loạn quay đầu ung dung hỏi Lệ Thu rữ đầu cái gì cũng không nhìn thấy: "Có giấy bút không?"

"Đương nhiên có!" Lệ Thu đến ước nguyện có thể nói là làm đủ chuẩn bị, nó lập tức đưa tới, đột nhiên phát hiện hoàng tẩu một mặt không tự nhiên, nghi hoặc lấy đèn lồng soi soi, cau mày nói: "Hoàng tẩu bị sốt à, sao mặt lại đỏ như vậy?"

"..." Tống Tụng lập tức đỏ bừng mặt, đẩy Lệ Tiêu đến bên cạnh Lệ Thu, cầm đèn hoa đăng thả sông, lại nghe Lệ Tiêu đang hoàng nói với Lệ Thu: "Bởi vì hoàng tẩu xấu hổ."

"Vì sao lại xấu hổ?"

"Bởi vì hoàng huynh hôn hoàng tẩu."

Lệ Thu nhất thời bừng tỉnh, con mắt hơi chuyển động, vui vẻ nói: "Hoàng

huynh hôn hoàng tẩu lúc nào?"

Tống Tụng thực sự không chịu nổi bọn họ, bầm Lệ Tiêu một cái. Hắn mím môi một cái, nói: "Vừa rồi là hoàng huynh lừa gạt người, hoàng tẩu hơi sốt."

"Vậy chúng ta nhanh chóng thả xong đèn hoa đăng rồi về đi thôi." Lệ Tiêu thật đúng là hiểu chuyện cực kỳ, thả đèn của mình xuống sông, lại phát hiện hoàng huynh còn đang viết chữ, sau đó cầm tăm trúc dính lên giấy, cầm xuống đèn hoa đăng, như cầm cánh bướm. Trên bướm viết: Hàng năm có hôm nay, hàng năm có hôm nay.

Lệ Tiêu lập tức không khách khí cười nhạo: "Nguyện vọng của hoàng huynh quá bình thường! Ta muốn sau này xây một phủ mỹ nhân, nạp hết mỹ nhân thiên hạ!"

Nó hào hùng vạn trượng đẩy đèn của mình ra ngoài, Lệ Tiêu nghiêng đầu nhìn Tống Tụng, Tống Tụng cũng đang nhìn hắn. Ý rất nhanh thu tầm mắt lại, đẩy hoa đăng của mình ra ngoài. Lệ Tiêu hỏi: "Ước nguyện cái gì?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Không có gì." Tống Tụng đứng lên, nói: "Thú Nhi, còn muốn chơi cái gì không?"

"Thân thể hoàng tẩu không khỏe, nhanh đi về thôi, viện trong cung trồng trái, gió quá lớn."

Nó dứt lời, cời túi bên hông xuống, giơ tay cho Tống Tụng, nói: "Đây là còn lại, hoàng tẩu lấy về từ từ ăn."

"Là người làm à?"

"Trù sư trong cung làm, hoàng huynh biết được trong cung ta rất nhiều trù sư giỏi." Lệ Tiêu xoay mặt bắt được bóng dáng Lệ Vân, nói: "Ta đi tìm Lục hoàng huynh đây!"

Nó chạy về phía Lệ Vân. Tống Tụng thì lại cầm một bao kẹo hơi nghi hoặc một chút: "Trong cung còn có sư phụ sao?"

"Tiểu Thất thích ăn vặt, thích ăn kẹo nhất, cho nên tìm vài sư phụ làm cho nó ăn." Lệ Tiêu đưa y rời đi, nói: "Đứa nhỏ này có chí lớn, thích ăn không nói, lại còn muốn xây phủ mỹ nhân."

"Tiểu hài tử mà." Tống Tụng vừa mới nói xong, đột nhiên đột nhiên không kịp chuẩn bị bị hấn ôm lấy. Y kinh ngạc nói: "Điện hạ..."

"Ta biết nguyện vọng của Tụng nhi là gì." Hắn cúi đầu kề tai nói nhỏ với Tống Tụng, âm thanh nhẹ nhàng: "Đừng nóng vội, hồi phủ đọc sách từ năm nay đến sang năm, dù sao cũng nên tâm tưởng sự thành."

"Vậy thì, làm phiền điện hạ rồi."

Chap này là về năm mới, cũng sắp đến Tết Dương rồi, chúc mọi người cũng vạn sự như ý nha~

Chương 41: Điên cuồng

Tuy rằng qua năm mới, thế nhưng trời vẫn rất lạnh, áo bông trên người Tống Tụng cũng không cởi xuống.

Ngày hôm đó, tiền tuyến đưa tin chiến thắng về, Hoành Nhân Hoàng để lòng tâm đại duyệt, cũng vì thế Tết xuân này thêm mấy phần hi khí.

Căn cứ truyền thống của Càn quốc, Nguyên Tiêu hàng năm Hoàng đế Càn quốc sẽ tới Thiên tử tháp đón mừng cùng dân chúng, vì vậy vừa qua khởi mừng năm, Lệ Tiêu bắt đầu chuẩn bị cho Nguyên Tiêu, mỗi ngày đi ra ngoài từ rất sớm, rất muộn mới về. Tống Tụng ngoại trừ tình cờ đi dạo ở trong phủ lâu, cũng đổi cách nấu ăn cho Lệ Tiêu, tay nghề ngược lại là di truyền từ ngoại tổ phụ, rất tốt, cơ hồ dưỡng sang miệng Lệ Tiêu. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hắn thích ăn lẩu, Tống Tụng cũng không sợ tốn sức, ngày hôm nay nấu canh này, ngày mai nấu canh khác, hai người ăn lẩu uống rượu, ăn đồ ăn nóng ấm áp, tán gẫu xong tay cầm tay trở về nhà ngủ.

Qua năm mới, Tần thị chạy đi tìm Hoàng hậu, cuối cùng cũng coi như được vào trong cung. Hoàng hậu hôm nay không trang điểm, ngồi ở trên yên tĩnh nhìn nàng khốc, chờ nàng khốc xong rồi, mới nhẹ giọng nói: "Chuyện ta đã nghe nói, ngồi xuống trước đã."

Chờ mọi mọi ngồi xuống ghé dựa, nàng chậm rãi nói: "Phong Vương một ngày chưa chết, người sẽ một ngày không có cách bắt Tống Tụng, người chỉ nhắm vào Tống Tụng là vô dụng."

Tần thị vừa nghe lời này của nàng, trong lòng biết nàng có tính toán, lập tức nghiêm cẩn lên: "Vậy ta nên làm thế nào cho phải?"

"Ta có một kế, nếu có thể vận dụng được, tất nhiên khiến bệ hạ cũng không giữ được nó."

"Kế sách gì?"

"Người đời tuy rằng biết bệ hạ sủng ái Phòng Vương, giết ai cũng không quan tâm, mà nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Lệ Tiêu được khống chế rất tốt, mỗi lần phát rồ đều vừa đúng lúc, chưa từng gây ra đại sự gì."

Tần thị lập tức gật đầu, nói: "Chuyện này ta hiểu rõ, chỉ là không hiểu, ý của tử tử là?"

Hoàng hậu dừng lại một chút, nói: "Việc này quá nguy hiểm, vô cùng có khả năng để Phòng Vương thắng thế, trái lại kéo người vào."

Tần Chi Hà thoáng trầm mặc một chút. Hai nhĩ tử của nàng, một đứa bị giết, một đứa bị hại, lòng đã hận Tổng Tụng tận xương, nàng đương nhiên là tin tử tử hơn. Nàng thuở nhỏ đã không ưu tú bằng tử tử và ca ca, trong lòng biết bọn họ luôn che chở mình. Tử tử trong ngày thường làm việc có dặn dò đều có tính toán mới có thể đi làm. Nói cách khác, nàng sẽ không trở mặt nhìn mình chết. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Nàng nói: "Tử tử không ngại nói ta nghe một chút."

Thần sắc Hoàng hậu toát ra mấy phần thương xót, nói: "Ta chỉ là thấy hai đứa nhỏ kia thực sự... Nếu không phải cần thiết, ta sẽ không để cho người tự mình xuống tay, ta chẳng qua là cảm thấy, trong lòng người tất nhiên hận không thể lột da tróc thịt chúng nó."

"Tử tử nói rất đúng." Tần thị rơi nước mắt lã chã, nói: "Tổng Tụng giết A Thời của ta, còn hại Ca Nhi của ta... Cho dù ta chết, cũng phải kéo nó xuống địa ngục!"

Nàng khóc không ngừng, Hoàng hậu tiến lên hai bước, nhẹ nhàng ôm nàng

an ủi một phen, Tần thị nhất thời khúc càng lớn tiếng hơn. Hoàng hậu sờ đầu nàng, an ủi nàng xong, nói: "Người có được lòng dân sẽ có được thiên hạ. Chờ bệ hạ leo lên Thiên tử tháp, ngày ấy nhất định rất nhiều người vây xem. Nhiều người như vậy, nếu như Phong Vương phát rồ ở đó, người cảm thấy sẽ như thế nào?"

"Nhưng, nhưng ta nên làm thế nào?"

Hoàng hậu buông nàng ra, lau khô nước mắt cho nàng, nói: "Tam muội, người hận Tổng Tụng đúng không? Người chỉ cần ở ngay trước mặt hắn, phát tiết nỗi hận của người với Tổng Tụng ra ngoài. Nhớ kỹ, nhất định phải ở chỗ nhiều người, người chỉ cần máng Tổng Tụng là được rồi."

"Bây giờ Tổng Tụng là điểm yếu của hắn, ngày Nguyên Tiêu hắn có chức trách, chắc chắn sẽ không đưa nó theo bên người, nhất định sẽ giấu nó ở trong Vương phủ phái binh trông coi. Người đi ép hắn phát rồ, ta sẽ phái người đến Vương phủ ám sát, người bây giờ vừa mới mất con, lần này đi máng hắn, thế cũng không quá đáng."

Tần thị cảm thấy kế này rất hay, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ sệt Phong Vương. Hoàng hậu cũng không ép buộc, ôn hòa nói: "Hôm đó Phong Vương sẽ chỉ ở gần Thiên tử tháp hoạt động, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một. Một khi hắn mất không chế giết binh dân bách tính, ta sẽ trong bóng tối sai người kích động, thúc tàu chương dâng lên thiên tử. Vì an lòng dân, Phong Vương nhất định sẽ bị xử tử... Mà người, nỗi đau mất con, người người đều cảm động lây, căn cứ theo ý dân, bệ hạ chắc chắn sẽ không động đến người."

Tim Tần thị đập nhanh hơn: "Nhưng, nhưng ta không dám khiêu khích Phong Vương..."

"Đó là chuyện của người." Hoàng hậu thấp giọng nói: "Nếu người không nguyện thì thôi, ta cũng không nỡ để người xuất đầu lộ diện như vậy, chỉ là đáng thương hai ngoại tôn của ta, một chết một bị thương... Đời này là xong." (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Tần thị tâm tư trầm trọng rời đi. Hoàng hậu nằm lên ghế quý phi, nhận lấy nước trà nhũ mẫu đưa chớ: "Việc này... Tam muội sẽ nghe sao?"

"Người không hiểu nàng," Hoàng hậu cắn một miếng điểm tâm, nói: "Nhưng đích xác cũng còn thiếu một viên thuốc thúc đẩy."

"Chúng ta nên làm như thế nào?"

"Người lát nữa sai người đi đưa lệnh bài, có Đông Vệ doanh trong tay, không bị những quan binh kia cản ở bên ngoài." Nàng nói vào tai nhũ mẫu: "Sau đó như vậy..."

Lòng Tần thị như có một cơn thổ, loạn tung tung phèo không yên. Nàng biết Tổng quốc công ngoại trừ biết nịnh bợ người ngoài, căn bản không dám liên lụy những chuyện này. Điểm này, từ việc hấn vừa nịnh bợ Thái tử, vừa nịnh bợ Phong Vương là có thể nhìn ra được, chớ nên nàng cũng chưa từng thương lượng với hấn.

Nàng tin tỷ tỷ sẽ không hại nàng, hơn nữa tỷ tỷ cũng nói, việc này hung hiểm, chỉ là nhìn nàng muốn vì hài tử báo thù mới nghĩ ra kế này.

Nàng qua lại trong sân, chợt nghe có nha hoàn trò chuyện: "Nghe nói hôm nay Vương gia tránh thủ thời gian đưa Vương phi ra ngoài chơi, người Kim Vũ đại doanh ai cũng biết hấn."

"Không nghĩ tới đại công tử hiện tại lại có thể sống tốt như vậy, năm đó chỉ là con sâu bị phu nhân nhà chúng ta giẫm dưới chân..."

"Cái này gọi là mười năm đông hà mười năm tây hà, người nhìn phu nhân chúng ta hiện tại xem... Chỗ nào có thể so với hấn, cả Tần Tương cũng..."

"Suýt." Nha hoàn kia cầm khăn, lại nói nhỏ: "Cũng không biết đến cùng xảy ra chuyện gì, Tần Tương tại sao đột nhiên không để ý tới phu nhân chúng ta..."

Thân ảnh Tần thị xuất hiện, ánh mắt âm trầm bất định, dọa hai nha hoàn run cầm cập.

Đúng vậy, vốn Tổng Tụng chỉ là một con giun bị nàng giẫm dưới chân, nhưng hôm nay, con giun bẩn thỉu lại bay lên trời... người người ước ao. Tâm tư muốn giết y trong lòng Tần thị mãnh liệt hơn, hiềm thấy không xử phạt hai nha đầu này, quay người về viện.

Nàng vừa mới trở lại không lâu, lại có người đưa lệnh bài tới. Tần thị nhận liếc mắt nhìn, đột nhiên mắt sáng lên: "Tỷ tỷ đưa tới?"

Là lệnh bài của cấm quân, có lệnh bài của đại ca, nàng có thể an tâm.

Bên Phó Chiêu, hần trầm mặc nhìn lệnh bài trước mặt, đồ chơi này không thể nói là phổ thông, nhưng tuyệt đối không hiềm thấy. Mưu sĩ nói: "Như vậy xem ra, Tần Tương xác thực là không tin nhiệm đại nhân nữa, chỉ là không biết tại sao phải đưa vật ấy cho Tần Thần Hà. Cũng may chúng ta xếp người ở phủ Quốc công, bằng không với lệnh bài này, không biết chừng lại gặp phải mầm họa gì."

"Tần Thần Hà hôm nay đi gặp Hoàng hậu?"

Mưu sĩ lập tức gạt đầu.

"Xem ra Thái tử quả thực coi bản quan là cửa rơi." Phó Chiêu nói: "Nếu nàng muốn báo thù cho ngoại tôn, vậy cũng đừng trách bản quan không khách khí."

Ngày trời qua rất nhanh, đảo mắt đến mười lăm tháng giêng.

Tổng Tụng tuy rằng có kiếp trước nên tính cách đại biền, mà trong xương là dụ ngoan, trừ phi quá mệt mỏi không dậy nổi, mỗi ngày đều đích thân hầu hạ Lệ Tiêu thay y phục. Khoảng thời gian này trời lạnh, y đau lòng Lệ Tiêu mỗi ngày phải dậy sớm chạy ra bên ngoài, đặc biệt hầm canh trong phòng, làm cho dạ dày Lệ Tiêu có thể ấm áp chút.

Tổng Tụng ở trong phòng tương đối tùy ý, xõa tóc dài, mặc trung y trắng như tuyết, chỉ khoác áo bông bên ngoài. Y ngồi ở trước bàn, múc canh và thức ăn ra bát đưa cho Lệ Tiêu, nói: "Qua hôm nay, mọi người cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt."

"Chờ ta an bài thỏa đáng tất cả, buổi tối đón người ra ngoài chơi."

"Được."

Hôm nay bệ hạ cùng dân chúng tổ chức lễ, tất cả binh đội trong thành đều phải được triệu tập, toàn thành đề phòng, Lệ Tiêu bận rộn, các bộ các đại doanh vệ cũng không thể nhàn rỗi. Bệ hạ thường ngày không xuất cung, bây giờ đến Thiên tử tháp, đây đúng là thời cơ tốt để các quốc gia ám sát. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Tổng Tụng biết ngày hôm nay bên ngoài sẽ rất náo nhiệt, nhưng y cũng không ra ngoài. Lệ Tiêu phải suất binh bảo vệ Hoàng đế đã rất bận, y không muốn khiến đôi phương lo lắng cho mình.

Hoa mà y gieo đã nở hết, Tổng Tụng theo thường lệ tưới nước, chợt nhìn thấy trên một cành cây non có một điểm vàng nhỏ, nếu không phải tỉ mỉ, cơ hồ không phát hiện được. Thấy hoa kết nụ, trong lòng y đột nhiên tuôn ra một luồng vui mừng.

Bên ngoài truyền đến động tĩnh, là Kỳ Doanh bọc như quả cầu. Hắn vào lập tức hít một hơi: "Ai nha, nơi trồng hoa này còn ấm hơn viện của ta."

"Sao người cũng tới?"

"Vương gia không nói cho người?" Kỳ Doanh nói: "Hôm nay ở Thiên tử tháp sẽ rất náo nhiệt, hẳn biết người khẳng định không dám ra cửa, đặc biệt sai ta tới nói chuyện với người."

Tổng Tụng cau mày nói: "Sẽ xảy ra chuyện gì à? Hẳn có thể bị nguy hiểm không?"

"Ta đây cũng không biết." Kỳ Doan nói: "Người tươi hoa xong chưa? Đi vào phòng chơi cờ được không?"

Tổng Tụng rầu rĩ cùng hắn vào nhà, lòng bực vì lời của hắn mà không yên. Liên tục thắp y vài lần, Kỳ Doan cũng có chút phần nợ không vui: "Nếu tâm tính người không tốt, ta đây về ngủ."

"Ta lo cho Vương gia."

"Người lo cho hắn làm gì, có ai có thể gây tổn thương cho hắn?"

"Ta sợ có người chọc giận hắn, kích thích thương thế của hắn."

"Điểm này người có thể yên tâm, ngày hôm nay có cao thủ của phủ Thái sư, sẽ không mặc hắn phát rồ."

Tổng Tụng vịn ngón tay, lòng bỗng nhiên rất loạn, nói: "Ta ra ngoài xem xem."

Bách Nhâm và Kỳ Doan cùng đuổi theo. Tổng Tụng đi ra cửa, nhìn thấy phủ cận có rất nhiều lính tuần tra xa lạ. Chuyện hôm nay trọng đại, toàn bộ quá trình phải đề phòng, ngoài ra, lính tuần tra nội thành cũng gia tăng gấp mấy lần.

Kỳ Doan nói: "Người có thể yên tâm rồi chứ, hai ngày này, ngoại trừ thích khách và mật thám, tuyệt đại bộ phận người trong thành sẽ an phận thủ thường, vào lúc này thì giết làm cũng không buông tha, tất cả mọi người biết rõ trong lòng."

Tổng Tụng không lo lắng chuyện đó, y chỉ lo cho bệnh của Lệ Tiêu.

Y quay người cầm lệnh bài của Thái hậu lên, nói với Kỳ Doan: "Người cảm thấy ta ở trong phòng này có ấm không?"

"?"

Khi Tổng Tụng đưa Kỳ Doanh ra ngoài, hơi ngẩng mặt lên nhìn bốn phía một chút, xác nhận ám vệ của Lệ Tiêu phụ trách bảo vệ y đã thấy rõ mặt của y, lúc này mới kéo cao khăn che khuất nửa khuôn mặt, tiếp tục đi về trước.

Vừa mới tới cửa, chợt bị Bạch Nhâm ngăn cản. Hắn liếc mắt nhìn Tổng Tụng cải trang, nói: "Vương gia không cho ngài ra cửa."

"Trong lòng ta bất an." Tổng Tụng mềm giọng nói: "Ta biết người làm đúng chức trách, mà ta nhất định phải ra ngoài xem thử."

Còn người y đẹp đẽ như hạt châu trong biển, Bạch Nhâm dừng một chút, nói: "Ta..."

"Người trở lại về bảo vệ ta, đừng cho người khác biết ta đi ra ngoài." Y đẩy Bạch Nhâm trở lại, quay người lẫn vào trong dòng người. Trên y phục của Kỳ Doanh toàn mùi thuốc, thật không hổ là thầy thuốc, hơn Tổng Tụng chóng cả mặt.

Lệ Tiêu tự mình kiểm tra bố phòng, trên đường gặp phải Lệ Thanh, hai huynh đệ chào hỏi. Lúc sắp đi, Lệ Thanh chợt nhớ tới gì đó: "Vừa rồi có người tìm người, tựa hồ là người của Đông Vệ doanh."

"Có nói là chuyện gì không?"

"Không."

Lệ Tiêu gật đầu, đi mấy bước, Lệ Thanh lại mở miệng: "Đại hoàng huynh."

Lệ Tiêu ngừng lại lần thứ hai.

Lệ Thanh lớn lên cao to uy vũ, một gương mặt ánh tuấn mà lạnh lẽo cứng rắn, dù cho không nói chuyện, cũng mang theo vài phần uy nghiêm mơ hồ, thường ngày xử sự cũng như tướng mạo hẳn, không chút nào dây dưa dài dòng, hẳn chẳng hề thân thiết với Lệ Tiêu, hai huynh đệ lúc thường rất ít khi nói chuyện, giờ khắc này chợt chẳng biết vì sao, nói một tiếng: "Hôm nay

nhiều người, người... Cần thận một chút."

Lệ Tiêu gật đầu: "Đa tạ nhắc nhở."

Hôm nay việc trọng đại, dân chúng đông đảo, tất cả mọi người lo lắng hẳn sẽ không cần thận phát bệnh, lão Ngũ cũng giống vậy.

Thiên tử dẫn theo Ngự lâm quân, ngồi long liễn đến, cười giao lưu với dân chúng, bốn phía hô vạn tuế, đến giờ, hẳn chậm rãi lên tháp. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Sức khỏe hẳn kỳ thực đã càng ngày càng tệ, năm nay các đại thần đều liên danh kiến nghị hoạt động Nguyên tiêu năm nay không bằng hủy bỏ. Nhưng Càn quốc từ khi kiến quốc đã có truyền thống cùng nhân dân vui buồn có nhau, cùng hưởng thịnh thế. Nếu đột nhiên hủy, chỉ sợ đồn đại thiên tử bệnh tình nguy kịch làm người người hoảng sợ.

Thiên tử cùng mấy nhĩ tử cùng lên tháp, cảnh tượng phụ tử từ từ hiều khiến dân chúng hoan hô. Hoàng đế già nua từng bước từng bước, ánh mắt bỗng nhiên chạm vào Lệ Tiêu đứng phía dưới.

Trước khi Lệ Tiêu còn chưa phát điên, mấy huynh đệ bọn họ sẽ cùng phụ hoàng leo lên Thiên tử tháp. Thiên tử tháp tổng cộng có chín tầng, đồn đại lên tới cao nhất có thể hái nhật nguyệt. Mà từ sau khi hẳn phát điên, rốt cuộc không còn theo sau nữa.

Lệ Tiêu lẳng lẳng đứng ở phía dưới nhìn hẳn, thiên tử ngần ngại dừng lại một chút, trên mặt xoẹt qua một vết bi ai khó nhận, im lặng điều chỉnh biểu tình, cười nhìn về phía xa xa, nhìn về phía con dân của hẳn, giang sơn của hẳn.

Tổng Tụng chỉ lộ ra hai con mắt, bị đám người chen lấn lắc lư trái phải, đôi mắt đuổi theo thân ảnh Lệ Tiêu. Từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy Triệu Dàn vẫn luôn kèm cạnh Lệ Tiêu không xa, cũng thoáng yên tâm. Chỉ cần không có người cố ý kích thích Lệ Tiêu, hôm nay chắc là an toàn.

Ngay lúc này, y chợt nghe một tiếng mắng tức giận đột ngột: "Tổng Tụng,

người không chết tử tế được!"

Lệ Tiêu nhán chân hơn y, nhất thời đi về phía thanh âm kia. Tổng Tụng cơ hồ bị dòng người cuốn lấy, hoàn toàn không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, trực tiếp bị đẩy ra bên ngoài.

"Hình như là Tổng phu nhân, nàng đang làm gì thế?"

"Trong tay nàng là cái gì?"

Là một bức họa, nửa hở nửa che, mê hoặc mười phần, mà trên đó, vẽ mặt Tổng Tụng.

Nàng còn đang mắng: "Người này dám dăng bắt kham, câu dẫn khắp nơi, trước đây Tổng phủ chúng ta không dám lộ ra, không cho nó lộ diện là lo nó hủy thanh danh của Tổng phủ, mãi đến tận hai ngày trước nó chém đứt chân con ta! Ta biết không có ai tin, mà Tổng Tụng chính là loại vô liêm sỉ như vậy đây. Bình vương điện hạ bị nó lừa gạt tơi táy như vậy... Hôm nay ta muốn đại nghĩa diệt thân, vạch trần chân tướng với mọi người!"

"Nàng điên rồi à?"

"Nàng đang làm cái gì thế?"

Triệu Dần nghe động tĩnh lập tức đỗi sang bên này, quả nhiên đã thấy trán Lệ Tiêu nổi gân xanh lên, con người khuếch tán hình mạng nhện, nếu không giật dử, hẳn mắt không chế sẽ có quá trình —

Bóng người của hắn nhán như chớp giật, người bảo vệ hắn trong bóng tối bị hắn đánh bay, lại bị hắn một chưởng đánh ngã, thị vệ cũng bị hắn một chưởng vỗ ra. Tần thị cũng bị Triệu Dần kéo đến, Lệ Tiêu đột nhiên gầm thét một tiếng: "Đáng chết!"

Kim tử quan trên tóc hắn lung lay, chân khí rung động, cách nhau gần trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài. Tổng Tụng đang ở bên cạnh, cổ họng cơ hồ tràn ra một ngụm máu tươi. Y lau khoé miệng, nghe giọng Triệu Dần hoảng

loạn: "Giải tán người trước!"

Vô số quan binh cầm thương vọt tới, bắt đầu xếp thành hàng nỗ lực vây Lệ Tiêu lại, thuận tiện sơ tán người ra ngoài. Mấy cao thủ tầng tầng ho khan một tiếng, cẩn thận nhìn Lệ Tiêu. Con người Lệ Tiêu lại như ma quỷ tập trung về Tần thị bên cạnh Triệu Dần.

Sắc mặt Tần thị tái nhợt, đột nhiên đẩy Triệu Dần một cái, nhanh chóng thuận chỗ hổng của thủ vệ vừa mới bị đánh văng ra chạy đi, nàng đang dẫn Lệ Tiêu đến bên kia —

Lệ Tiêu quả thực cất bước đi đến, bởi vì mấy cao thủ ra tay mà bị nhốt trong vòng tròn, bóng người của hắn đột nhiên vọt lên từ mặt đất, sau đó đột nhiên lao xuống. Tổng phu nhân chen trong đám người, hét tháy dân chúng bị Lệ Tiêu dọa gan mật nứt hết ra. Bọn họ điên cuồng tán loạn, Tổng Tụng lại đang liềm mạng chen vào: "Điện hạ! Điện hạ!!"

Tần thị căn bản không dám quay đầu lại, nàng dựa theo lời Hoàng hậu dạy, liềm mạng chạy về phía trước, tìm đập nhanh như nổi trống. Tụ tụ đã nổi, chỉ cần lẫn trong đám người, chính là an toàn, Phong Vương không có khả năng lập tức bắt được nàng —

Trong lòng nàng giờ khắc này đã có khái cảm trả thù. Bây giờ thân danh của Tổng Tụng bị hủy, chỉ cần Phong Vương giết đủ nhiều người, bệ hạ tận mắt nhìn thấy, Phong Vương tuyệt đối không sống qua mùa xuân này!

Trong đầu nàng cơ hồ bắt đầu ảo tưởng tình cảnh Phong Vương bị chặt đầu bên đường.

Mũ trên đầu Tổng Tụng bị rơi xuống, Tổng phu nhân đột nhiên nghiêng đầu, nhất thời biến sắc —

"Vương gia! Lệ Tiêu —!"

Có người bỗng nhiên ý thức được điều gì: "Là Bình vương phi!!!"

"Nhânh chỗ hấn tới!!!"

"Nghe nói hấn có thể trị chỗ Phong Vương! Mau chỗ qua!"

Người bên cạnh y trong nháy mắt tránh ra một khoảng lớn. Lệ Tiêu mượn lực ven đường, ánh mắt ngưng tụ trên mặt của y, thần sắc ngăn ngừa biến hóa một chút. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hấn đột nhiên rơi xuống, sát ý điên cuồng trong mắt rút đi từng chút, lại vẫn như cũ có chút ngây ngẩn.

Tổng Tung vừa mới ngã phún một ngụm máu, lúc này khóe miệng vẫn còn vết máu, sắc mặt tái nhợt. Y nhìn Lệ Tiêu, nói: "Điện hạ... Là ta, người xem này, là ta, ta là Tung nhi."

Xung quanh trong nháy mắt yên tĩnh lại, bọn họ tựa hồ lo Lệ Tiêu không nghe được giọng của Tổng Tung, động tác cũng chậm lại. Triệu Dàn giơ tay hạn chế người phía sau muốn lên trước, mắt chăm chú nhìn chằm chằm hai người ở giữa.

Tổng Tung ho khan một tiếng, y cất bước đi tới chỗ Lệ Tiêu, thãm dò kéo tay hấn đặt lên mặt mình, nói: "Người xem, là ta đây."

Tác giả có lời muốn nói:

Nhân vật phản diện đang giả bộ chết...

Chương 42: Vô tội

Thiên tử ở trên Thiên tử tháp cụp mắt nhìn nhĩ tử trên đất, mũ trên đầu đã hoàn toàn rơi xuống lúc đuổi người, đưa lưng về phía bên này, tóc dài bị chân khí rung động rồi tung ở phía sau, giờ lại dần dần phục tùng.

Mỗi một tế bào diên cường trong thân thể hắn bởi vì Tổng Tụng mà yên tĩnh, mỗi một giọt huyết dịch sôi trào cũng bởi vì Tổng Tụng mà được dẹp loạn, như sư tử phần nội tim được trấn bảo bị mất, trong nháy mắt ôn thuận.

Tay bị Tổng Tụng ấn trên mặt rồi cực có động tĩnh. Ngón tay cái của hắn cọ hai má Tổng Tụng, Tổng Tụng nhất thời thở ra một hơi, ôm lấy hắn. Y ngẩng mặt lên chớp đi nước mắt kính hoảng, tay xoa tóc dài của Lệ Tiêu: "Không sao rồi, không sao rồi."

Lệ Tiêu cụp mắt ôm y vào trong ngực, tùy ý bàn tay mềm mại xoa mình. Hắn ngẩn ngùi mờ mịt một lát, trí nhớ trong đầu dần dần khôi phục, nhấc mí mắt lên, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn về trước.

Trước mặt là bách tính chen chúc không đếm hết, trên mặt bọn họ đều là vui sướng sống sót sau tai nạn, mà trong đó, không có bóng dáng Tần thị.
(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Cách đó không xa, Tần Ninh nghe tin xong, sắc mặt nghiêm túc.

Tổng Tụng chú ý tới người hắn căng cứng, vội mở miệng dẫn tầm mắt hắn lại đây: "Điện hạ, ta bị thương rồi."

Lệ Tiêu lập tức nhìn y, ngón tay cái lau đi vết máu ở khe miệng y, trong mắt dâng lên gió bão. Hắn kiềm chế nói: "Có đau chỗ nào nữa không?"

"Điện hạ nhìn ta nhiều một chút, ta sẽ không đau."

Có lẽ là bởi vì miệng y ngọt, đôi mắt Lệ Tiêu rõ ràng sáng lên mấy sắc độ. Tổng Tụng nhân cơ hội nói: "Ở đây khả năng có dân chúng bị thương, điện hạ xem..."

Lệ Tiêu nhận được ám chỉ, nói: "Nhân nhĩ đi mời y giả, xem có người bị thương không."

Triệu Dần lập tức quay đầu dặn dò. Lệ Tiêu lại nói: "Hôm nay bản vương bị người đầu độc, làm ảnh hưởng chư vị, xin hãy tha lỗi."

Bộ dạng của hắn với vừa nãy như hai người, đến cùng còn thân phận đó, trong bách tính cũng có người đọc sách, thấy hắn như vậy, lập tức nói: "Vừa rồi phu nhân bị vậy bản, nói lời thô tục, việc này không trách điện hạ."

Một đám người dồn dập phủ hạ.

Nói cho cùng, chuyện hôm nay chưa tạo thành thương vong thật sự, có một người thông tình đạt lý, thì có người tiếp theo cùng thông tình đạt lý. Lệ Tiêu gật đầu, đưa theo Tổng Tụng rời đi trước xem vết thương.

Đoàn người rộn ràng, có người nói: "Độc phụ kia đi đâu vậy?"

"Sao ta cảm thấy chuyện hôm nay không đơn giản, vì sao nàng lựa chọn hôm nay tới khiêu khích Phong Vương?"

"Có phải điên rồi không?"

"Điên thật rồi hả?"

"Xem ra là không muốn sống nữa."

...

Kịch bản âm ỉ này trên đến lòng tâm thiên tử không vui, rời khỏi Thiên tử tháp về cung từ rất sớm. Công công thiệp thân trịnh lên một tấm lệnh bài, nói với Hoàng đế: "Vật này lục soát được từ trên người Tần thị, Phó thống lĩnh đã bắt sống, đợi bệ hạ xử lý." (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hoàng đế nhìn tấm lệnh bài nửa ngày, nói: "Điên phụ này lời nói điên cuồng, bạ đặt sinh sự, vấy bẩn hoàng thất, nhục mạ Vương phi, mặc dù thiếu chút nữa dẫn Vương gia mất không chế giết người, nhưng rốt cuộc là điên phụ, không dễ xử."

"Ý của bệ hạ là?"

"Trịnh vật này cho Hoàng hậu, xem nàng xử lý thế nào."

Tần thị bị bắt, Tần Ninh đã sớm đưa tin tức tới, Hoàng hậu giờ khắc này ngược lại là không có động tĩnh quá lớn. Nếu bệ hạ chất vấn, nàng cũng đã chuẩn bị xong lời giải thích, đang ngồi yên lặng, nhưng không nghĩ nàng không chờ được bệ hạ, chờ được Đậu công công.

Nàng sững sốt, hỏi: "Công công đến vì chuyện gì?"

"Đây là bệ hạ lệnh bài nô tài đưa tới, xin nương nương xem qua."

Hoàng hậu nhận tấm lệnh bài kia, nhất thời cả kinh, chuyện gì thế này, lệnh bài cầm quân?!

"Ta muốn gặp bệ hạ."

"Hôm nay bệ hạ bận rộn, người không khỏe, đã nghỉ ngơi." Đậu công công nói: "Nguyên văn của bệ hạ là, điên phụ nói lời điên, bạ đặt sinh sự, vấy bẩn hoàng thất, nhục mạ Vương phi, mặc dù chưa gây ra đại sự, nhưng chúng quy là điên phụ, không dễ xử lí."

Hoàng hậu suy nghĩ một chốc, sắc mặt trắng bệch. Đậu công công giống như cái gì cũng không thấy, nói: "Nếu như nương nương không có sai bảo

khác, nô tài lui xuống trước."

"Đậu công công."

Nàng gọi lại, nắm lệnh bài kia, tâm tư quay ngược trở lại, nghe bên người truyền đến động tĩnh, đột nhiên một cái tát quất tới. Thị nữ thiếp thân bỗng nhiên quỳ xuống: "Nương nương!"

"Chuyện như vậy, người không đích thân giao cho Tam muội, để người đánh tráo trong bóng tối, hại Bồn cung bị bệ hạ nghi kỵ, người đáng chết!"

"Nương nương thứ tội! Việc này là nô tỳ làm việc không chu toàn, xin nương nương trách phạt!"

Hoàng hậu hít một hơi, quay người ngồi trên tháp nhỏ, sắc mặt khó coi. Vấn nàng đánh bàn tĩnh Phong Vương mắt không chế, dù cho không giết chết Tần thị nhưng nhất định sẽ khiến bệ hạ thịnh nộ. Coi như không có hai điều kiện kể trên, nàng cũng có thể tìm người khác diệt khẩu. Nhưng hôm nay, Tần thị lại bị bắt, lệnh bài cũng bị đổi.

Nàng bây giờ làm thế nào cũng sai.

Nếu như giờ khắc này đi giết Tần thị, nhất định sẽ liên lụy đến Tần phủ. Nếu như thả, không có đạo lý, mà bệ hạ còn ám chỉ nàng, đền phủ kia...

Tần thị trốn trong đại lao, luôn luôn âm thầm cầu khẩn. Rất cực, người nàng muốn gặp đến, nhất thời thần sắc vui vẻ, "Tỷ tỷ!"

Hoàng hậu sai người mở cửa lao ra, ngục tốt lui ra. Nàng nói: "Người lấy lệnh bài cầm quân thế nào?"

"Đây không phải là tỷ tỷ cho ta sao?" Tần thị cười nói: "Đại ca vẫn luôn thiên vị tỷ tỷ, người đưa lệnh bài của đại ca cho ta, đại biểu tỷ muội chúng ta đồng tâm, không quản xảy ra chuyện gì, đều sẽ cùng tiến lùi!"

Hoàng hậu sững sốt phút chốc, bỗng nhiên bật cười: "Tam muội, trước đây

ta chỉ biết người ngu xuẩn, cũng không biết người lại ngu xuẩn thành như vậy. Bốn cung là thân mẫu của Thái tử, Tần Ninh là thống lĩnh cấm quân kiêm Phiêu Kị Đại tướng quân, chúng ta tại sao phải cùng tiến lùi với kẻ ngu như người?!" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Nàng nói không biết lựa lời, nổi giận nói: "Lúc người nhận được lệnh bài cấm quân phải hiểu, có người muốn dùng người kéo ta và Tần Ninh xuống nước! Nhưng ta mãi đến tận khi người bị bắt, qua bệ hạ mới biết chuyện này."

Tần thị sững sốt một phút chốc, nói: "Ta biết ý của tử tử, gia tộc chúng ta trọng yếu hơn... Nhưng, nhưng lúc đó ta không nghĩ nhiều như thế."

Nàng chỉ cho là, tử tử cho nàng lệnh bài kia, là đại biểu vô luận nàng xảy ra bất cứ chuyện gì, đều có tử tử và huynh trưởng che chở.

Hoàng hậu nhếch khóe miệng, thần sắc vắn vẹo bật cười, nói: "Tất cả mọi người biết là Thái tử quan trọng nhất, tất cả mọi người biết ta quan trọng nhất, có Thái tử, có ta, mới có thể có tương lai của Tần gia. Chỉ có người... Người đồ ngu này không biết."

Tần thị cũng biết mình lần này phạm sai lớn, nàng tuy rằng không vui, mà đến cùng còn phải dựa vào Hoàng hậu, liếc mắt nhìn cửa lao kia, nói: "Thôi, tử tử, ta biết rồi, không phải người đến đưa ta ra ngoài sao? Chờ đi ra ngoài người mang ta tiếp."

Hoàng hậu không ngờ mình nói tới đây nàng còn chẳng cảm giác được nguy hiểm. Nàng giận cơ hồ muốn nôn ra máu, bỗng nhiên quay người đi ra ngoài, lạnh nhạt nói: "Người đến."

Thị nữ tiến lên, bung một bình rượu. Hoàng hậu quay người đi tới, nói: "Uống cái này, ta có thể bảo vệ người."

Đền tù ban rượu là có ý gì? Tần thị dù cho chưa từng thấy, cũng nhất định nghe qua, nàng rất cực biến sắc: "Người muốn vứt bỏ ta?"

"Đây là vì Tần gia."

Hoàng hậu nghiêng đầu, lập tức có người tiến lên áp giải Tần thị. Nàng hoảng loạn, "Tần Thanh Hà! Người muốn giết ta? Sao người có thể giết ta? Ta là thân muội của người!"

"Ta không thể giết người." Hoàng hậu nắm cầm cửa nàng, rót rượu vào. Tần thị điên cuồng giãy dụa, ngậm chặt miệng, búi tóc tán loạn. Nàng dùng sức lắc đầu, đồng tử co rút lại, mà chất lỏng vẫn như cũ chậm rãi rót vào cổ họng nàng.

Nàng đột nhiên nghĩ tới cảnh Tần Ninh vùng kiếm giết chết Tổng Thời, nước mắt đột nhiên mãnh liệt chảy xuống. Hóa ra từ lúc ấy, nàng đối với bọn họ cũng đã không còn quan trọng.

Trong Vương phủ, Tổng Tụng co lại trên giường. Hôm nay bị Lệ Tiêu dọa sợ hơ ra máu, mà may mắn là thương tổn không nặng, chỉ là ngực có chút đau, ước chừng phải nghỉ thêm mấy ngày.

Tề quản gia đang nói gì với Lệ Tiêu ở cửa, nam nhân quay người chậm rãi đi về. Tổng Tụng lập tức hỏi: "Là tin tức trong tù sao?"

"Phụ hoàng giao việc này cho Hoàng hậu, chỉ sợ nàng bây giờ cười hở khó xuống."

Tổng Tụng nói: "Bệ hạ... Sẽ xử trí Hoàng hậu như thế nào?"

"Đoán xem Hoàng hậu xử trí việc này như thế nào."

"Nếu ta là Hoàng hậu, ta sẽ không giết Tần thị."

Lệ Tiêu híp mắt, nói: "Nàng đáng chết."

Tổng Tụng cười, giờ tay kéo hẳn. Lệ Tiêu trầm mặc ngồi bên cạnh y, bị hai tay y ôm. Tổng Tụng nhẹ giọng nói: "Nàng vẫn không thể chết, Hoàng hậu thông minh như vậy, sẽ không thể không hiểu ý của bệ hạ."

Lệ Tiêu cụp mắt, cau mày, đến cùng không nói gì nữa.

Tần thị phát điên rồi.

Thời điểm nàng ra khỏi tù, búi tóc tán loạn, trong miệng rên lên hí khúc không biết nghe từ đâu, trên đường không biết bị ai vô ý va vào một phát, lập tức cơ quắp trên mặt đất bắt đầu khóc lóc om sòm chúi đống. Nàng ở ngoài một mình một buổi trưa, mãi đến tận khi người toàn kính thành đều biết nàng điên, người trong nhà như thể vừa mới nhận được tin tức, nhận người trở lại. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Quả nhiên là điên thật rồi, nghe nói là bị nhĩ tử chết kích thích..."

"Ta nói rồi mà, làm sao trong chớp mắt chạy đến Thiên tử tháp gây sự, ngày ấy thật đúng là hung hiểm mà! Nhờ có Bình vương phi!"

"Sao ta lại cảm giác việc này có người dùng tâm hiểm ác, nếu người đã điên rồi, làm gì phải thả ra kích thích Phong Vương?"

"Nếu là điên phụ, không cần thận chạy đến, vậy ai có thể quản nổi?"

"Bình vương phi đúng là vô tội, không lý do bị điên phụ giới ô danh. Cũng may Bình vương điện hạ không chê, bằng không sao còn mạng nữa?"

"Nghe nói điên phụ trước đây ở trong phủ cũng không đối xử tốt với Vương phi. Các người còn nhớ lần trước Phong Vương lần đầu tiên đưa Vương phi đến Phúc Hương Lâu không? Khuôn mặt kia khô quắt, có thể câu dẫn ai chứ? Điên phụ đúng là điên phụ, dám ăn nói ba hoa."

"Các người khoan hãy nói, ta không chỉ nhớ tới dáng vẻ năm ngoài của Vương phi, ta còn nhớ dáng vẻ của hấn mười năm trước!"

"Há, người từng gặp hấn?"

"Đúng đó, trước kia Phó viên ngoại cùng khuê nữ là người lương thiện có tiếng trong kinh thành, nàng dẫn đưa nhỏ đó, chính là Bình vương phi!"

"Chắc, cho các người xem bảo bối, cha ta trước đây chuyên giúp người vẽ tranh, đang có chân dung ba người họ đây!"

Người nói chuyện kia mở bức tranh ra, nhất thời có người kinh ngạc thốt lên: "Tiểu hài tử này chính là Bình vương phi khi còn bé? Ôi trời, diên phụ này thực sự là đáng sợ vô cùng! Một tiểu công tử xin xắn lại dần vật thành như vậy!"

"Các người không biết đâu, ta có gia nhân ở làm công nhật ở Tổng phủ, trước khi diên phụ chưa diên thủ đoạn đã tàn nhẫn, còn lấy một con thỏ to như này đánh Vương phi! Các người ngắm lại sau khi nương Vương phi chết hẳn đã trải qua ngày thế nào!"

"Việc này ta cũng biết, trước kia ta cùng cha ta bán hồ lô cách phủ Quốc công không xa, đã từng thấy một tiểu công tử quần áo lam lũ chạy đến cầu cứu, nhưng chúng ta người như này, nào dám nhúng tay chuyện như vậy..."

"Người chắc chắn đó là Vương phi?"

"Tuyệt đối là Vương phi!"

"Vương phi có thể coi là khổ tận cam lai..."

"Đâu chỉ Vương phi, trước khi Phòng Vương trúng độc cũng thông minh lanh lợi, sau đó biến thành như vậy. Ta nghe nói hẳn trước đây ở phủ Thái sư, cũng như con chó bị nhốt ở trong lồng... Mặc dù nói nói là bệ hạ thương yêu, mà sống cũng khác nhau một trời một vực."

"Cũng may bây giờ có Vương phi, có thể trị bệnh của hẳn, hai người kia cũng coi như là một đôi trời sinh."

...

Ngôn luận trên phổ luận nhiệt nhiệt nháo nháo, thường xuyên qua lại cũng truyền vào tai Tống Tụng. Hoàng hậu đứng như lời Tống Tụng nói là một người thông minh, chỉ cần Tần thị là người điên, những việc nàng làm không bị coi là cố tình, chuyện lên bài cũng có thể cho rằng nàng trộm đi. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hoàng đế cũng hiểu, chỉ có Tần thị điên rồi, ngày ấy gội nước bồn Tống Tụng mới có thể dần dần được rửa sạch, bằng không, chờ một truyền mười mười truyền trăm, thời điểm đó người người sẽ cảm thấy Tống Tụng là người phóng đảng.

Vì triệt để kéo mình ra ngoài, Hoàng hậu thậm chí còn chờ lệnh tạm thời cách chức thống lĩnh cấm quân của Tần Ninh. Mà đã như thế, thế lực kinh thành cũng dần dần trở thành một dây cung bị kéo căng, thủ thế chờ đợi.

Hoàng hậu sẽ không ngủ đông quá lâu, bởi vì thế lực khắp nơi đã bắt đầu lộ dấu quan sát, có dự định kiểm chỗ đặt chân khác.

Mà chuyện đó, Tống Tụng tạm thời cũng không rảnh bận tâm. Y tu dưỡng mấy ngày nay vẫn cảm thấy không quá thoải mái, đành gọi Kỷ Doanh qua bắt mạch.

Cái tên này từ trước đến giờ tự cao tự đại, tự xưng không cần bắt mạch, xem sắc mặt người là có thể biết thương thế làm sao, nhưng dưới tam thính tứ mòi của Tống Tụng chẩn mạch, bỗng nhiên trở nên quái lạ, không nói gì chạy trốn luôn, ngày hôm sau lại bốc gió lạnh chui vào, vào cửa là hỏi: "Hôm nay có chỗ nào không khỏe không?"

Tống Tụng đành hoàng nói: "Có chút vầng đầu."

"Ăn cơm chưa?"

"Ăn một chút, dạ dày cũng có chút không thoải mái." Tống Tụng có chút bận tâm mình là có phải là bị Lệ Tiêu dọa hỏng rồi không: "Ta làm sao thế?"

Kỷ Doanh nói: "Người, tay người cho ta xem một chút, ta chẩn lại."

Tống Tung đưa tay của mình chỏ hấn, lặng lẽ quan sát vẻ mặt của hấn, thấy thần sắc hấn có khác biệt, lúng túng còn có một tia khó có thể tin, bỗng nhiên lòng hơi động, mong đợi thắp thòm nói: "Ta, ta có phải là có hi mạch không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tuy nói thầy thuốc lòng phụ mẫu, mà đây là gia gia, phải làm sao mới ổn đây...

Chương 43: Điểm tuyệt đối

Ngón tay Kỳ Doanhn đặt ở trên cổ tay của y thật lâu. Tống Tụng hỏi xong, thấy hắn vẫn trầm mặc không nói, lòng cũng có chút không chắc.

Y và Lệ Tiêu lúc đó nỗ lực như vậy, cũng không thể vẫn là không có kết quả gì chứ?

Y nói: "Kỳ tiên sinh?"

Kỳ Doanhn hoàn hồn, thần sắc hoảng hốt, một tay sờ loạn trong tủ thuốc của mình, cũng không biết đang sờ những thứ gì.

Lòng Tống Tụng lo lắng, kéo lê giày đi tới, nói: "Tiên sinh chẳng lẽ là tài nghệ không tinh, chẳng không ra?"

"Nói bậy!" Kỳ Doanhn cuối cùng cũng coi như hoàn hồn, nói: "Chỉ là mạch tượng này của người... Thực sự hiếm thấy, ta phải xác định lại một chút." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

"Là chưa từng gặp, hay là cảm thấy không nên xuất hiện ở trên người ta?"

Kỳ Doanhn đối diện với mặt của y, cảm giác tam quan của mình sắp bị lật đổ. Hắn thành thật nói: "Xuất hiện ở trên thân thể người... Thực sự quá đột ngột, cũng quá hù người."

Sắc mặt hắn có chút trắng bệch, vẫn như cũ có chút không thể nào tiếp thu được. Mà Tống Tụng từ trong lời nói của hắn suy đoán ra mạch tượng của mình, nhìn không được bật cười, giữa thần sắc mang theo vài phần ấm áp cùng thẹn thùng. Kỳ Doanhn nuốt nước miếng một cái: "Người, người cứ như

vậy tiếp nhận sự thực... Có thai?"

"Quả thực có thai!" Nghe hẳn xác định, Tống Tụng nhất thời càng vui vẻ. Y mừng tit mắt, tận lực thận trọng, nói: "Có thể mang thai nhi tử của Vương gia, đương nhiên vui."

"..." Kỳ Doanhn vừa ngây người vừa sợ hãi dùng biểu tình khó có thể miêu tả nhìn y, lời này nếu đặt ở trên người bất kỳ một nữ nhân nào cũng được, mà Tống Tụng, là nam mà!

Tống Tụng dứt lời, chợt nhớ tới cái gì: "Hai ngày trước ta uống thuốc kia, không có tổn thương gì với hài tử chứ?"

Kỳ Doanhn miễn cưỡng để cho mình tiếp nhận thái độ thần nhiên như thế của Tống Tụng, nói: "Lát nữa ta sẽ dựa theo tình trạng thân thể kê thuốc mới, chỉ là... Người phải nói cho ta một chút, tại sao người có thể, có thai?"

Tống Tụng cười cười, nói: "Bởi vì Tống Ca cho ta một loại thần dược, thay đổi thể chất của ta, sau mới tặng ta cho Vương gia."

"Hắn lấy được thuốc đó từ đâu?"

"Ta đây cũng không biết." Tống Tụng lúc này tâm tư hiển nhiên không ở trên chuyện này. Lòng y tràn đầy nháy nhót quay người đi về bàn, Kỳ Doanhn cùng qua, càng cảm thấy Tống Tụng là một nam tử thần kỳ. Hẳn hỏi: "Người làm gì vậy?"

"Ta muốn vẽ vài bản vẽ quần áo, sai người làm cho hài tử mặc."

Kỳ Doanhn nhìn thần tình nghiêm túc của y, lòng bỗng nhiên phục sát đất: "Không phải ta nói chứ, từng nghĩ nói việc này cho Vương gia thế nào chưa? Hẳn... hẳn có thể tiếp thu người, có thai sao?"

Tống Tụng dừng một chút, mực nước thuận ngòi bút lướt xuống, trên giấy có một vết mực đen. Y nói: "Nếu là việc vui, Vương gia đương nhiên cũng sẽ vui."

"Thế người từng nghĩ người trong phủ sẽ nhìn người thế nào, việc này nếu truyền ra ngoài người nên làm gì chưa?"

Nam tử mang thai không khác nào kinh thế hãi tục, việc này truyền trên phố, có thể nói Tổng Tụng là quái vật không? Chuyện này lẽ nào Tổng Tụng không lo?

Trong lòng Kỳ Doanhi giống như bị nhét vào một miếng bông, chặn thở không nổi. Hắn đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ một hồi, đã cảm thấy mình phiền muộn sắp chết rồi.

Tổng Tụng nói: "Ta và Vương gia đã thành hôn, có hài tử chuyện đương nhiên. Cõi đời này không có gì nữ tử có thể làm, mà nam tử không thể làm. Nếu bây giờ ta đã như vậy, cần gì phải quan tâm cái nhìn của người khác? Nói nữa, chỉ là dư luận mà thôi, Vương gia điên nhiều năm như vậy, bây giờ ở trước mặt ta có thể duy trì tình tảo, nói không chừng đứa nhỏ này cũng như chuyện này, là thần kì thì sao?" *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Kỳ Doanhi nhìn thần sắc mỉm cười trấn tĩnh của y, trong lòng nhất thời bình tĩnh.

Trong lòng Tổng Tụng có một cân đòn, y biết mình là người nào, mà thế nhân ngu muội, xem ai nắm giữ dư luận thế nhân đi.

Trái tim bị y làm nát tan của Kỳ Doanhi từng mảnh từng mảnh phục hồi như cũ, hắn nói: "Thế, khi nào nói chuyện này cho Vương gia?"

Đôi mắt Tổng Tụng cong lên, nhẹ giọng nói: "Ta muốn tự nói cho hắn biết."

Kỳ Doanhi nhìn y một phút chốc, nói: "Ta đi chuẩn bị phương thuốc trước."

"Đa tạ." Tổng Tụng dứt lời, bỗng nhiên lấy ra một tờ giấy trong ngăn kéo: "Làm phiền tiên sinh nhìn cái này một cái, còn giữ lời không?"

Kỳ Doanhi nghĩ hoặc xoay mặt xem, trở mắt nhìn tờ giấy kia mở ra trước

mặt, bỗng nhiên cảm giác hai má bị người tấn công mỗi bên một bạt tai. Hấn bỗng nhiên cười: "Ha ha, cái này, cái này..."

"Vương phi ngọc ngoan ngoãn uống thuốc, Kỳ thần y muốn thực hiện cam kết không?"

"Ha ha..." Kỳ Doanhn vừa cười hai tiếng, ánh mắt lần thứ hai đối diện với Tổng Tụng, sắc mặt dần dần nghiêm túc: "Người bắt ta."

"Làm sao có thể trách ta?" Tổng Tụng nói: "Đây chính là tiên sinh tự mình viết."

"..." Kỳ Doanhn hồi lâu mới nói: "Người muốn thế nào?"

"Ta cũng hi vọng đại tôn tử ngoan ngoãn." Hai tay Tổng Tụng nâng quai hàm, khuôn mặt trắng mịn động lòng người, một đôi mắt long lanh chớp chớp, thập phần hiền lành, lương thiện dễ lừa.

Tim Kỳ Doanhn bỗng nhiên đập chậm nửa nhịp. Hấn im lặng một phút chốc, nói: "Vương phi, chúng ta cái này..."

"Hả?"

"Được thôi." Kỳ Doanhn nói: "Ngược lại bản thần y từ trước đến giờ hành sự không quan tâm tiểu tiết, sẽ hiểu kín đáo người."

Hai chữ kia, hấn tận lực cắn rất mạnh.

Tổng Tụng phi cười, y cầm khế ước đặt trên nền châm lửa, nói: "Đùa giỡn thần y thôi, tức cái gì nữa, được rồi, đốt rồi."

Y đứng lên, hần lễ nói: "Hi vọng năm nay thần y vẫn lưu lại Vương phủ, chờ hài tử sinh ra."

"Hả, ngài như vậy, đại tôn tử làm sao nhận được."

Hấn nói chuyện quái gở, Tổng Tụng đứng thẳng, níu mày, nói: "Người giận

thật?"

"Hừ." Kỳ Doanh cầm hòm thuốc lên quay người. Tống Tụng cùng đi ra ngoài, "Tiên sinh!"

"Gia gia, không cần tiễn."

Hắn vừa nói như thế, Tống Tụng mới buông lòng, lúc xoay người, không nhìn được cười. Y chấp tay quay người, hạ nhân bên cạnh thấy lạ: "Vương phi chuyện gì vui vẻ như thế?"

Tống Tụng dọc theo hành lang đi đến ngoài phòng, nhẹ giọng nói: "Đại nãi sự."

Y ngồi xổm trong ngoài phòng, cầm đặt trên đầu gối, lắng lắng nhìn nụ hoa, lòng dần dần có âm áp hội tụ, trông mong hoài trông mong mãi, cuối cùng cũng kết nụ hoa. Y tỉ mỉ rót nước chõ hoa cỏ trong ngoài phòng, lúc đi ra, vừa vặn nhìn thấy Lệ Tiêu từ bên ngoài về.

"Điện hạ!"

Lệ Tiêu dừng bước lại, nhìn y lập tức từ nháy xuống khỏi bậc thang, giật mình, lại thấy y hành động nhanh chóng, dọc theo hành lang chạy như bay đến chỗ mình. Lệ Tiêu tiến lên hai bước, trong nháy mắt bị y nhào vào lòng.

"Làm sao vậy?"

Hai tay Tống Tụng ôm eo Lệ Tiêu, chôn mặt trong lồng ngực của hắn, nửa ngày vẫn không động. Lệ Tiêu không đành lòng đẩy y ra, cúi đầu nhìn, chợt đổi mặt đôi mắt đỏ ngầu.

"?" Hắn nói; "Ai chọc giận người?"

Dưới đôi mắt thờ là chóp mũi cũng đỏ ngầu, Tống Tụng cau mũi một cái, có chút ngưng ngưng lại chôn mặt trong ngực của hắn, cọ trái cọ phải, nói: "Không có ai chọc ta, chỉ là nhìn thấy điện hạ... Đột nhiên mừng đến phát khóc."

Lệ Tiêu nhấc mí mắt lên nhìn về phía Bạch Nhâm, thị vệ cao to trầm mặc lắc lắc đầu. Hắn chỉ thấy Kỳ Doanh cùng Tổng Tụng từ trong nhà đi ra, tiếp đó Vương phi mặt mày hớn hờ đến soạn phòng, rõ ràng là hí khí đầy người, lại chẳng biết vì sao, thấy Vương gia trái lại đột nhiên thay đổi biểu tình.

Lệ Tiêu cúi đầu, đôi môi kè sát vào bên tai y, hỏi; "Tụng nhi muốn vì phu ôm?"

Ngẩn ngùi suy tư, Tổng Tụng dùng sức gật gật đầu. Ngược lại Lệ Tiêu ở trong phủ ôm y cũng không phải một lần hai lần, y sớm quen, lúc này xin ôm, cũng không tính là đột ngột.

Mà đây đối với Lệ Tiêu mà nói có thể là đột ngột muốn chết.

Phải biết rằng, trong ngày thường ôm đều là hắn chủ động, Tổng Tụng chưa bao giờ yêu cầu.

Có lẽ bởi vì mình rõ ràng gật đầu biểu thị muốn, lại không được đáp lại, Tổng Tụng ngẩng mặt lên nhìn lại.

Lệ Tiêu khom lưng ôm người, Tổng Tụng mới cười lên. Y vòng lấy cổ Lệ Tiêu, được ôm vào trong nhà, chợt bị hôn một cái. Nam nhân nói: "Đột nhiên yêu ợt như thế, nói, ai bắt nạt Tụng nhi nhà chúng ta?"

Tổng Tụng không ngừng được cười, lắc đầu, ngữ khí mềm mại mang theo giọng mũi: "Không có ai bắt nạt ta."

"Không có thật?"

"Không có, không có, không có thật." Tổng Tụng nhấn mạnh nhiều lần, sau đó bỗng nhiên lại bật cười, ánh mắt y cũng bởi vì mừng đến phát khóc mà có chút hồng hồng, nhìn Lệ Tiêu, ý cười giữa chân mày giống như làm sao cũng không ngăn nổi, trong đôi mắt như thế đầy sao.

Tổng Tụng như vậy rất hiém thấy, Lệ Tiêu bỗng nhiên yêu không chịu được, nắm eo y, dùng sức hôn bờ môi mềm mại.

Hắn muốn nuốt y, mà lại nghĩ kỹ thật sự lạ, đôi môi chia lìa, hắn nói: "Có phải là xảy ra chuyện tốt gì?" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hai má Tổng Tụng bởi vì hôn môi mà mang theo đồ ửng, y nói: "Người đoán."

"Là bởi vì Tổng phu nhân?"

"Ừ —" Tổng Tụng dùng một cái hai tiếng một cái bốn tiếng, làm nũng, sau đó lắc đầu.

"Thế, là bởi vì thời tiết hai ngày nay?"

"Thời tiết luôn trời quang mây tạnh."

"VẬY..." Lệ Tiêu lại nghĩ một phút chốc, nói: "Ta thấy người từ ngoài phòng đi ra, có phải là bên trong nở hoa đẹp?"

"Đúng là nở hoa, vài bông rồi."

"Bản vương đi xem một cái..." Hắn đứng lên, lại bị Tổng Tụng kéo trở lại, "Không phải, không phải, làm sao điện hạ đột nhiên ngu đi thế?"

"..." Lệ Tiêu đành phải ngồi xổm trước mặt y, tin tức nghĩ. Tổng Tụng bỗng nhiên nói: "Điện hạ người xem."

"?"

Tổng Tụng cố ý ưỡn bụng, ánh mắt Lệ Tiêu dừng lại ở trên đó, hắn lầy hơi quá lâu lại nín xuống, trong đầu dật lẻo lên một ý nghĩ như ánh lửa, "Chẳng lẽ..."

Tổng Tụng một mặt mong đợi.

Lệ Tiêu nói: "Cũng không đúng, nếu trương bụng, Tụng nhi sẽ không vui như

thế."

Tống Tụng tức đánh hấn một cái, Lệ Tiêu nhích miệng lên, lại hôn môi y, ôn nhu nói: "Nói cho ta, là cái gì? Hả? Là cái gì làm Tụng nhí nhà chúng ta vui vẻ như vậy?"

Hấn mỗi khi nói một câu, lại hôn một cái, hôn Tống Tụng cười đến không ngậm miệng lại được, nhưng vẫn đẩy hấn ra: "Người gốc như vậy, sau này ta phải bớt tiếp xúc với người lại, miễn làm hư bảo bảo."

Lệ Tiêu dùng động tác lại, Tống Tụng mím môi một cái, nhìn thấy đôi mắt đầy ý cười của hấn, đột nhiên lại đẩy hấn: "Người cổ ý!"

Lệ Tiêu không nhịn được cười ra tiếng, dùng sức ôm y vào trong lòng, âm thanh mang theo sung sướng nhàn nhạt cùng sủng nịch: "Chúc mừng Vương phi tâm tưởng sự thành."

Tống Tụng gật gật đầu, vốn chưa nói với hấn hi khí giống như tràn ra, giờ khác này nói ra, y bỗng nhiên có chút ngưng ngưng, "Điện hạ, không thể không kể công."

Lệ Tiêu cười, khoang ngực hấn chấn động, làm hai má Tống Tụng ửng hồng, cảm giác mình giống như nói sai, lại ngậm miệng không lên tiếng.

Bên tai dần dần yên tĩnh lại, y nghe thấy giọng thật thấp của Lệ Tiêu: "Tụng nhí được toại nguyện, có phải là lại phải dày bản vương vào lãnh cung không?"

"!" Tống Tụng lập tức nói: "Không, sẽ không... Cái kia, không có lãnh cung."

Lệ Tiêu nhìn y, ngữ khí âm u: "Nếu là có thì sẽ?"

"Không đâu, có cũng không."

"Người không cần giải thích." Lệ Tiêu khó nén thất vọng nói: "Ngược lại đối với Tụng nhí, ngoại trừ có thể mang thai, cái khác đều không có ý nghĩa."

Tống Tụng không biết nên giải thích thế nào, y thấy Lệ Tiêu mơ hồ thất vọng, bỗng nhiên dán môi lên. Sau khi tiếp xúc gần gũi, y nghiêm túc nói: "Có ý nghĩa, hiện tại ta biết được ý nghĩa của nó."

Lệ Tiêu kiềm chế khóe miệng cong lên, nói: "Ý nghĩa gì?"

Hai bên khóe miệng của Tống Tụng cùng cong lên, tự cho là làm bài thi đạt điểm tuyệt đối, ung dung nói: "Có thể làm điện hạ vui vẻ."

Lệ Tiêu: "..."

Chắc, hẳn nghĩ, tạm thời xem như là đề thi thử vậy,

Nghĩ xong, lại nghe Tống Tụng nhẹ nhàng thêm một câu: "Ta cũng vui."

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Người vui, ta cũng vui.

Chương 44: Thần tích

Sau khi có hài tử, tâm tính Tống Tụng rõ ràng tốt hơn rất nhiều, tuy rằng trước đây tâm tính cũng tốt, mà lần này có chút nhầy nhớt cùng hi khí.

Từ sau chuyện Thiên tử tháp, sùng bái của mọi người trong phủ với Tống Tụng là nước lên thì thuyền lên, ra phủ, truyền tụng cũng đều là sự kiện ngày ấy Tống Tụng ở Thiên tử tháp cứu vớt vạn dân.

"Kể rằng ngày ấy Phong Vương rống to một tiếng: "Nạp mạng đi!", thẳng tắp hướng về phía đền phủ kia. Đền phủ hoảng loạn chạy trốn vào đám người, giờ khắc này Phong Vương khát máu sao có thể buông tha nàng! Lúc này hấn hét lớn một tiếng, bay lên trời, lần theo không tha, nhưng dưới Thiên tử tháp tấp nập người, đền phủ như cá bơi vào nước, sao có thể tóm được. Phong Vương tuôn ra sát ý, mắt thấy muốn đại khai sát giới — "tiên sinh kể chuyện vỗ bàn một cái, tất cả mọi người nín hơi ngưng thần: "Ngay lúc này! Thân ảnh Bình vương phi tỏa sáng bỗng nhiên xuất hiện, hấn đi ngược lại với tất cả mọi người, đi về phía Phong Vương... Cứ như vậy, vài câu ôn ngôn nhuyển ngữ, hoàn toàn cứu vãn thế cuộc!"

Dưới đài lập tức có người vỗ tay cao giọng: "Vương phi thánh đức!"

"Chính là vỗ quạt dày có móng tay nhọn, Phong Vương này gặp được Vương phi, cũng là tạo hóa!" (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

"Các người không biết Phong Vương trước đây là hạng người gì, năm ấy chín tuổi theo bệ hạ tiếp đón sứ thần, tộc nhân đó cũng khen hấn phượng biểu long tu, quan phục bùng nghiêm, dung mạo cử chỉ phong nhã, chỉ là đáng tiếc bị gian tế làm hại, trúng độc đền."

"Việc này ta biết, người dị tộc kia tóc vàng mắt xanh, thắm mỹ rất khác quốc gia chúng ta, lại còn nói về đẹp của Đại Càn lấy Thái tử làm chuẩn!"

"Còn có việc này?"

"Đó là đương nhiên, khi hắn còn bé đã thông minh tuyệt đỉnh, ba tuổi biết văn, năm tuổi biết võ, đại tông sư Diêm Thiên Nhai lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã quyết định thu hắn làm chân truyền!"

"Nếu như thật sự Vương phi có thể trở thành thuốc hay, với Đại Càn ta mà nói cũng là một chuyện tốt!"

"Nếu như hắn không điên, nói không chừng đã đăng..."

"Huynh đài nói cẩn thận!"

Trà lâu rồi như tờ vò, thanh niên mặc lam phục ngồi ở góc yên tĩnh nghe, trong chốc lát, hắn thả một nén bạc xuống, quay người đi ra ngoài. Tiểu tư vội vã đuổi tới, trên đường bỗng nhiên nhìn thấy hắn đứng ở trước cửa hàng, phía trước mọi người xếp thành hàng dài, lại còn có mấy người đang duy trì trật tự: "Tất cả mọi người không được chen ngang, ai cũng có phần!"

"Ai có phần, hôm qua bị cướp sạch hết còn gì?" Có người mặt đầy bất mãn: "Ngày hôm qua ta đã tới rồi, làm sao không thể chen ngang?"

"Ta sáng sớm đã đến đợi, đến bây giờ còn chưa đứng vào hàng đây, người xem đằng trước còn bao nhiêu người!"

Thanh niên thần sắc nghi hoặc, mắt nhìn về phía trước có người cầm một trường ống đi ra, tiểu tư lập tức tiến lên hỏi: "Vị đại ca này, người mua gì thế? Làm sao tất cả mọi người lại xếp hàng?"

Đại ca kia vui sướng: "Chân dung của Vương phi chứ sao, các người còn không biết à? Đây chính là Bồ Tát sống hữu dụng nhất năm nay, có thể bảo đảm bình an, cứu mạng người!"

Thần sắc liền thần sắc ngạc nhiên, tiểu tư lại hỏi: "Là Vương phi nào?"

"Đương nhiên là Bình Vương phi cứu vớt vạn dân ở Thiên tử tháp!"

"Tranh này bao nhiêu tiền một bộ?"

"Ba lượng bạc! Hôm qua mới một hai, hôm nay đã ba hai, còn chưa biết chừng ngày mai có thể tăng giá hay không, các người muốn mua thì phải chiếm nhanh lên!"

Tiểu tư ngây ngẩn quay lại bên người hắn, thấy hắn lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nói: "Điện hạ, chuyện này..."

Lệ Dương nói: "Về đi."

Hắn bước qua đám người, bên tai chợt truyền đến âm thanh: "Bây giờ danh tiếng của Bình vương điện hạ đang thịnh, không biết, còn tưởng rằng bệ hạ lại muốn phế Thái tử rồi đó."

Thần sắc Lệ Dương chưa đổi, nghiêng đầu nhìn lại, lại phát hiện là một thần sắc niên mỉm cười: "Tiên sinh nói cẩn thận, cẩn thận bị người có tâm nghe thấy, nhận họa sát thân."

Người kia chấp tay với Lệ Dương, nói: "Xin hỏi công tử có tâm không?"

"Không có." Lệ Dương quay người, cũng không quay đầu lại rời đi. Tiểu tư vội vã đi cùng hắn, thấy thần sắc hắn từ đầu đến cuối bình tĩnh dị thường, không nhịn được nói: "Bây giờ Vương phi được lòng dân như vậy, chúng ta không làm gì sao?"

Thần sắc Lệ Dương nghiêm lại: "Người muốn làm cái gì?"

"Tiểu nhân nói là, có cần đi tìm Hoàng hậu nương nương nghĩ ít cách không?"

"Việc này không cần quấy rối mẫu hậu."

Ngồi xe ngựa trở về Đông cung, trước cửa chợt có một con tuấn mã. Thần sắc Thái tử mềm đi, cất bước đi vào, quả thực gặp được người quen: "Ngủ nghỉ đến à, mau vào uống trà."

Lệ Thần nói xuống đôi diện hán, nói: "Hôm nay ta nhìn thấy chân dung của hoàng tẩu trên đường, tựa hồ là bắt đầu từ chiều hôm qua."

"Chuyện này không cần chúng ta nhọc lòng, hoàng huynh sẽ không ngồi yên không để ý tới."

"Sau sự kiện Thiên tử tháp, Tổng phủ nhân đột nhiên điên, đã có người bắt đầu khắp nơi nói hoàng tẩu vô tội, hoàng huynh đại tài, ta luôn cảm thấy có ai đó nhúng tay vào."

"Tam di mẫu phát điên giới ô danh cho hoàng tẩu, chính là phụ hoàng tận mắt nhìn thấy, hán vẫn luôn thương yêu hoàng huynh, đương nhiên sẽ không ngồi yên không để ý đến."

"Ta ngược lại thật ra cảm thấy được, ngày ấy nàng vẫn chưa điên, từ trong tù đi ra mới bắt đầu điên."

Lệ Dương bật cười, nói: "Tam di mẫu thừ nhỏ kiên cường thật, mà trời sinh nhát gan, nếu không phải điên rồi, làm sao sẽ đến Thiên tử tháp làm ra chuyện như vậy?"

Lệ Thần trầm mặc chốc lát, nói: "Nếu đại hoàng huynh vẫn có ý định với ngôi vị Hoàng đế... Người làm như thế nào?"

Tựa hồ không nghĩ tới hán hỏi thẳng như vậy, Lệ Dương sững sờ ngăn ngại, lập tức nói: "Vị trí Thái tử này của ta, cũng không biết là làm sao tới... Hán vốn thích hợp chỗ ngồi đó hơn ta, trong mắt phụ hoàng cũng là như thế. Nếu như hán muốn, ta chấp tay nhường chỗ là được."

Lệ Thần chẳng biết vì sao bỗng nhiên bật cười, nói: "Hán đích xác thích hợp hơn người."

Buổi chiều, một đội quan binh bỗng nhiên xua tan đám người xếp hàng, một người cầm đầu cưỡi ngựa, mày kiếm mắt sáo, nhàn nhật liếc qua, cũng mang theo vài phần khí thế không giận tự uy.

Lão bản vội vàng đi ra hành lễ: "Binh vương điện hạ, không biết Binh vương điện hạ đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa, xin ngài thứ tội."

Tổng Tụng ngồi xe ngựa tới đây, thoạt bản đã bị bao quanh tứ phía, xung quanh có người xì xào bàn tán, "Phong Vương giống như là đích thân tới, lần này Liêu lão bản xong rồi..." (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad *yanjingjia*, những nơi khác là ăn cắp)

"Sách binh thường không chịu bán còn bán Bồ Tát sống, cũng không ngấm lại, nhà người ta có Bồ tát có cam lòng để cho các người bán không?"

Tổng Tụng lộ đầu từ trong xe ngựa.

Y bây giờ phát hiện mình có thai, càng chỉ lo mình bị bệnh, cho nên bây giờ xuất môn còn bọc kín hơn trước, mặt trắng nõn như tuyết tinh xảo cơ hồ tất cả giấu bên trong mũ trùm lông xù, nhìn một cái, chỉ có thể nhìn thấy sống mũi.

Mà xe ngựa Vương phủ không thể nhận sai, vừa thấy y xuống dưới, nội dung nghị luận xung quanh ngay lập tức thay đổi.

"Đó là Binh vương phải?"

"Nhìn một cái tư thái này, khí chất này, thật không hổ là Bồ Tát sống hạ phàm mà!"

"Chẳng trách có thể làm cho Phong Vương nâng trong lòng bàn tay."

"Đừng, đừng chen..." Một bà nương bỗng nhiên bị người đẩy đến trước mặt Tổng Tụng. Y khom lưng đỡ người dậy, ôn thanh nói: "Không sao chứ?"

Bà nương kia vội vàng gạt đầu, đổ lên mặt lui về, âm thanh xung quanh

cũng biến thành nhỏ không nghe thấy được. Bạch Nhâm tiến lên chào hỏi, quan binh lập tức nhường chỗ.

Cửa mới này còn mở đã bị đóng lại, không biết còn tưởng rằng Lệ Tiêu đang ở bên trong đại khái sát giới. Tổng Tung đẩy cửa vào, liếc mắt một cái thấy Lệ Tiêu đang ngồi trên ghế kiểm tra bức tranh, trước mặt thì lại mười mấy người quỳ, dồn dập đầu dập đầu trên đất, run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh ứa ra.

Y hô một tiếng: "Điện hạ."

Nhìn y vào, trong đôi mắt mấy người này lập tức bắn toé ra ánh sáng hi vọng. Lệ Tiêu cũng ngẩng đầu lên, một giây sau, mặt mang theo vài phần lạnh lùng của hấn bỗng nhiên trở nên nhu hòa, thả tranh xuống, cất bước đi tới kéo tay y, nói: "Sao người cũng tới?"

"Ta cũng nghe được tin tức, cho nên tới xem một chút."

Lệ Tiêu nhíu mày, nói: "Tranh này đang trước bán, đang sau đang vẽ. Người nhìn một cái, mười cái bàn này toàn bộ đều là họa sĩ dùng, xong thì phê chuẩn, một nhóm vẽ xong nghỉ ngơi, một nhóm sau đuổi tới, thay phiên tiếp nhận. Cứ như vậy, còn cung không đủ cầu. Lúc bản vương lại đây, chỉ còn một ít chưa kịp vẽ xong."

Tổng Tung đi tới, cầm lấy một bức tranh tương đối hoàn chỉnh xem, phát hiện những người này lại còn vẽ vàng sáng xung quanh người y, cái trán còn có chu sa, bạch y tung bay, ngoại trừ gương mặt cùng vật trang sức có chút khác, quả nhiên là Bồ tát.

"Điện hạ định xử lý như thế nào?"

"Tất nhiên là đốt hết."

Hấn vừa mới nói xong, một người hầu bên cạnh Liêu lão bản bỗng nhiên khóc rống lên: "Cầu Vương gia tha mạng, cầu Vương gia tha mạng! Ta trên có tuổi mẹ già tám mươi dưới có cha nãi ba tuổi, cầu Vương gia cho đường sống, chúng ta cũng không dám nữa!"

Liêu lão bản lập tức dùng sức đẩy hẳn một cái, cả giận nói: "Vương gia nói là đốt, không phải giết, đốt tránh, không phải giết người!"

Hắn dứt lời, nhìn thấy biểu tình Lệ Tiêu tự tiểu phi tiểu, lập tức bồi thêm khuôn mặt tươi cười, "Hắn nghe lầm, ảm ỉ Vương gia, kính xin Vương gia thứ tội."

Lệ Tiêu chưa thay đổi thần sắc, giọng lại lộ ra một luồng lạnh lẽo âm trầm: "Truyền bá chân dung quý nhân, giết các người cũng không quá đáng."

Da mặt Liêu lão bản giật giật, nuốt nước miếng một cái, phát hiện Tổng Tụng cũng đang nhìn hắn, nhất thời lộ ra ánh mắt cầu cứu.

Tổng Tụng thu tầm mắt lại, nói: "Ta coi tránh này như tuy rằng lấy danh hiệu của ta, kỳ thực cũng không quá giống ta, chắc là tương ta có phúc, đặc biệt thêm lời."

Liêu lão bản lập tức nói: "Vương phi nói rất đúng, thân phận Vương phi quý trọng, chúng ta coi như là có gan to bằng trời, cũng thành thật không dám loạn truyền chân dung người thật. Chỉ là thật sự là trong tay túi quần, lúc này mới nghĩ ra hạ sách kiếm chút tiền."

Tổng Tụng nhìn về phía Lệ Tiêu, nói: "Bằng không, mỗi người đánh hai mươi bảng, đốt tránh là xong."

"Chân dung còn lại cũng phải đoạt về nhanh một chút." Lệ Tiêu liếc mắt lão bản một cái, nói: "Đừng lại khiến bản vương phát hiện lần thứ hai."

Hắn lệnh người thiêu hủy hết chân dung, kéo Tổng Tụng ra cửa rồi bỏ ngựa lại cùng y ngồi xe ngựa, hỏi: "Người tới chuẩn bị xử lý như thế nào?"

"Ta cảm thấy vị Liêu lão bản này có chút đầu óc..." y nói còn chưa dứt lời, phát hiện mặt Lệ Tiêu lộ vẻ không thích, nói: "Ta cũng muốn tới đây để hắn đốt chân dung."

"Kỳ thực người muốn tới bàn giá tiền với hẳn bán tiếp đúng không?"

"..." Tổng Tụng hơi di chuyển mông, Lệ Tiêu bỗng nhiên thò tay lấy ra trường ống, nói: "Đã xem rồi?"

"Xem... Kỳ thực không quá giống ta."

"Chớ nên người vốn là muốn tới đây tìm hẳn làm ăn?"

Tổng Tụng cười cười, ngoan ngoãn không tiếp lời. Y đương nhiên biết Lệ Tiêu đang cân nhắc an toàn của mình, chân dung lưu lạc ra ngoài có thể sẽ nảy sinh một ít phiền phức không thể không chế. Vốn lúc y nghe nói cũng chỉ cảm thấy lão bản này thực sự lớn mật, mà sau khi nhìn chân dung lại phát hiện cái tên này muốn kiếm tiền thì muốn kiếm tiền, vẫn còn muốn mạng, trên trán chỉ giống y có ba, bốn phần, vừa nghe một tâm họa lại lên đến một hai đến ba lượng bạc, y động lòng muốn tới đây nhìn một cái, không ngờ Lệ Tiêu còn nhanh hơn y một bước.

Lệ Tiêu nhìn không được véo mặt của y một cái. Tổng Tụng thoáng rụt cổ cau mày, biết trong lòng hẳn không vui, cũng không dám phản kháng. Mặt trắng như tuyết của y bị véo ửng hồng, thần sắc vẫn là ngoan ngoãn nhận sai. Lệ Tiêu liền không nữa tiếp tục, thu tay, nói: "Ngày mai đến Thánh Long tự, thỉnh cầu thần tha thứ người giả mạo Bồ Tát, miễn giâm thọ."

Tổng Tụng nhìn không được bật cười, gật đầu nói: "Được."

Lệ Tiêu nhìn về phía bụng của y: "Phải chớ nó chút cổ sự."

Tổng Tụng dờ bàn tay, cong môi nói: "Bây giờ ta là Bồ Tát sống, cổ sự này dễ biên hơn nhiều."

Ngày hôm sau, Tổng Tụng cùng Lệ Tiêu đến Thánh Long tự, chờ lúc y trở lại, trông trà lâu bỗng nhiên có người thần thần bí bí nói: "Nghe nói chưa? Vương phi đến Thánh Long tự gặp thần tích!" *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

"Thần tích gì?"

"Theo thần tích nói, Vương phi ít ngày nữa dùng thân nam tử khai chi tán diệt cho hoàng thất! Vương phi chúng ta, người mang theo sứ mệnh đến nhân gian!"

"Đúng đó, nghe nói là trời cao không đàn hích lòng thầy Phong Vương đại tài mai một, vì vậy phải Vương phi đến giải cứu hắc, làm cho hắc duy trì tình tảo một đời, cúc cung tận tụy cho Càn quốc."

"Ta đã nói với người, lúc đó ta vừa thấy Vương phi ta đã biết hắc người này không đơn giản!"

Tại thời điểm đồn đại càng ngày càng nguy hiểm, trong cung Hoàng hậu truyền ra một trận cười to. Hoàng hậu rất lâu cũng không cười làm càn lại vô lễ như thế, nàng cơ hồ sắp thở không nổi: "Bọn họ thật sự coi tất cả mọi người ở kinh đô là kẻ ngu hay sao? Từ chân dung đến thần tích, đồn đại truyền càng ngày càng lạ. Chân dung của Tống Tụng có thể bảo đảm gia đình bình an sao? Thân thể kia của hắc, có thể khai chi tán diệt cho hoàng gia?! Ha ha ha ha ha!"

Thị nữ bên người nàng cũng cười, nói: "Chuyện như vậy, họ lấy ra đến tội cùng muốn làm cái gì?"

"Làm cái gì?" Hoàng hậu sâu xa nói: "Chúng ta chờ xem kịch vui đi."

"Chúng ta không làm gì?"

"Người muốn làm cái gì?"

"Nghe nói Triệu thái sư chắc chắn tin này không nghi ngờ, đang đặt cược hai ngàn lạng vàng."

Mâu sắc Hoàng hậu đổi một cái, thần sắc hơi có mấy phần nghiêm nghị: "Triệu thái sư đặt cược?"

Nàng trong khoảng thời gian ngắn không hiểu rõ được chuyện này đến tột cùng là thật hay giả, suy tư mông lung, trong cơn người bỗng nhiên xẹt qua một vết bùng tính: "Hắn muốn mượn chuyện Thiên tử thác biến mình thành thần tích, làm ngu dân tùy tùng, chỉ sợ một chuyện khai chi tán diệt này... Thời điểm đó phải mượn bụng người khác, Lệ Tiêu ơi là Lệ Tiêu, hiện tại hắn đúng là cái gì cũng nghĩ ra được, cảm thấy dựa vào Tổng Tụng có thể trở lại vị trí Thái tử sao?"

"Người phủ Thái sư sao lại đặt cược?"

"Việc này tất nhiên phải có thái độ quan gia, mới có thể làm cho ngu dân tin chắc không nghi ngờ."

"Nương nương ánh mình."

"Nếu chúng dám nói dối, nên chịu hậu quả phản lại sau khi việc này công bố với dân chúng. Người lập tức sai người đi thăm dò, Vương phủ có thái phủ hành động bất tiện không."

"Vâng."

"Chậm đã." Nàng suy tư chốc lát, lại nói: "Nếu phủ Thái sư dám chơi, chúng ta hãy theo hắn chơi lớn."

"Ngài nói, chúng ta cũng đặt cược?"

"Bảo Tương phủ đi làm, thêm một ngàn lượng, đánh cược, đây là bìa đặt." Nàng âm u lộ ra một nụ cười: "Bổn cung ngược lại cũng muốn nhìn xem, bọn họ chuẩn bị kết thúc như thế nào."

Chương 45: Trút thêm vào

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại lựa chọn Thái tử.

Lúc y hôn hôn trầm trầm sắp ngủ, đột cục nghe được tiếng bước chân. Y ngồi dậy, hỏi: "Chuyện xử lý thế nào rồi?"

"Thuận tiện đưa Triệu Du về phủ, về muộn một chút."

Tổng Tụng theo thói quen cởi áo choàng cho hắn, cảm nội y thay, nói: "Gặp cữu cữu không?"

"Chưa gặp, nhưng hắn khẳng định cũng biết chuyện này."

Tổng Tụng bưng canh ấm đặt lên bếp lò, Lệ Tiêu lại không chịu nhận. Y không thể làm gì khác hơn là múc cho hắn ăn, nói: "Hôm nay đánh nhau với tiểu thiếu gia Tần phủ, cữu cữu có thể làm càn tăng giá, nhưng cũng không cần thiết quá bữa bãi, bình bình là được."

"Ừm..." Lệ Tiêu gật gật đầu, nói: "Trong lòng hắn nắm chắc, tay nghề người càng ngày càng tốt, hôm nay là canh gì?"

Tổng Tụng nở nụ cười, nói: "Là canh cá biển, sao người không nhớ?"

"Còn không phải trách người quá nhiều trò gian, nếu người ngày nào cũng nấu một loại cho ta, ta khẳng định nhớ được."

"Mấy ngày nay ta không có chuyện làm, cũng chỉ có thể đổi cách hầu hạ người thôi." "

Đôi mắt Lệ Tiêu lóe lên, bỗng nhiên kéo y lên đùi. Tổng Tụng kinh ngạc, bưng

vững bát, nói: "May là canh uống gần hết đây, nếu không thì đồ hết rồi."

"Đồ thì sai người dọn." Lệ Tiêu ôm y nói: "Chưa uống đủ, đun thêm đi."

"Người ôm ta thì đun thế nào?"

Lệ Tiêu vươn tay ôm nồi lại đây, lại tới ôm eo y, nói: "Như vậy."

Tống Tụng bắt đũa đi, vừa đun, vừa nói: "Ăn nào cá đi, tốt cho sức khỏe."

"Ta chỉ muốn uống canh." Lệ Tiêu nói: "Tụng nhi phải ăn nhiều một chút."

Tống Tụng múc cho hẳn, nói: "Chỉ ăn một ngụm."

"Nào cá lớn như vậy, một miếng là ăn sạch hết."

"Ăn một miếng mà... Trường Kỳ!"

Y bỗng nhiên hô tên tự Lệ Tiêu, hô xong bỗng nhiên hoàn hồn, "Ta, ta lỡ miếng..."

"Gọi thêm một tiếng."

Tống Tụng nhìn đôi mắt hẳn, mím môi một cái, nói: "Tự này, là bệ hạ đặt à?"

"Ừm." Lệ Tiêu ôn thanh nói: "Chỉ là hẳn rất ít gọi, khả năng cảm thấy ta phụ lòng danh tự này."

"Làm sao có thể, điện hạ hồng phúc tề thiên, sau này sẽ càng ngày càng tốt, mong ước của bệ hạ... Cũng nhất định có thể thực hiện."

Lệ Tiêu ôm sát người, nói: "Gọi thêm một tiếng, ta sẽ ăn nào cá, ăn hết."

"Trường Kỳ." Tống Tụng biết nghe lời phải, dứt nào cá vào miệng hẳn: "Mau ăn." 2

Lệ Tiêu há miệng ngậm nĩa cá, lập tức nhíu nhíu mày. Hắn trước sau không có cách nào quen mùi cá đó, mắt Tống Tụng không chớp một cái theo dõi hắn: "Không cho phún, nuốt hết! Ta nhớ nhần khổ sở nầu."

"..." hầu kết Lệ Tiêu lặn, nuốt xuống, Tống Tụng lập tức cong môi lên, nói: "Ày, còn có canh."

"Không uống."

"Vậy ăn thịt." Tống Tụng lại thò tay gấp, bát đĩa trong tay chợt bị hắn cướp lại, "Không ăn thịt này."

"Vậy người muốn..." Tống Tụng chưa nói xong, bởi vì thân thể bị bế lên, y lập tức hiểu Lệ Tiêu muốn ăn thịt gì.

Mặt của y hơi ửng hồng, lòng dơ dáy: "Thần y..."

Tống Tụng phản xạ có điều kiện ôm lấy cổ của hắn tỏ thái độ: "Ta nguyện ý!"

Y chỉ là đột nhiên cảm giác thấy trước đây thay đổi thật thường giống như làm Lệ Tiêu mất hứng, tuy rằng y vẫn chưa có cách nào cụ thể nghiên cứu rõ đối phương tại sao không vui. Mà, y hiện tại không muốn làm Lệ Tiêu không vui.

Chỉ là, không hiểu ra sao, muốn cho hắn vĩnh viễn vui vẻ thích ý, mãi mãi cũng không cau mày.

Y bức thiết chính trực tỏ thái độ, phát hiện Lệ Tiêu nhếch miệng lên. Tống Tụng nhất thời thu tầm mắt lại, rút tay về.

Lệ Tiêu khom lưng đặt y lên giường, Tống Tụng vươn mình lặn vào bên trong, vỗ miệng ngáp đôi tráp, nhỏ giọng nói: "... Ta đang ngủ rồi."

Chương 46: Ngồi nghiêm

Ngày hôm sau, số tiền của phủ Thái sư lập tức ngang hàng với Tướng phủ, kết hợp hôm qua hai tiểu công tử Triệu gia và Tần gia đánh nhau trong Phúc Hương lâu, động tác như thế càng cố vẻ giấu đầu hở đuôi.

Như là cười nhạo, Tướng phủ lại tăng lên một ngàn lượng, phủ Thái sư lần này không do dự, theo sát lên, nhưng chỉ bảo trì mức ngang hàng với Tướng phủ, chẳng hề cấp tiến.

Tất cả mọi người cảm thấy, phủ Thái sư bây giờ đã là cung giương hết đà, chỉ là cứng rắn chống đỡ thôi.

Mà bất kể nói thế nào, đây không phải là bạch ngân, đây là hoàng kim, tất cả mọi người trong kinh thành đưa ánh mắt tập hợp tập vào lần đánh cược này, lòng chờ chờ cố tiếng, thậm chí thần tiên đánh nhau, quả thực không tầm thường, hơi một tí là dùng hoàng kim đập nhau.

Hai đại quan tỵ lại đánh bạc vẫn là lần đầu, chuyện rất nhân tính truyền đến tai Hoàng đế, mắt thấy hai đại thần này sắp táng gia bại sản, Dương Tâm điện bỗng nhiên gọi Triệu thái sư và Tần Tương gia tới, hai vị lão thần này mở một con mắt nhắm một con mắt dồn dập tỏ vẻ trước mặt Hoàng đế âm thầm bố trí đánh cược là tiểu bồi lên làm, hai người không biết gì cả.

Hoàng đế thuận theo nói: "Hai vị khanh gia, thu tay lại đi."

Tần Tương gia và Triệu thái sư liếc mắt nhau một cái, cùng nhau chấp tay, nói: "Xin nghe chỉ dụ của bệ hạ."

Triệu thái sư nói: "Lão thần hôm nay về sẽ dùng gia pháp với nghịch tử, bảo nó thu sạch ngân lượng, lần đánh cược này sẽ không còn tác dụng."

Tần Tương gia nghe lời này, nhất thời cảm thấy không thích hợp, mà Hoàng đế đã quyết tâm, hẳn cũng chỉ có thể tỏ vẻ: "Thần cũng thế."

Vừa mới dứt lời, bên ngoài truyền đến thông báo: "Hoàng hậu nương nương cầu kiến."

Hoàng đế khẽ nhíu mày, nói: "Cho nàng vào."

Hoàng hậu đi tới, hàn huyên với Hoàng đế, nghiêm mặt nói: "Việc huyên nào này mọi người đều biết, tất cả mọi người đang chờ mong thần tích giáng lâm, tin tức này là từ Bình Vương phủ truyền đi, nếu đột nhiên không còn tác dụng... Chỉ sợ sẽ khiến người cảm thấy Bình Vương cố ý bịa đặt, người đời sau nhắc đến việc này, uy tín hoàng gia ở đâu?"

Triệu thái sư khẽ nhíu mày, nói: "Việc này nếu từ Bình Vương phủ truyền ra, tất nhiên có thể là Vương phủ có người lưỡi dài, đến lúc đó dọn dẹp là xong, sao lại tổn hại uy tín hoàng gia?"

"Triệu thái sư nghĩ quá mức đơn giản rồi." ngữ khí Hoàng hậu ôn hòa: "Bình Vương chung quy là trưởng tử của hoàng thất, nói chuyện thần tích với Bình Vương, giống như là trời phú hộ Đại Càn ta. Huống hồ đánh cược này là Triệu thống lĩnh chơi trước, chắc chắn cũng là tin tưởng hoàng thất là mệnh trời. Chuyện này đã có không ít bách tính đặt cược, dù như thế nào cũng phải cho bọn họ một câu trả lời, dù cho quả nhiên là có người ác ý bịa đặt, cũng nên xử trí trước mặt mọi người, tuyệt không nương tay! Giết gà dọa khỉ, mới có thể kinh sợ muôn dân! Bằng không, hôm nay truyền Vương phi mang bầu, tương lai... Nếu truyền Thái tử làm sao, chẳng lẽ cũng phải im lặng không lên tiếng sao?!"

Hoàng đế trầm mặc không nói, mặt Triệu thái sư căng thẳng, nói: "VẬY theo ý Hoàng hậu, phủ Thái sư ta đánh cược thần tích là thật là tin tưởng mệnh trời, Tướng phủ đánh cược thần tích là giả, là không tin chuyện này?"

"Vừa vặn tương phản, chúng ta không phải không tin thần tích, chúng ta chỉ là càng tin tưởng, hoàng thất Đại Càn uy chấn thiên hạ, hào quang đủ để

sánh vai thần tích!"

Triệu thái sư cười lạnh nói: "Bất kể nói thế nào đều là Tướng phủ người có lý, việc này nếu là giả, chính là phủ Thái sư ta có mắt không trông, bị kẻ ác lời đồn che đậy, cho tiểu nhân tạo thế. Nếu là thật, đó là tin thần nhiều hơn tin hoàng thất, đại nghịch bất đạo!"

Hoàng hậu khẽ cười nói: "Thái sư hà tất phải nổi giận, đến tột cùng có chuyện gì, xin bệ hạ tự mình đưa thái y đến Vương phủ tìm hiểu chẳng phải sẽ biết sao. Nếu là thật, vậy có thể nói là thần tích, nếu là giả, cũng nên làm tan lời nhàn tản... Thần tích này cũng có đoạn thời gian, nếu là thật, bưng Vương phủ cũng nên có động tĩnh."

Cũng là Hoàn Nhan Hoàng đế dễ tính, tùy ý bọn họ tranh chấp một hồi, giờ tay cho bọn họ yên tĩnh lại, nói: "Vậy thì theo lời Hoàng hậu nói, đi xem xem đi."

Sắc mặt Thái sư khó coi, đi theo Hoàng đế trước một bước, Hoàng hậu chậm nửa bước, hỏi: "Bây giờ phủ Thái sư bỏ ra bao nhiêu bạc rồi?"

Tần Tương đáp: "Tám ngàn lạng vàng."

Hoàng hậu khẽ cười một tiếng, nói: "Hôm nay kết thúc vội vã, đúng là dễ dàng cho bọn chúng."

Hoàng đế đưa thái y ngồi xe ngựa điệu thấp xuất cung, trong khoảng thời gian ngắn, có tiểu đồng gõ chiêng la lên: "Tin tức mới nhất!! Bệ hạ đưa thái y tự mình đến Bình Vương phủ nghiệm chứng thật giả kìa!!"

Tầng gác cửa sổ trong ngõ hẻm dồn dập bị mở ra, mọi người thấp thỏm và hưng phấn: "Rốt cục sắp công bố rồi hả?!"

"Ồ dưa này ta ăn... Thơm đây!"

"Kích động kích động! Ngồi xổm ở đâu nghe tin tức được?"

"Phúc Hương lâu á!"

"Đừng đến Phúc Hương lâu, bên trong đã chật ních rồi, ngoài cửa cũng đã đầy người ngồi, chạy đến chỗ khác!"

"Đừng nóng vội đừng nóng vội, trà lâu khác cũng có thể ngồi nghe tin tức, các đại chương quý nghe nói đều phải người nhìn chăm chăm rồi!"

"Đây là quan dân cùng đánh cược hiêm thấy, thế nào? Đại ca? Có muốn cược tiếp không?"

...

Trên phố náo nhiệt, Hoàng đế đã ngồi xe ngựa đi qua, một đường dừng ở trước cửa Bình Vương phủ. Vương phủ lúc này hiển nhiên còn chưa nhận được tin tức. Tề quán gia vội vội vàng vàng mở cửa, lo sợ tái mét mặt mày khom người: "Bệ hạ đã tới nơi, nô tài đi mời Vương gia Vương phi ra."

Hoàng hậu ngồi trên ghế, cười nói: "Mặt trời đã lên cao, làm sao, chẳng lẽ còn chưa dậy?"

"Bẩm nương nương, hai ngày này thân thể Vương phi không thoải mái, đang chuẩn bị hôm nay đi mời thái y đến bắt mạch."

Hoàng đế nói: "Gọi ra đi, thái y đến rồi."

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, lòng hiển nhiên cũng đang suy tư việc này nếu là thật làm sao bây giờ, nếu là giả thì nên làm gì. Hoàng hậu yên tĩnh ngồi một bên, lúc này một câu cũng không nói, chỉ cần Tổng Tụng chắn không ra hi mạch, trò hay sẽ mở màn.

Trong phòng, Tổng Tụng vừa nghe nói Hoàng đế đích thân đến, lập tức bò dậy từ trên giường.

"Hoảng loạn cái gì?" động tác của Lệ Tiêu nhanh không chậm, Tổng Tụng thì lại nhanh chóng đưa y phục cho hắn. Y quả thực có chút Hoàng đế

không vội thái giám vội, cau mày nói: "Phụ hoàng sao lại tới đột ngột như vậy, cũng không nói trước."

Lệ Tiêu vòng lấy eo y, nói: "Đừng nóng vội, có ta ở đây, phụ hoàng sẽ không trách tội."

"Phụ hoàng tuổi rất cao, để hẳn chờ đợi chúng ta thì trông thế nào được?" Tổng Tụng sửa soạn cho hẳn xong, sai người bưng nước đến rửa mặt, mình thì gọi người đến chài đầu. Y thường ngày ở trong nhà mình không để ý nhiều như vậy, lúc không tiếp khách tóc tai cũng túm ở sau gáy. Bây giờ phải gặp Hoàng đế, tất nhiên là phải y quan chỉnh tề, Lệ Tiêu không nhịn được cười, ăn vận thỏa đáng xong đuổi nha hoàn đi, tự mình cầm lược đứng ở phía sau y, tự mình chài đầu cho y.

Tổng Tụng nhìn gương đồng, bắt đầu ngồi không vững: "Người làm gì thế? Đã lúc nào rồi, người lại chài đầu cho ta?"

"Ta biết chài đầu."

Khoảng thời gian này Tổng Tụng ăn ngon, tóc tai cũng đen tuyền xinh đẹp, đuôi tóc cũng không khô chẻ ngọn. Lệ Tiêu sờ sờ, khom lưng ngửi một cái, nói: "Tụng nhỉ thật là thơm."

"Người nhếch lên —!" Tổng Tụng lo lắng, Lệ Tiêu chết dấm, lúc nào rồi, vẫn lần màn như thế, y cảm thấy mình tâm tính thiện lương như bị ném vào trong chảo dầu, dày vò vô cùng.

Người ngồi trong chính sảnh là chủ thiên hạ đây!

Ai dám bảo hẳn chờ!!

Lệ Tiêu khom lưng hôn khuôn mặt y một cái, Tổng Tụng rốt cục không thể nhịn được nữa giờ tay đoạt cái lược: "Ta tự làm!"

Lại bị hẳn né qua: "Hay là ta làm..."

"Trường Kỳ!!!" giọng Tổng Tụng tức giận mấy phần, cứ việc Lệ Tiêu xem ra, dù giận cũng mềm mại vô cùng, nhưng hẳn cuối cùng cũng tăng nhanh động tác: "Được, rất nhanh là xong."

Hắn cầm lấy phát quan, dùng trâm cố định, động tác rất nhẹ, cũng rất cấp tốc, cuối cùng là vôi vàng chuẩn bị xong, Tổng Tụng vôi sửa sang một chút phủ thêm áo khoác đi ra ngoài, đi ra ngoài vài bước, phát hiện Lệ Tiêu không đuổi tới, lại trở về kéo tay hắn, cau mày nói: "Xin người lo lắng chút đi, đã lúc nào rồi, đợi chút nữa phụ hoàng không chừng sẽ trách mắng, người là con ruột của hắn thì không liên quan, nếu ta chọc hắn không vui thì như thế nào cho phải?"

"Tụng nhi phải tự tin một ít, phụ hoàng cũng thích người."

Lệ Tiêu không nở bắt nạt y thêm, tăng nhanh bước chân cùng y đi song song. Lúc sắp đến nơi, hắn nhìn thấy Vương phi của mình cuối cùng cũng coi như dừng chân, nhẹ khụ, sờ sờ mặt của mình, nói: "Mặt của ta rửa sạch sẽ chưa?"

Rửa mặt xong quên soi gương lại, không thể làm gì khác hơn là cho Lệ Tiêu xem.

Hắn nhìn y một hồi, lúc Tổng Tụng chờ không kịp, bỗng nhiên nói: "Chờ đã, đừng nhúc nhích..."

"Ừm... Làm sao thế?" Tổng Tụng nói: "Có phải là người không búi tóc ngay gần chỗ ta? Ta cảm thấy hơi lỏng."

"Người có gì mắt." 1

"..." Tổng Tụng lập tức giơ tay lên lau, chợt bị hắn hôn một cái lên miệng. Lệ Tiêu nói tiếp: "Lừa người."

"Người — "

Lệ Tiêu hai bước chạy tới phòng chính trước, nhếch miệng lên, trong đôi mắt

lòng lạnh ý cười làm Hoàng đế trong nháy mắt hoàng hốt một chút. Trưởng tử của hắn đứng ở trong ánh sáng đưa tay ra, một đôi ủng trắng như tuyết tới trước, tiếp theo là tay, sau đó là dung nhan tinh xảo.

Lệ Tiêu quay lại, dẫn y đi tới, cung kính nói: "Tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu... Ngoại tổ phụ cũng ở đây?"

Triệu thái sư khoát tay áo một cái, Hoàng đế nói: "Ngồi xuống đi."

Hắn nâng lò sưởi tay, chậm rãi vuốt ve, nhìn trưởng tử tinh thần sáng láng, trong lòng cũng nhiều hơn mấy phần ấm áp, nói: "Khoảng thời gian này chuyện liên quan đến thần tích, kinh thành huyền náo sôi sùng sục, các người nghe chưa?"

Lệ Tiêu nói: "Dương nhiên nghe được, ta còn đầu độc cứu cứu đánh cược. Làm sao, phụ hoàng cũng có hứng thú? Phải nhớ tới đặt tin mới được, bằng không chỉ sợ sẽ thua rất thảm."

Ý cười của Hoàng hậu bất biến, tiểu tử này có thần khí là Tổng Tụng cũng khác, đã đến lúc này, lại còn mạnh miệng.

Hoàng đế dạy dỗ: "Chú ý dùng từ."

Cái gì gọi là đầu độc? Lại nhìn lão Thái sư, thần sắc đã lộ ra mấy phần thấy được chưa, việc này đều là nhĩ tử của ngài làm, phủ Thái sư chúng ta cũng là người bị hại.

Lệ Tiêu gật đầu, nói: "Vậy phụ hoàng hôm nay có muốn mua không? Muốn mua bao nhiêu? Cùng chơi với nhĩ thần, bảo đảm có thể kiếm lời không ít tiền."

Hoàng hậu không chịu nổi hắn vô lễ như vậy trước mặt Hoàng đế, điều này làm chỗ trong lòng nàng cực kỳ không vui, cho dù là Thái tử, cũng thành thật không dám biểu hiện thân mật như vậy trước mặt Hoàng đế. Nhưng Lệ Tiêu lại ý vào bệnh điên tận lực thân thiết như vậy, giống như không coi mình là người hoàng gia. Nàng cười nói: "Tiêu nhĩ cũng không nên ồn ào,

hôm nay phụ hoàng người đặc biệt dẫn thái y đến đây, dù sao việc này huyền ảo cũng khá lớn, nên cho bách tính một đáp án chân chính mới phải."

Ánh mắt vốn có ý cười của Hoàng đế hơi trầm xuống, hẳn thấu hiểu lại ý cười, nhìn thấy Hoàng hậu lại xin chỉ thị: "Bệ hạ, không bằng bắt đầu đi?"

Hoàn Nhan Hoàng đế nói: "Hôm nay xác thực dẫn theo thái y đến đây, việc này không thể tiếp tục ồn ào nữa."

"Thì ra là như vậy." Lệ Tiêu nói: "Phụ hoàng là tới kiểm tra, quý phủ ta cũng có một thần y, kỳ thực hẳn đã xem chỗ Tụng nhi, quả thật là có hi mạch, cũng không nhọc phiền thái y phí tâm."

Hoàng hậu nói: "Nếu bệ hạ đã đưa thái y đến, vẫn nên chặn một lần đi."

Lệ Tiêu liếc mắt nhìn Tần Tương, nói: "Nghe nói phủ Tần Tương cũng đặt tiền cược, bây giờ đã xác định Tụng nhi có hi mạch, ta đang chuẩn bị đi xin phụ hoàng hủy lần cược này. Nhưng nếu thái y đến chặn, chỉ sợ Tương phủ tránh không được phải tiêu pha."

Tần Tương hoàn toàn không sợ, thần nhiên nói: "Nếu đã đánh cược, Tương phủ ta đương nhiên chấp nhận thua cuộc."

"Được!" Lệ Tiêu cười to, kéo tay Tổng Tụng nói: "Bản vương và Tụng nhi trước hết cảm ơn tương phủ khảng khái!"

Hoàng hậu liếc hẳn một cái, thầm nghĩ: Chết đến nơi rồi, lại còn ngiên diễn.

Chương 47: Công bố

"Được." Hoàng Nhân Hoàng để cắt lời bọn họ, nói: "Việc này cứ quyết định như vậy, tuyên thái y, đến chốn cho Vương phi."

Còn người Tổng Tụng lặng lẽ nhìn về phía Lệ Tiêu. Hắn cầm tay y, nói: "Đừng sợ."

Thái y chậm rãi tiến lên, ra hiệu Tổng Tụng vươn tay ra, chặn xong, về mặt hắn nhất thời xuất hiện vẻ ngạc nhiên, trong đôi mắt tràn đầy không dám tin tưởng. Hoàng hậu không thể chờ đợi được nữa, rồi lại vẫn phải ngồi đoan trang như cũ, thản trọng nói: "Chặn thế nào?"

Thái y thối lui hoảng hốt, xin lỗi nói: "Chắc là vừa rồi chặn sai, cho thần chặn lại một lần."

Tổng Tụng động viên nói: "Thái y không cần sốt ruột."

Hoàng hậu và Tần Tương liếc mắt một cái, song song thu tầm mắt lại, Hoàng hậu nhíu mày lên.

Thái y này tất nhiên là sợ Lệ Tiêu phát rồ, cho nên đang lưu mặt mũi cho hắn. Nàng không nhìn được nghĩ, nếu như hôm nay Lệ Tiêu phát rồ, vậy coi như thú vị vô cùng.

Thái y chặn thêm một lần, lắc đầu liên tục. Hoàng đế ôn hòa nói: "Ái khanh có chuyện không ngại nói thẳng, không cần che giấu."

"Ồi." Thái y vội vàng thu tay về, đi xuống hành lễ với Hoàng đế, nói: "Hồi bẩm bệ hạ, thần vừa mới chặn hai lần, xác thực là hi mịch."

Tất cả mọi người giật mình. Trên mặt Hoàng đế hiện lên vẻ vui mừng, nói: "Ái khanh nói thật chứ?"

"Thần dùng treo thưởng đầu người đảm bảo, Vương phi, quả thật có hi."

Sắc mặt Hoàng hậu nhất thời biến đổi, Hoàng đế liếc mắt nhìn mặt nghi ngờ không thôi của Tần Tương, thoáng thu liễm vui sướng, nói: "Người cần phải chắc chắn, Vương phi là nam tử, sao có thai mạch?"

"Xác thực hiêm thấy trên đời." Thái y cao giọng nói: "Chắc quả thật là thần tích trời ban! Phù hộ Đại Càn!"

Hoàng hậu đi xuống, cười hần hể nói: "Việc này đã hiêm thấy như vậy, một thái y chắc chắn không có cách nào định luận, nói không chừng là chẩn sai rồi. Nếu không, lại đi mời hai thái y tới khám một cái xem sao?"

Thái y này hần hể nhiều năm, là ngự dụng thái y của Hoàng đế, sau khi nghe xong thì thần sắc bất mãn, nhưng bởi vì là Hoàng hậu mở miệng, cuối cùng cũng nuốt xuống, tẩn táo đứng ở bên cạnh.

Lệ Tiêu tựa như cười mà không phải cười mở miệng: "Xem ra mẫu hậu cảm thấy trời phù hộ Đại Càn đúng là không nên."

Hoàng hậu lập tức giận dữ, quay đầu nhìn Lệ Tiêu, nói: "Người..."

"Nhi thần đùa giỡn thôi." Lệ Tiêu không chờ nàng mở miệng, nhẹ nhàng dời đề tài này, nói: "Mẫu hậu nói rất đúng, việc này xác thực hiêm thấy trên đời. Theo nhi thần thấy, không bằng mời hết người Thái y viện đến, một hai người làm sao có thể phân biệt ra được thật giả?"

"Người đây là lo lắng Bồn cung thu mua thái y hay sao?"

"Ngài nói cực kỳ đúng."

"..." mặt Hoàng hậu giật giật, lòng đã có cảm giác không ổn. Nàng cố gắng trấn định, nói: "Bồn cung chẳng phải là cũng có thể hoài nghi, Tiêu nhi cũng

thứ mua thái y?"

Ý cười của Lệ Tiêu bất biến, ánh mắt lại tràn ra lạnh lẽo: "Đây là hoài nghi hợp lý, chỉ là người và ta đến tột cùng là ai bụng dạ khó lường, vậy không biết được."

Đôi môi Hoàng hậu run lên, Tần Tương cũng không nghĩ tới Lệ Tiêu đột nhiên vào lúc này làm khó dễ. Hắn vội nói: "Nếu Bình vương muốn mời Thái y viện lại đây, thần khẩn cầu bệ hạ chuẩn tấu, dù sao... Việc này xác thực hiềm thấy."

"Tể tướng già!" Lệ Tiêu bỗng nhiên mở miệng, mạnh mẽ cắt ngang lời Hoàng đế muốn nói ra. Hắn chậm rãi nói: "Bản vương còn chưa nói xong."

Mọi người dồn dập nhìn về phía chủ vị. Hoàng đế nâng chung trà lên, không quát lớn, rõ ràng cho thấy mặc kệ Lệ Tiêu, chuẩn bị mở một con mắt nhắm một con mắt. Tần Tương không thể làm gì khác hơn nói: "Điện hạ mời nói."

Lệ Tiêu chậm rãi đứng lên, hắn đi tới trước mặt Hoàng hậu, thẳng làm cho Hoàng hậu lui về sau hai bước. Nam nhân trưởng thành thành mang đến cảm giác ngọt ngào làm sắc mặt nàng tái đi: "Người, người muốn nói cái gì?"

"Bản vương có một chuyện không rõ, kính xin mẫu hậu chỉ giáo."

"Người, người nói."

Hoàng hậu chỉ thiếu chút nữa cầu hắn đừng đến gần như vậy, vật trang sức hơi lay động, không nghĩ ngờ chút nào Lệ Tiêu có thể sẽ đột nhiên giả điên bóp chết nàng—

"Tổng phu nhân, Tần tam muội, thân muội của ngài đột nhiên phát rồ. Bản vương muốn hỏi, độc trong tù nàng uống, có phải là giống như đức độc bản vương uống không?"

Huyết sắc trên mặt Hoàng hậu đột nhiên như là bị người rút hết đi, xương cốt cả người như thể bị người lập tức bẻ mềm nhũn. Hoàng đế ngồi chủ vị

cũng đột nhiên giương mắt, chén trà trong tay rơi xuống, công công tay mắt lạnh lẽo tiếp được, nâng ở trong tay chén cũng vang lên âm thanh, tay hắn cũng run lên.

Lệ Tiêu còn đang nhìn Hoàng hậu. Hắn không nhúc nhích, mà ánh mắt cũng khựng bỏ. Cả người Hoàng hậu như thế bị ghim lại, nàng bật thốt lên muốn nói "Đương nhiên không giống!" Mà Tần Tương phản ứng nhanh hơn nàng, "Điện hạ —!"

Hắn chấp tay nói: "Điện hạ hiểu lầm nương nương, Tam muội ngày trước cũng đã điên rồi, tuyệt đối không phải là ở trong tù bị người hạ độc mà điên, nương nương?"

Hắn ra hiệu cho Hoàng hậu, nàng đột nhiên nghiêng người lướt qua Lệ Tiêu, bước nhanh đi về bên người Hoàng đế, nói: "Phụ thân nói rất đúng, Tam muội điên từ trước rồi, bằng không làm sao sẽ đến Thiên tử tháp làm ra chuyện như vậy?"

Cả người nàng bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp.

Lệ Tiêu nói câu này, là đang lừa nàng.

Nếu như nàng vừa nãy phản xạ có điều kiện phủ nhận hai loại độc khác nhau, chẳng khác nào thừa nhận Tam muội lúc ở Thiên tử tháp còn chưa điên, cũng chẳng khác nào thừa nhận, chuyện Tam muội có liên quan đến mình, nếu thuận tra cứu...

Nàng không còn dám nghĩ.

Thần sắc Hoàng đế không nhìn ra sâu cạn, lạnh lẽo nghiêng đầu nhìn Hoàng hậu. Nàng miễn cưỡng nở nụ cười, lòng đã cấp tốc muốn rời đi nơi này, lo lắng Lệ Tiêu còn có chiêu sau chờ nàng, nhưng nàng còn có bạc đè trên đầu, chuyện này không biết rõ tóm lại là không cam lòng, đành phải nói: "Hay là, theo lời Tiêu nói, gọi Thái y viện tới?"

Hoàn Nhan Hoàng đế trầm mặc không nói.

Tần Tương và Hoàng hậu đứng ngồi không yên, bảy ngàn lượng vàng không phải là số lượng nhỏ. Hoàng hậu lại nói: "Bệ hạ, việc này người đặt cược đồng đảo... Chúng ta nhiều ít cũng nên cho chuyện này đáp án quyền uy."

Hoàng đế nhìn nàng một hồi, Hoàng hậu vừa mới bị nhĩ tử nhìn chăm chú toát mồ hôi lạnh còn chưa tan, trong đầu nghĩ đến câu kia của Lệ Tiêu "Trúng độc có phải là giống bản vương", lại chảy tiếp.

Hoàng đế rốt cục mở miệng lần nữa, nói: "Vậy thì tuyên thêm hai vị thái y đến đây."

Trong Vương phủ có người cửu ngựa đi truyền, bên ngoài phủ các nơi từ lâu lập tức chờ đến tin tức —

"Nghe nói Thái y viện mời một thái y, khó mà nói phán định, vì vậy mới đi tuyên viện trưởng Thái y viện!"

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng người ồ lên: "Dưới tình huống nào có thể làm cho thái y không dễ phán định?"

"Ta thật ra cảm thấy chuyện này rất bình thường, dù sao Thái sư cùng Tế tướng gia đều ở đây, hai nhà này tránh đầu... Thái y cũng không tiện tỏ thái độ không phải sao?"

"Việc này đến cùng nói thế nào thế!! Ta sắp chờ vội muốn chết!!!"

Tiểu nhĩ Phúc Hương lâu vội vàng châm trà, chạy đầu đầy mồ hôi.

Giây lát, lại có hai vị thái y được tuyên vào trong phủ, từ xa đã có người đứng nhìn sang bên này. Mà trong Vương phủ còn có Hoàng đế, những người này làm sao cũng không thể dễ dàng tới gần, chỉ có thể thăm dò đầu lót chân, thỉnh thoảng xoay quanh tại chỗ.

Hai vị thái y vào cửa hàn nhĩ lễ, một người trong đó liếc mắt nhìn Hoàng hậu, nhán nhóng cặp mắt. Hoàng đế nói: "Được rồi, bắt mạch đi."

Hoàng hậu thì lại nửa thật nửa giả nói: "Vô luận kết quả gì, hai vị người cần phải nói thật."

Viện trưởng lên trước chần một chút, mây hơi thở, hần kính ngạc nhìn Tổng Tụng một cái, đối diện với biểu tình mềm mại vô hại của y, lại chần một lần, trong chốc lát, sắc mặt nghiêm túc hần, nói với Hoàng đế: "Thần làm nghề y nhiều năm, dùng thần danh đảm bảo, xác thực là hỉ mạch."

Hoàng hậu vịn ngón tay, lòng đã như là có con kiến gặm nuốt.

Hoàng đế gật đầu, trong lòng đã có tính toán, nói: "Người cũng tới xem một cái."

Thái y trẻ tuổi đi lên trước, hơi cong người, cũng sừng sốt một phút chốc. Hần nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu cau mày, thần sắc ngờ vực. Hần do dự một chút, nói: "Thần, thần chần lại một lần."

Viện trưởng Thái y viện lạnh nhạt nói: "Người chần lại cũng sẽ không có kết quả khác, xác thực là hỉ mạch không sai."

Thái y trẻ tuổi cười khàn một tiếng, chậm rãi thu tay về, lui xuống. Ánh mắt của Hoàng hậu nhìn chòng chọc vào hần. Hoàng đế nhìn nhạt nói: "Chuyện hôm nay có thể lớn có thể nhỏ, ai khàn phải ăn ngay nói thật."

Hoàn Nhan Hoàng đế từ bi, nói lời này, chính là cảnh cáo trước, không muốn chết người. Trong lòng hần thấp thỏm, mà gương mặt, ánh mắt Hoàng hậu ẩn hàm áp bức, chần chờ chốc lát, nhắm mắt nói: "Mạch này chần... Đúng là hiềm thấy, hạ quan học nghề không tinh, không dám nói bừa!"

Một hơi của Hoàng hậu kẹt ở trong cổ họng, suýt nữa không lên được.

Hoàng đế tựa hồ là mệt mỏi, nói: "Nếu như thế, đó chính là hỉ mạch, xem ra quả thật là trời cao phò hộ Đại Càn ta. Nếu là Thần Long tự ban thần tích, Tiêu nhi, người qua hai ngày nữa cùng trầm đi một chuyến, bái lạy một lần."

"Nhi thần tuân mệnh."

Hoàng đế đứng lên, Hoàng hậu lại bỗng nhiên mở miệng: "Bệ hạ! Nam nhân sinh con trai quả thực khó bề tin tưởng! Việc này đến tột cùng là thần tích...Hay là tà thuật, bệ hạ, có cần truy cứu tới cùng hay không?"

Lệ Tiêu nhíu mày, còn chưa mở miệng, đã nghe Hoàn Nhan Hoàng đế lạnh lùng nói: "Làm sao, thần tích Thánh Long người không tin, lẽ nào Hoàng hậu cảm thấy, trời cao hạ thiên trừng xuống, cho Đại Càn ta cảnh kỳ hay sao?"

Lòng Hoàng hậu hồi hộp, "Thần thiếp không dám! Chỉ là việc này thật sự là..."

"Hoàng hậu." Hoàn Nhan Hoàng đế chậm rãi nói: "Người hôm nay nói nhiều."

Hoàng hậu nhất thời ngậm miệng. Lệ Tiêu nói: "Xin hỏi phụ hoàng, nếu đánh cược còn giữ lời, Tần Tương đánh cược bảy ngàn lượng vàng, có phải là tất cả đều là của Thái sư không?"

Ánh mắt Hoàn Nhan Hoàng đế chuyển qua trên người hắn, đã ôn hòa rất nhiều. Hắn nói: "Tần Tương?"

Tần Tương lúc này đã đại não trống trơn, viện trưởng là người của Hoàng đế, thành thật sẽ không nói khoác, hắn còn đắm chìm trong vấn đề Tổng Tụng làm sao có khả năng sẽ có hài tử, sau khi nghe xong phản xạ có điều kiện nói: "A?"

"Bảy ngàn lượng vàng kia, Tương phải người có chỗ hay là không?"

Tần Tương rớt cục phản ứng lại, hắn đứng lên, như là lập tức già nua thêm mười tuổi.

Bạc này, có chỗ hay là không? Hoàng đế ra mặt hỏi, có thể không chỗ sao? Hắn khó nhọc nói: "Tương phải... Nguyên thua cuộc."

Hoàng đế nói: "Vậy hôm nay đem đến phủ Thái sư đi."

Tần Tương nhúc nhối giật giật da mặt: "Lão thần... Tuân mệnh."

Hoàng đế được công công đỡ đi ra ngoài, Hoàng hậu chậm một bước, nàng ngồi ở trên ghế, trong đầu loạn lên, nếu như không phải lý trí còn có một dây vẫn còn tồn tại, vừa rồi chỉ sợ đã nao loạn lên. Mắt thấy thân ảnh Hoàng đế chậm rãi đi ra ngoài, nàng bỗng nhiên nhìn về phía Tổng Tụng. Y vẫn như cũ thần sắc ngoan ngoan, dáng dấp người hiền lành phi thường có độ lừa dối. Y chậm rãi ngẩng đầu, khẽ mỉm cười một cái: "Đa tạ mẫu hậu ban thưởng."

Hoàng hậu vừa mới đứng lên, lại hai chân mềm nhũn ngồi xuống.

Bảy ngàn ròng, bảy ngàn lạng vàng.

Nàng cảm giác rằng mình giống như bị người bẻ rụng sạch, nhưng nàng lúc này ngoại trừ nuốt xuống theo máu thì không còn cách khác. Hoàn Nhan Hoàng đế thế mà, thế mà thiên vị Lệ Tiêu như thế...

Còn có thần tích lần này, làm sao có khả năng, thật sự có thần tích?

Đến cùng sai chỗ nào? Tổng Tụng vì sao lại có hi mạch?

Nhũ mẫu nhỏ giọng nói: "Nương nương?"

Ngay lúc này, tiểu tư bên người Tần Tương bỗng nhiên kinh hô một tiếng: "Tể tướng gia!! Tể tướng gia hộc máu! Thái y, thái y chớ đi!!!"

Hoàng hậu vội vàng vồ tới xem —

"Phụ thân!"

Triệu thái sư bình chân như vại đứng lên, nói: "Lớn tuổi, cũng yếu kém đi một chút, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, Tể tướng gia đừng để ở trong lòng."

Râu mép Tần Tương còn vương máu, được thái y cứu trị đúng lúc, cả người run rẩy rẩy trong Triệu thái sư.

Tổng Tụng đứng một bên lo lắng nói: "Tể tướng gia thế nào? Có sao không? Có muốn vào phòng nghỉ ngơi trước không?"

Y vẫn luôn không mở miệng, mà lời nói này ngược lại là coi như ấm lòng, Hoàng hậu vừa mới muốn đáp ứng —

Tổng Tụng chỉ lo nàng từ chối, ngại ngại nói thêm một câu: "Bảy ngàn lạng vàng... Chỉ cần thêm một năm nữa năm ấy mà, cũng sẽ thu lại được."

"..."

Tần Tương gia trực tiếp đi luôn.

"Phụ thân!" Hoàng hậu hét lên một tiếng, vừa vội vừa tức, nước mắt rơi như mưa: "Người đến!! Chuẩn bị xe!! Hồi phủ!!!"

Chương 48: Vàng

Ngoài Phúc Hương lâu, người đông như mắc cửi, người người lộ đầu nhìn quanh, chờ tiểu nhị ra tìm hiểu tin tức.

"Tin hướng gì?"

"Hai thái y đi vào vẫn chưa ra, nói thế nào đây?"

"Mau nhìn, có phải Hoàng đế lên xe ngựa không? Hẳn hồi cung rồi! Hiện tại Vương phi là tin hướng thế nào?"

Bỗng nhiên —

"Về rồi về rồi!!!"

Người phụ trách tìm hiểu một hơi chạy gấp rút trở về, bên người lập tức bu đầy người rớt nước chèo. Người kia ừng ực ừng ực uống nước ấm vào bụng, trơn cổ họng, mới rớt cục mớ miệng: "Là thần tích! Hi mịch!!!"

Người đặt cược cùng Triệu thái sư lập tức bắt đầu hoan hô, ngay sau đó quần chúng khác cùng nhau gia nhập đội cảm thán khó mà tin nổi: "Quả nhiên là cố thái? Xem ra Phong Vương đúng là người mệnh trời há?"

"Nói cái gì đó? Muốn bị chặt đầu đúng hay không?"

"Người nói trong bụng Vương phi sẽ là thiên thần hạ phàm sao?"

"Nói không chừng là sao Vũ khúc!"

"Là tiên nhân nào ban cho, nghe nói qua mấy ngày bệ hạ muốn đích thân

đưa Bình vương tới Thánh Long tự tạ ân đây!"

"Chà chà, bây giờ xem thế cuộc, đến cùng vẫn là Phong Vương càng hơn một bậc..."

Trong khi ở đây hôm năm miệng mười, người đặt cược cùng Tướng gia thì lại bắt đầu than thở: "Ta ban đầu theo Thái sư, làm sao lại nhin không được thay người chứ?"

"Người đừng nói nữa, ta vốn không định đổi, còn không phải tại người à?"

"Người lúc đó đáp ứng cũng không phải nói như vậy, Người nói người cũng cảm thấy phần thắng của Tể tướng gia lớn hơn, chỉ là sai người đẩy người một cái, còn nói muốn cảm tạ ta cơ mà?"

"Ta vốn nghĩ chuyện Thiên tử tháp Vương phi đại hiển thần uy, lúc này tuyệt đối không phải là bịa đặt!"

"Người có phải là không thua nổi không?"

"Người nói ai không thua nổi?"

Chén trà đập lách cách, hai người bình thường xưng huynh gọi đệ rút nỏ ra, cơ hồ muốn ra tay đánh nhau.

Đoàn người Phúc Hương lâu rồi như tờ vò, người một lời ta một lời. Chuyện như vậy không chỉ là ở đây, còn ở các quán trà từ quán khác nơi lần lượt xảy ra, chuyện thần tích giáng lâm như một trận cuồng phong tịch quyển toàn bộ kinh đô, tất cả mọi người biết lần cược này phải Triệu thái sư thắng lợi.

"Nghe nói ấy à, Tể tướng gia còn tức giận thổ huyết, chỉ thứ hai nhà họ không phải thương nhân thiên tài sao? Còn để ý số tiền này?"

"Ta nghe nói đây là bạc Tần tướng quân mượn chỉ thứ hai, anh em ruột còn phải tính sổ rõ ràng... Đây cũng không phải là một lượng nhỏ."

"Các người đừng quên, nương tử chí thứ hai của Tần gia..."

"Người nói Tần tướng quân cùng xem nào nhiệt gì?"

"Khởi nói, phủ Thái sư bắt đầu ra tay khẳng định là cố ý! Tần gia đây là bị lừa rồi!"

"Giờ lại loạn thành cái gì đây?"

...

Đồn đại trên phố xác thực không sai, Hoàng hậu tuy rằng không để ý mọi người, thế nhưng vẫn tương đối coi trọng phụ thân. Nàng một đường đưa Tần Tương về phủ, lập tức tuyên thái y vội vã tới gặp. Thái y trẻ lúc này bắt mạch cho Tổng Tụng ở Vương phủ là người của nàng, xem mạch Tần Tương rồi đi kê đơn thuốc. Hoàng hậu lo lắng dò hỏi: "Phụ thân thế nào?"

Ngày hôm nay Lệ Tiêu bỗng nhiên tại nhắc tới chuyện độc điên trong phòng, trong lòng nàng rất bồi rồi. Nếu để cho bệ hạ phát giác ra cái gì, còn phải có Tần Tương làm chỗ dựa mới được. Nàng năm đó làm Quý phi có thể đối chọi với Hoàng hậu trong cung, cũng là bởi vì có Tần Tương, nàng căn bản không dám tưởng tượng, nếu như Tần Tương có mệnh gì sự tình sẽ như thế nào.

"Chỉ là tức giận công tâm, nương nương không cần lo lắng."

Thái y đề bút viết, Hoàng hậu thoáng trấn định, nói: "Hôm nay người bắt mạch cho Tổng Tụng, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Hồi bẩm nương nương," Thái y thấp giọng nói: "Quả thật là hi mạch."

Hoàng hậu cắn răng, nói: "Sao lại có thể như thế?"

"Thần có chút ý kiến."

"Nhân nói nghe một chút!"

"Thần năm đó từng ở Diêu Thủ môn học y thuật, Đại sư Huynh trong môn đã từng nghiên cứu thần được sinh tử... Tuy nhiên năm đó hấn bởi vì nghiên cứu quá mức thiên môn, lấy tính mạng sư phụ luyện tập, cuối cùng bị sư môn giết ngược lại, người rơi vách núi, không rõ sống chết."

"Người hoài nghi hấn còn sống?"

"Đây chỉ là thần suy đoán."

Thái y này nhìn tuổi trẻ tài cao, lại thập phần tuần tú, thần sắc mang theo vài phần ôn hòa cùng cung kính. Hoàng hậu khẽ nhăn mày, nói: "Chuyện hôm nay..."

"Tính huồng đó, hạ quan thực sự không dám nói dối, dù là tùy tiện bất luận đại phu nào trong thần, cũng có thể chặn ra hi mạch, xin nương nương thứ tội!"

Hoàng hậu dừng một chút, nói: "Người nói chỉ là lời thật, có tội gì."

Nàng thu hồi mắt khỏi mặt thái y, tâm tình hơi có mấy phần trầm trọng.

Tần Tương đương nhiên không có nhiều tiền như vậy, nhưng hấn bây giờ khỏe mạnh, hai nhi tử dưới gối cũng chưa ở riêng. Tần gia có hai nam hai nữ, Hoàng hậu là đại tỳ, dựa theo gia quy, tuy rằng xếp thứ tự còn kém, nhưng trong phủ dựa vào gia nghiệp phía nàng, vì vậy Tần Ninh là đích tôn, lão tử Tần An thì lại là con thứ.

Lần này xuất bạc không phải số lượng nhỏ, chỉ sợ nương tử kia của Tần An không nhất định có thể nuốt cơn giận này xuống được

Nếu nói tới toàn bộ trong phủ, dám to tiếng với Hoàng hậu, cũng chỉ có vị nữ nhi của Vinh vương này. Vinh vương tuy rằng không có quan hệ thân thích với Hoàn Nhân, nhưng có ân nâng đỡ kim thượng, sau khi qua đời giao nữ cô nhi cho Hoàn Nhân Hoàng đế. Hấn vẫn luôn coi nàng như con đẻ, năm

đỏ gả cho Tần An, cũng là bởi vì hai người tính đầu ý hợp, bệ hạ tự mình chỉ hôn. Tính cách nàng mạnh mẽ, lại có một thân võ nghệ, là người nói lý, mà lại không chịu thua thiệt.

Những năm gần đây sinh ý bên ngoài cũng phần nhiều là nàng cùng trượng phu tự mình làm.

Nàng nghĩ xong, đột nhiên nghe thấy trên hành lang truyền đến tiếng bước chân trầm ổn mà nhanh chóng, không phải Tần Ninh. Một làn váy hồng trước cửa đập vào mi mắt, quả nhiên là quận chúa Từ Khấu của Vinh vương.

Nàng vừa thấy Hoàng hậu, há miệng nói: "Ha, ta nói vàng ròng trong nhà này làm sao lại mọc cánh bay ra ngoài, hóa ra là quốc mẫu tán tài đến."

Hoàng hậu ần nhĩn nói: "Phụ thân còn đang mê man, có lời gì chúng ta đi ra ngoài nói."

Từ Khấu cười lạnh một tiếng. Tần An theo phía sau nàng than thở, đi tới ngăn Hoàng hậu, nói: "Lúc đó ta lấy tiền cho đại ca A Khấu đã cảm thấy hoang đường, nhưng đều theo ta, bây giờ nhiều tiền như vậy cũng không phải là... Nàng tất nhiên là giận."

Hoàng hậu nói: "Việc này đúng là bốn cung thất sách, dính liú Tần gia... Nói cũng đúng."

Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Từ Khấu đứng ở hành lang, nghe thấy động tĩnh của nàng thì cười lạnh một tiếng: "Trước kia ta đã nói với phụ thân, Bình Vương phủ dám truyền ra ngôn luận như vậy, nhất định sẽ có phương pháp ứng đối. Biết được phủ Thái sư đột nhiên đặt cược, đã suy đoán đây có phải là đang lừa chúng ta, ta tận tình khuyên như chỉ lo Tương phủ trúng bẫy. Tự tử ngược lại là hay rồi, câu nói đầu tiên bảo phụ thân đổi ý, giống như lời ta nói đều là đánh rắm!"

Hoàng hậu trầm mặc. Từ Khấu lại không đê được cơn giận, quay đầu cả giận nói: "Làm sao? Người không có gì để nói? Người xem hiện tại Tần gia thành cái gì rồi? Người rút cuộc muốn làm sao mới có thể dùng tay? Người

đã là quốc mẫu, nhi tử của người cũng đã là Thái tử rồi! Nhất định phải ép chết Lệ Tiêu người mới cam tâm đúng hay không? Dã tâm của người làm sao lại lớn như vậy? Người không tha cho hẳn đến vậy sao?"

Hoàng hậu rốt cục mở miệng: "Lời này của người không phép tắc."

"Không phép tắc?" Từ Khấu nhếch miệng lên, một mặt trào phúng: "Cũng bởi vì Thái tử điện hạ của người, cả nhà này làm trâu làm ngựa, không tiếc táng gia bại sản lót đường cho người, tất cả mọi người vui vẻ chịu đựng, thậm chí không tiếc vứt bỏ Tam tử cùng nhi tử nàng! Bây giờ ngay cả phụ thân cũng ngã bệnh... Người có phải là muốn coi tính mạng phụ thân mình là quân cờ ném vào, đúng không?"

"Từ Khấu!" Hoàng hậu rốt cục đổi sắc. Từ Khấu lại hoàn toàn không sợ, nàng thản nhiên nghiêng đón ánh mắt của Hoàng hậu, thậm chí còn sắc bén hơn nàng: "Người hung dữ cái gì? Người khác không biết Tam tử điên thế nào, trong nhà của chúng ta ai mà không rõ rõ ràng ràng. Người ngay cả mọi ruột cũng không cần, thậm chí phụ thân phòng chừng cũng phải bỏ mạng, còn muốn nói tính cảm gì với đệ muội chúng ta? Người có lời gì không thể nói? Kim nén làm gì? Người nói đi. Đã nói Tam tử kiêu ngạo thành tính, ta lại cảm thấy người mới là kẻ điêu ngoa nhất... Tam muội so với kẻ rắn rết như người, khốc lốc om sòm cũng vẫn rất đáng yêu." **3**

Hoàng hậu siết chặt ngón tay, sắc mặt căng thẳng. Từ Khấu nói: "Xem người như vậy là chuẩn bị tùy ta nói thế nào cũng không chịu lên tiếng. Vậy ta nhắc nhở người, người lợi dụng những người khác thế nào ta không quản, nhưng nếu người dám to gan có ý hại Tần An và con ta... Ta nhất định sẽ lột sống người!"

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, bên người chợt truyền đến tiếng Hoàng hậu cười khế: "Ta chỉ là dùng chút đồ ban đầu ta tặng Tần An, đệ muội không cần phải giận thế chứ?"

Từ Khấu hơi dừng bước lại, lòng mơ hồ hơi nghi hoặc một chút, nhưng chuyện này cũng không hề làm cho nàng lộ ra một tia khiếp ý. Nàng thậm chí còn âm dương quái khí đáp lễ hai câu: "Ta thật ra không biết, tính mạng

của Tam tử là người chớ, ồ... Chẳng lẽ tính mạng phụ thân cũng là Đại tử tử chớ? Trời ơi, đây thật là rối loạn quá."

"Người...!"

Từ Khâu làm ra vẻ bật cười một tiếng, mặt âm trầm đi về phía Tần An. Tần An ít dám đối diện với nàng, nhưng vẫn là bị một ánh mắt của nàng đưa đi.

Muộn chút, phủ Thái sư phủ chớ hết vàng về Vương phủ. Tổng Tụng khoác áo bông vui vẻ chạy tới kho hàng, một tay cầm vài thỏi vàng ròng, hưng phấn nói: "Tốt quá, ngày sau điện hạ nuôi quân, sẽ không sợ không có tiền."

Bạch Nhâm nói: "Nhiều vàng như vậy, gia nghiệp Tướng phủ thật đúng là rất lớn."

"Không phải à." từng hòm từng hòm vàng thật sự là dụ người vô cùng, Tổng Tụng cơ hồ yêu thích không buông tay: "Nghe đâu Tần An kia thuở nhỏ đã thích buôn bán, sau đó sau khi kết hôn lại thêm thiết nương tử trợ trợ, quả thực là vô cùng biết kiếm vàng."

"Nhưng nói lại, Tần An cũng chỉ là mới làm ăn, trong chớp mắt làm lớn như vậy, nghĩ như thế nào cũng có chút kỳ quái."

Bạch Nhâm ban đầu mặt lạnh tim lạnh, bây giờ cùng thân quen với y, hai người nói chuyện sẽ nhiều lời mấy lời. Tổng Tụng nhất thời dừng động tác lại, trong lòng cũng có chút mờ mịt, nói: "Khả năng bởi vì hắn là thiên tài? Vừa vận lại có vận may bổ trợ."

Tổng Tụng ước ao thiên tài, mà chưa bao giờ đỡ kịp. Y không để ý nhà người khác kiếm lời bao nhiêu, y đây kín từng hòm, bỗng nhiên vươn tay: "Chớ người một cái!"

Trong lòng bàn tay trắng nõn có một thỏi vàng ròng tinh xảo, Bạch Nhâm bị kim quang kia làm hoảng hốt một chút, lại nhìn Tổng Tụng, trên mặt y tràn đầy chân thành, rất giống chia chớ hắn chỉ là nửa miếng màn thầu. Hắn lập tức lùi về sau, nói: "Vật này giao chớ ty chức cũng không tiện dùng, Vương

phải vẫn là tự mình thu đi."

"Người có muốn cưới vợ không?"

"Ty chúc ở trong quân lâu, không dám làm trẻ nãi cô nương gia."

Tổng Tụng suy nghĩ một phút chốc, cầm một thời vàng kia đi ra ngoài, ánh mắt nhìn ra ngoài xa. Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng y biết chỗ tối trong phủ có người, toàn bộ đều là tử sĩ, là Lệ Tiêu sắp xếp đến bảo vệ y. Trong này có rất nhiều người, khả năng tuổi không lớn lắm, mà mỗi người đều bị tẩy não trở thành công cụ, chỉ công hiến cho chủ nhân.

Lại như thân ở ngoài sáng như Bạch Nhâm.

Khả năng có một ngày, ở trong đó có người vì y chết đi, y cũng không biết có một người như vậy đã từng tồn tại.

"Chờ sau này thế cuộc ổn định lại, ta tìm cho người một cô nương tình nguyện, sinh một tiểu tử mập." Tổng Tụng quay đầu, khẽ mỉm cười: "Sau đó người cũng có thể sống cuộc sống của người bình thường."

Bạch Nhâm cụp mắt, nói: "Xin nghe Vương phi sắp xếp."

Tổng Tụng mỉm môi một cái, đến cùng vẫn thu vàng đi.

Y đi ra ngoài, tâm tình có chút nặng nề, mắt tập trung, đầu bỗng nhiên đụng phải người, "A — "

Y che đầu, ngẩng mặt lên, mới phát hiện Lệ Tiêu chẳng biết lúc nào đứng ở trước mặt y: "Làm sao vậy? Vàng không đủ?"

Tổng Tụng nhìn hấn một phút chốc, uất khí trong lòng dần dần tan thành mây khói, nói: "Bây giờ thì đủ."

"?"

"Bởi vì vốn có một thời đi lạc, hiện tại..." y nở nụ cười với Lệ Tiêu, kèm theo chút nháy nhót: "Đã về rồi nha!"

Chương 49: Nói chuyện

Tống Tụng có thể dễ dàng ảnh hưởng đến Lệ Tiêu, nụ cười dường như lóa ánh sáng nhạt, mà cũng không chớp mắt, làm người nhìn cũng rất thoải mái.

Lệ Tiêu bỗng nhiên rất muốn ôm y, sau đó liếm một cái, ném thứ có phải là có đường ngọt đến tim không. Nghĩ như vậy, hẳn cũng làm như vậy, lúc ôm Tống Tụng, y còn hơi nghỉ hoặc một chút, mà vẫn như cũ biết điều được kéo đi.

Lệ Tiêu kè trán y, ép y ngẩng mặt lên, Tống Tụng không dễ chịu đẩy hẳn: "Ở bên ngoài..."

"Sợ cái gì." Lệ Tiêu hôn môi của y, nói: "Bách Nam quay lưng đi rồi."

Hắn ôm Tống Tụng tin tức hôn, có chút bá đạo, mà càng nhiều hơn chính là ôn nhu. Tống Tụng khẽ tròn, nhưng vẫn bị hôn hôn hôn, giống như hôn không đủ.

"Điện hạ!" Tống Tụng dùng sức đẩy hẳn, "Ta đói."

"Như vậy đã đói bụng?"

"Ừm." Tống Tụng nghiêm túc nói: "Tiểu vương gia muốn ăn."

Lệ Tiêu chế nhạo nhìn y, Tống Tụng nắm không buông, mãi đến tận khi nam nhân nở nụ cười, lại nặng nề hôn y một cái, lúc này mới đưa y đến chính phòng: "Được, Tụng nhi muốn ăn cái gì?"

Tống Tụng nghĩ thầm, ăn cái gì cũng được, chỉ cần đừng hôn y ở chỗ này.

Trên đường về chính phòng, Tống Tụng chợt nhớ tới gì đó: "Điện hạ cảm thấy Hoàng hậu lúc nào có thể biết chân tướng thần tích?"

"Sẽ rất nhanh."

Y nói chuyện liên quan đến thánh dược. Ban đầu Lệ Tiêu hỏi Tống Tụng chuyện này ngoại trừ phụ tử Tống gia còn có khả năng có ai biết, Tống Tụng cho là, Tống quốc công làm người cẩn thận, hơn nữa đa nghi, thêm vào hiệu quả thánh dược đến tốt cùng làm sao vẫn chưa biết được, sẽ không lén lút nói chuyện mình dùng thánh dược cho người khác biết, dù sao ngay cả Tần thị cũng không biết.

Dù không biết, chờ Hoàng hậu hiểu ra việc này là quý phủ Tống quốc công làm ra, ai biết nàng sẽ làm ra chuyện gì.

Còn có ngày hôm nay Lệ Tiêu ở tiền thính dò hỏi Hoàng hậu chuyện độc điền, chuyện này lúc đó Hoàng đế cũng ở đó, hẳn cũng không nói gì, hẳn rất cuộc là trong lòng hiểu rõ giả bộ hồ đồ, hay là hoàn toàn không biết chuyện này?

Mà bất kể thế nào, Tống Tụng cũng cảm thấy được, trải qua chuyện liên tiếp này, năm nay muốn sống yên ổn chỉ sợ là không thể nào.

Hai người mắt thấy sắp đi đến chính phòng, trong cung chợt truyền chỉ dụ đến, Đâu công công bên người Hoàng đế tự mình lại đây tuyên bọn họ tiến cung.

Tống Tụng vội vàng lau khô miệng mép, sửa lại dung nhan, cất bước cùng Lệ Tiêu lên xe ngựa.

Đến cung, Đâu công công lại cười nói cho Tống Tụng: "Bệ hạ tuyên Vương gia là có chút quốc sự, Vương phi không ngại đến chỗ Thái hậu chứ?"

Tống Tụng theo bản năng nhìn về phía Lệ Tiêu, hẳn động viên vỗ vỗ tay y, "Ta qua tìm người sau."

Tổng Tụng lưu luyến không rời chia lìa với hấn. Bên kia, Hoàng hậu thấy Tần Tương gia ổn định lại, cũng ngồi xe ngựa về, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh Tổng Tụng và Lệ Tiêu tách ra, mắt nhất thời hơi tối sầm lại, phát tay gọi Biên ma ma tới, kể tai dặn dò một phen.

Tổng Tụng cùng tiểu thái giám dẫn đường đi chậm chậm một đường, chợt gặp một nữ mẫu quen biết: "Tham kiến Vương phi, Hoàng hậu nương nương có ý, không biết Vương phi có thể nể nang mặt mũi hay không?"

"Không thể."

"..." Nữ mẫu sửng sờ.

Tổng Tụng khẽ mỉm cười: "Ta còn phải vội vàng đi gặp Thái hậu."

"Sẽ không làm lỡ quá nhiều thời gian của Vương phi, đi qua Thái Dịch cung cũng phải đi ngang qua."

"Nếu như mẫu hậu muốn gặp ta, chờ sau khi gặp xong Thái hậu ta cùng với Vương gia cùng đi. Nói sao đây, ta cũng là nam tử, đơn độc gặp mặt Hoàng hậu xác thực không thích hợp, mong rằng nữ mẫu thông cảm."

Y nhìn về phía tiểu thái giám đang hoang mang lo sợ, nói: "Đi thôi."

Y vào lúc này đề cập đến nam nữ khác biệt, nữ mẫu nhất thời nói không ra lời, chỉ có thể trở mắt nhìn y rời đi, trở lại bên cạnh Hoàng hậu, đối phương rất lâu không nói lời nào.

"Nương nương?"

"Hấn bây giờ là một chút mặt mũi cũng không để lại cho bốn cung," Hoàng hậu thường thức hoa, nhớ lại ngày hôm nay ở Vương phủ, sâu kín nói: "Nếu như không có Tổng Tụng, Lệ Tiêu đại khái cũng sẽ không bao giờ tình táo đúng không?"

Nữ mẫu biến sắc, đã thấy nàng giống như chỉ là đang làm bầm làu bàu, rừ

mắt không dám nhiều lời. Bên ngoài chợt truyền đến âm thanh: "Tham kiến Hoàng hậu nương nương, thái hậu có lệnh, mời ngài đến Thái Dịch cung."

Động tác thông dong của Hoàng hậu nhất thời cứng đờ.

Tổng Tụng đến Thái Dịch cung, vừa đi vào đã nghe thấy Hồng ma ma kinh hi kêu một tiếng: "Vương phi đến rồi, mau, mau vào, Thái hậu vừa này muốn xuất cung đến Vương phi thăm ngài đây. Chúng nô tì thật vất vả mới ngăn lại, bên ngoài gió lớn, thật sự là lo lắng thân thể nàng không chịu nổi, đang muốn ngày mai lại mời ngài và Vương gia tiến cung."

"Làm phiền hoàng tổ mẫu nhớ mong, khoảng thời gian trong thành này náo loạn, thêm vào thân thể không khỏe, Vương gia vẫn luôn để ta ở nhà nghỉ ngơi không muốn lộ diện, lúc này mới có mấy ngày không đến thăm tổ mẫu."

"Thái hậu đã nghe nói, vừa rồi còn vui vẻ thay cho Vương gia."

Nàng tri kỷ cười áo bông trên người cho Tổng Tụng, nói: "Vào trong thôi, âm áp."

Xốc lên màn hình dày nặng, đi vào nội thất, Tổng Tụng liếc nhìn lão nhân gia hiền lãn, vừa muốn hàn huyên, lập tức bị vẫy tay gọi qua: "Mau tới đây, ngồi ở đây, mau cùng tổ mẫu nói một chút, thần tích Thánh Long tự đến tột cùng là thế nào?"

Tổng Tụng lúng túng, "Tổ mẫu cũng đừng chê cười chúng ta."

Thái hậu cười to, kéo tay y, ôn nhu nói: "Tiêu nhi đã sớm nói cho tổ mẫu, ta biết là chuyện gì xảy ra, đưa người thôi, đến đây, ăn bánh ngọt."

Tổng Tụng nhận bằng hai tay, "Tạ ơn tổ mẫu."

Thái hậu thuận theo nhìn khuôn mặt y, càng xem càng thích, nói: "Tụng nhi lớn lên đẹp, khí chất cũng tốt, giống y như đúc mẫu thân của Tiêu nhi."

Tổng Tụng chớp mi, theo bản năng nhìn về phía nàng: "Là Triệu Hoàng hậu?"

"Đúng vậy." Thái hậu cười hép mắt nói: "Triệu Hoàng hậu đối nội ôn nhu hiền thục, đối ngoại ung dung đoan trang, Hoàng đế thích nàng nhất, ai gia cũng thích nàng."

Tổng Tụng ăn đồ như chuột đồng, nhỏ giọng nói: "Hoàng hậu hiện tại cũng..."

"Nàng không tốt." Thái hậu nghe Tổng Tụng nói, chỉ lắc đầu xua tay, đặc biệt chân tình cường điệu với Tổng Tụng: "Nàng không tốt bằng Tuệ Nhi."

"..." tay Tổng Tụng run run, y cảm thấy mình giống như hiểu ra cái tính không giữ mồm giữ miệng của Lệ Tiêu kia là học của ai. Đây còn là ở trong cung, Thái hậu lớn tuổi như vậy, thế mà cũng như thế...

Y lặng lẽ giương mắt, nhìn thấy trong phòng có hai thái giám hai nha hoàn còn có Vạn nữ mẫu thắp thân, người không nhiều, nhưng tuyệt đối không ít.

Y bắt đắc dĩ nói: "Tổ mẫu..."

"Người không phải sợ." Thái hậu ôn hòa nói: "Ai gia sức khỏe tốt, đã nói với Hoàng đế, nếu có một ngày ai gia chết, đó nhất định là Tần Thần Hà hại chết. Chỉ cần ai gia chết trước nàng, thời điểm đó trên phố nhất định sẽ có người tổ chức dư luận ép Hoàng đế giết nàng, báo thù cho ai gia."2

"..." Hoàng tổ mẫu nhiều trò quá nha.

Tổng Tụng tiếp tục miệng nhỏ gặm bánh ngọt, Thái hậu chợt nói chuyện lúc trước.

Tổng Tụng chỉ biết là Thái hậu là chủ của Tân Quốc công, mười bốn tuổi tới Đại Càn, nhưng y cũng không biết, hóa ra Hoàng đế đã từng là người si tình.

Bà nói cho Tổng Tụng, mình lúc còn trẻ tính cách cường thế. Khi Hoàng đế vẫn là Thái tử, gần bố keo sơn với Triệu Hoàng hậu. Mà sức khỏe Triệu Hoàng hậu không tốt, vẫn luôn không sinh được con. Bà cuống lên, thu xếp

việc kết hôn cho Hoàng đế, mà Hoàng đế không nghe theo. Hấn nói cho Thái hậu muốn một đời một kiếp một đôi người, hi vọng mẫu thân có thể tác thành.

Thái hậu thấu nhỏ xuất thân cung đình, trong lòng biết hấn đây chỉ là hy vọng xa vời. Dưới cái nhìn của bà quyền lực mới là trọng yếu nhất, bà vì hấn đầu hết phí tiền cung đình, phòng ngừa có người cướp đi vị trí Thái tử, toàn lực vì vạn sự, vì hấn lôi kéo quần thần. Nhưng hấn nói cho bà biết chỉ cần mình Triệu Hoàng hậu? Mà Triệu Hoàng hậu thậm chí là người không sinh được. Bà nói móc hấn, cười nhạo hấn, trào phúng hấn.

Tính cách Hoàng đế ôn hòa, tuy rằng không phản bác, mà trước sau kiên trì không một tiếng động.

Cuối cùng là Triệu Hoàng hậu phát hiện chuyện này, ngăn lại Hoàng đế xong lấy lòng Thái hậu, tỏ vẻ nguyện ý thu xếp việc kết hôn cho phu quân.

"Vốn dĩ, ai gia không thích Tuệ Nhi, luôn cảm thấy nàng đoạt Hoàng đế đi." Thái hậu than thở, nói: "Bây giờ nghĩ lại, thật ra là hậu cung này quá mức tịch mịch, bởi vì ai gia chỉ có Hoàng đế. Nàng hiểu ta, ta vẫn không hiểu nàng."

Tuy rằng Thái hậu một đời chưa từng chiêm được cái gọi là sủng ái của đế vương, nhưng bà có lúc cũng cảm thấy, Triệu Tuệ năm đó cười cùng mình chọn lựa phu nhân cho Hoàng đế tất nhiên trong lòng cũng không vui. Nhưng nàng còn phải nỗ lực cân bằng quan hệ với Hoàng đế, bởi vì nàng biết cái gì gọi là trong ba điều bất hiếu, không sinh được con là tội lớn nhất.

Nàng cũng biết, Thái tử tương lai sớm muộn gì cũng sẽ đăng cơ, sớm muộn gì cũng sẽ hậu cung ba ngàn.

Các nàng chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn trúng trường nữ Tướng phủ, cũng chính là Tần Thanh Hà. Cô nương này lớn lên xinh đẹp, có tài hoa, người theo đuổi đông đảo, thanh danh cũng vô cùng tốt.

Mà Tần Thanh Hà vào phủ rất nhiều năm, Hoàng đế lúc đó còn là Thái tử

cũng không chạm qua nàng. Mãi đến tận năm ấy hẳn ba mươi tuổi, Lệ Tiều ra đời, hưng chí sở chí, uống chút rượu, sau đó, hẳn đăng cơ. Mà Tần Thánh Hà, cũng sinh Lệ Dương.

Tổng Tụng không nhịn được hỏi: "Ngài tại sao... Không thích nàng?"

"Người nói Tần Hoàng hậu?" Thái hậu bật cười, nói: "Ai gia không phải người ngu, một người ra sao, thời gian lâu dài, luôn có thể nhìn ra một ít."

Là bởi vì xảy ra chuyện gì làm Hoàng tổ mẫu ý thức được Tần Thánh Hà không tốt? Tổng Tụng còn muốn hỏi cái gì, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh: "Thái hậu, Hoàng hậu cầu kiến."

Ý cười của Thái hậu bất biến, trong ánh mắt lại mất mấy phần nhiệt độ, dịu giọng nói: "Chờ nàng vào đi."

Tổng Tụng lập tức đứng lên hành lễ. Hoàng hậu hành lễ với Thái hậu, cười nói: "Không biết mẫu hậu tuyên thần thỉếp có chuyện gì?"

"Người không phải ven đường muốn gọi Tụng nói đến cung người sao?" Thái hậu nói: "Vừa vặn, mời người tới gặp."

Hoàng hậu ôn hòa nở nụ cười, ánh mắt chuyển về phía Tổng Tụng, nói: "Chỉ là nghe nói Vương phủ có Kỳ thần y, bây giờ phụ thân bệnh nặng, muốn hỏi Tụng nói một chút, có thể mời thần y qua chẩn cho Tể tướng gia không."

"Sao ai gia nghe nói, hôm nay ở Vương phủ, Tiều nói thần y chẩn Tụng nói có thái, người còn khăng khăng không tin? Nếu như vậy, còn tìm hẳn làm gì?"

"... Không phải nói tức không tin, chẳng qua là lúc đó bệnh ở đó, dù thế nào cũng phải chờ thái y chẩn kỹ mới rõ ràng."

"Người sai người tán lời đồn khắp nơi nói thần tích là giả, là muốn dao động địa vị của hoàng thất trong lòng người?"

Hoàng hậu sợ hãi nói: "Thần thiếp không dám!"

"Cõi đời này có cái gì là người không dám." Thái hậu bưng nước trà lên.

Trong phòng nhất thời trầm mặc, quý dị yên tĩnh, Thái hậu bỗng nhiên lại nói: "Vương phủ có Tiêu nhi làm chủ, người có việc hỏi nó, đừng hờn tí là gọi Tụng nhi vào trong cung, thân thể nó bất tiện, người khéo léo bao dung chút."

"Mẫu hậu nói rất đúng, là thần thiếp sơ sót."

Tổng Tụng yên lặng rũ mắt, càng cảm thấy trên người Lệ Tiêu có một phần tính cách giống Thái hậu vô cùng. Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, rèm cửa bỗng nhiên bị người xốc lên, Lệ Tiêu vào, nói: "Làm sao vậy? Mẫu hậu tìm nhi thần có chuyện gì?"

Vừa thấy hẳn, Hoàng hậu mắt trần có thể thấy sốt sáng lên, gộp lại toàn bộ người trong phòng, cũng không thể đánh được Lệ Tiêu phát rồ.

Nàng bỗng nghĩ, cơ hồ sắp hoai nghi Thái hậu gọi nàng đến nơi này chính là vì để cho Lệ Tiêu tới giết nàng. Nàng lập tức đứng lên, cười nói: "Vốn là muốn mời thần y qua chẩn cho phụ thân, vừa rồi Thái hậu đã thay Vương phủ cự tuyệt... Nếu như không có những chuyện khác, thần thiếp xin cáo lui."

Nàng muốn ra ngoài, mà thân ảnh cao lớn của Lệ Tiêu lại chặn cửa gió thổi không lọt, nàng đi tới gần cũng không thấy hẳn nhường chỗ.

Phòng ấm áp làm lòng bàn tay nàng chảy mồ hôi, nàng đối diện với đôi mắt Lệ Tiêu, tim đập như nổi trống, gót chân không tìm được lối về sau.

Trong đầu của nàng nhiều lần chợt lóe lời Lệ Tiêu nói:

"Hai loại độc có phải là giống nhau hay không? Hai loại độc có phải là giống nhau hay không? Hai loại độc có phải là giống nhau hay không?"

Giọng nói trong đầu càng ngày càng hung hỏ dọa người, ngữ khí cũng

càng ngày càng cấp tốc, hô hấp nàng dần dần gấp gáp, trâm trên đầu cũng rung đưa.

Bầu không khí dưới thân ảnh Lệ Tiêu một bước cũng không nhường, dần dần lạnh lẽo.

"Điện hạ." Tổng Tụng mở miệng như trời mưa đúng lúc, y kéo Lệ Tiêu, nhẹ giọng nói: "Bánh ngọt ở chỗ Hoàng tử mẫu ăn ngon lắm, ném thử xem."

Chương 50: Đáng sợ

Lệ Tiêu rớt cục đời bước chân, thị nữ vén rèm lên, Hoàng hậu một đường đi nhàn nhàn, ra khỏi Thái Dịch cung lập tức xoa trái tim đang đập thình thịch không ngừng. Nhũ mẫu vội vàng đỡ lấy nàng: "Nương nương..."

Hoàng hậu không nói gì.

Nàng rõ ràng ý thức được một chuyện, Lệ Tiêu sẽ giết nàng. Khi hẳn tới gần nàng, cả người như là ngưng kết thành một khối băng sắc nhọn, lúc nào cũng có thể sẽ đâm vào tim nàng.

Lúc Lệ Tiêu phát rõ cổ nhiên đáng sợ, mà vào lúc ấy hẳn không có lý trí, nhưng lúc hẳn tình táo, mới thật sự là đáng sợ nhất, bởi vì người đoán không ra hẳn muốn làm gì. Nàng dần dần ổn định thân thể mình đi về phía trước, chợt gặp Thái tử. Nàng lập tức đi nhàn nhàn vài bước gọi Lệ Dương lại: "Người đi đâu vậy?"

"Tham kiến mẫu hậu." Lệ Dương cúi người hành lễ, đáp: "Nghe nói hai ngày nay sức khỏe Hoàng tử mẫu không tốt, nên thần đến thăm."

"Hiện tại, đại hoàng huynh người ở trong."

Mặt Lệ Dương vui vẻ: "Hoàng tử cũng có mặt?"

Thần sắc Hoàng hậu phức tạp: "Người muốn gặp hẳn?"

"Khoảng thời gian này chuyện xảy ra ta đã nghe nói, lòng có chút ngạc nhiên." Lệ Dương nói: "Ta vừa đến Tương phủ một chuyện, ngoại tử phụ còn đang ngủ, ta cũng không quấy rầy."

Hoàng hậu nhíu mày lại, Lệ Dương không rõ đang suy nghĩ gì, nói: "Vậy thì thần đi vào trước."

Hắn đi đến Thái Dịch cung trong sự im lặng ngầm đồng ý của nàng, Hoàng hậu thì lại xoay người nhìn về phía bóng người của hắn. Thái tử không cao to bằng Lệ Tiêu, vóc người có chút gầy gò. Hoàng hậu vẫn nhìn bóng người của hắn biến mất, mới nói: "Người xem, nó căn bản không biết mẫu hậu nó lên lút vì nó làm những gì."

"Đợi đến ngày sau hắn thành quốc chủ, tất nhiên sẽ hiểu rõ."

"Không..." Hoàng hậu nói: "Nó muốn làm đế, phải có danh tiếng tốt, đây là hi vọng của bệ hạ, ta tự tay đẩy tới đẩy đi, không thể phá hủy nó."

"Nương nương..."

Hoàng hậu từng bước một đi về phía trước, thấp giọng nói: "Chỉ cần còn Thái tử, ta nhất định phải là Quốc mẫu hoàn mỹ. Dù cho đã làm sai điều gì, bệ hạ cũng sẽ không lộ ra, sẽ không đụng đến ta."

Đến Thái Dịch cung, Lệ Dương một đường đi vào, vào cửa nhìn thấy Lệ Tiêu thì cười hân hỉ: "Đại hoàng huynh, đại hoàng tẩu."

Tổng Tụng đáp lễ, Lệ Tiêu chỉ nhìn nhợt gật gật đầu, cầm bánh ngọt Tổng Tụng vừa mới đưa tới nhiều lần nghiêng cứu, tựa hồ đang xoắn xuýt nhìn qua đồ vật ngọt như vậy, đến tốt cùng phải cắn từ chỗ nào.

Lệ Dương thấy hắn không nhìn, cũng không thấy lạ, được Hoàng tử mẫu gọi, nhanh chóng ngồi.

Thái hậu trước mặt Lệ Dương chẳng hề nói chuyện Hoàng hậu không phải, cười híp mắt nói hắn thường đến, nhìn qua cũng rất thích tôn tử này.

Tổng Tụng lặng lẽ đánh giá đối phương. Thái tử vẫn là dáng vẻ trong ấn tượng kia, trơn bóng như ngọc, chỉ là trước mặt tổ mẫu có đến có mấy phần trẻ con, hiển nhiên trong ngày thường quan hệ bà cháu cũng không tệ.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nhìn thấy Lệ Dương cũng nhìn y. Tổng Tụng lúc này thoắt mái nở nụ cười, Lệ Dương cũng khẽ mỉm cười, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về bụng y, không biết làm sao, hai má hắn bỗng nhiên nổi lên một vệt hồng.

"Đã đi gặp ngoại tổ phụ của người chưa?"

Lệ Dương nói: "Ta đã gặp rồi, đang ngủ."

Thái hậu cười nói: "Việc này huyền nào, ai gia nghĩ Tể tướng gia sẽ không ngủ được."

"Hoàng tổ mẫu nói đùa, ngoại tổ phụ nếu dám đánh cược, dĩ nhiên là thua được."

Hắn một mặt như chuyện đương nhiên, nhìn qua hoàn toàn không đặt chuyện Tần Tương đánh cược với Triệu thái sư ở trong lòng. Tổng Tụng trừng mắt nhìn, miệng bỗng nhiên bị một miếng bánh ngọt nhồi vào. Lệ Tiêu nói: "Ăn không ngon."

Đây là miếng y mới cho Lệ Tiêu, hắn cắn một miếng, tựa hồ cảm thấy không hợp khẩu vị, không ngờ còn nhét lại cho y.

Tổng Tụng một tay đỡ lấy, há miệng nhỏ ra ăn hết, oán giận nói: "Người sao lại kén chọn như vậy?"

Lệ Tiêu nhíu mày, đôi môi kề tai Tổng Tụng: "Lúc ăn người không kén chọn, chỗ nào cũng ăn được."

Giọng thật thấp ở bên tai Tổng Tụng, làm y hơi ngứa. Y nhất thời rụt cổ, quay đầu lờm hắn một cái, cảm thấy người này không đúng đắn.

Lệ Tiêu cười, nói: "Hoàng tổ mẫu, nếu như không có chuyện khác, chúng ta đi về trước."

"Àiz... Người không ở lại nói chuyện với A Dương một chút? Thuận tiện ăn cơm

đi."

"Có thời gian huynh đệ đến Phúc Hương lâu tập hợp đi, hôm nay muộn, trời cũng tối rồi."

Lệ Dương đứng lên nhìn theo bọn họ ra ngoài, chậm rãi ngồi xuống, nói: "Không nghĩ tới đại hoàng tẩu còn có thể mang thai. Như thế rất tốt, ngài và phụ hoàng cũng không cần lo hấn tuổi già không người chăm sóc."

"Người nhàn rồi tới Vương phủ nhiều chút, tạo mối quan hệ với đại hoàng huynh người, ngày sau nếu đăng cơ, cũng làm cho nó cam tâm tình nguyện phụ tá người."

Lệ Dương rũ mi, bóc hạt dẻ trong tay, nói: "Đại hoàng huynh không thích ta lắm."

"Hai huynh đệ các người trước đây thân nhất, ngày sau cũng phải thân thiết mới được."

Lệ Dương dứt hạt dẻ cho lão thái thái, trấn an nói: "Ngài cũng đừng quản chúng ta, ăn ngon uống ngọt tự chăm mình tốt là được."

Tổng Tụng ở gian ngoài mặc áo bông, cùng Lệ Tiêu buộc chặt dây lưng cho nhau. Sau khi ra cửa, trời đã đen kịt, bọn họ dọc theo đường đá rộng lớn trong cung chậm rãi đi ra ngoài. Tổng Tụng không nhịn được nói: "Thái tử đến tốt cùng là loại người gì?"

"Giống như người thầy."

Tổng Tụng nói: "Hấn và Hoàng hậu cũng không giống nhau."

"Phụ hoàng thuở nhỏ đã giáo dục chúng ta huynh hữu đệ cung, hấn lo lắng nhất huynh đệ trong nhà cãi cọ nhau, vì vậy huynh đệ chúng ta cũng không hoàn toàn được nuôi dưỡng ở bên cạnh mẫu thân từng người. Khi còn bé, mỗi tháng cố định ít nhất nửa tháng ở trong cung Hoàng tổ mẫu, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm. Lớn hơn chút nữa, phụ hoàng ban cung điện, ban ngày

cùng nhau đi học, buổi tối ngủ chung, cùng ở trong cung, thậm chí viếng mẫu thân cũng thuận tiện."

Tống Tung một mặt ước ao, nói: "Vậy các người khi còn bé khẳng định rất náo nhiệt."

"Khi còn bé tình cảm các huynh đệ rất tốt." Lệ Tiêu nắm ngón tay được nuôi mềm mại tình tứ của y, có lẽ là lâm vào kí ức, không nói gì thêm.

Tống Tung nâng mắt nhìn hắn, yên lặng thu tầm mắt lại. Khi còn bé tình cảm tốt, sau đó thay đổi sao? Là bắt đầu từ sau khi trúng độc sao?

Y bỗng nhiên rất muốn biết quá khứ của Lệ Tiêu, hết thấy tất cả. Hắn vui vẻ hẳn thất vọng hẳn phần nộ hoặc là đủ loại cảm xúc khác, mà Lệ Tiêu không nói, y cũng không dám hỏi quá sâu, sợ một câu sẽ chọc cho hắn không vui.

Hai người lên xe ngựa, Lệ Tiêu theo thói quen ôm y trong lòng như sủng vật. Tống Tung bé ngoan được ôm, mãi đến tận khi Lệ Tiêu mở miệng: "Người có chuyện muốn hỏi?"

"Không..."

Lệ Tiêu hôn hai má y một cái, nói: "Muốn hỏi thì hỏi, giữa người và ta, không có gì không thể nói."

Tống Tung nháy mắt một cái, nói: "Điện hạ hôm nay từng bước ép sát Hoàng hậu, là cố ý sao?"

"Sợ?"

Tống Tung lắc lắc đầu, qua một lát, lại gật đầu một cái, nói: "Ta cảm giác ánh mắt nàng nhìn ta là lạ, hình như là... Nổi sát tâm."

Lệ Tiêu an ủi ôm sát y, nói: "Người biết tại sao Thái tử không hề biết chuyện Hoàng hậu làm không?"

"Ta vốn cho là Thái tử là người bụng dạ cực sâu, mà tiếp xúc mấy lần, tựa hồ cũng không phải là như vậy."

"Bởi vì Hoàng hậu làm, không dám cho hẳn biết. Nàng biết phụ hoàng tuy rằng thương ta, mà cũng thương yêu Thái tử giống vậy. Nếu như Thái tử quấy vào vũng nước đục đó, vậy thì không còn là nhi tử hẳn thương yêu nữa."

Tổng Tụng hiểu rõ: "Một khi Thái tử mất đi sủng ái của bệ hạ, vậy vị trí Thái tử cũng không gánh nổi. Giả như Hoàng hậu làm ra chuyện sai lầm thật, bệ hạ cũng sẽ không tha cho nàng."

Lệ Tiêu từng bước ép sát, là vì ép Hoàng hậu ra tay.

Bây giờ Lệ Tiêu dần dần thế lớn, lại hung hăng ép người, giả như chuyện độc diễn thật sự là Hoàng hậu làm, nàng lúc này nhất định đã lo lắng. Bởi vì chuyện một khi bại lộ, dưới điều kiện tiên quyết Lệ Tiêu hoàn toàn tin tưởng, bệ hạ nhất định sẽ không chút do dự bỏ qua Thái tử phù chính Lệ Tiêu. Thời điểm đó không có Thái tử làm bảo đảm, nàng nhất định phải trả giá thật lớn cho hành động của mình, liên lụy cả Tàn gia. Mà nếu như Lệ Tiêu vẫn yên, thế thì không giống như vậy.

Dù cho nàng thật sự làm chuyện như vậy, Hoàng đế cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt. Bởi vì nàng sinh hạ Thái tử, Hoàng đế phải cân nhắc vấn đề thân phận danh tiếng tương lai. Tất cả mọi chuyện nàng làm, đều sẽ dập tắt dưới lòng ý, như là chưa bao giờ xảy ra.

Bây giờ Hoàng hậu đã không có đường lui, mà nếu buông tha Lệ Tiêu, hành động trước đây không chỉ đã tròng xe cát, thậm chí sẽ phải gánh chịu phản phệ, nàng cái gì cũng không chiếm được. Nàng chỉ có thể trước khi vị trí Thái tử đổi chủ, giết Lệ Tiêu hoặc là triệt để biến Lệ Tiêu thành phế nhân trong mắt Hoàn Nhan Hoàng đế. Mà Lệ Tiêu võ nghệ cao cường, giết hẳn cơ hồ là chuyện không thể nào, nếu như muốn tính kế, cũng còn cần thời gian.

Nhưng đối với Hoàng hậu, nàng đã không còn bao nhiêu thời gian. Đầu tiên là chuyện Thiên tử thắp Tàn Ninh tạm thời giao binh quyền, cộng thêm

chuyện đánh cược, Lệ Tiêu còn nhắc lại chuyện cũ năm xưa. Bây giờ chuyện này đã trở thành một lưỡi dao sắc treo trên đầu nàng, bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống.

Phương pháp cấp tốc nhất chính là giết Tống Tụng, ép Lệ Tiêu tiếp tục đi.

Tống Tụng bỗng nhiên có chút nghĩ mà sợ.

Hoàng hậu ngày hôm nay sai người mời mình qua, quả nhiên là quyết định muốn xuống tay.

Y nhất thời cợ cợ lồng ngực Lệ Tiêu, rầu rĩ nói: "Ta không muốn chết."

"Ta sẽ không để cho người chết."

Lòng Tống Tụng có chút oan ức, nếu như Lệ Tiêu là vì ép Hoàng hậu ra tay giết mình, cho dù là vì đại nghiệp... y nhất thời cũng khó tránh khỏi khó chịu, luôn miệng nói không muốn để cho y chết, vậy vạn nhất Hoàng hậu thật sự đắc thủ thì sao?

Dường như nhìn thấu y, Lệ Tiêu nhéo chóp mũi của y, nói: "Không nên suy nghĩ bậy bạ, ta chưa từng nghĩ tới đặt người trong nguy hiểm."

"Ta mới không tin."

"Người chết ta còn sống làm gì?" Lệ Tiêu nói: "Giết người không bằng giết ta, ta chẳng bằng giết sạch từ đầu."

Trong lòng Tống Tụng đã bởi vì hai câu này dâng lên mây phần ngọt ngào, mà y vẫn không để ý tới Lệ Tiêu, cũng dùng sức nói: "Hừ!"

Y túm y phục Lệ Tiêu, lén lút cong môi, không thể tránh khỏi nghĩ, nếu không phải là vì ép Hoàng hậu giết mình, vậy là vì cái gì?

Trong phút chốc, Tống Tụng bỗng nhiên nghĩ rõ.

Giết mình chỉ là kế tạm thời, không thể hoàn toàn giải quyết gian nan khổ cực của Hoàng hậu.

Tần Ninh cố nhiên tạm thời giao binh quyền, nhưng thế lực của Tần Tương ở kinh thành lại không thể khinh thường. Nếu như là Hoàng hậu, như vậy nhất định phải trước khi chuyện hoàn toàn bại lộ, thế lực dần dần bị suy yếu...
Soán vị.

Tuy rằng cứu tử nhất sinh, nhưng so với ngôi chờ chết, hoàn toàn đáng mạo hiểm.

Một khi thành công, cái gì cũng không cần lo lắng.

Đây mới là thứ Lệ Tiêu chân chính muốn nhìn đến.

Tổng Tụng nhất thời ngừng thở, lòng nghi ngờ không thôi.

Xe ngựa đưa bọn họ về tới Vương phủ, Tổng Tụng được hấn ôm xuống dưới, sau khi xuống đất len lén liếc mắt nhìn hấn. Lệ Tiêu nhíu mày, Tổng Tụng lại vội vàng thu tầm mắt về.

Y cất bước đi về chính phòng, len la len lút kéo ra một khoảng cách nhỏ với Lệ Tiêu. Lệ Tiêu lại lời y lại, thuận thế đưa cánh tay lên bờ vai y, nghiêng đầu nói: "Làm sao vậy?"

"... Không."

Lệ Tiêu híp mắt, nói: "Người đang sợ ta?"

"Ừm." Tổng Tụng nhỏ giọng nói: "Ta cảm thấy ta cần phải sợ một chút."

Chương 51: Biết rõ

"Không..." Tống Tụng chôn mặt ở trước ngực hấn cộ cộ, kéo người xuống cộ tiếp, "Có phải là bệ hạ còn nói gì khác với người không?"

"Không."

"Vậy sao người đột nhiên..."

"Hắn biết tất cả mọi chuyện."

Hôm nay trái tim Tống Tụng quả thực có thể trực tiếp báo hồng ném đi, lời nói này của Lệ Tiêu làm trong phút chốc y hiểu là có ý gì. Bệ hạ biết tất cả mọi chuyện, biết là ai làm hại Lệ Tiêu, biết tiên Hoàng hậu chết như thế nào... Chỉ là vì danh dự của Thái tử, cho nên hấn cái gì cũng không nói.

Y đột nhiên cảm giác thấy rãnh ngắt. Như vậy, Hoàn Nhan Hoàng đế thương yêu Lệ Tiêu càng có thể nói rõ ràng. Không riêng gì yêu, còn có hổ thẹn, cho nên chuyện Lệ Tiêu nói ở tiền thính, hấn cũng không nói chen vào.

Trừ phi hấn quyết định thay đổi Thái tử, bằng không, tuyệt đối sẽ không động một ngón tay của Tần Hoàng hậu.

"Điện hạ làm sao mà biết được? Không phải nhầm lẫn sao?"

"Còn nhớ giấc mộng kia không?" Lệ Tiêu thấp giọng nói: "Hắn tạ thế, lời Tần Hoàng hậu chôn cùng."

Hấn vừa nói như vậy, Tống Tụng lập tức nghĩ tới kiếp trước Lệ Tiêu cường thế đang cơ, đánh đuổi Thái tử. Hóa ra là như vậy, Hoàn Nhan Hoàng đế biết tất cả mọi chuyện, nhưng hấn không muốn Lệ Tiêu sống trong thù hận, cũng

không muốn Thái tử gánh vác chân tướng mẫu hậu ác độc, càng không muốn Thái tử cùng Lệ Tiêu bởi vì chuyện này lòng sinh hiềm khích. Cho nên hẳn che giấu cả đời, cho đến chết, ban một ly rượu độc cho Tần Hoàng hậu lúc đó tưởng là năm chắc phần thắng, đưa bí mật vào phần mộ. 1

Bởi vì Thái tử sạch sẽ.

Tổng Tụng bỗng nhiên càng thêm khổ sở. Y đương nhiên biết mộng của Lệ Tiêu không phải là mộng, đó là điều hẳn từng trải qua.

"Ở trong mơ, ta sớm có ý dăng cơ, chỉ là vì phụ hoàng, phải đóng vai huynh hũu đệ cung, bởi vì ta muốn cho hẳn yên tâm. Ta nói cho hẳn biết, ta sẽ chuyên tâm phụ tá Thái tử."

Hắn ngủ đông, bởi vì hẳn là Phong Vương. Hắn biết phụ hoàng không thể nào tiếp thu được giao ngôi vị Hoàng đế cho một người điên, cho nên hẳn chỉ có thể dè xuống hết thấy toàn bộ phần hậu, dùng toàn bộ tình phụ tử một đời.

Mãi đến tận khi Hoàn Nhan Hoàng đế qua đời, hẳn hoàn thành đại hiếu, Thái tử dăng cơ thế nào, đạp hẳn xuống dưới như thế. Hắn nói tất cả chuyện ác Tần Hoàng hậu làm nói cho Tam đệ đáng thương kia, sau đó trực xuất, muôn đời không được hồi kình. 1

Thái tử ban đầu không tin, mà thán chỉ Hoàn Nhan Hoàng đế hạ lệnh Tần Hoàng hậu chôn cùng vẫn còn. Tuy rằng mỹ danh nói là, không nữ Tần Hoàng hậu cơ khổ, mà liên tưởng đến hẳn xưa nay nhân từ, nếu Tần Hoàng hậu không phạm vào sai lầm lớn, làm sao có khả năng kéo chôn cùng.

Chân tướng rõ rành rành.

Chỉ là đáng tiếc là, Lệ Tiêu không thể tự tay giết Tần Hoàng hậu.

Mà kiếp này không giống, hẳn có Tổng Tụng, dĩ nhiên không phải người điên lúc nào cũng có thể sẽ mất không che. Hắn muốn khi phụ hoàng vẫn còn tại thế, làm sáng tỏ ân ân oán oán. Hắn không cần giả nhân giả nghĩa đợi đến

phụ hoàng qua đời, kiếp này hẳn có thể đăng cơ quang minh chính đại, hẳn muốn phụ hoàng rõ ràng, hẳn mới là người thích hợp vị trí kia nhất.

Tâm tính Tống Tụng cực kỳ phức tạp, "Người ở trong mơ, biết là Tần Hoàng hậu gây ra sao?"

"Lúc ban đầu cũng không chắc, sau đó phụ hoàng kéo nàng chôn cùng, ta mới thật sự hiểu." Lệ Tiêu vỗ về tóc dài của y, thấp giọng nói: "Mà không phải sợ nàng, Thái tử cũng không như ta, ta tại sao phải nhường thứ của ta cho hắn? Ta thích chỗ ngồi kia, ta có năng lực ngồi lên, đương nhiên phải thắng hắn đoạt lại."

"Ta biết." Tống Tụng mềm giọng nói: "Ta cảm thấy, bệ hạ ở trong mơ cũng tất nhiên là cố tiệp nuôi. Hẳn khẳng định cũng hi vọng người ngồi chỗ kia, Thái tử là không trâu bắt chó đi cày thôi, đó vốn dĩ là của người."

"Cho nên ta cần người, chỉ có người, ta mới có thể duy trì tính táo, phụ hoàng mới có thể yên tâm giao cho ta."

Tống Tụng dùng sức gạt đầu: "Ta sẽ luôn ở bên người."

"Kỳ thực... Dù cho không có con, ta cũng không để ý."

Tống Tụng bật cười, y nâng mặt Lệ Tiêu lên, dùng sức hôn hắn một cái, trịnh trọng nói: "Ta thề, ta không sao, cái người kia lừa gạt người, ta không khó sinh, ta bình an sanh tiểu hoàng tử ra..."

Chỉ là ta bị giết.

Y không nói tiếp, chôn mặt trong ngực Lệ Tiêu, nhỏ giọng nói: "Kỳ thực lúc mới trở lại ta đã nghĩ, cả nghĩ quá rồi hiểu người thêm, biết rõ càng nhiều một chút. Sau đó người vừa vặn cũng cho ta hiểu người thêm, biết rõ càng nhiều hơn một chút... Người nói chúng ta có cùng cảm giác không?"

"Ừ."

"Ta tin người... Khả năng, có lúc sẽ sợ, mà ta sẽ ở bên người. Nhưng ta nhát gan, người còn phải không chế mình, không nên hù ta chạy, không thì ta sẽ không quan tâm người nữa."

"Được."

"..."

"..."

Sau khi trầm mặc ngắn ngủi, Tống Tụng lại nói: "Ta thích hài tử, ta muốn gặp nó, muốn nói chuyện với nó, muốn đùa với nó... Muốn nhìn nó bình an lớn lên, giống như người là tốt rồi, giống như người có thể tự mình bảo vệ mình."

Trong cơn người tắm tối của Lệ Tiêu xẹt qua một vệt cảm xúc tối tăm, nói: "Hết thấy nguyện vọng của người sẽ được thực hiện."

"Ta cũng cảm thấy vậy." Tống Tụng mang theo giọng mũi tầng tầng gật đầu, "Lúc mới gặp điện hạ, ta đã biết, ngày sống tốt của ta đến rồi."

Lệ Tiêu cụp mắt, nhẹ nhàng nắm mũi y: "Ta đối với người mà nói chỉ có chừng đó?"

"Ừm... Ta còn biết, ta muốn có tiểu bảo bảo."

"... Chỉ là như vậy?"

Tống Tụng giương mắt nhìn hấn, mũi hồng hồng, đôi mắt cũng ướt nhèp, nhưng vẫn rất sáng, sáng lên như là một ngọn đuốc trong lòng người.

"Lúc ban đầu là vậy."

"Hiện tại thế nào?"

"... Bây giờ là, tương công?"

Y lại lộ ra nụ cười, có chút ngại ngùng, có chút ngượng ngùng, còn có chút tận lực lấy lòng... cùng ngốc.1

Trái tim Lệ Tiêu bỗng nhiên không cách nào không chế thình thịch, hấn mím môi, âm thanh kèm theo chút khàn: "Không nghe rõ, lặp lại lần nữa."

Tống Tung bỗng nhiên đỏ mặt, trong nháy mắt co vào trong chăn: "Buồn ngủ, tiểu điện hạ buồn ngủ rồi! Muốn ngủ!"

Chương 52: Đếm bạc

Tổng Tụng hấp tấp khai trương quán lẩu.

2

Mặc dù đã qua ngày đông, mà xuân hàn se lạnh, hơi lạnh còn chưa hoàn toàn rút đi, chính là thời điểm tốt để ăn lẩu. Y tự mình đi xem qua mấy lần, từ ngày đầu tiên khai trương đã chật ních, được lợi từ công lao thần tích, không ít người đều muốn tới đây nhiễm một ít khí trên người y, sợ không phải giờ cơm cũng vẫn người đông như mắc cửi.

Danh tiếng tăng cao.

Tổng Tụng đặc biệt ra lệnh chúong quỹ lưu ý nhân vật khả nghi, tránh khỏi có người tận lực gây phiền phức. Lệ Tiêu lại cười y lo nhiều, hiện tại Hoàng hậu căn bản không có thời gian ở đây làm khổ y.

Tổng Tụng nghĩ hoặc: "Chẳng lẽ là điện hạ lại làm cái gì?"

"Nàng hiện tại chắc là lòng muốn truy tìm chân tướng thần tích."

Thưa nhiều bạc và mặt mũi như vậy, Hoàng hậu sẽ không chịu thua.

Sự thực cũng như Lệ Tiêu sở liệu.

Hoàng hậu căn cứ lời thái y trẻ kia nói, rất nhanh biết rõ chân tướng thần tích. Nàng tướng thuốc này có phải là Tổng Tụng bảo Kỳ Doan nghĩ ra cứu ra, hoặc là Lệ Tiêu đã sớm dự định trước. Tổng Tụng cũng lắm là công cụ tránh quyền đoạt thế của hắn, thậm chí nghĩ tới cỡ lẽ đây là một cơ hội tốt ly gián Tổng Tụng và Lệ Tiêu.

Nhưng nàng dù như thế nào cũng không nghĩ tới, thứ này lại có thể là Tổng gia giờ trò quý!

Bọn họ tự tay giao Tổng Tụng có thể sinh con cho Lệ Tiêu thì thôi, thế mà còn dưới tình huống biết rõ Tổng Tụng có thể mang thai trở mắt nhìn Tần gia bại bởi phủ Thái sư!

Đây không khác nào người trong nhà cho người trong nhà một cái tát. Hoàng hậu phần nộ công tâm, giận đau một đêm, ngày hôm sau tự mình đến Tổng phủ chất vấn Tổng quốc công.

Tổng quốc công liên tục cười khở, mấy ngày này Tổng gia bê bối trải rộng, bị đá kích lớn, điên rồi chết thương tổn, hẳn đã rất lâu chưa từng ra đại môn.

Khi biết rõ Tổng Thời là huynh trưởng của thế tử tự tay giết chết, Tổng phủ nhân là Hoàng hậu tự tay hạ độc, hẳn không thể chất vấn không thể báo thù, không thể tìm kiếm công bằng.

Bây giờ kẻ ác chân chính được tiện nghi đến đây chất vấn lỗi làm của hẳn, đây là đạo lý gì?

Nhưng hẳn đôi mắt ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Hoàng hậu, lại chỉ có thể động viên giải thích, "Thánh đức dù sao cũng là lần đầu thử nghiệm, hiệu quả không dễ kết luận, vì vậy ban đầu ta không để ý lắm. Khoảng thời gian này một nhà chúng ta không ra khỏi cửa không bước khỏi cổng, cũng thật sự là không biết Tương phủ cùng phủ Thái sư đánh cược, tuyệt đối không cố ý che giấu, thỉnh nươg nươg bớt giận."

"Người vì sao phải đưa Tổng Tụng cho Lệ Tiêu?"

Đây mới là chuyện Hoàng hậu tức giận nhất.

Tổng quốc công không trả lời được. Hẳn cũng không thể nói hẳn chỉ là muốn nịnh bợ hai đầu, lo trước khởi họa chứ? Nếu như thừa nhận chuyện này

trước mặt Hoàng hậu, chính là vũng vàng và mặt của nàng. Nhưng dù cho hẳn không nói, trong lòng Hoàng hậu cũng đã rõ ràng.

Hòa khí như muốn nổ tung trong lòng nàng càng ngày càng đè nén không được, nhọc lòng trù tính lâu như vậy, mắt thấy Hoàng đế sắp chết còn mình trở thành Thái hậu, làm sao có thể nghĩ đến, Tổng gia thế mà vô thanh vô tức đưa cho Lệ Tiêu cơ hội vươn mình!

Nếu như bồi dưỡng Thái tử sắp thành lại bại...

Chờ đợi nàng chỉ có một con đường chết.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Tổng quốc công nhất thời mờ mịt như mưa rơi, bên ngoài chợt truyền đến âm thanh, "Bắt được người rồi!"

Tổng phu nhân lập tức vỗ lấy nàng, Hoàng hậu giật nảy cả mình đứng dậy, ánh mắt rơi vào mặt Tam muội ngày xưa, thần sắc tuôn ra vẻ phức tạp.

Tổng Ca ở phía sau được người đẩy đến, cười lên tiếng chào hỏi: "Hoàng di hôm nay làm sao có thời gian đến đây? Là tới thăm mẫu thân sao?"

Tổng phu nhân bị hai thị nữ ngăn cản, còn đang vươn tay dùng sức muốn tóm Tần Hoàng hậu, "Ta muốn bắt, bắt được người rồi! Các người buông ta ra, buông ta ra! Ta muốn bắt tử tử!"

Hoàng hậu lùi về sau hai bước, khẽ nhíu mày. Nàng hôm nay ngoài trừ bởi vì tức giận muốn tới đây vẫn tội, kỳ thực nhiều hơn là vì chuyện đại phu chế tác thánh dược: "Đại phu nghiên cứu thánh dược ở đâu?"

Tổng Ca có chút bất ngờ, nói: "Hoàng di tìm hẳn có việc?"

"Đại phu có bản lĩnh như vậy, có lẽ có thể trị hết bệnh điên của mẫu thân người."

Nàng một mặt vì Tổng gia, Tổng Ca cũng một mặt chân tình, "Chuyện này ta cũng nghĩ tới, mà tiếc nuối là, vị đại phu kia năm ngoái cũng đã rời khỏi kinh

thành."

"Rời đi?" Hoàng hậu tiến lên hai bước, nói: "Người biết hẳn đi đâu không?"

"Xem hoàng đế bức thuyệt như vậy, là vì mẫu thân thật sao?"

Hai người đều biết rõ, Hoàng hậu không thể muốn trị bệnh cho Tổng phu nhân. Hoàng hậu cũng không tiếp tục giả nhân giả nghĩa, nói: "Ngoại tử phụ người bây giờ bệnh tình nguy kịch, cần vị đại phu này."

Trước khi Thái tử leo lên ngôi vị Hoàng đế, Tần Tương tuyệt đối không thể ngã. Một khi Tương phải ngã, Hoàng hậu muốn vươn mình cũng khó như lên trời.

Cái này cũng là nguyên nhân tại sao Lệ Tiêu nói nàng không rảnh tìm Tổng Tụng gây sự. Muốn hại người, trước tiên cần phải tự cứu, Hoàng hậu bây giờ bức thiết nhất chính là tự cứu.

Quán lẩu của Tổng Tụng mở ở chỗ rất đẹp, ở trên lầu có thể nhìn thấy cảnh tuyệt bờ sông ngày đông, ngày xuân cũng có thể nhìn thấy vịt trời bay nháy trên đó.

Có cửa hàng lẩu, không cần Tổng Tụng lại lao lực tự mình nấu canh. Ý ngồi ở vị trí tốt nhất, Lệ Tiêu bên người đang tri kỷ nhúng đồ ăn cho y. Bàn tròn này khéo rộng, ở giữa thả bếp, mỗi bàn đều có bếp, bày ra củi lửa chính tề. Nếu khách muốn tự mình làm cũng được, không muốn tự mình làm cũng có thể gọi đến người hầu hạ, nhưng phải thêm bạc.

Cửa hàng này tồn không ít tâm tư của Tổng Tụng, cũng may là khoản thu nhập không tồi. Trước mặt Tổng Tụng có chén nhỏ, bên trong có đồ ăn Lệ Tiêu bỏ vào, mà y tập trung cả vào sổ sách trước mặt, ngón tay canh cách gảy bàn tính, thỉnh thoảng cầm lấy bút lông ghi lại, ý cười ở khóe miệng vẫn luôn không ngừng, hiển nhiên là thu nhập rất khả quan.

Mấy ngày nay, y cơ hồ là bàn tính không rời tay, có lúc nửa đêm lại đột nhiên cười tỉnh, trong miệng lẩm bẩm, tay còn gảy gảy trên người Lệ Tiêu,

nghiễm nhiên là dáng vẻ gầy bần thinh.2

"Tụng nhi." Lệ Tiêu gọi y, Tống Tụng ừ một tiếng, vừa gật đầu, vừa lật một trang giấy. Lệ Tiêu gấp một miếng thịt mỏng vào trong miệng, vừa ngliễn ngấm vừa ngliêng đầu nhìn ái nhân của mình, qua một lát, gọi: "Nương tử."2

"Ừm đây."

Lệ Tiêu cong khớp miệng lên, gấp một miếng măng mảnh đưa tới bên miệng y. Tống Tụng thuận thế ăn, Lệ Tiêu nói: "Nương tử, ngày hôm nay kiếm lời bao nhiêu bạc?"

"Hôm nay vẫn chưa kết thúc, đây là mấy ngày trước."

Lệ Tiêu gật gật đầu, gấp đồ ăn trong bát y ăn một miếng, quả nhiên đã lạnh, lại thả vào canh xương nhúng lại, ngược lại hôm nay tới dùng cơm chỉ có hai người bọn họ, hẳn không chế bản.

"Nương tử." Hấn lại gọi, Tống Tụng lại đáp một tiếng: "Ừm, sao..."

Y nói còn chưa dứt lời, ngón tay gầy bần thinh nhất thời khựng lại, trong nháy mắt ý thức được Lệ Tiêu gọi y là gì, đột nhiên hai má nóng lên, nói: "Điện hạ làm sao..."1

"Nương tử hôm nay cùng vi phu đi ra ăn cơm, lòng chỉ có bần thinh, có thể cho giải thích hợp lý không?"

"Người đừng gọi..."

"Nương tử người khác đều coi phu là trời, người lại muốn vi phu hầu hạ người, nhúng xong đưa tới trước mặt người cũng không chịu ăn, có tin vi phu hầu người không?"

Tống Tụng nhẹ nhàng đóng sổ sách lại, đẩy bần thinh sang một bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Hưu thú người muốn viết lí do gì?"

"Thì viết bắt kín trứng phũ, không yêu trứng phũ, không đặt trứng phũ ở trong mắt."

Tổng Tụng có chút buồn cười, y cầm lấy đĩa mềm giọng nói: "Ta hầu hạ điện hạ có được hay không?"

Y vừa muốn đứng lên, lại bị Lệ Tiêu đè xuống, "Ăn hết những đồ này đi."

Thức ăn nhúng lại lần nữa vị không ngon, hẳn gấp thức ăn mới cho Tổng Tụng, mình thì ăn hết tất cả thức ăn cũ. Tổng Tụng ăn hai miếng, xin lỗi: "Trong cửa hàng khoản thu nhập không tồi, lòng ta vui, chặm trể điện hạ, là lỗi của ta."

"Lời nói này của người rất giống như vị phũ bất mãn người vui quá mức mà tức giận."

"Nào có." Tổng Tụng dỗ hẳn, "Ta biết điện hạ là bởi vì ta không ăn cơm thật ngon mới giận, là vì muốn tốt cho ta."

Lệ Tiêu liếc y, nói: "Không thích thú cho người."

"Điện hạ..."

"Gọi tướng công."

Tổng Tụng không chịu.

Từ ngày đó, Lệ Tiêu ở trước mặt y vẫn tự xưng vị phũ vị phũ, gọi y là nương tử thì thôi, còn động một chút là muốn y gọi tướng công, mà lời nói như vậy gọi thế nào cũng cảm thấy kì quái. Tổng Tụng luôn cảm thấy trong lòng giống có một cái bao nặng, một chốc căn bản không cắt đuôi được.

Y cúi đầu ăn cơm.

Cái nồi này tách ra ở giữa, một bên cay một bên nhạt, được khen là nồi đặc sắc. Y cũng không cần lại vì Lệ Tiêu miễn cưỡng mình ăn cay, vì vậy ăn rất

nhánh.

Lệ Tiêu lại kéo ghế di chuyển về phía y, Tống Tụng cũng muốn dịch, mà xà ngang phía dưới ghế tựa bị hấn đập lên một chân, cũng không nhúc nhích được: "Điện hạ..."

"Gọi tướng công mới tha thứ người."

Không biết tại sao, Tống Tụng luôn cảm thấy từ ngày ấy hai người nói chuyện một phen, Lệ Tiêu trở nên... dĩnh người.

Y nhét một miếng củ cải chua ngọt vào miệng Lệ Tiêu, nói: "Ăn cơm đi."

Lệ Tiêu bỗng nhiên duỗi hai tay ra, chống lên ghế. Tống Tụng cho là hấn muốn hôn mình, lại phát hiện cả người cả ghế tựa đột nhiên nhẹ bẫng. Nam nhân trực tiếp nâng ghế tựa lên xoay nửa vòng, lại để xuống, Tống Tụng trong nháy mắt biến thành tư thế quay mặt về phía hấn ngồi. Hai chân hấn cong lên, Tống Tụng bị kéo lại gần hấn hơn. Lệ Tiêu hôn miệng y một cái, nói: "Nghe lời người, ăn cơm thật ngon."

Sau đó lại tới ăn miệng của y, Tống Tụng vừa bực mình vừa buồn cười, lòng lại như là bị người rót một bình mật, không thể không đẩy hấn: "Thời thời, ta sai rồi... Thật sự sai rồi."

Lệ Tiêu vẫn luôn ăn môi y đến lúc sưng tấy, mới rút cục thả ra, hỏi: "Biết mình sai ở đâu chưa?"

Tống Tụng rất muốn sửa miệng hấn không được gọi nương tử, mà trong lòng cũng biết càng chống cự hấn càng muốn gọi. Y gật đầu, che miệng lại, đôi mắt mang theo chút ướt át, "Không nên vì đấm bạc... lạnh nhạt điện hạ."

Coi như rất cố tự mình biết mình. Lệ Tiêu rút cục thoáng dừng tay, nói: "Trước đây cũng không thấy người để bụng với Phúc Hương lâu như vậy."

"VẬY ĐƯƠNG NHIÊN KHÔNG GIỐNG NHAU." Tống Tụng nói đương nhiên: "Tiệm này là một tay ta mở, tương đương với sản nghiệp đầu tiên của ta, nói từ ruột

của ta, làm sao không chú ý?"

"..." Lệ Tiêu liếc mắt nhìn bụng của y, mặt hơi hơi trằm xuống.

Tống Tụng phát hiện sắc mặt hắn không đúng, vội nói: "So sánh mà thôi."

Không biết hai chữ nhĩ tử đến cùng chọc vào chỗ nào mà Lệ Tiêu không thích, hắn bỗng nhiên lại hai tay nhấc ghế tựa Tống Tụng lên, xoay y quay lại.

Tống Tụng trong nháy mắt đổi diện với nời lầu: "..."

Không biết tại sao, y cảm thấy Lệ Tiêu giờ khác này, cực kỳ giống tiểu tức phụ, trằm mặt lại oan ức.

Y không nhịn được cười một tiếng, Lệ Tiêu nhất thời liếc qua: "Xem ra một nhĩ tử không đủ, nương tử muốn nhét thêm một đũa cho vi phu?"²

"..."

Tống Tụng từ trong lời này cảm thấy uy hiếp, lúng túng thu nụ cười lại.

Chương 53: Bạo quân súng hỏa hàng ngày

Thấy mình uy hiếp hiệu dụng, ánh mắt Lệ Tiêu nhìn bụng y một chút.

1

Bây giờ trời lạnh, trong phòng này vì thông gió mở một cánh cửa sổ, mặc dù có bức bình phong chặn lại lượng lớn gió thổi tới, nhưng nhiệt độ đến cùng không thể tính là cao, cho dù Tống Tụng đang dùng cơm cũng chỉ là cởi áo choàng, áo bông vẫn còn mặc trên người, cũng nhìn không ra cái gì. 1

Phòng chường chờ sau khi khí lạnh rút, sẽ lộ bụng.

Căn cứ tâm tư có thể ăn một miếng là một miếng, Tống Tụng gần đây ăn cơm vẫn là tận lực chộp lấy thịt ăn. Lệ Tiêu lo y ăn quá nhiều thịt bỏ hài tử quá mức, cố tìm sự phụ, lợi dụng đậu chế phẩm làm ra mùi vị thịt, mà...

Giờ khắc này nhìn sang, Tống Tụng vẫn chỉ ăn thịt, xem thường đậu.

Mãi đến tận khi y bỗng nhiên dừng lại, trong nháy mắt che môi lại.

Cho đến lúc này, Lệ Tiêu mới hiểu được y nói phản ứng là có ý gì.

Hắn lấy nước cho Tống Tụng súc miệng, cau mày đỡ thân thể xụi lơ do nôn dấy, Tống Tụng chớp mắt đầu run chân, sắc mặt tái nhợt nằm trước ngực hắn. Lệ Tiêu lạnh mặt, nói: "Về phủ trước, đi gọi Kỳ Doan hán khám một cái."

"Không sao, ta còn có thể ăn."

"..."

Lệ Tiêu không chắc lắm cúi đầu nhìn y, Tống Tụng đỡ hẳn đứng vững, mím mím môi tái nhợt, nói: "Ta, ta muốn ăn."

"Vậy thì lại ăn một ít."

Cách vài bước, Tống Tụng lại được hẳn bế lên. Lệ Tiêu thả y lại lên ghế, nói: "Ăn chút thanh đạm."

Tống Tụng ngoan ngoãn nghe lời, ăn hai miếng, dạ dày lại đột nhiên lại co rút một trận. Lệ Tiêu lập tức đưa ống nôn, Tống Tụng ôm ống, cả người rất nhàn bị mồ hôi lạnh thấm ướt, đấm nước mắt nhìn về phía Lệ Tiêu, mang theo chút ủy khuất nói: "Không thể ăn..."

Lệ Tiêu sờ sờ đầu của y, cau mày nói: "Về gọi Kỷ Doanh xem, kê đơn thuốc."

"Đây là bình thường," Tống Tụng đời trước đã trải qua thống khổ như thế. Y biết mang thai có bao nhiêu khổ, phản ứng có thai cơ hồ là từ mang thai đến sinh vẫn luôn không ngừng, mà Lệ Tiêu đối với cái này không biết gì cả. Hẳn níu mày, ánh mắt mang theo chút âm trầm liếc mắt nhìn bụng y, nói: "Quay về sai trù phòng làm đồ ăn khác, nào."

Tống Tụng mới súc miệng, rõ ràng vừa rồi còn tinh thần sáng láng, lúc này như mắc cơn bệnh nặng, trán cũng đầy mồ hôi ướt.

Lệ Tiêu xoay người lại trùm áo choàng lên cho y, khom lưng ôm lấy người. Tống Tụng vội vàng giãy dụa: "Đừng, phía dưới còn có người."

"Người sợ cái gì?" Lệ Tiêu không vui nói: "Kẻ nào không biết người là Vương phi của ta?"

Hắn không cho chống cự ôm Tống Tụng xuống lầu.

Sau sự kiện Thiên tử thác, Lệ Tiêu đi ra ngoài chỉ cần bên người có Tống Tụng, mọi người cũng không cảm thấy sợ. Mà dù cho như vậy, chỉ cần gặp phải hắn, cũng vẫn là không kim lòng được nhẹ giọng. Tống Tụng núp trong ngực của hắn, vẫn luôn từ trên lầu bị ôm xuống dưới, thắm nghĩ phòng

chứng hiện tại tất cả mọi người biết y là Vương phi không xương cốt, đi chỗ nào ôm chỗ đó.

Trơ mắt nhìn họ đi ra ngoài, trong quán mới náo nhiệt: "Vương phi có phải là bị bệnh hay không?"

"Có thai khẳng định khác rồi, yêu kiều."

"Vương gia thật sự là sủng ái Vương phi... Nếu tương lai nữ nhi của ta có thể có hôn phu như vậy là tốt rồi."

"May là Vương phi mở tiệm, không có chuyện gì thì đến chợ kẻ hí khí, bảo đảm cô nương nhà ngài lớn rồi tìm vị hôn phu tốt!"

...

Trước xe ngựa buông chân đạp xuống, Lệ Tiêu đạp lên, thả Tổng Tụng vào trong xe ngựa, đóng chặt chẽ tất cả cửa sổ, mới ngồi ở bên cạnh y, nói: "Còn chỗ nào không thoải mái không?"

"Không còn." tinh thần Tổng Tụng không tốt, tâm tình cũng thấp xuống, Lệ Tiêu cũng không biết nên làm thế nào cho phải, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc cùng y hồi phủ.

Đến cửa Vương phủ, Lệ Tiêu nhảy xuống trước, đón y xuống xe. Tổng Tụng vừa ra khỏi lồng ngực của hắn, chợt cảm giác hai cánh tay hắn căng thẳng, bỗng nhiên ôm y xoay nửa vòng. Lúc ngừng lại, Tổng Tụng mới ý thức tới vừa rồi là có người bắn một mũi tên sang bên này.

Y bồi rồi một chút: "Làm sao... Chuyện gì xảy ra?"

"Thích khách thôi." Lệ Tiêu ôm y đi vào, thấp giọng nói: "Người ra ngoài phải nhớ mang người theo, ta sẽ lệnh Bạch Nhâm một tấc cũng không rời người."

Tổng Tụng rũ mi, đáp một tiếng, mềm mại nói: "Là người của Hoàng hậu sao?"

"Cũng có thể là có người muốn đục nước béo cò." ngữ khí Lệ Tiêu chứa vài phần động viên: "Không cần lo, ta sẽ bảo vệ nương tử."

Tổng Tụng hôm nay là mệnh căn của hắn, muốn giết người của hắn tuyệt đối không chỉ là một nhóm người. Mà đó là chuyện của Lệ Tiêu, hắn không muốn nói quá nhiều cho Tổng Tụng.

Nói chuyện xong, đã về chính phòng. Lệ Tiêu hỏi y: "Muốn ăn chút gì không? Để trù phòng đi làm."

"Không ăn... Ta muốn ngủ một lát."

Cảm giác dạ dày co giật làm cho y hoa mắt chóng mặt. Lệ Tiêu không nói gì, đặt y lên giường xong nhét chăn, sau đó mình ngồi bên giường, ôn nhu vỗ vỗ vai y.

Tổng Tụng nghĩ đến người nằm đó, có thể cảm giác được lòng bàn tay ôn nhu dễ dàng, nhin không được bật cười: "Điện hạ đi làm việc trước đi, ta bây giờ là phản ứng bình thường, không cần lo lắng."

"Ừ."

Lời tuy nói như vậy, mà Lệ Tiêu lại không rời đi. Tổng Tụng không khuyên nỡ, cũng không ngăn được người bỗng uể oải, rất nhanh đã ngủ.

Lệ Tiêu vẫn đợi đến khi y ngủ mới đứng dậy rời đi, một đường đến viện của Kỳ Doanห์, sai người tiến lên gõ cửa một cái.

"Kỳ tiên sinh, Vương gia có chuyện tìm ngài."

Kỳ Doanห์ lúc này đang ngủ hôn thiên ám địa, đột nhiên nghe thấy âm thanh, hàm hồ đáp một tiếng: "Vào đi..."

Lời còn chưa dứt, chợt nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên giật mình nhảy dựng lên, bóc chân dung của Tổng Tụng trên tường đi: "Đợi đã đợi đã, lập tức tới ngay!"

Lệ Tiêu kiên trì đợi một hồi, cửa bị mở ra, hắn liếc mắt nhìn phòng Kỳ Doanhn, nói: "Người vừa này đang làm gì?"

"Không có gì." Kỳ Doanhn tránh người ra, trong phòng hắn vẫn bày bày cái lò lửa, ấm áp như trước. Ánh mắt Lệ Tiêu chợt rơi vào một góc tờ giấy lộ ra trên giường, hắn hỏi: "Đó là cái gì?"

Kỳ Doanhn lập tức tiến lên, nhét một góc giấy vào lại: "Không có gì."

Hắn càng muốn che giấu, ánh mắt Lệ Tiêu càng không thể rời khỏi. Hắn hít một hơi, nói: "Là chân dung của Vương phi?"

"..." Má nó, thế cũng có thể đoán được?!

Kỳ Doanhn còn chưa nói, biểu tình cũng đã bán đứng hắn. Sắc mặt Lệ Tiêu nhất thời trở nên âm trầm, một chương võ hắn ra, vén màn giường lấy tranh ra. Đầu giường có tới chừng mười tấm, theo thứ tự là góc độ bất đồng của Tổng Tụng, mặt nghiêng có thể nhìn thấy lông mi nhỏ dài dày đặc, chính diện có thể nhìn thấy nhe răng nụ cười. Lệ Tiêu cầm trong tay, chậm rãi đưa mắt rơi lên người Kỳ Doanhn: "Người cũng cần Vương phi bảo vệ người bình an?"

"Không phải." Kỳ Doanhn nói: "Ta đang nghiên cứu tranh này có phải là cũng có thể trị bệnh của người, mỗi góc độ đều nhìn một cái. Người Vương phi này đến tốt cùng điểm nào là thuốc hay, việc này đã được Vương phi đồng ý."

Đôi mắt đầy gió bão của Lệ Tiêu nhìn hắn, Kỳ Doanhn có chút hoảng loạn: "Không phải đâu, Vương gia, người tuyệt đối đừng hiểu lầm, Vương phi hiện tại là gia gia của ta... Người nói ta có thể có ý gì với gia gia không? Đúng hay không?"

Còn người Lệ Tiêu đen kịt, trở tay ném tranh vào lò sưởi, ngữ khí chứa đầy hỏa khí nồng nặc: "Đừng để cho bốn vương thấy trong phòng người có chân dung của hắn."

May, không trực tiếp phát rồ, còn có thời gian nhắc nhở, ngày hôm nay không chết được.

Kỳ Doanh thả lỏng, lại một mặt đau đớn thê thảm liếc mắt nhìn bức tranh cháy rụi, phát hiện hàn ý trên người Lệ Tiêu tăng cường, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau thu tầm mắt lại, nói sang chuyện khác: "Vương gia làm sao đột nhiên tới đây? Có việc gì?"

"Vương phi hôm nay khẩu vị không tốt, ăn cũng ỏi ra hết, người có cao kiến gì?"

Kỳ Doanh sờ sờ mũi, nói: "Cái này ta cũng thực sự không có chiêu gì, mua chút ô mai thử một chút xem, không được thì mua mơ chua và sơn tra, chuyện này cũng bình thường."

"Ngày mai có thể nghiêm trọng hơn không?"

"Thế chắt có liên quan đến tinh thần, nếu Vương gia có thể dỗ hấn vui vẻ một ít, phản ứng đại khái cũng sẽ giảm nhẹ hơn một chút."

Kỳ Doanh cách hấn rất xa quan sát, phòng ngừa mình bị ngộ thương. Lòng mày Lệ Tiêu nhíu lại, chốc lát, hấn lại nói: "Người có chân dung của sư huynh người không?"

Kỳ Doanh lập tức tinh táo tinh thần, nói: "Người tìm hấn?"

"Hoàng hậu đang tìm, bản vương phái người tìm, luôn có thể được chút tin tức."

Kỳ Doanh cười, chấp tay nói: "Vương gia anh mình, nhưng chân dung thì không có thật, nếu vẽ cũng được, hay là ngày mai ta đưa qua cho người?"

Lệ Tiêu liếc hấn một cái, sau đó ánh mắt bắt đầu càn quét phòng của hấn, cảnh cáo nói: "Không cho lên giường chân dung của Vương phi." 1

"Hiểu rồi." Kỳ Doanh làm tư thế mời, Lệ Tiêu cũng lười ở thêm. Lúc ra cửa, hấn

đột nhiên lại chưa từ bỏ ý định hỏi một câu: "Người xem chân dung gia gia ta thật không có cảm giác?"

Lệ Tiêu vừa vặn đi tới cửa, hấn giơ tay lên nắm chặt cánh cửa kia, cũng không quay đầu lại nói: "Đây chính là cảm giác của bản vương."

Kỳ Doan h chưa phản ứng lại, mãi đến tận khi Lệ Tiêu cất bước đi ra phía ngoài, nha hoàn đến muốn giúp hấn đóng cửa, chợt kêu lên một tiếng sợ hãi

Cánh cửa bị Lệ Tiêu chạm qua, đột nhiên vỡ thành bảy tám mảnh đổ xuống đất, gió lạnh thổi tới, cả người Kỳ Doan h trong nháy mắt như rơi vào hầm băng, đột nhiên lập tức nhảy dựng lên: "Hết xì! Ta phải đổi phòng!!"

Nha hoàn vội hỏi: "Nô tỳ đi treo màn h cửa chặn chó tiên sinh."

Kỳ Doan h cơ hồ sắp bị đông cứng, ôm mình nhảy lên giường, bọc chăn run cầm cập, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào cửa bị chân khí đánh nứt, lần thứ hai rùng mình một cái.

Lòng ghen tị của nam nhân cũng thật là đáng sợ.

Tổng Tụng mơ màng tỉnh lại, đã là buổi tối. Y ngồi thẳng người xoa xoa mắt, bỗng nhiên bên giường chẳng biết lúc nào có cái bàn, Lệ Tiêu đang vẽ tranh, y thò cổ qua nhìn: "Làm gì thế?"

"Vẽ người." Lệ Tiêu nhấc mí mắt mỏng manh lên, trong mắt mang theo chút ý lạnh: "Tranh trong tay Kỳ Doan h, đều được người đồng ý?"

Tổng Tụng gật đầu, ngồi thẳng xong phát hiện sắc mặt của hấn càng lạnh hơn, do dự một chút, nói: "Vâng, bởi vì hấn nói... Nói không chừng chân dung cũng có thể trị bệnh cho điện hạ."

"Hoàn toàn là nói bậy!" Lệ Tiêu ném bút, nói: "Lời này người cũng tin?"

Tổng Tụng đỡ ra: "Thế, không phải hấn muốn chân dung của ta... Còn có thể

làm gì?"

Phu phu chạm mắt, Lệ Tiêu giờ tay đẩy một góc bàn ra, đi tới y, hai tay chống mạn giường, hô hấp phun trên mặt Tống Tụng, làm y không tự nhiên nghiêng về sau. Nam nhân ngữ khí nguy hiểm, trầm giọng nói: "Biết người là người của ai không?"

"Đương nhiên là người của điện hạ." Tống Tụng bồn chồn, âm thanh nhỏ nhỏ, ánh mắt có chút không hiểu ra sao.

Lệ Tiêu bởi vì ngữ khí như chuyện đương nhiên của y mà hơi dừng lại một chút, nhất thời không biết nên bày ra biểu tình gì thích hợp, khóe miệng lại khắc chế không nổi hơi cong lên, cứ việc khó phát giác. Hắn tiếp tục mặt lạnh, cũng đã ít nguy hiểm đi: "Nếu biết, vậy thì không nên để cho người khác giấu tránh của người."

Đôi mắt đẹp đẽ của Tống Tụng nhìn hắn, dần dần ý thức được cái gì, mím môi một cái, có chút hiểu kỳ, còn có chút nháy nhót, mềm mại hỏi: "Điện hạ... Là đang ghen phải không?"

Chương 54: Lo lắng

Chuyện đố kị này từ xưa đến nay đều không chỉ là thuộc về nữ nhân và tiểu nhân, mà rất nhiều nam nhân cũng không muốn thừa nhận mình đố kị, sẽ lưu tâm. Càng là nam nhân địa vị cao, càng nắm giữ lòng tự trọng cường liệt. Bọn họ sẽ coi bạn hữu là đồ của mình, mình yêu thích bạn hữu là bổ thí và ân sủng.

Cái thời đại cùng xã hội này là nam nhân như vậy.

Đặc biệt là Hoàng Thái tử quen sống trong nhung lụa như Lệ Tiêu.

Tống Tụng dứt lời, mới phát giác trong lời nói của mình tựa hồ mang theo ý tứ không biết tự lượng sức mình. Lệ Tiêu có thể thích ý, có thể sủng ái ý, khả năng vì đồ đạc của mình bị người khác mơ ước mà tức giận, mà không phải vì ý mà ghen.

Y hậu tri hậu giác giải thích: "Ta giống."

Dứt lời, y hơi di chuyển người về sau, cổ tay chợt bị nắm lấy. Lệ Tiêu bình tĩnh nói: "Tại sao lại giống? Lẽ nào bản vương không thể ăn dặm chua?"

Không phải là không thể, chỉ là Tống Tụng cảm thấy được mình khả năng quá mức khinh bạc rồi, cũng quá không biết xấu hổ.

"Ừm... Điện hạ muốn thế nào, thì là thế đó." Tống Tụng cười với hắn, nỗ lực lướt qua cái đề tài này. Mà Lệ Tiêu lại đuổi sát không tha, hắn không chỉ cầm lấy Tống Tụng không buông, còn càng thêm bắt nạt một chút: "Người còn không biết rõ bản vương."

Tống Tụng mềm giọng nói: "Sớm muộn cũng sẽ biết rõ."

"Hiện tại có thể hiểu rõ hơn."

Tống Tung vừa định hỏi làm sao hiểu rõ hơn, đột nhiên bị hôn một cái. Lệ Tiêu nói: "Là ăn dấm, ghen tu, tức giận, chỉ cần nghĩ đến có người giữ lại chân dung của người, có thể sẽ thời khắc nhìn chằm chằm người, nhớ người, ta chỉ muốn giết người."

Vẻ mặt của hắn thật sự là không thể nói là thân mật, mà Tống Tung lại từ trong bình tĩnh lộ ra mấy phần nghiêm nghị, nghiêm túc lộ ra mấy phần biểu tình hung ác nhìn ra mấy phần ngọt ngào.

Y cảm thấy mình trở nên quái quái. Rõ ràng Lệ Tiêu nhìn qua nghiêm túc, hắn cũng thật sự sẽ giết người, nhưng y giờ khắc này, lại không có chút nào sợ sệt.

Y rũ mi, cảm lại bị nam nhân nâng lên: "Biết chưa?"

Tống Tung gật gật đầu: "Biết rồi."

Tròng mắt của y cực kỳ giống một loại động vật nhỏ nào đó, ôn dịu ngoan thuận. Lệ Tiêu lại một lần nhíu mày lại: "Người biết cái gì?"

"Sau này ta sẽ không như thế nữa." Tống Tung nói như đọc thuộc: "Ta là người của điện hạ, lẽ ra nên nghe điện hạ nói, không nên tự chủ trương khiến điện hạ giận."

Lệ Tiêu không lên tiếng, mà vẻ mặt của hắn còn đáng sợ hơn hồi nãy một chút. Tống Tung lén lút nhìn hắn một cái, bỗng nhiên phụt bật cười. Mặt Lệ Tiêu trầm hơn: "Người cảm thấy bản vương đang nói đùa người?"

"Không có." Tống Tung thu hồi nụ cười, tiếp tục đọc thuộc: "Ta cảm thấy điện hạ dữ dần, ta sợ lắm." 1

"..." Lệ Tiêu không nói gì nhìn y một hồi, bỗng nhiên bị y chọc tức, buông y ra quay người đi ra ngoài.

Tống Tụng nhìn không được cười một lúc. Y biết Lệ Tiêu muốn biểu đạt gì, đó chính là hắn đang quan tâm y. Y vừa cảm thấy ngọt ngào, lại vừa cảm thấy nam nhân như vậy thực sự đáng yêu, không nhìn được muốn... đùa hắn.

Y không mặc thêm y phục xuống giường đi ra cửa, nhìn thấy Lệ Tiêu đang đưa lưng về phía mình ngồi ở lan can, áo choàng bởi vì tư thế ngồi mà rũ xuống, bị gió thổi bay.

Tống Tụng đi tới đứng phía sau hắn, nói: "Điện hạ giận sao?"

Lệ Tiêu không để ý tới y, ánh mắt của hắn rơi vào bầu trời đêm đầy sao, bên tai truyền đến âm thanh loạt xoạt. Tống Tụng nhẹ nhàng kéo y phục, lại tiến lên một bước, khom lưng nghiêng đầu xem về mặt của hắn: "Giận thật?"

"Quay về."

Tống Tụng cau mày một cái, nói: "Quý hạ hẹp hòi."

Ngữ khí của y chứa yếu ớt, Lệ Tiêu bỗng nhiên quay đầu, lông mày nhăn chặt lại: "Người cảm thấy bản vương hẹp hòi?"

"Ừm!"

Lệ Tiêu bị y chọc tức bật cười: "Bản vương nói nhiều như vậy, người một câu cũng không hiểu, lại còn thấy bản vương hẹp hòi?"

"Ai nói ta không hiểu?" Tống Tụng nói năng có khí phách: "Ta phi thường phi thường hiểu điện hạ..." Y dừng một chút, nhìn hắn một cái, dùng giọng rất nhẹ nói: "Có bao nhiêu quan tâm ta."

Ánh mắt Lệ Tiêu rơi trên người y, hắn ngắm nhìn Tống Tụng đang kéo kín y phục nhìn thẳng mình, một chân thu hồi lại, ngồi ở trên, nhìn thẳng y nói: "Sau đó thì sao?"

Lệ Tiêu người này, tại sao không biết thận thủng thét?

Tống Tụng vừa nghĩ, vừa khó giải thích được không dám nhìn thẳng đôi mắt mười phần có cảm giác xâm lược của hắn. Y lại một lần nữa che kín mình, khẽ hít một ngụm khí lạnh, nói: "Ta đương nhiên, cũng quan tâm điện hạ."

Lời này cuối cùng cũng coi như làm sắc mặt Lệ Tiêu hòa hoãn: "Còn gì nữa không?"

"..." Còn gì nữa?

Tống Tụng nghĩ hoặc liếc mắt nhìn hắn, trong đầu dật chợt lóe cái gì, đỏ mặt vươn tay ra với hắn, nhẹ giọng nói: "Về ngủ đi."

Lệ Tiêu kéo tay mà y đưa tới, nói: "Kéo một cái."

Tống Tụng hơi dùng sức, Lệ Tiêu bỗng nhiên đứng lên, lập tức nhào tới y như là đứng không vững. Tống Tụng hồi hộp, vốn cho là mình phòng chừng không diu được hắn sẽ ngã, đột nhiên bị hắn túm một cái vào ngực, trầm giọng nói: "Nể tình là lần đầu tiên phạm tội, miễn cưỡng tha thứ người."

Phản ứng thái kì của Tống Tụng phi thường mãnh liệt, sáng sớm hôm sau rời giường, Lệ Tiêu đã không ở nhà, y bảo người chuẩn bị bữa sáng thanh đạm, vừa mới ăn một miếng, cảm giác dạ dày bắt đầu bốc lên.

Miền cưỡng ăn nửa bát, rốt cuộc không không chế được ôm ống nhổ bắt đầu nôn mửa.

Đám nhả hoàn bỏ tay toàn tập, Tống Tụng cũng biết chuyện như vậy tránh không được, đơn giản cũng không ăn nữa, nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Thân thể mềm nhũn, cái cảm giác này dù cho trải qua một lần, cũng khó có thể quen. Y khẽ cau mày, bàn tay khẽ đặt ở bụng, nghĩ tới tương lai còn một đoạn thời gian rất dài phải chịu tội, bỗng tỉnh thần uể oải.

"Vương phi!" Bên tai đột nhiên vang giọng Tề Hảo Vận, tiểu hài tử này một

đường chạy vào, vui vẻ nói: "Bạch thị vệ mua chút ô mai cho ngài, ngài ném thử xem có thích không."

Y liếc mắt, chỉ có thể xuyên thấu qua màn hình nhìn thấy thân ảnh đối phương đứng ở cửa ô mai kiêu, lúc này bật cười, nhận bọc giấy trong tay Tề Hảo Vận, bóc một quả lên nhét vào trong miệng, tinh thần đột nhiên tốt lên: "Giúp ta cảm tạ hân."

"Vâng!" Tề Hảo Vận vui vẻ chạy ra ngoài, Tống Tụng ôm một túi ô mai, miễn cưỡng cúi về phía cái mạng.

Trong ngày thường không cảm thấy ô mai ngon miệng như vậy, Tống Tụng vừa mới cảm nhận được mị lực của nó, lập tức đến nhà bếp, tự mình làm bánh ngọt ô mai.

Tay nghề của y tốt, làm ra đồ ăn vừa ngon vừa đẹp. Đợi đến khi Lệ Tiêu trở lại, phát hiện trong sân đầy mùi chua ngọt. Hân đi tới, vừa lúc thấy Tống Tụng đang dặn người bọc điểm tâm lại: "Thừa dịp còn nóng, đưa cho Thái hậu một phần, phải nhanh một chút."

Lệ Tiêu nhíu mày đi vào, nói: "Làm rất nhiều à?"

"Không làm nhiều, chỗ này để ta ăn, còn bảo người đưa cho Thái hậu một ít, nó rất thích."

Lệ Tiêu nhìn điểm tâm trắng như tuyết điểm xuyết tím, bóc một miếng lên, vừa mới ăn một miếng, cảm giác răng chua như rụng mất. Hân hít sâu một hơi, nói: "Chua như thế, hoàng tử mẫu làm sao ăn được?"

"Đây là để cho ta ăn, mấy phần bên kia đều cho đường." Tống Tụng dùng đũa gấp một miếng nhỏ. Điểm tâm làm từ gạo nếp, xé ra có thể kéo rất dài, nhìn cũng rất có khẩu vị. Lệ Tiêu ngậm vào miệng, quả thật là thơm mềm ngon miệng, chua chua ngọt ngọt: "Hôm nay người bạn làm cái này?"

"Ta lười ra ngoài, cũng không có chuyện làm, không thể làm gì khác hơn là tìm chút việc giết thời gian." Thấy thần sắc hân lo lắng, Tống Tụng lại nói: "Kỳ

thực ta cũng chỉ nhìn, làm đều là họ."

Y cầm đũa tâm Lệ Tiêu cắn qua từ từ ăn. Lệ Tiêu nói: "Bản vương cũng mua chút ô mai về, giữ lại từ từ ăn đi."

Tổng Tung sắp xếp xong, cùng hắn đi ra nhà bếp, nói: "Dân chạy nạn thu xếp thế nào?"

"Bản vương tự đi hỏi một phen, chỗ nên mới bận đến lúc này."

Tổng Tung gật đầu, trong lòng biết sau lần này ấn tượng của thiên hạ đối với Lệ Tiêu sẽ đổi mới. Kiếp trước Lệ Tiêu tuy rằng leo lên ngôi vị Hoàng đế, mà đến cùng danh không chính ngôn không thuận, hơn nữa động một chút là đại khai sát giới ở trong cung, trong cung thỉnh thoảng phải bổ sung một chút cung nữ thái giám, bách tính người người cảm thấy bất an, cũng may kiếp này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

"Kim Vũ đại doanh thế nào rồi?"

"Mấy ngày nữa Thao Thiết sẽ quay lại."

Tổng Tung gật gật đầu, vừa mới thanh tĩnh lại, bỗng nhiên có người kinh ngạc thốt lên: "Bén lửa rồi! Bên kia bén lửa rồi!"

Tổng Tung và Lệ Tiêu cùng đi được hai bước, thuận tầm mắt của mọi người trong viện nhìn lại, chỉ thấy phía đông lửa rất lớn, bầu trời tối tăm mờ mờ bị ánh lửa rọi sáng. Y vô cùng ngạc nhiên: "Kia là chỗ nào?"

Lệ Tiêu híp mắt, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Chuồn bị ngựa!"

"Điện hạ!"

Lệ Tiêu nói: "Là phòng thành doanh Đông vệ, ta phải đi xem xem chuyện gì xảy ra."

Sắc mặt Tổng Tung khẽ thay đổi, lời muốn nói chưa kịp ra, nam nhân đi ra

ngoài như một cơn gió. Tống Tụng theo sát vài bước, sắc mặt nghiêm túc quay người trở về chính phòng, đồng thời gọi người đang chuẩn bị đem điếm tâm cho Thái hậu lại, nói: "Để xuống đi, tự chúng ta ăn."

Y cũng không dám ra cửa, chỉ có thể ngồi trong phòng âm thầm cầu khẩn, tinh thần căng thẳng cao độ, thỉnh thoảng ra ngoài liếc mắt nhìn phía đông. Lúc Lệ Tiêu đi lửa còn chưa nhiều lắm, theo sắc trời càng ngày càng mờ, lửa kia càng lúc càng lớn, cơ hồ chiếu đỏ nửa bầu trời. Tống Tụng cắn răng, cau mày, đi qua đi lại trong sân.

Bạch Nhâm nhìn y một phút chốc, nói: "Vương gia người hiền sẽ gặp lành, không có việc gì."

Tống Tụng gật đầu, vẫn không nhìn được lo lắng.

Kim Vũ đại doanh của Kim Vũ năm ngoái bị thiêu, vừa qua tháng giêng, vừa vạn Đông Vệ doanh nhận Thao Thiết bị đốt. Chuyện này làm sao xem cũng không giống như là trùng hợp.

Y đang nghĩ ngợi, chợt nghe trong sân có người hô lớn: "Tây sương đi lấy nước! Nhanh cứu hỏa!!"

Tây sương! Vương phủ!

Ánh mắt Tống Tụng cuối cùng từ phía đông thu hồi, ánh mắt rơi vào khối lửa, trong đầu trong nháy mắt có một đường thẳng nối liền với nhau.

Đông Vệ doanh bén lửa, Lệ Tiêu đi đến, ngay sau đó Vương phủ bén lửa, sau đó...

Tiếng la giết bỗng nhiên truyền đến, trước mắt y lóe lên một thân ảnh, là Kỳ Doanh dùng kiếm công tơi. Hấn rơi xuống bên cạnh Tống Tụng, một chân đứng thẳng đeo giày vào, nói: "Ài ya, tinh huống thế nào?"

Phía sau Tống Tụng bỗng nhiên có mấy bóng đen xông tới, trong nháy mắt giao đầu với thịch khác tới đây. Bạch Nhâm nghiêng người bảo hộ Tống

Tụng, không nói một lời rút bội kiếm ra. Kỳ Doan nói: "Đông Vệ doan bị thiêu, lửa lớn như vậy, lính tuần tra khẳng định đã qua cứu hỏa, tình huống của chúng ta không ổn rồi."

Hắn hít hơi một cái, bọc quần áo không ngừng run cầm cập, nói: "Lần này nhiều thích khách đến như vậy, không phải tới vì người chứ?"

Lòng Tống Tụng thấy lạ vô cùng, trơ mắt nhìn một người phần đầu quên mình nhào tới mình, sau đó bị Bạch Nhâm chém dưới kiếm, nói: "Xem bộ dáng là đúng."

"Giờ làm sao, chạy?"

"Ta có chút bận tâm."

"Lo lắng cái mạng nhỏ của người? Xem kiếm của Bạch thì vệ rất nhanh, người sẽ không sao."

"Ta lo lắng cho Vương gia."

"..." Kỳ Doan quay đầu liếc mắt nhìn y, bất đắc dĩ nói: "Đã là lúc nào rồi, người còn có tâm sự lo lắng người điên kia, ai giao phong với hắn đều là người chết trước được chưa!"

"Ta lo hắn không cẩn thận giết quá nhiều người." Tống Tụng cau mày, chân tình làm Kỳ Doan bội phục không thôi: "Người không phải gia gia của ta, người là tổ tông của ta."

Chương 55: Người già vờ

Lòng Tống Tụng lo lắng, y cau mày, nhiều lần suy nghĩ điếm máu chốt trong đầu.

Đông vệ làm thủ vệ phòng thành doanh, từ Vương phủ qua phải đi qua phố Vĩnh Xuân náo nhiệt. Nơi đó buổi tối và ban ngày náo nhiệt như nhau, là nơi người có chút tiền nhàn rỗi đều nguyện ý đi mua vui, ngoại trừ kỹ viện còn có Bất Dạ lâu, buổi tối ai không ngủ được sẽ đi tới đó.

Nơi khác, nơi đó không chỉ có bách tính, còn có một vài quan to quý nhân.

Nếu như y là Lệ Tiêu, thời điểm cứu hỏa Đông Vệ doanh đột nhiên nhìn thấy Vương phủ bén lửa, mà Lệ Tiêu đang mang thái tay trời gà không chặt lưu lại trong Vương phủ sẽ như thế nào? **3**

Y nhất định sẽ chạy như bay trở về xác định Lệ Tiêu không bị thương.

Vậy, nếu như phải đi qua một phố Vĩnh Xuân náo nhiệt thì sao? Nếu có nhĩ tử của quan lại nào quyền cao chức trọng vừa lúc bị giết trên đường Lệ Tiêu về thì sao? Giết Tống Tụng kỳ thực rất dễ, mà giết Lệ Tiêu thì không dễ. Nếu như hẳn muốn giết Lệ Tiêu, nhất định sẽ phải tử sĩ nguy trang thành bách tính, dẫn Lệ Tiêu vốn đang gấp rút về đại khai sát giới ở trên đường.

Tống Tụng quyết định thật nhanh quay người, nói: "Ra ngoài phủ, phải một người đi dắt một con ngựa đến đây."

"Người bây giờ muốn đi ra ngoài? Phòng thành doanh cháu, người biết bên ngoài hiện tại loạn thế nào không?"

Tề quán gia cũng ngạc nhiên nhìn lại.

Tổng Tụng không nói gì. Bạch Nhâm không nói một lời đuổi theo, trên đường nhiều lần thích khách có kiếm cơ hồ đâm trúng y, Bạch Nhâm kéo y né qua, lại nhìn Tổng Tụng, y bước chân không ngừng đi về trước, ánh mắt kiên định, không thấy nửa điểm hoảng loạn.

Bạch Nhâm đứng sát che chở bên người y, tới một người giết một người, kiếm của hắn rất nhanh, hiển nhiên là cao thủ hàng đầu bên người Lệ Tiêu, mục đích cũng rất rõ ràng, chính là một tác cũng không rời bảo vệ Tổng Tụng.

Một đường ra Vương phủ, trên đường phố không thấy bóng dáng lính tuần tra, Tổng Tụng tiếp tục đi về trước. Kỳ Doan như một tờ giấy kẻ sát ở bên cạnh y, không biết xấu hổ cộ Bạch Nhâm bảo vệ.

Bên tai truyền đến tiếng vỗ ngựa lộc cộc, là Tề quán gia. Lão nháy xuống ngựa, nói: "Ngài biết cười không?"

"Có thể thử xem."

Kiếp trước kiếp này y đều không cười ngựa, víu lưng ngựa trèo lên không cần thận tuột xuống. Kỳ Doan thấy thế đỡ y nói, nói: "Tự người đi?"

"Bạch Nhâm cùng ta đi."

Tổng Tụng đương nhiên không thể tự mình đi ra ngoài nộ mạng. Tuy rằng thích khách Vương phủ lúc này đang giao đầu với thủ vệ, ai biết bên ngoài có thể còn có hay không. Huống chi kỹ thuật cười ngựa của y không tinh, vạn nhất bị quăng xuống dưới thì coi như thảm.

Bạch Nhâm nhận được mệnh lệnh gọn gàng nhanh chóng lên ngựa, nói: "Đắc tội."

Một tay hắn đuổi ra từ sau Tổng Tụng, nắm chặt cương ngựa, thúc vào bụng ngựa xông ra ngoài.

Còn ngựa vừa mới lao ra không xa, một người bịt mắt bỗng nhiên từ nóc nhà rút kiếm đến. Bạch Nhâm trở tay chặn, thân kiếm đụng nhau, hổ khẩu bị chấn động đến mức hơi ngứa ngáy, thân sắc hẳn ngay nhiên, nói: "Là cao thủ."

Hắn vỗ mông ngựa, mượn lực nhảy lên, không thể không đấu với đôi phương.

Tổng Tụng vội vàng nắm chặt cương ngựa, ngốc nghếch nhấc chân nhiều lần, miễn cưỡng ôm lấy chân đạp, bên người một khí ít đi hộ vệ, lòng không tự chủ được khẩn trương lên. Ngay lúc này, y chú ý tới một bóng người rơi vào phía sau mình, vừa nghiêng đầu, chính là Kỳ Doan. Hắn nói: "Bạch thị vệ đầu cùng người kia, xem ra chỉ có ta miễn cưỡng có thể che chở người đoạn đường."

Tổng Tụng nói cảm ơn.

Còn ngựa vọt vào phố Vinh Xuân, Tổng Tụng vội vàng kéo căng cương ngựa dừng lại. Phố Vinh Xuân đèn đuốc sáng choang, rất náo nhiệt —náo nhiệt không giống bình thường.

Cửa sổ trên Bát Dạ lâu mở ra, có người từ bên trong thò đầu ra nhìn về phía đông, dưới lầu cũng có bách tính đang đứng chân quan sát. Mà nếu như tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện có một nhóm người, vừa hòa vào náo nhiệt, vừa liên tiếp nhìn về đuôi kiếm, dường như đang nhất tâm nhĩ dụng cùng đợi cái gì.

Kỳ Doan phòng chừng cũng cảm thấy mình đứng ở trên lưng ngựa quá kiêu ngạo, vì vậy ngồi xuống, nói: "Nhìn qua người không cần lo lắng."

Tổng Tụng lại đẩy hẳn xuống, Kỳ Doan vừa mới muốn nói gì, chỉ thấy chính y cũng xuống ngựa. Tổng Tụng đội mũ lên, nói: "Chúng ta đi qua, tìm được điện hạ trước rồi nói."

Kỳ Doan cân nhắc một chút, Bạch thị vệ cùng cao thủ kia sơ chiêu trước mắt còn không biết thắng thua, thích khách trong Vương phủ cũng không

biết đã dọn dẹp sạch sẽ chưa. Đối với Tống Tụng mà nói, quả thật là phải tìm được tướng công trước mới coi như có người để yên tâm.

Hắn không thể làm gì khác hơn nói: "Được thôi."

Tống Tụng bỏ tuần mã quá phận bắt mắt đi, cất bước dung nhập vào đường náo nhiệt, một bên lạng lẽ quan sát người chung quanh, một bên tận lực cấp tốc xuyên qua.

Kỳ Doanhn đi theo bên cạnh y, cũng lưu ý người, thấp giọng nói: "Người cảm thấy nơi này có dị thường?"

Tống Tụng nói: "Chỉ là suy đoán."

Mà rất kỳ quái, lửa ở Vương phủ bây giờ còn đang đốt, nhưng Lệ Tiêu vẫn còn không thấy tăm hơi. Tống Tụng chỉ có thể suy đoán, hẳn bị người nào giữ lại.

Đã rời xa đám người náo nhiệt, Tống Tụng lập tức chạy về phía Đông Vệ doanhn. Kỳ Doanhn nhíu nhíu mày, tiếp tục run cầm cập đi theo bên cạnh y, nói: "Người chạy chậm một chút, phải cẩn thận hải tử."

Nói như vậy, bước chân Tống Tụng không tự chủ được chậm nháy mắt, mà ngay sau đó, lo lắng cho Lệ Tiêu lại lần nữa làm cho y bước nhánh hơn, ra khỏi phố Vinh Xuân náo nhiệt, càng đi về phía trước, chuyển hướng là có thể nhìn thấy Đông Vệ doanhn. Nhưng vào lúc này, đột nhiên có mấy hắc y nhân xông tới. Kỳ Doanhn gạt nảy cả mình, vừa kéo y trốn, vừa nhẹ nhàng chuyển bước, hắn bay như liễu rủ, dùng khinh công, mà trình độ võ công hiển nhiên không sâu.

Hai người rất nhánh bị bức ép lùi về sau, mắt thấy sắp không thể lui được nữa, một trận tiếng vỗ ngựa dồn dập truyền tới.

Một bóng người cầm một trường đao dính máu, đầy sát khí lạnh lẽo như gió bão, ánh mắt nhìn chằm chằm lửa ở Vương phủ, một đường đi tới.

"Điện hạ!!"

Dù màn đêm thăm thẳm, y còn chưa thấy rõ mặt của đối phương, mà từ từ thể cười ngượng, Tống Tụng đã nhận ra được.

Y đứng ở đầu đường Vinh Xuân, nhìn thấy người kia bay người lên, như hổ như sói đánh tới y.

Tống Tụng đứng không nhúc nhích, lòng bởi vì khoảng cách với Lệ Tiêu dần dần rút ngắn mà an ổn lại. Y thở phào nhẹ nhõm, cánh tay lại bị Kỳ Doanห์ lòi một cái, mà trường đao lướt qua bên tai vẫn làm cho cổ y mát lạnh. Y thuận thể nghiêng người, dư quang khéo mắt nhìn thấy thân ảnh Lệ Tiêu gia tốc, trường đao vung lên, máu tươi đỏ sẫm bắn lên áo choàng trắng như tuyết như vẩy mực.

Tim y đập nhánh như nổi trống, đại não khó chịu từng trận, theo bản năng giơ tay che cổ mình, có chút ướt nhẹp. Y có chút ngẩn ngơ, nghĩ thầm hẳn là sắp chết.

"Tụng nhi!" Một tay đè xuống cổ của y, Lệ Tiêu sắp rách cả mí mắt: "Tụng nhi, người sao rồi?"

"Ta..." Tống Tụng vừa muốn nói chuyện, Kỳ Doanห์ chen ngang: "Trầy da, không quá đáng lo. Người đừng che, dùng sức nữa động mạch của hẳn thật sự bị người ấn đứt mất."

Lệ Tiêu lập tức buông tay, Tống Tụng cũng có chút lúng túng. Lệ Tiêu lấy khăn lụa ra đặt trên cổ y, xác nhận nhiều lần: "Thế nào, có đau hay không?"

Tống Tụng lắc đầu, Kỳ Doanห์ ở một bên trợn trắng mắt, nói: "Chảy cả máu, làm sao có khả năng không đau."

Lệ Tiêu không để ý tới hẳn, hẳn sờ đầu Tống Tụng, thấp giọng nói: "Sao người ra ngoài?"

"Ta lo lắng cho người."

Lệ Tiêu ở trạng thái kia nếu như không phải vừa vặn thấy Tổng Tụng, một khí vào Vinh Xuân, chỉ sợ sẽ mở một đường máu.

"Người thì sao?" Tổng Tụng đánh giá trên dưới hẳn, lo lắng nói: "Người có bị thương không?"

"Không."

Tổng Tụng triệt để yên tâm, thả lỏng nở nụ cười, sau đó thân thể mềm nhũn, mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại lần thứ hai, người đã về tới Vương phủ, vết thương trên cổ cũng có xử lý tỉ mỉ, chỉ là bụng có chút mơ hồ không thoải mái.

Trong phòng không có ai, Lệ Tiêu cũng không ở đây, y nhắm mắt lại nghỉ ngơi một phút chốc, bàn tay đặt trên bụng, khẽ vuốt.

Màn hình bỗng nhiên bị người nhấc lên. Lệ Tiêu đi vào, Tổng Tụng mở mắt, hẳn nói: "Tỉnh rồi? Thân thể thế nào?"

Tổng Tụng muốn nói rất tốt, mà bụng lạnh lẽo đau lại làm nụ cười của y không được tự nhiên, tất cả chuyện đêm qua lại xông lên đầu, vành mắt y hơi đỏ lên: "Ta... Đau bụng."

Lệ Tiêu lập tức đi ra ngoài gọi Kỷ Doan, qua một lát, lại có thái y, chặn chỗ Tổng Tụng, nói: "Là có chút động thai khí, hạ quan kê mấy đơn thuốc, sau này phải an dưỡng mới được."

Tổng Tụng có chút không biết làm sao: "Động, động thai khí... Sẽ như thế nào?"

"Chỉ cần Vương phi an dưỡng tốt, không sợ." Lão thái y cực kì hiền lành, trấn an Tổng Tụng xong kê đơn thuốc. Lệ Tiêu sai người tiễn hẳn rời đi, sau đó cầm đơn thuốc đưa cho Tề quản gia: "Người tự mình sắc thuốc."

Tề quản gia vội đi làm. Lệ Tiêu ngồi ở bên cạnh y, bàn tay ấm áp thò vào chần sờ bụng của y, nói: "Như vậy vừa vặn chưa?"

Bụng ấm áp thú thích, Tống Tụng gật gật đầu, hỏi: "Bách Nhâm thế nào?"

"Hắn bị thương nhẹ, tối hôm qua Kỳ Doanh xem qua, không quá đáng lo."

"Kỳ Doanh làm sao?"

"Hắn bị sốt." Lệ Tiêu nói: "Hắn có hàn độc, cực kỳ sợ lạnh, hôm qua đột nhiên bén lửa, chạy vội, bị lạnh."

Tống Tụng yên tâm, tay đặt lên mu bàn tay Lệ Tiêu, hỏi: "Ngày hôm qua đến cùng có chuyện gì xảy ra, điện hạ có manh mối không?"

"Rất kỳ quái." Lệ Tiêu nói: "Hôm qua Đông Vệ doanh đại hỏa, phố Vinh Xuân nào nhlệt như trước, đèn đuốc sáng choang, rất kỳ lạ."

Bình dân bách tính ngày thường gặp chuyện là như rùa rụt cổ, ngày hôm qua phố Vinh Xuân nhiều quan binh qua lại như vậy, vẫn còn cực kì an nhàn, xác thực rất kỳ quái.

Tống Tụng lập tức nói suy đoán của mình cho hắn: "Có thể là Hoàng hậu không? Lần trước Thiên tử tháp nàng đã muốn người giết người, lần này nhìn qua cũng là có ý đồ này."

"Phụ hoàng theo dõi nàng, nàng hiện tại không có thời gian lên kế hoạch. Huống hồ, hôm qua ta không thể đứng lúc chạy về Vương phủ, là bởi vì Đông Vệ doanh đi lấy nước, có người thừa dịp giết Phó Chiêu. Lúc đó Đông Vệ doanh đại loạn, có người hoài nghi là ta giết, ta nhất thời không thể thoát thân."

Lúc đó Phó Chiêu lên Hoàng hậu đổi lệnh bài của Tần Chí Hà, hại Tần Ninh mất chức quan, cũng làm cho Hoàng hậu cười hở khớp xương, cho nên lần này người giết Phó Chiêu là Hoàng hậu.

Mà nếu như Hoàng hậu thật sự hạo tửn tâm cơ muốn cho Lệ Tiêu tại đại khai sát giới phố Vinh Xuân, sẽ không thừa dịp loạn lấy mệnh Phó Chiêu, bởi vì nàng phải bảo đảm Lệ Tiêu thông thuận đi vào phố Vinh Xuân.

"Cho nên, ngày hôm qua Đông Vệ doanh cháy, Vương phủ bén lửa, còn có ta bị đâm giết... Có người khác? Mà Hoàng hậu khả năng chỉ là sau khi Đông Vệ doanh đi lấy nước, mới lâm thời phái người ra tay giết Phó Chiêu?"

"Đúng vậy."

"Vậy nói như thế, Hoàng hậu lần này còn ma xui quỷ khiến giúp điện hạ." Nếu như Hoàng hậu không phải người giết Phó Chiêu, sẽ không có người hoài nghi là Lệ Tiêu ra tay. Nếu như không phải bởi vì chuyện này trì hoãn thời gian, khả năng chờ Tổng Tụng từ Vương phủ chạy tới, Lệ Tiêu đã giết bách tính đã sớm được xếp sẵn ở phố Vinh Xuân.

Đầu óc Tổng Tụng có chút loạn: "Có người tiếp tục sử dụng phương pháp của Hoàng hậu, muốn đưa người vào chỗ chết, hơn nữa... Phố Vinh Xuân tối hôm qua nhiều bách tính như vậy, người này thực sự là thật là bạo gan, kình đồ còn có thể là ai có thể làm được như vậy?"

"Người ngày hôm qua giao thủ với Bạch Nhâm, tuy rằng dùng kiếm, mà chiêu thức lại khá nặng, như là dùng quen đao, nước ta chiếm đa số là bội kiếm, người Kim thì lại thuyên đao."

Tổng Tụng sợ ngây người: "Ý điện hạ là... Người Kim quốc làm?"

Nếu như là một quốc gia, tròng hành động ám sát ngày hôm qua nói rõ. Hoàng hậu cố gắng, một lần mưu kế không thể dùng hai lần, mà người khác có thể. Hơn nữa chuyện ngày hôm qua, thành công giết Tổng Tụng, sát thần Lệ Tiêu này bị sẽ phế bỏ, thành công giết Lệ Tiêu, dùng sức khỏe hiện tại của Hoàn Nhân Hoàng đế, rất có thể bị thống quá độ. Dù cho không thành công, kết hợp Thiên tử tháp kích thích Lệ Tiêu thất bại, Hoàng hậu cũng có thể giúp một tay.

Người kia nhất định biết rõ đầu võ giữa Lệ Tiêu cùng Hoàng hậu, biết không

quản ai thất bại, cũng có thể trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Tống Tụng phồng hai má, đảo mắt nghĩ lại chuyện hôm qua một lần, chậm rãi phun ra một hơi, có chút mờ mịt nhìn nóc giường, nói:

"Làm sao bây giờ nha, tương công, ta thật sợ hãi."

Lệ Tiêu; "..."

Tay đặt ở bụng Tống Tụng khẽ run lên, mặt dán lại gần y: "Lặp lại lần nữa."

Tống Tụng nói: "Ta có chút sợ sệt."

"Không phải cái này."

Tống Tụng nói: "Sao, làm sao bây giờ?"

"..." Lệ Tiêu híp mắt nhìn y, Tống Tụng dời mắt đi chỗ khác, bụng bị hấn nhẹ nhàngh ần ần, y nói: "Giả bộ, ta đùa ngươi thôi." 1

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Người tới đùa coi.

Chương 56: Tranh luận

Giọng Lê Tiêu áp rất thấp, mang theo tận lực uy hiếp, mà lời này Tống Tụng nghe vào tai lại không chút nào cảm thấy sợ sệt. Y xoay mặt không để ý tới, tay hắn đặt ở bụng y chậm rãi rời, chậm rãi đưa về phía nách y.

Động tác của hắn rất chậm, mà Tống Tụng đã nhận ra được hắn muốn làm gì, tuy rằng tay hắn còn chưa tới mục đích, cả người đã bắt đầu có cảm giác ngứa thịt.

Tống Tụng cười khúc khích, lập tức nghiêng người cuộn mình lên ôm lấy cái tay kia, "Làm gì nha?"

Y đưa lưng về phía Lê Tiêu, bóng lưng như động vật nhỏ vô hại. Lê Tiêu nghiêng người tiến lên, thuận thế nhấc lên, trực tiếp ôm người vào trong ngực, nhẹ nhàng phun ra một hơi vào tai y, âm thanh trầm thấp từ tính lại vang lên bên tai: "Tụng nhi xấu xa."

Tại Tống Tụng tê dại một trận, nhện không được rứt cổ lại, lập tức bị Lê Tiêu đè lại: "Cẩn thận vết thương."

Y đích xác cũng cảm thấy đau đớn, ngoan ngoãn không động đậy nữa. Y giờ khắc này nghĩ vẫn là rất sợ, mình chỉ cách tử vong một đường, nếu như thanh đao kia lại gần một tấc, cổ y không chỉ là chảy máu, mà là sẽ phun máu.

Ánh mắt Lê Tiêu dừng trên băng gạc, hai người đều không nói gì thêm, mãi đến tận khi Tống Tụng mở miệng: "Điện hạ có tính toán gì chưa?"

"Tiền tuyến đại thắng, người Kim liên tục bại lui, trong bóng tối phía người đến kinh đô khuấy nước cũng là hợp tình hợp lý. Đây ngược lại là làm bản

vương có một suy nghĩ mới. Chúng ta có thể noi theo kế này, bọn họ nếu tiền tuyến đã hỏng, hậu phương cũng loạn lên, rất thú vị."

"Việc này còn phải tỉ mỉ mưu tính mới được."

Giờ khắc này trong Dưỡng Tâm điện, Hoàn Nhan Hoàng đế đang đọc sách. Hấn vốn tóc đen, từ lúc Triệu Hoàng hậu qua đời đã trắng đi rất nhiều, những năm này vì Lệ Tiêu tìm y hời thiuốc, còn phải vất vả quốc sự, thân thể cũng càng ngày càng tệ.

Mà ngay cả như vậy, hấn đến cùng vẫn là Hoàng đế, cho dù là chỉ cần ngồi xuống chỗ đó, cũng đủ để cho lòng người thấy sợ hãi.

Tần Hoàng hậu không hiểu ra sao bị gọi tới nơi này đã có một khắc, mà Hoàng đế thủy chung không nói một lời. Hấn không nói lời nào, nàng cũng chỉ có thể ngồi như vậy. Mỗi lần Hoàng đế lật sách, cũng làm trong lòng nàng hơi lạnh lẽo. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Mãi đến tận khi đôi phương tựa hồ đọc sách mệt, Đậu công công tiến lên nhận lấy sách, Hoàng đế mới rốt cục xoay mặt, nói: "Hoàng hậu tới à."

Hấn giống như vừa mới phát hiện, nói: "Người đến, dâng trà."

Hoàng hậu đứng lên nhận ly trà, lòng nghi ngờ không thôi. Chuyện ngày hôm qua nàng cũng cảm thấy khó giải thích được, không biết đến tột cùng là người phương nào gây nên, mà luôn cảm thấy chuyện có chút âm mưu trong đó.

"Thái tử hai ngày nay có đến gặp người không?"

"Thái tử xưa nay ít thuận, thường đến bãi phóng."

Hoàn Nhan Hoàng đế gật gật đầu, nói: "Là hài tử tốt. Trẫm chuẩn bị cho nó theo Tiêu nhi quản lý dân chạỵ nạn, người cảm thấy thế nào?"

"Xin nghe bệ hạ dặn dò."

"Chuyện tối ngày hôm qua vẫn phải tra rõ. Bây giờ Phó Chiêu bỏ mạng, nhân thủ không đủ, Tần Ninh vẫn phải nhânh chóng phục hồi nguyên chức, trở về giúp trăm mới được."

Sắc mặt Hoàng hậu chưa thay đổi, ánh mắt càng ngày càng nghi ngờ không thôi, nói: "Vi bệ hạ phân ưu giải nạn, đây là Tần gia phải làm."

"Được rồi, người về đi."

Hoàng hậu uống trà, đứng dậy cáo lui ra ngoài, mồ hôi lạnh đã ướt toàn thân. Nàng ngồi kiệu nhỏ về tới tấm cung, lập tức xui lơ trên ghé. Nhũ mẫu bưng nước trà lên cho nàng, lo lắng nói: "Bệ hạ nói gì với ngài?"

"Hắn nói cho Thái tử theo Lệ Tiêu đi quản lý dân chạy nạn, còn để Nhị đệ phục hồi nguyên chức."

"Đây là chuyện tốt nha! Nương nương sao lại kém sắc thế?"

"Chuyện tốt đẹp gì!" Hoàng hậu buồn bực nói: "Hậu cung không được tham gia vào chính sự, chuyện như vậy, hắn có thể thương nghị với triều thần ở trên triều, có thể nghị luận với triều thần ở thư phòng, gọi Bồn cung đi để làm gì?!"

Nhũ mẫu bị nàng nói mà lòng nguội nửa đoạn: "Nương nương cảm thấy bệ hạ..."

"Hắn hoai nghi hôm qua ám sát Tổng Tụng là Bồn cung làm, nhưng hắn không nói rõ, Bồn cung cũng không tiện chủ động giải thích." Tay Hoàng hậu đỡ trán, nhũ mẫu lập tức tiến lên giúp nàng xoa bóp, nghe nàng lẩm bẩm nói: "Hai ngày này Bồn cung dựa vào phụ thân bệnh nặng xuất cung nhiều lần, còn có chuyện cũ Lệ Tiêu nhắc tới kia... Ta có dự cảm, hắn sẽ không tha cho ta."

Giờ khắc này Hoàng đế tựa hồ treo một thanh trường kiếm trên đầu nàng,

mà thanh kiếm này cũng không biết lúc nào có thể rơi xuống.

Hoàng hậu nhắm mắt lại, âm thanh gần như nói nhỏ: "Lòng hấn thiên vị, hấn chỉ thương Lệ Tiêu... Người xem, thuốc của Lệ Tiêu mới có, hấn không thể chờ đợi được nữa ám chỉ ta, mặt mũi của Thái tử cũng không có tác dụng."

"Nương nương, ngài cũng không cần nghĩ nhiều như thế, bệ hạ xưa nay nhân từ..."

"Dù nhân từ hấn cũng là Hoàng đế." Hoàng hậu cười khổ, mũi mơn hờ xớt, nói: "Bốn cung chỉ có thể buông tay."

Lệ Dương vào, Hoàng hậu đang ngồi ở hành lang sau tấm cung châm trà, dụng cụ uống trà quý củ bày trên bàn dày. Đầu nàng tùy tiện búi, không thêm bất kỳ vật trang sức nào, nghe giọng hấn thản an, chỉ nói: "Ngồi xuống đi." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Lệ Dương ngồi xuống đối diện nàng, ánh mắt rơi vào ly trong tay nàng, nói: "Mẫu hậu hôm nay sao nhân hạ thối mái vậy?"

Hoàng hậu nở nụ cười, ánh mắt chăm chú châm trà, nói: "Hôm nay dùng là bạch trà thượng hạng, người ném thử xem, như thế nào."

Lệ Dương nhận ly, nhấp một hớp, lập tức thán phục: "Mẫu hậu pha trà thật sự là tuyệt nhất, nhi thần bội phục."

"Người đúng là dẻo miệng." Hoàng hậu lười biếng nói: "Mấy ngày nay người đi cùng đại hoàng huynh, hấn có cho người sắc mặt tốt không?"

"Đại hoàng huynh từ sau khi trúng độc, nhất quán như vậy, dù cho đối với Thứ nhi cũng là vẻ mặt không hề dễ chịu, chúng ta cũng đã quen rồi."

Hoàng hậu nhìn nhi tử của mình.

Lệ Dương và Lệ Tiêu có ba phần tương tự, mà tính cách lại rất giống Hoàng

Nhân Hoàng đế. Hắn lúc còn trẻ cũng là như thế này, không cười cũng giống như đang cười, ôn ôn hòa hòa, rất có vài phần tác phong quân tử. Hắn xưa nay là dù tức giận, cũng rất ít khi nổi nóng như người bình thường. Hoàng đế Nhân Hoàng đế giận dữ, sẽ rất yên tĩnh, trầm mặc, có lúc sẽ thở dài, cau mày.

"Người rất giống phụ hoàng người." Hoàng hậu nói: "Đáng tiếc phụ hoàng người là trưởng tử đích tôn, mà người không phải."

Lệ Dương trong nháy mắt cảm thấy sắc bén trong giọng nói nàng, mà gương mặt nhìn, thần sắc nàng vẫn như cũ không thay đổi. Hắn không chắc chắn: "Mẫu hậu hôm nay là thế nào thế?"

"Bốn cung năm đó gả cho phụ hoàng người là tiểu thê, cái này, đại biểu vĩnh viễn là người thứ hai, nhi tử của ta cũng thấp hơn người ta một đầu."

Sắc mặt Lệ Dương hơi đổi một chút, nói: "Mẫu hậu nói cẩn thận chút, ta vẫn không thấp hơn ai một đầu."

"Người làm sao so ra không thấp hơn người khác một đầu?" Hoàng hậu nói: "Người xem người, đáng thương biết bao, dù cho thành Thái tử, còn phải xem sắc mặt Lệ Tiêu."

Lệ Dương không còn gì để nói, chốc lát lại nói: "Hắn là huynh trưởng, dù cho ta là Thái tử, hắn cũng vĩnh viễn là huynh trưởng, ta nhường hắn là phải... Mẫu hậu không cần bắt bình vì ta, hưởng chí, ta vốn chỉ là số may mới làm Thái tử, nên hắn không bị kẻ gian làm hại..."

"Cái gì là kẻ gian làm hại! Đây là mệnh của hắn, cũng là mệnh của người. Người đã là Thái tử, đã là trưởng tử, người bây giờ có được hết thảy đều là người nên có được! Lệ Dương, người phải nắm lấy cơ hội này, người phải cho phụ thân người nhìn thấy người giỏi hơn hắn!"

Lệ Dương do dự một chút, nói: "Nhưng... Ta cũng không giỏi bằng hắn mà."

"..." Hoàng hậu tựa hồ bị hắn làm cho ghen một hơi, trong lòng nàng đột

nhiên dâng lên một luồng bi thương, "Bổn cung từ lúc gả cho phụ hoàng người, vẫn phải xem sắc mặt Triệu Tuệ sống. Thật vất vả nàng chết rồi, lẽ nào sau này ta phải nhìn sắc mặt Lệ Tiêu sống sao?!"

Lệ Dương nhíu mày lại, nói: "Hắn là tiểu bối, tiền cung cũng chỉ là vận an phụ hoàng cùng tổ mẫu, ngài quản năm suốt tháng có thể gặp hắn mấy lần? Làm sao sẽ có loại ý nghĩ này?"

"Bây giờ là như vậy, vậy nếu như hắn lên ngôi thì sao? Một khi hắn đăng cơ, bổn cung phải nhìn mặt hắn mà thở."

Ngữ khí Lệ Dương ôn hòa: "Dù cho hắn lên ngôi, cũng thật sự sẽ không làm khó ta. Theo quy củ, đơn giản là chúng ta cùng xuất cung kiến phủ, dù cho không làm Thái tử, nhi thần cũng sẽ phụng dưỡng ngài." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Theo quy củ, xác thực sẽ như vậy.

Hoàng hậu trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói sao với hắn. Lệ Dương cái gì cũng không biết, hắn còn đang suy nghĩ vô luận huyển đệ nào đăng cơ cũng không đáng kể. Hắn không thêm để ý mình là Vương gia hay là Hoàng đế, bởi vì hắn tin tưởng huyển đệ liễn tâm, buồn cười cái gọi là huyển đệ liễn tâm.

Hoàng hậu bỗng nhiên bật cười, nàng nói: "Ta hiểu được, ta rất cuộc hiểu rõ..."

"Mẫu hậu đang nói cái gì?"

"Phụ hoàng người năm đó thực hành giáo dục, kỳ thực chính là vì tẩy não cho các người. Hắn nói cho các người huyển hữu đệ cung, nói cho các người quy củ nhân luân, nói cho các người trường ầu tôn ti, kỳ thực đơn giản chỉ là muốn nói cho các người, các người phải nghe Lệ Tiêu, phải tôn kính Lệ Tiêu, đồ của Lệ Tiêu chính là của Lệ Tiêu, các người không nên tranh, không nên cướp. Hắn mới bắt đầu đã lót đường cho Lệ Tiêu... Người kẻ ngu này, ta cũng là một kẻ ngu, ta vì sao lại cảm thấy đây là đang vì người..."

"Mẫu hậu!" Lệ Dương nói: "Ngài đang không quy củ."

"Người xem người kia." Hoàng hậu cười: "Thật sự là đồ ngốc, ta ở đây nói gì phụ hoàng người cũng sẽ không nghe được. Dương nhi, người lẽ nào không có lúc không cam lòng sao? Người thật vất vả một cước đạp Lệ Tiêu xuống, hiện tại hẳn lại muốn bò lên, người không có cảm giác nguy hiểm sao?"

Lệ Dương nhíu mày lại: "Ta không cướp đồ của đại hoàng huynh, ta chỉ là thuận theo tự nhiên tiếp nhận, bằng không tại sao phụ hoàng không lựa chọn Ngũ nhi làm Thái tử? Mẫu hậu, ngài thật sự cả nghĩ quá rồi. Ta không cần thiết có cảm giác nguy hiểm, bởi vì ta chưa từng làm chuyện có lỗi với đại hoàng huynh. Dù cho hẳn lên ngôi, hẳn cũng sẽ không thương tổn ta. Ngài cũng giống vậy, phải rộng lượng, thuận theo dĩ nhiên là được. Cuộc sống của chúng ta không có bất kỳ thay đổi nào, đơn giản chỉ là từ trong cung dời ra ngoài, chuyển sang nơi khác ở mà thôi."

Hoàng hậu cúi đầu, qua một lát mới cười: "Dương nhi nói rất đúng, là mẫu hậu cả nghĩ quá rồi... Dương nhi, người cảm thấy người làm Thái tử, là ông trời cho người làm sao? Người có muốn cảm tạ kẻ gian khi lên đại hoàng huynh người trúng độc không?"

Lệ Dương trầm mặt xuống, nói: "Mẫu hậu tại sao lại hi vọng ta như vậy? Ta đương nhiên chung mối thù với đại hoàng huynh, nếu như hẳn vẫn luôn khỏe mạnh, cũng sẽ không biến thành tính cách như bây giờ. Ta tình nguyện không cần vị trí Thái tử, cũng hi vọng tất cả mọi người trong nhà bình an, sao phải bởi vì được lợi mà cảm ơn người hại hẳn?"

Mặt Hoàng hậu hiện ra một luồng uể oải sâu sắc, "Năm đó phụ hoàng người vì cùng Triệu Hoàng hậu một đời một kiếp một đời người, cũng từng cam nguyện vứt bỏ vị trí Thái tử... Phụ hoàng người nói rất đúng, Lệ Tiêu thích hợp chỗ ngồi kia hơn người, bởi vì hẳn giống Triệu Hoàng hậu hơn."

"Sao lại thế." Lệ Dương cũng không vì nàng khen Lệ Tiêu mà có cảm xúc gì, mà chỉ hiều kỳ nói: "Triệu Hoàng hậu rõ ràng rất ôn nhu, nàng trước đây đối với huynh đệ chúng ta đều rất tốt, mẫu hậu sao lại cảm thấy đại hoàng

huynh như nàng được?"

"Người sai rồi." Hoàng hậu lắc đầu, nói: "Triệu Hoàng hậu hiểu rõ, nàng chỉ làm chuyện nàng cho là đúng. Bụng dạ nàng cực sâu, lúc ôn như thái ôn như hơn bất kì ai, lúc tàn nhẫn thì tàn nhẫn hơn hết thảy."

Lệ Dương nói: "Dù như thế nào, nàng sẽ không làm thương tổn người thân của mình."

Lần này, Hoàng hậu trầm mặc rất lâu, mới nói: "Người về đi."

Lệ Dương cũng không ở thêm, đứng lên hành lễ, nói: "Nhi thần ngày mai quay lại nói chuyện với mẫu hậu. Ngài rộng lượng chút, không nên nghĩ nhiều."

Hắn quay người rời đi, không lâu, nữ mẫu thiệp thân đi tới, nhẹ giọng nói: "Thái tử điện hạ dặn dò nô tỳ phả trà an thần cho ngài, giúp ngài nghỉ ngơi thật tốt, đây là quan tâm ngài đấy."

"Ừm." ánh mắt Hoàng hậu rơi vào ngọn núi giả, nói: "Bốn cung một đời lót đường cho nó, mà may là, con đường này dù cho không lót được, nó cũng còn có đường khác có thể đi."

Chương 57: Lời hay

Lệ Dương đi ra tấm cung, kéo áo choàng, bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng nói: "Tam hoàng huynh."

Hắn nghiêng đầu nhìn, lập tức lộ ra nụ cười: "Ngũ nhi cũng đến thăm mẫu hậu?"

"Đang chờ người."

Lệ Thiên đi tới, đưa lò sưởi tay cho hắn, nói: "Vừa nhìn thấy đại hoàng huynh tiến cung, mới đi thăm viếng phụ hoàng."

"Sức khỏe của phụ hoàng như thế nào?"

"Không quá tốt."

Hai người không nói gì thêm.

Hoàn Nhan Hoàng đế đang nhẹ nhàng ho khan, trước mặt là tấu chương như núi. Đâu công công tri kỷ dâng nước trà nhuận họng lên, thấy hắn cau mày uống, nhẹ giọng nói: "Bình vương điện hạ tới gặp ngài."

"Cho nó vào đi."

Lệ Tiêu đi tới, mang đến một bình sứ trắng như tuyết, đưa cho Đâu công công, nói: "Bảo thần y làm thuốc bổ dưỡng, dùng đều là dược liệu quý giá, phụ hoàng mỗi ngày uống một viên."

Sức khỏe của Hoàng đế không chỉ có thái y, Kỳ Doan cũng hỗ trợ xem, mà bất luận người nào xem cũng là như cũ, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, có

thể trở thành chủ quốc gia, mỗi ngày thực sự nhiều việc khiến hấn bận rộn.

Hoàn Nhân Hoàng để cười nhận lấy, bảo hấn ngồi xuống, nói: "Sức khỏe trăm người không cần lo lắng, vẫn khỏe."

"Phụ hoàng không bằng truyền ngôi vị Hoàng đế cho nhi thần, sớm ngày thoái vị dưỡng già, có lẽ có thể tốt hơn rất nhiều."

Đâu công công nghe mà hãi hùng khiếp vía, Hoàn Nhân Hoàng để lại bắt đầu cười lớn, nói: "Người hài tử này, nói chuyện cũng không biết uyển chuyển một ít."

Thần sắc hấn ngược lại là không có ý trách cứ, còn gọi người dâng trà cho Lệ Tiêu, nói: "Hai ngày này người cùng Thái tử làm việc, cảm thấy nó thế nào?"

"Thái tử cực kỳ thích hợp thu xếp dân chạy nạn, hòa ái vô cùng, dân chạy nạn thấy nhi thần đều sợ đời mạng, thấy Thái tử ngược lại rất thân thiết."

"Tính cách nó thuần lương, là hài tử tốt, người không được bắt nạt nó."

"Nhi thần tuân mệnh."

Hoàn Nhân lại nói: "Huynh đệ các người đã bao lâu không tụ họp rồi?"

"Đêm ba mươi đã cùng ăn bữa cơm đoàn viên." Hoàn Nhân Hoàng để thờ phụng tín ngưỡng gia hòa vạn sự hưng, đêm ba mươi hàng năm cũng phải gọi đại gia đình cùng vào dùng cơm. Hấn nghe xong bật cười, nói: "Trăm là nói huynh đệ các người, có phải là rất lâu không tụ tập không? Khi còn bé các người không phải thích nhất tụ lại cùng nhau chơi đùa sao?"

"Lớn tuổi, từng người bận rộn, quả thật có mấy năm chưa từng tụ họp."

"Trăm nghe nói Tụng nhi mở quán lẩu vị không tồi, mấy người các người có thời gian lại đi nào nhiệt một chút, hả?"

Nếp nhăn của Hoàn Nhan Hoàng nảy sinh một vết chờ đợi, lời chối khéo của Lệ Tiêu kẹt ở trong cổ họng, nuốt xuống, cung kính nói: "Nhi thần xin nghe thánh dụ." (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Hoàn Nhan Hoàng để thờ dài, đứng dậy. Hắn đi lại tập tễnh, khớp xương cả người đã rỉ sắt. Lệ Tiêu đứng lên, đi tới đỡ lấy hắn, chậm rãi đi tới phía trước bàn trà cạnh cửa sổ. Hoàn Nhan Hoàng để khẽ thờ gấp ngồi xuống, nói: "Người cũng ngồi, ngồi ở đây."

Lệ Tiêu ngồi xuống đối diện hắn, từ nơi này có thể nhìn thấy sau cửa sổ có một luống hoa, vừa mới vượt qua trời đông giá rét, cành hoa nhỏ cũng đã không thể chờ đợi được nữa bắt đầu nhú mầm xanh nhạt, non nớt đầy sức sống.

"Hai chúng ta đầu tiên là phụ tử, sau mới mới là quân thần. Giữa phụ tử, không nhiều quy củ như vậy."

Lệ Tiêu thu hồi ánh mắt, nói: "Nhi tử hiếu."

"Dương nhi hài tử kia, yêu quý người." Hoàng để cười, trong thần sắc mang chút xiú dụ dỗ cùng lấy lòng: "Nó từ nhỏ đã thích thân cận ca ca người, đúng hay không?"

Lệ Tiêu cong môi, nói: "Nhi tử vẫn nhớ kỹ."

Hoàn Nhan Hoàng để chỉ chỉ vài cây hoa nguyệt quý, nói: "Đây là mẫu thân người tự tay trồng. Nhớ tới năm đó, hoàng thành rơi tuyết rất lớn, còn lớn hơn năm nay, làm hỏng tất cả hoa cũ, lạnh hỏng, được mẫu thân người phát hiện, tự mình nhắc bình nước trồng hoa. Sau đó nàng đi, hàng năm khụ khụ... Đến ngày đông..." Hắn nói lời dài, hơi thờ gấp, hô hấp như gió cuốn: "Trăm ra lệnh bọn họ vây kĩ luống hoa, miễn chỗ lại lạnh hỏng, sẽ không còn được nhìn hoa nàng trồng."

Lệ Tiêu nhìn hắn, nói: "Người cũng không còn, giữ lại hoa để làm gì?"

"Thấy vật nhớ người." Hoàng đế cười, nói: "Người còn trẻ, người không hiểu."

Lệ Tiêu cụp mắt mân chén trà.

"Mẫu thân người là người ân oán phân minh. Nhớ tới có một năm, trăm dẫn nàng ra hoàng thành... Cải trang xuôi Nam, gặp một quan lại. Quan lại kia, không chuyện ác nào không làm. Dựa theo luật pháp, phải liên luy cứu tộc. Hắn có một nhi tử lúc tuổi già, lúc đó mới lớn như vậy... Hải tử lớn như vậy, quan lại đi theo đều nói cha nợ con trả. Hải tử kia từ nhỏ đã có khoản nợ, cũng nên xử tử. Nhưng mẫu thân người lại xin tha cho nó, nói trẻ con vô tội, nó còn chưa cả biết nói chuyện, cái gì cũng không biết." Hoàng đế hỏi: "Nếu là người, người sẽ làm thế nào?"

"Nếu như Tụng nhi mở miệng, nhi tử tất nhiên không nở cự tuyệt."

Hai phụ tử nhìn nhau, Hoàn Nhan Hoàng đế yên lặng nửa ngày, phút chốc bật cười: "Người đó."

Lệ Tiêu rời cung, trời đã tối lại, mặt trời lặn về đông.

Hắn đi ra cửa cung, thị vệ dắt ngựa đi tới. Hắn lại không cười, mà là đi về trước, khi thì cúi đầu nhìn đường đá dưới chân, khi thì giương mắt ngó nhìn phía trước, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Hôm nay tiệm may đưa y phục nhỏ may theo bản vẽ tới, Tống Tụng đang yêu thích không buông tay, nghiêm túc kiểm tra vài vóc, còn có chỉ may thùa. Làm quần áo cho hải tử, vài vóc khá mềm mại, hình thêu dạng lại tinh xảo dị thường, Tống Tụng đã không thể chờ đợi được nữa muốn nhìn thấy tiểu bảo bối sinh ra mặc vào, đề bút ngồi ở trước bàn vẽ.

Trước tiên vẽ một khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn, sau đó là ngũ quan rồi y phục, Tống Tụng đang vẽ tranh có chút say sưa.

Lệ Tiêu trở lại thấy y đang nâng quai hàm một mặt đặc ý, không biết đang ước mơ cái gì.

Hắn chậm rãi đi tới, Tống Tụng còn hoàn toàn đắm chìm trong trong ảo tưởng của mình, không chú ý tới hắn, mãi đến tận khi hông bỗng nhiên căng thẳng, y mới đột nhiên giật mình, kính hoàng xoay mặt qua, thấy rõ Lệ Tiêu mới trừng mắt lên: "Làm gì thế hả! Hù chết tại!"

"Đang nghĩ gì?"

Tống Tụng suy tư một chút, nói: "Nghĩ một... Nam nhân."

Mắt Lệ Tiêu híp lại, có thể rõ ràng cảm giác được người hắn đang lên sát ý lạnh lẽo, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Là ai?"

Tống Tụng quay lại, tiếp tục nằm nhòai trên bàn, cố ý nói: "Không nói cho người."

Ánh mắt Lệ Tiêu rơi vào dưới cánh tay y, duỗi tay ra, Tống Tụng đè lên không cho xem. Lệ Tiêu bỗng nhiên vươn tay điểm huyệt y.

Tống Tụng: "..."

Không, không động đậy được nữa!

Lệ Tiêu thoài mái nhấc y lên, sau đó lấy tranh ra. Tống Tụng tiếp tục bảo trì tư thế nằm nhòai trên bàn, con người xoay chuyển, rất muốn nói gì đó, mà lại không nói được. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Lệ Tiêu thấy rõ đứa bé trên đó, thần sắc lại vẫn chưa hòa hoãn: "Hóa ra là nghĩ đến tiểu nam nhân này."

Tống Tụng: "..."

Xin cho ta cơ hội mở miệng đố người đi!

Lệ Tiêu bỏ bức tranh lại, bẻ y lên. Tống Tụng không có năng lực phản kháng chút nào từ trên ghế dịch đến trên giường. Lệ Tiêu nghiêng người xuống dưới,

tay sờ soạn gò má y, nói: "Bản vương đối với người mà nói đến cùng tính là gì?"

Ánh mắt Tống Tụng cầu xin, Lệ Tiêu lại nói: "Xin tha tội nháy mắt mấy cái."

Tống Tụng liếc mạng chớp mắt.

"Bản vương có phải là quan trọng nhất?"

Tống Tụng chớp mắt lần thứ hai.

Lệ Tiêu hôn môi y một cái, Tống Tụng chỉ có thể bất lực nhìn trần nhà. Lệ Tiêu chợt bật cười một tiếng, tựa hồ bị dáng vẻ không động đậy được của y lấy lòng, cúi đầu hôn môi y một cái, nói: "Tụng nhĩ càng ngày càng không ngoan."

Tống Tụng rất muốn giải thích là không có, nhưng y cái gì cũng không thể nói, rõ ràng là Vương gia, lúc này thế mà lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn trực tiếp ăn đậu hủ của người ta. Tống Tụng liếc mạng nháy mắt, cuối cùng mới làm hẳn chú ý: "Tụng nhĩ nhìn qua có lời muốn nói."

"..."

"Muốn nói gì?"

"..."

Tống Tụng cho là hẳn một giây sau sẽ giải huyết cho mình, hẳn lại nói: "Để bản vương đoán trước, thế nào?"

Tống Tụng bắt đầu trợn trắng mắt, y sắp bị Lệ Tiêu làm tức chết rồi, uất ức có chút muốn khóc.

Hai tay Lệ Tiêu chống bên người y, trán kề tới, thấy mắt y phiếm nước, rốt cục từ bị giải huyết. Tống Tụng động được lập tức thở ra một hơi, đẩy hẳn ra: "Người làm sao bắt nạt người hoài vậy?"

"Rõ ràng là người bắt nạt bản vương trước." Lệ Tiêu thuận thế nắm lấy tay y giờ cao lên đầu, thân thể tránh khỏi bụng y, lại tới khinh bạc y: "Tụng nhi xấu xa."

Tổng Tụng có chút đỏ mặt.

Giọng Lệ Tiêu êm tai, trầm thấp kêu gọi nói y xấu xa, y luôn cảm giác mình bị cái gì cắn, cả người đều tê tê dại dại. Y không dám đối kháng với Lệ Tiêu, vì vậy nói sang chuyện khác: "Hôm nay điện hạ đi thăm viếng phụ hoàng, sức khỏe hẳn như thế nào?"

Nhắc tới Hoàn Nhan Nhân Hoàng đế, Lệ Tiêu thoáng buông lỏng tay, Tổng Tụng vội vàng đẩy Lệ Tiêu ngồi dậy, giờ tay sửa sang tóc của mình. Lệ Tiêu lại đưa tay, kéo y qua, nói: "Phụ hoàng nói mẫu hậu năm đó từng cầu xin cho một hài tử trong tử, phụ thân nó là kẻ ác không gì không làm, mẫu hậu cho là trẻ con vô tội."

Tổng Tụng trong nháy mắt sáng tỏ, cười nói: "Chúc mừng điện hạ."

"Tụng nhi không nghe ra thâm ý trong đó?"

"Bệ hạ hi vọng... người không giận chó đánh mèo Thái tử."

"Nếu người biết rõ, thì có gì để vui?"

"Bệ hạ nói như vậy, nói rõ hẳn đã có tâm truyền ngôi cho người, đây tất nhiên là việc vui."

Lệ Tiêu cười khế, ôm thân thể mảnh khảnh của y, cầm cọ tóc mềm mại của y, thở dài nói: "Lời này cũng có chút đạo lý."

"Ở đâu là có chút đạo lý, rõ ràng là rất có đạo lý!"

Tổng Tụng dùng ngữ khí lạc quan bình tĩnh nói, sau đó hai tay ôm lấy cổ Lệ Tiêu, thân mật cọ cọ mũi của hắn. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad)*

yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Kiếp trước Lệ Tiêu dương thịnh âm suy, vừa đáp ứng Hoàn Nhân Hoàng đế phụ tá Thái tử, vừa ngay lúc Hoàn Nhân Hoàng đế chết đạ Thái tử xuống, hẳn lúc đó chắc hẳn chỉ là muốn cho Hoàn Nhân Hoàng đế an tâm mà đi. Mà kiếp này, Tổng Tụng cảm thấy Lệ Tiêu sẽ nghe Hoàn Nhân nói, nếu như hẳn có thể quang minh chính đại đấng cơ.

Trái tim nặng nề của Lệ Tiêu bởi vì ngũ khí nhẹ nhàng của y mà trở nên vui vẻ. Hắn ôm chặt Tổng Tụng, nói: "Người nói đúng hết."

"Bách thiện liệu làm đầu." Tổng Tụng hóa thân thành tính linh: "Điện hạ của ta là người hiền lành nhất trên đời này!"

Lệ Tiêu nhếch miệng lên: "Còn gì nữa không?"

"Ừm... Điện hạ còn rất đẹp, đẹp đến không có thiên lý!"

"Còn gì nữa không?"

"..." Thích khen thế cơ à?

Tổng Tụng tiếp tục nói: "Người là người tốt nhất ta gặp được, chính là loại kia... Trời ạ, loại người tốt đó!"

"Trời ạ?"

"Đúng, chính là trời ạ — loại tốt đó."

Vương phi thiếu hụt hình dung từ nói như thế.

Đọc xong bộ này chắc có cả mở cách đỡ chồng =)) à quên người yêu còn chưa có nói gì đến chồng =))

Chương 58: Bắt nạt

Tâm tính tồi tệ của Lệ Tiêu được mấy câu nói dễ như ăn cháo của Tổng Tụng dỗ ngọt, chỉ là Vương phi thật sự là quá không biết kén người, chưa kịp nghe hai câu đã không có gì để nói.

Đây cũng không thể trách Tổng Tụng, lời hay chung quy phải tại ngữ cảnh đặc biệt mới có thể nói ra, lúc này không có gì kích thích hoặc là linh cảm chớ y, có thể khô cứng kén hai câu đã rất tốt rồi.

Cũng may Lệ Tiêu cũng không thật sự hi vọng y có thể kén mình đến tận trời, hẳn ôm Tổng Tụng vào trong lòng khiến bạc một phen. Vết thương nhẹ trên cổ Tổng Tụng giờ khắc này đã kết vảy, Lệ Tiêu dùng môi đụng một cái, nhẹ giọng nói: "Phụ hoàng còn nói bảo huynh đệ chúng ta gắn kết tình cảm nhiều chút."

Tổng Tụng nghe, lập tức xung phong nhận việc: "Ta sắp xếp chỗ!"

Mấy hoàng tử liên hoan, tất nhiên không thích hợp ở bên ngoài, vạn nhất bị kẻ địch nhận được tin tức, nói không chừng lại phải hưng sư động chúng.

Địa điểm liên hoan đành chọn ở trong Vương phủ.

Tổng Tụng từ buổi sáng đã bắt đầu sai người hâm canh xương, nấu đến trắng như tuyết hương nồng, sau đó sai người đi mời mấy vị hoàng tử.

Lệ Dương ngồi xe ngựa về, cửa sổ xe bỗng nhiên bị một bàn tay nhấc lên. Hắn quay đầu nhìn lại, là lão ngũ Lệ Thái: "Làm sao vậy?"

"Hoàng huynh đây là muốn về Đông cung sao?"

"Đúng vậy."

"Đại hoàng tâu phải người đến mời, bảo huynh đệ chúng ta cùng đến Vương phủ liên hoan. Đại hoàng huynh không nói cho người?"

Lệ Dương sững sốt một chút, thần sắc hơi có chút thất vọng: "Đại hoàng huynh đơn độc giao chuyện dân chạy nạn cho ta quản lý, tự mình đi Kim Vũ doanh."

Mặc dù không nói rõ, mà Lệ Thanh nghe ra trong lời này có vài phần oan ức. Lệ Tiêu ban đầu rất để bụng dân chạy nạn, thế nhưng từ lúc Hoàng đế nói bảo Lệ Dương làm cùng hắn thì lại lơ là. Tình huống như thế, nói dễ nghe là tín nhiệm Lệ Dương, nói khó nghe chính là không muốn cùng làm việc với Lệ Dương.

Lệ Thanh nói: "Kim Vũ doanh vừa mới sửa chữa xong Đông Vệ doanh lại bị đốt, nghe nói trong tay hắn có một chút binh, chắc là gần đây có chút không thể phân thân thật."

Lệ Dương có chút được an ủi, nói: "Vậy chúng ta trực tiếp đến Bình Vương phủ đi."

Một xe một ngựa chậm rãi tiến lên, xuyên qua đường phố, Lệ Thanh ở bên cạnh bỗng nhiên xuống ngựa rời đi một lát. Lệ Dương vội vàng ló đầu ra xem, rất nhanh nhìn thấy hắn mua mấy xiên kẹo hồ lô cùng một bao bánh hoa mai về. Lệ Thanh đưa những thứ này cho hắn, nói: "Hôm nay Thứ nhi cũng đến." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

"Tổ mẫu từ trước đến giờ không cho nó ăn vặt nhiều như vậy."

"Người cũng có thể ăn."

Lệ Dương mở mắt, mở bao giấy dầu ra, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn Ngũ nhi."

Bọn họ cùng đến Vương phủ, Lệ Thứ và Lệ Vân đã tới trước.

Từ sau khi Lệ Tiêu trúng độc, qua nhiều năm như vậy mấy huynh đệ tụ họp vẫn là lần đầu tiên, lòng đều tuôn ra mấy phần thân thiết, hành lễ xong, ngồi ở trong đình lái nhai việc nhà.

Tổng Tụng nhẹ xuyên qua hành lang đi tới, đám người lập tức đứng lên hành lễ. Y khẽ mỉm cười: "Hôm nay đều là người trong nhà, lễ nghi thôi miễn đi, ta cắt chút hoa quả, còn có mấy đĩa điểm tâm tự làm. Các người ăn trước, ta đã sai người đi gọi, Vương gia lập tức quay lại."

"Làm phiền đại hoàng tẩu."

"Không cần khách sáo."

Tổng Tụng bắt chuyện với mấy huynh đệ, vừa mới quay người rời đi, Lệ Tiêu liên tục nhìn chằm chằm vào bóng người y đã dần biến mất, giờ mới thở dài nói: "Đại hoàng huynh thật có phúc, hoàng tẩu thật sự là người hiền lành."

Lệ Vân nói: "Cũng là người đáng thương."

Lệ Dương cũng chen miệng: "Hai ngày trước đang điều tra thích khách."

"Việc này đã được ty điều tra tiếp quản, ta ở đây cũng không có tin tức thật."

Lệ Thanh cầm rượu Tổng Tụng đã đun, nói: "Hiếm thấy các huynh đệ tụ họp một lần, cũng không nên đàm luận việc công, cẩn thận lát nữa Thu nhi ngủ gật."

Lệ Thu là người duy nhất còn trẻ con trong đám huynh đệ, nói nó phỏng chừng cũng nghe không hiểu, mấy huynh trưởng liếc mắt nhìn về mặt ngờ ngạc nhiên của nó, nhất thời cùng nhau bật cười.

Tổng Tụng đi qua đi lại trước cửa, thỉnh thoảng lộ đầu nhìn ra ngoài. Y hôm qua còn đặc biệt dặn dò Lệ Tiêu nhất định phải nhớ về sớm, đừng làm cho huynh đệ đợi lâu, nhưng giờ đã sắp giờ Dậu còn chưa thấy bóng người.

Y khẽ nhíu mày, thầm nghĩ Lệ Tiêu có phải cố ý đang làm khó dễ mấy đệ đệ không... đang oán giận, âm thầm vó ngựa từ xa đến gần. Y vội vàng đi ra ngoài, nhìn thấy gương mặt thân thuộc, nhất thời yên tâm.

Hạ nhân tiến lên dắt ngựa về chuồng, Lệ Tiêu thì lại cật roi ngựa đi, mỉm cười đi tới chỗ y: "Làm sao thế? Gấp gáp như vậy?"

"Ta nghĩ mấy đệ đệ đang chờ người, có chút lo lắng có thể chậm trễ không."

"Hôm nay nhiều chuyện, bản vương tự mình giải thích."

Tổng Tụng nhận áo choàng hấn cời ra, nói: "Vậy người đến đình trước, ta bảo người mang canh lên."

"Tụng nhi vất vả."

Lệ Tiêu nhìn bóng lưng y rời đi, Tổng Tụng đi xa, rồi lại tựa hồ có cảm giác, quay lại xoa tay với hấn: "Nhânh lên đi!"

Thực sự là Hoàng đế không vội thái giám vội, Lệ Tiêu để đám đệ đệ chờ còn không có cảm giác tội lỗi, y ngược lại là áy náy trước. Lệ Tiêu có lòng muốn cười nhạo y hai câu, nhưng lại nghĩ đến đây là biểu hiện y thân thiết với mình, không khởi không nhin được cười.

Mấy đệ đệ đang chờ đợi, bắt đầu có chút bất an mờ hồ.

Chỉ có Lệ Thu không tim không phổi đang tiếp tục ăn, Lệ Vân mở miệng trước nói: "Đại hoàng huynhnh hôm nay có phải là bị chuyện gì ngáng chân không?"

Lệ Dương có chút thất vọng, nói: "Không về sao?"

Trên bàn nhất thời yên tĩnh lại, mọi người mình lại không thấy bóng người, chuyện này thấy thế nào cũng thất lễ. Đám đệ đệ vốn đang chuẩn bị bồi đắp tình cảm cũng bắt đầu mờ hồ cảm thấy, đại hoàng huynhnh đại khái là... Không định gặp đệ đệ.

Bầu không khí giăng cơ ước chừng một khắc, một tiếng cười sang sảng truyền đến: "Cũng đã đến đông đủ, thật ngại quá, hôm nay chuyện ở quân doanh hơi nhiều, bản vương tự phạt ba chén trước."

Tổng Tung đứng ở chỗ rẽ, lén lén lút lút theo tới, trốn sau cột lén lén lút lút xem. Y có chút lo lắng Lệ Tiêu quá mức không có tình người, bực bội làm căng.

Tổng Tung cũng có huynh đệ, nhưng bọn họ từ nhỏ đã được Tổng phu nhân nuôi lớn, thủa nhỏ đã bị quán triệt tư tưởng của mình, vì vậy hoàn toàn không thân với mình. Y cũng nhìn ra, mấy huynh đệ của Lệ Tiêu nhìn qua lãnh đạm, kỳ thực trong nội tâm đều cực kỳ coi trọng người đại ca này, bằng không cũng sẽ không dàng hoàng chờ lâu như vậy.

Nếu có khả năng, y đương nhiên hi vọng Lệ Tiêu có mấy huynh đệ toàn tâm toàn ý, dù cho ngày sau lên ngôi, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau như vậy.

Nghe đến Lệ Tiêu nguyện ý tự phạt ba chén bồi tội, tim y nhất thời buông xuống, rời khỏi cây cột, đi vào thu xếp bữa tối.

Bầu không khí trên bàn bởi vì Lệ Tiêu sáng khoái mà nhất thời thoải mái lên. Lệ Vân một mặt vui mừng, Lệ Dương làm lão nhị, cũng có chút kích động, hẳn đứng lên cũng uống một chén, nói: "Kính đại ca."

Lệ Tiêu để chén rượu xuống, ánh mắt rơi trên người hắn, khẽ mỉm cười: "Kính Tam đệ."

Lệ Dương không biết sao từ trong mắt hắn nhìn ra mấy phần lạnh nhạt, hẳn bung chén rượu lên che giấu ý cười, uống một hơi cạn sạch. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Cánh xương nóng hổi rất nhanh đã bung lên, Lệ Thu hưng phấn nói: "Không nghĩ tới có thể ở nhà ăn được lẩu đại hoàng tẩu tự mình làm, quả nhiên là thơm!"

Tống Tụng bưng đồ ăn trên giá, nói: "Thơm thì ăn nhiều chút, từ từ ăn, không phải vội."

"Hoàng tẩu cũng cùng ăn đi."

"Ta ăn còn nhiều hơn các người." Tống Tụng nháy mắt một cái, ánh mắt rơi vào trên người Lệ Tiêu. Hắn cho y một ánh mắt tỏ vẻ ngoan ngoãn, y yên tâm, quay người rời đi.

Gần đây y không thể ăn mặn tanh, quay lại tự mình ăn uống no đủ, lại tới hàn hi lang nhìn trong đình.

Không thể phủ nhận, Hoàng Nhân Hoàng đế khá thành công về mặt nuôi dạy con cái, mấy hoàng tử cùng chén, nhìn qua lại như huynh đệ nhà bình dân. Tống Tụng đứng một hồi, dần dần cảm thấy lạnh, kéo áo choàng muốn về, bỗng nhiên nhìn thấy Lệ Dương lập tức đứng lên, gió đưa giọng hắn vào tai Tống Tụng —

"Trong mắt hoàng huynh... Ta không giống những huynh đệ khác, đúng không? Cũng bởi vì, bởi vì mẫu thân ta làm Hoàng hậu, bởi vì nàng đạt vị trí của mẫu thân người, bởi vì ta cũng đạt vị trí của người, cho nên người cũng ghét ta, đúng không?"

Lệ Tiêu không nhúc nhích, hắn bình tĩnh nói: "Người say rồi."

Lệ Thanh thấy thế lấy áo choàng ra phủ thêm cho Lệ Dương, Lệ Dương lại đẩy hắn, hắn hiển nhiên là thật sự say rồi, mặt đỏ, cổ đỏ, mắt cũng đỏ: "Ta không biết ta đã làm sai điều gì, tại sao trong chớp mắt, hết thấy đều thay đổi... Ánh mắt người nhìn ta khác những huynh đệ khác, ta cảm nhận được, người có thể cho ta một lý do sao? Bây giờ, bây giờ tất cả huynh đệ đang ở đây... Người cho ta một lý do!"

Lệ Vân lo hắn chọc giận Lệ Tiêu, vội vàng lắc lắc đầu, đến cùng Lệ Thanh kéo hắn, nói: "Ngũ ca, người đưa hắn về."

Lệ Thanh trùm áo choàng cho hắn, trầm giọng nói: "Hôm nay chằm dứt ở

đây, ta dẫn hấn cáo tù trước."

Tổng Tụng đứng ở đó, nhìn Lệ Thiên ôm lấy vai Lệ Dương rời đi. Lệ Dương loạng chạng, tựa hồ còn muốn đòi một lời giải thích với Lệ Tiêu nữa. Lệ Thiên nửa cười nửa ôm, đi thẳng tới trước mặt y. Tổng Tụng nhìn thấy viền mắt Lệ Dương oan ức ướt át, Lệ Thiên thấp giọng nói: "Thật lẽ."

Họ đi tới trước mặt y, tiếp theo là Lệ Vân loạng chạng được hạ nhân đỡ. Hấn chấp tay nói: "Đa tạ khoản đãi, hôm nay đã xong... Cáo tù."

Hấn lảo đảo, Tổng Tụng vội vàng đỡ một cái, nói: "Đi đường cẩn thận."

Lệ Thu ngược lại là không uống bao nhiêu, nó ngồi ở trên bàn, lén lút liếc mắt nhìn đại hoàng huynh trầm mặt, len lén bung điểm tâm còn lại trên bàn lên, khom người chạy ra ngoài như chuột nhỏ. Tổng Tụng cũng nhắc nhở nó: "Chậm một chút, đi cùng thị vệ."

Y vẫn không yên lòng, đi ra ngoài báo Tề quản gia tìm người hộ tống đám huynh đệ trở lại, lúc quay về, Lệ Tiêu vẫn ngồi ở trước bàn.

Trên đất có mấy bình rượu rỗng, Tổng Tụng đi đến ngồi bên cạnh hấn, dịu giọng nói: "Điện hạ?"

Lệ Tiêu một tay nâng quai hàm, xoay mặt nhìn y, sau đó nhắc một tay khác bóp mặt non mềm của y, giọng khàn khàn: "Người nhìn xem, bản vương còn chưa oan ức, nó ngược lại là oan ức trước."

Tổng Tụng không biết phải an ủi hấn như thế nào. Lệ Dương nói rất đúng, Lệ Tiêu đối với hấn có phiến diện, khác những huynh đệ còn lại, hấn dù cho lạnh nhạt một ít, mà sẽ không để cho người cảm thấy hấn chán ghét, mà Lệ Dương thì không giống như vậy.

Lệ Tiêu mỗi lần nhìn hấn, đáy mắt đều mang chán ghét cùng sát ý khó có thể phát hiện, hấn có lẽ đã cực lực che giấu, nhưng tầng ngăn cách trong lòng lại không thể dễ dàng biến mất.

Nhưng Lệ Dương, lại xác thực không làm sai chuyện gì.

Tống Tụng kéo tay hắn, nói: "Lệ Dương nhìn như oan ức khóc, điện hạ cũng muốn khóc sao?"

Lệ Tiêu híp mắt nhìn y, chậm rì rì nói: "Có chút muốn."

Tống Tụng kéo ghé tựa lại gần, mở hai tay ra ôm hắn, nói: "Ta ôm điện hạ, người từ từ khóc."

Lệ Tiêu bỗng nhiên bị y chọc cười, hắn đầy người rượu hôn miệng Tống Tụng, nói: "Người muốn chê cười bản vương."

"Ta mới sẽ không cười điện hạ." Tống Tụng mím mím môi bị hắn hôn, nói: "Ta khá tốt bụng."

"Vậy người vì sao muốn nhìn bản vương khóc?"

"Bởi vì..." Tống Tụng suy nghĩ một chút, cố ý nói: "Ta cảm thấy điện hạ khóc lên khẳng định rất khiến người triu mến."

Ý cười của Lệ Tiêu sâu sắc thêm, đột nhiên quét qua thâm trầm, ánh mắt trở nên không cố ý tốt: "Tụng nhi nói chuyện thật khiến người tâm động." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Tống Tụng sững sờ, đột nhiên nghe một trận lách cách, Lệ Tiêu phất tay quét hết chén đĩa xuống, ôm y ngồi lên.

Tống Tụng giật nảy cả mình, vội vàng kéo tay hắn: "Đừng..."

Lệ Tiêu đứng lên, khom lưng mài môi y, chớp mũi cọ cọ, khí thế sắc bén không đỡ nổi cùng gió lạnh thổi đến làm Tống Tụng theo bản năng co cổ. Mấy phút sau, Tống Tụng ý thức được Lệ Tiêu thực sự chuẩn bị ở đây bắt nạt người, nhất thời bị dọa ra nước mắt: "Sẽ bị nhìn thấy... Ta lặn!"

Môi Lệ Tiêu lướt qua vết sẹo của y, Tống Tụng giật mình một cái, nghĩa chính từ ngôn nói: "Tiểu điện hạ lạnh, tiểu điện hạ sẽ bị lạnh hỏng!"

Y bắt an, đôi mắt ướt nhẹp đối diện với Lệ Tiêu. Nam nhân lại hôn môi y một cái, tạm thời vẽ lên dấu chấm tròn cho trận bá lãng này.

Hắn ngả ngớn đùa cợt nói: "Nào có khiến người trù mến như Tụng nhỉ?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng: Quý hẹp hòi, thích thù dai, không ai muốn.

Chương 59: Lưu manh

Tống Tụng vừa được thả ra, lập tức sửa sang y phục của mình.

Bọn hạ nhân từ thời điểm Lệ Tiêu làm ra động tác, lập tức nhàn nhàn mất tán đi. Mà trong lòng Tống Tụng vẫn là khó tránh khỏi biệt nữ, Lệ Tiêu lần này hành động thật sự là quá mức khinh bỉ, y có chút... Không chống đỡ được.

Y cất bước đi về chính phòng, thấy Lệ Tiêu không đuổi tới, dừng lại quay đầu nhìn hẳn. Lệ Tiêu khẽ cười một tiếng, đến ôm eo y, ghé vào tai y nói: "Ta còn tưởng Tụng nhí giận."

Đúng là hơi giận.

Tống Tụng mím môi một cái, không hề trả lời.

Lệ Tiêu ngoại trừ ngày ấy đại hôn say một hồi, trong ngày thường uống rượu đều rất có tiết chế, mà ngay cả như vậy, sau khi trở về y vẫn sai người nấu canh giải rượu cho Lệ Tiêu.

Lệ Tiêu cởi áo ra lên giường, dựa vào thành giường nhìn y, hỏi: "Vẫn đang giận?"

Tống Tụng lờm hẳn một cái, nói: "Không có."

"Còn dám tròng người, lại đây."

"..." Tống Tụng để bát xuống, đi tới bị hẳn ôm lên, thân thể mảnh khảnh trong nháy mắt bị nam nhân ôm vào lòng.

Tống Tụng được nuôi ra thịt thân thể mềm mại, mùi nhàn nhạt trên người

khíên người mê muội. Chớp mũi hơi lạnh của Lệ Tiêu dán vào mặt mềm mại của y, giọng khàn khàn: "Vi phu có chút khổ sở."

Tống Tung tuy rằng mặt ngoài nói trách hấn, mà lòng căn bản không chấp nhất với hấn. Sau khi nghe xong, y ôm lấy Lệ Tiêu, nhẹ nhàng sờ đầu hấn, dụ dỗ nói: "Được, ta ôm một cái, không khổ sở."

Y nghĩ tới Lệ Dương, không nhịn được than thở. Rõ ràng một đôi huynh đệ tốt như vậy, làm sao lại phải gặp chuyện như thế chứ.

Lệ Tiêu ôm chặt y vào trong lòng, hai má vùi vào giữa cổ y, năm ngón tay thon dài xuyên qua tóc dài đen nhánh của y. Hấn ôm rất chặt, hơi thở trầm thấp lướt qua tai y: "Càng khổ sở hơn..."

Làm sao sẽ càng khổ sở hơn cơ chứ?

Tống Tung bồi rồi một chút, rốt cục hậu tri hậu giác ý thức được hấn không phải là bởi vì trong lòng khổ sở, mà là bởi vì vừa rồi nhìn bạc y trên bàn mới khổ sở.

Hai má y nóng lên, lập tức đẩy ra, nhưng đôi phương ôm chặt như vậy, y căn bản đẩy không nổi, vì vậy tiếp tục giả ngu: "Điện hạ, có phải là muốn tìm người nói hết... Người nói, ta nghe."

"Bản vương thật sự có đầy ngập nhiệt tình muốn nói hết cho Tung nghe."

"VẬY, VẬY NGƯỜI NÓI."

"Phải được tiến một bước mới dễ nói." Lệ Tiêu nghiêng đầu, nói: "Tung nghe hào phóng một chút... Bản vương mới dễ nói hết."

"Người..."

Lệ Tiêu nắm chặt tay y đang đưa tới, hôn gò má của y, nói: "Làm phiền Tung nghe."

Lệ Dương được Lệ Thanh nửa dìu nửa ôm ra Vương phủ, lại không chịu lên xe ngựa.

Lệ Tiêu về muộn, lúc này ngoài trừ phố Vinh Xuân, những nơi khác cũng đã không có một bóng người. Lệ Thanh đành phải chờ hắn, "Người muốn đi đâu?"

"Đi, tìm đại ca, hỏi rõ." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingia, những nơi khác là ăn cắp)*

Hắn loạng choạng, hiển nhiên đã đầu óc không tỉnh táo lắm, xông tới cây đại thụ, đỡ lấy cây kia lay đến lay đi: "Tại sao, tại sao đối xử khác biệt với ta? Tại sao ghét ta? Người, người nói xem..."

Lệ Thanh đi tới nhìn hắn, cây cũng trầm mặc như Lệ Tiêu, Lệ Dương không thể hỏi ra cái gì.

Lệ Thanh cũng trầm mặc đứng bên cạnh, tùy ý hắn lắc lư, mãi đến tận khi Lệ Dương bỗng nhiên tỉnh táo: "Ta, ta đi hỏi mẫu thân, mẫu thân khẳng định biết."

Hắn lảo đảo một cái, lại được Lệ Thanh đỡ dậy, "Đã trễ thế này, ngày mai đi hỏi, mẫu hậu khẳng định đã ngủ."

Lệ Dương lắc đầu, gập ghềnh trặc trở hướng leo lên ngựa, mà tay chân hắn như nhũn ra, nửa ngày cũng không thể leo lên. Lệ Thanh dừng một chút, đưa tay qua dìu hắn lên ngựa, hỏi: "Người thật sự muốn tiến cung bây giờ?"

Lệ Dương dùng sức gạt đầu, kẹp bụng ngựa nâng cương ngựa, sau hai bước, cả người lập tức từ phía trên rơi xuống.

Hạ nhân bên cạnh hãi hùng khấp vĩa, Lệ Thanh đã lên trước trước một bước đỡ hắn. Lệ Dương lập tức từ chỗ cao rơi xuống, trong nháy mắt cảm giác không trọng lực tựa hồ làm cho hắn thanh tỉnh một ít. Hắn nháy mắt một cái, "Ngũ nhi..."

Tay Lệ Thanh đỡ lấy người, nhàn nhạt nói: "Hiện tại đã là giờ Hợi, người nhất

định phải tiến cung tìm mẫu thân?"

Lệ Dương bối rối một hồi lâu, hai má cùng đôi mắt đều đỏ, đại não toả nhiệt tựa hồ dần dần rõ ràng, hẳn chậm rãi lắc đầu.

"Vậy thì ngồi xe ngựa đi, ta đưa người trở lại trước."

Lệ Dương không chống cự, hẳn đi tới trước xe ngựa, được người đỡ lên, tay chân như nhũn ra bò vào, sau đó ngã ngồi ở bên trong, hoảng hốt một hồi, giờ tay dùng sức lau mắt.

Trong xe ngựa nhiệt độ âm lên, đại não thật vất vả tỉnh táo lại bắt đầu toả nhiệt. Lệ Thanh vén rèm xe lên, nhìn thấy hẳn cơ ro nằm ở bên trong, bụm mặt khóc nức nở.

Bên ngoài đều truyền, Thái tử là thối thỏ, Bình vương là sói điên, có mấy người cảm thấy con thỏ này tất nhiên không phải là thỏ thật như đồn đãi, bằng không hẳn làm sao có khả năng lên làm Thái tử.

Tất cả mọi người cảm thấy mỗi hoàng tử trong hoàng thất đều khẳng định muốn ngồi lên vị trí chí tôn kia, kỳ thực cũng không phải như vậy. Lệ Thanh đi vào dìu hẳn, Lệ Dương lại càng rúc vào góc, không nói tiếng nào.

Hoàn Nhan Hoàng đế biết mấy người bọn họ không cùng mẫu thân, sợ bọn họ sẽ có xa cách, dù bận quốc sự, vẫn đặt rất nhiều công sức trên người mấy đứa con này.

Lệ Tiêu được giáo dục phải bảo vệ đệ đệ, không quản bất cứ lúc nào đều phải bảo vệ đệ đệ.

Mấy hoàng tử được phân ở cùng một tấm cung ăn cơm ngủ, không biết bị kẻ nào hữu tâm biết, phái người đến ám sát, ma xui quỷ khiến đã từng bắt được Lệ Dương làm con tin. Khi đó Lệ Tiêu chín tuổi, còn nhỏ đã can đảm kình người, "Người bắt hẳn có ích lợi gì? Thứ tử vẫn không thành võ chẳng xong mà thôi, đối với hoàng thất thêm hẳn không nhiều, thiếu hẳn cũng chẳng ít. Nếu như ta là bề hạ, dù chỗ giết hẳn, cũng nhất định phải bắt

được chủ mưu đằng sau."

Tổ chất tâm lý của thích khách kia rất tốt: "Xem ra Thái tử điện hạ muốn làm giao dịch với tại hạ?"

Lệ Tiêu chín tuổi mặc thường phục, nhẹ giang hai tay ra, khẽ mỉm cười: "Người nếu như cần còn tin, cô chẳng phải là có giá trị hơn sao?"

Thích khách kia phòng bị hẳn, Lệ Dương vội gọi: "Đại hoàng huynhnhì đừng..."

Lệ Tiêu lạnh lùng liếc hẳn một cái, làm hẳn lập tức ngậm miệng. Trong mắt thích khách hiện lên mấy phần húng thú: "Nếu bắt người trở lại, chủ nhân chắc chắn trọng thưởng."

Chiến tranh với Kim quốc bắt đầu từ khi đó.

Lệ Tiêu bị thích khách kia đưa đi, bởi vì tuổi còn nhỏ, thích khách kia ngoại trừ ra hoàng thành còn có chút phòng bị, đến lúc sau lại ít đề phòng hẳn, có lúc thậm chí ở ngay trước mặt hẳn trò chuyện với thủ hạ tân công Càn quốc thế nào. Lại không ngờ tới, Lệ Tiêu ở ven đường cũng đã dùng ám hiệu trao đổi thông tin với thám tử Càn quốc, thời điểm đến gần biên cảnh thích khách kia bị bắt lại, Đại Càn còn phải dẹp sạch cứ điểm của Kim quốc bên đường. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Sau khi trở về, chuyện đầu tiên Lệ Tiêu làm là tới thăm Lệ Dương, nói với hẳn: "Nói người có cũng được mà không có cũng được chỉ là vì lừa gạt thích khách kia, người có tin không?"

Lệ Dương tất nhiên chỉ có lắc đầu.

Tuổi còn nhỏ luôn theo bản năng sùng bái người lớn tuổi, Lệ Dương làm lão nhị trong mấy huynhnhì đệ, Lệ Tiêu là người hẳn sùng bái nhất hồi còn ấu thơ.

Thời điểm hẳn phát điên, bị nhốt trong lồng, lục thân không nhận, Lệ Dương bảo Lệ Thanh giúp hẳn cùng đi gặp Lệ Tiêu, lại suýt nữa bị Lệ Tiêu trực tiếp

bóp chết. Sau đó hắn bị phụ hoàng cầm chỉ tới gần Lệ Tiêu. Lại sau đó, đại hoàng huynh lúc tốt lúc kém, được thả trong lồng ra, hắn cũng từng đến gặp đôi phương. Ban đầu, hắn nói với Lệ Thần: "Đại hoàng huynh bệnh tình không ổn định, hắn hẳn là sợ ta bị tổn thương."

Lại sau đó, hắn nói: "Ta cảm thấy đại hoàng huynh... Khả năng ghét ta."

Mãi sau đó, hắn tựa hồ ý thức được gì đó, cũng rất ít khi nhắc lại chuyện này.

Cho tới hôm nay, dựa vào rượu, hỏi câu hỏi kìm nén nhiều năm qua, nhưng đáng tiếc là, Lệ Tiêu vẫn không trả lời hắn.

Lệ Thần chỉ trầm mặc một hồi lâu, chậm rãi giơ tay, vỗ vỗ vai hắn.

Trong chính phòng Vương phủ, màn giường che đầy tất cả, bên trong tràn ngập mùi vị **. Tổng Tụng lên Lệ Tiêu núp ở góc, nghe nam nhân phía sau giật giật, sau đó dán vào y: "Tụng nhi?"

Tai và cổ Tổng Tụng đỏ đỏ mặt, y giờ chần chệ mình lại, một chút cũng không để ý Lệ Tiêu.

Rõ ràng nhìn qua là Vương gia cao quý, làm sao mà... như du côn vô lại.

"Tụng nhi ngủ rồi?"

Eo y bị ôm, Lệ Tiêu lẩm bẩm nói: "Ngủ thật rồi sao? Bản vương muốn..."

"...!" Tổng Tụng một phát bắt được cái tay kia, thẹn quá hóa giận đánh hắn: "Người có thể nghĩ một lát hay không!"

"Hôm nay còn phải cảm ơn Tụng nhi nguyện ý khai thông, vì phu giờ khác này đã tốt lắm rồi."

"..." A —!

Tống Tụng không hề có một tiếng động rít gào ở trong lòng, cũng muốn rơi lệ. Y cảm thấy Lệ Tiêu không nên như vậy, kiếp trước Lệ Tiêu không phải như thế! Đêm đầu tiên mặc dù thô bạo nhưng vẫn ôn nhu, tuy rằng y đã không nhớ rõ chi tiết nhỏ, nhưng y biết, nam nhân này... Không nên giống bọn lưu manh chút nào.

Y cảm thấy nhất định là sai chỗ nào, để vương uy nghiêm lẫn lộn khốc kiếp trước, thế nào lại là cái tên, cái tên... nam nhân xấu, xa trước mặt.

Tống Tụng dùng sức chui vào trong chăn.

Y cảm giác chảy xuôi trong thân thể mình không phải máu, mà là dung nhám, làm cho xương cốt nóng rẫy, lỗ tai vù vù bốc khói ra ngoài, hoàn toàn không phát hiện Lệ Tiêu đang kiên trì nhìn mình.

Hôm nay tâm tính hẳn đích xác rất ác liệt, nếu như là ngày xưa, tâm tính không tốt đại khái là phải luyện kiếm ở hậu viện, nơi không chừng một khi không thoát mái tãi phát một trận điên, nhưng bây giờ thì không giống.

Hắn có có thể chơi đồ chơi —

Không, là tiểu nương tử.

Tống Tụng buồn bực một hồi, cả người dần dần toát mồ hôi, không thể không nhớ ra. Tai của y hồng như là thoa son, hai má trắng như tuyết cũng giống như là có thể trực tiếp nướng trên giá sắt. Y gảy một chút tóc dài dính vào gương mặt, phát hiện phía sau không có động tĩnh, chậm rãi quay đầu lại nhìn.

Nam nhân đang một tay chống trán, mỉm cười nhìn y.

Tống Tụng lập tức quay phắt lại, nghe thấy phía sau vọng lại tiếng cười khế. Nam nhân một kéo chăn trên người y ra, kéo y lại gần, nói: "Không đùa Tụng nhi nữa, đừng không để ý tới ta."

"Người..."

Y rốt cục hậu tri hậu giác phát hiện Lệ Tiêu kỳ thực cũng có chút men say, con mắt của hắn ôn nhu, mang theo ánh nước, khuôn mặt tuấn mỹ cách y gần như vậy, gần đến nỗi... y giống như cũng bị hắn lây nhiễm men say,

Mà men say thì không lây nhiễm.

Tống Tung rũ lông mi, nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Người lại, gây chuyện nữa, sẽ không để ý đến người."

"Chưa gây chuyện."

Lệ Tiêu lưỡi biếng ôm lấy y, "Tung thì không nên ngậm máu phun người."

"Đúng, người, người không phải gây chuyện, người là..."

"Hả?"

Là đùa giỡn lưu manh.

Tống Tung cau mày, vẻ mặt đau khổ nhìn hắn, y cũng cảm thấy có chút khổ sở.

Y đột nhiên cảm thấy, Lệ Tiêu mang theo men say nhàn nhạt, giọng nói lưỡi biếng, đôi mắt ôn nhu nhìn y, rất quyến rũ. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Y hơi giật giật, không cẩn thận đụng tới bàn tay vừa nãy chạm vào tiểu Lệ Tiêu.

To lên...

Kì cục làm mặt người đồ.

Chương 60: Khóc lóc om sòm

Tống Tụng đến quá nửa đêm mới rốt cục ngủ say, không vì gì khác, bởi vì Lê Tiêu vẫn luôn dựa vào rượu đùa người.

Giọng hắn rất nhẹ, mang theo ý cười, luôn luôn nói lung ta lung tung bên tai Tống Tụng. Tống Tụng đến cuối cùng trực tiếp che miệng của hắn, còn bị hắn hôn lòng bàn tay. Tống Tụng thực sự bị huỷ hoại hết cách rồi, không nhịn được mắng hắn: "Còn nói nữa là ta không thêm nói chuyện với người!"

Không biết là câu nói này có hiệu quả, hay là bản thân Lê Tiêu buồn ngủ, rốt cục triệt để yên tĩnh lại, cho Tống Tụng miễn cưỡng có thể ngủ ngon giấc.

Lúc tỉnh lại, sắc trời đã sáng, Lê Tiêu không ở bên cạnh, nồi hầm trên lò đã động, hiển nhiên là nam nhân dậy sớm ăn. Tống Tụng lấy ra bảo người rửa, lúc ăn điếm tâm lại ôm ống nhổ ối ra một trận, mềm nhũn nghỉ ngơi một hồi, lên tỉnh thần đi chăm sóc hoa của y.

Không lâu sau đó, có người đến thông báo, nói Thái tử điện hạ đến bái phỏng. Tống Tụng hơi sững sốt, cười một tiếng, nói: "Phiền hắn chờ một chút."

Chờ y sửa soạn xong đi tới, trong dự liệu nhìn thấy Thái tử điện hạ cầm theo một ít quà đến, mặt hắn đầy thẹn thùng: "Hôm qua say rượu, không biết có có xúc phạm hoàng tẩu hay không, tới để nhận lỗi, kính xin hoàng tẩu không lấy làm phiền lòng."

Hắn làm một lễ thật sâu, Tống Tụng nhàn nhàn chống đến đỡ, nói: "Huynh đệ các người hiềm thấy tụ tập, sau khi vui vẻ say rượu đúng là bình thường, không nên tự trách."

Thái tử ngồi một bên, lại nói với y vài câu, thăm dò: "Hôm qua ta đi rồi, hoàng

Huynh có giận không?"

"Đại hoàng Huynh người xưa nay là vậy." Tổng Tụng dịu giọng trấn an: "Các người chung quy là Huynh đệ, giữa Huynh đệ còn có cái gì không bỏ qua được? Người cũng không cần để ở trong lòng."

Lệ Dương tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm, lòng mày lại nhíu mấy phần, nhẹ giọng nói: "Vậy thì tốt."

Hắn chỉ ngồi một hồi, nhìn qua có mấy lời muốn nói, mà rốt cuộc là tất cả đều nuốt xuống, sau khi hành lễ thì rời đi.

Liên tục mấy ngày, Lệ Tiêu đều bị Hoàng đế giữ lại trong cung nghị sự, kinh đô cũng có chút động tĩnh. Chuyện như vậy y cũng không hỏi nhiều, mà Lệ Tiêu cân nhắc vì an toàn của y, có lúc sẽ nói với y một ít.

Hóa ra là bởi vì lần trước ám sát Vương phủ, Lệ Tiêu đang âm thầm tuần tra mật thám Kim quốc. Chuyện lần trước không bình thường, người kia muốn đổ tội cho Hoàng hậu, nhất định là biết chuyện Hoàng hậu và Lệ Tiêu phân cao thấp trong bóng tối. Mà đến tội cùng là ai, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không có manh mối.

Chưa chờ chuyện này điều tra rõ ràng, tiền tuyến bỗng nhiên truyền đến quân tình khẩn cấp, Nhân tướng quân liên tục công phá ba tòa thành của Kim quốc bị cao thủ Kim quốc ám sát, sinh mệnh ngàn cân treo sợi tóc, nhất thời quân tâm đại loạn.

Vị Nhân tướng quân kia vốn là phó tướng thủ hạ tin được của Lệ Tiêu, lần xuất chinh này cũng là Lệ Tiêu dốc hết sức thúc đẩy. Giờ khắc này xảy ra biến cố như vậy, triều đình nhất định phải khẩn cấp đưa ra đối sách.

Nghe đâu Nhân tướng quân đưa quân sư tới vì động viên quân tâm, đã báo cho sĩ binh triều đình sẽ phái đại tướng đặc lực đến trợ giúp. Mà một khi Nhân tướng quân ngã xuống, nếu như còn không thấy viện binh, đừng nói thành trì vừa mới đánh hạ phải trả, chỉ sợ thành trì quốc gia mình cũng bị đoạt.

Lệ Tiêu mấy ngày liền về muộn, rẽ qua góc đường là có thể liếc nhìn trước cửa Vương phủ treo hai đèn lồng sáng ngời, vào cửa phủ, trên đường tới chính phòng, đèn treo trên cột hai bên đường cũng sáng trưng. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Trước cửa có một bóng người, đang nhìn bên này, thấy hắn về thì bước nhanh tới, "Điện hạ."

"Trời tối khó nhìn, sau này không cần đợi ở bên ngoài."

"Ta thấy người mấy ngày nay về càng ngày càng muộn, có chút lo lắng."

"Phụ hoàng lớn tuổi, thân thể càng ngày càng kém, bảo ta giúp hắn xử lý chiết tử."

Tổng Tụng thuận thế đưa lò sưởi tay cho hắn, lại bị hắn nhét về: "Ta không cần dùng."

Tổng Tụng sờ sờ tay hắn, quả nhiên ấm áp, cũng yên tâm.

Lệ Tiêu thuận thế nắm ngón tay y, đưa y vào trong nhà, ăn bữa ăn khuya y chuẩn bị cho mình. Tổng Tụng bưng nước đến rửa chân cho hắn, lại bị hắn kéo lên: "Người bây giờ thân thể bất tiện, không được làm việc nhiều."

"Còn được mà." y bây giờ còn không phải bụng quá to, hầu hạ Lệ Tiêu cũng không phải vương bận, huống hồ đây là bổn phận của y.

Lệ Tiêu tự mình rửa chân, sai người bưng nước ra, kéo y cùng lên giường, ôm người vào trong lòng, nhìn sân sáng ngời ngoài cửa sổ, nói: "Bản vương trước đây không thích đốt đèn."

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì có ánh sáng sẽ có bóng."

Lông mi Tống Tụng chớp chớp, hoàng hốt nghĩ tới kiếp trước sau khi Lệ Tiêu lên ngôi cũng rất ít khi thắp đèn, Dương Tâm điện còn âm u hơn nơi khác. Nhớ tới ngày ấy hẳn nổi điên, hạ lệnh toàn thành vào đêm cũng không được đốt đèn, nguyên ba ngày. Thân ảnh Tống Tụng bay tới giữa không trung nhìn phía dưới, chỉ thấy hoàng thành đen kịt một màu, như một tòa thành chết.

Hắn kiếp trước tính tình quái gở, còn định ra một quy củ trong cung, một ngày cuối cùng mỗi tháng, trong hoàng cung không cho thấy bất kỳ đèn đuốc nào, ai vi phạm chém.

Tống Tụng rất tò mò hẳn ngày đó làm gì, có một lần lén lút theo sau, mới phát hiện hẳn leo lên bảo tháp, bên chân rải rác vò rượu, uống say một đêm.

Hai tay Tống Tụng vòng lấy eo hẳn, hiếm kỳ nói: "Cái bóng thì làm sao?"

"Bóng một người, khó tránh khỏi lạn lẽo."

Tống Tụng không nhịn được cười, cầm đặt ở ngực của hẳn, ngẩng mặt lên nhìn hẳn, nói: "Vậy bây giờ thì sao?"

"Hiện tại, ta vừa nhìn thấy đèn Vương phủ, là biết người ở nhà, âm áp hơn nhiều."

Tống Tụng cong cong khóe miệng, nói: "Chỉ cần điện hạ không đuổi ta đi, ta sẽ vẫn luôn ở bên cạnh người."

"Người hi vọng bản vương đăng cơ?"

Dù cho Tống Tụng biết mình phải quen phương thức nói chuyện của hẳn, mà nhắc tới hai chữ kia vẫn cứ không khỏi kinh hồn bạt vía. Y cau mày, nhỏ giọng nói: "Đương nhiên là hi vọng."

"Nếu ta đăng cơ, có hậu cung, người làm sao bây giờ?"

Tống Tụng chưa nghĩ tới vấn đề này thật. Y chần chờ một lát, lòng mơ hồ có chút không thoải mái, nhưng vẫn rất nhanh phản ứng lại: "Đến lúc đó, người chính là người cao quý nhất trên đời này, dù là có hậu cung, cũng là chuyện đương nhiên."

Lệ Tiêu nhìn y một hồi, nói: "Nói thật không?"

Tống Tụng rũ lông mi, mím môi một cái, nói: "Đương nhiên là lời thật."

Lệ Tiêu nâng cằm y lên, nói: "Thật chứ?"

Còn người hấn đen kịt, đôi mắt Tống Tụng đối diện hấn, bỗng nhiên mũi chừa xót, ủy khuất nói: "Lẽ nào ta ngăn cản vua của một nước sao?"

Y oan ức, Lệ Tiêu trái lại được lấy lòng. Hấn nhiu mày, nói: "Cho người đặc quyền, chỉ cần người mở miệng, trăm nghe lời người nói."

"Người... Còn chưa phải!"

Tống Tụng cau mũi một cái, đẩy hấn ra vươn mình, rồi lại bị hấn kéo qua. Lệ Tiêu nói: "Hôm nay thương thảo cùng phụ hoàng, ta chuẩn bị tự mình mang binh trợ giúp." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Bóng lưng Tống Tụng bình tĩnh, không có phản ứng. Lệ Tiêu chống người ló đầu, chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt và lông mi ướt nhẹp của y, còn chưa mở miệng, mặt bỗng nhiên bị y một tay đè lại. Tống Tụng trở tay đẩy hấn ra, nói: "Ta biết rồi."

Giọng y có chút khàn, Lệ Tiêu nói: "Ai nói cho người?"

"Đoán..." Tống Tụng dừng một chút, y cảm thấy mình rất kỳ quái. Khi Lệ Tiêu nói ra câu nói kia, y chợt bỗng nhiên nhìn không được ướt át viền mắt. Dùng sức chớp mắt mấy cái, y nói: "Tề quán gia nói rồi, trước sau đại hôn, người đã cự tuyệt tự mình dẫn binh, lần này nhất định là không chối nổi."

Nói không chừng còn sẽ có người nói Lệ Tiêu trốn tránh trách nhiệm, vốn chính là chọn lựa cho hắn đi, nhưng hắn lại đề cử người khác, kết quả người kia giờ khác này xảy ra vấn đề, hao binh tổn tướng. Khả năng có người sẽ cảm thấy, nếu như Lệ Tiêu đi, binh lính tổn thất này sẽ không chết.

Lệ Tiêu nằm phía sau y, ngắm nhìn gáy Vương phi nhà mình, nhẹ nhàng chọt một cái, Tổng Tụng không nhúc nhích, hắn lại chọt một cái, Tổng Tụng vẫn không động. Lệ Tiêu lần thứ hai giơ tay, Tổng Tụng đột nhiên quay lại trừng hắn: "Làm gì hả?"

Lúc lờm người còn yếu ớt.

Hai đầu phu phu ngoan ngoãn gối trên gối, nhìn nhau. Lệ Tiêu nói: "Tụng nhi nếu không nữ, bản vương còn có những người khác có thể đề cử."

Tổng Tụng buồn phiền nói: "Trong lòng điện hạ ta cứ không thông tình lý như vậy?"

Lệ Tiêu nói: "Mẫu thân ta cũng là người thông tình đạt lý, nàng tiến cử Triệu Hoàng hậu vào gia tộc. Tụng nhi cũng muốn học nàng, giúp bản vương thu xếp việc kết hôn?"

Làm sao kéo tới đây rồi?

Tổng Tụng nói: "Nếu điện hạ thích, ta đương nhiên sẽ thu xếp giúp người. Nếu điện hạ không thích, bao nhiêu ông mai bà mối đến ta cũng đuổi đi bấy nhiêu."

Lệ Tiêu lại nhìn y một hồi, cau mày ngưng trọng nói: "Người cũng biết người phạm vào bảy điều tội."

Đại nã Tổng Tụng đờ ra: "Bảy, bảy tội gì..."

Y lập tức nghĩ bảy tội là bảy tội gì trong đầu, sau đó nhanh chóng so sánh với lời mình nói, tự cho là mình hết thấy đều đúng ở góc độ Lệ Tiêu suy tính.

Y có chút mờ mịt, nghĩ mãi mà không ra.

Mãi đến tận khi Lệ Tiêu mở miệng: "Người không ghen tuông, chính là phạm vào một trong bảy tội, bản vương có thể lập tức xử người."

Tống Tụng: "..."

Y trừng Lệ Tiêu một cái, giơ tay cầu khẩn, Lệ Tiêu lại kéo y qua: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bản vương ngày mai sẽ phải điếm binh chuẩn bị xuất phát. Tụng nghĩ không thể, làm bộ ghen tuông một chút?"

Tống Tụng tức giận: "Ta sẽ không chủ động thu xếp việc kết hôn cho người, điện hạ chỉ có thể là của mình ta! Thế đã được chưa?"

Lúc y nói như vậy, đáy mắt vui vẻ, đây là lời nói thật lòng của y.

Lệ Tiêu lại nói: "Người có thể ghen tuông rõ ràng hơn một chút."

Lần này, Tống Tụng suy nghĩ một hồi, nói: "Ghen tuông sẽ làm người trở nên rất khó coi, ta không muốn trở thành như vậy."

Lệ Tiêu lại nhìn y một hồi, trong đầu chợt lóe lên dáng vẻ của Tống phu nhân, lại một lần nữa ôm y vào lòng, "Tụng nghĩ như thế ta cũng yêu."

Tống Tụng rũ lông mi, ngón tay siết y phục của hắn, trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: "Ta cũng yêu điện hạ."

Lệ Tiêu lập tức cúi đầu nhìn y, ánh mắt sáng quắc: "Lặp lại lần nữa."

Tống Tụng hít một hơi, ngẩng mặt lên, như là đánh bạo, hôn môi hắn một cái, nói: "Ta, ta cũng yêu điện hạ!"

Y nói: "Điện hạ không cần dò xét ta, cũng không cần suy nghĩ nhiều cái gì. Ta yêu điện hạ. Nhưng ta không muốn bởi vì yêu điện hạ, biến thành người kỳ cục... Điện hạ cho ta, ta muốn hết, điện hạ không cho ta, ta cũng sẽ không đi cướp. Mà ta không nói, ta không làm, không có nghĩa là ta thật sự

không ghen tị. Ta rất cảm kích điện hạ đối tốt với ta, ta cũng sẽ vẫn luôn đối tốt với điện hạ."

Lệ Tiêu nhìn y một lúc.

Hắn biết năm đó Tần mọi thích Tổng quốc công bao nhiêu, nghe nói nàng chủ động theo đuổi Tổng quốc công. Năm đó Tổng quốc công cũng đã đính hôn ước với Phó Hương, nàng lại ỷ vào gia thế thò một chân vào.

Còn có Hoàng hậu, nếu không có ghen tị, tất cả cũng sẽ không biến thành như vậy.

Lòng ghen tị là một thứ rất đáng sợ. Tổng Tụng có, nhưng y biết đủ. Y nói đã đủ rõ, Lệ Tiêu cần y làm, y sẽ làm hết, Lệ Tiêu không chủ động muốn, y cũng sẽ không chủ động cho.

Mặc dù đã nghe được điều muốn nghe, nhưng Lệ Tiêu nhìn y, trong lòng vẫn là mơ hồ có chút chờ mong. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

"Bản vương vẫn cảm thấy... Tụng nhi nếu biết khốc lóc om sòm, sẽ làm ta thích hơn."

Tổng Tụng: "..."

Y không nói gì nhìn Lệ Tiêu một hồi, bỗng nhiên giơ tay, thăm dò đánh hẳn một cái.

Lệ Tiêu: "?"

"Người... Người lần này mang binh xuất chinh, tới chỗ đó nói không chừng sẽ có người nhét người vào lều người..."

Lệ Tiêu một mặt mong đợi và cổ vũ.

Tổng Tụng vừa quan sát hẳn, vừa đánh bạo nói: "Không cho phép người

chạm vào người khác! Nếu bị ta biết..."

Lệ Tiêu cẩn thận từng li từng tí một, chỉ lo làm y sợ: "Bị người biết, sẽ như thế nào?"

Tống Tụng rũ lông mi, suy nghĩ một hồi, nói: "Ta sẽ tìm cho người máy người đẹp hơn."

Lệ Tiêu rất lâu không lên tiếng.

Mãi đến tận khi Tống Tụng mở miệng lần nữa, oan oan úc úc uy hiếp: "... Không bao giờ yêu người nữa."

Lệ Tiêu thở ra một hơi thật dài, thành khẩn nói: "Quá dọa người."

Tống Tụng nhìn hắn, dựa vào nét mặt của hắn nhìn ra mấy phần chân tình, nói rất nhỏ giọng:

"Người tốt nhất nhớ kỹ cho ta."

Tác giả có lời muốn nói:

Nói không chừng về nhà lão bà đã khóc lóc om sòm rồi!

And, trời lạnh rồi, nên phát cơm hộp cho Hoàng hậu.

Đăng bù tuần trước đó nha ~

Chương 61: Mãnh liệt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lệ Tiêu người còn chưa đi, Tống Tụng đã bắt đầu không nữa.

Tiền tuyến lộ trình xa xôi, chuyển đi này, ngắn nhất cũng phải ba, năm tháng, dài mà nói thì lại khá năng một năm nửa năm, lại nghĩ xấu một ít, còn trở về được hay không cũng không biết.

Tống Tụng ngoài miệng không nói, lại mơ một giấc mộng, mơ thấy Lệ Tiêu ở chiến trường bị người dùng mưu giết, đoàn người chiến thắng trở về chỉ chờ cái quan tài về. Tống Tụng nhìn không được ở trong mơ ôm quan tài khóc sụt sùi, mãi đến tận khi có người gọi y: "Tụng nhi? Tụng nhi? Tỉnh lại đi."

Tống Tụng chậm rãi mở mắt, bên gối đã bị nước mắt làm ướt nhẹp. Lệ Tiêu nâng mặt ướt nhẹp của y, rĩ mi nói: "Làm sao vậy? Gặp ác mộng?"

Tống Tụng nhìn hẳn một hồi, hoảng hốt một phút chốc mới ý thức được mình vừa này là nằm mơ, mềm nhũn khẽ gật đầu.

Lệ Tiêu không nhìn được cười, lau khô nước mắt cho y, ôn thanh nói: "Mơ thấy gì?"

"... Không thể nói giấc mộng ra, sẽ trở thành thật."

Lệ Tiêu cũng không ép. Hắn nằm xuống lại, lại chợt chợt mặt bị nước mắt thấm mềm của Tống Tụng, nói: "Trời sáng mau quá, ngủ tiếp một lát."

Tống Tụng nhất thời còn đắm chìm trong không gian hoảng của mộng cảnh, y cợ

cợ ngực Lệ Tiêu, động tác có chút quyền luyện. Lệ Tiêu thuận thế ôm người, hỏi: "Có phải là mơ thấy ta chết?"

Mặt Tống Tụng phát lạnh, cảm tức nói: "Không được nói bậy!"

Vương phi của hắn lại còn rất mê tín.

Lệ Tiêu cong môi, nói: "Được, không nói bậy."

Tống Tụng tóm chặt y phục của hắn, lòng mơ hồ bất an. Lệ Tiêu lại không nhìn được, lại một lần nữa y: "Có phải là mơ thấy ta nằm trong quan tài không?"

Tống Tụng giận dữ, ngón tay bỗng nhiên nheo hồng hắn một cái. Lệ Tiêu bị đau, đối diện với đôi mắt nước mắt lưng tròng của y, xưng tội: "Vi phạm sai rồi, đừng khóc."

Tống Tụng giận không muốn để ý đến hắn, Lệ Tiêu lại tới hôn y: "Ai cũng nói mơ thấy quan tài sẽ thăng quan phát tài, nói không chừng chờ ta về, muốn gì cũng có."

Tống Tụng nhắm mắt lại, rất muốn thật sự không để ý tới hắn, nhưng lại rất không tiền đồ mang theo ước mơ tốt đẹp, rầu rĩ đáp lại: "Ừm."

Lệ Tiêu phải đi, y không nghĩ vào lúc này cái kình với Lệ Tiêu.

Chiến sự không thể kéo dài, sắp tới lúc điểm binh xuất phát, Tống Tụng sáng sớm bò dậy lấy điểm tâm cho hắn. Lúc trở lại Lệ Tiêu đang ngồi bên giường lười biếng nằm lì, hắn hơi híp mắt lại nhìn Vương phi của mình, "Tụng nhi thực sự là hiền thê lương mẫu."

Tống Tụng nguýt hắn một cái, mang khăn mặt tới để hắn rửa, nói: "Ăn chút đồ ăn trước."

Lệ Tiêu nghe lời cùng y ăn điểm tâm, Tống Tụng cầm khăn gấp nặng trĩu mặc vào cho hắn. Lệ Tiêu mở hai tay ra nhìn y xoay quanh mình bận rộn, cái

dáng dấp ngoan ngoan ngoan ngoãn khiến người tâm động không thôi.

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

Tống Tụng vừa chính khôi giáp cho hắn, vừa ủ cảm xúc ly biệt trong lòng, chưa chưa dang dăng. Y chớp mắt vài lần, miễn cưỡng dè lệ ý xuống, chợt nghe hắn gọi: "Tụng nhi."

Tống Tụng ừ một tiếng, hỏi: "Làm sao?"

"Không sao." ánh mắt Lệ Tiêu ôn nhu: "Chỉ là muốn gọi người."

Tống Tụng ừm một tiếng, đem bội kiếm của hắn ra, cẩn thận từng li từng tí một treo bên hông hắn, nói: "Khôi giáp này nặng quá."

"Không nặng bằng Vương phi." Lệ Tiêu có chút muốn ôm y vào trong ngực, nhưng nghĩ tới trên người mình khôi giáp lạnh lẽo cứng rắn, thân thể Vương phi mềm nhũn, sợ là không thoải mái, đành không làm gì.

Tống Tụng bật cười một tiếng, nói: "Ta tiễn điện hạ đi."

"Cũng được."

Hai người một người cưỡi ngựa, một người ngồi xe. Tống Tụng vén rèm xe lên, ánh mắt dừng lại ở trên người nam nhân, vành mắt lại không nhìn được đờ lên. Lệ Tiêu tựa hồ có cảm giác, ở phía trước xoay mặt nhìn sang, Tống Tụng vội vàng thả màn xe xuống, khịt khịt mũi, giơ tay cẩn thận từng li từng tí một xóa đi lệ ý ẩm ướt ở khóe mắt, lộ ra một nụ cười, lại vén rèm cửa sổ thò ra ngoài —

Lại lập tức đổi mặt với một tâm mặt to lại gần.

Y bị dọa khẽ run một cái: "Người..."

Lệ Tiêu đang ngồi trên lưng ngựa, cùng xe ngựa song song, vừa rời mắt kê sát bên ngoài rèm, thấy Tống Tụng bị dọa, hắn thẳng người, lại cười nói: "Lại khốc?"

"Không có."

Lệ Tiêu nhìn qua đã sớm quen rồi nhà, cũng không có lộ ra cảm xúc không muốn gì. Tổng Tụng không muốn để mình ảnh hưởng đến hắn. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Mà con đường sau đó, y vẫn duy trì động tác kéo màn cửa sổ ra, đôi mắt lặng lẽ rơi vào trên người Lệ Tiêu. Càng nhìn, tâm tình không nỡ càng ngày càng nóng nực. Tổng Tụng đặt tay lên bụng, thần sắc nhất thời có chút hoảng hốt.

Y biết mình không nên nghĩ như vậy, mà giờ khắc này lại sinh ra một loại ảo giác, nếu như người đi không phải Lệ Tiêu thì tốt rồi, nếu như Lệ Tiêu có thể vẫn luôn ở cạnh y, vậy tốt biết bao.

Ngoài thành đại quân đã chờ xuất phát, các hoàng tử cũng đều đến để đưa tiễn. Đến đình ngoài thành mười dặm, Lệ Tiêu rốt cục nhìn xe ngựa của Tổng Tụng: "Được rồi, về đi."

Hắn từ sáng sớm vẫn luôn không thèm để ý rốt cục hiềm thấy trào ra mấy phần tâm tình. Tổng Tụng do dự thò đầu ra từ bên trong xe, khóe mắt mũi đỏ hệt lên, khuôn mặt non nớt như là bị nước rửa. Vẻ mặt nghiêm túc của Lệ Tiêu hơi hòa hoãn, hắn xuống ngựa đi tới. Tổng Tụng cũng được người đỡ xuống xe, nghe hắn nói: "Tới đây thôi, đừng đi tiếp."

Tổng Tụng gạt đầu, do dự một chút, lấy một dây ngọc bội đỏ từ trong tay áo ra: "Hai ngày này vừa mới mài, khá là khó coi, ngọc bội là ta tìm được từ giá lẻ, không có ý nghĩa đặc biệt gì, chỉ là hoa văn có chút tâm ý tương thụ y bình an, điện hạ mang theo đi."

Chương 62: Thủ tín

Tổng Tụng được Hoàng đế chấp thuận, mỗi ngày đúng giờ hai lần đi thỉnh an Thái hậu tán gẫu, mỗi lần đi Lệ Thủ đều ở đó, còn có thể cho y một ít đồ ăn vặt niêm lạ, biết Tổng Tụng bây giờ không chịu nổi mùi nồng, mỗi lần cho y đều là đồ ăn sương miệng, có chua có cay.

Trong lòng y cảm động và nhớ nhung ân đức bệ hạ, có lúc sẽ đích thân làm chút đồ ăn cho hần. Lão Hoàng đế cũng rất yêu quý y, tình thần lúc tốt sẽ nói với y một ít chuyện lý thú khi Lệ Tiêu còn bé.

Ngày hôm đó y ra đường phố kiểm tra cửa hiệu, đi ngang qua một quán bán bánh ngọt, tự mình xuống mua một túi.

Gần đây y dễ thêm ăn, người là bắt đầu đói bụng, ôm bọc giầy trong lòng bàn tay, rất muốn trực tiếp bắt đầu ăn, nhưng ở ven đường cũng không quá tốt, lại chuẩn bị lên xe, đột nhiên không kịp chuẩn bị bị một người phụ nữ cản đường.

Y cũng có chút ấn tượng với Từ Khấu. Nàng là nữ nhi độc nhất của Vinh vương gia, còn là nữ nhi có lúc già. Vinh vương gia chính chiến cả đời, chiến công hiển hách, là tri kỷ của Hoàn Nhan Hoàng đế, trước khi đi phó thác nữ nhi duy nhất cho hần. Hoàn Nhan ngược lại cũng không phụ lòng hần mong đợi, nhận Từ Khấu làm nghĩa nữ, tự mình chủ trì hôn lễ cho nàng. Tần An cưới vợ, Tướng phủ có thể nói là phong quang nhất thời có một không hai.

Tổng Tụng gói kỹ bánh ngọt, nở nụ cười với nàng: "Trường Dương quận chúa."

Từ Khấu: "Vương phi điện hạ có thể nói chuyện một lát không?"

Tổng Tụng thản nhiên gạt đầu, Từ Khấu cung kính nói: "Làm phiền."

Bọn họ đến Phúc Hương lâu, tìm một chỗ yên lặng ngồi, gọi một chút điểm tâm đến. Tổng Tụng vẫn còn ôm bánh ngọt chưa kịp ăn, Từ Khấu thấy thế hiểu ra trong lòng, thuận tay cầm điểm tâm ăn một miếng.

Thấy nàng ăn, Tổng Tụng cũng không khách sáo nữa, mở gói điểm tâm ăn một miếng. Ăn uống thỏa mãn, trong ánh mắt y tuôn ra mấy phần sung sướng, nói: "Quận chúa tìm ta có chuyện gì?"

Từ Khấu một tay cầm điểm tâm tròn trịa, lấy tay khăn lau khóe miệng, thần sắc mang theo vài phần lúng túng cùng áy náy. Tổng Tụng nghĩ hoặc nhìn nàng, mắt thấy nàng xoay người nhận lấy một cái hộp từ tay thị nữ, nói: "Nghe nói Vương phi thời gian mang thai phản ứng khá nặng, ban đêm ngủ không ngon, huân hương cũng có thể có tác dụng không tốt cho thai nhi, ngọc này có thể đặt ở đầu giường, có tác dụng an thần tĩnh não."

Vật này cũng không phải đặc biệt quý trọng, mà thắng ở có tâm. Tổng Tụng hơi có chút kính ngạc nhìn, phát hiện ngọc kia có khí tức mát lạnh, âm ức tức giận ở đáy lòng tựa hồ cũng có thể xua tan.

Tổng Tụng nói: "Quận chúa đây là...?"

Từ Khấu cười cười, nói: "Hương thán ân của bệ hạ, khi còn bé ta với Bình vương điện hạ cũng có chút giao tình. Bệ hạ còn bảo hẳn gọi ta một tiếng Khấu tử tử, vật này cũng không phải vật hi hữu gì, nếu là Vương phi dùng được, cứ nhận đi."

Tổng Tụng từ lúc Lệ Tiêu đi, quả thật có chút ngủ không yên. Y thấy Từ Khấu nói thoải mái, lúc này cũng vui vẻ: "Nếu như thế, vậy đa tạ Khấu tử tử."

Lệ Tiêu gọi nàng một tiếng tử tử, Tổng Tụng tự nhiên cũng không thể thất lễ. Sau khi Từ Khấu nghe xong cũng cười, môi hé lại dừng, tựa hồ đang suy nghĩ mở miệng thế nào.

Tổng Tụng kiên trì mười phần chờ. Từ Khấu chậm rãi nói: "Phu quân của ta chính là tứ công tử của Tần Tương phủ, tên là Tần An, không biết Vương phi có ấn tượng không?"

"Hắn là thương nhân nổi danh ở kinh đô, tuổi còn trẻ đã có tài sản như thế, ta ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Y một mặt chân thành, thần sắc Từ Khấu lại càng ngày càng lúng túng. Tổng Tụng hơi nghi hoặc một chút, tỉ mỉ nghĩ, mình cũng không nói sai lời gì mà.

Từ Khấu hồi lâu mới nói: "Phu quân tuy là người Tần gia, nhưng những năm này vẫn luôn say mê kinh doanh, rất ít chủ động tham dự tranh đấu, hơn nữa hắn nhất gan sợ phiền phức nhất... Nói ra sợ Vương phi cười, hắn ngay cả ta cũng sợ."

Trong đầu Tổng Tụng vẽ ra khuôn mặt vắn nhợt nhã nhạt của Tần An, lại nhìn Từ Khấu điểm lệ mà không mất đi ánh khí trước mặt. Hai vị này ở kinh đô cũng tiếng tăm lừng lẫy, thân danh Từ Khấu thiết nường tử nòng này không ai không biết, danh Tần An sợ vợ cũng là không ai không hiểu. Y không nhịn được cười, nói: "Ta cũng có nghe thấy."

Từ Khấu liếc mắt, người phía sau nàng lập tức lui ra. Tổng Tụng thấy lạ, nhưng mơ hồ có chút hiểu rõ ý của nàng.

Vừa nãy nàng nói Tần An nhất gan sợ phiền phức, không tham dự tranh đấu. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là nàng đã phát giác cái gì, chẳng lẽ là biết Tần Hoàng hậu hại Lệ Tiêu?

Điểm này Tổng Tụng lại nhớ đến, kiếp trước Lệ Tiêu lăng trì Tần Tương và Tần Ninh, Tần An cũng không biết đi đâu, chắc cũng là chỗ Từ Khấu một con đường sống.

Y cũng tương tự bình lui thủ hạ, đã thấy Từ Khấu bỗng nhiên đứng dậy, sau đó quỳ xuống. Y lấy làm kinh hãi, vội vàng đến đỡ: "Quận chúa đây là..."

"Ta mặc dù chỉ là nữ tặc nhân gia, mà thuở nhỏ mưa dầm thấm đất với phụ thân, mắt chúng quy vẫn sáng hơn người khác. Vương phi thân mang thánh tích, có thể chữa trị bệnh điên của Vương gia, nói là thần tiên hạ phàm cũng không quá đáng. Ngài có tâm thánh đức, ta không cầu ngài lấy đức báo oán, mà ta thề, Tần An tuyệt đối là bị người lừa mới không cần thận lên thuyên giặc. Chỉ như bây giờ đã cười hổ khó xuống, hấn nhất gan, muốn đâm lao phải theo lao. Nhưng ta không thể trơ mắt nhìn hấn sa đọa. Phụ thân giáo dục ta biết sai thì phải sửa. Để tay lên ngực tự hỏi, ta cả đời này từ chưa bao giờ làm bất kì chuyện nào trái lương tâm! Chuyện này hôm qua ta mới biết được, ăn ngủ không yên, muốn lập tức thính tội với Vương phi. Vô luận ngài muốn làm gì, Từ Khâu cũng không có nửa câu oán hận, mà khẩn cầu Vương phi, tha cho Tần An một mạng!"

Nàng dập đầu, lòng Tổng Tụng tràn đầy hoang mang, không thể không khom lưng tới đỡ nàng, nói: "Khâu tử tử biết thân thể ta bất tiện, xin tự mình đứng lên đi, có chuyện gì người từ từ nói... Ta bây giờ vẫn chưa tìm được manh mối gì."

Từ Khâu ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt sáng ngời, nói: "Vương phi vẫn còn mang thai, ta không dám tùy tiện quấy nhiễu, vì vậy viết một phong thư xưng tội, Vương phi... Có thể liếc mắt nhìn trước, làm ơn nhất định bảo trọng thân thể."

Nàng vẫn duy trì tư thế quỳ trên mặt đất, đưa một phong thư tới. Tổng Tụng bắt đầu đi nói: "Người đứng dậy trước, ta tuy rằng sẽ không lấy đức báo oán, mà cũng không phải người giận chó đánh mèo người vô tội." *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Từ Khâu nhẹ giọng nói: "Ta bây giờ cũng là cười hổ khó xuống, nói ra sợ làm ngài không vui, không nói ra thì lương tâm bất an. Xin ngài đừng quá giận, cần thận sức khỏe."

Nàng không chịu dậy, Tổng Tụng không thể làm gì khác hơn là thu tay về đọc thư.

Mà mới đọc hai dòng, tay y đột nhiên run lên. Y bỗng nhiên khép thư lại, ánh

mắt rơi vào người Từ Khấu, hồi lâu nói: "Ta về trước."

Y đứng lên, Từ Khấu lo lắng nhìn y, lại phát hiện bước chân Tống Tụng rất vững vàng, thần sắc sảng lớn không sợ, chỉ có sắc mặt trắng bệch bại lộ tâm tình của y, Y kéo cửa ra ngoài, Từ Khấu lại vẫn quỳ. Qua rất lâu, nàng nghe thị nữ nói: "Quận chúa, Vương phi đã đi rồi."

Từ Khấu hoảng hốt một lúc, nói: "Cửa cửa miệng của phụ thân, bảo ta làm người quang minh lỗi lạc... Nhưng bây giờ, ta lại phản bội Tần gia rồi."

Trong lá thư của Từ Khấu, cũng không viết gì liên quan đến Tần Ninh và Tần Hoàng hậu bây giờ, nàng chỉ là từ góc độ của Tần An, phi thường chú quan tự thuật hết sự kiện.

Nàng biết rõ phong thư này có thể sẽ trở thành chứng cứ diệt môn của Tần gia, nhưng nàng bây giờ không có cách nói ra lời như vậy với Tống Tụng còn đang mang thai. Không phải là bởi vì nàng muốn mặt mũi, mà là bởi vì nàng sợ mình nói không rõ, lãng phí miệng lưỡi, kích thích Tống Tụng.

Viết ra, nàng hơi có thể diện một ít, Tống Tụng cũng có thể từ từ xem, có tâm lý chuẩn bị.

Tống Tụng đã từng nghĩ tới mình nhất định sẽ tra ra chân tướng ngoại tổ phụ bị diệt môn, y cũng hoài nghi sự kiện kia có phải là có liên quan đến Tần muội không, nhưng y chưa bao giờ nghĩ đến, sẽ có một người nháy ra dùng phương thức này nói cho y biết ngọn nguồn sự kiện.

Tần An sợ Từ Khấu, bởi vì tính tình Từ Khấu hung hăng, trong mắt không chứa được hạt cát. Nàng không ưa tác phong làm việc của Hoàng hậu, mà Tần muội chung quy là muội muội ruột của Tần Hoàng hậu, Tần Ninh và Tần Tương đều ngậm miệng không nói, một người ngoài như nàng càng không thể xen vào việc gì.

Tần An nhát gan, hôm qua bị Từ Khấu ép không chịu nổi, mới ấp a ấp úng nói cho nàng biết: "Phó Quốc Thương chết đi, hiệu buôn mất hết, phần lớn đều rơi vào tay ta."

Từ Khấu thông minh, lúc này chắt vấn ngay: "Đại tỳ người đưa cho người?!"

Tần An cười khố gạt đầu: "Tám năm trước, phụ thân đột nhiên nói cho ta có một ít cửa hàng muốn giao cho ta xử lý. Cửa hàng kia có chút nợ cũ rất phiền phức, ta giúp đỡ sửa lại một chút. Không lâu sau đó, phụ thân còn nói, sau này cửa hàng này đều là của ta, hẳn nói cho ta đó là tài sản một thân thích Tần gia lưu lại. Đối phương không có con cái, bởi vì hẳn đã cứu mạng đối phương, đối phương mới giao phó toàn bộ tài sản. Nhưng Tần gia ngoại trừ ta, những người khác đều không hiểu kinh doanh, ta vì vậy thuận lý thành chương nhận."

Khi đó Tần An vẫn không nhát gan như giờ. Thời niên thiếu, cũng có mấy phần hăng hái, hẳn thích tìm ngân châu báu, tính sổ ngay cả bàn tính cũng không cần, chỉ dùng đầu là có thể tính con số ra.

Từ Khấu ở trong thư nói cho Tống Tụng: "Mà từ năm năm trước, hẳn thay đổi, năng lực tính nhẩm không bằng lúc trước, tính cách cũng càng ngày càng cẩn thận, thường thường ngủ còn có thể giật mình tỉnh giấc. Trước đây không sợ tối, không sợ quỳ, mà trong chớp mắt, hẳn đã không dám đi đường đêm, buổi tối đi trong sân mình cũng phải có vài hạ nhân cầm đèn lồng đi theo."

Đến hôm qua, Từ Khấu mới biết, hẳn vào lúc đó, bất ngờ biết được tài sản trong tay mình, toàn bộ đều là của Phó Quốc Thương lưu lại, chỉ là có vài cửa hàng giữa đường bị thay đổi, hiếm có ai biết được.

Nhưng hẳn không dám nói cho Từ Khấu, khi đó hẳn và Từ Khấu vừa mới có một đứa con, hẳn sợ sau khi Từ Khấu biết sẽ rời khỏi hẳn, cũng lo sau khi lộ ra hại Từ Khấu cùng con mình. Hẳn chung quy cũng là người họ Tần, còn phải cân nhắc cho huynh trưởng, tỳ tỳ và phụ thân.

Cho nên hẳn chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

Thêm nhỏ dãi tài sản của Phó Quốc Thương là bắt đầu từ Tần tam muội. Nàng ghét Phó Hương, nghĩ trăm phương ngàn kế muốn cho nàng cút đi

khởi phủ Quốc công, Tuy rằng vào phủ trễ một bước, nhưng nàng vẫn thể thân Phó Hương trở thành chủ mẫu. Chỉ riêng vậy còn chưa đủ, nàng cảm thấy Phó Hương một nữ nhi của thương nhân, lại còn hiểu chuyện hơn so với một nữ nhi quan lại trong mắt Tổng quốc công. Nàng cho là Phó Hương hiểu chuyện đều là giả vờ, thành hôn không lâu, oán giận trước mặt phụ thân và huynh trưởng, bởi vì cảm thấy Tổng quốc công tựa hồ thích cái kẻ giả vờ khéo tú như Phó Hương kia hơn.

Nàng cảm thấy mình mới là thật tình, nhưng cố tình Tổng quốc công đối với nàng, tựa hồ chỉ là lấy lòng, cũng không quá mức thật lòng.

Mà Tổng quốc công khi đó kính thương, cũng thường cùng Phó Hương cùng đi cùng về. Lòng Tần tam muội càng ngày càng không thoải mái, bởi vì nàng một chữ kính doanh cũng không biết.

Có một ngày, nàng hỏi Hoàng hậu: "Nếu Phó Quốc Thương chết, tài sản của hắn có phải của tướng công ta không?"

Hoàng hậu nói cho nàng biết: "Dựa theo quy củ, hài tử của Phó Hương mới là người thừa kế tài phú."

Tần tam muội nhớ tới hài tử của mình. Nàng chỉ có một chỗ dựa là Tướng phủ, hơn nữa Tướng phủ cũng không chỉ có mình nàng, nàng càng không có gì có thể để lại cho hài tử của mình. Nghĩ như vậy, phát hiện một khi Tổng Tụng thừa kế tài phú của Phó Quốc Thương, Tổng quốc công chỉ sợ sẽ càng chú ý Tổng Tụng hơn. Hài tử mình mấy đứa không quyền thế sao có thể lọt vào mắt hắn được?

Nàng càng ngày càng không vui: "Nếu Phó Hương cũng chết, một thằng ắt mười tuổi như nó, phải kế thừa di sản thế nào?"

Hoàng hậu suy tư nhìn nàng một cái.

Sau đó, hành động nhắm vào Phó Quốc Thương bắt đầu.

Chương 63: Trị liệu

Kỳ thực Tổng Tụng cho tới nay có chút ý thức được, nhưng khi sự tình thật sự xảy ra ở trước mặt, y vẫn khó tránh khỏi cảm thấy mấy phần bị thương.

Mẫu thân trong kí ức y là một thiếu nữ, nàng và Phó Quốc Thương ôn hòa nhân từ như nhau, lúc cười lên luôn làm Tổng Tụng cảm thấy ấm áp. Khi còn bé Tổng quốc công vẫn còn có mấy phần thương yêu y, mãi đến tận khi Phó Hương chết hai năm, hẳn mới dần dần xa lánh Tổng Tụng.

Y vẫn cho là đó là bởi vì Tổng quốc công nhiều con, cho nên không chăm sóc nổi. Lâu dần, vẫn không gặp mặt, hẳn dĩ nhiên sẽ quên mất mình, tình cảm phải nhạt, cũng là chuyện rất bình thường.

Cho tới hôm nay y mới phát hiện, hóa ra hai chết ngoại tử phụ, Tổng quốc công cũng tham dự.

Thứ như tiền tài, trong tay nhạc phụ, trong tay thê tử, trong tay nhi tử, cũng không bằng nắm trong tay mình mới khiến người an tâm. Tần tam muội rất dễ thuyết phục hẳn. Khi Phó Hương còn sống, trong lòng hẳn có lẽ còn có mấy phần áy náy. Mà theo cái chết của nàng, Tổng Tụng đối với hẳn mà nói, chỉ còn là uy hiếp.

Cho nên hẳn bắt đầu xa lánh Tổng Tụng, chán ghét Tổng Tụng, thậm chí tùy ý Tần tam muội chèn ép Tổng Tụng.

Không biết có phải bởi vì thời gian mang thai hay không, Tổng Tụng gần đây càng ngày càng thích chảy nước mắt. Y giờ tay che đôi mắt lại, nhẹ nhàng hít mũi một cái.

Bị thương trong lòng y so với hận ý còn nhiều hơn một chút. Y đã sớm biết

Tần tam muội đồ kỳ, mà đồ kỳ đến mức độ như vậy, càng khiến người buồn nôn.

Từ Khâu nói ở trong thư: "Ta dùng danh nghĩa phụ thân để thế, Tần An thật sự xưa nay đều chưa hề nghĩ tới hại Phó gia. Hắn dưới tình huống không biết chuyện tiếp nhận một số lớn tài sản như thế. Hắn từ lúc biết được chân tướng, cũng chợt dạt sợ hãi, xin Vương phi ngàn vạn mình giám."

Tổng Tụng đọc thư xong, lau nước mắt đi, ánh mắt yên tĩnh xuống.

Từ Khâu mặc dù một lần cường điệu Tần An không biết chuyện trong thư, mà lại vẫn chưa vì những thứ khác người giải vây một câu, dù cho y biết đôi phương chỉ muốn bảo vệ Tần An, mà đây không khởi cũng quá vô tình.

Nàng là nữ nhân thông minh. Nếu như hi vọng cùng Tần An hòa bình mỹ mãn tiếp tục sống, không thể nào không biết vì những thứ khác nói một câu cho người nhà họ Tần, dù cho dưới tình huống Tổng Tụng sẽ không lấy ân báo oán, cũng không hợp lý.

Còn nữa, hôm qua nàng mới biết chuyện này, có lẽ nói cho y biết bởi vì lương tâm bất an, mà lương tâm bất an còn không đến mức làm cho nàng nhân nhượng như vậy làm ra quyết định thẳng thắn với Tổng Tụng. Càng khởi nói, phông thư này còn có khả năng sẽ trở thành mấu chốt làm Tần gia và Tổng gia thân bại danh liệt.

Nàng nhất định là nhìn ra được gì đó.

Tổng Tụng để cho mình rút ra từ trong ân ân oán oán, tỉ mỉ nhớ lại nhất cử nhất động hôm nay của Từ Khâu, trong cơn người xẹt qua một vệt sáng.

Nguyên nhân có thể làm cho Từ Khâu thẳng thắn đẩy tất cả người Tần gia ra như vậy chỉ có một, đó chính là nàng nhìn ra người Tần gia đã hết thuốc chữa. Như vậy, là chuyện gì làm cho nàng ý thức được người Tần gia đã hết thuốc chữa?

Tổng Tụng thu thu lại, gọi Bạch Nhâm vào.

Lần trước ám sát, Bạch Nhâm ở chỗ Kỳ Doan hưỡng thương một quãng thời gian, Lệ Tiều đi hẳn mới quay lại. Hẳn hỏi: "Vương phi có gì sai bảo?"

"Người đi nói cho Triệu thái sư..." Tống Tụng dừng một chút, nói: "Thời, chúng ta đến phủ Thái sư."

Triệu Dần là cữu cữu của Lệ Tiều, Triệu thái sư là ngoại tổ phụ của Lệ Tiều, bọn họ đều một lòng vì Lệ Tiều. Tống Tụng cảm thấy chuyện này nhất định phải thương nghị với họ mới được.

Triệu thái sư đã tuổi qua thất tuần, tóc bạc trắng, gặp tiểu bối vẫn như cũ cực kì hòa ái. Ông không tiếp đãi Tống Tụng ở tiền thính mà gọi y vào phòng mình, sai người chuẩn bị lò sưởi đặt ở bên cạnh y, còn bưng một đĩa ô mai tươi, thân thiết thăm hỏi vài câu.

Tống Tụng là người ngoan ngoãn, lớn lên hiền lành, rất được trượng bối yêu thích. Y nhìn Triệu thái sư, hoảng hốt tựa hồ thấy được thân ảnh Phó Quốc Thương, vội vàng nháy mắt một cái, thu liễm tâm tính.

Triệu thái sư sai người đi gọi Triệu Dần, vừa quan sát y, vừa hiền lành nói: "Có phải là ai bắt nạt Tụng nhi nhà chúng ta không?"

Tống Tụng ở trong mắt ông giống như con cháu, vì vậy ông nói chuyện nhẹ giọng, thanh âm già nua tràn đầy hòa ái. Lời nói ấm lòng làm Tống Tụng suýt không nhịn được: "Chỉ là, hôm nay nhận một phong thư, ta cảm thấy Tần Tương phủ có thể sẽ có động tĩnh, cho nên tới nói một tiếng cho cữu cữu, việc triều đình dù sao ta cũng không hiểu."

Triệu thái sư gật đầu, nói: "Có thể nói cho lão gia tử ta nghe một chút không?"

"Ta..." Tống Tụng cố nén, ngữ khí vẫn bình tĩnh như cũ, nói: "Ngoại tổ phụ ta... Chết trong tay tướng phủ."

Sắc mặt Triệu thái sư hơi trầm xuống.

Triệu Dần rất nhanh đã chạy tới, vừa muốn hành lễ với phụ thân, lại nhìn thấy tiểu bằng hữu oan oan ức ức. Hắn sùng sốt, thấy sắc mặt Triệu Thái sư khó coi, còn tưởng là lão già này lại đang răn dạy tiểu bối, nghe y mấy câu nói đầu đuôi câu chuyện, mới bỗng nhiên hiểu được. (Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác là ăn cắp)

Lệ Tiêu không ở đây, bọn họ không phải chỗ cho Tổng Tụng dựa vào sao?

Hắn trầm giọng nói: "Việc này người không cần phải lo, Tương phủ sẽ phải trả giá lớn cho hành động của bọn chúng."

Tổng Tụng gật đầu, không tiếp tục đàm luận chuyện này, mà chỉ nói: "Ta hoài nghi động tác này của Từ Khâu có chút tận lực, chắc là tương phủ có động tĩnh gì rồi. Mà những việc này ta không có đường điều tra, cho nên cố ý đến nhắc nhở cứu cứu."

"Việc này người không cần..." Triệu Dần nói còn chưa dứt lời, bị phụ thân liếc mắt nhìn, nói: "Người không cần phải lo, ta sẽ mau chóng bắt tay điều tra rõ nguyên nhân. Người bây giờ chỉ cần dưỡng sức là được rồi, nếu một mình ở Vương phủ không quen, có thể đến phủ Thái sư ở một thời gian ngắn."+

"Đa tạ cứu cứu quan tâm, ta không sao." Tổng Tụng do dự một chút, nói: "Không biết cứu cứu... Có tin tức của điện hạ không?"

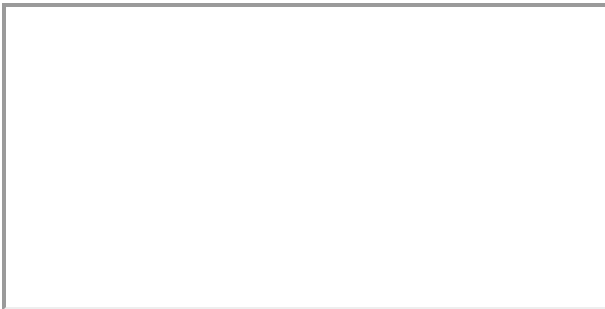
Chương 64: Sĩ tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

! *Warning: Chương này có tình tiết chém giết, yếu tim xin skip sang chương sau*

Tần Chí Hà về đến nhà đã nửa đêm, nàng chung quy cũng là nữ nhi của Tướng phủ, Tổng quốc công dù cho không thích, mà nếu người thật sự mất tích, không chú ý cũng không được.

Huống hồ còn có mấy đứa con đang chờ.

Lúc nàng ngỡ ngác được đưa vào cửa, trời cũng đã gần sáng. Bọn hạ nhân nhìn thấy nàng, đồng loạt thò phào nhẹ nhõm, vội vàng đưa nàng vào. Nữ mẫu đối xử với nàng không tệ, nhân ái chóng vỗ người nàng, cũng mang thức ăn nước uống đến: "Mau ăn đi, có phải là lạnh lắm không?"

"Tướng công đâu?"

Nữ mẫu thấy nàng hình như có chút không giống ngày trước, nói: "Công gia ở chính phòng."

"Ta đi tìm hấn."

"Chờ trời sáng rồi hẵng đi đi." Nhũ mầu bung bát lên, dỗ nàng: "Nào, ăn cơm."

Chén cơm kia lại đột nhiên bị nàng hất rơi, nàng cay nghiệt nói: "Ta cũng không phải không tay không chân, không cần người!"

Sau khi nàng điên cũng thực sự là thường xuyên nổi nóng, mà trong lời này lại có ý tứ khác. Nhũ mầu còn thấy kỳ quái, nàng đã đứng dậy đi ra ngoài, dọc theo con đường trong kí ức đi tới trước cửa chính phòng.

Lúc này trời còn chưa sáng, bên ngoài lạnh buốt, trên người nàng có chút bùn đất, tóc tai cũng rối như tơ vò, nhưng nàng cũng không kịp sửa soạn. Đến chính phòng, người giữ cửa không thấy sợ hãi, mặt vẫn cung kính, ánh mắt không có vẻ gì là sợ, chỉ nói: "Quốc công gia đã ngủ rồi, ngày mai phu nhân quay lại đi."

Tần tam muội trầm mặt xuống, tát hấn một cái: "Nhìn cho rõ người đang nói chuyện với ai!"

Người hầu bị tát thần sắc tức giận, lại thấy sau nàng còn có cả Lưu ma ma, cuối cùng là giận mà không dám nói gì. Tần tam muội cười lạnh một tiếng, nhìn qua giống như đã khởi hoàn toàn, mà trong mắt lại ít đi mấy phần cao cao tại thượng trước đây, nhiều hơn mấy phần điên cuồng.

Nàng dùng sức đẩy cửa ra, một đường đi vào giường che kín rèm, còn chưa tới chỗ, đã nghe thấy bên trong vang lên một tiếng chát vắn: "Trẻ như vậy rồi, làm cái gì thế?"

Tổng quốc công kéo rèm, liếc nhìn nàng, thần sắc cũng khác ngày xưa rất nhiều, trong ánh mắt là chán ghét không hề che giấu chút nào: "Phu nhân sao lại chạy ra ngoài? Còn không dẫn nàng đi?"

Đám hạ nhân tiền lên, Tần tam muội lại nghe được trong giường vang lên

giọng nói, một tiếng cực kì kiêu nhũyễn: "Ai thế?"

Một cánh tay trắng nõn đặt lên vai Tổng quốc công, thím thím xinh đẹp liếc nhìn Tần Chí Hà, lập tức rụt lại: "A..."

Tổng quốc công an ủi vỗ về nàng, ôn nhu dỗ một câu: "Đừng sợ." sau đó chỉ huy hạ nhân phía sau: "Còn đứng ngây ra đây làm gì? Lưu ma ma? Mau dẫn nàng đi!"

Lưu ma ma đưa tay qua kéo Tần Chí Hà, nàng lại đột nhiên hét lên một tiếng, muốn rách cả mí mắt nhào tới: "Người dám to gan —!"

Từ lúc nàng vào cửa, bên người Tổng quốc công cơ hồ chưa từng xuất hiện bất kỳ nữ nhân nào, hết thấy thím nữ hơi có chút sắc đẹp đã bị nàng đổi đi toàn bộ. Nàng không cho phép bất luận người nào có ý với Tổng quốc công, càng sợ người khác tránh đi tí xiu lực chú ý của hắn. Ai có thể nghĩ tới, nàng vừa mới bị độc điên không lâu, trượng phu của nàng đã lên nàng nuôi kiêu thím.

Bệnh điên nàng phát tác, nhào tới mỹ thím phía sau Tổng quốc công. Mỹ thím kia hét lên một tiếng, lập tức lùi vào trong, đã thấy Tần Chí Hà nhàn nhàn nhện bò lên, móng tay sắc nhọn trong nháy mắt cào lên gò má xinh đẹp của nàng ta. Tổng quốc công giận dữ, một phát túm được cánh tay nàng, một cước đột nhiên đá tới: "Mau đưa mụ điên này trời rã ngoài!!!"

Tần Chí Hà tóc tai bù xù, đôi mắt liếc thấy trào phúng và đắc ý trong mắt mỹ thím kia, càng ngày càng ra sức giãy dụa. Nhưng nàng tại sao có thể là đối thủ của đám tay chân trong phủ, rất nhanh đã bị trời chặt. Tổng quốc công sờ vết thương trên mặt mình, giận cả người cũng run: "Nhốt lại, mau nhốt nàng lại cho ta!" *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Tần Chí Hà bị trời chặt ngay tức khắc, bị dẫn vào trong viện của mình, bị ném lên giường. Nàng càng điên hơn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không ai dám tới gần, Lưu ma ma để nước ở xa cho nàng, khẽ nhủ mày, không thể làm gì hơn là quay người đi ra ngoài, để lại hai nô tài canh cửa.

Nàng ngày thường cay nghiệt với đám hạ nhân, huống hồ vừa nãy mới đánh một nô tài trong đó. Hai người đợi đến sau khi Lưu ma ma rời đi, bỗng nhiên liếc mắt nhìn nhau một cái. Nô tài bị nàng đánh âm thầm đi vào, Tần Chí Hà đang nỗ lực rút mình ra khỏi dây thừng, vì phòng ngừa nàng la to, miệng nàng cũng bị chặn.

Nô tài kia bước vào, nàng đột nhiên cảm giác, miệng phát ra tiếng la không rõ ý nghĩa, sợi tóc rối loạn làm cho ánh mắt nàng điên cuồng càng ngày càng đáng sợ. Nhưng nô tài này lại một chút cũng không sợ, còn cười lạnh một tiếng.

Sau khi điên địa vị của Tần Chí Hà có thể nói là xuống dốc không phanh, nàng rất nhanh từ trong tình táo giận tiếp ý thức được tình cảnh của mình, vừa cất lực không chế mình, vừa phản hận bám móng tay.

Mấy đứa con đều không đến thăm nàng. Lưu ma ma nói cho nàng biết, các công tử tiểu thư đều sợ nàng, bởi vì nàng trước đó đột nhiên phát rồ bóp cổ Tổng Trân. Sau lại, Tổng quốc công vì an toàn của con, cũng không cho bọn chúng tới.

Tổng Ca thì có lúc cũng tới, mà cũng rất ít hỏi han ân cần nàng. Sau khi bị chặt chân, tính cách hẳn cũng thay đổi trầm mặc tối tăm.

Trong lòng Tần Chí Hà nhất thời bị ủy khuất lớn lao lấp kín, nàng gấp gáp thở dốc, phát run, rít gào, nàng lại phát hiện mình như vậy cực kỳ khủng bố. Nàng rõ ràng không muốn như vậy, lại như hoàn toàn không không chế được mình, điều này làm cho bản thân nàng cũng sợ hãi.

Nàng được phép ra cửa, đã là ba ngày sau. Có lẽ là bởi vì hai ngày nay nàng biểu hiện không tệ, Lưu ma ma chủ động cởi dây thừng cho nàng. Nàng hỏi: "Tiện tỳ kia ở đâu?"

"Ngài cứ như vậy... Quốc công gia sẽ theo nàng ta mất."

Mấy ngày ở chung, nữ mẫu cũng phát hiện nàng lúc tốt lúc kém. Bà thở

dài, mà Tần Chí Hà lại hoàn toàn không chịu, bà không thể làm gì khác hơn là giúp đôi phương hỏi thăm, nói cho nàng biết: "Nàng hai ngày này nói khẩu vị không tốt lắm, cho nên không ra cửa."

Chương cảnh báo trong lòng Tần Chí Hà mãnh liệt vang, không cách nào không chế đỡ lại một lần nữa ép điên nàng: "Khẩu vị không tốt?"

Thời gian Tổng quốc công đón mỹ thiếp cũng không ngắn, nghe nói khẩu vị không tốt, hẳn lập tức mời đại phu vào phủ khám, bất ngờ, lại là hi mạch.

Tổng quốc công lại nửa vui nửa sầu, vừa cảm thấy đứa bé này không thể có, lại mềm nhũn lòng trước thị thiếp nước mắt như mưa, lệnh người sắc thuốc dưỡng thai. Lưu ma ma tuy rằng cảm thấy phu nhân điên, Tổng quốc công tìm tâm hoan lạc là chuyện tốt, nhưng đã đến tuổi này, còn muốn sinh con vậy thì có hơi quá phận, bà nói chuyện này cho Tần Chí Hà.

Xế chiều hôm đó, Tần Chí Hà ngụy trang thành như hoàn bưng thuốc dưỡng thai đi vào chính phòng.

Mỹ thiếp kia kiêu nhược nhét ô mai vào miệng, nghe thấy động tĩnh, nhăn hàng lông mày tinh tế lại, nhẹ giọng nói: "Để xuống đi."

Tần Chí Hà không chớp mắt nhìn khuôn mặt đẹp của nàng, từ từ đi qua đặt thuốc xuống, xông lên, lấy dây thừng đã từng trói mình mấy ngày trước quấn lên cổ nàng. Thị nữ bên cạnh nàng giật nảy cả mình, vội vàng chạy ra ngoài, lại bị Lưu ma ma một phát bắt được. "Phu nhân của người là tiện tỳ, người kêu gào cái gì?"

Trong phòng, Tần Chí Hà không chớp mắt nhìn mỹ nhân đang bắt lực nhìn mình, trầm thấp, hung tợn nói "Hắn là phu quân của ta, của ta!"

Mãi đến tận khi ngực mỹ nhân không còn phập phồng, nàng mới chậm rãi nhấc mi mắt lên, đứng dậy về phía bàn, trên đó là khung thêu, có xiêm y của trẻ con, còn chưa xong. Nàng duỗi tay cầm kéo lên, đi về phía mỹ nhân nằm

trên đất.

Xuân chợt âm, Tống Tụng sai người thông gió cho noãn phòng, tỉ mỉ quan sát đóa hoa lần đầu gặp nắng, tươi nước đồng thời phun thuốc đuổi sâu, phòng ngừa có sâu bệnh. Y chăm sóc tỉ mỉ, hoa này dứt quăng nở không ít, còn có cành lá rủ xuống, rất có ý cảnh.

Trên hành lang, Tề quán gia chạy chậm tới, thở hồng hộc: "Vương phi, xảy ra chuyện rồi."

"Làm sao?"

"Tổng quốc công bị mù mắt."

Ánh mặt trời vàng chói từ lúc mở cửa sổ chiếu vào, chiếu lên con người long lanh thán thỉ của Tống Tụng. Thần sắc y không đổi, nhàn nhạt nói: "Làm sao mà mù?"

"Là, là diên phụ kia... Nàng giết một mỹ thiếp gần đây Tống quốc công yêu thích, còn, còn cắt thi thể nàng ra. Tống quốc công tối hôm qua trở lại phòng lên giường, giường đã bị máu tươi nhuộm ướt đẫm. Hắn sợ hết hồn, ai biết diên phụ kia đột nhiên lao ra, đâm mù hai mắt của hắn... Diên phụ kia lúc này đã khôi phục thần trí, cầm giữ phủ Quốc công, nghe nói còn nhốt Quốc công gia rồi."

Mí mắt Tống Tụng vẫn không chớp, nói: "Mắt hắn còn có thể trị hết không?"

"... Hai con người đã phé bỏ, chỉ sợ đời này không lành được."

Ngón tay Tống Tụng đưa bên cánh hoa non mềm, nói: "Thú vị."

Tề quán gia nhìn y.

Vương gia rời đi đã gần hai tháng, Vương phi khoảng thời gian này rất ít tiết tâm tình ra ngoài. Hắn nhìn gương mặt như sứ trước mặt, hoảng hốt cảm thấy y dễ lừa thiên lương chỉ là lừa gạt.

Hắn nói: "Chúng ta, có cần làm gì không?"

Tống Tung nở nụ cười: "Không vội."

Trong phòng tối tăm, Tần Chí Hà nhìn tay mình, lại nhìn về phía Tống quốc công bị nàng quấn lên cột. Giờ khắc này Tống quốc công đang bị băng gạc che lại hai mắt, trên vải trắng có hai vết máu. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Ngón tay Tần Chí Hà run lên, nàng cực kì hận con đàn bà kia, nàng ta dám cướp đi trượng phu của nàng, nàng cũng hận trượng phu, nhưng nàng căn bản không muốn thương tổn hắn... Nhưng nàng lúc đó không không chế được, nàng chỉ là hi vọng ánh mắt của trượng phu vĩnh viễn dừng ở trên người mình. Nàng nâng mặt Tống quốc công ép hắn nhìn mình, mà nam nhân này lại dám bỏ qua nàng.

Nếu hắn không chịu nhìn mình, vậy hắn giữ lại đôi mắt này còn có tác dụng gì?

Nàng quái lạ bật cười, bỗng nhiên lại bụm mặt khóc.

Nàng hôm qua hành động càng ngày càng làm các con không dám tới gần nàng, Tống quốc công nghe thấy giọng của nàng, cũng bắt đầu sợ hãi. Hắn tận lực ngừng thở, mà mắt đi hai mắt, thính lực lại càng ngày càng nhạy bén.

Tần Chí Hà tự nhủ: "Đều do nàng ta... Tần Thần Hà, nàng ta hại ta, hại ta biến thành người không ra người quý không ra quý... Tương công, tương công..."

Nàng vuốt ve mặt Tống quốc công, làm cho cả người hắn cứng ngắc, nghe nàng khóc nói: "Không phải ta muốn tổn thương người, không phải ta, là Tần Thần Hà, là Tần Thần Hà hại chúng ta..."

Nàng khóc một lúc, ngữ khí chuyển thành thâm độc: "Ta nhất định sẽ giết"

nàng ta, còn có Tần gia... Bọn họ không để ý ta, tướng công, hú hú hú."

Sắc mặt Tổng quốc công trắng bệch, lòng sợ hãi một trận tiếp một trận, nổi da gà một tầng tiếp một tầng, tê cả da đầu dường như muốn rớt xuống.

Không biết qua bao lâu, nữ nhân đòi mạng này rốt cục cũng yên tĩnh lại, Tổng quốc công hít một hơi, râu mép cũng run lên.

Ban đầu, hắn bị trời, sau đó, đoán chừng là thấy hắn không có lực sát thương gì, Tần Chí Hà thả trời cho hắn, chỉ là không cho hắn ra khỏi phòng.

Tần Chí Hà bây giờ phát điên gián đoạn, phần lớn thời gian đều rất lý trí, không khác biệt gì với người bình thường. Có Lưu ma ma người Tần phủ, bọn họ nhân cũng không dám làm gì nàng. Nghe nói Tần gia còn phái người đến hỏi, bọn họ nhân đều nói mắt của hắn là tự mình không cẩn thận làm bị thương, mà Tần Chí Hà hết thấy đều tốt, Tần gia không thể cưỡng ép đưa nàng về.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, nếu như Tần gia xác nhận Tần Chí Hà đã điên thành như vậy, còn tàn nhẫn như vậy, vì phòng ngừa mình nói chân tướng ra, chỉ sợ sẽ diệt khẩu mình.

Tổng Ca bây giờ cũng trong lòng bàn tay Tần Chí Hà, nhất định là không thể trông cậy vào, duy nhất có thể giúp hắn... Tựa hồ chỉ có một người.

Khi Tổng quản sự đem một phong thư cầu cứu giao cho Tề quản gia, lão mới cuối cùng biết rõ Tổng Tụng chờ cái gì.

Vội vã giao thư cho Tổng Tụng, lão nói: "Chắc là Tổng quốc công sai người truyền đến, chúng ta là cứu hay không cứu?"

Tổng Tụng đọc lá thư đó một lần, nói: "Chẳng hay gì."

Tề quản gia: "?"

Tổng Tụng chậm rì rì nói: "Cầu xin không đủ chân tình, không cứu."

Tề quản gia xoa mồ hôi trán, nói: "Chúng quy cũng là phụng thân ngài, mắt hấn đã mù ba ngày rồi, vạn nhất..."

"Tần thị si tình như vậy, yêu hấn đến cuồng như vậy, hấn lẽ ra nên hưởng thụy mới phải."

Tề quản gia: "..."

Tổng quốc công hưởng thụy hay không hưởng thụy lão không biết, ngược lại đổi thành lão, lão hưởng thụy không nổi.

Tổng Tụng cầm lá thư kia, lật tới lật lui nhìn một hồi, nói: "Người nói, nếu ta giao phông thư này cho Tần Chí Hà, nàng có thể đến thêm một lần không... Tử như, chặt hai tay của hấn?"

Tề quản gia suyết nửa thì quy. Tổng Tụng nhìn biểu tình của lão, khẽ mỉm cười, nói: "Đùa thôi, cứu đi, tìm người nói cho Tần Chí Hà, là Hoàng hậu đưa tướng công nàng đi." 1

Tề quản gia vội vàng xoay người đi sắp xếp, Tổng Tụng ngồi trước cửa sổ, đề bút phác ra tướng mạo một người. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác là ăn cắp)*

Y bỗng nhiên biết rõ vì sao Lệ Tiêu lại cho y bức chân dung.

Bởi vì hấn nhớ y.

Tác giả có lời muốn nói:

Điền điền chương sau via, chương sau sau Hoàng hậu lĩnh cơm hộp.

Chương 65: Thần binh

Tình huống tình thần hiện tại của Tần Chí Hà hiển nhiên không phải thứ nàng có thể không chú. Tống Tụng biết rất rõ, cũng như khi Lệ Tiêu ở tháp Thiên Tử, dù cho hẳn biết Tần Chí Hà lúc đó đang cố ý chọc giận hẳn, mà hẳn vẫn bạo phát.

Vậy, nếu như y nói cho Tần Chí Hà, Hoàng hậu lấy đi trượng phu của nàng, dưới tình huống như rõ Hoàng hậu hạ độc nàng, nàng sẽ làm ra phản ứng gì?+

Đầu óc hiện tại của nàng, có thể biết đây là âm mưu sao?

Coi như biết, nàng có thể nghĩ ra là ai làm sao? Nàng có thể không chế mình không phát điên sao?

Chuyện quá rõ.

Tần Chí Hà ngồi xe ngựa, một đường đi về hoàng cung. Không quản Hoàng hậu có mang trượng phu của nàng đi hay không, nàng đều muốn tìm Hoàng hậu đòi một lời giải thích. Nàng ở trong xe ngựa nhiều lần tìm chế mình, cuối cùng lại mất không chế ở cửa cung.

Nàng cười âm lên.

Tống Tụng đưa người đến cửa cung, vừa vặn nghe thấy giọng điên cuồng của nàng: "Các người biết là ai hại chết tiên Hoàng hậu không? Ta nói cho các người, là Tần Thần Hào... Nàng mai phục hại năm, đầu độc Lệ Tiêu, ha ha ha... Sau đó Lệ Tiêu điên luôn!! Vì để cho con nàng thượng vị, nàng sai người giết chết tiên Hoàng hậu, sau đó giả họa cho Lệ Tiêu, ép Lệ Tiêu gánh tội giết mẫu thân không thể không nhường vị trí Thái tử ra! Đó là Tần Hoàng hậu

của các người đây, ha ha ha... Đây chính là Tần Hoàng hậu của Đại Càn đây!!"

Lưu ma ma kinh hoàng che miệng nàng lại, nhưng sao có thể là đối thủ của một người điên được. Thủ vệ thị vệ bối rối, trơ mắt nhìn Tần Chí Hà đẩy Lưu ma ma ra, nàng điên cuồng cười: "Còn có Phó Quốc Thương nữa! Cũng là nàng giết, nàng sai người đốt toàn bộ Phó phủ, cướp đi khế đất và châu báu, tất cả cho..." Nàng suy nghĩ hai giây, nói: "Cho Tần gia hết! Đây đều là công lao của ta! Nếu như không phải ta, Tần gia sao có thể có nhiều tiền như vậy chứ?!"

Nàng có lúc như biết mình nói cái gì, mặt vụt một tia khóai ý, mà có lúc, giống như không biết mình đang nói gì, thần sắc có vài phần kiêu ngạo. Nhưng nàng rất nhân ái ý thức được mình đang làm gì, nàng lại rit gào lên: "Tần Thiên Hà! Người trả tương công cho ta! Người dám to gan cướp tương công của ta, ta nhất định sẽ giết người! Cũng như giết chết Phó Hương vậy... Tương công chỉ thích ta, hẳn là của ta!! Tần Thiên Hà — "

Tề quản gia bị tình cảnh này làm cho hoàn toàn sợ ngây người, không chỉ là lão, còn có một đội thủ vệ vừa vịn đi ngang qua. Tần Chí Hà còn đang tức giận mắng, mắng Hoàng hậu vô tình, mắng nàng không lương tâm, mình rõ ràng mang đến nhiều chỗ tốt như vậy cho Tần gia, nàng vậy mà không chút do dự ngay cả mình cũng buông tha.

Tổng Tụng vén rèm xe xuống, "Vào thôi."

Y đúng giờ tiến vào tẩm cung Thái hậu, thỉnh an bà, bên ngoài có người nhân ái chóng chạy vào, nói cái gì đó bên tai bà. Thái hậu lúc này biến sắc, ánh mắt rơi vào người Tổng Tụng, thần sắc có chút nghi ngờ không thôi: "Tần Chí Hà gây sự trước cửa cung?"

"Đúng vậy."

"Nàng điên lâu như vậy, làm sao trong chớp mắt... đã chạy đến đây kể tội Hoàng hậu?"

Tổng Tụng một mặt vô hại, Thái hậu nhìn y một hồi, cau mày nói: "Việc này không ổn."

Sự tình xác thực không ổn, Tần Chi Hà bị nhốt ngay, nhưng nàng ồn ào ở cửa cung như vậy, lại cấp tốc truyền ra ngoài. Bầu không khí Tần gia như đàn bị kéo căng, căng thẳng đến cực điểm. Tần Ninh đi tới đi lui: "Phụ thân, chúng ta nhất định phải nhanh chóng quyết định."

"Lệ Tiêu dẫn theo Kim Vũ doanh rời đi, mà kinh đô còn có Triệu Dàn."

"Triệu Dàn đã không đáng để lo!" Tần Ninh nói: "Đóng giữ Phó trang là bằng hữu thân thiết của ta, ta đã hỏi hắn, chỉ cần bên này có dị động, hắn sẽ phái binh tới viện trợ. Phụ thân, chúng ta đã không còn thời gian, từ từ lúc này chỉ sợ đã bị giam lỏng rồi. Những chuyện này, bệ hạ chỉ cần tra, nhất định sẽ bị phơi bày!" *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác chỉ là ăn cắp)*

Tần Tương khép đôi mắt lại, "Tam muội gần đây gặp ai?"

"Tổng Tụng."

"Vô luận thành bại, nhất định phải giết nó."

Hoàn Nhân Hoàng để ra tay rất nhanh, mà cấm vệ quân được phái đến Tần gia lại biến mất tìm không được tung tích người Tần gia, bọn họ dường như trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi. Cùng lúc đó, Tổng Tụng bị gọi vào Dưỡng Tâm điện, y cung kính hành lễ: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Hoàn Nhân Hoàng để nói: "Ngồi đi."

"Chuyện Phó gia, người biết khi nào?"

Hoàn Nhân Hoàng để đi thẳng vào vấn đề, Tổng Tụng cũng không do dự: "Trước đây không lâu."

"Việc này có một phần của người?"

Tổng Tụng cụp mắt, một lát sau, y quỳ xuống, cúi người: "Thần phụ hoàng giáng tội."

Hoàn Nhân Hoàng đế nói: "Nếu động đến người, đời này Tiêu nhi sẽ phế bỏ."

Tổng Tụng nói: "Chuyện đã không cứu vãn nổi, nhi thần cũng không ngờ tới... Tần Hoàng hậu gan to bằng trời như vậy, nhi thần vốn chỉ muốn giải oan cho ngoại tổ phụ."

Hoàn Nhân Hoàng đế không nói gì.

Tổng Tụng nói láo, mà không có ai có thể chứng thực y đang nói láo. Y vừa mới biết được chân tướng ngoại tổ phụ bỏ mình, hận đến muốn xé nát Tần gia cũng là có thể thông cảm được. Y chỉ là Vương phi của Lệ Tiêu, y không biết Hoàng hậu làm chuyện ác, cũng là trong dự liệu.

Hoàn Nhân Hoàng đế cười khẽ.

"Đứng lên đi."

Đâu công công vội vàng đến diu y dậy, Tổng Tụng vịn người ngồi trở lại ghế. Hoàn Nhân Hoàng đế nói cho y: "Chuyện của Phó viên ngoại, vốn để dành cho Thái tử tân nhậm."

Tổng Tụng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hẳn. Hoàn Nhân chậm rãi nói: "Trẫm vốn chuẩn bị, năm Tiêu nhi mười lăm tuổi sẽ thoái vị. Nó tuổi còn nhỏ, mới đăng cơ dù sao cũng nên làm ít chuyện thật mới có thể làm cho quần thần tin phục."

Tổng Tụng nhìn hẳn, nhất thời không nói gì.

Y đương nhiên biết, ngoại tổ phụ là thủ phủ ở kinh đô, dù là hoàng thượng, chỉ cần có người truy cứu, người hàn hung nhất định phải trả giá thật lớn. Y cũng biết, Hoàn Nhân Hoàng đế lúc thân tra vụ án này, chuyện đã qua

một quãng thời gian. Hấn không lập tức đâm thủng, muốn để vụ án này cho thiếu niên Lệ Tiêu cũng không có gì đáng trách.

Quan mới tiền nhiệm ba thân hỏa, Lệ Tiêu mười lăm tuổi đăng cơ, lập tức đập Tàn gia xuống, dùng quyết đoán của hấn, tuyệt đối không lo ngại không vững ngôi vị Hoàng đế.

Y cũng biết rõ, chuyện kéo dài lâu như vậy, là bởi vì Lệ Tiêu điên không có chừng mực. Hoàn Nhan Hoàng đế trăm phương ngàn kế muốn chữa cho hấn, lại không nghĩ tới một khi lỡ dở lại là nhiều năm như vậy, vì thế hấn không thể thoái vị vào năm con mình mười lăm tuổi. Ngôi vị Hoàng đế này, hấn ngồi một lần là gần mười năm.

"Nếu như không phải Bình vương điện hạ..."

"Thì chính là Thái tử."

Thái tử này, tất nhiên là chỉ Lệ Dương.

Chỉ sợ không phải Lệ Tiêu đăng cơ, vụ án Phó gia này cũng sẽ đổ cho Lệ Dương. Hấn tuy rằng nhân từ, mà cũng chính bởi vì nhân từ, tuyệt đối không tiếp thu được mẫu thân sẽ làm chuyện ác như vậy. Cho nên, hấn cũng có thể lấy Tàn gia lập uy, Hoàn Nhan Hoàng đế đã thu thập xong chứng cứ từ lâu, chỉ cần đổi Thái tử, Tàn gia sẽ phải chết.

Tổng Tụng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên lộ ra biểu tình gì, y nói lấp: "Nhi thần... Làm hồng đại kế của phụ hoàng."

"Người và Tiêu nhi, ngược lại là một đôi trời định."

Tổng Tụng cũng bật cười. Y rũ lông mi, lòng bàn tay bốc lên mồ hôi lạnh, không biết Hoàn Nhan Hoàng đế đến tột cùng là có ý gì.

Ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên âm thanh, có một thái giám kín đáo nói: "Bệ hạ, Tàn tướng quân đang điều binh một mình, phòng thành doanh hoàn toàn bị không chế rồi!"

Đâu công công thay đổi sắc mặt, quay đầu nhìn Hoàn Nhan Nhân, hấn lại thần sắc nhàn nhạt.

"Đêm nay hoàng cung nhất định sẽ rất nguy hiểm, Triệu Dàn không nhất định có thể đỡ được Tần Ninh."

Tổng Tụng không nhận sai nữa. Y bình tĩnh nói: "Nhi thần phải về Vương phủ."

"Người sợ chết?"

"Cũng không phải là như vậy," Tổng Tụng nói: "Nhi thần và phụ hoàng đều là mục tiêu của Tần Ninh. Nếu như nhi thần ở cùng phụ hoàng, hấn chỉ cần công phá hoàng thành. Nhưng nếu nhi thần hồi phủ, hấn phải phân tán một phần binh lực đến tấn công Vương phủ, có thể kéo dài thời gian."

"Người chắc chắn hấn sẽ giết người?"

"Ta bé nhỏ không đáng kể gì, nhưng hấn nhất định sẽ bằng bất kỳ mọi giá phá huỷ Vương gia."

Lệ Tiêu bây giờ không ở kinh đô, nhưng hấn sớm muộn cũng sẽ về. Một mình hấn có thể đánh ngàn quân, dù cho Tần gia thành công đánh hạ hoàng thành, chỉ cần Lệ Tiêu vẫn còn, bọn họ không ngồi vững ngôi vị Hoàng đế này được. Ngược lại, một khi Lệ Tiêu bị phế, bọn họ không còn nỗi lo về sau.

"Binh Vương phủ dẫn đi bao nhiêu binh?"

Tổng Tụng mím môi, nói: "Nhi thần chỉ biết là, Tần Ninh có khả năng lớn sẽ đích thân tới giết ta."

Chỉ cần dẫn Tần Ninh đi, như vậy Triệu Dàn có thể chống lại một quãng thời gian, chờ đợi viện binh.

Hoàn Nhan Nhân nhìn y một hồi, cười nói: "Thứu dịp hấn chưa vây hoàng cung,

người mau rời khỏi đi."

Tổng Tụng hành lễ, quay người sai bước đi ra ngoài. Tề quản gia vừa thấy y là đổ mồ hôi cả người: "Vương phi, lão nô mạo muội, ngài vẫn là ở lại trong cung an toàn hơn, chuyện hôm nay, Tần Ninh sẽ không bỏ qua ngài."

"Ta ở hiên sẽ gặp lành." Tổng Tụng nói: "Hồi phủ."

"Vương phi!"

Tổng Tụng không nói một lời đập chân lên, Tề quản gia không thể làm gì khác hơn là đưa y xuất cung. Xe ngựa loạng chạ loạng chọạng, mà Tần Ninh lúc này đang điều binh, cung thành còn chưa hoàn toàn giới nghiêm. Tổng Tụng lấy ra lệnh bài của Thái hậu, đi thẳng ra khỏi cửa cung. Khi trở lại Vương phủ, y nghe tiếng vó ngựa lộc cộc, cùng tiếng khởi giáp. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanlingjia, những nơi khác chỉ là ăn cắp)*

Tổng Tụng cũng không quay đầu lại vào cửa Vương phủ: "Cài cửa, tập hợp hết phủ binh." Y nói: "Hết thấy sẽ khá hơn."

Y đoán quả nhiên không sai, sự tình đã mức này, Tần Ninh vội vã điều binh, quả nhiên hận y thấu xương, không tự mình đâm y thì khó tiêu mỗi hận trong lòng.

Tà dương vừa mới chìm xuống, hẳn tự mình mang người bao vây Vương phủ. Có người tiến lên gọi: "Binh vương phi điện hạ, hạ quan Lý Ngọc Tây vệ doanh, phụng danh bệ hạ mời Vương phi vào cung."

Tổng Tụng mới từ trong cung đi ra, làm sao có khả năng lần thứ hai vào cung. Y bảo người dời ghế tựa, yên tĩnh ngồi vững vàng ở hành lang, phía trước là một đội phủ binh Lệ Tiêu lưu lại, thần sắc nghiêm túc nhìn đại môn Vương phủ.

Vương phủ cửa cao, tường cao, đồng thời cửa cũng vừa cao lại dày, nếu như bọn họ muốn lấy lễ để tiếp đón, tất nhiên là không vào được.

Mà từ khi hấn lừa dối Tống Tụng không nghe, bọn họ hiển nhiên không chuẩn bị lấy lễ để tiếp đón.

Có người lặng lẽ leo lên tường, mà trong nháy mắt bị phủ binh mai phục ở chân tường chém.

Song phương giằng co một khắc, Tần Ninh liếc mắt nhìn thời gian, mặt âm trầm nói: "Phía cửa."

Cửa phủ đến cùng không thể so với tường thành, mấy lần, đột nhiên mở ra. Bạch Nhâm roẹt một tiếng rút kiếm, phủ binh lập tức dựng thẳng khiên lên, mũi tên ngoài cửa trong nháy mắt bắn nhanh vào đều bị khiên chắn. Kết thúc một hiệp, phủ binh thả khiên xuống, mấy mũi tên phía sau cùng bắn, ngoài cửa lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Tần Ninh cất giọng nói: "Hóa ra Binh vương phi điện hạ cũng hiểu binh pháp."

Hấn vừa nói, vừa chậm rãi rút kiếm, len qua đám người hỗn loạn. Tống Tụng liếc mắt nhìn về phía Bạch Nhâm, hấn lập tức phi thân lên. Tần Ninh lập tức tránh ra để thủ hạ cuốn lấy Bạch Nhâm, đồng thời phát tay cho binh sĩ bù vào, mình thì đi đường vòng thuận hánh lang mò tới. Nhưng hấn vừa mới vào, đột nhiên chân trượt đi, bay người lên, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng gió, một hòn đá lớn bằng đầu người đập tới hấn. Tần Ninh chặt vật phi thân tránh sang một bên, nói: "Xem ra Vương phi chuẩn bị đầy đủ."

Tống Tụng nở nụ cười, lúc này đứng lên khởi ghế, nhanh chóng chạy sang một bên khác, Tần Ninh ngăn người dừng lại vài giây, lập tức sai người đuổi theo.

Tống Tụng không ngừng chân, Tần Ninh không còn dám lên hánh lang, chỉ ở phía dưới chậm rãi theo y, bên tai lại vang lên tiếng gió, Tề quản gia cũng có võ, không nói một tiếng đánh hấn, hai người giao đầu.

Tống Tụng một đường chạy ước chừng mấy trăm bước, phía sau bỗng nhiên có người mắng một tiếng, một tên lính ném trường đao qua, mắt thấy sắp

đâm thẳng ngực y. Kỳ Doanhn miễn cưỡng kéo Tống Tụng ra, nói: "Tần Ninh điên rồi hả, mang nhiều lính như vậy tới giết người?"

Trong sân đã hoàn toàn rối loạn, phủ binh Lệ Tiêu lưu lại đôi mắt mấy trăm người lập tức xông tới căn bản hoàn toàn không phải là đối thủ. Tống Tụng thở hổn hển trốn sau hẳn, nói: "Hắn mang đến càng nhiều binh, chúng mình bệ hạ càng an toàn."

"Người không muốn sống nữa?"

Lông mi Tống Tụng chớp chớp, một tay dè bụng lại, nói: "Ta không biết ta đoán có đúng hay không."

Kỳ Doanhn vừa kéo y lùi về sau dưới ánh mắt của mười mấy binh sĩ, vừa nói: "Người đoán đúng cái gì?"

"Ta vốn cảm thấy, đây là chiêu điện hạ cho Hoàng hậu."

"Bây giờ thế nào?"

Tống Tụng nhìn càng ngày càng nhiều người xông tới, do dự nói: "Giờ ta không chắc."

Vốn y cho là, Lệ Tiêu mang binh trợ giúp là giả, làm kinh đô trống rỗng cho Hoàng hậu cơ hội mưu phản là thật. Nhưng bây giờ trong phủ đã biến thành như vậy, y vừa nãy cũng suýt bị cây đao kia giết chết, Lệ Tiêu còn chưa trở lại...

Kỳ Doanhn mắng một tiếng: "Hắn làm thế nào là chuyện của hắn, người dính líu làm gì. Lần này xong rồi, đáng thương chưa còn chưa ra đời của ta, ngày hôm nay bỏ mạng ở nơi này."

"Người không thể đánh họ sao?"

"Ta chỉ biết kình công, không biết võ công."

Tổng Tụng nghiêng đầu nhìn về phía chuôi đao trên đất kia, khom lưng nhặt nó lên, kéo Kỳ Doan nói: "Người đi đi, không cần lo ta."

"Cha ta làm sao bây giờ?"

"Cha người... Không thể làm gì khác hơn là cùng gia gia người một xác hai mạng."

Kỳ Doan liếc mắt nhìn bộ dáng cầm đao của y, nói: "Người đừng nói với ta người muốn cầm cái này đánh nhau, người biết dùng kiếm hả?"

"Đã lúc này, biết hay không khác nhau ở chỗ nào?"

"Đúng là không khác nhau gì cả." thân ảnh Tần Ninh bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau y. Tổng Tụng bỗng nhiên quay đầu, đôi môi giật giật.

Tần Ninh nói: "Người muốn hỏi lão thái giám kia? Hắn bị ta giết rồi."

Thần sắc Tổng Tụng không đổi.

Tần Ninh cười lắc lắc trường kiếm trong tay, nói: "Giết người, chẳng khác nào giết Lệ Tiêu. Chỉ cần hắn chết, thiên hạ chính là của Tần gia."

"Người sợ hắn?" Tổng Tụng cong khóe miệng lên, nói: "Tần gia các người còn biết sợ một người điên cơ đấy."

Tần Ninh đúng là kiêng kỵ Lệ Tiêu, hắn cũng không bị phép khích tướng của Tổng Tụng chọc giận, cười lạnh: "Chờ hắn triệt để biến thành người điên, ta lấy da người ép hắn trở thành thần binh trong tay ta."

Có lẽ là lo đêm dài lắm mộng, có lẽ là bởi vì còn vội vàng muốn đến hoàng cung, hắn không phí lời với Tổng Tụng nữa, vung kiếm chỉa về phía y. Trường kiếm trong tay Tổng Tụng còn chưa kịp vung lên đã bị hắn một kiếm hất rơi, hổ khẩu đau đớn, thanh kiếm kia cũng thẳng tắp đâm về cổ y. *(Truyện chỉ được đăng tải trên Wattpad yanjingjia, những nơi khác chỉ là ăn cắp)*

Y quá gấp, kiếm cũng quá nhanh, Kỳ Doan chỉ căn bản không kịp kéo Tổng Tụng tránh thoát đòn đánh này, mà còn có thứ sợ kiếm còn nhanh hơn.

"Vút — "

Tiếng xé gió truyền đến, Tần Ninh đột nhiên thấy sau lưng mát lạnh, kiếm đâm ra không thể không nửa đường chuyển hướng, lập tức đánh rơi mũi tên đâm về lưng mình. Hắn giương mắt nhìn lại, Lệ Tiêu đang đứng trên nóc nhà

Màn đêm đã buông xuống, xung quanh tối tăm mờ mịt, mà đôi mắt Lệ Tiêu cực kì sáng, động tác của hắn cũng nhanh vô cùng.

Mũi tên vừa mới bị đánh rơi, ánh mắt Tần Ninh vừa vặn chạm vào mắt hắn, bóng người hắn đã từ phía trên bay xuống. Tổng Tụng thấy hoa mắt, bên tai vang lên tiếng lưỡi kiếm chạm vào nhau, Tần Ninh đã bị kiếm đoạt mệnh của hắn ép lui đến mười bước.

Lệ Tiêu cầm trường kiếm trong tay che trước người Tổng Tụng: "Thần thần binh bản vương này, chỉ có Tụng nhi xứng."2

"Người tính là cái thá gì?"

Tác giả có lời muốn nói:

Thần binh tiểu tướng! Be be ~

Bạn dữ luôn mà tui vẫn cố ngồi lên đăng chap TvT

Chương 66: Quyết Đoán

Tần Ninh từ một khố Lê Tiêu xuất hiện kia, sắc mặt kì lạ biến ảo mấy lần.

Phía sau vẫn không ngừng có người xông lên, thân ảnh Lê Tiêu vọt qua người Tổng Tụng, hai ba lần đánh bật đám binh lính cùng xông lên, mà Tần Ninh đã nhân cơ hội chạy trốn.

Tổng Tụng chợt nhớ tới gì đó, quay lại tiền viện, nói: "Tần Ninh chạy rồi!"

Trong khoảng thời gian ngắn, Tây vệ doanh như hổ như sói bắt đầu hết nhìn Đông tới nhìn Tây, rất nhan nhản đã bị chặn lấy. Ánh mắt của y tìm kiếm trong viện, rơi vào người Tề quán gia, trái tim dần dần thả lỏng.

Tần Ninh vừa nãy nói láo.

Tề quán gia lần nào cũng chạy thoát được vào thời điểm Lê Tiêu phát rồ, làm sao có khả năng dễ dàng chết trên tay Tần Ninh được, vừa rồi Tần Ninh có thể thoát thân đi tìm y, chỉ là bởi vì y vào người đông thể mạnh chặn Tề quán gia lại thôi.

Thế cuộc trong viện rất nhan nhản được ổn định lại, gia đình và phủ binh cùng tiến lên, không chế đám người chưa kịp đào tẩu lại.

Bụng Tổng Tụng đau đớn, sắc mặt trắng nhợt, lui về sau một bước.

Thân thể đập vào thiết giáp, y quay đầu nhìn, Lê Tiêu đang nhiu mày nhìn y, giọng khế khàng: "Sao rồi?"

Tổng Tụng khẽ lắc đầu, phát hiện đau đớn dần giảm đi, trấn định nói: "Người nhan nhản vào hoàng cung, đi cứu phụ hoàng đi."

"Không sao, Tần gia chạy không thoát." Lệ Tiêu đưa tay sờ soạng gương mặt không biết cọ vào đâu mà bản của y. Lòng mi Tống Tụng rung lên, mấy ngày liên tiếp nhớ nhung, oan ức, nghĩ mà sợ, giờ dâng lên cao ngất. Y khịt khịt, Lệ Tiêu bỗng nhiên nói: "Tụng nhí mập rồi."

"..." Tống Tụng chưa kịp phát tiết cảm xúc trong nháy mắt bị câu nói của hắn chặn lại. Mắt y ửng hồng, tức giận trừng Lệ Tiêu. Ngón tay nam nhân vén tóc y, cúi đầu muốn hôn y.

Tống Tụng đẩy hắn ra, trách mắng: "Đã lúc nào rồi hả? Người còn có tâm tình... Còn không mau vào cung đi!"

"Phụ hoàng không sao."

"Người ít nhất có thể ké được công cứu giá."

"Ta không nỡ bỏ Tụng nhí."

Tống Tụng liếc nhìn hắn, biết mình đi cũng vô dụng, nói: "Ta ở nhà chờ người."

Lệ Tiêu nhìn y một hồi, nói: "Bảo đại tôn tử chuẩn mạch cho người."

Tống Tụng bật cười: "Được."

Y nhìn theo bóng hình Lệ Tiêu đi ra ngoài, bụng đột nhiên đau đớn. Y thờ hồn hểnh một tiếng, Kỳ Doan vẫn đang kiểm tra thương thế trong viện, người khác thấy thế thì nhânh chóng gọi hắn: "Kỳ tiên sinh, mau đến xem cho Vương phi đi!"

Tống Tụng muốn nói không sao, mà đau nhức lại làm cho mắt y tối sầm lại, ngăn ngủi mắt đi ý thức.

Y mơ thấy một đứa bé, hai má tròn vo, oan ức nhìn y, hỏi tại sao y không cần nó. Tống Tụng muốn nói không phải, mà bên người nó còn có một người nữa, người kia không thấy rõ bóng dáng. Y nắm tay đứa bé kia, nó vừa

quay đầu lại nhìn y, vừa bị không chế đi về trước.

Càng chạy càng xa.

Tổng Tụng thức tỉnh từ trong mộng, Kỳ Doanhn đang ấn tay y, "Bị động thái, người cũng không thể chạy loạn nữa. Bây giờ Vương gia đã về rồi, người cũng không cần thiết cả ngày lo lắng đề phòng, an tâm an dưỡng mới được, bằng không chỉ sợ không gánh nổi chĩa ta."

Lời này quả thực so với giết y còn còn đáng sợ hơn, mặt Tổng Tụng trắng nhợt, vẻ mặt nghiêm túc bảo vệ bụng, gạt đầu lia lịa.

Kỳ Doanhn nhíu mày, gọi: "Bạch Nhâm! Đi xem xem thuốc đã xong chưa!"

Lần trước Bạch Nhâm bị thương là hẳn chữa, hai người tựa hồ tích lũy không ít hữu nghị. Bên ngoài tiếng bước chân Bạch Nhâm đi xa, Tổng Tụng ngồi ở đầu giường, nói: "Nếu ta kể từ bây giờ chịu khổ an dưỡng, chĩa người có khỏe hơn không?"

"VẬY PHẢI XEM BIỂU HIỆN CỦA NGƯỜI." Kỳ Doanhn nói, lại bị y một phát túm lấy cánh tay. Mặt Tổng Tụng mang khẩn cầu, như thể một giây sau sẽ khóc lên: "Người chĩa ta một lời chắc chắn."

"Người quan tâm chĩa ta đến thế hả?"

Tổng Tụng gạt đầu, nói: "Chĩa nên người không được làm ta sợ."

"Thời, không sao đâu." Kỳ Doanhn nói: "Mà điều kiện tiên quyết là người thật sự bảo trọng mình, cũng không thể tự hành hạ giống như hôm nay nữa."

Tổng Tụng gạt đầu liên tục, yên lòng, lại nói: "Vương gia vẫn chưa về à?"

Lúc này trời đã tối mịt, y tựa hồ hôn mê chưa được bao lâu. Kỳ Doanhn nói: "Cũng sắp rồi, hôm nay loạn như vậy, hẳn thế nào cũng phải đi sắp xếp thỏa đáng."

Bạch Nhâm tự mình bưng thuốc vào. Tống Tụng nhận lấy tự mình uống, thuốc này cũng không dễ uống, y vẫn luôn hơi nhíu mày, sau khi uống xong đưa chén thuốc lại. Kỳ Doan lại đưa cho Bạch Nhâm, nói: "Được rồi, uống thuốc xong ngủ một giấc, ta đi về."

Trong phòng yên tĩnh lại, Tống Tụng nằm trên giường sờ bụng đã nhô ra, mặc dù nói phải ngủ, nhưng mà căn bản không ngủ được.

Hôm nay vừa loạn vừa hỗn tạp, y cùng Lệ Tiêu cũng chẳng kịp nói được mấy câu. Y vừa nghĩ vì con phải mau ngủ, vừa nghĩ Lệ Tiêu lâu như vậy vẫn chưa về liệu có chuyện gì không, lẩn qua lộn lại một hồi lâu, trời đã sáng bừng, cuối cùng cũng coi như nghe được giọng Lệ Tiêu: "Vương phi đâu?"

Kim Hương nhẹ giọng nói: "Uống thuốc, đã ngủ rồi."

"Sức khỏe thế nào?"

"Kỳ tiên sinh khám rồi, không có vấn đề lớn, chỉ là sau này phải an dưỡng."

Tiếng ma xát cửa khòil Giáp truyền đến, y biết đó là Lệ Tiêu cời thliết Giáp trên người, tiếp theo là tiếng bước chân, Lệ Tiêu đi tới.

Tống Tụng vươn mình ra bên ngoài, màn giường bị một bàn tay xốc lên. Lệ Tiêu liếc mắt một cái là đối diện với đôi mắt đen tỏa sáng, "Không ngủ à?"

"Người hết bệnh chưa?"

Lệ Tiêu tựa hồ hiểu được điều gì, mỉm cười lên giường, nói: "Hết bệnh rồi, giờ đến ôm Tụng nhí."

Tống Tụng bé ngoan tránh ra, nam nhân nằm xuống cạnh y, vòng tay ôm áp vòng qua người y, cánh tay dần dần siết chặt. Tống Tụng vui mặt trước ngực hấn, nhẹ nhàng hô hấp, "Phó tướng người tiên cử, thật sự xảy ra vấn đề sao?"

"Chưa từng." Lệ Tiêu nói: "Người đoán không làm, bản vương ra khỏi thành

chỉ là vì khiến Hoàng hậu có cơ hội để lợi dụng thời."

Tổng Tụng bật cười: "Ta có quây rầy kế hoạch của người không?"

"Người giúp ta." ngữ khí Lệ Tiêu ôn hòa: "Hai ngày này Tần Ninh luôn phải người xác nhận hành tung của ta, thế nhưng Tần tam muội đột nhiên nổi điên làm cho hắn không kịp chuẩn bị đầy đủ, đi truyền tin cũng là thuộc hạ của bản vương. Tần gia chỗ cùng rút gậy, lúc này mới không thể không liêu."

Tổng Tụng bật cười, y cũng duỗi tay ôm lấy Lệ Tiêu, nắm một lát, lại nói: "Chuyện ở kinh đô, người biết hết sao?"

"Biết hết."

Tổng Tụng rũ lông mi, gương mặt nhìn qua mềm mại, khiến người muốn ôm y vào ngực. Lệ Tiêu đích xác cũng làm như vậy, hắn hôn trán Tổng Tụng, nhìn thấy lông mi y ướt nhẹp, lông mi dày dần dần bị càng nhiều chất lỏng thấm ướt, thậm chí đọng đầy nước mắt. Hắn cúi đầu dùng chóp mũi cọ cánh mũi đỏ ngầu của Tổng Tụng: "Nên về sớm ôm Tụng nhi, ngoan... Chỉ có thể khóc một phút, nhiều nhất là một phút."

Tổng Tụng vừa gật đầu, vừa vùi mặt vào ngực hắn.

Rõ ràng nhận thư của Từ Khấu đã rất lâu rồi, y cũng đã tiếp nhận sự thật này, nhưng nhìn Lệ Tiêu, y vẫn không không chế được tâm tình của mình.

Y cảm thấy mình có chút quá mức làm kiêu, nhưng cùng lúc lại cảm thấy, ngược lại là Lệ Tiêu mới phải.

Mà người ôm y là Lệ Tiêu, Lệ Tiêu sẽ không ghét bỏ y. Coi như, coi như bởi nước mũi lên người hắn, hắn cũng sẽ không ghét bỏ mình.

Y nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, cái đầu đen thùi lùi lắc lắc trái phải trước ngực Lệ Tiêu. Lệ Tiêu lập tức nắm cằm của y, cúi đầu nhìn trước ngực ướt nhẹp, nói: "Người làm gì?"

Tổng Tụng mỉm máo, mắt đỏ mũi đỏ, vô cùng đáng thương nói: "Ôm thêm một lát."

Lệ Tiêu lại ôm y, bàn tay vỗ về tóc dài mềm mại của y, nói: "Chỉ có thể ôm một lát, người làm đờ hết y phục của bản vương rồi."

Tổng Tụng mềm mại rầm rì một chút: "Ta cũng không đi làm bản quân áo người khác."

"Cho nên bản vương phải cảm tạ ân đức?"

Tổng Tụng vung mặt lên nhìn hắn, ánh mắt mang theo uy hiếp mờ hồ, tim Lệ Tiêu rớt một cái, thành công bị hù dọa: "Đa tạ Tụng nhi!"

"Hừ." Tổng Tụng vui trong ngực hắn, yếu ớt đòi mạng.

Ngón tay Lệ Tiêu xoa xoa đầu y. Tổng Tụng hít mũi một cái, rớt cục chậm rãi bình tĩnh lại, nói: "Hoàng hậu thế nào rồi?"

"Đã nhốt lại."

"Tần Ninh đâu?"

"Cũng nhốt rồi."

"Phụ hoàng chuẩn bị xử trí thế nào?"

"Phụ hoàng nói giao cho ta toàn quyền xử lý."

Tổng Tụng sững sốt một lúc, nói: "Vậy điện hạ định xử trí thế nào?"

Lệ Tiêu hỏi: "Chẳng lẽ Tụng nhi không biết sao?"

Lăng trì ấy à... Tổng Tụng nghĩ đến Lệ Tiêu kiếp trước, vào lúc ấy hắn là bạo quân không sai, dù lăng trì cũng không ai dám nói gì. Mà kiếp này lại không

giống, Tống Tụng có hơi lo hình phạt này sẽ làm cho người chê trách.

Tống Tụng cũng không biết mình xuất phát từ tâm lý gì đi gặp Tần Hoàng hậu, nàng mặc áo tù màu trắng, mặt không hề cảm xúc ngồi trong phòng giam, thần sắc rất bình tĩnh.

Chuyện đã bại lộ, dựa theo ý tứ của Lệ Tiêu, chắc là muốn cho nàng cùng Tần Tương và Tần Ninh lên pháp trường. Nhưng nàng cũng quy cũng là Hoàng hậu một nước, cụ thể thế nào vẫn chưa quyết định.

Nàng nhìn Tống Tụng, cười lạnh một tiếng: "Là người trị bệnh cho Tam muội?"

"Là ta."

"Người đến tìm ta làm gì? Cười nhạo ta?"

Tống Tụng lắc đầu, nói: "Ta chỉ là không hiểu, một gia đình đang êm đẹp như vậy, tại sao người phải làm ra chuyện như thế."

"Một gia đình êm đẹp như vậy?" Tần Thanh Hà nói: "Người và Lệ Tiêu thành hôn là chính thật, nếu như người vào cũng là tiểu thiếp, người cảm thấy là một gia đình êm đẹp như thế sao? Thái sư và Thừa tướng ngang hàng, dựa vào cái gì ta phải thấp hơn Triệu Tuệ một đầu?"

"Người có thể không thành thân."

"Nàng ta gả cho Thái tử, ngày sau là Hoàng hậu một nước. Nếu như ta gả cho người khác, vậy ngày sau ta thấp hơn nàng ta đâu chỉ một đầu?!"

Tống Tụng nhìn nàng thật lâu, "Cái chết của ngoại tổ phụ ta, là một tay người làm."

Không phải hỏi, mà là thuật lại. Tần Thanh Hà nói: "Dùng trí thông minh của Tam muội, người cảm thấy nàng có thể làm được tất cả những thứ này sao?"

Đây là thừa nhận.

"Buồn cười thật." thần sắc Tống Tụng không có nửa điểm ý cười: "Vị trí Hoàng hậu của người là cướp được, vị trí của con người cũng là cướp được, ngay cả tài sản Tần gia cũng là cướp được. Ai nghĩ tới chứ, đường đường một quốc gia, thế mà toàn là kẻ cướp tên trộm."

"Người hương lên cao, nước chảy chỗ trũng," Tần Thần Hà nói: "Ít nhất ta leo lên rồi, ta không hối hận."

Tuy rằng thất bại, mà vẻ mặt nàng vẫn như cũ không hoảng loạn, như là đã tiếp nhận kết cục của mình, tình nguyện chịu chết.

"Người thật sự có quyết đoán." Tống Tụng cong môi, nói: "Chúng quy cũng là Hoàng hậu một nước, tuy rằng bệ hạ giao người cho Vương gia, nhưng ông ấy còn chưa nghĩ ra xử trí như thế nào mới được. Hôm nay ta đến đây, kỳ thực cũng không có ý gì khác, chỉ muốn đưa cho người một món quà."

Thần sắc Tần Hoàng hậu thần nhiên, "Bổn cung biết người muốn báo thù cho mẫu gia, có ám chiêu gì cứ việc làm."

"Ta khác người." Tống Tụng nhẹ giọng nói: "Ta không thích giết người."

Y nghiêng đầu, có người dẫn một người tóc tai bù xù đi tới, người kia tay chân bị đeo xích sắt. Tần Thần Hà nhíu mày lại, nói: "Người muốn..."

Nàng nói còn chưa dứt lời, nhìn thấy người kia chậm rãi nâng mặt lên, một đôi mắt oán độc như ác quỷ, trừng nàng. Lòng nàng đột nhiên run lên, đột nhiên đứng vụt dậy: "Tống Tụng! Người muốn làm gì?!"

"Các người tử mọi tình thâm, giam chung một chỗ thích hợp bồi dưỡng tình cảm." cửa tù bị mở ra, Tần Chí Hà từ từ đi vào. Tần Hoàng hậu trong nháy mắt lùi về sau: "Tống Tụng, ta còn chưa hoàn toàn bị định tội, ta vẫn là Hoàng hậu! Người dám to gan một mình làm ta bị thương, người không sợ bệ hạ vẫn tội hay sao?!"

"Hoàng di nói đùa." Tống Tụng lặng lẽ ngồi trên ghế, thần sắc yên tĩnh mà

an lành, "Mẫu thân vẫn muốn gặp người, cho nên ta mới dẫn nàng tới. Ta đây một mảnh hiếu tâm, người cũng không thể ngậm máu phun người thế."

Tần Chí Hà cười khách khí: "Tỷ tỷ, sao người nhìn ta như thế? Người đang sợ ta hả? Tỷ tỷ, ta là tam muội nha..."

Phòng giam bé xíu, vừa nãy Tần Thanh Hà thản nhiên chịu chết quyết đoán biến mất không còn tăm tích, bàn về đơn đả độc đầu, nàng tuyệt đối không phải đối thủ của Tần Chí Hà giờ đã điên. Mái tóc dài của nàng bị Tần Chí Hà tóm chặt: "Trả tướng công cho ta! Người đem tướng công đi đâu rồi!! Người đồ nữ nhân ác độc! Người giết A Thời của ta, còn muốn hại tướng công của ta! Ta giết người — "

Trong phòng giam hỗn loạn tung bùng, Tống Tụng không chớp mắt nhìn trờ khỏi hải trước mặt, đôi mắt long lanh tựa như đã nhìn thấu tất cả.

Sau nửa canh giờ, tất cả yên tĩnh lại. Tần Chí Hà nhìn chằm chằm nữ nhân sắc mặt nhợt nhạt dưới thân, nàng xoa xoa vết tích bị cào trên mặt, bồi rồi một hồi lâu: "Tỷ tỷ?"

"Tỷ tỷ, người chết rồi sao?"

Tống Tụng mở miệng nói: "Chúc mừng người, người báo thù cho A Thời rồi."

Tần Chí Hà quay đầu nhìn về phía y, ánh mắt ngấn ngùi tỉnh táo một hồi, nàng bỗng nhiên lại bò lên: "Tống Tụng!! Là người hại chết A Thời! Còn tổn thương Ca nhi của ta! Người không chết tử tế được!!"

"Người muốn gặp tướng công của người không?"

Tần Chí Hà tựa hồ khựng lại một giây, ánh mắt đột nhiên vụt lên tia sáng, âm thanh nhẹ đi rất nhiều: "Tướng công của ta ở đâu?"

"Người chờ đi, ta đi lấy phần thưởng cho người." Tống Tụng đứng dậy rời đi, đi ra khỏi phòng giam âm u, ánh nắng ngấn ngùi làm cho y ngấn ra một giây, ánh mắt của y rơi vào xe ngựa trước mặt, chậm rãi đi tới, nhẹ giọng

nói: "Chà."

Một cái tay run rẩy thò ra, Tổng quốc công nhỏ giọng nói: "Tụng nhi, Tụng nhi... Người phải bảo vệ cha, ta là người thân duy nhất của người, Tụng nhi."

"Ta sẽ bảo vệ cha." Tổng Tụng tự mình đỡ hẳn xuống, nhìn gương mặt bịt kín của hẳn, nói: "Ta biết, người bị Tần Chí Hà khống chế, tất cả những thứ này cũng không phải lỗi của người."

Y dứt lời, nhin không được phì cười. Tổng quốc công đột nhiên cứng đờ cả người: "Người, người cười cái gì?"

"Không có gì." Tổng Tụng cau mũi một cái, như là ảo não sự thất thố của mình, liền lảnh nói: "Chúng ta mau vào thôi, ta sắp xếp chỗ người một nơi ở tốt, nhưng hàng xóm của người, khả năng không dễ ở chung lắm... Con dao này người cầm, giữ lại phòng thân."

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng nhi chúng ta làm lão cha thất vọng rồi... Xấu xa một tí xíu.

Chương 67: Nếu Như

Tổng quốc công như là đột nhiên hiểu được điều gì, thần sắc cứng đờ, gian nan gọi một tiếng: "Tụng nhi..."

"Hà?"

Chỉ nghe giọng nói này, ai cũng nghĩ là người hiểu lành vô cùng. Tổng quốc công dừng lại một chốc, lại bước đi. Tổng Tụng nói: "Hà nhi chỉ đưa tới đây, ngài cần thận."

Hai chân Tổng quốc công đột nhiên mềm nhũn, té nhào dưới chân y, hai cánh tay hắn ôm lấy hai chân Tổng Tụng, hoảng sợ nói: "Tụng nhi, người phải cứu cha, người không thể đối xử với cha như thế!"

"Người sẽ không sao." Tổng Tụng nhẹ giọng nói: "Nàng sẽ không làm tổn thương người."

"Tụng nhi..." Tổng quốc công lập tức khóc lên: "Cha sai rồi, cha biết sai rồi. Tụng nhi, người tha cha lần này đi, ta không thể, ta không dám..."

Tổng Tụng không nhúc nhích nhìn hắn. Y trầm mặc càng ngày càng làm Tổng quốc công cảm thấy bất an. Hai mắt hắn không nhìn thấy, chỉ có thể theo bản năng ôm chặt hai chân Tổng Tụng, trầm mặc dài lâu làm cho hắn tâm hoảng ý loạn. Hắn không dám khóc nữa, run giọng lui bước: "Nếu như ta làm theo lời người, người sẽ bỏ qua cho ta sao?"

"Nếu như người muốn thế."

Tổng Tụng nói cho hắn biết như vậy.

Tổng quốc công được người đỡ vào, hẳn đi rất chậm, lòng vẫn cầu khẩn Tổng Tụng sẽ mềm lòng một chút. Nếu như là Tổng Tụng ôm ấp mong đợi với hẳn, đương nhiên sẽ. Nhưng bây giờ, Tổng Tụng đã không để ý tới hẳn nữa.

Y nhìn theo bóng dáng Tổng quốc công đến khi biến mất trước mắt, mới đạp chân đạp lên xe ngựa, nói: "Về đi."

Từ thiên lao về, y bảo người mua một phần mứt táo bán nhừ bò. Ngồi trong xe, hai tay y cầm bán nhừ bò, nhẹ nhàng cắn một miếng, vị xốp cực kì ngon, nhưng nhiệt độ quá nóng lại làm cho mắt y híp lại hé môi hút khí lạnh.

Khẩu vị y vẫn như trước kia, ăn nhiều sẽ buồn nôn, cho nên Tổng Tụng chỉ ăn hai miếng rồi để xuống, về đến nhà, bán nhừ bò trong tay còn nóng hằm hập. Y bước xuống xe, lại nhìn thấy Lệ Tiêu đang đứng ở cửa nhìn y, tựa hồ cũng vừa về.

Hắn thấy Tổng Tụng, khẽ nhíu mày: "Đi đâu vậy?"

Tổng Tụng cầm bán nhừ bò, chậm rãi đi tới, nói: "Đến thiên lao một chuyến."

Lệ Tiêu cất bước đi vào trong phủ, Tổng Tụng yên lặng đuổi theo, mắt thấy hẳn đi thẳng vào thư phòng, dò dục một hồi, cũng vội vàng đi theo: "Điện hạ..."

"Biết sai chưa?"

Tổng Tụng rũ mắt, lòng dâng lên oan ức. Y nói: "Biết sai rồi."

"Sai chỗ nào?"

"Ta không nên bao biện làm thay, việc này là ta vượt qua phép tắc." Y uốn gối muồn quỳ: "Xin điện hạ thứ chỗ..."

Hai tay bỗng nhiên được người đỡ, Lệ Tiêu ôm y lên. Nước mắt Tổng Tụng ầng ậc quanh viền mắt, được hẳn ôm ngồi lên ghế. Lệ Tiêu lại cọ khóe mắt y, "Người không nên tự mình đi, nếu Tần Chí Hà nổi điên làm người bị thương thì"

sao?"

Tống Tụng không nói gì, nước mắt cũng không chảy. Lệ Tiêu ôm chặt y, thấp giọng nói: "Xử trí bọn họ không vội mấy ngày nay."

Tống Tụng mím môi một cái, nhẹ nhàng khụt khịt.

Kỳ thực y biết rõ, nhưng trong lòng y thật sự là quá hận. Từ khi biết được cái chết của ngoại tổ phụ và mẫu thân có sự nhúng tay của Tống quốc công, y đã hận muốn chết. Nhưng y cũng không phải người biểu lộ tất cả tâm tình ra, dù cho lòng hận đến mấy, y cũng không làm được kiểu khốc lóc om sòm tức giận mắng. Như thế, đủ loại tâm tình bị nghẹn lại.

Dù cho nhìn Lệ Tiêu, y ngoại trừ cảm thấy khổ sở trong lòng đến độ muốn khốc cũng không biết nên làm thế nào mới có thể giải hận, y thậm chí không biết nên kể ra chuyện này cho Lệ Tiêu thế nào.

Rõ ràng trong lòng y thật sự rất khó chịu, rất khó chịu.

Kỳ thực y nói không sai, chuyện này mặc dù giao cho Lệ Tiêu xử lý, nhưng ngày hôm nay y qua mặt Lệ Tiêu tự ý xử lý Hoàng hậu đến cùng vẫn là không tuân theo phép tắc. Y vốn có thể chờ Lệ Tiêu báo thù cho y.

Y không biết vì sao mình lại lên Lệ Tiêu làm ra chuyện như vậy, y như vậy giống như là đang cố ý thăm dò giới hạn của Lệ Tiêu, hoặc là coi sủng ái của Lệ Tiêu là tư bản nên chẳng hề sợ hãi. Không giống y, nhưng y đã cố tình làm như vậy rồi.

Nếu như Lệ Tiêu không vui, mắng y một câu to gan lớn mật, kéo ra ngoài trực tiếp chém cũng hoàn toàn không quá đáng.

Lệ Tiêu một tay nâng khuôn mặt ướt nhep của y, nhẹ nhàng nói: "Thời, không khốc nữa, Tụng nhi? Không có ý trách người, ta chỉ là đang lo cho người."

Tống Tụng hít mũi, run vai lên, nhận sai: "Sau này ta sẽ không bao giờ thế nữa."

"Người có thể mặc kệ phép tắc, mà không thể tùy tiện làm chuyện nguy hiểm nữa, hiểu chưa?"

Tống Tung chớp lông mi thật dài, xuyên qua đôi mắt mông lung đắm lệ nhìn hẳn, "Người chiêu ta như vậy, ta thật sự sẽ càng ngày càng coi trời bằng vung."

"Vậy thì coi trời bằng vung cho ta xem."

Tống Tung nín khúc mỉm cười, mờ mịt trong lòng vào đúng lúc này rốt cục bị quét đi sạch sành sành. Y cúi đầu mở bao giấy trong tay, hỏi hẳn: "Ăn bánh bò không?"

Lệ Tiêu không từ chối, hẳn cúi đầu lại gần, cắn một miếng vào chỗ y cắn. Tống Tung mong chờ nhìn hẳn: "Ăn ngon không?"

"Hơi ngọt." Lệ Tiêu thành thật trả lời, hỏi: "Gần đây khẩu vị người không tốt, còn ăn nhiều đồ ngọt vậy sao?"

"Bởi vì..." Tống Tung tìm một lý do hoàn mỹ: "Tiểu điện hạ muốn ăn."

Tống Tung giờ khắc này bụng đã to ra không ít, trời đã dần dần nóng lên, nếu cởi áo bông đi, cơ hồ không che nổi. Lệ Tiêu khẽ cười một tiếng, hôn hai má y, bàn tay đặt lên bụng y, nói: "Thích ăn ngọt đến vậy, lúc ra đời sẽ là tiểu công chúa đây."

Tống Tung trừng hẳn: "Không đâu!"

Lệ Tiêu cố ý nói: "Sao mà người trọng nam khinh nữ thế?"

"Ta không có, ta chỉ là..." Chỉ là kiếp trước hài tử còn chưa kịp ôm một cái, y thật sự là lòng có chấp niệm. Lệ Tiêu tựa như cười mà không phải cười nhìn y, Tống Tung vì vậy trừng hẳn: "Người chẳng lẽ không muốn nó sao? Người không phải cũng gặp nó trong mơ rồi sao?"

"Gặp rồi." Lệ Tiêu nói: "Còn ôm, hôn trán, ngủ cùng..."

Hắn thấy ánh mắt chua xót của Tống Tụng, lòng cũng có chút chua xót: "Người thích nó như vậy?"

"Bệ hạ không phải cũng rất thích nó sao?"

Lệ Tiêu bá đạo ôm chặt y, nói: "Nếu bản vương hạ lệnh không cho phép người thích nó thì sao?"

Tống Tụng nâng mặt của hắn lên, nghiêm túc bình luận: "Người thực sự là ngang ngược không biết lý lẽ."

Nam nhân ngang ngược không biết lý lẽ ôm y lên đặt trên giường, sau đó nghiêng người hôn y. Tống Tụng né tránh không được, cũng không muốn tránh né, thuận theo để hắn hôn.

Lệ Tiêu nhìn qua có chút vội vã, nhưng lại kiêng kỵ sức khỏe của y, chỉ có thể kìm nén sờ sạong mấy lần cho bớt ngứa ngáy.

Ngay lúc này, bỗng nhiên có người trong cung đến gọi, "Khẩu dụ của bệ hạ, mời Bình vương điện hạ đến Dưỡng Tâm điện."

Tống Tụng vội vàng sửa soạn lại, cùng hắn ngồi lên xe ngựa.

Khi hai người họ tới chỗ, các hoàng tử, công chúa và Phò mã đã chạy tới, vây quanh trước giường.

Lệ Tiêu làm trưởng tử đích tôn, xuyên qua mọi người, đi thẳng tới tận cùng bên trong.

Ngắn ngủi mấy ngày, Hoàn Nhan Hoàng đế vốn có bệnh đã nhânh chóng già yếu. Hắn đang tựa vào đầu giường, Lệ Dương quỳ ở bên giường khóc không thành tiếng.

Ngày ấy cứu giá, Tống Tụng không tới, Lệ Tiêu cũng không nói gì cụ thể với

y. Giờ khắc này nhìn Lệ Dương, y lại nghĩ đến Hoàng hậu chết trong nhà lao, tâm tình nhất thời phức tạp khôn kể.

Hoàn Nhan sờ đầu hắn: "Chuyện đã qua, được rồi, đại ca người đến kia."

Lệ Dương bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mắt khốc đỏ lên chứa vài phần khí tức đảm và xấu hổ. Hắn đứng lên, không hề có một tiếng động đứng sang một bên, tựa hồ là nhường chỗ cho Lệ Tiêu.

Hoàn Nhan Hoàng đế nói: "Đi ra ngoài hết đi, Trường Kỳ ở lại."

Mọi người vội quay người rời đi, Tống Tụng cùng đi ra ngoài đứng ở ngoài điện, bên cạnh có người đang gào khóc: "Phụ hoàng có làm sao không?"

"Không đâu."

Y quan sát những huynh đệ tử muội trước mặt này, hoàng hốt cảm thấy Lệ Tiêu thật sự có một gia đình rất hòa thuận. Những người này, cũng giống như bách tính bình thường, đang quan tâm phụ thân mình mà thôi.

Y khó tránh khỏi lại nghĩ đến Tống quốc công, lòng nhất thời có chút bi thương.

Hoàng hốt đứng một hồi, Lệ Tiêu đi ra, nhìn y: "Phụ hoàng cho người vào."

Tống Tụng sững sốt, cất bước đi vào. Có người chuẩn bị cho y ghé tựa ở trước mặt Hoàn Nhan Hoàng đế. Hai người nhìn nhau, Hoàn Nhan cười khẽ, giọng nhẹ nhàng, như là đã dùng hết sức mình: "Trăm bây giờ lo lắng nhất, là Trường Kỳ."

Hắn nói câu này, viền mắt Tống Tụng lại bắt đầu toả nhiệt: "Ta sẽ chăm sóc tốt cho Vương gia."

"Người có thể trị cho hắn nhất thời, có thể trị cho hắn một đời sao?"

Tống Tụng nói: "Ta không biết."

"Vấn đề này, trẫm vừa nãy..." Hấn thở hỗn hển, nói: "Cũng hỏi nó."

Hỏi Lệ Tiêu sao? Tống Tụng nghĩ đến lời Tề quán gia nói, y không phải là bởi vì có thể trị bệnh của Lệ Tiêu mới đặc biệt, mà là bởi vì đặc biệt mới trị được bệnh của Lệ Tiêu. Như vậy, y sẽ vĩnh viễn đặc biệt trong lòng Lệ Tiêu sao?

Y nhìn Hoànnh Nhân, nghe hấn nói: "Nó nói, nó cũng không biết."

Về tính cảm, Tống Tụng có chút thất vọng. Về lý trí, y biết đây mới là hợp lý.

Dù cho Lệ Tiêu bây giờ rất thích y, cũng không thể bảo đảm hấn sẽ thích y cả đời, cả đời coi y là đặc biệt.

"Bất kể thế nào, ta cũng sẽ cố hết sức làm cho điện hạ duy trì tình tảo."

"Trẫm giữ người lại, là muốn ước định với người mấy điều."

Tống Tụng nhìn hấn, Hoànnh Nhân cũng đang nhìn y. Khóe mắt hấn phủ kín nếp nhăn, ánh mắt lại ẩn hàm uy nghiêm: "Ta muốn người bảo đảm cho các huynh đệ an toàn, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, người cũng phải khuyên can Lệ Tiêu, tuyệt đối không thể chủ động dấy lên chiến tranh giữa huynh đệ."

Tống Tụng nói: "Ta sẽ tận lực."

Hoànnh Nhân khẽ gật đầu, nói: "Còn có, nếu có một ngày người không còn tác dụng với Lệ Tiêu nữa, nhốt nó lại, tuyệt đối không thể mặc nó làm bậy."

Tống Tụng nói: "Ta sẽ để ý hấn."

"Chờ đứa bé trong bụng người sinh ra, phải dốc lòng giáo dục, tận lực trong khi người còn có thể ảnh hưởng đến Lệ Tiêu, bồi dưỡng được một Thái tử."

Hoànnh Nhân mặc dù đã quyết định giao vị trí Thái tử cho Lệ Tiêu, mà lại vẫn

như cũ không tin nhiệm bệnh tình thay đổi thật thường của hắn. Hắn lựa chọn Tống Tụng, thứ nhất là bởi vì không có người khác để chọn, thứ hai là bảo đảm quyền lợi của Tống Tụng, dù cho Lệ Tiêu không làm Hoàng đế, chỉ cần hài tử của Tống Tụng đăng cơ, y vẫn trên vạn người. Cho nên hắn mới bình tĩnh đến thế, Tống Tụng sẽ không chối từ.

Tống Tụng nói: "Ta sẽ bồi dưỡng Thái tử đời tiếp theo cùng với điện hạ."

Y trả lời cũng rất khéo léo, nếu như ôm ấp tâm tư khác, khi Lệ Tiêu vừa đăng cơ đã muốn cho hài tử của mình trở thành Thái tử, lâu dài dĩ vãng sẽ xảy ra xung đột với Lệ Tiêu, mà cùng Lệ Tiêu làm tất cả là có thể tránh khỏi.

Hoàn Nhan Hoàng đế nhìn y một lát, nói: "Người tin một người điên không?"

Tống Tụng mỉm cười, nói: "Ta tin điện hạ."

Y tin tưởng Lệ Tiêu dù cho đăng cơ cũng vẫn là Lệ Tiêu đó. Y biết mình rời đi thì sẽ nhớ Lệ Tiêu, Lệ Tiêu ở bên ngoài thì y sẽ lơ lửng, cho nên y quyết định toàn thân tâm tin tưởng nam nhân kia. Bất kể sau này hắn có sủng phi khác hay không, ít nhất hiện tại, y và Lệ Tiêu là một lòng.

Hoàn Nhan Hoàng đế cũng cười cười, nằm xuống, hắn mệt mỏi khép đôi mắt, nói: "Chỉ là đáng tiếc, trăm còn chưa ôm được tôn tử."

Tống Tụng dùng sức chớp mắt một cái, nói: "Ngài kiên trì một chút nữa, nhân phẩm, cuối năm là được."

"Ừ." Hoàn Nhan không lên tiếng nữa, hắn nằm ở chỗ đó, hơi thở rất nhẹ. Tống Tụng ngồi một lúc, hắn vẫn khép mắt như cũ, yên lặng, lòng y dần dần sợ hãi.

Đâu công công tựa hồ chú ý tới y luồng cuống, bước nhanh tới, nhẹ nhàng kề sát vào Hoàn Nhan thăm dò mạch đập của hắn, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Bệ hạ chắc là mệt mỏi, nô tài dìu hắn nằm xuống, Vương phi mời về đi."

Tống Tụng nuốt hết bi thương nuốt vỡ đê xuống, hần hể lui ra. Lệ Tiêu đứng ở

ngoài điện. Đôi mắt hắn rất sắc bén, đến bây giờ vẫn chưa đờ mắt, thấy y đi ra, kéo tay y về, hỏi y: "Phụ hoàng nói gì với người?"

Tổng Tụng thẳng thắn nói hết, Lệ Tiêu nói: "Bệnh tình của ta nhiều lần, hắn lo lắng là có lý."

Phụ tử liền tâm, hiểu nhau, Tổng Tụng cũng không lên tiếng nữa.

Lệ Tiêu nghiêng đầu nhìn y, bỗng nhiên bật cười: "Phụ hoàng hỏi người người có thể trị cho ta cả đời hay không, ta trả lời không biết, không phải là bởi vì không chắc chắn tình cảm đối với người."

Tổng Tụng nhìn hắn.

Lệ Tiêu một tay ôm y, nói: "Kỳ thực ta cũng rất lo lắng, nếu có một ngày bệnh tình trở nặng, ngay cả người cũng không nhận ra, vậy phải làm thế nào."

Giọng hắn nhẹ bẫng, mắt nhìn chân trời, chốc lát quay lại nhìn y, nói: "Ta tuy rằng không xác định được bệnh tình của mình, nhưng ta xác định, ta sẽ vẫn luôn yêu Tụng nhi."

"Cho nên," hắn nói: "Nếu quả thật có một ngày kia, người cũng phải nhớ kỹ điểm này."

Hắn kẻ sát tại Tổng Tụng, ra lệnh: "Tuyệt đối không cho vút bỏ bản vương."

Chương 68: Nghe Người

Những ngày kế tiếp, ngày nào Lệ Tiêu cũng vào cung, Hoàn Nhan Hoàng đế đã mệt mỏi đến độ không thể thưởng triều tiếp, bảo Lệ Tiêu thay mình xử lý quốc sự. Mặc dù không nói rõ, mà tất cả mọi người đều biết, để vương đời tiếp theo đã không nghĩ ngờ gì là Lệ Tiêu.

Sau khi hạ triều, Lệ Tiêu sẽ vào Dưỡng Tâm điện. Không chỉ là hấn, còn có đệ muội của hấn, Tổng Tụng cũng thỉnh thoảng vào, mà thường xuyên bọn họ vẫn cười cười nói nói, Hoàn Nhan Hoàng đế thì lại lặng yên không một tiếng động.

Mỗi khi vào lúc này, tất cả sẽ yên tĩnh lại, chỉ Đạm công công nói cho bọn họ biết: "Bệ hạ chỉ là đang ngủ."

Ngày hôm đó, Tổng Tụng trước sau như một tới, y cảm y phục của hài tử theo. Thái y nói cho y biết, nếu như có thể cho hấn một ít hỉ vọng, có lẽ có thể gắng gượng thêm một quãng thời gian.

Y vào trong điện, thỉnh an hần huyền mấy câu với Hoàn Nhan Hoàng đế. Hoàn Nhan Hoàng đế hỏi một câu: "Tiêu nhi đâu?"

Tổng Tụng nói: "Ngài bảo hấn xử lý chuyện, lúc này vẫn chưa hạ triều."

Lệ Dương hỏi: "Cần gọi hấn về không?"

"Quốc sự trọng yếu." giọng hấn nhẹ như muỗi ruồi, chỉ có ngòi gàn mới nghe rõ.

Hấn bây giờ nói chuyện giống như phải dùng hết sức lực toàn thân, mọi người tự giác hầu ở cạnh, không quấy rầy hấn. Tổng Tụng cũng ngồi bên

giường hần. Công chúa đã xuất giá yêu thích không buông tay tiểu y phục của y: "Đây là Cẩm y phượng làm hả?"

"Đúng vậy."

"Hình thêu này tinh xảo quá, người tự vẽ hả?"

Tổng Tụng lại cười nói: "Vì rảnh rồi thôi."

Mấy phụ nhân lần lượt từng người cầm lên, vừa khen, vừa nói chuyện hình thêu. Qua một lát, Tổng Tụng nhìn sang, phát hiện Hoàn Nhan Hoàng đế yên lặng ngồi ở đó. Y ngồi gần, phát hiện áo hần ướt nhẹp, nhẹ giọng nói: "Phụ hoàng đổi xiêm y đi, y phục này sao lại ướt đẫm mồ hôi rồi?"

"Lại đổ mồ hôi?" Nhị công chúa vội vàng đến gần, lo lắng gọi: "Phụ hoàng?"

Hoàn Nhan Hoàng đế khẽ gạt đầu, Đẩu công công kéo màn, Lệ Dương tự mình đi vào giúp hần đổi xiêm y sạch sẽ. Hai ngày này hần hay đổ mồ hôi, thái y cũng không thể làm gì, chỉ có thể ướt rồi đổi lại, mặc sạch sẽ Hoàng đế mới gặp mặt người khác. Các nhi nữ lần thứ hai ngồi vây quanh hần. Lệ Dương ngồi ở bên người hần nắm tay hần, nói: "Đại hoàng huynhnh sắp trở lại."

Bọn họ đều hiểu ngầm không nói chuyện lúc trước, như là chưa từng xảy ra.

Hoàn Nhan Hoàng đế gạt đầu, tiếng như muỗi ruồi, cơ hồ nghe không rõ ràng.

Lệ Dương khẽ sát vào hần, miễn cưỡng nghe được một câu: "Đừng hận ca ca người."

Giọng hần thực sự quá nhỏ, người xung quanh không nghe được, Lệ Dương đáp một tiếng.

Trước mặt Hoàn Nhan Hoàng đế là tiểu y phục làm cho hài tử, ngón tay cái nhẹ nhàng xẹt qua, sau đó cầm bắt động.

Lệ Dương miễn cảm chú ý tới cảnh này, gọi một tiếng: "Phụ hoàng?"

Hắn gọi liền hai tiếng, Đâu công công vội vã tiến lên, đỡ Hoàn Nhan Hoàng xuống, nói: "Bệ hạ?"

Hắn do dự, chậm rãi vươn tay ra, muốn thăm dò hô hấp của đối phương.

Ngay lúc này, bên ngoài có tiếng động vọng vào, Lệ Thu nói: "Đại hoàng huynh nhạ triều về rồi!"

Lệ Tiêu làm trưởng tử, đến gần, người xung quanh lập tức nhường chỗ ra. Hắn đi tới, tay đặt lên tay Hoàn Nhan Hoàng để, nói: "Nhi thần hạ triều rồi."

Bàn tay Hoàn Nhan Hoàng để lạnh lẽo, thế nhưng, vào đúng lúc này, lại nhẹ nhàng cầm tay Lệ Tiêu.

Lệ Tiêu nói: "Phụ hoàng?"

Cuối cùng hắn không còn nói chuyện nữa.

Lệ Tiêu yên tĩnh ngồi yên ở đó, nhìn nếp nhăn trên mặt hắn giãn ra, sắc mặt hắn giờ cũng đã khôi phục, hắn chậm rãi cũng cầm tay Hoàn Nhan Nhân: "Kiếp sau gặp."

Lời này vừa nói ra, đám người trong phòng dồn dập quỳ xuống. Lệ Dương rơi nước mắt như mưa: "Phụ hoàng ——!"

Đâu công công ở bên cạnh nhắc nhở: "Chú ý đừng rơi nước mắt lên người hắn, đứng xa một chút khóc, đừng để cho hắn đi không an lòng."

Lệ Tiêu rời khỏi giường, sau đó quỳ xuống.

Trong tầm cung Thái hậu, Thái Hậu từ lúc Hoàn Nhan Hoàng để bệnh nặng vẫn ở Phật đường, phía sau truyền đến tiếng vang, nữ hầu thiếp thân vội vã chạy vào, ngón tay gầy Phật châu dừng lại, nghe nàng bị thống nói: "Bệ

hạ đi rồi!"

Từ Dương Tâm điện, nô tài, thị vệ, cung nữ, đồn dập quỳ một mảnh, chuông báo tang vang lên, cả nước tiếc thương.

Ngày đưa Hoàn Nhan Hoàng đế đến hoàng lăng, trời cao mây nhạt, nắng vàng chói mắt, nghi thức chôn cất của hoàng thất quá phức tạp. Tống Tụng vốn có thai nên không vào hoàng lăng, y ngồi trong xe ngựa bên ngoài, nhìn xa xa, bỗng nhiên nghĩ tới Tần Hoàng hậu đã từng phong quang vô hạn.

Lúc nàng chết đã bị bỏ vị trí Hoàng hậu, không có tư cách táng vào hoàng lăng. Cuối cùng chân chính được táng vào hoàng lăng, hầu hạ bên người Hoàn Nhan Hoàng đế, vẫn chỉ có Triệu Hoàng hậu.

Nghe đâu, bi văn của nàng, cũng là Hoàn Nhan Hoàng đế tự tay khắc.

Bọn họ đưa đội nghi trượng(*) đến, lại đưa đội nghi trượng về. Trên đường Tống Tụng và Lệ Tiêu phân biệt một người về Vương phủ, một người đến hoàng cung.

(Giống như đội bảo vệ các nguyên thủ quốc gia ngày nay, hoặc đội tham gia vào nghi lễ quốc gia)

Chiếu thư kể vị đã chiêu cáo thiên hạ, tuy rằng vẫn chưa chính thức đăng cơ, cũng vẫn chưa chính thức mặc long bào, mà nam nhân kia đã thành chủ thiên hạ.

Tống Tụng ở trong xe ngựa nhìn xe của Lệ Tiêu. Y không nhìn thấy Lệ Tiêu, cũng không biết Lệ Tiêu đang nghĩ gì. Nhưng bởi vì Hoàn Nhan Hoàng đế qua đời, Lệ Tiêu vừa phải chuẩn bị tang lễ, vừa phải vội vàng quốc sự, vừa phải phối hợp Lễ bộ chuẩn bị đại điển đăng cơ, mấy ngày nay y cũng không nói chuyện với Lệ Tiêu nhiều.

Tống Tụng có cảm giác khoảng cách của hai người bị kéo xa.

Y hạ màn xe xuống, thở dài, về Vương phủ là nằm xuống, chỉ là nằm xuống,

lại vẫn chưa ngủ. Y có chút mờ mịt, nghĩ Lệ Tiêu có phải là đã quên y rồi hay không. Dù sao dựa theo quy củ, sau đại điển đăng cơ là tuyển tú để bảo đảm huyết thống hoàng thất.

Y khéo tránh khỏi nghĩ tới Hoàn Nhan Hoàng đế và Triệu Hoàng hậu, tuy rằng năm đó luôn miệng nói chỉ có Triệu Hoàng hậu, nhưng hẳn đến cùng vẫn chạm vào những nữ nhân khác, không chỉ là Tần Thanh Hà, còn có mẫu phi của Lệ Thanh, mẫu phi của Lệ Thu, bao gồm cả mẫu phi của Lệ Vân...

Tổng Tụng đột nhiên lắc đầu, phồng hai má cuộn chấn lên vùi ở trong.

Y nghĩ ta đây là thế nào chứ? Còn chưa lên Hoàng hậu đã bắt đầu muốn độc chiếm Hoàng đế, như vậy không được, không được.

Y ép mình mau ngủ, lại chợt nghe bên ngoài vang lên âm thanh: "Bệ hạ."

Bệ hạ trước đây là Hoàn Nhan, bệ hạ hiện tại, là Lệ Tiêu.

Lỗi tai Tổng Tụng lập tức dựng lên, nghe nam nhân trầm thấp mở miệng: "Hắn đã ngủ chưa?"

Giọng nói kia có chút khàn, chắc là mấy ngày liên tiếp gấp rút bận rộn, một giọng khác nói: "Vương phi đã ngủ từ sớm."

Lệ Tiêu là bệ hạ, y vẫn là Vương phi, quá kỳ quái.

Tổng Tụng mới nghĩ thế, lại nghe Lệ Tiêu nhắc nhở: "Ngày sau phải gọi là Hoàng hậu."

Giọng nói kia vội vàng đáp: "Vâng."

"Chuẩn bị nước, tắm muốn tắm rửa."

Tổng Tụng bởi vì hẳn sửa miệng mà vui vẻ, nghe hẳn muốn tắm rửa lại cảm thấy thất vọng, tắm rửa còn phải thật lâu mới có thể qua đây nói chuyện với y.

Y rầu rĩ chỉ trích trong lòng, tiếng bước chân lại nhẹ nhàng vang lên. Tống Tụng lập tức nhắm mắt lại, bên tai vang lên âm thanh loạt xoạt, có hơi thở dần dần phun lên hai má y. Lệ Tiêu hôn y một cái: "Ngủ thật?"

Tống Tụng vờ không nghe thấy,

Một tiếng cười khẽ, màn giường bị kéo lên, tiếng bước chân của nam nhân đã đi xa.

Tống Tụng nâng tay sờ sờ chỗ bị hôn trên mặt, tâm tư như oán phụ vừa nãy thoáng qua biến mất không còn tăm tích. Y kiên trì mười phần đợi ước chừng nửa nén hương, nam nhân người đầy mùi xà phòng nhàn nhạt, nằm phía sau y.

Cánh tay đưa qua hông, dùng sức ôm y trong ngực.

Cổ Tống Tụng bị tiếng hít thở kia nhẹ nhàng quét qua, không kiềm chế được, ra vẻ vừa mới tỉnh ngủ dụi dụi mắt, quay lại hừ hừ nói: "Điện... Bệ hạ về rồi."

"Người mới biết?"

Tống Tụng nửa trợn tròn mắt nhìn hắn. Hai tay Lệ Tiêu siết lại, hôn lên môi y. Nụ hôn này ôn nhu lại trắng trợn không kiêng dè, Tống Tụng bị hôn đến độ thở hồng hộc, giờ mới xác định Lệ Tiêu vẫn là Lệ Tiêu, không vì lên làm Hoàng đế cũng không cần y.

Trái tim y mềm mại, lại vẫn oán: "Khoảng thời gian này người bạn thế."

"Tụng nhi phải thông cảm cho trẫm."

Có lẽ là bởi vì sớm quen trong mơ, thay đổi này ngược lại hắn thuận miệng vô cùng, Tống Tụng lấy đầu cọ cọ hắn, nói: "Sao hôm nay người về ngủ thế?"

"Về sắp xếp một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Chuẩn bị ngày mai chuyển đến hoàng cung, người cũng đi."

Tổng Tụng sững sốt, nói: "Chút chuyện nhỏ này người giao cho ta làm là được rồi, hà tất tự mình..."

"Chuyện trong nhà, không phải chuyện nhỏ." Lệ Tiêu bóp hai má mềm mại của y, nói: "Hai ngày này không có thời gian nói chuyện với Tụng nhi, hôm nay người nhìn trầm, còn suýt nữa khóc lên."

Mặt Tổng Tụng đỏ lên: "À... Ta mới không để ý cái này."

"Vậy người u oán cái gì?"

"À u oán?" Tổng Tụng mặt căm tức, giấu đầu hở đuôi: "Ta mới không bởi vì người sắp có hậu cung mà u oán!"

"Người quả nhiên nghĩ như vậy." Lệ Tiêu cầm lấy tay y lại hôn một cái, nói: "Dù thật sự có hậu cung, cũng nhất định là Tụng nhi lớn nhất. Nào, không được ăn dấm."

"Ta không..." Tổng Tụng không nhịn được giận, nhưng bởi vì thân phận của Lệ Tiêu, cơn giận của y cũng không rõ ràng: "Ai muốn làm lão đại của hậu cung người."

"Vậy người muốn làm lão tiểu?"

Tổng Tụng lập tức nhìn hấn, ánh mắt tuôn ra bất mãn.

Lệ Tiêu lại không đỡ y nữa, hấn nói: "Người có phải là có chuyện muốn nói không?"

Tổng Tụng rũ lông mi, nói: "Nào có."

"Thế thật sự muốn làm tiểu phi tử?" Lệ Tiêu cố ý nói: "Vậy xem ra trầm phải"

tim thêm Hoàng hậu mới được, chỉ của Tụng nhi không ở đây, vậy hậu cung chẳng phải là không người quản lý hay sao?"

Tống Tụng không lên tiếng, chỉ là miệng chậm rãi méo xẹp: "Mắc mớ gì đến ta, người đã là bệ hạ, muốn ai làm lão đại thì người đó làm lão đại, ta có tư cách gì xen vào?"

Lệ Tiêu ngắm nhìn lông mi y ướt nhẹp, chậm rãi gỡ tay, chợt mặt y một cái, cảm giác mềm mại rất tốt, lại ngoan ngoãn như y, nhấn nhực chịu đựng dễ tính.

Rõ ràng lúc đối phó người ngoài thì như con nhím, nhưng đến trong ngực của hắn, lại chợt bỗng nhiên biến thành tiểu mỳ vắt, như là đang mê hoặc người xoa dẹt về tròn.

Lệ Tiêu bỗng nhiên nhin không được bật cười.

Tống Tụng giương mắt nhìn hắn, lại rầu rĩ rứt cổ lại.

Kỳ thực y có chút hiểu Lệ Tiêu không thích tư thái y quá thấp, y tựa hồ cảm thấy mình không kén kén om sòm theo lời hắn, coi trời bằng vung, là không đủ yêu hắn. Kỳ thực vừa vặn tương phản, Tống Tụng đối với người ngoài như vậy, là vì y không để ý cái nhìn của người ngoài. Y quá quan tâm Lệ Tiêu, cho nên mới không nhìn được hạ thấp tư thái của mình, thậm chí không dám nói quá nặng lời.

Lệ Tiêu nhẹ giọng nói: "Thật sự là đáng thương quá."

Ngữ điệu tựa hồ chất chứa cung chiêu, Tống Tụng chỉ ủy khuất: "Ta mới không đáng thương."

"Đồ đáng thương nói câu thật lòng cũng không dám, còn như vậy nữa trăm cũng không muốn thương."

"Ta..."

"Hỏi lại một lần cuối cùng, người đến cùng muốn làm lão đại, hay là lão tiểu?"

"..." Thần sắc hắn lạnh lùng, ánh mắt làm người nhìn không thấu. Tống Tụng nhìn hắn một chốc, chớp vành mắt đỏ, lấy dũng khí nói: "Ta muốn làm duy nhất."

Lệ Tiêu nhìn y một lúc.

Tống Tụng rũ đầu xuống, ngón tay nắm chặt y phục của hắn, hô hấp lại gấp rút, mãi đến tận khi Lệ Tiêu dán sát vào hôn y, nhấn nhện tìm ché, tựa hồ đang đè nén tình cảm không chỗ phát tiết, lại không mất ôn nhu: "Nghe theo Tụng nói."

"Chỉ cần người chịu mở miệng, việc gì trăm cũng nghe người."

Còn hơn mười chương nữa thôi là phải tạm biệt điên điên ngốc ngốc rồi:<<

Chương 69: Thương Tiếc

Từ Vương phủ đến hoàng cung cũng không quá xa, mà Tống Tụng vẫn tốn công chính lý.

Lúc thường không thấy gì, đến lúc dọn nhà mới phát hiện đúng là xứng với câu gia tài ngàn bạc, làm thế nào cũng không chuyển hết được.

Y chỉ huy người đặt đủ loại hoa cỏ mình trồng lên xe ngựa, những cây nhỏ này được y chăm sóc rất tốt, hoa nở đẹp, dáng cũng đẹp. Lệ Tiêu nhìn còn khen y, nói y rất có phong độ hiền thế lương mẫu.

Mà bị Tống Tụng lừa.

Thú dọn thỏa đáng tất cả, Tống Tụng ngồi xe ngựa vào hoàng cung. Ngày xưa ra vào chưa cảm thấy có gì, mà quyết định muốn ở lại nơi này, y mới hoàng hốt phát hiện tường hoàng cung cao thâm.

Y vén rèm xe, ngắm nhìn cửa cung càng ngày càng gần. Sau khi xe ngựa vào hẳn, y mới thả tay xuống.

Lòng Tống Tụng bỗng nhiên tuôn ra một loại cảm giác nơi không ra lời, tựa hồ là phiền muộn, lại tựa hồ là mờ mịt.

Qua một lát, xe ngựa ngừng lại. Tống Tụng dọc theo cầu thang ở xe ngựa đi xuống, chợt ngây ngẩn cả người: "Sao lại tới đây?"

Y chớ là Lệ Tiêu sẽ sắp xếp nơi ở chớ y, y thậm chí còn đoán trước, chớ là hẳn sẽ chớ mình ở cung điện mà kiếp trước tiểu hoàng tử ở, nhưng xe ngựa thế mà dừng ở Dưỡng Tâm điện.

Tề quản gia vốn là thái giám tổng quản năm đó Hoàng hậu để lại cho Lệ Tiêu, lần này Lệ Tiêu đăng cơ, lão cũng khôi phục thân phận, nói với y: "Bệ hạ dặn dò, bảo ngài đến thì gặp hẳn trước."

Tề Hảo Vận không phải thái giám, là con nuôi được Tề quản gia thu dưỡng, lúc này được ở lại trong cửa hàng ngoài cung. Nó được Tề quản gia tự mình nuôi lớn, cũng trung thành tin được.

Y đi vào, nhìn thấy Lệ Tiêu đang ngồi trước bàn, trước mặt chồng chất tầu chương như núi nhỏ. Bận rộn như vậy, chẳng trách không có thời gian hồi phủ nói chuyện với y. Tổng Tụng đang hoàng chờ ở ngoài.

Dương Tâm diện thay đổi một chút, tuyệt đại bộ phận y phục lão Hoàng đế để lại đã bị đốt, một ít vật quý giá cũng được chôn cùng, vật trang trí cũng được đổi hết. Bức bình phong khí Hoàn Nhan còn sống rất yêu thích thì được giữ lại.

Tổng Tụng cách bức bình phong nhìn Lệ Tiêu, giầy lát, có người bưng nước trà tiến vào. Y tự mình nhận, đưa vào cho Lệ Tiêu. Tay y đương nhiên khác tay hạ nhân, Lệ Tiêu liếc mắt một cái là nhìn ra, vội vàng ngẩng đầu, nói: "Người đã tới, giờ nào rồi?"

"Đã giờ Tuất rồi." Tổng Tụng nói: "Bệ hạ có muốn ăn chút gì không?"

Lệ Tiêu lấy lại tinh thần, liếc nhìn sắc trời, nói: "Không vội, trăm mệt rồi."

Tuy nơi địa vị thay đổi, nhưng chi phí ăn mặc không khác gì so với lúc họ còn ở Vương phủ cả. Hoàn Nhan Hoàng đế quả nhiên là chưa bao giờ bạc đãi Lệ Tiêu, bất đồng duy nhất chỉ là nhiều thêm người hầu hạ mà thôi.

Về phần Lệ Tiêu, lúc ăn cơm trước sau như một muốn ngồi rất gần Tổng Tụng, thuận tiện tự mình bưng cho Tổng Tụng. Y đối mặt với đồ ăn đưa đến bên mép, không thể không há miệng ra ngậm, nhắc nhở hẳn: "Bệ hạ chú ý quý củ."

Lệ Tiêu nói: "Ở đây giống Vương phủ, Tụng nhi không được coi ta là hồng

thủy mãnh thú."

Tổng Tụng không thể làm gì khác hơn là gạt đầu: "Giờ trời cũng tối rồi, người còn chưa nói hôm nay ta ở đâu đây?"

"Người là Hoàng hậu của trẫm, đương nhiên là ở cùng chỗ với trẫm."

"Nếu Bệ hạ có thời gian thì đi tìm ta cũng được."

"Ta nói, người ở cùng Dương Tâm điện với ta."

Tổng Tụng ngơ ngẩn nhìn hấn, đôi môi hơi mở ra, lại từ từ khép lại: "Chuyện, chuyện này không hợp quy củ."

"Bắt đầu từ bây giờ, lời nói của trẫm là quy củ."

Hấn tiện tay nhét thức ăn vào miệng Tổng Tụng. Y ngoan ngoãn nuốt xuống, nói: "Bệ hạ, ta biết người thương ta, nhưng..."

Y đối diện với đôi mắt đen láy của Lệ Tiêu, lời nói đột nhiên lại nuốt xuống. Y phát hiện Lệ Tiêu tựa hồ lại không vui, sửa lời: "Ta ăn no rồi, người còn phải làm việc không?"

"Bạn cũng phải có độ, ăn no trẫm cùng người đi dạo."

Lệ Tiêu kéo tay y đi ra ngoài, dừng ở một chỗ gốc hoa. Bây giờ đã sắp vào hạ, tuy rằng thời tiết vẫn lúc lạnh lúc nóng, nhưng hoa lại nở đầy vườn. Tổng Tụng nhớ tới Hoàn Nhan Hoàng đế thường thường ngắm vài cây hoa nguyệt quý này, nói: "Là cây mà phụ hoàng thích nhất."

Lúc y tới mới ra nụ, bây giờ đã nở rất đẹp rồi.

Lệ Tiêu cũng nhìn một lúc, nói: "Là mẫu hậu tự tay trồng, phụ hoàng dặn ta chăm sóc."

Tổng Tụng chưa từng gặp Triệu Hoàng hậu, mà từ trong miệng người sống

lại mơ hồ sinh ra mấy phần sùng bái đối với người phụ nữ này: "Phụ hoàng thật sự rất yêu mẫu hậu."

"Lúc người nói không hợp quy củ, rất giống nàng."

Tổng Tụng theo bản năng nhìn hẳn. Lệ Tiêu cầm ngón tay mềm mại của y nhẹ nhàng xoa xoa, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói sâu xa: "Phụ hoàng trước đây cũng từng cho nàng đến cùng ăn cùng ở, nhưng nàng nói không hợp quy củ để từ chối. Tụng nhi, người không nên học nàng."

"Ta không..."

Lệ Tiêu ôm y vào lòng, giọng dịu dàng mà lại ẩn giấu kìm nén: "Ta thương yêu Tụng nhi, muốn chiếm lấy Tụng nhi, muốn mỗi thời mỗi khắc ở cùng Tụng nhi."

"Bệ hạ..."

"Tụng nhi nghĩ thế nào?"

"Ta đương nhiên... Cũng muốn mỗi thời mỗi khắc ở cùng bệ hạ, nhưng..."

"Nhưng cái gì?" Lệ Tiêu nhẹ nhàng hỏi, mắt lại nhìn y không chớp một cái.

Tổng Tụng nói: "Nhưng, nhưng như vậy không hợp quy củ."

Y lặn qua lộn lại vẫn là một câu nói này, Lệ Tiêu vì vậy mà bật cười: "Quy củ là tổ tông quy định, có một ngày trăm cũng sẽ trở thành tổ tông, cho nên trăm cũng có thể thay đổi. Nếu như làm Hoàng đế mà bỏ tay bỏ chân, trăm cần gì phải khổ cực thương vị."

"Bệ hạ..."

"Tụng nhi." Lệ Tiêu ôm lấy y, thở dài: "Không có bệ hạ, không có quy củ, không có triều thần, không có trời đất, chỉ có người và ta... Người có thể bá đạo một chút, không nói lý một chút, để ta cảm giác được người cũng yêu"

ta."

Tống Tụng mím môi, hai má không ngừng ửng hồng, "Ta đương nhiên cũng yêu bệ hạ, ta..."

Y nhìn Lệ Tiêu một cái, chủ động hôn môi hắn.

"Vậy ta, ta ở cùng một chỗ với bệ hạ, người đời ngoại thì nói thương ta mang thái mới như vậy, có được hay không?"

Lệ Tiêu cũng hôn y: "Được."

Tống Tụng nuốt hết lời khuyên bảo xuống. Y biết mình bị tình cảm làm cho mù mịt đầu óc, nhưng y phát hiện Lệ Tiêu không chỉ là không hy vọng mình làm như Triệu Hoàng hậu, hắn tựa hồ bởi vì chuyện này mà tức giận, tuy rằng lời trong lời ngoài luôn luôn dụ dỗ y, nhưng y biết hắn sắp nổi giận.

Nam nhân này như trẻ con, nhất định phải đặt đồ hắn thích ở bên người mới bằng lòng yên tâm, thậm chí còn phải ôm vào lòng, bằng không hắn sẽ nổi cáu, nhìn qua không dễ dỗ. Nếu không làm theo lời hắn, tựa hồ hắn còn phải điên cho y xem.

Tống Tụng nhìn như chiều hắn, kỳ thực lòng đã đắc ý vô cùng.

Hóa ra Lệ Tiêu thật sự yêu y đến thế, yêu đến độ sắp điên mất rồi. Y vừa nhắc nhở mình phải cẩn thận một ít, vừa không ngừng vui vẻ, dù tận lực kìm lại, khóe mắt đuôi lông mày vẫn lộ ra một chút.

"A..." Tống Tụng đang vui vẻ bỗng nhiên ôm bụng, Lệ Tiêu lập tức nhìn y. Tống Tụng nhíu mày, nói: "Nó hình như, đang đá ta."

Lệ Tiêu nhìn chằm chằm bụng của y một lát: "Huyết thống của nó và người hòa vào nhau."

Tống Tụng chớp mắt, nói: "Nếu như không có bệ hạ, cũng không có nó."

"Nếu không phải vì nó thì sao lại là trầm?"

"..." Tổng Tụng lấp bắp nói: "Người không muốn sờ thử sao? Phụ thân khác vừa nhìn thấy con đá là rất vui."

Lệ Tiêu trầm mặc một lát, tay đặt lên bụng của y, bàn tay rõ ràng cảm nhận được một cái đá, trong đầu hẳn tựa hồ nhìn thấy một đứa nhỏ vươn mình, hẳn rất cực cũng bật cười. Tổng Tụng nhìn hẳn vui, không nhìn được cũng vui lây. Lệ Tiêu hỏi y: "Nó đá người đau không?"

"Không đau, chỉ thấy là lạ." Tổng Tụng cong đuôi mắt, mềm mại nói: "Tuy rằng không đau, nhưng ta vẫn hi vọng bệ hạ thương ta."

Y lén lút ám chỉ, Lệ Tiêu có chút bất ngờ nhìn sang. Tổng Tụng lần đầu tiên làm loại chuyện này, bị hẳn nhìn, đỏ mặt lên. Y xoay mặt đi, Lệ Tiêu lại suy tư, trong đôi mắt lóe lên một vệt ánh sáng nhạt: "Tụng nhi vừa mới, mới sủng sao?"

Chương 70: Thời

Đồ của Tống Tụng chất đống ở Dưỡng Tâm điện, hoa cỏ cũng trồng cạnh cây hoa nguyệt quý mà Triệu Hoàng hậu tự tay trồng.

Thời tiết bắt đầu nóng lên, Tống Tụng cởi áo bông, áo khoác cũng từ bông đổi thành áo một lớp, nhưng chuyển ý vẫn luôn lo lắng lại vẫn chưa xảy ra, không có ai bấm đầu xin Lệ Tiêu đuổi y từ Dưỡng Tâm điện ra ngoài. Y ở mấy ngày, càng cảm thấy kỳ quái.

Mãi đến tận ngày hôm đó, Triệu thái sư tự mình tiến cung gặp vua. Bởi vì là người trong nhà, Tống Tụng tự mình giúp ông dâng trà nước, lại thỉnh thoảng nghe được một câu: "Ngày gần đây có người đến quý phủ của lão thần, hi vọng Hoàng hậu cùng bề hạ vào triều."

Tống Tụng đứng sau tấm bình phong, thần sắc ngạc nhiên. Lệ Tiêu lại nói: "Tụng nói bây giờ đang có thai, trời rất lạnh, không thích hợp."

"Cũng không ít quan lại lo lắng bệnh tình của người, trong triều đình có mấy lời cũng không ai dám nói thẳng."

Trong triều đình tất nhiên không thiếu quan lại dám nói thẳng và khuyên can, mà điều kiện tiên quyết là người bọn họ đối mặt là một quân chủ bình thường. Nhưng rõ ràng, Lệ Tiêu không bình thường. Lúc Hoàn Nhan Hoàng đế nhường Lệ Tiêu xử lý quốc sự, đã có người nhìn ra đầu mối, cũng từng bấm đầu lên khẩn cầu tiên đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Mà Ngõn tướng quân từ tiền tuyến về chốt tuôn một bí mật ra, hẳn được Lệ Tiêu tự mình tiến cử mang binh xuất chinh, hóa ra đã được Lệ Tiêu tặng cho túi gấm. Hẳn biết trước, đoán hết tất cả quý kế của địch quốc mới giúp cho quân ta trong mấy tháng ngắn ngủi đã hạ bầy thành của địch quốc, công tại thiên thu.

Vì vậy, tất cả quan lại đều ý thức được Lệ Tiêu là đế vương có năng lực, không thể không thừa nhận tài tình và năng lực này, rồi lại kiêng kỵ bệnh tình của hắn. Khoảng thời gian này vội vàng tang lễ của Hoàn Nhan Hoàng đế, tạm thời giữ lại chưa nói, bảm tâu chương hoặc là đề nghị trên triều thì bọn họ lại lo chột cho Lệ Tiêu phần nợ. Không thể làm gì khác, bọn họ lại phải tìm Triệu thái sư. Ông là ngoại tổ phụ của Lệ Tiêu, bồi phận và với địa vị ở trong triều cũng không ai có thể so sánh, nhờ ông đến tìm Lệ Tiêu ít nhất sẽ không xúi quẩy.

Lệ Tiêu nhìn nhật nói: "Việc này trăm phải cân nhắc một, hai."

"Bệ hạ..."

"Không cần nhiều lời."

Mặc dù là ông cháu, mà đến cùng cũng là quân thần. Triệu thái sư thở dài, lại nói: "Phụ tử Tần gia, bệ hạ định xử lý thế nào?"

"Còn có một số việc chưa điều tra rõ, một đảng Tần thị phải nhổ tận gốc."

"Cẩn thận dao động nền tảng lập quốc."

"Trăm sẽ làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục."

Đề tài của bọn họ chuyển đến việc nhà. Lệ Tiêu an ủi người nhà, Tổng Tụng mới đi ra, cười chào một tiếng: "Ngoại tổ phụ đến sao, trà mới hái, ngài ném thử xem."

"Đa tạ Hoàng hậu."

Tổng Tụng cười nói: "Ngài gọi thẳng tên ta là được rồi."

"Lễ nghi không thể bỏ." Triệu thái sư nói y như Triệu Hoàng hậu, nhưng tuy lời nói như vậy, ông bởi vì Tổng Tụng có lòng mà vui mừng. Nói tới nói lui, bây giờ Triệu thái sư và Thái hậu là hai lão già đã lớn tuổi như vậy rồi, Tổng Tụng không ngại thân mật một chút để họ vui vẻ.

Nói chút chuyện nhà với Triệu thái sư xong, Tống Tụng đưa ông ra ngoài. Triệu thái sư nói: "Hoàng hậu dùng chân, có hạ nhân đưa thần là được."

Tống Tụng dừng bước lại, mắt tiễn ông rời đi, xoay người lại. Lệ Tiêu đang một tay chống cằm nhìn y, nói: "Có chuyện muốn hỏi?"

"Không có." Tuy lời nói như vậy, mà Tống Tụng lại nhìn thẳng vào phòng, tỏ rõ yếu ớt. Lệ Tiêu theo y vào cửa, nói: "Trẫm từ chối kiến nghị cho người cùng vào triều, người giận?"

"Người từ chối đúng." Về lý trí, Tống Tụng biết, mình là Hoàng hậu, nào có đạo lý đi theo Hoàng đế buông rèm chấp chính, mà về tình cảm, y chỉ có chút xíu nhỏ nhỏ không vui, chỉ có chút xíu.

Lại như các đại thần không dám đề nghị Lệ Tiêu cho y buông rèm chấp chính, bởi vì đây là công khai khiêu chiến quyền uy của Lệ Tiêu, mà lời này nếu y nói ra, cũng như là y đang mơ ước giang sơn của Lệ Tiêu.

Lệ Tiêu ôm lấy y, nhìn qua còn rất vui vẻ: "Xem ra giận thật rồi."

Tống Tụng mím môi, nói: "Kỳ thực dù người thật sự chấp thuận, ta cũng sẽ không đi thật."

Lệ Tiêu nói: "Trẫm không chấp thuận, là bởi vì kiêng kỵ sức khỏe của người, lâm triều quá sớm, người bây giờ quan trọng nhất là nghỉ ngơi thật tốt."

Chút nóng nảy của Tống Tụng bởi vì dăm ba câu lại được dỗ không còn gì nữa, bé ngoan đáp một tiếng: "Ừm."

Lệ Tiêu mỉm cười, trong mắt lập loè ánh sáng nhạt, như là đang giấu ý định quỷ quái gì.

Triệu thái sư trở lại phủ, mấy vị quan lại chờ đợi từ lâu dồn dập tiến lên dò hỏi tiến triển. Ông vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu: "Việc này không cần bàn nữa, Hoàng hậu chúng quy cũng là Hoàng hậu, dù được sủng ái cũng không thể

khíêu khích quyền uy của bệ hạ."

Các quan lại một mặt thất vọng, một người trong đó căn rặng nói: "Nhưng mấy ngày nay bệ hạ thượng triều hi vọng vô thường, nhiều quan lại rất sợ hãi, không chỉ nhẹ giọng nói nhỏ, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng. Cứ thế mãi, còn ai dám khuyên can? Còn ai dám nói thật?"

"Nói như vậy cũng không phải cảm thấy bệ hạ không biết đạo lý, các quan lại ai cũng biết bệ hạ đại tài, nhưng không chịu nổi hấn có bệnh."

"Bây giờ chỉ có Hoàng hậu tọa trấn mới dễ ổn định bệnh tình của hấn, các quan lại mới dám nói năng thoải mái, mà không cần lo lắng mình nói sai câu nào, thái độ nào không đúng là bị chém."

Thái sư thở dài, nói: "Lão phu cũng thực sự không có cách nào."

Triệu Dần nghe lỏm, nói: "Nghe nói hai ngày này có người bảm tẩu từ quan?"

"Đúng vậy, mà bệ hạ cầm tẩu chương công khai từ chối trên triều đình."

Ai cũng muốn đường làm quan thêm thăng, nhưng điều kiện tiên quyết là có thể giữ được cái mạng. Triệu Dần cũng không thể làm gì hơn, giây lát sau hấn mới nói: "Các quan chức do Lục bộ thượng thư dẫn đầu, nếu quản hạt Lục bộ các người không ai có ý kiến, chỉ bằng ký một lá thư đi, đi xin Hoàng hậu tự thân xuất mã. Lời bên gối, tất nhiên là nhẹ hơn lời trường bối như chúng ta."

"Cách này cũng được đây," Có người đáp lời: "Bệ hạ tuy rằng từ chối Thái sư, nhưng xưa nay lại không nặng lời với Hoàng hậu, nói không chừng Hoàng hậu nói chuyện, hấn có thể đồng ý."

"Nhưng Hoàng hậu tự mình nói, có thể làm bệ hạ thẹn nhộ không?"

"Hấn mang thai, bệ hạ nhất định sẽ không làm gì hấn."

Đám người tính toán một chút, coi như đẩy Tổng Tụng tới nơi đầu sông ngọn

gió, mà xong việc là được, không xong... mà tóm lại vẫn phải bắt chấp nguy hiểm tính mạng vào triều, chỉ có thể lấy gạo vỡ làm muối.

"Nhưng chúng ta gặp Hoàng hậu thế nào đây?"

"Hắn bây giờ ở Dưỡng Tâm điện, đại điển đang cơ sắp tới rồi, ngày mai Lễ bộ phải đưa long bào cho bệ hạ..."

Lễ bộ thượng thư vội vàng nói: "Vậy cũng không được, việc này cần Lục bộ đồng tâm hiệp lực, một mình hạ quan sao khuyên được?"

"Hộ bộ ngày mai cũng phải làm việc."

Hộ bộ Thượng thư cũng nói: "Tần Ninh bây giờ đã ở trong lao tù, binh lính của hắn cần được thu xếp, Binh bộ chẳng lẽ không báo cáo cho bệ hạ?"

"Khụ."

Sau khi mấy người thượng lương, ai cũng không thể chạy thoát. Ngày hôm sau, đám người hẹn cùng đến Dưỡng Tâm điện. Lễ bộ phái người vào phòng giúp Lệ Tiêu thử long bào, bên kia, mấy người nối đuôi nhau vào. Tổng Tụng đang tựa cửa nhìn hoa nghiêng đầu nhìn thấy, vội nói: "Bệ hạ ở trong điện..."

Y nói còn chưa dứt lời, sáu người bỗng nhiên chính tề như một đàn ngựa quỳ xuống: "Xin Hoàng hậu thượng triều cùng bệ hạ."

Tổng Tụng bối rối một giây, dần dần có mấy phần hiểu rõ, y cau mày nói: "Việc này các người thượng nghị với bệ hạ đi."

"Thỉnh cầu Hoàng hậu xin bệ hạ cho phép, chúng thần thật sự không dám khiêu khích bệ hạ."

Tổng Tụng bật cười: "Các người không dám, lại muốn ta đi khiêu khích?"

"Hoàng hậu thứ tội." Có người nói: "Đây là vì an toàn của quan lại, lời các quan lại khuyên can liên quan đến thiên hạ xã tắc. Bệ hạ tuy có đại tài,

nhưng bệnh tình chưa khởi, bây giờ chuyện lớn chuyện nhỏ trong triều đình cơ hồ không có ai dám lên tiếng, Ngài là thuốc của bệ hạ, có ngài tọa trấn, các quan lại mới có thể nói thật."

Tổng Tụng thả kéo xuống, nói: "Hậu cung không được tham gia vào chính sự, ta ở Dưỡng Tâm điện đã là không hợp quy củ."

"Chính bởi vì bệ hạ sủng ái Hoàng hậu như vậy, chúng thần mới dám xin Hoàng hậu tâu thỉnh việc này."

"Quy củ là người xác định, bệ hạ không phải để vương bình thường, ngài không ở Dưỡng Tâm điện mới là không hợp quy củ."

"Đúng vậy, Hoàng hậu nhân từ, quan lại nhớ kỹ, bách tính cũng nhớ ân đức của ngài."

"Chỉ có ngài, bệ hạ mới thật sự giữ vững được giang sơn. Hoàng hậu, nếu không có ngài hầu quân, các quan không dám nói, đại tài của bệ hạ sao có thể sử dụng được?"

"Tuy nói hậu cung không thể làm chính trị, nhưng ngài là nam tử, vào triều đúng là bình thường."

Câu nói này như là đột nhiên đánh thức bọn họ, đám người cùng nhau phụ họa: "Đúng vậy, ngài là nam tử, nam tử tất nhiên có hoài bão, sao phi tần có thể so sánh?"

Tổng Tụng tùy ý bọn họ cổ vũ, vẫn chẳng hề dao động: "Các người dù có nói nhiều lời hay hơn nữa, ta cũng thật sự không dám mơ ước giang sơn của bệ hạ..."

Đám người kia vừa nghe là lập tức cuống lên: "Chuyện này sao có thể là mơ ước giang sơn được? Ngài và bệ hạ hỗ trợ lẫn nhau, đây là công tại thiên thúi!"

"Bệ hạ bây giờ hi vọng vô thường, chuyện tốt thì bảm được, chuyện xấu không

ai dám nói. Cho dù gặp phải người tham ô đút lót, cũng chỉ dám giấu trong lòng, sợ làm bệ hạ nổi giận phát bệnh. Ngày sau người người che giấu chuyện xấu, lẽ nào đây là điều Hoàng hậu muốn nhìn thấy hay sao?"

"Cũng không phải là chúng thần không dám dâng tấu, chỉ là trước đó cũng có người dâng chiết tự thỉnh cầu, nhưng như đá chìm biển lớn, bệ hạ hoàn toàn không tỏ bất kỳ thái độ gì. Chúng thần lúc này mới không thể không thưa dịp tới gặp Hoàng hậu, chỉ xin bệ hạ có thể coi trọng chuyện này, cũng như để ý đến bệnh tình của mình! Bệ hạ sủng ái Hoàng hậu như vậy, ngài nói, hẳn nhất định có thể nghe lọt tai."

"Chúng thần cũng thật sự không có ý hại Hoàng hậu, đường đột tới gặp, thật sự là vì không còn cách nào!"

Đám người kia người một lời ta một tiếng, nói như thể là không còn Tổng Tụng thì Đại Càn sẽ vong, Tổng Tụng lại thủy chung trăm mặc không nói.

Đám thần tử cũng khổ trong lòng, thật sự là Hoàng hậu không ở triều đường tất cả mọi người không có cảm giác an toàn, bằng không bọn họ cũng sẽ không làm trái lương tâm nhờ Tổng Tụng tự mình thỉnh ân. Bọn họ đương nhiên biết làm khó để Tổng Tụng, nhưng đây đã là cách cuối cùng rồi.

Bọn họ nói sắp mồn cả miệng lưỡi, Tổng Tụng mới nói: "Ta sẽ cân nhắc, đứng lên đi."

Mấy người kia vội vàng dập đầu: "Hoàng hậu nhân từ!"

Bọn họ vội vã từ hậu điện lùi tới tiền điện, Lệ Tiêu vừa vặn thay xong quần áo đi ra, nhân nhợt nói: "Tất cả vào đi."

Đám người xoa xoa mồ hôi trên trán, lần lượt từng người đi vào báo cáo, đều là chuyện vặt vãnh nhỏ nhặt. Lệ Tiêu nghe, rồi tựa như cười mà không phải cười nhìn bọn họ vài lần, khiến người kình sợ chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Cũng may Lệ Tiêu không nói gì, mọi người báo cáo xong, cùng nhau dập đầu

lui ra.

Tổng Tụng dù có ngực cũng đã nghĩ ra chút. Lục bộ có thể qua tiền điện đi vào hậu điện, rõ ràng chỗ thấy Lệ Tiêu cố ý. Nam nhân này, tâm cơ quá sâu.

Y cất bước đi ra ngoài, đứng trước mặt Lệ Tiêu, nói ngay vào điểm chính:
"Người cố ý."

"Trẫm không hiểu Hoàng hậu đang nói gì."

"Lúc đó ta còn lo người để ta ở lại trong Dưỡng Tâm điện có thể khiến nhiều người tức giận hay không, bây giờ nghĩ lại lúc ấy người đã tính kế rồi. Nếu thật sự không muốn ta cùng người thượng triều, lúc bọn họ đang chiết tự người đã trực tiếp từ chối. Sở dĩ không nhìn, thậm chí còn cho ta vào ở Dưỡng Tâm điện chỉ là vì nói cho bọn họ biết người sủng ái ta, để bọn họ coi trọng ta. Nếu như tự ta thỉnh cầu cùng người thượng triều, trong mắt tất cả mọi người, ta là Hoàng hậu liêu chết khuyên can, đại nhân đại nghĩa, công tại thiên thu."

Lệ Tiêu nhìn y, nói: "Hình như người không vui?"

"Ta không vui là bởi vì người thậm chí ngay cả ta cũng lừa!"

"Ta cho là Tụng nhi biết rõ từ đầu."

"Lòng vua khó dò, ta cũng có phải thần tiên đâu!"

Y không giữ mồm giữ miệng, Lệ Tiêu lại càng ngày càng vui mừng, hẳn nói:
"Để bọn họ tự mình đến xin người, là vì cho người một vị trí không thể thay thế. Cứ như vậy, nếu ngày sau trẫm độc sủng người, bọn họ nhớ ân tình hôm nay người liêu chết khuyên can, dù cho không ưa, cũng không dám làm khó dễ người."

Tổng Tụng tức giận nói: "Người thực sự là..."

"Hả?"

"Thời." Tống Tụng lại cầm kéo lên, quay người đi đến hậu điện, nói: "Người vui là được rồi."

Lệ Tiêu cao giọng: "Người không vui?"

"..." Tống Tụng há miệng, quay đầu nhìn hẳn, trong đôi mắt không ngừng được tình ý tràn ra: "Vốn rất vui, nhưng hai ngày trước thái độ của người làm ta thương tâm, cho nên buồn vui hòa vào nhau, bây giờ ta không có tâm tình, hừ."

Lệ Tiêu cách bức bình phong nhìn y rời đi, nói: "Kiêu căng."

Ngày hôm sau, Lệ Tiêu ở trên triều đình chính thức nói đến chuyện này: "Nghe nói hôm qua Lục bộ thượng thư đi tìm Hoàng hậu, hi vọng hẳn có thể cùng trầm vào triều nghị sự."

Chuyện đã như vậy rồi, không sợ hẳn từ chối, chỉ sợ hẳn không để vào mắt, không để vào mắt thì tương đương với việc người khác không có cơ hội tỏ thái độ, quá khó chịu.

Bây giờ hẳn có thể coi là nhìn thẳng vào chuyện này, cũng chẳng khác nào nhìn thẳng vào bệnh tình của mình, triều thần từ lâu nghe được tiếng gió vội vàng đồng thanh: "Xin bệ hạ ân chuẩn!"

"Hoàng hậu nói ái khanh ưu phiền, trầm cũng nghĩ đến, nhưng không hợp quy củ."

Có người cao giọng nói: "Làm người đi sau, quy củ tổ tông cũng phải phù hợp mới được!"

"Quy củ là chết, người là sống, bệ hạ là rồng phượng trong loài người, thay đổi chút cũng vẫn được!"

"Xin bệ hạ ân chuẩn!"

Quan lại quỳ rạp hết xuống: "Xin bệ hạ ân chuẩn cho Hoàng hậu tham chính!"

Lệ Tiêu rất hài lòng, nhàn nhật nói: "Các người thật sự không có dị nghị gì?"

"Tuyệt đối không có dị nghị!"

"Hoàng hậu tham chính đúng là đại sự, các người tuy rằng không dị nghị, nhưng bách tính chỉ biết trầm sủng Hoàng hậu, không biết dụng ý trong này, chỉ sợ lại chế giễu trăm ngu ngốc."

Người quỳ xuống hai mặt nhìn nhau, Lệ Tiêu lại sâu xa nói: "Việc này, vẫn là tạm thời gác lại đi."

Quan lại: "!"

Ngài muốn chối thì trực tiếp từ chối đi, đừng gác lại mà!!

Ngày hôm sau, tất cả mọi người trong thiên hạ ai cũng biết chuyện Lệ Tiêu biểu tưng Ngõn tướng quân túi gấm bày mưu nghĩ kế, một truyền mười mười truyền trăm, bách tính biết Phong Vương mặc dù điên, song có đại tài. Chỉ cần có Hoàng hậu, hẳn chính là để vương hoàn toàn xứng đáng.

Thần tích đồn đại như một cơn gió lớn, lần thứ hai tràn phổ lớn ngõ nhỏ. Hoàng hậu kia có thể thân nam tử mang thai, nhất định là người trên đời này không gì không làm được, tham gia chính trị có tính là gì đâu? Trên thế giới này có mấy nam nhân có thể sinh con? Không, Hoàng hậu không phải là người, hẳn là thần! Thần tiên hạ phàm đó!

Mẫu thân của phé Thái tử kia, bất kể là tài hoa nhân phẩm, nào có thể sánh được với thánh thượng hiện nay? Hoàng hậu kia, là tới cứu vớt Phong Vương, làm cho đại tài của hẳn có thể triển khai, hoai bão có thể thực hiện, gián tiếp đến phụ tá Đại Càn!

Sau ba ngày, Triệu Dần làm chủ, tự mình dâng thư của vạn dân lên, cao giọng nói: "Hoàng hậu tham chính là nguyện vọng của chúng sinh thiên hạ,

xin bệ hạ ân chuẩn!"

Quan lại lần thứ hai cúi rạp, đồng thanh hô to: "Xin bệ hạ ân chuẩn!"

Bệnh thần kinh là có đặc quyền. Lệ Tiêu gõ bàn, tiếp nhận cuộn giấy dày bịch, rốt cục cũng chịu nhả ra: "Chiều theo dân tâm, như vậy đi."

"Bệ hạ anh minh —!"

Tề tổng quan yên lặng liếc mắt nhìn bệ hạ, nhìn thấy khóe miệng hấn cong lên một độ cong, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ai có thể nghĩ tới, bệ hạ thậm chí ngay cả vào triều cũng phải dấn lấy tức phụ chứ.

... Thôi, bệnh thần kinh cũng có đặc quyền.

Tác giả có lời muốn nói:

Lệ · quý dấn người nhất lịch sử · Tiêu.

Chương 71: Công Hiến

Dưới sự tình nguyện của vạn dân, sau long ỷ được treo tấm màn, sau màn có nhụyễn thắp, Tổng Tụng mỗi ngày làm ở ở phía sau nghe nghị sự.

Có y ngồi đó, bầu không khí ngọt ngọt trên triều đình đột nhiên thả lỏng, giọng của quan lại cũng to rõ hẳn lên.

Ngày nào cũng như vậy, đối với Tổng Tụng kỳ thực cũng chỉ là thay đổi chỗ ngủ. Thân thể y nặng nề, lại đúng lúc buồn ngủ, dù cho tất cả mọi người biết cũng không có ai nỗ trách móc nặng nề.

Sau đó quan lại lục tục rời đi, nhẹ giọng trò chuyện: "Mấy ngày nay vào triều thái thái hơn nhiều."

"Bỏ qua bệnh điên không nói, bệ hạ là minh quân khó gặp."

"Toàn bộ nhờ vào Hoàng hậu, chúng ta mới có thể nói năng thoải mái trên điện."

...

Tổng Tụng nghe nghị sự im lặng không lên tiếng, mà chỉ cần biết rằng y ở đây, người người khó giải thích được yên tâm hơn hẳn.

Trong điện, Lệ Tiêu vén rèm, nhìn người yêu lười biếng dựa vào giường, khóe miệng hẳn cong lên, vươn tay ôm người: "Về thôi."

Tổng Tụng lười không muốn động đậy, oán hận: "Sáng sớm vẫn còn hơi lạnh."

Y muốn vùi trong ổ chăn hơn.

"Đã sắp Hạ Chí rồi." Lệ Tiêu nói: "Người quay về ngủ tiếp."

"Tại sao người muốn ta nghe nghị sự, có phải là có dụng ý khác không?"

"Bọn họ sợ ta sẽ làm lỡ quốc sự."

Đây đúng là cái cớ, mà Tống Tụng vẫn cảm thấy còn có nguyên nhân khác. Mà cảm giác được Lệ Tiêu ôm quá thoải mái, Tống Tụng lại hơi buồn ngủ, cũng may lý trí vẫn còn, nói: "Người mau buông ta xuống, nếu bị khởi cư lang(*) nhìn thấy, chưa biết chúng lại viết người thế nào đâu."

(Quan phụ trách sinh hoạt)

"Hắn thích viết như thế nào thì viết thế." Lệ Tiêu nói: "Trẫm trong sách quốc sử đương nhiên là người điên rồi, huống chi trẫm ôm Hoàng hậu của trẫm, lẽ tất nhiên."

Hắn vừa mới nói xong câu đó, đã gặp khởi cư lang cung kính khom người tránh ra. Lệ Tiêu lại chẳng thèm nhìn, trực tiếp ôm Hoàng hậu trở về Dưỡng Tâm điện.

Khởi cư lang yên lặng nhìn kỹ một hồi, móc sách nhỏ ra, nhúng ngòi bút vào mực, nghiêm túc ghi chép: "Tổng hậu tuy có đức, song không khỏe bằng Hoàng đế, ngôn ngữ khuyên trách cũng vô dụng với điên đế."

Phụ tử Tần gia chịu tội làm tất cả mọi người Tần gia chịu ảnh hưởng, bao gồm cả Tần An, đều ở trong tù đợi xử lý.

Sau đại điển đăng cơ, Từ Khâu vào cung gặp Tống Tụng, mang hai rương lớn vào. Nàng quỳ xuống đất, trán đặt lên tay, là một tư thế bái lễ cực kỳ cung kính: "Nhận được ân tình của bệ hạ, nhớ tình cảm của tiên đế và gia phụ mà tha một mạng cho thần. Tội phụ mấy ngày nay sửa sang lại trong nhà, đây là tất cả của tam phòng Tần gia, khế ước khế đất cùng với hiệu buôn của hàng, tất nhiên là có tội cướp đoạt gia sản của Phó gia, nhưng

cũng có tài phú của Tần An lúc lập nghiệp, bây giờ giao hết cho Tổng hậu. Xin ngài mở lòng từ bi, tha cho tội dân Tần An một mạng."

"Quận chúa..."

Từ Khâu cực kỳ khí phách: "Tội phụ có tội, không có mặt mũi nào nhận danh hiệu này!"

"Người đứng dậy trước đi."

Từ Khâu nói: "Xin ngài nghe tội phụ nói hết. Cái sai của Tần An là sống ở Tần gia, cùng với sau khi biết được chân tướng lại đâm lao phải theo lao. Vô luận sơ tâm thế nào, đều có tội che giấu. Tương công như vậy, tội phụ hổ thẹn, không dám thỉnh cầu hẳn có thể không chút tổn hại nào ra được đại lao. Ngài có thể móc mắt, đánh gãy chân hẳn, chỉ xin tha cho hẳn một mạng. Con của tội phụ còn nhỏ, có cha chung quy vẫn tốt hơn không có cha. Tội phụ thề, chỉ cần ngài tha mạng cho hẳn, ngày sau tội phụ nhất định trông giữ chặt chẽ, tuyệt đối không cho hẳn gieo vạ nữa!"

Vốn Tần gia phải khảm nhà, nhưng bởi vì thân phận của Từ Khâu, Lệ Tiêu với nàng cũng từng cùng lớn lên trong cung, vì vậy hẳn không động đến tài sản có liên quan đến nàng. Trong này đến tột cùng là có mấy phần dụng ý, Tổng Tụng cũng có thể đoán được một chút.

Từ Khâu là người phụ nữ thông minh có năng lực, đương nhiên chủ yếu vẫn là bởi vì thân phận ở đó, tiên đế và Vinh vương là bạn thân giao, nếu Lệ Tiêu quá không nể tình, khó tránh khỏi khiến người thất vọng. Nhưng lưu tình với Từ Khâu như vậy, kỳ thực ngược lại là đang đổi cách trừng phạt nàng. Nàng vì Tần An mà hổ thẹn, Lệ Tiêu lần này ban ân chỉ có thể khiến nàng càng thêm tự trách, xem nàng lời nào cũng tội phụ cũng đủ thấy nội tâm nàng thế nào.

"Người bây giờ ở đâu?"

Cả nhà Tần gia bị tra xét, phủ đệ đương nhiên cũng bị dán giấy niêm phong. Từ Khâu là người duy nhất không chịu ảnh hưởng, mà chỗ ở hiển nhiên đã

không còn.

"Tội phụ mấy ngày này ở trong một hậu viện."

Tổng Tụng nói: "Quận chúa khổ cực."

Viên mắt Từ Khấu nóng lên, suýt nữa rơi lệ tại chỗ. Mặt nàng không trang điểm, đôi môi tái nhợt, mặc áo tang vài thớ, đâu còn thấy bóng dáng quận chúa ngày xưa nữa: "Hoàng hậu thân thiết như vậy... Tội phụ không dám nhận."

"Người vốn vô tội, không cần hổ thẹn." Tổng Tụng liếc mắt nhìn hai rương kia, nói: "Ta bây giờ ở trong cung, ngoài cung thiếu người làm việc. Quận chúa là người bản lĩnh, ngày sau có nguyện ý làm việc cho ta không?"

Từ Khấu chần chừ: "Hoàng hậu..."

"Tần An cũng là thương nhân tài năng, không nên lãng phí. Tuy nói hắn có tội, mà có thể được nữ tử có tình có nghĩa như người coi trọng, chắc chắn không xấu. Ta sẽ xin bệ hạ xử nhẹ."

Từ Khấu vội nói: "Xử phạt thế nào cũng được, chỉ xin tha cho hắn một mạng!"

Tổng Tụng bật cười, nói: "Mau đứng lên trước đi, ta sẽ tận lực. Nếu như có tin tức, ta sẽ phái người đến Hương Phố thông báo cho người."

Từ Khấu đại hỉ: "Đa tạ Hoàng hậu!"

Tổng Tụng nói chuyện này cho Lệ Tiêu, hắn hỏi y: "Người muốn tha cho Tần An?"

Kỳ thực kiếp trước Lệ Tiêu nể mặt Từ Khấu nên cũng không giết Tần An. Hắn đương nhiên là người điên, điên lên thì bạo ngược vô lý, mà khi tỉnh táo vẫn là quân vương có tình có nghĩa. Y nói: "Quận chúa là người đáng thương."

"Tần An không đáng thương."

"Mà... Cũng không tới nỗi tội ác tày trời."

"Người cũng biết, dựa theo luật pháp, phải chém đầu cả nhà Tần gia."

Tổng Tụng gật đầu, nói: "Ta cũng chỉ đề nghị thôi, tất cả vẫn là bệ hạ xử trí."

Y nhớ tới kiếp trước cha con họ bị ngàn đao băm thây, những người còn lại thì bị lưu vong, cả đời không được hồi sinh. Y cũng không nhớ rõ tung tích của Từ Khâu, mà dựa theo kiếp này, Lệ Tiêu vô cùng có khả năng sẽ làm như vậy.

"Cái chết của Phó viên ngoại, người không hận bọn họ sao?"

"Ta đã tự báo thù."

Tần Thanh Hà ở trong tù bị Tần Chí Hà tự tay bóp chết, chết không nhắm mắt. Tổng quốc công được đưa tới trước mặt Tần Chí Hà không lâu, cũng lấy thanh đao kia đâm chết Tần Chí Hà. Một ổ rắn chuột, cuối cùng tự giết lẫn nhau. Quãng đời còn lại của Tổng quốc công trải qua trong lao ngục. Cha con Tần Ninh làm đủ trò xấu, Lệ Tiêu cũng sẽ không tha cho bọn chúng. Dưới cái nhìn của y, việc báo thù đã tạm thời kết thúc.

Về phần những người khác trong Tổng gia, mấy tử đệ kia bị Tần Chí Hà giáo dục ra thành tính tình ghen tuông như vậy đã không chịu nổi người khác sống tốt. Tổng Tụng nhận được tin tức, tránh đoạt gia sản trong phủ. Tổng Ca mất đi một chân, bây giờ lại thành kẻ trong suốt.

Tổng Tụng bây giờ chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt, nhìn bọn họ sụp đổ là xong.

Lệ Tiêu trầm mặc không nói. Tổng Tụng lại bật cười, y kéo tay Lệ Tiêu, nói: "Giờ ta chỉ muốn dưỡng thai, chờ tiểu hoàng tử ra đời."

Tự mình ôm đứa bé kia một cái, là chấp niệm lớn nhất đời này.

Lệ Tiêu cũng không biết có tâm tư gì, mỗi lần y nhắc tới tiểu hoàng tử, hẳn

đều trầm mặc không nói, ánh mắt xa xôi, nhìn qua tựa hồ đang hờn dỗi.

Tổng Tụng cân nhắc tỉ mỉ, lòng có chút buồn cười, còn có mấy phần thấp thỏm. Tâm tư của Lệ Tiêu không thể dùng suy nghĩ của người thường để suy luận, y có lúc nhìn ánh mắt cổ chấp quá phận của Lệ Tiêu, cảm thấy khả năng hẳn muốn đào tiểu hoàng tử từ trong bụng y ra...

Lệ Tiêu bắt đầu thảng thối mái chính đồn triều đình. Hắn lòng dạ sâu nặng, quan chức ở xa bên ngoài ngàn dặm cầu kết với Tần gia bị hắn đào hết ra, áp giải vào kinh thành chờ đợi xử lý. Trong khoảng thời gian ngắn, người có tật giật mình cũng có, người nhân cơ hội hãm hại cũng có, người vỗ tay bàn tán cũng có, Lệ Tiêu tựa hồ mở Thiên nhãn, tất cả mọi người làm chuyện gì, hắn cũng có thể liếc mắt một cái là phát hiện ngay.

Người khác không biết, mà Tổng Tụng lại biết rõ. Lệ Tiêu từ lúc bắt đầu đỡ bệnh đã thành lập thế lực của mình trong bóng tối, có Ty giám sát âm thầm thành lập. Chuyện này hẳn làm cực kỳ bí mật, dùng toàn là nhân sĩ giang hồ, ngay cả Hoàng Nhân Hoàng đế cũng chưa từng phát hiện. Hắn bí mật quan sát đủ loại quan liêu, thêm vào đó trí nhớ của kiếp trước, muốn chính đồn triều đình, đổi toàn bộ người mới là chuyện dễ như ăn cháo.

Trên triều đình, Tổng Tụng chỉ nghe, không hỏi, mà Lệ Tiêu cố tình không cho. Hắn cũng không biết là rảnh rồi hay là vì tỏ vẻ quan tâm Tổng Tụng, bảo y cùng hắn phê duyệt tấu chương.

Tổng Tụng liếc mắt nhìn Khởi cư lang ngồi bên cạnh một cái, trong khoảng thời gian ngắn đầu đau như búa bổ: "Bệ hạ..."

"Khoảng thời gian này chồng chất tấu chương, trẫm không phê hết được."

Đoạn thời gian này xác thực hơi nhiều chuyện, mà đây không phải là lý do cho Hoàng hậu cùng làm. Tổng Tụng nói: "Giờ ta mang thai, phải an dưỡng, không được mệt nhọc."

"Hiệu buôn ngoài cung giao cho Từ Khâu, bảo nàng định kỳ báo cáo cho người, phê mấy cái chết tự, không đến nỗi mệt chết."

Hắn chơi xấu, Tống Tụng cũng sẽ chơi xấu. Tay cầm bút sơn một lúc, y bắt đầu giả bộ ngủ. Lệ Tiêu không làm gì được y, đành phải ôm y vào phòng nghỉ ngơi.

Khởi cư lang đề bút viết: "Điên đê làm việc không thể đoán trước, dường như có tâm ý cùng Tống hậu hưởng giang sơn."

Sử quan ghi chép, bất kể là Lệ Tiêu hay Tống Tụng đều không có quyền hạn kiểm tra, cụ thể hắn viết gì, viết tốt hay là không tốt, bọn họ hoàn toàn không biết. Mà Lệ Tiêu hiển nhiên cũng không để ý bọn họ đánh giá thế nào, làm việc vẫn theo ý mình như cũ. Song không quản Lệ Tiêu làm gì, Tống Tụng vẫn chỉ nghe không nói, hờ hững. Vì vậy thời điểm Đế hậu không biết, khởi cư lang lại yên lặng ghi chép: "Điên đê hôm nay lại... Diên đê hôm nay càng... Diên đê hắn thế mà..."

Dưới mê hoặc của giang sơn Đại Càn, Tống Tụng vẫn như cũ ôm chút dã tâm nhỏ nhỏ, một lòng mang thái.

Khởi cư lang vừa cảm khái, vừa đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ, nếu như mình là Hoàng hậu, có thể nhìn được không dính liú quốc sự sao? Đáp án là phủ định.

Vì vậy hắn lại ghi: "Điên đê đời này may mắn, có Hoàng hậu tri kỉ, tri tình, hiểu tiền lùi, thông nhả hiền đức, đời này chưa từng thấy ai như vậy."

Khởi cư lang viết thật, Tống Tụng cũng mặc kệ Lệ Tiêu lừa dối thế nào, vẫn toàn tâm toàn ý dưỡng thái. Buổi tối ngâm chân, ban ngày ngủ nhiều, ăn nhiều món ăn, tâm tình sung sướng, mặt trời mọc ra ngoài cung tàn bộ, mặt trời lặn thì về phòng nghỉ ngơi, ngủ say không lo.

Ngày hôm đó, khởi cư lang trò chuyện với y: "Tính ngày thì tiểu hoàng tử sắp ra đời rồi, tâm tình ngài tốt không?"

"Ta đương nhiên tốt cả."

"Bệ hạ muốn cho Hoàng hậu tham chính, là coi trọng ngài, ngài là nam hậu, cũng không tính là vượt phép tắc."

Tống Tụng nói: "Những người như các người đứng là kỳ quái. Ta nghe nghị sự đã là hành động bất đắc dĩ rồi, nếu như dính líu quốc sự thì còn một muốn chết đi ấy, tiểu hoàng tử có chuyện thì làm sao bây giờ? Hại sức khỏe không nói, giang sơn Đại Càn còn nói gì tới có người nổi nghiệp? Bệ hạ đoạn tụ, người lẽ nào hi vọng hẳn chạm vào nữ tử?"

Khởi cư lang: "... Hoàng hậu dạy phải."

Vừa có thần tích cho Hoàng hậu thực hiện trách nhiệm sinh nở, lại còn hi vọng y tham dự chính sự, dốc sức cho quốc gia, bệ hạ thật đúng là lòng tham không đáy.

Vì vậy hẳn lại ghi: "... khai chi tán diệt, dốc hết tâm huyết cho Đại Càn, công hiến rất nhiều, đến để theo không kịp."

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu hoàng tử mà Tống Tụng mong đợi sắp sinh nha ~ = 3 =

Chương 72: Đùng Sợ

Tổng Tụng sinh hoạt và nghỉ ngơi quy luật, mọi việc chỉ nghe không nói, ít nhất ở trước mặt người, y là như vậy.

Khởi cư lang tuy rằng phụ trách ghi chép toàn bộ lời nói việc làm của Lệ Tiêu, nhưng cũng không thể tùy ý ra vào hậu điện của Hoàng hậu. Dù cho đều là nam tử, mà chúng quy cũng là người của bệ hạ, phải tránh hiềm nghi.

Tổng Tụng ở bên ngoài chưa bao giờ thương nghị chính sự với Lệ Tiêu, nhưng lúc chỉ có hai người, khéo tránh khỏi bị Lệ Tiêu dụ dỗ nói mấy câu gì đó.

Thân thể y càng ngày càng nặng, thời tiết cũng càng ngày càng nóng, Lệ Tiêu không cho người khác chạm vào y, hẳn đích thân giúp y tắm rửa, còn làm nhiều chuyện không thể miêu tả.

Tổng Tụng lại dựa vào việc Lệ Tiêu bận rộn mượn cơ cớ tuyệt, vì vậy Lệ Tiêu thuận thế bảo y cùng mình xử lý quốc sự, làm Tổng Tụng không còn lời nào để nói.

"Nghe nói không thấy Tổng Ca nữa." Tổng Tụng tắm xong, khoác khăn mỏng lên người để hút nước, mái tóc dài ướt dính lên khăn. Lệ Tiêu bảo y ngồi yên, chậm rãi lấy khăn mặt lau, nói: "Hình như hẳn đi đến phương Bắc, phỏng chừng đã đi được vài ngày."

Tổng Tụng ừ một tiếng, Lệ Tiêu kề bên tai y, ôn nhu nói: "Nếu như người không vui, trăm phải người giết hẳn."

"Không phù hợp với tác phong của bệ hạ."

"Sao?"

"Nếu người thật sự muốn giúp ta xử lý hấn, căn bản sẽ không hỏi ý ta mà đã sớm xử lý người rồi. Người giữ hấn lại, nhất định hấn còn có tác dụng."

Lệ Tiêu không trả lời. Tống Tụng nghiêng đầu liếc mắt nhìn hấn, có chút lầy làm lạ, nhưng ngày trải qua thoải mái, y cũng không muốn đi để ý tới những chuyện đó nữa, cũng không hỏi nhiều.

Lệ Tiêu lau khô tóc tai cho y, khom lưng xoa bóp căng chân phù thũng cho y.

Tống Tụng kiếp trước mang thai chịu khổ không ít, mà kiếp này không biết có phải là liên quan đến tâm tính không, nôn nghén cũng không kéo dài đến khí sinh con ra, một tháng trước y đã ăn ngon.

Y nhìn mặt mày của hấn, lòng như nhũn ra: "Kỳ thực bệ hạ không cần như vậy."

"Tụng nhi muốn cung nữ đến hầu hạ?"

Tống Tụng bật cười: "Sao ai người cũng ghen được thế?"

Lệ Tiêu cười cười, không nói thêm gì, thần sắc lại có vài phần không vui. Tống Tụng mím môi một cái, bỗng nhiên duỗi chân, căng chân từ tay hấn trượt ra một đoạn, bị hấn giữ chặt cá chân lại. Hấn nói: "Đừng nghịch." "

"Người bận rộn như vậy, mặc kệ ta đi."

"Trăm thích."

Bàn tay của hấn dịu dàng lại mạnh mẽ, đôi chân Tống Tụng không chỉ giảm bớt sưng đau, trong lòng y cũng thoải mái một hồi. Đến khi xoa bóp xong, Lệ Tiêu ôm y lên giường, Tống Tụng bỗng nhiên gọi hấn: "Bệ hạ."

"Hả?"

Trong phòng có miếng băng, rất mát mẻ, hấn đắp chặn mông cho Tổng Tụng, gương mặt nhìn qua, chợt bị y nâng mặt lên. Tổng Tụng dùng sức hôn môi hấn một cái.

Thần sắc Lệ Tiêu dịu đi mắt thường cũng thấy được, Tổng Tụng thôi lại thu tay về, nói: "Ta đọc sách một lúc, lát nữa chờ người cùng ngủ."

"Được."

Lệ Tiêu dứt lời, đột nhiên không kịp chuẩn bị hôn lại. Nụ hôn của hấn mãi mãi vẫn đầy xâm lược, Tổng Tụng bị hôn thở không nổi, thật vất vả được thả ra, mặt lại đỏ.

Lệ Tiêu nhìn, bỗng nhiên lại muốn bắt nạt, Tổng Tụng vội vàng đẩy hấn ra: "Đủ rồi."

Đùa tiếp với hấn, lại không dễ kết thúc.

Tổng Tụng lần nào cũng cảm thấy ánh mắt hấn nhìn chằm chằm bụng mình đầy địch ý mơ hồ, tuy rằng không rõ, nhưng vẫn đủ khiến người phát giác. Trừ y ra, Lệ Tiêu đại khái là người hy vọng tiểu hoàng tử nhanh chóng sinh ra nhất.

Mắt thấy gần đến ngày sinh, Kỳ Doanh bắt đầu dùng giờ chặn mạch cho y. Hấn tựa hồ rất có chấp niệm với chuyện tự mình đón người chưa sắp sinh này.

Lần nào khám Lệ Tiêu cũng truyền hấn đến hỏi, nội dung đại khái giống nhau, đều hỏi hấn Tổng Tụng có thể sinh thuận không, có thể xảy ra vấn đề gì hay không.

Dù có Kỳ Doanh đảm bảo mãi, còn có Tổng Tụng lấy kinh nghiệm sinh dễ kiếp trước khuyên, thần sắc hấn vẫn bất an khó có thể tiêu tan, cũng càng ngày càng đậm theo ngày sinh dự tính tới gần.

Tổng Tụng hiểu rõ hấn nhưng cũng không phải còn giun trong bụng hấn,

Không thể hoàn toàn hiểu nổi hẳn đang suy nghĩ gì.

Đã vào tháng Tám, mặt trời buổi trưa cực nóng, buổi chiều không gió cũng nóng, hiềm thấy có một trận mưa phùn tí tách kéo dài, Tống Tụng theo thói quen đi vài vòng trong sân.

Kết quả là ở trên cầu thang, bỗng nhiên y trượt chân một cái, được Tề công công tay mắt lạnh lẽo đỡ vững, mà ngay sau đó, bụng y bất ngờ đau.

Có người hô to: "Nhânh truyền thái y! Gọi Kỳ thần y đến!"

Y được người vội vàng đặt lên giường không lâu, Lệ Tiêu đã nhânh chân vọt vào.

Không có ai dám to gan nỗ lực dùng danh nghĩa sinh tử để ngăn cản hẳn. Tống Tụng thuận thế nắm lấy tay hẳn, đau đến độ đầu đầy mồ hôi còn an ủi hẳn: "Không sao, đừng lo."

Lệ Tiêu không nói gì, chỉ kìm nén nắm tay y.

Tống Tụng nhẹ nhàng lấy hơi, cái gọi là thầnh được không chỉ có thể thay đổi thể chất của y, thậm chí còn cải biến cấu tạo thân thể y. Lệ Tiêu nhìn y không chớp mắt, mồ hôi lạnh trên trán Tống Tụng chảy lã chã, cơ thể y hơi co giật, tay vẫn nắm chặt tay hẳn.

Thời khắc này thời gian bỗng nhiên trôi rất chậm, Tống Tụng không rảnh phân tâm nhìn kỹ tình huống của Lệ Tiêu, toàn tâm y đặt hết lên người tiểu hoàng tử.

Nói là sinh tử, lại mất ba canh giờ mới xong.

Cung nhân dồn dập quỳ xuống: "Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, là tiểu hoàng tử!"

Tiếng trẻ sơ sinh nỉ non vang bên tai, Tống Tụng rốt cục lộ ra nụ cười vui vẻ như trút được gánh nặng, nhưng tóc dài đen nhánh dính chặt lên mặt làm

sắc mặt y càng ngày càng tái nhợt. Y không thể chờ đợi được nữa vươn tay:
"Chờ ta, chờ ta xem."

Cung nhân vội vàng ôm lấy đứa bé, ngón tay Tống Tụng run run ôm đứa bé vào trong ngực, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhiều nếp nhăn, trong lòng đột nhiên tuôn ra cảm xúc cực kỳ phức tạp, làm viền mắt y hơi đỏ lên.

"Là nó, bệ hạ người xem." Y mừng đến phát khóc, gương mặt nhìn người bên cạnh, lại phát hiện đôi mắt Lệ Tiêu đang nhìn chòng chọc vào y, tay hắn siết đệm giường, đệm giường kia đã bị xé tan.

Tống Tụng hồi hộp, nói: "Bệ hạ?"

Kỳ Doanh đang rửa tay gương mặt nhìn sang, nghiêng đầu nhìn Lệ Tiêu, cũng gọi: "Bệ hạ?"

Tống Tụng thấy không ổn, vội giao con chó cung nhân, nói: "Ôm nó đi ra ngoài."

Y chống người lên, chạm tay vào mặt Lệ Tiêu, hắn rớt cục dờ mắt đi, nhìn về phía ngón tay Tống Tụng, đôi môi giật giật —

Tống Tụng không nghe thấy được gì.

"Ta vẫn ổn." Tống Tụng lắc lắc tay trước mặt hắn, để hắn dờ mắt đến, đôi môi tái nhợt cười: "Bệ hạ, người xem, ta thật sự rất khỏe."

Y thăm dò sờ tay Lệ Tiêu, cẩn thận từng li từng tí một kéo tay hắn khởi đệm giường. Đôi mắt Lệ Tiêu vẫn nhìn y không dờ, Tống Tụng chạm rai ôm lấy hắn, lúc này mới phát hiện hắn đang run lên không cách nào không chế, rất nhỏ, không chạm vào hắn cơ hồ không cảm thấy được.

Tống Tụng vỗ nhẹ lưng hắn, khẽ gọi vài tiếng, Lệ Tiêu bỗng nhiên chuyển động. Hắn lấy khăn mặt nhúng nước nóng ra, khom lưng lại lau vết máu trên người Tống Tụng. Tống Tụng ngoan ngoãn cho hắn lau. Lệ Tiêu nghiêng đầu nhìn vũng máu trên giường, Tống Tụng vội vàng đá đá chặn che lại,

nhưng vẫn bị hấn bẻ lên.

Lệ Tiêu lấy chấn bịch lấy y, ôm y khỏi chiếc giường nhuộm máu, yên tĩnh ngồi một bên. Động tác của hấn cứng nhắc, nhưng cũng đúng mực, làm Tổng Tụng không có cách nào đổi tư thế, như thể hấn đang ôm một cái phao cứu mạng.

Hấn nhìn chằm chằm vào giường một hồi lâu, ánh mắt thu hồi khỏi vũng máu kia, cúi đầu nhìn Tổng Tụng. Tổng Tụng mỉm cười với hấn, sau đó lại gần hôn đôi môi hấn, "Bệ hạ, người nhìn ta xem, thật sự rất khỏe, tiểu hoàng tử ra đời rồi, người không vui sao?"

Lệ Tiêu mím môi, đôi mắt bỗng nhiên lóe lóe, hấn há miệng, đôi môi nhúc nhích, mà Tổng Tụng vẫn không nghe thấy gì.

Y bỗng nhiên ý thức được gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi, dùng sức ôm lấy Lệ Tiêu.

Y đè nén nỗi sợ hãi trào ra trong lòng xuống, lẩm bẩm nói: "Không cần lo, chỉ là tạm thời thôi."

Tạm thời... Mất giọng.

Y nói: "Bệ hạ, ôm chặt ta."

Lệ Tiêu yên tĩnh ôm y, không có động tác khác, Tổng Tụng nhin không được muốn khóc.

Không chỉ là mất giọng, Lệ Tiêu hình như y nói chuyện cũng không nghe được.

Tổng Tụng dùng sức hít một hơi, người lại không không chế được run lên. Lệ Tiêu siết chặt cánh tay, vỗ vỗ lưng y, đôi môi mềm mại chạm vào tai y, như là đang an ủi.

Ở nơi Lệ Tiêu không nhìn thấy, Tổng Tụng giơ tay lau sạch nước mắt mới tràn

định lại, nhìn thẳng vào đôi mắt Lệ Tiêu, kẻ trán Lệ Tiêu, khóc thút thít một hồi, nói: "Không sao, không sao, đừng lo, người thả lỏng một chút, ngồi ở đây, ta đi ra ngoài tìm Kỳ Doanh, bảo hắn đến xem người."

Lệ Tiêu nhìn đôi môi y, Tống Tụng làm chậm, cũng khoa trương: "Ta, đi ra ngoài, tìm, Kỳ Doanh."

Y chuẩn bị từ trượt khỏi người Lệ Tiêu xuống dưới, lại bị hắn ôm lấy lần thứ hai, từ động tác môi của hắn, Tống Tụng giải thích được: "Gió."

Bên ngoài có gió, y vừa mới sinh xong, đi ra ngoài dễ bị cảm lạnh.

Tống Tụng mập máy miệng, lần thứ hai ôm lấy hắn, gọi: "Kỳ tiên sinh!"

Cửa phòng nhânh chóng bị đẩy ra, Kỳ Doanh đi tới, Tống Tụng nói: "Người tới, khám cho hắn."

"Hắn không đánh ta đây chứ?"

"Hắn tỉnh táo."

Kỳ Doanh nghiêng đầu nhìn Lệ Tiêu đang yên tĩnh nhìn Tống Tụng, nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn chẳng hề tỉnh táo. Hắn thãm dò đến gần, Lệ Tiêu đột nhiên lần thứ hai ôm chặt Tống Tụng, ánh mắt âm u nhìn sang.

Kỳ Doanh lập tức giơ hai tay lên tỏ vẻ mình vô tội, vừa quan sát Lệ Tiêu, vừa hỏi Tống Tụng: "Người chắc chắn hắn không sao chứ?"

"Có chút." Tống Tụng khó tìm được nước mắt: "Hắn hình như, hình như không nghe được ta nói chuyện, hơn nữa cũng không nói ra lời."

Kỳ Doanh sùng sốt, nói: "Người đưa tay hắn tới."

Tống Tụng nhẹ nhàng dùng hai má cọ cọ Lệ Tiêu, để hắn chuyển mắt qua người mình, sau đó cầm tay hắn, nói: "Chớ hắn khám, bệ hạ, ngoan một chút, nhânh thôi."

Dưới nhiều lần dụ dỗ, Lệ Tiêu rốt cục đưa tay ra. Kỳ Doanhn vừa nhìn sắc mặt của hắn, vừa đứng xa đặt tay của mình lên mạch đập của hắn, nói: "Mạch đập hơi hỗn loạn, có lẽ lơ lửng quá độ dẫn đến mất giọng tạm thời, sắc chút thuốc thử xem đi."

"Có được không?"

Kỳ Doanhn nhàn nhàn chống rứt tay về, lui ra vài bước, cau mày nói: "Nếu bình thường thì được, nhưng trong cơ thể hắn có độc điên, đồ chơi này dễ nhiễu loạn thần kinh, nếu bởi vì lần kích thích này cả đời vừa cảm vừa điếc cũng không phải không thể."

Tổng Tụng hoảng loạn nhìn Lệ Tiêu, hắn đang tiếp tục trầm mặc.

Tổng Tụng vội vã nhìn Kỳ Doanhn: "Người là thần y, nhất định có thể chữa hết cho hắn."

"Cũng không chắc được." Kỳ Doanhn lại nhìn Lệ Tiêu một cái, nhíu mày càng chặt, "Không phải ta nói chứ, người sinh con có cần kích/hi thích hắn thành như vậy không hả? Đây không phải là chuyện tốt hay sao?"

Tổng Tụng áy náy nhìn Lệ Tiêu, kẻ trán hắn, rơi lệ nói: "Ta không bao giờ muốn con nữa."

Đôi mắt Lệ Tiêu bỗng nhiên lại sáng lên, tai giật giật. Hắn há miệng, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, lại ngậm chặt lại.

Kỳ Doanhn cũng hết cách rồi, nói: "Ta về lật sách xem vậy, viết hai đơn thuốc an thần trước đã. Người chăm sóc cho hắn trước, đừng tiếp tục để hắn bị kích/hi thích."

Tổng Tụng vội vàng gạt đầu, con vừa ra đời cũng không để ý tới, nhẹ giọng dỗ Lệ Tiêu, cũng gián tiếp an ủi mình: "Đừng sợ, sẽ tốt thôi."

Tác giả có lời muốn nói:

Đề vương tâm cơ tranh giành với con.

Điên điên: Ổn đây.

Bảo bảo:?

PS: Kịch thích quá lớn tạm thời mất giọng là thật.

Chương 73: Tùy Hưng

Tống Tụng nằm mơ cũng không nghĩ tới Lệ Tiêu sẽ bởi vì lo lắng cho mình mà mất giọng. Lời Kỳ Doan nói thực sự dọa y sợ, y vùi vào ngực Lệ Tiêu, nước mắt lưng tròng làm bầm lằn bầu: "Người cứ như vậy thì phải làm sao đây."

"Tại ta cả..."

Lệ Tiêu lau nước mắt cho y, Tống Tụng vốn mắt không ít sức, ngủ thiếp đi.

Lệ Tiêu cúi đầu nhìn lông mi ướt đẫm của y, nhẹ nhàng phát ra âm thanh: "Tụng nhỉ?"

Thật sự ngủ rồi.

Hắn tự mình thay đệm giường, sau đó ôm y lên giường, Tống Tụng đang ngủ còn siết thật chặt y phục của hắn, tựa hồ đang lo lắng hắn mất không chế hại người.

Lệ Tiêu khom lưng hôn y một cái, cẩn thận từng li từng tí một kéo ngón tay của y ra. Tống Tụng lại bỗng nhiên tỉnh giấc: "Bệ hại!"

"..." Lệ Tiêu đành phải lên giường, nằm cùng y, cũng ôm y vào trong ngực.

Tống Tụng đặt tay của hắn dưới đầu, cọ cọ hắn, mềm giọng mở miệng: "Không nên chạy loạn nữa."

Có lẽ là bởi vì buồn ngủ, y quên mất Lệ Tiêu không nghe được, nói xong cũng ngủ luôn.

Lúc tỉnh lại đã là hừng đông, y đột nhiên tỉnh lại, trong phòng có ánh đèn tối

tăm, làm cho y miễn cưỡng có thể nhìn thấy mặt Lệ Tiêu.

Tổng Tụng thở dài, thấp giọng nói: "Người đỡ chưa?"

Lệ Tiêu híp mắt, không hề trả lời. Tổng Tụng khở sở nói: "Ngày mai người còn phải vào triều, nếu để cho mọi người biết thì làm thế nào cho phải đây?"

Lệ Tiêu không có phản ứng.

Tổng Tụng lần thứ hai vùi mặt vào ngực hắn, trái tim như thế bị hòn đá đè lên, rầu rĩ thở không nổi: "Nhất định chỉ có lần này thôi, ta thật sự rất muốn nó... Sau này sẽ không, cũng sẽ không bao giờ làm bệ hạ lo lắng nữa."

Trong yên tĩnh, y lại một lần nữa duỗi hai tay ra ôm Lệ Tiêu, một hồi lâu, bỗng nhiên y gọi một tiếng: "Trường Ký..."

Lệ Tiêu xoa xoa mái tóc dài của y, Tổng Tụng cong môi cười cười. Y nhắm mắt lại, nói: "Tên của người rất hay, nhưng đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội gọi."

"... Lại nói, người còn chưa kịp ôm tiểu hoàng tử, kiếp trước... Người cũng biết, đó không phải là mộng, đó toàn là chuyện chúng ta từng trải qua, cũng không biết sao chúng ta có thể làm lại từ đầu nữa."

"Kỳ thực lần này ta tiếp cận người, toàn là cố ý. Ta biết người thương tiểu hoàng tử nhất... Nhưng không nghĩ tới là, người cũng thương ta như thế."

"... Còn có quyền lợi thượng triều, tuy rằng ngoài miệng ta nói không muốn, kỳ thực ta rất vui." những câu nói này của Tổng Tụng không biết đã giữ bao lâu rồi, y vào Lệ Tiêu không nghe thấy, y tiếp tục nói: "Còn có người nói yêu ta, chỉ cần mình ta, ta cũng vui... Ừm, nhưng thật ra là đặc ý, ta thích người yêu ta như vậy."

"Ta cũng yêu Trường Ký như vậy." Tổng Tụng nói: "Yêu Lệ Tiêu."

Hai má y dùng sức vùi vào lòng Lệ Tiêu, hít một hơi, nói: "Cho nên, người nhất định phải nhanh khở lên, không để cho ta lo lắng."

"Ngày mai lâm triều làm sao bây giờ đây..."

Y làm bầm lâu bầu nói đầu đầu, kỳ thực lòng rối như tơ vò, trời sắp sáng, không biết Lệ Tiêu phải đòi phó quốc sự thế nào.

Tức nuôi là, y lung ta lung tung nói không ít, cũng không có được nửa câu đáp lại của Lệ Tiêu.

Tổng Tụng lo lắng, lại ngủ.

Lúc tỉnh lại đã không thấy Lệ Tiêu đâu, y vội vàng truy hỏi, hạ nhân nói đã lâm triều. Tổng Tụng đầy lòng thấp thòm, ngồi bên nôi nhìn tiểu hoàng tử, lòng lại đè nén đủ chuyện, không lên tinh thần nổi.

Thần sắc y bất mãn, điểm tâm chỉ ăn hai cái, mãi mới chờ đến lúc đến Lệ Tiêu về, vội vàng nhào tới: "Bệ hạ."

Lệ Tiêu nhìn y, đi tới trước bàn đề bút viết: "Ta bảo bọn họ có việc thì khởi bẩm, không có việc thì bái triều."

Tổng Tụng liếc mắt nhìn, thần sắc có chút mệt mỏi mơ màng, lại nói: "Nhưng cũng không thể như vậy mãi được."

Lệ Tiêu lại ôm lấy y, ôn nhu hôn y, viền mắt Tổng Tụng lại ướt, Lệ Tiêu nhìn, mím mím môi.

Tổng Tụng khụt khịt, bảo người chuẩn bị cơm trưa cùng ăn với hắn. Lệ Tiêu chọn món y thích ăn đặt trong bát, Tổng Tụng yên lặng nhét vào miệng, nước mắt chợt không không chế được rơi xuống, Y khóc thút thít một chút, Lệ Tiêu dừng động tác lại, từ từ xem y, sau đó kéo ghế lại gần lau nước mắt cho y.

"Ta không sao." Tổng Tụng kéo tay hắn xuống, thấp giọng nói: "Ta không thấy ngon miệng."

Hầu kết Lệ Tiêu lẩn lẩn, bỗng nhiên lên tiếng: "Sáng sớm người cũng không ăn."

Tổng Tụng lập tức nhìn hấn: "Người nói được rồi."

Lệ Tiêu kinh ngạc một giây: "Ừ, tự nhiên ta nói được?" Sau đó lại dỗ y: "Mau, mau ăn nhiều một chút."

"Nói được từ lúc nào?"

"Vừa nãy." Lệ Tiêu trấn định liếc mắt nhìn y, nói: "Ta khôi phục rồi... Người đừng khóc."

"Ai nói cho người sáng ta không ăn?"

"Cung nữ nói."

"Là vừa nãy, hay là sáng sớm đã khôi?"

"... Sáng sớm đã khôi."

"Là sáng sớm là khôi rồi, hay là ngày hôm qua đã khôi rồi?"

"..." Lệ Tiêu liếm môi một cái, nói: "Tụng nhi..."

Tổng Tụng vốn cảm thấy sáng nay tính lại thấy sai sai, nếu Lệ Tiêu quả thật mất giọng, dùng phương cách ngày xưa của hấn sẽ trực tiếp nằm với y, chẳng thán không dậy luôn. Dù sao hiện tại Tổng Tụng không thể ra cửa, hấn hoàn toàn có thể cho triều thần nghỉ rồi ở tại tẩm cung.

Đặc biệt dậy sớm vào triều hình như là vì che giấu sự thực mình mất giọng, nhưng người duy nhất hấn quan tâm cũng là Tổng Tụng, dù sách sử đánh giá như thế nào cũng không để ý, làm sao có khả năng cố bò dậy động viên quan liêu được.

Huống chi, hôm qua hấn mới mất giọng, dùng cơ ốm bệnh nghỉ ngơi mấy

ngày cũng sẽ không có ai phát hiện, không thể chờ đợi được nữa như thế là sợ người khác không biết hay sao?

Hắn sợ không phải người khác biết hắn mất giọng, hắn sợ là Tổng Tụng biết hắn giả vờ.

Tổng Tụng giận dữ: "Là ngày hôm qua đã khởi rồi, hay là bắt đầu căn bản đã không có..."

Để cho y nói tiếp thì thật sự không vừa san được, Lệ Tiêu nói: "Ngày hôm qua là thật, thật sự mất giọng... Tụng nhi, người đừng nóng giận, hôm qua ta nhìn người chịu khổ, không nghe được gì cả, cũng không nói ra được câu gì. Một người lớn như ta ngồi ở bên cạnh người, nhưng người không thèm để ý ta, sinh xong lập tức đi ôm con, sau đó người lo cho ta như vậy..."

Tổng Tụng cắn môi, vừa giận vừa tức, lập tức đứng lên, xoay người rời đi. Lệ Tiêu đứng dậy kéo y, lại bị y túm tay, cắn chồm một cái.

Lệ Tiêu đau: "Tụng nhi..."

Tổng Tụng oán hận cắn hắn đến khi chảy máu, sau đó đẩy hắn ra, cả giận nói: "Người đi ra ngoài chỗ tại"

Lệ Tiêu nói: "Người lại dám bảo trảm ra..."

Hắn nói còn chưa dứt lời, Tổng Tụng đã túm lấy cổ tay hắn, đột nhiên kéo cửa ra, mạnh mẽ đẩy hắn đi ra ngoài, sau đó dùng sức đóng cửa lại.

Lệ Tiêu đứng ngoài cửa, hai cung nhân bên ngoài sắc mặt trắng bệch quỳ xuống, lòng kính hoàng đến cực kì.

Hoàng hậu đuổi bệ hạ ra, đây thực sự là không muốn sống nữa mà.

Lệ Tiêu nhìn cửa phòng đóng chặt, nhẹ giọng nói: "Tụng nhi, đừng nóng giận, có được không? Sau này trảm sẽ không như vậy nữa, Tụng nhi?"

Hắn nhẹ giọng nói trong mắt của mọi người đều là ăn nói khép nép, mà Tổng Tụng lại vẫn đóng cửa phòng không thêm để ý. Y ngồi cạnh tiểu hoàng tử, mãi hồi lâu mới bình ổn được lửa giận, vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra.

Cung nhân nghe thấy giọng hắn đã bắt đầu run lẩy bẩy. Dưới cái nhìn của bọn họ, Lệ Tiêu sẽ một cước đạp mở cửa phòng, kéo Tổng Tụng ra xử trí một phen.

Mà tất cả mọi người cuối cùng đều trở mắt nhìn vị ngồi cứu ngũ này thở dài, sau đó quay người rời đi.

Khởi cư lang thần sắc nghiêm túc đứng đằng xa, nhìn bệ hạ đến, vội vàng khom lưng hành lễ. Lệ Tiêu lại đột nhiên dừng bước.

"Hoàng hậu thật sự là tùy hứng làm bậy, người nói xem?"

"..." Khởi cư lang nói: "Bệ hạ nói rất đúng."

Lệ Tiêu vừa đi, hắn lại lấy sách nhỏ ra: "... Tổng hậu xưa nay đoan trang, lần này khó giải thích được nổi trận lôi đình, nghi do điên để đùa quá trớn gây ra."

Xóa đi —

"Đề tâm khó lường, trăm năm khó gặp."

Kỳ Doan tự mình bung thuốc đến chỗ hắn, đặt bát xuống, hỏi: "Nghe nói người làm gia gia ta giận?"

"Giận không nhẹ."

"Nhìn ra được." tính cách Tổng Tụng ôn hòa mềm mại, vĩnh viễn nhẹ nhàng. Kỳ Doan từ khi bọn họ kết hôn đã ở Vương phủ nhưng xưa nay không thấy y giận đến như vậy. Hắn liếc mắt nhìn thuốc, nói: "Người khởi rồi?"

"Ừ."

"Tại sao lại lừa hắn?"

Lệ Tiêu không ngẩng đầu lên nhìn chột tịt: "Hắn ngoan quá."

Kỳ Doanห์: "???"

"Trẫm thích nhìn hắn khóc lóc om sòm."

"..."

Muộn chút, Lệ Tiêu nhìn thấy cơm nước bung ra, nhìn lượng thức ăn, đã được ăn. Hắn yên tâm, đến buổi tối mới đi gõ cửa: "Tụng nhĩ?"

Tổng Tụng lúc này đã bình tĩnh lại, y đứng dậy kéo cửa phòng ra. Lệ Tiêu cười cười với y, dịu dàng nói: "Trẫm đến ngủ với Hoàng hậu."

Tổng Tụng há miệng, quay người đi vào. Lệ Tiêu đóng kỹ cửa, thấy y ngồi xuống trước nôi, lại gần ôm y, lại bị y đánh một cái: "Đừng chạm vào ta!"

Lệ Tiêu không thể làm gì khác hơn là buông tay, ngồi xuống cạnh y, nói: "Vẫn đang giận sao?"

"Người đừng nói chuyện với ta."

"Vậy chúng ta nghỉ ngơi, có được không?"

"Hôm nay người ngủ ở kia." Tổng Tụng giơ tay, Lệ Tiêu theo ngón tay của y nhìn sang, ánh mắt rơi vào mấy cái ghế tựa xếp thành giường, thần sắc cứng đờ: "Trẫm là thiên tử, Hoàng hậu..."

Tổng Tụng lạnh lùng nhìn hắn, Lệ Tiêu nuốt lời xuống, nói: "Ở đây cũng rất tốt."

Ít ra còn chung một phòng.

Tống Tụng không rên một tiếng, chuyển cái nôi tới trước giường, sau đó bò lên.

Lệ Tiêu đưa tay sờ mũi, bỗng nhiên bật cười. Hắn nằm trên đó, nghiêng đầu nhìn bóng lưng ái nhân, nói: "Tụng nhỉ?"

"Im miệng." Tống Tụng nói: "Không cho nói chuyện với ta."

Lệ Tiêu nằm một lúc, người trên giường yên lặng. Hắn bỗng nhiên ngồi dậy, nói: "Thân thể trăm quý giá, cái ghế này cộm đau thắt lưng."

Tống Tụng không nói, dường như đang ngủ rồi. Lệ Tiêu rón rén mò tới, Tống Tụng lập tức mở mắt, "Người..."

Nam nhân từ phía sau ôm y vào lòng, âm thanh trầm thấp từ tính vang bên tai, mang theo ý cười: "Tụng nhí ngủ mà không kéo màn giường, nói rõ muốn trăm ôm."

Tống Tụng quay đầu, sau đó vòng lại chui vào ngực hắn, phồng má trừng hắn. Lệ Tiêu bật cười, chợt nghe y đột nhiên hừ: "Hừ!"

"..." Lệ Tiêu trừng mắt nhìn, thấy thế nào cũng không giống ái nhân của mình làm ra, "Người lại dám hừ trăm..."

"Đây không phải là người muốn sao. Biết rõ ta sẽ tức giận, người vẫn muốn cố ý gạt ta, cố ý bắt nạt ta. Người không phải hi vọng ta khóc lóc ôm sòm cho người xem sao?" Tống Tụng nói hết câu, lại cầu hắn. Lệ Tiêu vội nắm tay y, ôm lấy người, dùng sức hôn y. Đôi mắt Tống Tụng lại trở nên ướt nhẹp, thật vất vả được thả ra, lại từ cơn hổ dữ dần thành cơn mèo nhỏ tội nghiệp. Lệ Tiêu thở hổn hển, nói: "Đừng khóc, trăm nhận sai hết."

Tống Tụng không nói gì thêm.

Y mím miệng, cảm thấy đời này mình chỉ có thể bị Lệ Tiêu đùa giỡn. Nam nhân này đã sớm nói thích y khóc lóc ôm sòm, thích y tùy hứng, thích y coi trời bằng vung, vì vậy trăm phượng ngàn kể tính kể y.

Hắn dường như nhiều lần dùng hành động thực tế nói cho Tống Tụng, hắn thật sự cung chiều y.

Tống Tụng đã không nhận rõ, Lệ Tiêu rốt cuộc là thật sự bởi vì cảm thấy mình không nhìn hắn mới lừa gạt mình, hay là vì để cho mình trở thành đáng vẻ hắn thích, mới lừa gạt mình.

Lệ Tiêu nhìn biểu tình oan ức của y, nhìn không được lại muốn hôn y, bên tai lại chợt vang lên tiếng khóc nỉ non.

Tiểu hoàng tử không biết là đói bụng hay là muốn tiểu đây.

Tống Tụng lập tức một cước đá văng hắn ra, ôm con lên.

"Tụng nhi..."

"Đi ra!"

Tống Tụng đỏ mũi, lại đá hắn một cái.

"Người không phải thích ta như vậy sao? Sống sờ cái gì mà sống sờ? Đi xuống chỗ ta."

Tác giả có lời muốn nói:

Điên điên:... Vẫn là ngoan thì hơn.

Chương 74: Mách Lẻo

Có lẽ là bởi vì sự kiện kiếp trước kia đã kích Tổng Tụng quá lớn, lần này y tự mình làm nhiệm vụ chăm sóc tiểu hoàng tử.

Y vốn là người tỉ mỉ, chăm sóc cũng coi như thuận buồm xuôi gió.

Vì tránh đề lên tiểu hoàng tử, nội vẫn luôn được đặt ở đầu giường y. Mà có con, giấc ngủ tất nhiên là nông, vì vậy Lệ Tiêu bị đuổi xuống vẫn không thể thành công bò lên giường, mỗi lần vừa mới lên đã trực tiếp bị đá xuống.

Tổng Tụng ngày thường ngoan ngoãn, ôn hòa không bao giờ cáu giận, mà lúc giận thật Lệ Tiêu mới phát hiện y khó đỡ.

Lỗi cũng nhận hết rồi mà vẫn chẳng có tác dụng gì, vẫn phải ngủ ghé.

Dù vì kiêng kỵ mặt mũi Hoàng đế nên y vẫn cho hẳn vào phòng, hơn nữa thời tiết cũng là cuối hè không sợ hẳn lạnh, mà ghé tựa cứng rắn đương nhiên không thoải mái như giường mềm mại cùng với ái nhân bất cứ lúc nào cũng có thể ôm vào trong lòng.

Từ lúc Hoàn Nhan Hoàng đế qua đời, Thái hậu — bây giờ có thể nói là Thái hoàng thái hậu, bà chuyển tới biệt viện tĩnh lặng ngoài thành, ngày ngày ăn chay niệm Phật. Tổng Tụng cùng Lệ Tiêu thường xuyên gửi thư, hàn huyên với bà.

Tiểu hoàng tử sinh ra không lâu, Vương gia công chúa trong kinh thành đến thăm, lần lượt từng người đưa quà tới. Tổng Tụng tự mình gửi thư cho bà, nói đầu đầu, không nghĩ tới chưa được mấy ngày, bà lại tiến cung.

Tổng Tụng vội vàng tự mình đỡ bà ngồi xuống. Đã lâu không gặp, y phát

hiện tóc hoàng tổ mẫu lại trắng không ít, dáng vẻ cười rộ lên tuy rằng hiên lảnh, mà không giống khí Hoàn Nhan Hoàng đế còn tại thế.

"Ai gia tới thăm tiểu Thái tử." Tổng Tụng tự mình ôm con tới, nhắc nhở: "Bệ hạ vẫn chưa có ý lập Thái tử."

"Hà?" Hoàng tổ mẫu ngạc nhiên liếc mắt nhìn y, hai tay cắn thận từng li từng tí một đỡ tiểu bảo bảo, giật mình nói: "Hoàng đế không lập nó, còn muốn lập ai?"

"Chuyện này..." Tổng Tụng không thể làm gì khác hơn là nói: "Đây không phải là chuyện ta có thể xen vào."

Trong lòng y có chút khó hiểu, làm sao mà hoàng tổ mẫu vừa đến là đã gọi tiểu Thái tử rồi. Chuyện đến cùng vẫn chưa quyết định, nếu để người bên cạnh nghe được còn không biết họ nghĩ thế nào nữa.

Hoàng tổ mẫu bật cười, bà ôm đứa chắt mềm mại lên, nói: "Người bây giờ đã cùng Hoàng đế thưởng triều, còn có gì không thể xen vào? Chỉ là khuyên can nói muốn lập nó, cũng được."

"Chỉ là bởi vì tâm tính bệ hạ bất ổn, ta cũng chỉ có chút ấy tác dụng thôi."

"Đây cũng không gọi là một chút tác dụng được, Hoàng đế đã bị người nắm trong lòng bàn tay rồi, còn không phải người bảo hấn làm gì, hấn làm cái đó sao?"

"Tổ mẫu..."

"Được rồi được rồi được rồi, ai gia không bắt nạt người." Bà cúi đầu đưa tiểu hoàng tử. Tổng Tụng nâng chén trà lên, chợt nghe bên ngoài vang lên giọng nhóm cung nhân tham kiến, là Lệ Tiêu trở lại.

Hắn đi tới, bái kiến Thái hậu, nói: "Hoàng tổ mẫu về mà không phải người tới bẩm, để trăm phái hộ vệ đi đón ngài."

"Có mình ta, có gì mà phải hộ vệ." Hoàng tổ mẫu cười nói: "Đứa nhỏ này giống người khi còn bé y như đức, nhưng tính cách không giống người. Trước đây người thích quậy, nhóc con này lại ngoan, lần đầu thấy ai gia cũng không khóc."

"Huyết thống ràng buộc, nó biết thân với ngài."

Lệ Tiêu dứt lời, gương mặt nhìn Tống Tụng, nói: "Xin hỏi Hoàng hậu, trẫm có thể ngồi xuống không?"

Thái hoàng thái hậu gương mặt nhìn Tống Tụng, Y biến sắc, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Bệ hạ nói thế nào vậy? Chẳng lẽ ta còn dám cản người?"

"Cũng không chắc." Lệ Tiêu nói: "Hoàng hậu không cho trẫm ngồi, trẫm không dám ngồi, Hoàng hậu không cho trẫm lên giường, trẫm cũng không dám lên giường."

"..." Tống Tụng tức giận, nín đở cả mặt, lại không nói được lời nào.

Thái hoàng thái hậu bỗng nhiên bật cười, nói: "Ngồi đi, phân vị của ai gia cao hơn, cho người ngồi."

"Tạ ơn hoàng tổ mẫu."

Lệ Tiêu thuận thế ngồi cạnh Tống Tụng.

Đó là một cái giường nhỏ, bên trên có đặt một chiếc bàn thấp. Tống Tụng vốn ngồi ở một bên, Lệ Tiêu ngồi xuống như thế rất gần y, còn cố ý vươn tay lấy điểm tâm trên bàn. Từ tư thế nhìn qua như thể hắn đang ôm y, còn đưa đến bên miệng y: "Hoàng hậu ăn không?"

"Đa tạ bệ hạ, ta không ăn."

Tống Tụng lại bắt đầu hờn dỗi, Lệ Tiêu đành rứt tay về, tự mình ăn một miếng, nói: "Ngọt quá."

Đôi mắt Thái hoàng thái hậu hơi chuyển động, cúi đầu nhìn tiểu bảo bối trong ngực. Con người tiểu hoàng tử như nhò đen, sáng lấp lánh đầy hồn nhiên, khuôn mặt nhỏ bé trắng mịn mềm mại, lúc cười lên lộ ra cái lợi hồng nhạt còn chưa mọc răng, quả thực là đáng yêu.

Bà không muốn quan tâm chuyện của phu phu kia, nhưng Lệ Tiêu vẫn muốn quần lầy bà: "Hoàng tổ mẫu, ngài có muốn hạ lệnh, bảo Hoàng hậu đêm nay cho phép trẫm lên giường —"

Tổng Tụng bỗng nhiên thò tay cầu khẩn. Lệ Tiêu vội vàng nắm được tay y, sắc mặt cứng đờ một chút. Thái hoàng thái hậu lại nói: "Việc này ai gia không làm chủ được, người phải hỏi Hoàng hậu."

Chúng quy cũng là tôn tử của mình, bà cũng không muốn hấn mắt mặt đến độ này. Thái hoàng thái hậu không thể không nhìn Tổng Tụng một cái, Tổng Tụng cười nói: "Hoàng tổ mẫu đừng nghe hấn nói bậy, thật ra là bởi vì mấy ngày này thân thể ta không khỏe, buổi tối đắp chăn dày, bệ hạ là người hay chảy mồ hôi, không chịu nổi nóng như vậy, cho nên mới không ngủ cùng nhau."

"Cái này cũng đúng, từ nhỏ sức khỏe hấn đã tốt."

Tổng Tụng mím môi, trừng Lệ Tiêu một cái ở chỗ Hoàng tổ mẫu không nhìn thấy, nhìn như nghiền răng nghiền lợi.

Lệ Tiêu nói sang chuyện khác: "Hài tử sắp trăng tròn rồi, Hoàng tổ mẫu ở lại trong cung, đón tiệc trăng tròn lại về biệt viện đi."

"Ai gia đang có ý đó."

Người già lớn tuổi không cưỡng nổi trẻ con, bà ôm chặt vào trong ngực yêu thích không buông tay. Lệ Tiêu thấy thế, nói: "Hoàng tổ mẫu xem ra rất thích Hân nhi?"

"Ai không thích trẻ con chứ." Thái hoàng thái hậu nói, vừa cười đùa đùa tiểu

bảo bối, được đáp lại một tràng cười khàn khàn khác. Bà không nhìn được kén: "Là đứa nhỏ ngoan, khôn hơn phụ hoàng người, ày... Ha ha, cười đẹp quá."

"Nếu Hoàng tổ mẫu thích, không bằng ôm đi luôn đi."

Thái hoàng thái hậu lần thứ hai ngẩng đầu. Thần sắc Tống Tụng căng thẳng, véo đuôi Lệ Tiêu, nhưng đôi diện với ánh mắt mong đợi của Hoàng tổ mẫu, đến cùng y vẫn nói: "Lát nữa gọi bảo mẫu cùng đi, làm phiền Hoàng tổ mẫu, đứa nhỏ này buổi tối phòng chừng sẽ quậy."

"Nào có trẻ con nào đòi bụng mà không quậy?" Thái hoàng thái hậu vui mừng khôn nguôi, nói: "Không sao, ai gia giúp các người trông một đêm, ngày mai lại đưa tới."

Bà đã nói như vậy, Tống Tụng nào không hiểu được.

Thái hoàng thái hậu đây là nghe lời Lệ Tiêu nói, cố ý tạo cơ hội cho họ. Hạn chỉ hận y đánh giá thấp trình độ không biết xấu hổ của cái người điên này, còn phải trơ mắt nhìn tiểu bảo bối bị ôm đi. Tống Tụng đóng cửa lại, cho hấn một đá, giận dùm dùm nói: "Người làm cái gì thế!"

"Hoàng tổ mẫu thích." Lệ Tiêu ôm y vào trong lòng, nói: "Huống hồ bây giờ người phải tính dưỡng mới được, mấy ngày này trẫm nhìn người ngày nào cũng bị nó đánh thức, đau lòng vô cùng."

Tống Tụng trừng hấn.

Lệ Tiêu bây giờ vì đỡ y cái gì cũng nói được, nhưng y căn bản không bị mắc câu: "Làm gì mà người nói chuyện của chúng ta cho Hoàng tổ mẫu?"

"Người sợ bà biết?"

"Bà... Bà ấy biết nhất định sẽ cảm thấy ta..."

"Cảm thấy người thế nào?"

"..." Tổng Tụng lại trừng hấn.

"Ta biết rồi." Lệ Tiêu tiến lên một bước, Tổng Tụng không thể không lùi về sau, bị một tay hấn đè lên cửa, cong môi nói: "Tụng nhĩ sợ Hoàng tổ mẫu cảm thấy người được chiêu mà kiêu?"

Đuổi Hoàng đế xuống giường là chuyện to gan, Tổng Tụng cảm thấy độ háo cảm của mình trước mặt Hoàng tổ mẫu đã sắp hết.

Y không lên tiếng, Lệ Tiêu lại kẻ sát vào, nói: "Nhưng Tụng nhĩ quả thật là đang được chiêu mà kiêu."

"VẬY, VẬY NGƯỜI CŨNG KHÔNG THỂ KHIẾN TRƯỞNG BỒI BIẾT ĐƯỢC!"

"Không phải vì người vẫn không tha thứ ta hay sao." Xem tên điên này kia, hấn lại còn nói năng hùng hồn cỡ đây, Tổng Tụng lại muốn đá hấn, nhưng chỉ giận đá cửa: "Người biết ta sẽ lo còn làm như vậy, ta trừng phạt người chẳng lẽ còn sai?"

Y đúng là vừa giận vừa oan ức, vừa mới sinh con xong, lại lo lắng suông một hồi. Chuyện y làm cũng chỉ là không để ý tới Lệ Tiêu, không cho hấn ngủ với mình thôi, nhưng hấn lại còn nói chuyện này cho trướng bồi, nào có Hoàng đế nào như vậy?

Lệ Tiêu vẫn cảm thấy y ngoan, hấn chưa từng thấy Tổng Tụng giận, không nghĩ tới y lại tức đến vậy. Hấn càng ngày càng nhẹ giọng: "Tụng nhĩ đương nhiên không sai, nhưng thời gian trừng phạt này lâu quá... Tiểu Thái tử cũng sắp trăng tròn rồi."

Tổng Tụng nói: "Trăng tròn thì làm sao? Ta có thể giận người cả đời!"

"..." Lệ Tiêu nhíu mày lại, nhìn thần sắc thì thật sự có hơi hoảng loạn, hấn nói: "Bảo bồi, ta thật sự sai rồi."

"Ai, ai là..." xưng hô quá buồn nôn, làm Tổng Tụng nổi da gà, còn gián tiếp

làm cho mặt y đỏ lên. Tay y trong nháy mắt chảy mồ hôi, y theo bản năng rũ mắt, dùng khí nhìn thẳng Lệ Tiêu cũng không còn: "Người không nên nói bậy nói bạ."

Xung hô như thế... y chỉ đọc trên thao bản, nghe lảng khách trong Câu Lan viện nói, nào có thể nghĩ đến sinh thời Lệ Tiêu cũng phun ra mấy chữ như vậy.

Lệ Tiêu híp mắt, bỗng nhiên lại kè sát vào y: "Ai là gì của ta? Bảo bối, người không thích ta gọi như vậy sao?"

"Người đường đường là vua của một nước, sao có thể lỗ măng như vậy, người..."

"Lỗ măng ở đâu?" Lệ Tiêu nói: "Trẫm chỉ gọi trong phòng, nói không chừng phụ hoàng cũng từng gọi mẫu hậu như vậy."

"Sao người còn ngỗ nghịch tổ tiên thế được?"

Lệ Tiêu nói: "Trẫm cũng chỉ là lớn gan suy đoán thôi, dù sao tính cảm trẫm sâu đậm, không kìm lòng được gọi ra. Nếu phụ hoàng cũng yêu mẫu hậu như ta yêu người, nói không chừng cũng từng gọi!"

"..."

Tổng Tụng nhất thời nói không nên lời, mà nghĩ thế nào cũng cảm giác tâm tình phức tạp.

Lệ Tiêu lại nói: "Nhưng nếu Tụng nhi không vừa lòng chỉ gọi ở trong phòng, ngày mai trẫm vào triều cũng có thể..."

Tổng Tụng lập tức giơ tay che miệng hẳn, cảnh kia chỉ tưởng tượng thôi y cũng cảm thấy mình không còn đất dung thân: "Người đừng quá đáng!"

"Không quá đáng." Lệ Tiêu thuận thế nói: "Vậy Tụng nhi cũng không nên gây sự, không thì trẫm ngủ ghé một đêm tiếp, ngày mai gặp trưởng bối, không

chừng lại oan ức..."

Hắn nhìn sắc mặt Tống Tung, lại phát hiện trạng thái xấu hổ do chữ bảo bối của y đã bị quét một cái sạch sành sanh. Tống Tung đập cái tay đang đặt trên người mình của hắn xuống, hung ác nói: "Vậy người nói đi, ta cảnh cáo người, nếu người để ta không ngóc đầu lên được trước mặt Hoàng tổ mẫu, đời này ta sẽ không để ý đến người."

Lệ Tiêu từ trong thần sắc y thấy được mấy phần tha thiết ước mơ, mà vẻ mặt y hoàn toàn không có vui mừng khi giấc mơ trở thành sự thật, trái lại có mấy phần hối hận mình không dứt khoát hơn: "... Vậy nếu không nói, người chuẩn bị lúc nào tha thứ ta?"

Tống Tung là người rất có nguyên tắc, người đối xử tốt với y, y sẽ đối xử tốt với người, người xúc phạm ranh giới cuối cùng của y, y cũng sẽ không chút lưu tình. Rất có khí thế người mời ta một phần ta mời người một trượng, người bắt nạt ta một tấc ta đè người mười vạn tám ngàn dặm.

Y hoàn toàn không cho lời khẳng định, chậm rì rì phun ra ba chữ: "Xem thái độ."

Lệ Tiêu nói: "Lúc trăm giết phụ tử Tần Ninh còn nói vẫn trăm sau mùa thu đây!"

"Bệ hạ nhân từ, lời vàng ý ngọc, ta không so được."

Tác giả có lời muốn nói:

Điên điên: Hiện tại hồi hận, cực kì hồi hận.

PS: Kỳ thực, người lúc thường phớt bỏ lúc tức giận trái lại rất dễ dụ, thế nhưng người dịu dàng thật sự đừng đi thăm dò ranh giới cuối cùng của họ.

Cho chiêu này của điên điên ấy à, hay là gọi thêm mấy tiếng bảo bối thử xem?

Chương 75: Làm Lãnh

Tống Tụng muốn được chiều mà kiêu, Lệ Tiêu cũng không có cách.

Tính là mình chiều ra, chuyện là tự mình dựng, còn có thể thế nào được.

Nếu nói lúc thường Tống Tụng có con bên người ngủ không sâu giấc thì thôi, bây giờ con bị ốm đi, y vẫn ngủ không sâu được. Vào lúc này trẻ con không thể ra gió, mặc dù y biết Thái hoàng thái hậu ngồi kiệu loan về, nhưng trong lòng y vẫn lo không biết bà có thể chăm sóc kĩ không.

Trời tối người yên, bên tai vang lên tiếng vang nhỏ.

Lệ Tiêu ngủ trên ghế, khẽ động là có thể nghe thấy âm thanh ghế va chạm vào nhau. Kỳ thực lòng Tống Tụng đã không còn giận nữa, mấy ngày trước đây y còn dọn giường nhỏ ra, mà Lệ Tiêu không nằm, ngày ngày cứ ngủ trên ghế, tựa hồ đang xem trái tim y có thể tàn nhẫn bao nhiêu.

Tống Tụng bắt đầu nóng nảy, mềm không được cứng không xong, nhìn hẳn chịu dần vất.

Đến nửa đêm, bên tai chợt im lặng. Dựa theo kinh nghiệm thưở xưa của y, Lệ Tiêu đã ngủ.

Tống Tụng cũng thờ khể, bắt đầu buồn ngủ. Y nhắm mắt lại, lúc sắp ngủ, bỗng nhiên cảm giác có người đứng —

Y mở chòàng mắt, ý thức được người kia hẳn là Lệ Tiêu, dù sao có hẳn ngủ ở bên cạnh mình, thích khách bình thường căn bản không dám vào.

Y xoay người.

Nam nhân bên giường mặc y phục màu vàng, lẳng lặng đứng, tia sáng trong phòng tối tăm, Tống Tụng không thấy rõ vẻ mặt của hắn, mà khó giải thích được cảm thấy sai sai.

Y cau mày, gọi: "Bệ hạ?"

Lệ Tiêu không nhúc nhích.

Tống Tụng theo bản năng ngồi dậy, người bỗng nhiên bị hắn ôm chặt lấy. Y đột nhiên không kịp chuẩn bị, cảm bị đặt trên bả vai hắn, y chớp mắt nói: "Người..."

"Trăm mơ ác mộng." Lệ Tiêu trầm thấp nói: "Mơ không thấy Tụng nhí của trăm nữa."

Đây là bị mộng dọa?

Tống Tụng dở khóc dở cười, liên tưởng đến bệnh tình của hắn, nhẹ giọng nói: "Được rồi, không sao rồi."

Lệ Tiêu vẫn ôm chặt y, Tống Tụng há miệng, nghe hắn rầu rĩ nói: "Trăm muốn ôm Tụng nhí ngủ."

Tống Tụng hiểu ngay ra được điều gì, y nhịn không được lườm hắn một cái, vừa bực mình vừa buồn cười, nói: "Không ôm ta bệ hạ không ngủ được?"

Lệ Tiêu nói: "... Trăm sợ."

Ai biết người sợ thật hay là sợ giả, Tống Tụng càng ngày càng tức giận: "Một giấc mơ mà thôi."

"Trăm... Không có cảm giác an toàn."

"Được rồi." Đã đêm rồi, Tống Tụng cũng không vạch trần hắn, nói: "Lên đây đi."

Lệ Tiêu cong khóe miệng, lập tức lên giường, một giây sau lại nghe Tống Tụng nói: "Người ngủ đầu này, ta ngủ đầu kia."

"..."

Lệ Tiêu giống như bị đá tảng đập trúng, có chút uất ức.

Mỗi một câu nói của Tống Tụng đều giống như đang dùng hành động thực tế nói cho hắn biết, tự mình làm vậy thì không thể sống được.

Lệ Tiêu bình tĩnh nằm trên giường, duỗi tay nắm lấy chân Tống Tụng, Tống Tụng ở đầu kia cau mày: "Bệ hạ?"

Y duỗi chân, lại bị hắn tóm chặt lấy, gan bàn chân bị cào một cái. Y ngồi bật dậy: "Người..."

Lệ Tiêu yên lặng nhìn y, ánh mắt như oán phũ.

Tống Tụng nói: "Buông tay, ta ngủ với người."

Lệ Tiêu buông tay, nhìn y bò lại nằm cạnh mình, nói: "Trẫm thật sự mơ thấy ác mộng."

"Ta cũng không phải không tin bệ hạ."

Lệ Tiêu trầm mặc vươn tay, Tống Tụng nhìn hắn một lúc, xoay người né tránh, chợt nghe hắn nói: "Trẫm hối tiếc không kịp, cực kỳ khổ sở."

Tống Tụng vén tai lên, nghe một tiếng lưỡi dao sắc ra khỏi vỏ, Lệ Tiêu lại nói: "Tụng nhi của trẫm dù chưa đánh mất nhưng lại càng ngày càng xa lánh trẫm, trẫm đau lòng khó nhịn, quyết định moi tim, nhận sai với Tụng nhi."

Tống Tụng ngồi bật dậy, liếc nhìn hắn muốn đâm vào tim mình, vội vàng nắm cổ tay của hắn: "Người điên rồi?"

Lệ Tiêu rũ mắt, nói: "Trẫm suy tư nhiều lần, nếu Tụng nhi thật sự tức giận giờ cũng đã nguôi giận rồi, vẫn không để ý tới trẫm... Nếu không để ý đến trẫm, tức là Tụng nhi vốn tiếp cận trẫm chính là vì con, có con không cần trẫm nữa... Cũng là hợp tình hợp lý."

Tổng Tụng bị lần chỉ trích này làm cho bối rối, y cướp dao găm, mà sức không bằng Lệ Tiêu, tay hắn vẫn không nhúc nhích, y không thể làm gì khác hơn là nói: "Đưa cho ta."

Con dao kia đã kề trên lồng ngực hắn, dao sắc bén còn không ngừng đâm rách áo vàng, mờ hồ lộ ra một vết màu đỏ tươi. Tổng Tụng hoảng hốt: "Người huyên thuyên cái gì, nếu ta không thích bệ hạ sao ta lại giận người lâu như vậy? Đừng quậy... Buông tay."

Lệ Tiêu nói: "Người cản trẫm không phải bởi vì người đau lòng trẫm, mà bởi vì thân phận của trẫm."

"Không phải!"

"Vậy cũng là bởi vì trẫm là phụ thân của hài tử."

"Không phải!"

Lệ Tiêu một lòng muốn bới lông tìm vết, "Trước kia trẫm vẫn cảm thấy chỉ cần đối tốt với Tụng nhi, Tụng nhi sớm muộn cũng sẽ yêu trẫm, không thể rời bỏ trẫm..."

Tổng Tụng nhìn máu đỏ lan tràn, nhin không được đở cả vành mắt: "Ta biết bệ hạ tốt với ta, ta biết hết, ta cũng yêu bệ hạ, yêu bệ hạ nhất... Đúng, ta không để ý tới người, ta được chiều mà kiêu, ta là người xấu, ta không nên ý vào bệ hạ thích ta mà bắt nạt bệ hạ, là lỗi của ta, được không?"

"Không, là lỗi của trẫm."

Tổng Tụng mím miệng, bỗng nhiên đưa ngón tay về lưỡi dao. Lệ Tiêu tay mắt lanh lẹ, nhắc tay nắm lấy tay y, ý thức được tiếp tục nữa Tổng Tụng phồng

chùng lại trách ngược hẳn, nói: "Vậy người hôn ta một cái."

Tổng Tụng nói: "Người thả dao xuống."

Lệ Tiêu trở tay ném dao găm xuống đất, Tổng Tụng vội kiểm tra vết thương của hẳn.

Không sâu, Tổng Tụng thở phào nhẹ nhõm, lại gần hôn hẳn một cái, nói: "Ta đi lấy thuốc."

Lệ Tiêu thuận thế ôm y, nói: "Vết thương nhẹ, không cần."

"Phải bôi thuốc."

Lệ Tiêu không ngăn được y, tùy ý y bôi thuốc cho mình. Tổng Tụng ngoai trừ lông mi ướt nhep, mũi có chút đỏ, không có phản ứng gì khác.

Nhưng y như vậy, Lệ Tiêu trái lại có chút lo lắng: "Tụng nhi có phải là tha thứ cho ta rồi không?"

"Ừm."

"Còn giận?"

Tổng Tụng giương mắt nhìn hẳn, hồi lâu mới nói: "Không giận."

Hai tay Lệ Tiêu ôm lấy y, thử dò xét: "Vậy chúng ta, làm lành rồi?"

"Ừm."

Tổng Tụng dựa vào ngực hẳn, một hồi lâu mới nói: "Hài lòng chưa?"

Lệ Tiêu híp mắt, cúi đầu nhìn biểu tình ngoan ngoãn của ái nhân, nói: "Trăm sai rồi."

Tổng Tụng bị câu nói này làm cho không còn cách nào khác: "Sai ở đâu?"

"Hình như người lại giận."

"Vì sao ta lại giận?"

"Vốn trẫm không nên khiến người lo lắng, người giận không thể tránh được, vừa rồi trẫm còn uy hiếp người... Cho nên người nhất định lại giận."

"Người biết ta sẽ tức giận còn phải làm như vậy?"

"Bởi vì Tụng nhi vẫn không để ý tới trẫm."

"Người còn oan ức?"

Lệ Tiêu phán đoán ngữ khí của Tổng Tụng, nói: "Bởi vì trẫm quá yêu Tụng nhi."

"Yêu ta cho nên cố ý làm ta lo lắng? Bệ hạ có phải là hiểu lầm gì với tình yêu không?"

"Người xem đi, người giận thật."

"..." Tổng Tụng đúng là giận không nhẹ, y một đám đập tới, nghĩ đến vết thương ở ngực hẳn, nhịn xuống thu lại, siết ngón tay tức giận nói: "Ta làm thế nào cũng sai, không khóc lóc om sòm thì là không đủ yêu bệ hạ, khóc lóc om sòm cũng là không đủ yêu bệ hạ, người luôn có cách làm ta không thể làm gì. Ta trong mắt bệ hạ, không phải là một bạn hữu tốt. Người soi mói như thế thì đi mà tìm người khác!"

"Nhưng ta chỉ yêu Tụng nhi."

"Người yêu ta đến vậy?"

"Trẫm là người điên, Tụng nhi không nên chấp nhặt với trẫm."

Tổng Tụng im lặng. Y mím miệng, mềm nhũn vùi vào lòng Lệ Tiêu, khóa mắt

ước át cộ lên tay hắn. Hắn nói: "Ta biết mình không nên nghĩ bậy, nhưng ta không nhịn được, ta luôn cảm thấy người không yêu ta, không biết nên đòi người yêu ta thế nào, không biết người thế nào mới là yêu ta thật... Người nói đúng, người không tùy hứng, ta cảm thấy người sợ ta, ta hi vọng người được chiều mà kiêu, nhưng người thật sự kiêu, ta phát hiện ta rất sợ."

"Ta là người điên." Lệ Tiêu nói: "Ta nỗ lực bình thường hơn, mà ta không không chế được mình."

Tống Tụng nói: "Bệ hạ đúng là khó hầu hạ."

"Xin lỗi."

Tống Tụng lại đấm nước mắt trừng hắn: "Vậy ta phải làm sao người mới thỏa mãn?"

"Ta muốn người thương ta nhiều hơn một chút." Lệ Tiêu cúi đầu hôn y, nói: "Thương ta thêm một chút... Để ta không rảnh nghĩ bậy nghĩ bạ."

"Người là bệ hạ!"

"Bệ hạ cũng là người, bệ hạ là người thích được người mình thích dỗ."

"Người..." Tống Tụng nói: "Còn không bằng trẻ con."

Lệ Tiêu hoàn toàn không cho là nhục: "Vậy phiên Hoàng hậu quan tâm nhiều."

Dừng một chút, hắn bồi thêm một câu: "Phải hơn tiểu Hoàng tử."

Tống Tụng nhịn không được muốn cười, mà thấy vẻ mặt hắn thành thật lại cảm thấy không thể làm gì, cứng rắn nói: "Nói chung, sau này không cho cố ý làm ta sợ, không thái thật sự ta sẽ..."

"Nếu có lần sau nữa, cái dao kia sẽ không dừng ở chỗ này."

"Người lại làm ta sợ!"

"Ta lấy mạng thê."

"... Thời." Tống Tụng đẩy hẳn ra, y vốn nhấn nhực chịu đựng, cũng chịu thua sự cố chấp của Lệ Tiêu. Y nói: "Ta muốn ngủ."

Y nằm xuống, Lệ Tiêu nhìn y, cũng nằm xuống theo, lại hôn môi Tống Tụng, Y mở mắt, nghe hẳn nói: "Ngày mai trăm ôm tiểu Hoàng tử về."

"Người không thích con?"

"Thích." Lệ Tiêu nói: "Mà ta thích người hơn."

Tống Tụng bật cười, y nhắm mắt lại, phát hiện tầm mắt Lệ Tiêu còn dừng ở trên mặt y, đáp: "Ta biết rồi."

Lệ Tiêu nhìn y rất lâu, nói: "Người thì sao?"

Tống Tụng đã ngủ.

Lệ Tiêu nằm một lúc, vươn tay chọc hai má mềm mại của y, nói: "Tụng nhi?"

Tống Tụng hô hấp đều đặn.

Ngón tay Lệ Tiêu chạm vào đôi môi y. Nhiều ngày không gần gũi, hẳn có cảm giác mỗi một tác da của mình đang khát vọng Tống Tụng. Làn da của y mềm mại, như đậu phụ trơn mềm, khiến người muốn gặm một miếng.

Tống Tụng bị hẳn kẻ trán, lại hôn sâu một hồi.

Sau khi giải bày tâm sự, Tống Tụng lại biến thành Hoàng hậu ngoan ngoãn. Phát hiện bệ hạ khổ tận cam lai, tất cả mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng thời gian này tuy rằng Lệ Tiêu ăn nói khép nép trước mặt Tống

Tụng, mà rời đi chỗ Tổng Tụng có khả năng nhìn thấy, lại không ngừng phóng thích áp suất thấp.

Trên triều đình mọi người lại trở nên như đi trên băng mỏng, rất hi vọng tiểu Hoàng tử nhanh chóng trăng tròn, Tổng hậu đi ra tọa trấn sớm một chút.

Lệ Tiêu không gây sự, cũng không chọc Tụng nể thích khốc lóc om sòm. Tổng Tụng là Tổng Tụng, hẳn yêu Tổng Tụng, thế nào cũng yêu.

Tiệc trăng tròn của tiểu Hoàng tử đón không ít người đến, Tổng Tụng buồn vì không có Lệ Dương.

Từ lúc Hoàn Nhan Hoàng đế qua đời, hẳn đã xuất cung xây phủ. Có lẽ là bởi vì Lệ Tiêu đời này đang cơ quang minh chính đại, hẳn thật ra cũng không có rất nhiều oán khí như kiếp trước, không si nhục Lệ Dương, cũng không đánh đuổi.

Nhưng hẳn không nói gì, Lệ Dương vẫn hờ thẹn, lâu như vậy tới nay vẫn luôn đóng cửa hồi lỗi, tiệc trăng tròn cũng chỉ nhờ Lệ Thần đưa quà tới.

Sau tiệc, hai người về Dưỡng Tâm điện. Tổng Tụng đỡ tiểu Hoàng tử ngủ, lúc ra tiền điện xem Lệ Tiêu đã thấy hẳn đang cầm một quyển chiết tự đọc, nhìn dáng vẻ kia như là ngơ cả ngẩn.

Tổng Tụng cẩn thận từng li từng tí một đến gần, mới phát hiện đó là Lệ Dương đưa tới, hẳn chủ động yêu cầu đi Bình Châu.

Người đến người đi, Lệ Thần trước sau ở cạnh hẳn. Đến khi tiệc tàn, hẳn chợt như là có dũng khí quỳ gối trước mặt Lệ Tiêu, chủ động thỉnh cầu muốn đi Bình Châu.

Bình Châu là đất phong kiếp trước Lệ Tiêu cho hẳn, hẳn đuổi Lệ Dương ra khỏi thành, cho một mảnh đất cần cỗi làm hẳn vĩnh viễn không được hồi kình.

Sau đó Lệ Dương thế nào, Tổng Tụng không biết. Nhưng y không nghĩ tới,

ma xui quỷ khiến, Lệ Dương tự mình phất mình đi đến đó.

Tổng Tụng nói: "Bê hạ?"

Lệ Tiêu sững sốt, hoàn hồn nhìn y, nói: "Ngồi đi."

"Câu chuyện này giống trong mơ." Tổng Tụng hỏi: "Bê hạ muốn cho hắn đi sao?"

"Có." Lệ Tiêu đề bút, chợt dừng lại, nói: "Người biết trong mơ hắn thế nào không?"

"Không rõ lắm."

Kiếp trước y chết sớm, có một số việc chỉ biết được từ miệng người khác, huống hồ chuyện của người khác, y cũng không để bụng lắm.

Mực nước tự ở ngòi bút, dần dần lướt xuống chiết tự, là một giọt mực đậm.

Lệ Tiêu nhìn chiết tự kia, nói: "Trăm đời hắn, chưa tới hai năm, nhận được tin Ngũ đệ gửi."

Hắn nói: "Báo tang."

Tổng Tụng sững sốt, thấy hắn cúi đầu phê chuẩn, sau đó bỏ qua chiết tự, đứng lên.

Kiếp trước Lệ Tiêu hai mươi một tuổi đăng cơ, hắn lớn hơn Lệ Dương một tuổi? Hay là hai tuổi? Hai năm... Vậy Lệ Dương chừng hai mươi, vừa mới nhũn nước quán.

Y quay đầu nhìn người nam nhân đang đứng trước cửa sổ, nói: "Vậy người còn muốn cho hắn đi?"

"Nếu hắn muốn, vậy tùy hắn."

"Nhưng người rõ ràng... không nữa."

"Không có gì cam lòng không nỡ lòng bỏ, đây là số của hấn." Lệ Tiêu nói: "Có trách thì chỉ trách hấn đầu thai nhảm."

Hấn liếc nhìn Tống Tụng: "Người không cần lo."

"..."

Nhưng ta cảm thấy người đang nói một đằng làm một nẻo đây,

Chương 76: Tránh

Tổng Tụng ở trong cung rất ít khi quan tâm đến chuyện bên ngoài, mà dùng thân phận của y bây giờ, muốn nghe được chút chuyện gì ngược lại cũng không khó.

Chẳng trách lần này Lệ Dương không đến tham gia tiệc trăng tròn của tiểu Hoàng tử, hóa ra là vì ngã bệnh. Từ lúc xuất cung xây phủ hẳn cơ hồ chưa từng ra khỏi cửa, tất cả mọi người tưởng Lệ Tiêu phạt hẳn đóng cửa hồi lỗi, trên thực tế hẳn bây giờ là triển miên trên giường bệnh.

Tổng Tụng không biết là, kiếp trước Lệ Dương kỳ thực còn gửi cho Lệ Tiêu một bức thư nhận tội. Hẳn ốm chết, trước khi chết vẫn luôn sống trong xấu hổ và tự trách. Hẳn không thể nào tiếp thu được chuyện mẫu thân của mình giết mẫu thân của huynh ruột, cũng chính bởi vì phong thư này mới làm cho Lệ Tiêu do dự.

Hắn đương nhiên vẫn là không muốn quan tâm đến Lệ Dương, mà lại như khi Tổng Tụng giận hẳn, chỉ là nghĩ trong lòng mà thôi, khả năng hẳn đã không còn oán hận nhiều nữa.

Nói cách khác, cả đời Lệ Tiêu không quan tâm Lệ Dương là một chuyện, nhưng hẳn sẽ không nguyện ý nhìn hoàng đệ chết.

Tổng Tụng xuất cung không cần thỉnh chỉ, nhưng y luôn luôn là người có quy tắc, cho nên mỗi lần ra ngoài y đều báo cho Lệ Tiêu, để hẳn thuận được hánh tung của mình.

Mà lần này y lại không thông qua Lệ Tiêu, tự mình ngồi xe đến phủ đệ của Lệ Dương, tự mình đến thăm hẳn.

Vốn tưởng rằng người truyền tin nói hẳn triệu miên trên giường bệnh là khoa trương, đến nơi Tống Tụng mới phát hiện hẳn đúng là gầy đi không ít, cho dù là đang cười, giữa hai lông mày vẫn tràn đầy mệt mỏi. Thời tiết từ mùa hạ sang mùa thu, mới một hồi gió thu, hẳn đã ngã bệnh.

Tống Tụng ngồi cách hẳn một khoảng, ngồi xuống ghế, nhẹ giọng nói: "Bệnh gì, thái y có cách không?"

Lệ Dương cười nói: "Không phải bệnh nặng gì, làm phiền hoàng tẩu quan tâm."

"Bệ hạ cũng rất nhớ mong người."

Nụ cười của Lệ Dương nhạt đi mấy phần, đôi môi hẳn run lên, nói: "Hoàng huynh..."

"Mấy ngày nay hẳn bận, cho nên bảo ta qua thăm người, còn có chuyện đi Bình Châu, hẳn còn có ít lời muốn nói với người."

"Hẳn... Muốn nói chuyện với ta?"

"Huynh đệ ruột sao có thù hận mãi mãi được?" Tống Tụng trấn an: "Người dưỡng bệnh đi, đừng suy nghĩ nhiều."

Bây giờ y ở trong cung, thân phận cao quý, cho dù xuất cung cũng không tiện ở lâu, chỉ hàn huynh vài câu đã đi ra ngoài, ở trước cửa lại trùng hợp gặp Lệ Thanh. Sau khi hàn lễ, Tống Tụng hỏi hẳn: "Không biết hẳn là bị bệnh gì?"

"Thái y nói là tâm bệnh, tích nhiều thành bệnh, không có thuốc."

"Trước kia nói rồi, không cho hẳn để bụng."

"Bệ hạ không phải người mềm lòng, thần đệ đi xin hẳn, muốn hẳn đàm luận với Tam hoàng huynh, hẳn không đồng ý..." Lệ Thanh dừng một chút, nói: "Ta đang lo, sức khỏe Tam hoàng huynh ngày càng lụn bại, chỉ sợ..."

Dựa theo lời giải thích của Lệ Tiêu, phòng chường Lệ Dương sống được nhiều nhất là hai năm.

Tổng Tụng nói: "Kỳ thực bệ hạ chưa từng trách tội hấn."

"Nhưng sự lạnh lùng của hấn đối với Tam hoàng huynh cũng chẳng khác gì trách tội." Lệ Thanh dứt lời, cười cười: "Tam hoàng huynh đúng là có tội, tội không nên sinh ở hoàng gia, sinh ra từ bụng Tần Hoàng hậu."

Tổng Tụng không biết nên làm gì. Về lý trí, y biết rõ Lệ Dương vô tội, nhưng về tình cảm, y lại cảm thấy Lệ Tiêu làm không sai. Hấn không muốn thân thiết với Lệ Dương, cũng là hợp tình hợp lý.

Lúc về, Lệ Tiêu quả nhiên hỏi hành tung của y.

Kỳ thực y đi đâu lòng Lệ Tiêu cũng biết rõ, nhưng hấn còn hỏi thừa, Tổng Tụng cũng thành thật thẳng thắn: "Đến thăm A Dương."

"Người là tẩu tử, đơn độc đến gặp tiểu thúc tử là đạo lý gì?"

"..." Tổng Tụng giật khéo miệng một cái: "Người lại giận cái gì?"

Lệ Tiêu nhìn y một lát, nói: "Lại đây."

Tổng Tụng không thể làm gì khác hơn là đi tới chỗ hấn, thuận thế bị hấn ôm vào trong lòng. Nam nhân nói: "Lần tới ra ngoài phải nói chỗ thăm."

Tổng Tụng lườm hấn một cái, cơ sở ngầm dưới tay Lệ Tiêu nhiều như vậy, từ khi y đi hấn đã biết y muốn đi đâu, đi làm gì, bằng không ngay cả cửa cung y cũng không ra được.

Mà ở bên ngoài, y vẫn nói: "Ta nhớ rồi."

Lại tư thái ngoan ngoãn mềm mại.

Trải qua một lần phản kháng kia, hẳn mới phát hiện tính cách mềm mại của Tổng Tụng thật sự là đáng quý, làm người thích nhất: "Hẳn thế nào rồi?"

"Ta đã nói với hẳn hai ngày nữa bệ hạ hết bận, sẽ đích thân đến gặp hẳn."

Lệ Tiêu quả nhiên sầm mặt lại: "Ai cho người nói?"

"Ta không phải là thấy hẳn đáng thương còn gì? Người không gặp hẳn không biết, hẳn đã gầy đến trơ cả xương. Phụ hoàng mới đi chưa được bao lâu, nếu phụ hoàng biết, chỉ sợ sẽ trách người không chăm sóc tốt đệ đệ. Ta cũng suy nghĩ cho bệ hạ mà."

Y biện minh là vì hẳn, còn nói năng hùng hồn. Lệ Tiêu véo má y, bật cười một tiếng, không cam lòng trách cứ, nói: "Dám tự ý thay trẫm quyết định, thật sự là gan to bằng trời."

Cái gì mà gan to bằng trời, y chỉ là thuận theo tâm ý của Lệ Tiêu mà thôi. Tuy rằng y không phải là người xấu, mà cũng không phải người thích xen vào chuyện của người khác. Nếu như Lệ Tiêu không thể hiện ra hẳn không hy vọng Lệ Dương chết, y cũng chẳng cần đi.

Biết thì biết, y vẫn không vạch trần: "Vậy ta nói rồi đây, người muốn đi gặp hẳn chút không, sĩ diện của Hoàng hậu ta phỏng chừng không còn rồi."

"Người còn sĩ diện?"

"Sĩ diện của ta không phải liên quan đến sĩ diện của bệ hạ sao?"

Lệ Tiêu có chút nói không nổi y, Tổng Tụng lại nói: "Ta thấy quan hệ của Ngũ đệ và Tam đệ rất tốt, nếu hẳn đi Bình Châu, chỉ sợ Ngũ đệ cũng phải đi theo."

"Trong mơ đúng là hẳn đi cùng."

"Vậy cho dù không vì A Dương, Ngũ đệ cũng là người trọng tình, nếu cứ bỏ đi Bình Châu như vậy, chẳng phải là đáng tiếc sao?"

Lệ Tiêu thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy y, một hồi lâu mới nói: "Trăm và hăm mốt mốt cũng không thể quay về như trước."

Tổng Tụng ôm lấy hấn.

Kỳ thực y có thể hiểu cảm giác của Lệ Tiêu. Hấn không muốn quan tâm Lệ Dương, không liên quan đến có trách hay không, chỉ là bởi vì không vượt qua được khúc mắc trong lòng, nhưng hấn cũng không muốn nhìn thấy Lệ Dương chết.

"Nể tình ta, có thời gian đi gặp hấn, có được không?"

Lệ Tiêu nói: "Vậy thì nể mặt của Tụng nhi."

Lệ Tiêu có thật sự đến gặp Lệ Dương hay không, Tổng Tụng không biết. Nhưng y mơ hồ có thể nghĩ đến chỗ dù Lệ Tiêu đi, cũng nhất định là lãnh đạm, sẽ không nói câu gì xuất phát từ đáy lòng.

Nhưng chỉ cần Lệ Tiêu thể hiện ra một chút xiu quan tâm, đối với Lệ Dương đã là nhán nhỉ cỡ cứu mạng.

Y đặc biệt dặn dò Thái y viện lưu ý tình huống của hấn, còn mình thì lại toàn tâm toàn ý chăm sóc tiểu Hoàng tử.

Sáng sớm y cùng Lệ Tiêu thượng triều, hạ triều cùng về, ôm con thần thánh, ngày tháng trải qua thư thái vô cùng.

Tiểu bảo bối tuổi này mỗi ngày một khác, đôi mắt sáng như ngôi sao, hoàn toàn khác với người trưởng thành, hơn nữa động một chút là duỗi chân nhấc tay. Dựa theo lời giải thích của nữ mẫu, hay duỗi như thế là dài người.

Tổng Tụng tự mắt thấy con lớn lên, hận không thể mỗi ngày vẽ ra để ngày sau xem lại.

"Đứa nhỏ này ngày nào cũng ăn no rồi ngủ ngủ rồi ăn, có biết chơi với ai đâu."

"Ta cảm thấy mắt của nó càng ngày càng giống bệ hạ."

"Hôm qua ta lấy chút sữa dê cho nó uống, uống rất vui vẻ, trẻ con không kén ăn là chuyện tốt."

"Bệ hạ bệ hạ, người có cảm thấy Hân nhi rất ngoan không? Còn rất dễ nuôi."

...

Cuộc trò chuyện giữa Tống Tụng và Lệ Tiêu, tuyệt đại đa số biến thành con.

Một ngày hạ triều, Tống Tụng thoải mái đi về hậu điện, Lệ Tiêu lại thay đổi việc làm ngày trước phê chiết tự ở tiền điện, cùng y đi tới nội thất hậu điện.

Hai người thay ngoại bào, Tống Tụng tự tay giúp hấn cởi mũ miện, nói: "Hôm nay rảnh à?"

Lệ Tiêu không để ý tới y, xoay mặt đi tự mình bế tiểu bảo bảo lên. Tống Tụng chớp mắt, nhìn hấn ôm con đi tới trên giường ngồi xuống đùa, nói: "Chuyện chăm sóc con giao cho ta là được rồi."

Lệ Tiêu vẫn không để ý đến y, không chỉ không để ý tới y, buổi tối hôm đó, còn muốn đích thân ôm con ngủ.

Tống Tụng hơi ngạc nhiên, không hiểu sao trong chớp mắt hấn để ý đến con như vậy, lại quan sát dáng vẻ nghiêm túc của hấn, y tự hỏi có phải là bệnh điên lại tái phát không, cho nên hấn lại cố chấp.

"Người cẩn thận đề lên con." Lúc ngủ, Tống Tụng một mặt lơ lửng, nói: "Không bằng đặt con ở giữa chúng ta, có được không?"

Lệ Tiêu liếc y một cái, trực tiếp ôm con ngủ ở trong.

Tống Tụng: "..."

Có nên ta đã làm sai điều gì?

Lệ Tiêu nghiêng người nhìn nhóc con nằm trong tã lót, đôi mắt của nó rất tròn, rất sáng, miệng nhỏ và lợi đều hồng hào, hai má thì lại như là đậu hũ mềm mại. Lệ Tiêu giơ tay lên, nó lập tức duỗi bàn tay nhỏ xíu ra bắt.

Ngón tay của nó tính tể, cũng nhỏ nhỏ, bị giấu trong tay áo thật dài, chắc là sợ lạnh. Một ngón tay của Lệ Tiêu bị nó cầm lấy, cảm thấy đôi mắt của nó rất giống Tống Tụng.

Phía sau bỗng nhiên lại vang lên động tĩnh. Tống Tụng rón rén lặng lẽ xem, mềm mại nói: "Bệ hạ?"

"Trẫm không muốn nhìn thấy người."

"... Ta làm sao?"

"Trẫm có tiểu Hoàng tử là được, ngày mai Hoàng hậu chuyển ra Dưỡng Tâm điện đi."

Tống Tụng ngăn ra: "Nhưng Hân Nhi là ta sinh..."

"Tác dụng của người chấm dứt ở đây,"

"..."

Một giây sau, eo hắn bị Tống Tụng dùng sức đập một cái: "Người nói thêm câu nữa thử xem!"

Lệ Tiêu thông dong nói: "Tác dụng của người chấm dứt ở đây."

Tống Tụng lập tức lướt qua hắn ôm con, Lệ Tiêu ôm không buông, hai người giằng co một lát. Tống Tụng mím miệng: "Con là của ta."

"Là của ta."

"Là ta sinh."

Lệ Tiêu nhìn gương mặt tinh xảo của y, nói: "Người là ta nuôi."

"Người..." Tống Tụng nhìn bảo bảo đầy mặt ngây thơ và hồ đồ, nhất thời nhụt chí, nói: "Người nổi lên cái gì?"

"Người nói xem?" Lệ Tiêu nói: "Khoảng thời gian này người có phải là quên mất trách nhiệm Hoàng hậu của mình không?"

"Ta nào có." Tống Tụng nhớ lại, mình chỉ là một Hoàng hậu ngày nào cũng lưu luyến giữa triều đình và hậu cung, cơ hồ đã xem như là nửa Hoàng đế, thế mà còn gọi là quên mất trách nhiệm được, vậy cái gì mới gọi là trách nhiệm?

"Người đầu tiên là Hoàng hậu của trẫm, sau mới là mẫu hậu của tiểu Hoàng tử, nhưng người xem người đi, người đã làm gì? Trẫm từ khi người mang thai đã một mực chờ đợi, nhưng đợi đến con sinh ra cũng không thấy người làm nửa phần trách nhiệm. Người để tay lên ngực tự hỏi xem, tuy rằng ngày ngày trẫm ngủ cùng người, nhưng khác gì một mình trong phòng không?"

"..." Tống Tụng không nghĩ tới hẳn nói đến chuyện này, y bối rối một lúc, nói: "Ta, ta cũng không biết bây giờ có thể không..."

"Trẫm hỏi Kỷ Doanh, hẳn nói sau bốn mươi ngày sinh nở là được, nhưng người căn bản không coi trẫm ra gì."

"Ta..."

"Trẫm không nghe người giải thích."

"..." Tống Tụng yên lặng nằm xuống sau hẳn, mắt nhìn chằm chằm gáy hẳn, từ bên trong nhìn ra mấy phần quật cường, mấy phần không vui, cùng với mấy phần oán khí. Y bỗng nhiên nhìn không được bật cười, hơi đỏ mặt nói: "Nhưng ta lo..."

Lệ Tiêu không nhúc nhích. Tống Tụng lấp bắp nói: "Ta không muốn có thêm con."

Có một đứa đã đủ, nếu không có kiếp trước tận mắt nhìn thấy cảnh đó, y cũng sẽ không có chấp niệm với con đến vậy.

Nghĩ tới đây, đồng tử Tống Tụng hơi co lại. Mà ý nghĩ này lại không hện mà gặp với ý nghĩ của Lệ Tiêu. Hắn nói: "Chuyện này trăm có vài cách."

Hắn rút một quyển sách nhỏ thật mỏng ra khỏi ngực, nói: "Người xem đi."

Tống Tụng nghĩ hoặc nhận lấy, ánh mắt vừa rơi xuống tờ giấy lại đột nhiên đỏ mặt.

"Nếu đã có bí thuật sinh tử, trăm cảm thấy cõi đời này tất nhiên cũng có bí thuật tránh thai, đặc biệt nghiên cứu một phen, phát hiện đại đa số bí thuật sinh tử là do eo người đẽm trên gối, trăm thao tác, thuận tiện nước chảy ngược. Nhưng nếu ngược lại, Tụng nhi tự mình ngồi lên..."

Hắn nghiêng đầu nhìn Tống Tụng, nói: "Có phải là có lý lắm không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tụng Tụng:... Có cái đầu người.

Đang ở nhà cách ly nên rảnh, đăng full bộ này luôn nha cho mọi người khỏi chờ, sẽ beta lại lần nữa ^^

Chương 77: Tiền Đồ

Trẻ con nghe không hiểu hai người lớn nói gì, đôi mắt tròn vo chớp một cái, tay nhỏ túm lấy phụ hoàng không buông, há miệng, phát ra tiếng ngiên răng mềm mại.

Tống Tụng cảm quyền sách tranh kia, trong đầu đã bởi vì đôi hai người trong sách tranh thành mình và Lệ Tiêu mà cảm thấy không cách nào không chế được xấu hổ.

Mà Lệ Tiêu nói rất đúng, chuyện này cũng là nghĩa vụ của y, tuy rằng chuyện như vậy nói rất ngại ngùng, nhưng kỳ thực y chẳng hề bài xích.

Hai người trầm mặc một hồi, Tống Tụng bỗng nhiên đưa tay qua, bế con lên, quay người đi ra ngoài.

Lúc quay lại, Lệ Tiêu vẫn ngồi trên giường nhìn y. Tống Tụng đi tới chỗ hần, ngồi xuống giường, lại trầm mặc.

"Ta..."

Y còn chưa dứt lời, Lệ Tiêu đã nói: "Trẫm cũng không muốn để cho người mang thai nữa."

Tống Tụng ngoan ngoãn ngồi ở đó không nhúc nhích, một bộ mặc người hái. Rất cuộc là Lệ Tiêu không nhìn được trước, hần nghiêng người hôn Tống Tụng, còn chưa chạm tới y đã bắt đầu nuốt nước miếng.

Màn giường bị kéo xuống, Lệ Tiêu lần thứ hai hiểu rõ Tống Tụng ngoan ngoãn nghe lời là đáng quý cỡ nào. Y là một Hoàng hậu xứng chức, phụ hậu xứng chức, cũng là một ái nhân cực kỳ xứng chức.

Y ngoan mềm, lúc đối mặt với Lệ Tiêu cơ hồ không có giới hạn cơ bản.

Ngày hôm sau hươu mọc, Lệ Tiêu mở mắt ra, tinh thần sáng khoái ôm người trong ngực chọt một cái. Tống Tụng còn đang ngủ say, mặt mày yên tĩnh, hơi thở mềm mại, trên người là mùi hương quen thuộc của Lệ Tiêu, rất thanh khiết, cũng cực kỳ mê người.

Tống Tụng ngủ sâu, bị cắn hôn cũng không bị đánh thức, lúc mơ màng tỉnh lại, Lệ Tiêu đã luyện kiếm quay về.

Bỗng nghĩ đến hôm nay được nghỉ, Tống Tụng ngáp một cái, cơn buồn ngủ lại tới.

Lệ Tiêu cũng không ồn ào.

Tự mình lau mặt cho y, bưng nước cho y súc miệng, dụ dỗ ăn chút gì đó, xong y lại ngủ thiếp đi.

Nhiều ngày ăn chay, một hồi được ăn no, vui vẻ lộ rõ trên mặt Lệ Tiêu. Tâm tính của hắn tốt, cung nhân hầu hạ cũng dễ dàng, có người thông mình nhìn ra đầu mối, âm thầm cảm kích Tống Tụng liêu mình nháy vào hồ.

Hầu hạ Lệ Tiêu vui vẻ là việc nằm trong phận sự của Tống Tụng, hưởng hồ bọt họ cũng là hai bên tình nguyện, Tống Tụng cũng không bài xích chuyện như vậy.

Mà không bài xích thì không bài xích, ngày nào cũng làm y không chịu nổi, liên tục ba ngày cho Lệ Tiêu ăn no, Tống Tụng cảm giác sức của mình không ăn thua, cùng ngày vui trong chán bực mình thành cơn tằm, chỉ ôm không cho ăn.

Lệ Tiêu nhìn ra y không muốn, cũng không nhất định phải ăn, còn quay người đi ra ngoài ôm cơn vào cho y chơi. Tống Tụng lộ đầu liếc mắt nhìn tiểu bảo bảo ngoan ngoan, chui ra khỏi chăn, vội cho hắn một nụ hôn. Y đưa tay đẩy hắn, nói: "Đừng đè lên con."

Có lẽ là nhìn ra tâm tư của Tống Tụng, bảo bảo bỗng nhiên duỗi tay nhỏ ra đánh Lệ Tiêu một cái: "A!"

Lệ Tiêu cúi đầu nhìn nhóc con kẹp giữa hai người, nhóc con này khuôn mặt còn chưa to bằng lòng bàn tay hẳn, mà đôi mắt nước long lanh thế mà đã có chút hung dữ.

Lệ Tiêu hỏi nó: "Người hung dữ cái gì?"

"Nhá!" Bảo bảo lại đánh hẳn một cái, Tống Tụng cười khúc khích, tay nó vừa nhỏ vừa ngắn, ngón tay tinh tế, nếu như không phải Lệ Tiêu vì ôm mình mà cách gần quá, căn bản nó không với tới hẳn.

Y nói: "Người chen nó."

Lệ Tiêu nói: "Trăm ôm Hoàng hậu, còn phải được nó đồng ý?"

Hắn vừa nói vừa siết khuôn mặt của bảo bảo, nó lập tức tím hẳn, mà cánh tay nó cũng mất linh hoạt, lại không có sức gì, tất nhiên không có cách nào đẩy phụ hoàng ra, mấy lần từ tay phụ hoàng lướt xuống, đột nhiên nó bĩu môi.

Một giây sau, Tống Tụng đánh rớt tay Lệ Tiêu: "Khóc bây giờ."

Y nhẹ giọng dỗ con: "Được rồi, phụ hoàng xấu bị đuổi chạy rồi, không khóc không khóc."

Miệng nhóc con trề ra, được dỗ ngoan.

Lệ Tiêu nói: "Nó có phải là đang lừa người không?"

"Mới bao lớn chứ, sao biết lừa được." Tống Tụng nói: "Cũng có phải yêu quái đâu, có phải không nhá?"

Câu cuối cùng, là nói với bảo bảo.

Dáng vẻ dịu dàng của y rất khiến người tâm động,

Lệ Tiêu nhìn không được, kéo y qua, tiểu bảo bồi bị kẹp ở giữa lập tức bắt đầu duỗi tay duỗi chân, móng vuốt cào mặt của hắn, còn a a a.

Tống Tung không thể làm gì khác hơn là lần thứ hai đẩy hắn ra: "Đừng quậy nữa, con sẽ tức giận."

Ngày tháng thu thân cũng trải qua đặc biệt nhàn nhã. Tống Tung tận mắt nhìn bảo bảo từ biết xoay cổ đến biết vươn mình lại biết ngồi biết bò, từng chút chứng kiến nó trưởng thành, trong lòng là vô số thỏa mãn.

Kiếp trước y nhập nhô, kiếp này lại trải qua đặc biệt thoải mái, giống như nằm mơ.

Có lúc y cảm thấy tất cả chuyện kiếp trước từ lâu đã là một cơn ác mộng, cơ hồ sắp quên sạch sành sanh.

Kỳ Doanh là con trai của tiểu Hoàng tử, Lệ Tiêu cho đặc quyền tiên cung, tiểu Hoàng tử cũng thật sự rất thích hắn, lúc vừa mới bắt đầu biết đi, Tống Tung cầm dây thừng dắt nó, nó lông ngóng tới chỗ Kỳ Doanh.

Trẻ con bắt đầu đi như là nhào về trước, lập tức nhào vào lòng Kỳ Doanh.

Nó bắt được ống tay áo Kỳ Doanh mong chờ nhìn hắn, được ôm là cười khàn khàn khác.

Mãi cho đến khi lớn hơn chút, vừa mới học đi nó vẫn túm góc áo Kỳ Doanh, bị bỏ ra lệnh cho hắn: "Phải nhớ đến thăm."

Kỳ Doanh buồn cười cúi đầu nhìn nhóc con cao đến đầu gối mình: "Nói rõ câu chưa? Còn dám tự xưng cha ta."

"Ngốc ngốc cho người nói lại!" Tiểu Hoàng tử hết sức tức giận hắn dám ngộ nghịch với mình, ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên, tức giận nói: "Ngốc ngốc

không được nói ta là ngọc ngọc!"

"Đại ngọc và tiểu ngọc đầu óc đều có vấn đề, một người điên một kẻ ngọc, lời nói sao có thể tin?"

Tiểu Hoàng tử trừng hấn, giơ tay nhỏ lên dùng sức vỗ mông hấn: "Không được bắt kình với phụ hoàng!"

Kỳ Doanh đánh rớt cái tay nhỏ mềm mại của nó, ngồi xổm xuống nhìn nó, nói: "Không hổ là con của điên điên ngọc ngọc, đàn độn, ngu ngọc."

Toàn bộ hoàng cung, ai không biết Hoàng hậu được bệ hạ yêu chiều, yêu ai yêu cả đường đi, ai dám không cung kính với tiểu hoàng tử chứ. Kỳ Doanh mỗi lần đến là mắng nó, tiểu Hoàng tử nhất thời dầm nước mắt: "Chính là, là nghịch tử!"

Kỳ Doanh chột khuôn mặt nhỏ của nó, cười híp mắt nói: "Ai là nghịch tử? Ai là nghịch tử? Hà?"

Khuôn mặt mềm nhũn của tiểu Hoàng tử bị hấn chọc một cái lùi lại, chọc một cái lùi lại, té phịch ngồi xuống đất, không thể nhìn được nữa, khóc òa lên.

Kỳ Doanh nhìn không được muốn cười, vội vàng ôm nó dỗ: "Tiểu ngọc? Ngọc ngọc? Ta sai rồi, không khóc."

Tiểu Hoàng tử ngoan ngoãn thành thật, còn có chút ông cụ non, không biết có phải là ở bên Tổng Tụng lâu không, cả ngày đàng hoàng trịnh trọng cau mày, như ông cụ non, làm Kỳ Doanh không nhìn được muốn bắt nạt nó.

Mà bắt nạt mãi cũng không được, phải dỗ. Hấn ôm tiểu ngọc vào trong lòng, tiểu Hoàng tử bị hấn chọc tức khóc nức, vẫn vùi cổ áo hấn nức nở: "Nghịch tử!"

"Ồi, xin lỗi mà." Kỳ Doanh hôn má nó, dịu dàng nói: "Đừng khóc? Chà? Chà?"

Tiểu Hoàng tử meo máo, nó có chút giống Lệ Tiêu, mà khí chất giống Tổng

Tụng hờn, mềm mại như vắt mì.

Bên kia, Tống Tụng nghe thấy động tĩnh đi ra, trằm mặt nói: "Kỳ Doanห์?!"

Y không chịu nổi Kỳ Doanห์ bắt nạt con nhà mình, tiến lên hai bước, mắng: "Sao người bắt nạt nó?"

Kỳ thực không chỉ Kỳ Doanห์, Lệ Tiêu cũng thích bắt nạt bảo bảo, trong lòng y không vui, đi lên vừa muốn ôm, lại nghe tiểu Hoàng tử nói: "Không, không bắt nạt."

"..." Cái tính cách nhẩn nhục chịu đựng này cũng cực kỳ giống Tống Tụng. Tống Tụng không nói gì nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ hồng của nó, nước mắt còn ướt nhẹp dính trên lông mi, mà nó biết phải che chở con của mình: "Hắn, hắn tốt!"

Tiểu hoàng tử tâm tư đơn thuần, Kỳ Doanห์ nói cái gì là tin, bởi vì hắn đã nói với nó, nếu nó không che chở hắn, hắn sẽ bị phụ hoàng và phụ thân chặt đầu.

Chỉ có phụ thân là thấu hiểu tâm ý y nhất, y cảm thấy Kỳ nhi tử không xấu nổi đó.

Kỳ Doanห์ lặng lẽ nói: "Tạ ơn ngọc ngọc cứu mạng."

Tiểu Hoàng tử nói: "Hừ."

Tống Tụng tức giận, không để ý đến bọn họ, nói: "Mấy ngày nay bệ hạ không ở Dưỡng Tâm điện, người biết hắn đi đâu không?"

Kỳ Doanห์ đưa ngọc ngọc chõ y ôm, nói: "Hoàng hậu cũng không biết, sao ta biết được?"

"Bệnh tình của hắn có thể ổn định không?"

"Cũng không thấy chuyển biến xấu." Kỳ Doanห์ nhíu mày, như là nghĩ tới điều

gì, nói: "Người cũng không cần lo quá, hấn cũng không thể phát hiện ra gì, tìm chỗ khác phát điên."

"Nói năng linh tính." Tống Tụng trách cứ, xoa xoa mặt cho tiểu Hoàng tử, nói: "Kỳ thực ta cảm thấy hấn cho ta cùng hấn lên triều là có ý gì đó khác."

"Bồi dưỡng người." Kỳ Doan nói: "Mọi việc lo trước khởi họa, bệnh này của hấn là phải làm tốt chuẩn bị cho mọi tình huống. Nhưng ta thấy hai năm qua rất ổn định, chỉ cần ngày không sóng gió, không sao."

Tống Tụng khẽ gật đầu, lại nói: "Ta có nghe nói gần đây hấn thường xuyên đi xem Tĩnh giám, người và Quốc sư thân thiết, giúp ta hỏi xem hấn đang làm gì, đừng để xảy ra chuyện."

Kỳ Doan bật cười: "Lăng Vân Tử cái tên đó giả thân cao muốn chết, người còn lo bệ hạ sẽ vừa mắt hấn?"

"Nói linh tính cái gì đây?" Tống Tụng tức giận: "Còn như vậy ta sẽ chém đầu người."

Tiểu Hoàng tử nghe vậy, nhất thời giật mình: "Không thể chém!"

Hai người lớn cùng nhau nhìn nó, cùng bật cười.

Kỳ Doan cáo biệt ngốc ngốc, tiểu ngốc lưu luyến không rời vung bàn tay nhỏ lên, nhìn theo con trai rời đi, được phụ thân ôm về đọc sách, mềm mại hỏi: "Ta đã có nhi tử rồi, sao còn phải đọc sách chứ?"

"Tại sao có nhi tử không cần đọc sách?"

"Đọc sách không phải là vì cưới thê tử sao?"

"... Đây là ai dạy người?"

"Hự hoàng dạy."(*)

(Tiểu Hoàng tử nói ngọng)

"Nói linh tinh." Tống Tụng nói: "Đọc sách là vì mình, không phải là vì bất luận người nào. Người là Thái tử tương lai, phải học cho giỏi, chăm chỉ tập võ, ngày sau trở thành người như phụ hoàng người."

Tiểu Hoàng tử kính hi: "Ta muốn, muốn học võ!"

"Lớn chút nữa bảo phụ hoàng người tự mình dạy người." Tống Tụng hóa thân thành tướng công, nói: "Phụ hoàng người lợi hại nhất."

"Lợi hại thế nào nha?"

"Lợi hại nhất thiên hạ!"

Kỳ Doanh đi ra Dương Tâm điện, gặp Lệ Tiêu đang về. Hắn hành lễ, Lệ Tiêu trực tiếp đi qua, Kỳ Doanh bỗng nhiên nói: "Bệ hạ."

"Chuyện gì?"

"Hôm nay Hoàng hậu thăm vẫn ta, hẳn biết ngài thường đi xem Tinh giám."

"Người trả lời thế nào?"

"Thảo dân nói bệ hạ và Quốc sư ngày nào cũng cùng nhau ngắm mưa ngắm tuyết ngắm trăng, có tình cảm nhưng vẫn giữ lễ nghi..." Hắn chưa nói hết lời đã thấy ánh mắt Lệ Tiêu lạnh như băng, vội cười nói: "Đùa thôi, nhưng bệ hạ đã bắt được người rồi, Hoàng hậu cũng không phải ngu, chỉ sợ không giấu được bao lâu."

"Vậy người phải phối hợp với Quốc sư."

Lệ Tiêu không muốn nhiều lời, đi thẳng vào. Kỳ Doanh đứng thẳng lên, hơi nhíu mày, hẳn đã đi xa.

Lệ Tiêu vừa vào cửa đã nghe thấy Hoàng hậu khen mình đệ nhất thiên hạ,

thần sắc lạnh nhạt nhất thời thả lỏng. Hắn đi vào, nói: "Hóa ra trăm trong lòng Tụng nhi lợi hại như vậy."

"Hự hoàng!" Lệ Tiêu cười cười, sờ sờ đầu nhỏ của nó. Có lẽ là bởi vì Tổng Tụng thường thường tặng bốc hắn trước mặt nó nên Tiểu Hoàng tử rất kính trọng hắn, ánh mắt nhìn hắn như đang nhìn một ngọn núi. Lệ Tiêu nói: "Nếu như muốn học võ, ngày xuân sang năm bắt đầu đi, tuổi tác cũng không nhỏ."

Tiểu Hoàng tử lập tức lộ ra nét mặt hưng phấn.

Tổng Tụng lại cau mày, lúc buổi tối hai người đi ngủ, y hỏi: "Có phải là hơi sớm không?"

"Con đã không thể chờ đợi nữa."

"Đó là bởi vì nó chỉ biết tập võ có thể lợi hại hơn, lại không biết tập võ khổ thế nào."

Lệ Tiêu vươn mình dậy, hai tay chống bên sườn mặt y, hỏi: "Tụng nhi cảm thấy trăm thế nào?"

"Bệ hạ... Đương nhiên là rồng phượng trong loài người."

"Nam nhân cao to uy mãnh như trăm, trước đây Tụng nhi còn nhìn không lọt. Nếu như nó cứ mãi tay trời gà không chặt như vậy, ngày sau thú phi tử thế nào?"

"... Người làm sao cứ, cứ phải nói đến chuyện này. Hôm nay nó còn nói với ta không muốn đọc sách, bởi vì có nhi tử không cần thú thế tử."

"Không phải người nói trăm làm gì cũng phải nói đến chuyện này sao, là vì sao người biết không?"

"Vì, vì sao?"

"Đương nhiên là vì có được Tụng nhi như vậy chỗ nào cũng trị tâm lương

phối: "(*)

(Bạn đời tâm giao)

Tổng Tụng: "..."

Người thật là có tiền đồ ha.

Chương 78: Hồi Tưởng

Không quan tâm tiền đồ thật hay là tiền đồ giả, lương phổi bị chọc cười chính là tiền đồ. Tống Tụng há miệng đầy hấn ra, một mặt tức giận: "Người chỉ giỏi nói linh tinh."

Lần đầu gặp Lệ Tiêu y cảm thấy hấn nhất định là nam nhân cực kỳ hung tàn, ít nhất bên ngoài đồn là như vậy, mà dần dần hiểu hấn mới phát hiện, Lệ Tiêu người này ấu trĩ, cổ tình gây sự, hơn nữa đặc biệt biết dỗ người vui vẻ.

Sơ với bây giờ, Lệ Tiêu nghe y nói như thế, lại hôn y một cái: "Nếu không phải Hoàng hậu trăm mới không nói linh tinh."

Tống Tụng ở trong mắt hấn luôn là đặc biệt, lúc vừa mới quen biết, thế nào y cũng nghĩ tại sao, luôn nghĩ nếu như có một ngày Lệ Tiêu không coi y là đặc biệt nữa thì y phải làm sao. Nhưng bây giờ phần lo lắng này từ lâu đã bị ném lên đến chín tầng mây, y là đặc biệt, không có ai có thể thay thế.

Y bật cười một tiếng, lại bị Lệ Tiêu ngậm môi một phen, Tống Tụng thuận theo tiếp nhận nụ hôn này, cũng tiếp nhận ôn tồn hôm nay.

Lúc y mơ màng nằm trong lòng hấn sắp ngủ, chợt nghe hấn hỏi: "Người hiểu kỳ trăm mấy ngày này đang làm gì sao?"

Tống Tụng mơ hồ một lúc, mềm mại nói: "Ưm."

Nếu người khác nghe, chỉ sợ là nổi da gà đầy người. Gần vua như gần cọp, đặc biệt là người điên như Lệ Tiêu, nếu hấn hỏi hạ thần như vậy thì chính là đang hỏi tội. Dám to gan tự ý hỏi thăm hành tung của Hoàng đế, đây là muốn tạo phản.

Lệ Tiêu hôn chớp mũi Hoàng hậu một cái, nói: "Trẫm bắt được một người."

"Ai thế?"

"Tổng Ca."

Tổng Tụng bỗng nhiên mở mắt ra.

Y rất lâu không nghe thấy tên Tổng Ca nữa. Năm đó y nghe nói Tổng Ca mất tích ở Tổng phủ, đến Kim quốc, cũng không biết đến tột cùng là ai dẫn hắn đi. Lúc đó y còn nghĩ, dùng tính cách của Lệ Tiêu tại sao muốn giữ đôi phương lại.

Y nhìn Lệ Tiêu: "Lúc nào?"

"Hơn nửa năm."

"Người... Vẫn không buông tha cho hắn?"

"Vết thương hắn gây ra cho người, sao buông tha được."

"Nhưng lúc đó không phải người thả hắn đi nước khác sao?"

"Thả là vì bắt một người khác."

"... Ai?"

"Trần Hữu, đại sư huynh của Kỳ Doanh."

Tổng Tụng có chút mơ hồ: "Đó là ai?"

Lệ Tiêu sờ mái tóc dài của y, nói: "Thánh được là tự tay hắn làm ra, năm đó Kỳ Doanh cho là hắn chết rồi, nhưng thật ra là bắt ngờ được Tổng Ca cứu. Những năm này hắn luôn làm việc cho Kim quốc. Lần đó Đông Vệ doanh bèn lửa, ám sát Vương phủ, chính là Tổng Ca cầu kết trong bóng tối."

Từ sau lần ám sát và chuyện Tần Ninh, Tống Tụng được bảo vệ triệt để. Y ở trong thâm cung, tuy rằng ở Dưỡng Tâm điện, mà rất nhiều việc triều đình y theo bản năng không hỏi, còn chuyện mờ ám y càng không rõ lắm.

Tống Tụng có chút bưng bình, "Chẳng trách lần kia một bên nhắm vào ta, một bên nhắm vào Hoàng hậu. Nếu không phải người bên cạnh cũng không thể hiểu rõ ràng ân oán của người và Hoàng hậu đến vậy."

Nếu Tống Ca quả thật phản quốc chính là tội chết. Tống Tụng lại nói: "Vi sao không phạt?"

"Trẫm bắt hấn không chỉ bởi vì phản quốc." Lệ Tiêu nói: "Còn có một việc, trong lòng trẫm vẫn còn một cái gai."

"... Người nói, sự kiện kia?"

Lệ Tiêu nhìn nhợt nói: "Hân nhi bị chết cháy, không phải là Tống Ca lúc đó nguy trang người gây ra."

Tống Tụng đã rất lâu không nghĩ tới chuyện này, giờ khắc này bị Lệ Tiêu hỏi hốt nói ra, sắc mặt của y vẫn trắng bệch: "Năm đó người tra rồi?"

"Tra rồi, nhưng khi đó tra được kết quả là một tên thái giám, một thị vệ, còn có một đại thần, mà ba người này không hề có giao tiếp gì, cho nên ta vẫn không có manh mối."

"Vậy... Sau đó thì sao?"

"Đến đời này, người nói người kia không phải đệ đệ song sinh mà là Tống Ca dịch dung, trẫm mới hiểu được, ba người kia, là một người giả trang."

"Tại sao hấn phải làm như vậy?"

"Trẫm thích tiểu Hoàng tử, nó là mạng của trẫm. Nó biến mất, trẫm sẽ điên."

Có mấy người vì quyền thế, địa vị, chuyện gì cũng làm được. Tống Tụng rũ mi, hơi siết chặt ngón tay, nói: "Vậy người hỏi ra chưa?"

"Trăm cứ nghĩ mãi, người sở dĩ không hận Tống Ca quá, không phải là bởi vì kiếp này hắn vẫn chưa làm ra chuyện như vậy, mà vì hắn không hại người, cho nên người không muốn tổn thương hắn."

Tống Tụng ngăn người, bật cười nói: "Cũng không đúng hoàn toàn, chỉ là kiếp này hắn đã bị chặt đứt một chân, mà ta với hắn từ lâu đã một trời một vực. Hắn không thể hại được ta, không cần thiết đi so đo với hắn mà thôi."

"Nếu trăm có thể triệu hoán hắn của kiếp trước đến đây, có phải là coi như hắn chết chưa hết tội không?"

Tống Tụng tồn thời gian rất lâu mới tiêu hóa được tin tức này của Lệ Tiêu.

Kiếp trước y không thể tự tay báo thù, kiếp này Tống Ca đối với y cũng chỉ là một con giun để giẫm là chết, không cần thiết lãng phí tâm tư nữa. Nhưng hôm nay, Lệ Tiêu lại nói lời khó tin đến vậy. Nói cách khác là, hắn muốn cho Tống Ca kiếp trước trọng sinh đến bây giờ.

"Chuyện này có thể không?"

"Người và ta có thể, hắn đương nhiên cũng có thể." Lệ Tiêu kéo tay y, hôn khẽ một cái, rũ mắt nói: "Người và ta có thể nối lại tiền duyên, nói không chừng cũng có người ở sau lưng đổ thêm dầu vào lửa."

Tống Tụng cảm thấy đầu óc của mình sắp đờ ra.

Qua mấy ngày, y và Lệ Tiêu vào xem Tinh giám. Lăng Vân Tử tóc bạc trắng phơ, mà khuôn mặt lại rất trẻ, nghe đâu hắn bạc tóc là bởi vì giúp hoàng thất, tiết lộ quá nhiều thiên cơ.

"Tham kiến bệ hạ, Hoàng hậu." thần sắc Lăng Vân Tử nhàn nhạt, mà vẫn rất lễ nghi. Hắn nói: "Chuyện bệ hạ sai bảo, trải qua tám mươi một ngày thi pháp, một canh giờ trước vừa mới hoàn thành, bây giờ hắn vẫn chưa lấy lại

tin thần."

Lệ Tiêu nắm tay Tống Tụng đi tới. Tề tổng quản tiến lên hai bước, cười gọi một tiếng: "Tổng công tử."

Tống Ca ngồi trên giường, thần sắc có chút điên cuồng, nổi giận nói: "Tề Trường Thịnh, người dám to gan liên hợp với Lăng Vân Tử hại ta, nếu để bệ hạ biết nhất định sẽ không tha cho các người!"

Hắn nhìn chân mình bị mất đi, thần sắc đầy nhẫn chịu thối đẽ cùng tột tằm. Tống quản cười khẽ, nói: "Ngài khả năng không biết, giờ là tháng bảy năm Kiến Vũ thứ ba, bây giờ Hoàng hậu là trường tử của Tống quốc công, Tống Hoàng hậu Tống Tụng, chính là đệ nhất nam hậu trong lịch sử."

Trong cơn người Tống Ca xẹt qua một vết nghi hoặc, niên hiệu có chút sai sai. Nhưng hắn bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Sao ta không biết? Ta là Hoàng hậu Đại Càn, bệ hạ thân phụng."

Tề tổng quản như là đã đoán từ trước, hắn nói: "Sai rồi, ngài là nhị công tử của Tống quốc công, ngài tên là Tống Ca."

Tống Ca biến sắc: "Ăn nói bậy bạ!! Ta là Tống Kỳ!! Ta là huynh đệ song sinh thất lạc nhiều năm của Tống Tụng. Bệ hạ thấy ta giống hắn, vì nhớ hắn nên cho ta dùng tên làm Hoàng hậu, người mau đi gọi bệ hạ! Hắn biết thân phận của ta!!"

Tề tổng quản cười cười, đứng dậy đi ra, đưa một chiếc gương tới trước mặt hắn. Tống Ca soi mặt của mình, đột nhiên té xuống đất, gầm thét lên: "Không thể! Không thể!!! Pháp thuật của Trần Hữu sẽ không thất bại, hắn sẽ không lừa ta! Hắn do ta cứu được, hắn còn nói muốn giúp ta leo lên ngôi vị Hoàng đế, không thể!!!"

Tống Tụng đứng ở ngoài, lòng đột nhiên dâng lên oán hận vô biên. Y hít một hơi, được Lệ Tiêu nắm chặt lấy ngón tay.

Tống Ca còn đang không thể tin tưởng, hắn cả giận nói: "Người làm gì với ta?"

Lăng Vân Tử làm gì với ta? Các người điên rồi sao? Tổng Tụng chết rồi, tại sao các người có thể biến ta thành Tổng Ca? Các người biết gương mặt của Tổng Tụng quan trọng thế nào không? Các người biết bệ hạ coi trọng ta thế nào không? Các người lại muốn khiến bệ hạ phát bệnh đúng hay không? Hấn điên rồi sẽ giết người! Chỉ có ta, chỉ có ta ở đây hấn mới có thể tin tưởng!!!"

Tề Trường Thịnh cười cười, nói: "Tổng công tử, ngài còn chưa hiểu sao, bây giờ tại vị quả thật là Hoàng hậu, nhưng hấn không phải Hoàng hậu sau khi bệ hạ lên ngôi mới mang theo một đứa bé một hai tuổi đến tìm bệ hạ. Hấn đã thành hôn với bệ hạ lúc bệ hạ vẫn là Vương gia, trước tiên làm Vương phi, sau đó là Hoàng hậu. Hấn là thuộc của bệ hạ, thiên hạ ai cũng biết. Chuyện Thiên tử thác cứu vượt vạn dân, Thiên tử giáng thần tích, ban thưởng cho hấn một nhĩ tử. Người này sinh vào mùa thu năm Kiến Vũ đầu tiên, tên là Lệ Hân."

"Không... Hân nhĩ là, sinh vào mười lăm tháng sáu năm Hoàn Nhân, là ta nhìn tận mắt Tổng Tụng sinh nó ra." Tổng Ca kiểm tra trái phải, giận dữ nói: "Các người đến cùng làm gì với ta? Đây rốt cuộc là đâu?"

Hấn rõ ràng đang cố gắng đóng vai Hoàng hậu của Lệ Tiêu. Trần Hữu đã nói, hấn không cần làm gì, hấn sẽ từ đệ nhất nam hậu trong lịch sử thay thế được Lệ Tiêu, thành thiên cổ nhất đế chân chính. Mà đến cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao trong một đêm hấn đi tới nơi xa lạ này, đây rốt cuộc là nơi nào?

Hấn sợ xanh cả mặt, ngay lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra. Đi vào trước là đôi giày thêu kim phượng, hấn nhìn chằm chằm. Hấn biết hoa văn này là Lệ Tiêu tự tay vẽ ra, hấn nói hi vọng Tổng Tụng trở thành Hoàng hậu của hấn. Mà hoa văn này, hấn xưa nay không được dùng, bởi vì hấn nói, có vài thứ có thể để cho hấn thay thế Tổng Tụng hưởng thụ, có vài thứ không thể.

Ánh mắt của hấn men theo y phục tinh xảo lên trên, dần dần thấy được gương mặt tinh xảo tuyệt luân.

Hấn nhìn Tổng Tụng chòng chọc, đôi môi run lên, chậm rãi nói: "Người là ai?"

Người, to gan dám giả mạo huynh trưởng ta, người..."

"Ta là Tống Tụng."

Giọng kia Tống Ca thực sự quá quen thuộc.

Môi hắn run lên, ánh mắt tuôn ra ánh sáng không có cách nào tin tưởng:
"Không thể!"

"Tại sao không thể?" Tống Tụng cười một tiếng, nói: "Ha, để ta ngẫm lại xem, là bởi vì người giết ta... Thế thân ta, Tống Ca, người sợ không? Từ sau khi người giết ta, đóng vai ta, nuôi dạy Hân nhi, ta vẫn luôn nhìn người."

"Người, nói linh tinh..."

"Ngày nào đúng giờ người cũng đọc sách cho Hân nhi, phần đầu tiên là Tam tự kinh, nhưng lúc này nó còn ở trong tã lót, nó không hiểu. Ta nhớ trong viện kia có một cành hoa mai, người còn nói với nó người từng ở Tống phủ, cũng có hoa mai. Năm ấy Hân nhi một tuổi bị sốt cao, buổi tối ngày hôm ấy mưa rơi, người hát cho nó một bài..." Tống Tụng dứt lời, nhẹ nhàng cất tiếng hát. Y thấy biểu tình Tống Ca sợ hãi đến muốn rách cả mí mắt, bỗng nhiên cười ra tiếng. Y chậm rãi đi về phía Tống Ca, Tống Ca theo phản xạ lùi về sau. Tống Tụng chậm rãi nói: "Người quên rồi sao? Lúc người giết ta, một đao đâm ở đây... Ta giống người bây giờ, từ trên giường ngã xuống. Ta cầu xin người, hỏi người, tại sao phải làm như vậy? Nhưng người không quay đầu lại, sau đó ta bò đến cửa, ta vùi cửa, nhìn người đứng trong sân nhìn ta. Người không nói gì, người một câu đáp án cũng không nói cho ta."

Biểu tình Tống Ca như là thấy quỷ, hắn điên cuồng lùi về sau: "Người rốt cuộc là ai? Người rốt cuộc là ai?!"

Trong đầu của hắn dường như xuất hiện hình ảnh Tống Tụng thần sắc yếu đuối lại tái nhợt, người đầy máu tươi từ trên giường lét đến cửa, hắn lẳng lẳng nhìn y, không nói gì.

Trần Hữu không cho hắn nói quá nhiều với Tống Tụng, chỉ nói chỉ cần hắn tự

tay giết Tổng Tung là có thể làm việc dựa theo kế hoạch.

Tổng Tung dừng bước lại, y yên tĩnh ngồi xuống ghế, nhàn nhạt nói: "Ta là Tổng Tung, cũng giống như người, chỉ là ý thức của người về đến đây, mà ý thức của ta, về tới buổi tối được dâng cho bệ hạ."

Chương 79: Kết Cục

Tổng Ca theo bản năng ôm lấy đầu mình, dần dần bình tĩnh lại: "Có nghĩa là, ở một nơi khác, chân của ta vẫn còn?"

Tổng Tụng lại không trả lời hẳn: "Là nguyên nhân gì khiến người dùng mặt của ta sống?"

Tổng Ca theo bản năng nhìn về phía gương mặt tĩnh xảo của y, khuôn mặt này đã từng có bao nhiêu thấp kém, bây giờ đã cao quý đến mức nào.

Ngày nào hẳn cũng nhìn gương mặt không thuộc về mình này, Trần Hữu nói, một ngày nào đó sẽ cho hẳn bỏ mặt nạ, đưa thiên hạ đến trước mặt hẳn. Hẳn ta nói, hẳn ta nhìn thấy long khí trong Lệ Tiêu, nhìn thấy tử vân che đĩnh trong người Tổng Tụng, hẳn ta suy ra được Lệ Tiêu và Tổng Tụng có sợi dây lương duyên. Hẳn sẽ yêu Tổng Tụng, yêu rất điên cuồng, cho nên từ thời điểm hẳn ta bắt đầu nghiên cứu chế tạo thần dược đã chuẩn bị người thế thân y.

Tuy rằng lúc mới bắt đầu hẳn cũng không tin lời Trần Hữu nói, mà muốn leo lên chỗ ngồi kia, phương pháp này đáng thử một lần, cho nên mặc kệ thật giả, hẳn kéo Tổng Tụng xuống nước. Sau đó, tất cả đều xác nhận chuyện Trần Hữu biết trước là thật.

Nhưng hẳn xưa nay không nói mình đã trải những thứ này.

Hẳn không nói ra, mà chỉ cười cười, nói: "Chuyện kì diệu trong cõi đời này, thật là quá nhiều."

Hẳn hỏi: "Tổng Tụng, bây giờ dù người giết ta cũng không thể giết chết một ta khác. Ở một nơi khác, ta vẫn là người."

Trong giọng nói của hắn chứa vài phần khiêu khích. Tống Tụng nhìn hắn thật lâu, bỗng nhiên đứng lên, nói: "Cũng chẳng sao, ta cũng chỉ muốn tự tay báo thù thôi."

Tống Ca đã hiểu được tình cảnh của mình qua vài câu trò chuyện ngắn ngủi. Hắn nhìn về phía biểu tình trầm ổn của Lệ Tiêu, trong ấn tượng, vẻ mặt hắn như thể rất hiềm thấy, bởi vì rất nhiều lúc hắn phát điên hoặc là phát điên hơn.

Tống Ca khiêu khích: "Là bệ hạ sao, xem ra ngài cũng có ý thức dời đèn đây. Người nói có buồn cười hay không, tự tay ta giết người ngài yêu nhất, sau đó lại trở thành người ngài yêu nhất."

Hắn đang cố ý làm Lệ Tiêu tức giận, mà thần sắc hắn lại cực kì bình tĩnh. Hắn rũ mắt kéo tay Tống Tụng, nói: "Đừng làm bẩn tay người, trẫm có đao phủ rất giỏi, ba ngàn đao vẫn có thể cho hắn giữ lại một hơi."

Tống Ca biết rõ kiếp trước Lệ Tiêu giết phụ tử Tần Ninh thế nào, vẻ mặt của hắn đột nhiên đại biến. Hắn bỗng nhiên khẩn cầu: "Trước khi ta chết, cho ta gặp một người, cho ta gặp Trần Hữu, cho ta gặp hắn! A Tụng, A Tụng, nếu tình ta cũng từng giúp người..."

"Hắn đã chết." Lệ Tiêu cắt lời hắn: "Hắn có nhiều khuôn mặt như vậy, toàn bộ đều là trộm được. Thân xác và hồn phách cũng không chỉ có một."

Tống Ca ngây ngẩn cả người. Lệ Tiêu nắm tay Tống Tụng rời đi, Lăng Vân Tử lại đi vào, nói: "Tổng công tử khả năng không biết, thuật dịch dung kia của hắn sở dĩ không bị nhìn ra kẻ hở là bởi vì nhất hồn phách của người bị dịch dung lại, như Hoàng hậu luôn đi theo người vậy."

Hắn nói thẳng: "Thứ cạnh hắn nhiều hơn người, bị phản phệ cũng là rất bình thường."

Tống Ca nhần nhớ mấy lần, cả người bị một đại hán thân thể cường tráng kéo ra ngoài, ý thức được mình đối mặt với cái gì, đột nhiên hắn gào khóc

lên: "A Tụng! Ta sai rồi!! A Tụng!!!"

Mà Tổng Tụng không nghe được gì. Y được Lệ Tiêu nắm tay đi ra ngoài, ngỡ ngác nhìn ánh sao trên bầu trời, hoảng hốt một lát, y mới nói: "Ngắm sao ở đây quả thật là đẹp."

"Nếu Tụng nể thích, trăm đuổi Quốc sư đi, chúng ta dời vào."

Tổng Tụng bật cười, "Sao người cứ hay nghĩ như vậy chứ."

Lệ Tiêu nhìn y, nói: "Tụng nể có phải là muốn hỏi, ý thức của hấn chết rồi, có thể trở lại không?"

"Người biết?"

"Sẽ trở lại." Tổng Tụng nhìn hấn, Lệ Tiêu nói: "Ở đây, đối với hấn chỉ là chớp mắt."

Tổng Tụng rũ mi, nghĩ đến một nơi khác Lệ Tiêu vẫn không thấy rõ bộ mặt thật của Tổng Ca, trong lòng nhất thời có chút khó chịu. Y miễn cưỡng cười cười, nói: "Bệ hạ kỳ thực vốn không cần làm điều thừa..."

"Mà trăm sẽ giết hấn." Lệ Tiêu ôn hòa nói: "Trăm mắt đi tiểu Hoàng tử, sẽ điên, sẽ giết người, giết rất nhiều người."

Một thế giới khác, Tổng Ca kêu thảm một tiếng mở mắt ra, cung nhân vội vàng nhào tới: "Hoàng hậu!"

Tổng Ca kinh sợ thở gấp, hấn mơ thấy ý thức của mình bị truyền tới một nơi khác, gặp Tổng Tụng nghe đầu trọng sình, Tổng Tụng... lảng tri hấn. Đau đớn như vậy làm cho hấn lúc này còn đang toát mồ hôi lạnh. Hấn nhắm mắt lại, đau đớn nói: "Đau quá, đau quá..."

Cung nhân không rõ vì sao, Tổng Ca bỗng nhiên lại bò dậy. Hấn phải đến tìm Trần Hữu, giấc mộng này không may mắn, hấn có linh cảm không lành.

Ngay lúc này, bỗng nhiên có người vọt tới: "Không xong rồi, cung điện tiểu Hoàng tử bén lửa rồi!"

Tổng Ca dùng một chút, theo bản năng ngồi không nhúc nhích.

Trong ngọn lửa, trẻ con kêu khóc rung trời, một bóng người trong suốt đang không ngừng nỗ lực ôm nó, nhưng y lại khóc lóc bất lực: "Hân nhi, Hân nhi! Người tới mau cứu nó, mau cứu nó đi!"

Đó là hồn phách của Tổng Tụng.

Cung điện tiểu Hoàng tử bị thiêu rụi/hí thính Lệ Tiêu. Lệ Tiêu phát điên tằm máu toàn bộ cung điện. Tổng Ca khốn thái đến chập, gọi tên của hắn như trước, nhưng lần này, lại không được phản hồi như trước. Lệ Tiêu xuyên thủng lồng ngực hắn, miệng Tổng Ca phun máu tươi, hắn thấy thần sắc Lệ Tiêu điên cuồng, nghe hắn lẩm bẩm: " Không thấy Tụng nhi... Không thấy."

Vẻ mặt hắn đột nhiên hung tàn, nhìn chằm chằm Tổng Ca gần giọng: "Tụng nhi đâu? Người đưa Tụng nhi đi đâu rồi? Tụng nhi của trẫm đâu?!"

Trường kiếm xuyên thủng thân thể hắn, Lệ Tiêu một đường đẩy hắn đi, mãi đến tận khi hắn chán ghét mới rút trường kiếm ra, đồng tử đen nhàn nhàn quét về bốn phía, nhẹ nhàng gọi: "Tụng nhi? Hân nhi? Các người ở đó sao? Đừng sợ, trẫm tới tìm các người..."

Tổng Tụng không biết chuyện sau khi hồn phách mình biến mất, y cũng không biết, Tổng Ca mất đi hồn phách của mình cũng không thể không chế Lệ Tiêu nữa.

Mà Lệ Tiêu lại mơ hồ nhớ ra, vết máu đỏ tươi kéo dài trước mắt.

Cuối cùng hắn thấy một vệt trắng.

Đó là mái tóc bạc của Lăng Vân Tử, hắn cầm một túi gấm trong tay, nhẹ nhàng nói: "Hắn ở đây, bệ hạ... Kiếp này mệnh số của hai người bị tà thuật bóp méo, đã không cách nào cứu lại. Thần có kế sách bình định, xin bệ hạ

phối hợp." "Nhưng tất cả những thứ này, tất cả mọi người sẽ không nhớ, dù cho đến một đời khác, ta ở đó cũng sẽ không nhớ."

"Bệ hạ..." Hắn nhìn đế vương đang điên cuồng, đưa túi gấm trong tay cho hắn, nói: "Mời ngài nắm chặt Hoàng hậu, vạn sự cẩn thận."

Tổng Tụng bỗng nhiên mở mắt, theo bản năng quay đầu nhìn Lệ Tiêu, nhúc nhích ngón tay một chút. Lệ Tiêu dù cho ngủ cũng nắm chặt tay y, hoặc là ôm y thật chặt. Nam nhân này tựa hồ có một loại chấp niệm nào đó với y,

Y chạm vào đôi môi Lệ Tiêu. Chuyện ngày hôm qua đối với y vẫn là như một giấc mơ, y gặp được Tổng Ca hại chết y, còn nói chuyện với hắn, nghĩ thế nào vẫn cảm giác không chân thực.

Nhưng lại nghĩ đến mình đời này, hình như cũng không chân thực.

Y nhìn không được cười cười, chậm rãi đến gần, hôn môi Lệ Tiêu một cái.

Môi của hắn hơi mòng, lúc nhếch lên sẽ thành một đường, nhìn qua lạn lụng lại bạc tình. Mà Tổng Tụng lại biết, nam nhân này đem tất cả nhiệt tình và ôn nhu cho mình. Ở trước mặt y, xưa nay hắn chưa từng nói nặng lời. Tổng Tụng tin, dù cho mười năm, hai mươi năm sau, Lệ Tiêu cũng vẫn sẽ như vậy.

Bờ môi bỗng nhiên bị cắn một cái, Tổng Tụng vội vàng lùi lại. Lệ Tiêu lại ôm y, "Học xấu, lại còn biết lén lút hôn tương công."

"Người, sao người không ngủ?"

"Ngủ rồi, lại bị người hôn tỉnh."

"Ta..."

"Cảm kích? Hay là quá cảm động?"

"..." Tổng Tụng đẩy hắn ra, đỏ mặt nói: "Ai muốn cảm kích người, báo thù cho ta và Hân nhi vốn là việc người nên làm!"

Tổng Tụng tuy rằng vẫn không xử lý Tổng Ca, mà trong lòng y thủy chung vẫn có một cái gai. Đời này Tổng Ca mặc dù không làm gì, mà một đời trước Tổng Ca lại hại y đến thắm. Y muốn trừng phạt, lại không có chỗ xuống tay.

Mà Lệ Tiêu lại cân nhắc tất cả, Tổng Tụng xưa nay chưa hề nghĩ tới ân oán giữa y và Tổng Ca sẽ kết thúc như vậy. Y chỉ biết là, Lệ Tiêu xưa nay sẽ không làm chỗ y thất vọng.

Nam nhân này vừa thông minh, vừa ôn nhu, lại thâm tình... Còn chỉ yêu mình y.

Y vui giữa cổ Lệ Tiêu, bị hấn cười nhạo hai tiếng, Y mím môi một cái, nói: "Ta cảm thấy, đời trước ta nhất định là cứu thế chủ, mới có đức có thế... được bệ hạ coi trọng."

"Ai nói chứ, đời trước rõ ràng ngươi là đồ đáng thương."

"Ngươi mới..."

"Trẫm thương hết." Lệ Tiêu hôn y một cái, nói: "Kiếp này Tụng nghĩ không phải là cứu thế chủ sao?"

"Vậy, bệ hạ kiếp này thì sao?"

"Trẫm là người may mắn, được Tụng nghĩ giải cứu ra bể khổ, tránh khỏi một đời điên."

Hấn nói mãi, đôi môi bắt nạt y,

Tổng Tụng không tránh khỏi, chỉ có thể theo.

Vì cảm kích Lệ Tiêu giải nỗi khúc mắc của mình, Tổng Tụng suy nghĩ rất lâu phải báo đáp hấn thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, y quyết định dùng phương pháp của Lệ Tiêu báo đáp hấn.

Bây giờ là lúc nóng bức, Tống Tụng nghe theo Kỳ Doan, sai người bắt đom đóm thả vào phòng, định cho Lệ Tiêu một kính hi, đặc biệt sai người tắt đèn.

Khi Lệ Tiêu trở lại, toàn bộ Dương Tâm điện đã thay đổi, đèn đuốc gì cũng không có, nhất thời nhũn mày.

Tống Tụng quan sát năm đốt đèn cho hẳn, hôm nay có chút khác thường. Hắn đang suy tư, bỗng nhiên có tiếng bước chân bình bịch chạy ra. Tiểu Hoàng tử chân ngắn, nhào tới ôm lấy chân của hắn, "Trời tối đen, ni tự hơi sợ."(*)

(Nhĩ tử, Hân nhi nói ngọng đôi chữ)

Nhóc con như thế, nhìn lâu thật sự là làm người yêu thương. Lệ Tiêu nói: "Phụ thân đâu?"

Tiểu Hoàng tử ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, khuôn mặt non mềm trắng như tuyết đầy sợ hãi: "Không biết, bị quý quý nắm tay nha."

Lệ Tiêu cất bước, tiểu Hoàng tử trực tiếp quấn hai chân lên, đặt mông ngồi lên một chân hắn, tha thiết mong chờ nhìn hắn. Cung nhân xung quanh cũng không dám tiến lên, trẻ con sợ tối, buổi tối nhất định phải đốt đèn ngủ. Hôm nay Tống Tụng đẩy nó ra, nhưng đứa nhỏ này bỗng nhiên nhất định phải tìm phụ thân, không có cách nào không thể làm gì khác hơn là cho nó về.

Lệ Tiêu cúi đầu nhìn nó, đối diện với đôi mắt tương tự như Tống Tụng, không thể làm gì khác hơn là khom lưng bế nó lên, nói: "Phụ hoàng đưa Hân nhi đi cứu cha, nhé?"

"Grừ!" nhóc con dùng sức ôm lấy cổ của hắn.

Lệ Tiêu ôm con đẩy cửa ra, đi vào phòng, đột nhiên bị cái gì xanh mờ mờ trong phòng làm sững sờ. Tống Tụng đứng cạnh nhìn hắn, nhìn thấy tiểu Hoàng tử cũng sững sờ: "Sao lại ôm Hân nhi đến?"

"Gặp phải trên đường." Lệ Tiêu đưa con chỗ y, nói: "Làm cái gì thế?"

"Vốn là... Là muốn cùng bệ hạ, đếm đom đóm."

Lệ Tiêu: "..."

Hắn không lên tiếng, tiểu Hoàng tử lại vui mừng nói: "Ta, ta đếm!"

Tống Tụng không thể làm gì khác hơn là ôm nó, nhìn nó duỗi ngón tay đếm đom đóm, theo bản năng quay đầu nhìn Lệ Tiêu. Hắn đang ngồi trước mặt y, trong phòng quá mờ, y cũng không thấy rõ mặt y, nhẹ giọng nói: "Hơi chói sáng vậy."

Lệ Tiêu bật cười, nói: "Ai gợi ý cho người?"

"Kỳ Doanh..."

"Ni tự của tại!"

Tống Tụng bị nó cắt ngang, xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, nói: "Người đếm được bao nhiêu?"

"A... mười, mười."

Nó cũng chỉ có thể đếm ít như vậy, Tống Tụng cười khế, nói: "Không đúng, đếm tiếp."

Tiểu Hoàng tử không thể làm gì khác hơn là duỗi ngón tay út ra lần thứ hai, "Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám..."

Tống Tụng nghe giọng ngọng lịu ngọng lơ của bảo bảo, không nhịn được nói: "Sau này không bao giờ lấy nữa."

Lệ Tiêu bỗng nhiên lướt qua tiểu Hoàng tử ngồi giữa hai người bọn họ, hôn một cái lên má y. Tống Tụng vội vàng che mặt, tiểu Hoàng tử lại ngẩng mặt lên nghi hoặc nhìn, đôi mắt đen lay láy sáng lấp lánh trong bóng tối, mặt Tống Tụng đỏ phừng.

Lệ Tiêu sao có thể như vậy, trước mặt tiểu Hoàng tử... Phòng đang cực kỳ,

Y tìm đề tài, hỏi: "Đếm được bao nhiêu?"

Tiểu hoàng tử nhìn y một lúc, nói: "Đếm được mười com."(*)

"Không đúng không đúng." Tống Tụng nói: "Đếm tiếp."

Không biết có phải là ảo giác của y hay không, Lệ Tiêu nhìn như là đang cong khớp miệng, Tiểu Hoàng tử không chịu chơi nữa: "Không đúng không đúng, đếm không hết!"

"Vậy người muốn đếm thế nào?"

"Bắt chúng nó lại mới đếm được."

"Chúng nó biết bay, bắt thế nào?"

Tiểu Hoàng tử nhìn ánh sáng xanh ẩn lúc hiện trong phòng, rất nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nói: "Đánh chết, là đếm được."

Lệ Tiêu nói: "Trăm đồng ý."

Hiếm thấy được phụ hoàng khen, đôi mắt tiểu Hoàng tử sáng lên mấy phần. Tống Tụng ý vào Tiểu hoàng tử chân ngắn không cảm giác được, đá Lệ Tiêu một cước ở dưới, không vui: "Không thể làm hại sinh mệnh."

Tiểu Hoàng tử không dám nói tiếp nữa. Tống Tụng tức giận, đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa sổ ra, ánh sáng xanh trong nháy mắt hóa thành tinh hà, tránh nhau chen lẫn bay ra ngoài. Tiểu Hoàng tử thán phục nhìn, chạy tới mở tay ra muốn ôm một cái: "Ôm ôm!"

Tống Tụng khom lưng ôm nó, tiểu Hoàng tử liên tục nhìn chằm chằm vào tinh hà bay lượn biến mất mới thỏa mãn ôm cổ y, quay lại: "Bay hết rồi."

"Vẫn muốn ngắm cùng phụ hoàng, ai cho người đến đây?" Tống Tụng oán trách bóp mũi nó, lại nghe được Lệ Tiêu bật cười: "Người muốn đếm đom đóm với trẫm?"

"Bây giờ không muốn nữa." vẫn lúc nghe Kỷ Doan nói y còn có chút ước ao. Bây giờ bầu không khí đã không còn, y cảm thấy mình làm như vậy rất ngu xuẩn, đành bảo người đốt đèn. Y đặt tiểu Hoàng tử trước bàn, nói: "Học thuộc lòng sách cho ta."

"Ta..."

"Người cái gì mà người, học xong bài thơ này mới được ngủ."

Tiểu Hoàng tử nhất thời rưng rưng nhìn phụ hoàng. Hắn một mặt suy tư, nói: "Hoàng nhi không muốn học thuộc lòng sách, không bằng ngày mai theo phụ hoàng học võ?"

Tiểu Hoàng tử vội giơ hai tay lên, hưng phấn đáp: "Muốn muốn muốn!"

Phụ hoàng tự mình dạy nó học võ, nghĩ đã vui vẻ muốn điên rồi!

Tống Tụng còn muốn nói điều gì đó, mà lại ngậm miệng.

Ngày hôm sau, nước con còn ở trong mơ, lại đột nhiên bị người đánh thức. Nó ngủ giữa hai phụ thân, mềm mại chớp lông mi thật dài, mở mắt nhìn, nghe phụ hoàng nói: "Phải rời giường."

Tiểu Hoàng tử lại nhắm mắt lại, nói không có sức tỉnh. Tống Tụng chen vào: "Xem đi, đã biết nó không dậy nổi rồi, nhỏ quá, chừng hai năm nữa đi."

"Nó đã đồng ý." Lệ Tiêu nói: "Quân vô hí ngôn."

"Nhưng nó bây giờ còn chưa thành quân..."

Lệ Tiêu liếc y một cái, "Từ mẫu đa bại nhi."(*)

(Con hư tại mẹ =)))

"..." Tổng Tụng không dám tiếp lời nữa.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, Lệ Tiêu dậy sửa sang, sau đó trực tiếp xách nhóc con còn mặc áo lót ra ngoài sân sau. Ra cửa, không khí trong lành trước mặt làm Tiểu Hoàng tử rùng mình: "Hự hoàng..."

"Dừng lại." Lệ Tiêu đặt nó dưới đất, nhàn nhật nói: "Ngày hôm qua đồng ý hôm nay học võ, đứng thẳng."

Tiểu Hoàng tử còn chưa kịp rửa mặt, mềm nhũn đứng trong sân, buồn ngủ đến độ gà gật. Tổng Tụng vùi cửa liếc mắt nhìn, cảm thấy hơi tàn nhẫn.

Lệ Tiêu ung dung, tự mình nhìn chằm chằm nó. Qua một lát, Tổng Tụng cũng đi ra, nói: "Ta canh chừng cho, người phải làm triều rồi."

Lệ Tiêu nhìn y, nói: "Đứng đủ nửa canh giờ, nếu cho nó về sớm, để trẫm biết, ngày mai nhiều thêm nửa canh giờ."

Cái nhà này đến cùng vẫn là Lệ Tiêu làm chủ, Tổng Tụng khẽ gật đầu, thay vị trí của Lệ Tiêu. Tiểu Hoàng tử buồn ngủ chảy nước mắt, tội nghiệp khóc: "Muốn ngủ, mệt mệt."

"Không phải chính người muốn tập võ sao?" Tổng Tụng nói: "Quân vô hí ngôn, người đã nói thì tự mình phải gánh chịu hậu quả."

Tiểu Hoàng tử tội nghiệp nhìn y, giải thích: "Nhưng Hân nhi vốn là tiểu bảo bảo nha."

"Người là Thái tử tương lai, kể từ bây giờ phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình." Tổng Tụng nhẫn nhịn đau lòng, nói lời của Lệ Tiêu đến cùng, xong lại nhẹ dạ nói: "Nếu người đồng ý sau này học tập giỏi, ta có thể giúp người thính cầu phụ hoàng, hai năm sau mới học võ."

Tiểu Hoàng tử khóc rưng rức gật đầu, lau nước mắt, bước bàn chân nhỏ ra

muốn đi tới, lại bị Tống Tụng ngăn lại: "Đúng chỗ xong hôm nay, bằng không không nói được với phụ hoàng người."

Tiểu Hoàng tử bước chân ra lại rụt về, vừa khóc vừa tiếp tục đứng, rồi lại bắt đầu ngã trái ngã phải, chân hình như hơi xót. Thật vất vả đến giờ, Tống Tụng lập tức bế nó lên, nhẹ nhàng xoa xoa, nói: "Sau này có ngoan không?"

Tiểu Hoàng tử nghẹn ngào đáp: "Ng ngoan."

"Có muốn đọc sách không?"

"Đọc."

"Vậy đêm nay người phải làm cho phụ hoàng xem, nói cho hẳn biết quyết tâm của người, có được không?"

Tiểu Hoàng tử gạt đầu, khuôn mặt nhỏ ướt nhẹp dần dần được phụ thân lau khô ráo, bỗng nhiên lại rụt rè mở miệng: "Ta, ta không học võ được không?"

Tống Tụng khẽ mỉm cười, dịu dàng —

"Đương nhiên không thể."

Biểu tình của tiểu Hoàng tử lại ủy khuất, miệng trẻ thành đường cong, lo lắng chỗ tương lai của mình một lúc, lại chìm vào giấc ngủ say.

Tống Tụng ôm nó lên giường, kéo chăn che cái bụng tròn vo của nó, nhìn một chút, nhin không được bật cười: "Đồ ngốc."

"Đại ngốc gọi tiểu ngốc."

Tống Tụng quay đầu lại, nhìn thấy Lệ Tiêu, ngoài ý muốn nói: "Sao về sớm thế?"

"Trăm lo người nhẹ dạ." Lệ Tiêu mở hai tay ra, nói: "Hơn nữa hôm nay không có người, bọn họ không dám nói chuyện."

Tổng Tụng bật cười, cởi áo bào cho hấn, cởi mũ miện xuống, nói: "Người đừng có nói không có ta không được hay sao."

Hiện tại có tiểu Hoàng tử rồi, cũng không phải lần nào y cũng đi, lúc đi thì ở sau rèm, có lúc y không đi cũng không đến nỗi xảy ra vấn đề gì.

Lệ Tiêu nghiêm túc nói: "Không có Tụng nhi, trăm không cách nào an tâm thượng triều."

"Vậy sau này nếu quả thật không có ta thì người không vào triều nữa?"

Y thuận miệng nói, Lệ Tiêu chợt nắm tay y, ánh mắt nhìn chăm chú. Tổng Tụng sửng sờ, rút ra, không rút được, nói: "Làm sao..."

"Người muốn đi đâu?"

"Ta chỉ đùa giỡn." Tổng Tụng nhìn vẻ mặt của hấn, giải thích: "Ngoại trừ ở bên cạnh bệ hạ, ta không đi đâu hết."

Màu đen trong đôi mắt Lệ Tiêu dần dần rút đi một ít, hấn nhẹ giọng nói: "Tụng nhi là mạng của trăm."

Tâm tình hấn tới nhàn đi cũng nhàn, Tổng Tụng sớm thành thói quen, mà mỗi lần nhìn thấy như vậy, lòng khó tránh khỏi có chút lạnh lẽo. Y nói: "Chỉ chờ con lớn thêm một chút, người dạy nó tập võ đi."

"Được."

Tổng Tụng hôn môi hấn một cái, thuận thế ôm hấn một lúc. Y có thể cảm thấy cái ôm áp của mình đối với Lệ Tiêu ẩn chứa sức mạnh. Lệ Tiêu duỗi tay sờ mái tóc dài của y, lại nói: "Chỉ chờ nó lớn hơn một chút, tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế, trăm sẽ đưa Tụng nhi đi du ngoạn sơn hà."

Tổng Tụng bật cười, nói: "Nghe đã thấy mệt."

"Là cảm thấy mệt, hay là không nỡ bỏ nó?"

"Sao lại ghen rồi?" Tống Tụng nâng mặt hấn lên, dùng chóp mũi cọ hấn một chút, nói: "Chỉ là bởi vì ra ngoài phải ngựa xe mệt nhọc có chút phiền thôi, nhưng nếu bệ hạ thích, đương nhiên ta sẽ đi theo."

"Thật chứ?"

"Thật."

"Hoàng Tuyên người cũng theo?"

Tống Tụng cười ra tiếng: "Theo, người ở đâu ta ở đó."

Lệ Tiêu cong cong môi, lấy chóp mũi mình cọ y, hôn môi y, nói: "Không cần Hân nhỉ?"

Lại tới nữa rồi.

Tống Tụng nói: "So với nó, đương nhiên là bệ hạ quan trọng hơn."

Lệ Tiêu lại hôn y, trên giường chợt vang lên tiếng động, một cái đầu nhỏ từ bên trong dò ra. Tống Tụng phản xạ đẩy Lệ Tiêu ra, lau miệng: "Sao, sao lại tỉnh rồi?"

Tiểu Hoàng tử mặt tuyệt vọng: "Hóa ra ngọc ngọc, chỉ thích hụ hoàng."

Tống Tụng nói: "Nếu tỉnh rồi vậy thì ngâm thơ đi."

"Muốn ngọc ngọc hôn mới học."

Lệ Tiêu liếc nó, nói: "Trẫm cảm thấy, Hân nhi hiện tại là tuổi tốt để học võ."

Bàn tay nhỏ tiểu Hoàng tử duỗi ra run một cái, lập tức rụt lại, nằm trong chăn nhắm hai mắt lại.

Ngoài giường, vang lên tiếng hai người trò chuyện.

"Người dọa nó?"

"Đúng là trầm muộn như vậy."

Tiểu Hoàng tử nhấc hai cái tay nhỏ bé lên, dùng sức che lỗ tai, không nghe không nghe.

"Văn không được võ không xong, sau này nó có được không đây?"

"Vậy..." Tống Tụng cũng cảm thấy mất mặt, lại một lần nữa lo lắng khải chí tán diệp chỗ hoàng thất: "Sinh thêm một đứa, kịp không?"

"..." Lệ Tiêu nói: "Vậy, thử xem?"

"..."

Rất nhiều năm thử xem, Tống Tụng cuối cùng cũng coi như hiểu rõ, cái thử xem này, thật sự vẹn vẹn chỉ là thử xem.

Lệ Tiêu xưa nay không muốn thật sự có thêm một đứa nữa.

Chỉ là mượn trách nhiệm sinh đẻ, kiếm phúc lợi thôi.

Chỉ là ngày qua ngày, không kết thúc.

- ————oOo———— -

Chương 80: Bá Đạo

Năm tiểu Hoàng tử bảy tuổi đã trở thành tiểu Thái tử điện hạ người người khen ngợi dưới sự nuôi dạy của phụ hoàng và phụ hậu, ẩn ẩn có khí khái của hoàng thất. Ít nhất, trước mặt người khác nó là như vậy.

Về phần sau thì.....

"Giờ tay ra."

"Ta sai rồi! Nhi thần thề, ngày mai nhất định sẽ dậy sớm!"

"Không có ngày mai." Lệ Tiêu bình tĩnh nói: "Tay."

Lệ Hân run run vươn cái tay bé nhỏ ra, chát một tiếng, rồi tinh tế đánh vào lòng bàn tay, nó lập tức không nhịn được rớt nước mắt: "Nhi thần sai rồi, nhi thần sai rồi, cũng không dám... nữa."

"Trẫm đã nói trước rồi, quân vô hí ngôn, người đã hẹn thời gian với lão sư dạy võ, lại để cho lão sư chờ hai canh giờ như thế. Trò đùa như vậy, ngày sau sao gánh vác nỗi việc lớn?"

Ba rơi xuống, trong lòng bàn tay Tiểu thái tử đã xuất hiện vết roi rõ ràng. Nó cố gắng dùng tay kia nắm lấy tay bị đánh mới miễn cưỡng kìm chế xúc động lùi về, khốc nói: "Bởi vì, bởi vì hôm qua đọc sách muộn, mới dậy muộn....."

"Người cho là nửa đêm hôm qua người chuồn ra tắm cung làm cái gì, trẫm không biết?" ngữ khí Lệ Tiêu lạnh hơn vài phần: "Nếu đổi thành người khác, dám can đảm khi quân, đó là tội mất đầu!"

Dứt lời, lại một roi xuống,

Tiểu Thái tử kêu thảm một tiếng, thân thể khốc lóc kêu: "Phụ hậu cứu ta! Hu hú hú..... Phụ hoàng muốn đánh chết ta!"

"Chát —" lại một roi nữa, cùng với một tiếng quát khê: "Câm miệng!"

Tiểu Thái tử khốc càng dữ hơn, nó biết phụ hoàng tâm địa lạnh lùng, chỉ có phụ hậu nói thì hẳn có thể nghe lọt tai. Dĩ vãng nó khốc lớn làm cho phụ hậu chú ý, sau đó có thể đào thoát khỏi bàn tay ác độc của phụ hoàng, nhưng hôm nay lại không biết sao lại thế này, qua mười roi tay nhỏ sưng vù rồi, phụ hậu cũng không xuất hiện.

Đánh xong rồi, võ vẫn phải học, học xong, lại đi học văn.

Ngày thường Lệ Tiêu bận rộn không tự mình quản giáo nó, lão sư dạy võ là Phó thống lĩnh Ngự lâm quân, ngày thường chỉ cần ông không quá phận cũng mở một mắt nhắm một mắt. Chung quy là con duy nhất của bệ hạ, bọn họ cũng lo sẽ gây ra việc. Ngay cả phu tử đại nhân cổ hủ kia, lúc phạt cũng chỉ phạt thư đồng của nó.

Đương nhiên, văn của Thái tử bình thường là Tổng Tụng kiểm tra, y là người ôn hòa, Lệ Hân thật ra chẳng sợ y lắm.

Hôm nay sở dĩ bị phụ hoàng bắt được, nguyên nhân thuần túy là phụ hoàng muốn tập kích đột ngột, lúc tới phát hiện lão sư dạy võ đang bắt đấm dĩ tự luyện công, hẳn lúc đó thân sắc lạnh lùng, tự mình lời tiểu Thái tử đang chống mộng ngủ say từ trong chấn ra, giáo huấn một chút.

Tiểu Thái tử về học văn, tiểu thư đồng mặt bánh bao vội vàng chạy tới: "Thái tử điện hạ, ngài đây là....."

"Phụ hoàng đánh."

Thư đồng là con trưởng Ôn Thủy của đương kim Thừa tướng Ôn Thành Hiên. Người này là Lệ Tiêu một tay đề bạt lên, trung thành và tận tâm với hắn, thư

đồng của Thái tử thuở nhỏ chịu ảnh hưởng của phụ thân, tất nhiên cũng trung thành và tận tâm với tiểu Thái tử, nó nói: "Thần sai người đi tìm thuốc."

"Phụ hoàng nói nhất định phải học xong bài sáng nay mới được bồi thuốc." Tiểu Thái tử chịu đựng nước mắt, tiểu thư đồng chờ ra, sau đó theo bản năng rứt cổ.

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng bọn họ cũng biết đương kim Thái tử Thượng cơ chút bệnh điên, lại nhìn tay tiểu Thái tử sưng như móng heo, nó nhìn không được đồng tình. Nó thậm chí bệ hạ quả thực là điên, ra tay nặng với Thái tử như vậy. Nó giúp đỡ tiểu Thái tử ngồi xuống, lại tự mình nghiền mực, nói: "Cũng may vết thương ở tay trái, không ảnh hưởng viết chữ."

"Người chỉ quan tâm ta viết chữ hay sao?" Tiểu Thái tử cả giận nói: "Người không phải sợ phu tử lại phạt người sao?"

"Sao ta sợ." Ôn Thụy tuy rằng ngày thường hay bị phạt, nhưng không dám có câu oán hận nào, dù sao thân phận Thái tử tôn quý. Nó nói: "Ta chỉ lo hôm nay nếu ngài học văn không tốt, về Hoàng hậu lại phạt ngài."

Tổng Hoàng hậu phạt người thì thật ra ôn hòa hơn, y rất ít khi sử dụng bạo lực với con, trừ phi không thể nhịn được nữa, nếu không thì chỉ phạt nó không được ngủ, hoặc là chép thêm mấy trang. Tiểu Thái tử nghĩ đến phụ hậu, nước mắt lại là chảy xuôi không tiếng động: "Phụ hậu không thương ta nữa, hôm nay lại không tới cứu ta."

Lão sư giảng bài từng là lão sư của Lệ Tiêu, ông nhìn thoáng qua cái móng heo của tiểu Thái tử, hôm nay không làm khó nó, còn đặc biệt cho tan sớm. Thật vất vả chịu đựng đến khi học xong, tiểu Thái tử lập tức trẻ miệng chạy đi tìm phụ hậu.

Tổng Hoàng hậu mấy năm nay vẫn cùng bệ hạ ở Dưỡng Tâm điện, chưa từng dời đi. Tiểu Thái tử chạy vào tiền điện đã có ý thức ngẩng đầu, đi nhẹ nhàng, lén lút lén vào trong. Phụ hoàng đang một tay xoa trán, đang nhìn chột tịt.

Nó nhẹ chân nhẹ tay lên qua, xuyên qua sân chạy đến hậu điện mới gọi lên: "Phụ thân, cứu ta với! Ta sắp chết rồi!"

Hoa y tự trông năm đó đã cao hơn nhiều, Tống Tụng giương mắt nhìn qua nó, xem thằng nhỏ giờ móng heo nhỏ khóc sướt mướt: "Nhi thần đáng thương quá, phụ hoàng quá đáng quá!"

Tống Tụng ngày thường cũng sẽ trông nó, trước kia Lệ Hân bị phạt, y luôn có thể đứng lúc đuổi tới khuyến bảo, nhưng lần này y không lộ diện. Lệ Tiêu tưởng y chưa nghe nói, thân thờ khóc lóc lên án phụ hoàng mấy câu, lại nghe y nói: "Đến đây bồi thuốc đi."

Thuốc kháng định phải bồi, nhưng thương tổn trong lòng cũng nhất định phải an ủi. Tiểu Thái tử vươn tay nhỏ cho y bồi thuốc mỡ, nhìn thấy y hơi nhăn mày lại, biết ngay là y đau lòng, vội bán thêm: "Nhi thần đã bị đánh, còn phải đi học sáng. Phụ hoàng nói, ngày mai còn muốn nhi thần chịu đau sáng sớm đi học võ..... Nhi thần đau quá, hừ hừ, ngài nhẹ tay thôi."

Tống Tụng nhìn nó, khẽ thờ dài một cái, mang băng gạc tới giúp nó băng bó, nói: "Ta biết."

Tiểu Thái tử đỡ cả người: "Ngài biết nhi thần bị đánh?"

"Lúc hẳn đánh người, ta xem hết."

Tiểu Thái tử nháy mắt như bị sét đánh, không dám tin: "Phụ thân, ngài có phải không thích ta nữa đúng không?"

"Người đã bảy tuổi rồi." Tống Tụng nói: "Lúc phụ hoàng người lớn bằng người, hoàng tử phụ của người đã chuẩn bị ngựa con cho hẳn, đã bắt đầu học cưỡi ngựa bắn cung."

Tiểu Thái tử trề miệng: "Phụ thân ghét bỏ nhi thần sao?"

"Không phải ghét bỏ người." Tống Tụng ôn hòa nói: "Cuối hè năm nay người sẽ đầy tám tuổi, nếu cứ không học vẫn không tài nghệ mãi như thế sao"

được?"

"Nhi thần không phải không học vẫn không tài nghệ!"

"Ngày sau người phải kế thừa đại vị."

"Ai thêm cái đại vị kia?" Tiểu Thái tử đã bắt đầu tâm sinh bất mãn: "Nếu kế thừa đại vị phải trải qua cực khổ như vậy, ta mới không cần đâu!"

"Người cho là cảm y ngọc thực của người có được thế nào?"

"Dù sao có phụ hoàng và phụ thân rồi."

Tổng Tụng buông lòng nó ra, nói: "Đi, sang bên kia đứng đi."

"Nhưng, tay ta....."

"Đi nhanh."

Tiểu Thái tử thấy thần sắc y nghiêm túc cũng không dám trái lời, chỉ là trong lòng càng ủy khúất, "Phụ thân thay đổi rồi."

Tổng Tụng không để ý đến nó, y sai người thu dọn thuốc, đứng dậy đi vào tiền điện, ánh mắt dừng ở nam nhân ngồi bên án thư, đồng tử hấn đen nhánh. Y đi qua, nói: "Bệ hạ?"

Lệ Tiêu nheo mắt lại nhìn y, ánh mắt ngấn ngùi hiện lên một tia tối tăm, nhìn thấy y mới nói: "Mách lẻo với người?"

"Trách ta mấy năm nay chiền nó quá." Tổng Tụng quỳ gối lên đệm, nói: "Hôm nay lại đau đầu sao?"

"Có một chút."

Tay y khẽ đặt lên huyệt Thái Dương, Lệ Tiêu nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói: "Người không cần lo quá, trăm chỗ dù không nhớ được ai cũng sẽ nhớ Tụng"

nहीं."

"Ừ." Tổng Tụng cười, mắt lại hơi đỏ.

Mấy ngày nay Lệ Tiêu thường xuyên đau đầu, theo ý tứ của Tề tổng quản, thời điểm Lệ Tiêu đau đầu còn có thể rất táo bạo. Có mấy lần, y cơ hồ cảm thấy Lệ Tiêu lại sắp phát bệnh. Nửa tháng trước, Tổng Tụng bởi vì ngủ muộn không thể dậy, chớ hẳn vào triều một mình, hẳn lại ở triều trong cơn giận dữ đập nát bàn, các loại quan lại run rẩy.

Chuyện này làm cho Tổng Tụng không dám phớt lờ, ngày nào cũng ngồi ở đằng sau hẳn. Trước kia y chỉ cần nghe là được rồi, nhưng gần đây Lệ Tiêu có đôi khi sẽ quên y còn ngồi ở đằng sau. Tổng Tụng thường thường phải gọi hẳn một tiếng lúc không khí căng thẳng.

Dựa theo lời Kì Doanh, chắc là thuốc uống mấy năm nay có tác dụng, độc tố bị tích tụ trong người đang bị đẩy ra ngoài, chuyện này đối với Lệ Tiêu là mâu chốt. Nếu có thể rửa sạch hết độc còn sót lại, hẳn có thể giống người bình thường, nhưng nếu..... Xấu nhất có thể ngay cả Tổng Tụng cũng không nhớ được.

Y nhẹ nhàng cau mày, Lệ Tiêu liếc mắt, nói: "Mấy tuổi rồi còn khờ, hả?"

"Không có." Tổng Tụng biện giải, y biết có chút dọa người, nhưng y chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, đột nhiên y cảm giác tim như bị dao cắt, sợ hãi mãnh liệt cơ hồ bao phủ y.

Y ôm lấy Lệ Tiêu từ phía sau, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ theo bệ hạ."

Lúc muộn chút, bọn họ từ tiền điện về hậu điện nghỉ ngơi, tiểu Thái tử vẫn đang đứng phất, ừ ừ quay lại. Tổng Tụng nói: "Người tới, đưa Thái tử điện hạ về cung."

Vừa nghe nói phải đi về, tiểu Thái tử lập tức lên tinh thần, đột nhiên xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy phụ hậu diu phụ hoàng ngồi xuống giường, nó hơi mở to mắt, trong lòng bỗng nhiên không thoải mái, nó nói: "Ta không về."

Tổng Tụng nói: "Lại làm sao nữa?"

"Ta cũng muốn..... ở cùng phụ hoàng phụ thân."

Từ khi năm tuổi nó đã bị ép dời từ Dưỡng Tâm điện ra ngoài, trong lòng nó kỳ thật không phục lắm, nào có hai người lớn ở chung một chỗ rồi đuổi con đi? Nó cảm thấy phụ hậu một năm này tình cảm với nó càng lúc càng nhạt, hôm nay còn nhìn nó bị đánh nữa! Trong lòng Tiểu Thái tử không vui, lén lút cho rằng phụ hoàng dời đi lực chú ý của phụ thân, xét đến cùng là bởi vì nó không thể ở cùng một chỗ với phụ hậu.

Nó phải nhanh cướp phụ hậu về mới được.

Tổng Tụng nhíu mày, nói: "Mấy tuổi rồi, còn ở với phụ thân?"

"Ta sợ....."

"Người là vua của một nước."

"Về sau mới là!" Tiểu Thái tử tội nghiệp: "Giờ ta còn là trẻ con, trẻ bảy tuổi nhà người thường còn phải ôm một cái."

"Ai nói với người?"

"Cho nó ở lại đi." Lệ Tiêu có chút phiền, hấn nhíu mày, nói: "Sang phòng bên cạnh ở."

Tiểu Thái tử lập tức chạy ra ngoài, nó ở Dưỡng Tâm điện mấy ngày, sáng sớm luyện võ đọc sách đồng thời lại mỗi ngày chạy tới bóp chân đấm lưng cho Tổng Tụng, sắm vai chân chó đặc biệt thành thật, Tổng Tụng bị nó làm nũng không giận được: "Tay khởi chưa?"

"Hết sung rồi." Tiểu Thái tử rót nước cho y, sau đó ngồi xuống, mềm giọng hỏi: "Ta có thể hỏi phụ hậu một câu không?"

Ngày thường nó gọi phụ thân khá nhiều, bởi vì cảm thấy như vậy thân thiết hơn, hỏi như vậy thật ra có chút khách sáo, nhưng chung quy cũng là con mình, Tống Tụng ôn hòa nói: "Người muốn hỏi gì?"

"Ngài gần đây có phải.... Có chút lơ là nhi thần không?"

Tiểu Thái tử trông mong nhìn y, biểu tình "ta rất đau khổ nhưng ta nhất định phải kiên cường", dù biểu hiện rất khờ dại, nhưng chút tâm cơ này sao có thể thoát được mắt của Tống Tụng, y nói: "Người nghĩ nhiều."

Tiểu Thái tử nghịch ngón tay nhỏ của mình, bĩu môi nói: "Nhưng nhi thần rõ ràng cảm giác được ngài quan tâm phụ hoàng nhiều hơn, trước kia không phải như thế."

"Nếu người nghĩ như vậy, về sau ta sẽ quan tâm phụ hoàng người hơn, lạnh nhạt với người."

"....." Tiểu Thái tử vốn thầm nghĩ có thể nghe được vài câu trấn an, trên biểu tình nhất thời xuất hiện vết rách ngăn ngại. Tống Tụng lại bật cười, nói: "Nhưng đây toàn là ảo giác của người mà thôi, người với ta là không thể thay thế, phụ hoàng của người cũng vậy. Chỉ bởi vì người trưởng thành rồi, người là quân chủ tương lai. Chuyện của phụ hoàng người hẳn người cũng có nghe nói, gần đây hẳn hay đau nửa đầu, Kì tiên sinh lo hẳn lại tái phát độc tố. Vốn những chuyện này không nên nói với người, nhưng Hân nhi, phụ hoàng người có thể có một ngày sẽ không nhớ người, cũng không nhận ra ta, thậm chí có thể cả đời."

Tống Tụng không nói việc này cho nó, nhưng Lệ Hân tổng thể coi như là đứa nhỏ nhu thuận, không ngốc đến độ ngay cả biểu tình trầm lặng của Tống Tụng cũng không hiểu. Nó liên tưởng đến mấy ngày này hai vị phụ thân nghiêm khắc với mình, vẻ mặt cũng dần dần nghiêm túc lên.

"Phụ hoàng người chuẩn bị sau sinh nhật tám tuổi cho người tham chính." Tống Tụng sờ đầu nó, ôn hòa nói: "Phụ hoàng và phụ thân sẽ không cố ý gây áp lực cho người, nhưng Hân nhi, người là Thái tử, người phải hiểu được nếu có một ngày phụ hoàng người không nhớ ra ai, cho dù người chỉ có ba

tuổi cũng phải ngồi lên chỗ đó."

Vào lúc ban đêm, Lê Hân nằm trên giường, bỗng nhiên nghe thấy phòng bên cạnh vang lên một tiếng ầm ầm, cùng với một tiếng thét kinh hãi: "Bệ hạ —! Đi ra ngoài hết đi!"

Nó đột nhiên thông minh lên, nhóm cung nhân ai nấy thần sắc kinh hoàng chạy ra ngoài, nó thì chân trần, trực tiếp vọt tới phòng bên cạnh, liếc mắt thấy được phụ hoàng đang cuồng nộ.

Bình phong rơi sang một bên, bàn vỡ vụn, ngay cả cửa sổ cũng bởi vì cơn cuồng nộ mà vỡ tan ra. Tổng Tụng đang dùng sức ôm hân, phụ thân nó xưa nay bình tĩnh cao ngạo giờ tóc tai bù xù, y đau đến độ mặt vắn vẹo.

"Thái tử điên hạp!" Người nó bỗng nhiên bị người lao đến bế lên, Tề tổng quản nói: "Nô tài đưa ngài quay về tẩm cung."

"Phụ hoàng....."

Nam nhân trong phòng đột nhiên nhìn qua, trong đôi đồng tử tối đen đầy bạo ngược. Tim tiểu Thái tử hẫng một nhịp, nhất thời bị Tề tổng quản bịt kín miệng, Tề tổng quản ôm nó đi ra ngoài, Kì Doanh lại vọt vào. Hân cũng bắt chập chào hỏi thầng bé đang ngỡ ngác, trực tiếp vọt vào. Tề tổng quản ôm nó ra Dưỡng Tâm điện, mới thở ra một hơi thật dài, nói: "May mắn mấy năm nay có Tổng hoàng hậu, nếu không thì không chừng lại có bao nhiêu người chết."

Lê Hân chưa bao giờ gặp lúc phụ hoàng nổi điên, nó chỉ nghe người nói, giờ phút này thấy vẻ mặt của tổng quản mà nghĩ mà sợ, nó vội nói: "Phụ hoàng trước kia có điên không?"

"Trước khi gặp được Tổng hậu, rất điên." Tề tổng quản phờng chừng cũng nhận được mệnh lệnh, không giống ngày thường ngậm miệng không nói chuyện, lão buông tiểu Thái tử ra, giúp nó sửa sang lại quần áo, thở dài: "Kỳ thật mấy năm nay bệnh tình của phụ hoàng người đã ổn định, chỉ là năm nay lại không tốt. Kì thần y nói là độc còn sót lại quá nhiều, độc điên kia

vấn đề nén trong cơ thể, tóm lại cũng là chuyện phiền phức."

"Phụ hoàng sẽ làm phụ thân bị thương sao?"

"Hôm nay chắc là không." Tề tổng quản nói: "Về sau thì không chắc."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Điện hạ về sau chăm chỉ ngoan ngoãn, đừng chọc giận bệ hạ nữa."

Thần sắc tiểu Thái tử càng trầm trọng, trước kia nó chỉ nghe nói, hơn nữa những người đó còn không dám nói trước mặt nó, hiện giờ tận mắt nhìn thấy, nó mới biết được phụ hoàng điên lên đáng sợ như thế. Trong lòng nó không khỏi khở sở, lại lo lắng cho phụ hậu. Nó thầm nghĩ: "Phụ hoàng bị bệnh, phụ hậu quan tâm hẳn một ít, cũng là nên làm."

Trong điện, Kì Doanh chăm cứu cho Lệ Tiêu, dưới sự trấn an của Tổng Tụng, hẳn vận công ép độc ra.

Kì Doanh nhíu mày, nói: "Tháng này thêm một thang thuốc đi."

"Bình thường chỉ uống một thang."

"Người xem hẳn như vậy, một thang có được không?"

"Được tính đó quá lớn, vạn nhất...."

"Chỉ có thể thử thôi." Kì Doanh nói: "Hôm nay hẳn có thể đập Dưỡng Tâm điện, ngày mai có thể bởi vì đau đầu mà đập cả Hoàng cung."

May mắn là, có Tổng Tụng, hẳn không làm tổn thương người khác.

Ngày kế tiếp, tiểu Thái tử càng dụng tâm, không chỉ không trốn học còn mỗi ngày tự học đến đêm khuya, buổi sáng trời chưa sáng lại dậy. Thư đồng thấy nó nhiều ngày không bị phạt, cảm thấy không thể tin, truy vấn, lại bị nó liếc mắt một cái. Tiểu Thái tử thần sắc thản nhiên, lại ả ả ngạo khí, nói:

"Cô phải trường thành."

Phụ tử và Thống lĩnh cùng nhau Lệ Tiêu khích lệ nó ở trước mặt, tới cuối hạ đầu thu, tiểu Thái tử quả thực được Lệ Tiêu gọi đi nghe quyết định sự vụ. Trong xương nó chảy máu của Lệ Tiêu, hàn khí vi cũng chẳng khác hẳn lắm. Tề tổng quản hoàng hốt nhìn tiểu Thái tử lẳng lặng ngồi một bên, cảm thấy nó ẩn ẩn giao hòa với Lệ Tiêu năm đó ngồi trước mặt Hoàn Nhan hoàng đế nghe quyết định sự vụ. Nó rất nghe lời, lúc báo cáo cũng chỉ nghe, một câu cũng không nói, có nghi vấn gì thì đợi cho mọi người tản đi mới bắt đầu hỏi Lệ Tiêu.

Đối với con mình, Lệ Tiêu tất nhiên là thắng hẳn, chuyện trên triều đình cũng nói cho nó nghe hết, Tổng Tụng có khi cũng tham gia, dạy nó giao lưu với hạ thần ra sao. Dù sao Lệ Tiêu là người điên, phương thức hẳn giao tiếp với hạ thần cũng không thích ứng ở trên người tiểu Thái tử.

Hai năm qua, Lệ Tiêu dần dần bớt đau nửa đầu, nhưng ngẫu nhiên vẫn sẽ có lúc nhức lên như có thanh đao chọc trong đầu. Tổng Tụng chỉ có thể một tắc cũng không rời hẳn, tránh cho hẳn lại điên lên làm người khác bị thương.

"Hàn nhi hai năm nay lớn lên không ít." Lệ Tiêu khó được khen người, Tổng Tụng lập tức cười: "Đều là công lao của bộ hạ."

Y lấy ngân châm ra, cắm lên đầu Lệ Tiêu. Bệnh lâu thành y, y làm người thân mật với Lệ Tiêu nhất, tất nhiên không thể trơ mắt nhìn hẳn chịu đau đầu tra tấn, nhất là hẳn thường xuyên nửa đêm đột nhiên đau tỉnh, cầm lấy kiếm một bộ tùy thời muốn giết người.

Thường xuyên qua lại, y học được chút ít từ Kì Doan, tiện tùy thời làm giảm đau đớn cho Lệ Tiêu.

Nam nhân túm lấy tay y, "Nếu không có Tụng nhi, trăm phải làm sao?"

"Sao lại không có ta?" Tổng Tụng nói: "Ta nói rồi, sẽ luôn theo bộ hạ."

Lệ Tiêu cười, kéo y vào lòng, Tổng Tụng ngoan ngoãn cho hẳn ôm, gắng

đầu nhìn chăm trên đầu hắn, lại nhìn không được cười một tiếng: "Giống y như con nhím."

"Còn dám trêu chọc trẫm." Lệ Tiêu cúi đầu hôn, ngân chăm trên đầu rung rinh theo. Tống Tụng vội vàng đẩy hắn ra, nhưng môi vẫn bị hôn. Có đôi khi y cảm thấy Lệ Tiêu không phải đầu có vấn đề, là phía dưới có vấn đề mới đúng, mỗi lần sau khi đau đầu đều phải cùng y làm chuyện này kia. Hiện giờ hắn đang tuổi tráng niên, là thời điểm mạnh như hổ, Tống Tụng căn bản không phải đối thủ của hắn.

Lúc rút chăm, Lệ Tiêu quả thực ôm y làm vài lần. Tống Tụng cả người vô lực chúi vào trong chăn, mềm nhũn nói: "Bệ hạ hiện giờ sức khỏe tốt rồi thì truyền tin để cho loại quan lại yên tâm."

"Vẫn chưa hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp."

"Nhưng không còn nghiêm trọng nữa." Tống Tụng vuốt mặt hắn, nói: "Có lẽ có một ngày, cho dù ta không ở bên cạnh người, người cũng có thể tự mình ứng phó."

Lệ Tiêu lại đột nhiên mở mắt nhìn y: "Người mới nói vẫn theo trẫm."

Sau mỗi lần làm Tống Tụng đều có ảo giác hắn chưa chuyển biến tốt đẹp như Kì Doan nói, bởi vì ánh mắt Lệ Tiêu rất đáng sợ, có lẽ độc còn sót lại đã nhạt, nhưng tính tình cố chấp bị y chiểu ra chỉ sợ là khó có thể sửa lại.

"Ý của ta là...."

"Nếu trẫm xa người, nhất định sẽ giết người."

Lệ Tiêu cắt lời y, lại ôm y vào lòng. Ý tứ Tống Tụng muốn biểu đạt bị hắn hiểu lầm, cũng không thể giải thích, chỉ có thể rầu rĩ trong lòng.

Ý của y kỳ thật là sau này Lệ Tiêu bình thường, hắn cũng không thể cả ngày như hình với bóng cùng y, có thể giống Đệ Hậu bình thường, mà cũng không phải không tốt với y nữa.

Nhưng đây cũng giống như chuyện Lệ Tiêu cố thể làm ra, cho dù hẳn khỏe cũng nhất định làm người cảm thấy hẳn không khỏe, đến lên chém người cũng không phải một ngày hai ngày.

Thời, Tống Tụng hôn hai má hẳn, nghĩ thầm, vậy giúp hẳn lừa đi.

Nhưng y trăm triệu không nghĩ tới là, Lệ Tiêu không riêng dọa dẫm quan lại, còn muốn chèn ép tiểu Thái tử.

Ngày hôm đó là sinh nhật mười tuổi của tiểu Thái tử, Lệ Tiêu làm yến hội cho nó, trở về Tống Tụng lại nấu cho nó bát mì trường thọ, ở trong có thịt băm, thừng nước kìa ăn vui vẻ, khuôn mặt nhỏ luôn luôn căng thẳng khó được trào ra vài phần vui mừng: "Tay nghề của phụ thân tốt quá."

Trẻ con luôn hy vọng thân thiết với người lớn, trong xương nó mặc dù có máu của Lệ Tiêu, nhưng vẫn hay dính lấy Tống Tụng. Tống Tụng là người tính tình mềm mại dễ thân thiết, y dịu dàng nói: "Ăn chậm thôi, phải ăn hết."

"Vâng!" Tiểu Thái tử vừa ăn, vừa lặng lẽ nhìn gương mặt hiền lành ôn nhu của y, tình cảm trong lòng cơ hồ tràn ra. Nó làm nũng: "Phụ hoàng hôm nay lại khen ta, nói ta ở trên triều biểu hiện tốt."

"Hân nhĩ hai năm này càng ngày càng đoan trang ổn trọng." Tống Tụng khen: "Có phông phạm của phụ hoàng người năm đó."

"Vậy, hôm nay ta có thể ở lại ngủ với phụ thân không?" Nó chờ mong nhìn Tống Tụng, hai năm này tâm tư của Tống Tụng ở trên người Lệ Tiêu quá nhiều, tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng Lệ Hân vẫn nhịn không được muốn gần gũi với y, tùy tiện tán gẫu với nó nó cũng vui vẻ.

Tống Tụng cũng hiểu được hai năm này có chút bạc đãi con mình, cũng đồng ý, nói: "Buổi tối kể chuyện cho Hân nhĩ."

Mắt Lệ Hân bừng sáng, bên ngoài lại đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Lệ Tiêu gọi một tiếng: "Tụng nhĩ."

Hắn lắc la lắc lư, Tổng Tụng vội đứng dậy dìu hắn, nói: "Sao uống nhiều rượu như vậy?"

"Sinh nhật của Hân nhi, trăm vui." Hắn được đỡ ngồi xuống, ngọc trên đầu rũ xuống che bớt đi khuôn mặt tuấn mỹ. Hắn ngồi một bên, một tay xoa trán, nửa híp mắt nhìn Lệ Hân.

Tiểu Thái tử từ lúc thấy hắn nổi điên lần đó trong lòng lại càng sợ hắn, nó chớp chớp lông mi, mềm giọng gọi một tiếng: "Phụ hoàng."

"Hân nhi muốn ở lại?"

"..... Phụ thân nói sẽ kể chuyện cho nhi thần."

Lệ Tiêu cười, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên trán, chậm rãi nói: "Người mấy tuổi rồi?"

"Nhưng, nhưng hôm nay là sinh nhật...." Sinh nhật ấy à, luôn luôn có quyền bốc đồng. Ba tuổi bị đuổi xuống giường, năm tuổi bị đuổi ra Dương Tâm điện, nó cũng chỉ có lúc sinh nhật mới có thể gần gũi với phụ thân.

Nó cầu cứu nhìn Tổng Tụng, người kia mới há miệng, hắn đã nói: "Đau đầu, đến đây xoa bóp."

Tổng Tụng đành phải đi theo, tháo mũ miện cho hắn trước, lại bóp đầu cho hắn, nói: "Hay là chúng ta xuất cung đi dạo phố đêm?"

Mắt Lệ Hân càng sáng.

Tổng Tụng cũng nhìn ra được, Lệ Hân gần gũi với y cũng chỉ là muốn làm nũng, chúng quy vẫn là đứa nhỏ, việc lớn nó cũng không cản trở, chiểu vẫn là được chiểu.

Lệ Tiêu nhắm mắt lại, không nói gì, Lệ Hân siết ngón tay, có chút căng thẳng nhìn Lệ Tiêu: "Phụ hoàng?"

"Trăm đau đầu." Lệ Tiêu lại nói: "Nếu đến chỗ huyệt não, đau hơn, giết người thì làm sao?"

"....." Ngài điên ngài có quyền, tiểu Thái tử thất vọng rũ mị, nản lòng nói: "VẬY, NHÌ THẦN CÓ THỂ Ở LẠI KHÔNG?"

"Trăm điên lên lục thân không nhận, hôm nay cảm giác tâm tính không tốt, tỷ lệ điên rất lớn." mí mắt Lệ Tiêu không cả nâng lên: "Hân nhĩ muốn ở lại không?"

"...." Lệ Hân cúi đầu ăn sạch mì trường thọ, thút thít nói: "Nhĩ thần cáo lui."

Kỳ thật trong lòng nó có chút không phục, nó cảm thấy phụ hoàng được điên mà kiêu, hoàn toàn chiếm lấy phụ thân, nhưng nó lại nhịn không được sợ hãi. Tuy rằng nó biết phụ hậu nhất định sẽ không để cho phụ hoàng giết mình, nhưng bị kẻ điên đánh một cái quá đáng sợ, hơn nữa.... Phòng chường về sau còn có thể mơ ác mộng.

Đi ra ngoài như đà điểu, ra Dương Tâm điện, tiểu Thái tử lại thán nhiên khởng tước lẫnnh khởc mà cao ngạo, nó nhĩu mày gọi Tề tổng quản đến, hỏi: "Bệnh tính của phụ hoàng có tiến triển không?"

"À....." Tề tổng quản cân nhắc bệ hạ và Thái tử ai cao hơn, nói: "Kỳ tiên sinh không nói với ngài?"

"Hắn nói không tiết lộ chuyện riêng tư của bệnh nhân." Tiểu Thái tử trừng lão một cái, nói: "Chẳng lẽ bệnh của phụ hoàng không có cách trị khởi hẳn sao?"

"Số năm bệ hạ bị bệnh cũng sắp hai mươi năm rồi, sao có thể khởi hẳn được." Cho dù trị, di chứng cũng không nhẹ, Kỉ Doan kỳ thật cũng không chắc chắn nếu thật sự rời xa Tổng Tụng, một mình Lệ Tiêu sẽ ra sao.

Tiểu Thái tử uể oải, trong lòng nó cảm thấy phụ hoàng có chút đáng thương, nhưng lại cảm thấy mình cũng có chút đáng thương. Nó đã mười tuổi, sắp là thiếu niên rồi, về sau muốn gần gũi với phụ thân nữa lại càng thêm không

hợp quy củ.

Nó rũ tay áo dài chậm rãi đi về trước, bóng dáng có chút chán nản: "Nếu ta là kẻ điên thì tốt rồi."

Làm kẻ điên thật tốt mà, rõ ràng đã hơn ba mươi tuổi rồi còn có thể quần quít lấy phụ thân như tiểu bảo.

Tề tổng quản lau mồ hôi trên trán, tiến lên hai bước, nói: "Thái tử điện hạ không thích thư đồng?"

"Có liên quan gì đến thư đồng đâu?"

"Điện hạ tuổi cũng không nhỏ nữa, nếu cảm thấy không thú vị, có thể tìm bạn chơi, cưỡi ngựa, bắn cung, đấu hổ, xúc súc.... Không chơi vui sao?"

"Bạn chơi là bạn chơi, phụ thân là phụ thân." Nó đúng lý hợp tình: "Ai không muốn làm tiểu bảo bảo của phụ thân chứ?"

Trong phòng, Thái tử vừa đi ra ngoài, Tổng Tụng đã buông tay ngồi trở lại ghế, trừng mắt nhìn Lệ Tiêu một cái: "Trẻ con người cũng bắt nạt."

Nếu không phải sợ vạch trần hấn ở trước mặt con sẽ nhục mặt, vừa rồi Tổng Tụng đã mắng hấn.

"Tuổi không nhỏ, không nên quần quít lấy người mãi."

"Không phải nó quần quít lấy ta mãi, là người quần quít lấy ta mãi." Tổng Tụng tức giận, "Nếu bệ hạ rộng lượng một chút nó cũng sẽ không cảm thấy mình bị bỏ rơi."

Tâm tư trẻ con kỳ thật dễ lý giải, nếu Lệ Tiêu không bá đạo, tiểu Thái tử cũng tất nhiên sẽ không có chấp niệm với việc gần gũi với y. Hiện giờ tiểu Thái tử cảm thấy mình đang nương phụ hoàng, hơn nữa là bị ép nương! Dù còn nhỏ tuổi, nhưng chúng quy vẫn là trẻ con, sẽ cảm thấy mình bị thiệt thòi, phụ hoàng lại chiếm lời.

Nam nhân này, quả thực cả đời đều tránh giành tình cảm với con.

Lệ Tiêu nói: "Kỳ thật bởi vì sinh nhật của nó làm cho trăm nhớ tới lúc người sinh nở."

Tống Tụng không nghe được lời này nhất, y còn nhớ rõ Lệ Tiêu bởi vì căng thẳng mà mất giọng, lập tức không còn giận nữa: "Ta đi sai người nấu canh giải rượu."

Y đứng dậy, lại bị Lệ Tiêu ôm lại: "Trăm uống không nhiều lắm."

"Ta sợ ngày mai người lại đau đầu."

"Có Tụng thì thôi không đau lắm." một tay Lệ Tiêu lấy y vào trong lòng, kê bên tai y, cúi đầu nói: "Nhiệt độ cơ thể trăm hơi cao."

Tống Tụng cũng cảm giác được, y sờ sờ trán Lệ Tiêu, nói: "Ta đi sai bảo một tiếng vậy."

"Tề tổng quản sẽ chuẩn bị canh giải rượu." Lệ Tiêu hôn má y: "Nóng không?"

"... Có một chút." Tống Tụng rụt cổ, nghe hắn cúi đầu cười: "Biết là Tụng thì sẽ thích."

Tống Tụng: "....."

Đồ, đồ lưu manh.

Nội dung từ **Chương 1: Trọng sinh** đến **Chương 80: Bá Đạo**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)